Frederick Forsyth

DEZINFORMATORUL

ARGUS ROMANUL DE SPIONAJ

EDITURA UNIVERS

COLECȚIA ROMANUL DE SPIONAJ „ARGUS“

FREDERICK FORSYTH • DEZINFORMATORUL

Coperta de: DAN STANCIU

Redactor: DENISA COMĂNESCU

FREDERICK FORSYTH
The Deceiver
© FFS Partnership 1991
Published 1991 by Bantam Press
a division of Transworld Publishers Ltd., London

Toate drepturile
asupra acestei versiuni aparţin Editurii UNIVERS,
Piaţa Presei Libere nr.1,
79739 Bucureşti

FREDERICK FORSYTH

DEZINFORMATORUL

Traducere și postfață de RADU PARASCHIVESCU

EDITURA UNIVERS
București, 1995

Războiul rece a durat patruzeci de ani. Posteritatea va şti că l-a câştigat Vestul. Această carte este dedicată celor care şi-au petrecut atât de mult din viaţă în locuri dintre cele mai secrete. Aşa au fost vremurile, prieteni.

ISBN 973-34-0314-8

PROLOG

ÎN VARA ANULUI 1983, şeful de atunci al Serviciului Englez de Informaţii a aprobat, împotriva unei anumite opoziţii din interior, formarea unei secţii noi.

Opoziţia a venit în special din partea secţiilor cu vechi state de serviciu, dintre care aproape toate aveau sub control teritorii răspândite pretutindeni în lume, întrucât noua secţie urma să aibă o putere de remitere extrem de mare, care ar fi depăşit frontierele tradiţionale.

Stimularea înfiinţării acestei secţii s-a făcut din două surse. Una o constituia starea de spirit exuberantă de la Westminster, de la Whitehall şi mai cu seamă din rândurile guvernului conservator aflat la putere, imediat după succesul repurtat de Anglia în războiul din Malvine desfăşurat cu un an înainte. În pofida izbânzii militare, episodul pricinuise una din acele divergenţe confuze şi pe alocuri vituperante referitoare la următoarea problemă: de ce ne-a surprins atât de mult faptul că forţele argentiniene ale generalului Galtieri au aterizat la Port Stanley?

La nivelul ministerelor, discuţia a continuat mocnit vreme de peste un an, redusă inevitabil la acuzaţii şi contra-acuzaţii de genul „n-am-fost-preveniţi-ba-aţi-fost". Ministrul de Externe, Lordul Carrington, s-a simţit obligat să demisioneze. După câţiva ani, şi America avea să fie scena unei certe asemănătoare, după distrugerea acelui avion Pan American deasupra lacului Lockerbie, când unul din factorii de răspundere avea să susţină că emisese un avertisment, iar celălalt avea să declare că nu-l primise defel.

A doua sursă de stimulare era recenta ajungere la putere, în funcţia de secretar general al Partidului Comunist al

Uniunii Sovietice, a lui Iuri V. Andropov, care fusese şeful K.G.B.-ului timp de cincisprezece ani. Acordând o atenţie deosebită fostei sale agenţii, conducerea lui Andropov a declanşat o creştere a spionajului şi a unor „măsuri active" din ce în ce mai agresive ale K.G.B.-ului împotriva Vestului. Era ştiut faptul că Iuri Andropov punea un mare accent, în rândul măsurilor active, pe folosirea dezinformării – răspândirea deznădejdii şi a demoralizării prin intermediul minciunilor, al agenţilor de influenţă, al asasinării unor personalităţi de prim-rang şi al semănării discordiei între aliaţi prin fabricarea şi infiltrarea de neadevăruri.

Doamna Thatcher, care pe atunci se străduia să-şi merite titlul (acordat de sovietici) de Doamna de Fier, a fost de părere că „e un joc în doi" şi a arătat că n-o speria ideea serviciilor secrete engleze de-a le răspunde cum se cuvine sovieticilor.

Noua secţie a primit o denumire preţioasă: „Deception, Disinformation and Psychological Operations"[1] . Bineînţeles că titlul a fost redus imediat la „Dee-Dee and Psy Ops", iar apoi a rămas pur şi simplu „Dee-Dee".

A fost numit un nou şef de secţie. La fel cum persoana care răspundea de echipament era cunoscută drept „Intendentul", iar cea care se ocupa de latura juridică drept „Avocatul", noul şef al lui Dee-Dee a fost poreclit de unul din isteţii de la cantină „Dezinformatorul".

Din motive de lipsă de prevedere, acel lucru preţios care avea o pondere mult mai mare decât opusul său, precauţia, şeful, Sir Arthur, ar fi putut fi criticat (cum a şi fost mai târziu) pentru alegerea făcută: nu un carierist din sediul central, familiarizat cu prudenţa necesară unui funcţionar public adevărat, ci un fost agent de teren, scos-la repezeală din secţia care se ocupa de Germania de Est.

Bărbatul se numea Sam McCready şi conducea secţia de şapte ani. Însă tot ce e bun se termină. La sfârşitul primăverii lui 1990, într-una din încăperile de la Whitehall[2] a avut loc o discuţie...

Tânărul aghiotant se ridică de la biroul din anticameră cu un zâmbet studiat.

---

[1] Înşelare, dezinformare şi operaţiuni psihologice (n.trad.).

[2] Sediul guvernului englez (n.trad.).

— Bună dimineața, Sir Mark. Domnul subsecretar de stat a ordonat să fiți poftit înăuntru imediat.

Deschise ușa biroului personal al subsecretarului de stat al F.C.O.[1] și-l introduse pe oaspete, închizând ușa după el. Subsecretarul, Sir Robert Inglis, se ridică arborând un zâmbet primitor.

— Mark, dragul meu, ce bine îmi pare că ai venit.

Nu ai cum să ajungi, nici chiar în ziua de azi, șef al S.I.S.-ului[2] dacă nu reușești să devii într-o oarecare măsură precaut când ești întâmpinat cu atâta căldură de o persoană relativ străină și care are evident de gând să te trateze ca pe un frate de sânge. Sir Mark se pregăti sufletește pentru o întrunire dificilă.

După ce se așeză, cel mai important funcționar public al Ministerului de Externe deschise servieta roșie și brăzdată de zgârieturi care se afla pe birou și în care se expedia curierul diplomatic, scoțând din ea o mapă de piele ce ieșea în evidență prin diagonala roșie trasată dintr-un colț în altul.

— Ți-ai trecut în revistă secțiile și fără îndoială că o să-mi comunici impresiile, nu? întrebă el.

— Bineînțeles, Robert, la momentul potrivit.

După dosarul strict secret, Sir Robert Inglis scoase o carte roșie învelită în hârtie și având cotorul legat într-un plastic negru răsucit în spirală.

— Ți-am citit propunerile, începu el, în legătură cu „S.I.S. în anii nouăzeci", încercând să le confrunt cu ultima listă de priorități a ofițerului coordonator de la Informații. Pare-se că i-ai satisfăcut pe deplin cerințele.

— Mulțumesc, Robert, spuse șeful. Să înțeleg că pot să mă bazez pe sprijinul Ministerului de Externe?

Zâmbetul diplomatului ar fi putut câștiga marele premiu la un concurs de profil din America.

— Dragul meu Mark, în general nu avem probleme în privința propunerilor tale. Există doar câteva puncte pe care aș vrea să le discutăm împreună.

Păzea că vine, își spuse șeful S.I.S.-ului.

---

1. Foreign and Commonwealth Office, Ministerul Englez al Afacerilor Externe (n.trad.).

2. Special Intelligence Services, Serviciul Special de Contrainformații (n.trad.).

— De pildă, am înțeles bine că secțiile astea suplimentare de peste hotare pe care le propui au fost acceptate de Ministerul de Finanțe și că banii necesari întreținerii o să fie luați pe furiș din bugetul altcuiva?

Ambii bărbați știau foarte bine că bugetul cu ajutorul căruia funcționa serviciul special nu era asigurat integral de Ministerul de Externe. La drept vorbind, bugetul F.C.O. punea la dispoziție doar o mică parte din această sumă. Costul real al acestui S.I.S. aproape invizibil care, spre deosebire de C.I.A.-ul americanilor, lucrează cu o discreție extrem de mare, era suportat de toate ministerele guvernului. Contribuția era absolut generală și, oricât ar părea de greu de crezut, includea până și Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare, poate pe motiv că într-o bună zi cineva de acolo ar dori să știe ce cantitate de cod scoteau islandezii din Atlanticul de Nord.

Dat fiind că bugetul său avea surse atât de larg răspândite și era atât de bine ascuns, S.I.S. nu putea fi presat de F.C.O. cu amenințări de blocare a fondurilor în eventualitatea nerespectării propriilor dorințe. Sir Mark aprobă din cap.

— Aici nu sunt probleme. Coordonatorul și cu mine ne-am întâlnit cu cei de la Finanțe, le-am explicat situația (pe care am prezentat-o și în plenul guvernului), iar Finanțele ne-au alocat banii de care avem nevoie, strânși la un loc în cadrul bugetului pentru cercetare și dezvoltare al ministerelor care bat la ochi cel mai puțin.

— Excelent, zâmbi subsecretarul, chiar dacă nu-i venea s-o facă. Atunci hai să trecem la ceva care cade într-adevăr în grija mea: Nu știu ce părere ai despre situația personalului lucrător, dar avem probleme legate de încadrarea serviciului lărgit care o să apară după sfârșitul războiului rece și eliberarea Europei Centrale și de Est. Înțelegi ce vreau să spun?

Sir Mark înțelegea perfect. Virtuala prăbușire a comunismului din ultimii doi ani schimba cu repeziciune harta diplomatică a globului. Corpul diplomatic căuta noi posibilități de acreditare în Europa Centrală și în Balcani, ba chiar înființarea unor miniambasade în Letonia, Lituania și Estonia, dacă acestea deveneau independente de Moscova. În concluzie, sugestia lui era că, o dată cu sfârșitul războiului rece, situația colegului său din Serviciul de Informații avea să fie diametral opusă. Sir Mark nici nu vru să audă.

— Ca și voi, n-avem altă soluție decât să recrutăm. Și chiar dacă dăm deoparte recrutarea, pregătirea propriu-zisă durează șase luni și abia pe urmă putem să aducem un om la Century House[1] și să trimitem pe cineva cu experiență să acționeze peste hotare.

Diplomatul încetă să mai zâmbească și se aplecă în față cu o figură cât mai serioasă cu putință.

— Dragul meu Mark, exact asta voiam și eu să discut cu tine. Repartizarea spațiilor în ambasadele noastre și beneficiarii lor.

Sir Mark se abținu să ofteze. Ticălosul lovea sub centură. Chiar dacă F.C.O. nu era în stare „să se dea" la S.I.S. din perspectiva bugetului, avea totuși un atu pe care îl putea folosi oricând. Marea majoritate a ofițerilor de informații care lucrau afară o făceau sub protecția ambasadei. Acest fapt transforma ambasada într-un fel de amfitrion. Dacă nu se înființa nici un post „de ochii lumii", nu putea trimite pe nimeni nicăieri.

— Și cam cum vezi tu viitorul, Robert? întrebă el.

— Mă tem că de-acum încolo pur și simplu n-o să mai fim în stare să oferim posturi unora dintre angajații tăi mai... pitorești. Acelor ofițeri care e limpede că nu mai pot avea nici un fel de paravan. Tablagiilor. În timpul războiului rece a mers, în Europa de acum i-ar simți toți de la o poștă. Unii s-ar considera insultați de-a binelea. Sunt convins că și tu îți dai seama de asta.

Amândoi bărbații știau că agenții de peste hotare se grupau în trei categorii. Agenții „ilegali" nu se bucurau de paravanul ambasadelor și nu-l preocupau pe Sir Robert Inglis. Ofițerii care-și desfășurau activitatea în interiorul ambasadelor erau fie „declarați", fie „nedeclarați".

Ofițerul declarat, sau tablagiul, era acel ofițer a cărui funcție adevărată era cunoscută cam de toată lumea. Înainte, încadrarea acestor ofițeri de informații în ambasade mersese la fix. În țările comuniste și din lumea a treia, dizidenții, nemulțumiții și toți cei care aveau chef știau cui să se adreseze și să-și povestească necazurile, ca în fața unui duhovnic. Acest fapt le adusese o bogată recoltă de informații și câțiva dezertori de mare efect.

---

[1] Sediul S.I.S. (n.trad.).

Ceea ce voia să spună diplomatul de rang înalt era că nu mai dorea asemenea ofiţeri şi că n-o să le mai pună la dispoziţie nici un fel de spaţiu. Eforturile lui susţinute vizau menţinerea bunelor tradiţii ale departamentului, în direcţia împăcării tuturor celor care nu se născuseră în Anglia.

— Am înţeles ce-ai spus, Robert, dar nu pot şi nici nu vreau să-mi încep mandatul de şef al S.I.S.-ului prin renunţarea la ofiţerii superiori care şi-au făcut datoria ani în şir cu loialitate şi pricepere.

— Găseşte-le alte posturi, sugeră Sir Robert. America Centrală şi de Sud, Africa...

— Şi nu pot nici să-i trimit în Burundi până nu se apropie de vârsta de pensionare.

— Mută-i la munca de birou. Aici, în ţară.

— Te referi la aşa-numitele „activităţi neatrăgătoare", spuse şeful. Majoritatea n-o să le accepte.

— Atunci trebuie să se pensioneze la cerere, vorbi blând diplomatul, aplecându-se din nou în faţă. Mark, dragul meu, aici nu ne putem tocmi. Fii sigur că o să-i adun şi pe cei Cinci Înţelepţi, dat fiind că sunt şi eu unul din ei. O să fim de acord cu nişte compensaţii substanţiale, dar...

Cei Cinci Înţelepţi erau miniştrii subsecretari de stat ai guvernului, Ministerului de Externe, Ministerului de Interne, Ministerului Apărării şi Ministerului de Finanţe. Împreună, cei cinci dispuneau de o putere uriaşă pe coridoarele guvernului. Printre altele, ei îi numeau (sau îi recomandau primului ministru, ceea ce era cam acelaşi lucru) pe şeful S.I.S.-ului şi pe directorul general al serviciilor de securitate M.I.5. Sir Mark era profund nefericit, dar cunoştea foarte bine realităţile puterii. Avea să fie nevoit să cedeze.

— De acord, dar o să-mi trebuiască îndrumări de procedură.

Voia să spună, de fapt, că pentru propria lui poziţie în ochii subalternilor dorea să fie dirijat în mod vizibil de undeva de sus. Sir Robert Inglis se arătă plin de expansiune. Îi dădea mâna.

— O să primeşti imediat şi îndrumări, spuse el. O să-i convoc pe ceilalţi Înţelepţi şi o să stabilim reguli noi pentru împrejurări noi. Ce-ţi propun eu e să pui la cale, în condiţiile

regulilor noi pe care o să le primești, ceea ce avocații numesc o „acțiune de clasă" și în felul ăsta să stabilești o relație tip.

— Acțiune de clasă? Relație tip? Ce vrei să spui? întrebă Sir Mark.

— Un precedent, dragul meu Mark. Un singur precedent care pe urmă o să funcționeze pentru tot grupul.

— Un țap ispășitor?

— Ce cuvânt neplăcut. Nu prea poți să consideri pensionarea la cerere cu o compensație generoasă o formă de victimizare. Iei un ofițer a cărui retragere înainte de termen poate fi efectuată fără obiecții, convoci o întrunire și astfel îți creezi precedentul.

— Un ofițer? Te-ai gândit la cineva anume?

Sir Robert își împreună degetele și privi în tavan.

— Păi, știu și eu, ar fi Sam McCready.

Bineînțeles. Dezinformatorul. De la ultima lui manifestare de inițiativă viguroasă, deși neautorizată, care avusese loc în Caraibe cu trei luni în urmă, Sir Mark începuse să-și dea seama că Ministerul de Externe îl privea ca pe un fel de Ginghis-Han ținut în lanțuri. Ciudat, zău așa. Un tip atât de... jalnic la vedere.

SIR MARK fu dus înapoi cu mașina peste Tamisa la sediul din Century House, adâncit în gânduri. Știa că mai-marele funcționarilor publici din Ministerul de Externe nu-i făcuse o simplă „propunere" de a renunța la Sam McCready, ci insistase asupra acestui fapt. Din punctul de vedere al șefului, nici nu i s-ar fi putut cere ceva mai greu.

În 1983, când Sam McCready fusese ales în fruntea secției Dee-Dee, Sir Mark era inspector principal adjunct, lucra din aceeași perioadă cu McCready și era doar cu un grad mai mare ca el. Îi plăcea agentul echivoc și ireverențios pe care îl numise Sir Arthur în noua funcție. De fapt, acesta era un tip care se făcuse simpatic cam tuturor.

La scurt timp după aceea, Sir Mark fusese trimis în Orientul Îndepărtat pentru trei ani (era un vorbitor fluent al dialectului mandarin), întorcându-se în 1986 și fiind avansat director adjunct. Sir Arthur se pensionase, iar scaunul de suferință fusese ocupat de un nou șef. *Lui* îi urmase Sir Mark în ianuarie trecut.

Înainte de a pleca în China, Sir Mark apreciase, ca şi alţii, că Sam McCready n-o să reziste mult. Potrivit celor auzite ici şi colo, Dezinformatorul era un diamant prea dur ca să se lase şlefuit cu uşurinţă de disciplina interioară de la Century House.

În primul rând, nici una din secţiile regionale n-o să-l vadă cu ochi buni pe noul venit care încerca să opereze în teritoriile pe care le păzeau cu gelozie. O să aibă loc conflicte de zonă pe care doar un diplomat desăvârşit le-ar fi putut ţine sub control, iar McCready era orice numai asta nu, în ciuda numeroaselor lui calităţi. În al doilea rând, Sam, care era un tip destul de necioplit, nu prea avea cum o să se integreze acelei lumi populată de ofiţeri superiori cizelaţi, dintre care majoritatea proveneau din şcolile engleze unde avea acces doar protipendada.

Spre surprinderea lui, la întoarcere Sir Mark îl găsise pe Sam înfloritor şi mândru ca dafinul din poveste. Părea că se bucură de loialitatea totală şi demnă de invidiat a subalternilor, reuşind în acelaşi timp să nu-i jignească nici măcar pe cei mai îndârjiţi şefi ai secţiilor „teritoriale" ori de câte ori le cerea câte un serviciu.

Se pricepea să vorbească pe înţelesul celorlalţi agenţi de teren când se întorceau din permisie sau dintr-un instructaj şi dădea impresia că putea strânge de la ei o cantitate uriaşă de informaţii, din care fără îndoială că o bună parte nu trbuia să fie pur şi simplu divulgată la cerere.

Era deja un fapt cunoscut că ştia să bea o bere cu personalul tehnic, cu bărbaţii şi femeile care îi puteau furniza date precise – un gest camaraderesc, deloc la îndemâna celorlalţi ofiţeri superiori – şi de la care obţinea din când în când interceptarea unor convorbiri telefonice şi a corespondenţei sau un paşaport fals, în timp ce restul şefilor de secţie rămăseseră la stadiul completării de formulare.

Toate astea la un loc, precum şi alte slăbiciuni iritante, cum ar fi încălcarea anumitor reguli şi dispărutul după bunul plac, n-aveau cum să-i facă pe cei din conducere să se îndrăgostească de el. Însă era uşor de înţeles de ce rămăsese pe poziţie – livra marfa, furniza produsul şi conducea operaţiuni care îi făceau pe K.G.B.-işti să se îndoape cu pastile contra indigestiei. Aşa fusese menţinut... Până acum.

Sir Mark oftă, ieşi din Jaguar în parcarea subterană de

la Century House și luă liftul până la biroul lui de la ultimul etaj. Deocamdată avea de așteptat. Sir Robert Inglis o să-și adune colegii la o discuție și o să elaboreze „noile reguli" și „orientările" care or să-i dea posibilitatea șefului derutat să spună, pe bună dreptate dar cu inima strânsă, „n-am altă soluție".

„Orientările" sau, mai bine zis, dictatul fu trimis de la Foreign and Commonwealth Office abia pe la începutul lui iunie, permițându-i lui Sir Mark să-i cheme pe cei doi adjuncți la el în birou.

— Nițel cam dură blestemăția asta, spuse Basil Gray. Nu te poți opune?

— De data asta nu, spuse șeful. Inglis o ține pe-a lui și, după cum vezi, ceilalți Patru Înțelepți sunt alături de el.

Documentul pe care îl înmânase spre studiu celor doi adjuncți era un model de limpezime și de logică impecabilă. El arăta că pe data de 3 octombrie Germania de Est, cândva cel mai solid și eficient stat comunist din răsăritul Europei, va înceta literalmente să existe. N-o să mai rămână nici o ambasadă în Berlinul de Est, Zidul era deja o farsă, S.S.D.-ul, temuta poliție secretă, se dădea la fund iar forțele sovietice începuseră să se retragă. Zona în care S.I.S.-ul din Londra declanșase cândva o operațiune de mare amploare avea să joace rolul completării de la spectacol, asta în condițiile în care ar mai fi existat spectacolul.

Mai mult decât atât, se arăta în continuarea documentului, amabilul domn Havel fusese instalat la conducerea Cehoslovaciei, iar serviciului lor de spionaj, St.B.-ul, nu-i mai rămânea decât să se reprofileze pe cursuri la școala de duminică. Adăugând aici prăbușirea dominației comuniste în Polonia, Ungaria și România și apropiata ei destrămare în Bulgaria, oricine își putea face o idee despre cum avea să arate în linii mari viitorul.

— Ei bine, oftă Timothy Edwards, trebuie să acceptăm că n-o să mai punem la cale operațiuni de genul celor de până acum în Europa de Est și nici n-o să mai avem nevoie de efective acolo. Au dreptate.

— Îmi pare bine că recunoști, zâmbi șeful.

Pe Basil Gray îl avansase personal, fiind primul lucru făcut după ce fusese numit șef în ianuarie. Pe Timothy Edwards

îl moștenise. Știa că Edwards ținea cu tot dinadinsul să-l înlocuiască în funcție după scurgerea a trei ani și mai știa că nici prin cap nu-i trecea să-l recomande în această direcție. Nu fiindcă Edwards ar fi fost prost. Nici vorbă. Era sclipitor, dar...

— Nu se pomenește de celelalte riscuri, mormăi Gray. Nici o vorbă despre terorismul internațional, dezvoltarea cartelurilor de droguri și armatele personale – și nici despre proliferare.

În propriul lui raport, „S.I.S. în anii nouăzeci", pe care Sir Robert Inglis îl citise și pare-se că îl și aprobase, Sir Mark pusese accent nu atât pe diminuarea, cât pe modificarea amenințărilor globale. În capul listei se aflase proliferarea – modul constant în care dictatorii, dintre care unii dovedeau o instabilitate imposibil de controlat, achiziționau arme ce alcătuiau arsenale imense; nu era vorba de surplusuri din război, ca pe vremuri, ci de echipamente moderne înzestrate cu tehnologie de vârf: rachete, încărcături chimice și bacteriologice, chiar și acces la armamentul nuclear. Raportul pe care-l avea acum în fața ochilor fusese redactat cu perfidie, amintind doar în treacăt de aceste chestiuni.

— Și-acum ce se întâmplă? întrebă Timothy Edwards.

— Se întâmplă, spuse cu blândețe șeful, că preconizăm un transfer de populație – e vorba de populația noastră. Din Europa de Est înapoi la bază.

Voia să spună că vechii luptători din războiul rece, veteranii care le asiguraseră operațiunile, le aplicaseră măsurile active și le organizaseră rețelele de agenți locali dinăuntrul ambasadelor aflate la răsărit de Cortina de Fier, aveau să se întoarcă acasă, unde nu-i aștepta nici un post. Urma să fie înlocuiți, bineînțeles, dar cu oameni mai tineri, a căror profesie adevărată nu trebuia să fie cunoscută și care aveau să se infiltreze în personalul ambasadelor fără a fi reperați și fără să „insulte" democrațiile incipiente de dincolo de Zidul Berlinului. Recrutarea tot va continua; evident, șeful avea serviciul lui de condus. Însă asta lăsa nerezolvată problema veteranilor. Unde să-i plasezi? Exista un singur răspuns – să-i trimiți la plimbare.

— Va trebui să creăm un precedent, spuse Sir Mark. Un singur precedent care va netezi drumul pentru pensionarea pașnică și înainte de termen a celorlalți.

— Te-ai gândit la cineva? întrebă Gray.

— S-a gândit Sir Robert Inglis. Sam McCready.

Basil Gray se holbă la el cu gura căscată.

— Șefule, nu poți să-l concediezi pe Sam.

— Nu-l concediază nimeni pe Sam, spuse Sir Mark, făcându-se apoi ecoul cuvintelor lui Robert Inglis. Pensionarea la cerere cu o compensație generoasă nu poate fi numită victimizare.

Se întrebă cât de grei fuseseră cei treizeci de arginți când îi înmânaseră romanii.

— E trist, firește, fiindcă toți ținem la Sam, spuse Edwards. Dar șeful are de condus un întreg serviciu.

— Întocmai. Mulțumesc, rosti Sir Mark.

În timp ce stătea acolo, își dădu seama pentru prima oară de ce n-o să vină niciodată ziua când o să recomande ca Timothy Edwards să-i fie succesor. El, șeful, făcea ce trebuia făcut doar fiindcă trebuia făcut și detesta acest lucru. Edwards o făcea fiindcă îl ajuta în carieră.

— Va trebui să-i oferim trei posturi separate, preciză Gray. Poate că va alege unul.

În sinea lui, Gray spera din suflet că exact asta avea să se întâmple.

— Posibil, mârâi Sir Mark.

— La ce te gândești, șefule? întrebă Edwards.

Sir Mark deschise o mapă al cărei conținut era rezultatul unei discuții cu directorul de personal.

— Posturile disponibile sunt de director al Institutului Pedagogic, șef al serviciului administrativ-contabilitate și șef al registraturii.

Edwards zâmbi abia perceptbil. În mod normal, ar trebui să țină figura, își spuse el.

DUPĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI, subiectul tuturor acestor discuții umbla încoace și încolo prin propriul birou, în timp ce adjunctul său, Denis Gaunt, se uita posomorât la foaia de hârtie din fața lui.

— Nu-i chiar atât de rău, Sam, spuse el. Vor să rămâi în continuare. Singura problemă e postul.

— Cineva vrea să scape de mine, spuse McCready pe un ton sec.

În vara aceea Londra lâncezea sub efectul unui val de căldură. Fereastra biroului era deschisă și amândoi bărbații își

scoseseră hainele. Gaunt purta o cămaşă albastru-deschis de la Turnbull & Asser, McCready era îmbrăcat cu ceva de la Viyella care se scămoşase de prea mult spălat. În plus, nu se încheiase cum trebuia la nasturi, aşa încât o parte era mai ridicată decât cealaltă. Gaunt bănuia că până la ora prânzului una din secretare va fi depistat greşeala şi o va fi îndreptat, făcând caz mai mult decât era nevoie. Fetele de la Century House dădeau mereu impresia că vor să facă ceva pentru Sam McCready.

Problema relaţiilor dintre McCready şi femei îl nedumerea pe Gaunt. La drept vorbind, nedumerea pe toată lumea. El, Denis Gaunt, avea peste un metru optzeci, cu mai bine de cinci centimetri în plus faţă de şeful lui. Era blond, chipeş şi, burlac fiind, nu se dădea în lături când venea vorba de femei.

Şeful lui de birou avea o înălţime medie, era destul de bine clădit, avea un păr şaten din ce în ce mai rar şi de obicei nepieptănat şi nişte haine care arătau mereu de parcă ar fi dormit în ele. Ştia că McCready rămăsese văduv cu câţiva ani în urmă şi că nu se recăsătorise, dând impresia că preferă să trăiască singur în apartamentul lui modest din Kensington.

Trebuie să aibă pe cineva care-i face ordine în apartament şi-i spală rufele, reflectă Gaunt. Poate vreo femeie cu ziua. Dar cum nimeni nu întreba, nimeni nu primea răspuns.

– Normal că ai putea primi unul din posturi, spuse Gaunt. Le-ar cam fugi pământul de sub picioare.

— Denis, răspunse blând McCready, nu sunt învăţător, nu sunt contabil şi nu sunt nici măcar un afurisit de bibliotecar. O să-i fac pe ticăloşii ăştia să mă asculte.

— În acest caz s-ar putea schimba lucrurile, încuviinţă Gaunt. Nu e obligatoriu ca Ministerul să ţină morţiş la chestia asta.

AUDIEREA de la Century House începu ca întotdeauna într-o luni dimineaţă şi avu loc în sala de şedinţe, cu un etaj mai jos de biroul şefului.

Era prezidată de directorul adjunct Timothy Edwards, impecabil ca de obicei, într-un costum închis de la Blades şi cu cravată. Acesta era încadrat de responsabilul cu operaţiunile interne şi de responsabilul cu emisfera vestică. Lângă unul din colţurile camerei stătea directorul de personal, alături de un tânăr de la arhivă care avea în faţă un teanc voluminos de dosare.

Sam McCready intră ultimul și se așeză pe scaunul îndreptat spre masă. La cincizeci și unu de ani era încă zvelt și arăta în formă. Altminteri, era genul de om care putea să treacă neobservat. Asta îl și ajutase să fie atât de bun, atât de al naibii de bun, la vremea lui. Asta și ceea ce avea în cap.

Știau cu toții regulile. Dacă refuzai trei „posturi neatrăgătoare" aveau dreptul să-ți solicite să te pensionezi la cerere. Însă ți se cuvenea o audiere în care să pledezi în favoarea unei modificări.

Sam îl aduse ca să vorbească în numele lui pe Denis Gaunt, care era cu zece ani mai tânăr și pe care îl ridicase în ultimii cinci ani pe a doua treaptă a ierarhiei, imediat sub el. Socotise că Denis, cu zâmbetul lui strălucitor și cu cravata lui elegantă, avea să-i convingă mai bine decât ar fi putut s-o facă el.

Toți bărbații din cameră se cunoșteau între ei și-și spuneau pe nume, inclusiv funcționarul de la arhivă. La Century House există o tradiție, poate fiindcă e vorba de un cerc atât de restrâns, potrivit căreia toată lumea poate tutui pe toată lumea, cu excepția șefului, căruia i se spune „sir" sau „șefule" în față și „stăpânul" sau în alte feluri pe la spate. Ușa se închise și Edwards tuși, cerând să se facă liniște. Tipic pentru el.

— Așa. Ne-am adunat ca să studiem cererea lui Sam privind modificarea unei dispoziții venită de la conducere, fără ca asta să însemne neapărat repararea unei nedreptăți. De acord?

Încuviințară cu toții. Se stabili că Sam McCready nu căzuse victimă unei nedreptăți, dat fiind că regulamentul fusese respectat întru totul.

— Denis, înțeleg că tu o să vorbești în numele lui Sam?

— Da; Timothy.

S.I.S.-ul fusese întemeiat și păstrat în forma actuală de un amiral, Sir Mansfield Cummings, și multe din tradițiile lui specifice (deși nu și familiaritatea) au și azi un iz ușor nautic. Una din ele este cea care conferă oricui dreptul de a avea un camarad care să vorbească în numele său cu ocazia audierii.

Declarația directorului de personal fu concisă și la obiect. Conducerea hotărâse transferarea lui Sam McCready de la Dee-Dee și însărcinarea lui cu alte îndatoriri. Acesta nu acceptase nici una din cele trei oferte avansate. Faptul echivala cu alegerea pensionării la cerere. În cazul că nu putea continua ca șef la Dee-Dee, McCready cerea să fie retrimis pe teren sau

să aparţină unui serviciu care se ocupa cu operaţiuni de teren. Nu i se propusese nici un post de acest gen. Q.E.D.

Denis Gaunt se ridică.

— Uitaţi ce e, ştim cu toţii regulile. Ştim, de asemenea, care e realitatea din ziua de azi. E adevărat că Sam a cerut să nu fie trimis nici la Institutul Pedagogic, nici la contabilitate şi nici la arhivă. Fiindcă e un om de teren, atât ca pregătire cât şi ca instinct. Şi e unul dintre cei mai buni, dacă nu chiar cel mai bun.

— Nu începe discuţie, murmură responsabilul cu emisfera vestică, căruia Edwards îi aruncă o privire prin care avu de gând să-i atragă atenţia.

— Problema e, sugeră Gaunt, că Serviciul probabil că i-ar putea găsi şi lui Sam un loc dacă ar vrea cu adevărat. Rusia, Europa de Est, America de Nord, Franţa, Germania, Italia. Sunt de părere că Serviciul ar trebui să-şi dea silinţa, fiindcă...

Se apropie de angajatul de la arhivă şi luă un dosar.

— Fiindcă Sam mai are patru ani până să se pensioneze la cincizeci şi cinci, cu o pensie integrală...

— S-a oferit o compensaţie însemnată, pe care unii ar fi tentaţi s-o aprecieze drept extrem de generoasă, interveni Edwards.

— Fiindcă au existat, reluă Gaunt, ani întregi de muncă, adeseori foarte incomodă şi câteodată deosebit de periculoasă. Nu e vorba de bani, e vorba dacă Serviciul se dovedeşte capabil să facă un efort pentru unul din propriii lui oameni.

Bineînţeles că n-avea idee de conversaţia care avusese loc luna trecută la Foreign Office între Sir Mark, şeful, şi Sir Robert Inglis.

— Aş dori să ne oprim asupra câtorva cazuri rezolvate de Sam în ultimii şase ani. Începând cu acesta...

Omul despre care vorbeau privea impasibil din scaunul pe care-l ocupa în fundul camerei. Nimeni din cei de faţă nu-şi putea imagina mânia şi deznădejdea ascunse în spatele chipului ars de soare şi bătut de vânturi.

Timothy Edwards se uită la ceas. Sperase că toată povestea avea să se termine în decursul acelei zile. Acum începuse să se îndoiască.

— Cred că ne aducem aminte cu toţii, spuse Gaunt, de cazul fostului general sovietic Evgheni Pankratin...

MÂNDRIE ŞI EXTREMĂ PREJUDECATĂ

CAPITOLUL UNU

Mai 1983

COLONELUL RUS ieşi din umbră încet şi precaut, cu toate că văzuse şi recunoscuse semnalul. Toate întâlnirile cu supraveghetorul lui englez se dovedeau periculoase şi era recomandabil să le evite dacă putea. Dar pe asta o solicitase chiar el. Avea de spus şi de cerut anumite lucruri care nu puteau fi lăsate sub formă de mesaj într-o ascunzătoare secretă. O foaie metalică desprinsă de pe acoperişul unui şopron de lângă calea ferată se mişcă uşor şi scârţâi din cauza unei pale de vânt stârnită înainte de ivirea zorilor. Se întoarse, stabili sursa de zgomot şi-şi aţinti din nou privirea asupra peticului de întuneric de lângă placa turnantă pentru locomotive.

— Sam? întrebă el încet.

Sam McCready stătuse şi el la pândă. Era ascuns de o oră în bezna triajului părăsit de la periferia Berlinului de Est. Îl văzuse sau, mai bine zis, îl auzise venind pe rus, dar aşteptase puţin, ca să se convingă că picioarele lui erau singurele care se mişcau prin praf şi prin moloz. Oricât de des ai fi făcut-o, nodul simţit în partea de jos a stomacului era acolo de fiecare dată.

La ora stabilită, mulţumit de faptul că erau singuri şi că nu aveau nici un fel de însoţitori, aprinsese chibritul cu ajutorul unghiei degetului mare şi acesta strălucise puternic preţ de o clipă, după care se stinsese. Rusul îl văzuse şi ieşise din spatele vechiului atelier de întreţinere. Amândoi aveau motive întemeiate să prefere întunericul, fiindcă unul era trădător, iar celălalt spion.

McCready ieşi din beznă ca să poată fi zărit de rus, se opri să se încredinţeze că şi el era singur, iar apoi îşi continuă înaintarea.

— Evgheni. Ce mult timp a trecut, prietene.

La o distanţă de cinci paşi reuşiră să se vadă cum trebuie, convingându-se că nu avusese loc nici o înlocuire şi nici o şmecherie. Acesta era pericolul care exista întotdeauna într-o întâlnire faţă-n faţă. Rusul ar fi putut fi prins şi distrus în camerele de interogare, permiţând K.G.B.-ului şi S.S.D.-ului est-german să întindă o cursă unuia dintre cei mai valoroşi ofiţeri englezi de contrainformaţii. Era, de asemenea, posibil ca mesajul să fi fost interceptat, iar deţinătorul lui să fi fost împins în cursă şi de acolo în noaptea lungă şi neagră a interogatoriilor şi, în fine, în faţa glonţului tras în ceafă. Maica Rusie nu avea milă pentru elita ei trădătoare.

McCready nu-l îmbrăţişă şi nici nu dădu mâna cu el. În unele cazuri era nevoie şi de aşa ceva: atingerea persoanei respective, confortul contactului. Însă Evgheni Pankratin, colonel în armata roşie şi detaşat la G.S.F.G.[1], era un om cu mult sânge rece. Distant, stăpân pe sine, încrezător în propria-i aroganţă.

Fusese reperat pentru prima oară la Moscova, în 1980, de un ataşat cu ochi ageri de la ambasada engleză. O funcţie diplomatică, o conversaţie politicoasă şi banală şi deodată remarca muşcătoare a rusului la adresa propriei societăţi. Diplomatul nu lăsase să se vadă nimic şi nu scosese o vorbă. Dar îşi notase şi raportase. O posibilitate. După două luni avusese loc o primă tatonare. Colonelul Pankratin fusese evaziv, dar nu refuzase categoric. Era un punct câştigat. Pe urmă fusese trimis la Potsdam în cadrul acelui *Group Soviet Forces Germany*, G.S.F.G., armata de 330.000 de oameni, adică 22 de divizii, care îi ţinea sub cărâmb pe est-germani, o păstra la putere pe marioneta numită Honecker, îi făcea să se teamă pe cei din Berlinul de Vest şi menţinea în priză întregul N.A.T.O. în eventualitatea unei străpungeri decisive în Câmpia Centrală Germană.

---

[1] Group Soviet Forces Germany – denumirea generică a trupelor sovietice staţionate în Germania de Est în timpul războiului rece (n.trad.).

În acest punct îl preluase Sam McCready; era zona lui de acțiune. În 1981 îl abordase personal pe Pankratin și acesta fusese recrutat. Fără scandal și fără revărsări ale sensibilităților lăuntrice pe care să trebuiască să le asculte și să le aprobe... Nimic, cu excepția unei solicitări bănești foarte directe.

Oamenii trădează pământul strămoșilor din multe motive: resentimente, ideologie, absența avansării, ura față de un superior anume, rușinea pentru preferințele lor sexuale bizare, frica de a fi rechemați acasă în dizgrație. La ruși era vorba de obicei de o profundă deziluzie manifestată în privința corupției, minciunilor și nepotismului pe care le vedeau pretutindeni în jur. Dar Pankratin era tipul de mercenar veritabil; voia bani și atâta tot. Într-o bună zi o să se pensioneze, obișnuia să spună, și avea de gând ca ziua aceea să-l găsească bogat. Solicitase întâlnirea din Berlinul de Est, în zori ca să crească miza.

Pankratin vârî mâna în pardesiu și scoase un plic maroniu voluminos pe care i-l întinse lui McCready. Fără urmă de emoție, explică ce se afla în plic, în timp ce McCready ascunse pachetul în haină. Nume, locuri, termene de execuție, pregătirea diviziilor, ordine operative, mișcări, trimiteri, evoluția armamentului. Bineînțeles, cheia se găsea în ceea ce avea de spus Pankratin despre SS-20, cumplita rachetă cu rază medie de acțiune, lansator mobil și focoase triple, cu ghidaj independent și orientate fiecare spre un mare oraș englez sau european. Conform celor afirmate de Pankratin, se deplasau în pădurile din Saxonia și Turingia, mai aproape de graniță, capabile să se dispună în arc de cerc pe direcția Oslo – Dublin – Palermo. În Vest, coloane uriașe de oameni sinceri și naivi mărșăluiau sub flamurile socialiste care cereau propriilor guverne să renunțe la arsenalele defensive ca semn de bunăvoință în vederea instaurării păcii.

— Există și un preț, firește, spuse rusul.

— Firește.

— Două sute de mii de lire sterline.

— Se aprobă.

Nu se aprobase, dar McCready știa că guvernul lui o să scoată banii de undeva.

— Mai e ceva. Am înțeles că am fost propus pentru

avansare. General-maior. Şi că ar urma un transfer. Înapoi la Moscova.

— Felicitări. Pe ce post, Evgheni?

Pankratin făcu o pauză pentru efect.

— Director adjunct, Comitetul de Planificare al Statului Major Central[1], Ministerul Apărării.

McCready fu impresionat. Să ai un om chiar în sediul de pe strada Frunze, 19, din Moscova nu se putea compara cu nimic.

— Iar când mă pensionez vreau un bloc de apartamente. În California. Acţiuni pe numele meu. Poate la Santa Barbara. Am auzit că e tare frumos acolo.

— Este, încuviinţă McCready. Nu ţi-ar plăcea să te stabileşti în Anglia? Am avea grijă de tine.

— Nu, vreau la soare. În California. Şi un milion de dolari americani în contul meu de acolo.

— De un apartament se poate face rost, spuse McCready. Şi de un milion de dolari. Dacă produsul merită.

— Nu un apartament, Sam. Un bloc de apartamente. Ca să trăiesc din chirii.

— Evgheni, ce-mi ceri tu înseamnă între cinci şi opt milioane de dolari americani. Nu cred că oamenii mei au atâţia bani. Nici chiar pentru produsul tău.

Dinţii rusului sclipiră într-un zâmbet fugar sub mustaţa tunsă milităreşte.

— Când o să ajung la Moscova, produsul pe care o să ţi-l aduc o să-ţi depăşească toate aşteptările. O să găseşti banii.

— Hai să aşteptăm să te avanseze întâi, Evgheni. Vorbim pe urmă de blocul de apartamente din California.

Se despărţiră după cinci minute, rusul întorcându-se în uniformă la biroul lui din Potsdam, englezul furişându-se la loc prin zid şi mergând la stadionul din Berlinul de Vest. Avea să fie percheziţionat la punctul de control numit „Checkpoint Charlie". Pachetul avea să treacă de zid pe un alt drum, mai încet dar mai sigur. Abia când avea să pună din nou mâna pe el în Vest avea să ia avionul şi să se întoarcă la Londra.

---

[1] Comitet care cuprindea reprezentanţi din toate ţările Blocului Socialist (n.trad.).

Octombrie 1983

BRUNO MORENZ bătu la uşă iar apoi intră, ca răspuns la jovialul „*Herein* " pe care-l auzise. Superiorul său era singur în birou, stând în impunătorul fotoliu turnant din piele, din spatele la fel de impunătoarei mese de lucru. Îşi amesteca delicat prima cafea adevărată a zilei, aflată într-o ceaşcă de porţelan foarte fin şi adusă de grijulia Fräulein Keppel, cocheta fată bătrână care se ocupa de toate nevoile lui legitime.

Ca şi Morenz, Herr Direktor aparţinea generaţiei care-şi putea aminti de sfârşitul războiului şi de anii de după aceea, când germanii se mulţumeau cu extras de cicoare şi doar ocupanţii americani şi din când în când englezii îşi procurau cafea adevărată. Dar faptul era de domeniul trecutului. Dieter Aust îşi savură cafeaua columbiană de dimineaţă. Lui Morenz însă nu-i oferi.

Ambii bărbaţi se apropiau cu paşi repezi de cincizeci de ani, dar asta era singura asemănare dintre ei. Aust era scund, durduliu, bărbierit cu grijă, îmbrăcat cu gust şi director al întregului birou din Köln. Morenz era mai înalt, mătăhălos şi cărunt. Dar era cocârjat şi dădea impresia că merge târându-şi picioarele, solid şi neîngrijit în costumul lui de tweed. În plus, era un funcţionar de stat inferior ierarhic, care n-ar fi îndrăznit vreodată nici să aspire la titlul de director, nici să aibă propriul lui birou impunător, cu o Fräulein Keppel care să-i aducă mereu cafea columbiană într-o ceaşcă de porţelan extra-fin înainte de-a se apuca de lucru.

Probabil că scena în care un şef cheamă la el în birou un funcţionar inferior ca să stea de vorbă era jucată în numeroase birouri de pe întreg cuprinsul Germaniei în dimineaţa aceea, dar aria de acţiune a acestor doi oameni nu s-ar fi putut regăsi în multe alte locuri. Lucru valabil şi pentru conversaţia care urmă. Fiindcă Dieter Aust era şeful secţiei din Köln a Serviciilor de informaţii vest-germane, cunoscute sub numele de B.N.D.

Cartierul general al B.N.D.-ului se găseşte, de fapt, pe un teren împrejmuit cu ziduri groase din apropierea sătucului Pullach, la vreo şase mile sud de München, pe râul Isar din sudul Bavariei, ceea ce ar putea să pară o opţiune ciudată, ţinând cont că din 1949 capitala federală este oraşul Bonn,

situat la câteva sute de mile distanță, pe cursul Rinului. Motivul este de natură istorică. Americanii au fost cei care, imediat după război, au înființat un serviciu vest-german de spionaj pentru contracararea efortului noului inamic care apăruse, U.R.S.S.-ul. Ei l-au ales ca șef al noului serviciu pe Richard Gehlen, fostul conducător al spionilor germani din timpul războiului, iar la început organizația a fost cunoscută doar sub numele de „Gehlen Org.". Americanii voiau să-l aibă pe Gehlen în interiorul propriei lor zone de ocupație, care întâmplător includea Bavaria și partea sudică.

Primarul Kölnului, Konrad Adenauer, era pe atunci un politician obscur. Când aliații au pus bazele Republicii Federale a Germaniei în 1949, Adenauer, în calitate de prim cancelar al țării, i-a fixat în mod surprinzător capitala la Bonn, orașul său natal, la cincisprezece mile de Köln, pe cursul Rinului. Aproape toate instituțiile federale au fost încurajate să se stabilească acolo, dar Gehlen a rezistat și recent înființatul B.N.D. a rămas la Pullach, unde se află și în ziua de azi. Însă B.N.D.-ul își menține secțiile în fiecare „land" sau capitală de provincie a Republicii Federale, iar în cadrul lor, una dintre cele mai importante este secția din Köln. Aceasta fiindcă orașul Köln, deși nu era capitala Westfaliei de la nord de Rin, rol îndeplinit de Düsseldorf, se află la cea mai mică distanță de Bonn care, la rândul lui, în calitate de capitală a republicii, reprezintă centrul nervos al guvernului. De asemenea, el este plin de străini, iar B.N.D.-ul, spre deosebire de BfV, sora sa în materie de contrainformații, este preocupat de serviciile străine de informații.

Morenz acceptă invitația lui Aust de-a se așeza și se întrebă cu ce greșise. Răspunsul era: cu nimic.

— Dragul meu Morenz, n-am să mă învârt în jurul cozii, spuse Aust, ștergându-și delicat buzele cu o batistă curată de in. Săptămâna viitoare colegul nostru Dorn iese la pensie. Ești la curent, bineînțeles. Îndatoririle îi vor fi preluate de cel care-i va succede. Dar acesta e mult mai tânăr și trebuie să meargă în tot felul de locuri, bagă la cap ce-ți spun. Totuși, există o îndatorire anume care cere un om mai matur. Aș vrea s-o preiei tu.

Morenz dădu din cap ca și cum ar fi înțeles. Însă nici vorbă de așa ceva. Aust își împreună degetele grăsulii și privi

pe fereastră, trăsăturile recompunându-i-se într-o expresie de părere de rău față de ciudățeniile celorlalți. Își alese cuvintele cu grijă.

— Din când în când țara asta are anumiți oaspeți, demnitari străini care, după o zi întreagă de negocieri sau întâlniri oficiale, simt nevoia unei distracții... A unui divertisment. Firește că diversele noastre ministere le organizează cu mare bucurie mese la restaurant selecte, concerte, spectacole de operă și de balet. Înțelegi?

Morenz dădu din cap încă o dată. Nu pricepea o boabă.

— Din păcate, mai sunt unii, de obicei din țările arabe sau din Africa, dar câteodată și din Europa, care lasă să se înțeleagă foarte clar că ar prefera compania unei persoane de sex femeiesc. Și anume, o companie plătită.

— Pipițe, spuse Morenz.

— Într-un cuvânt, da. Ei bine, în loc să vadă cum diverși oaspeți străini importanți acostează portarii de hotel sau șoferii de taxi, bântuie pe sub ferestrele cu lumină roșie de pe Horn Strasse sau dau de bucluc prin baruri sau cluburi de noapte, guvernul preferă să sugereze un anumit număr de telefon. Crede-mă, dragul meu Morenz, acest lucru se practică în toate capitalele din lume. Nu suntem o excepție.

— Ne ocupăm de pipițe? întrebă Morenz.

Aust se arătă șocat.

— Dacă ne ocupăm? Bineînțeles că nu. Nu ne ocupăm de ele. Nu le plătim. Asta o face clientul. Și – mă văd nevoit să subliniez – nici nu ne folosim de eventualele materiale pe care le-am putea obține, referitoare la obiceiurile unora dintre demnitarii care ne vizitează. Așa numita „capcană dulce". Regulile și prevederile noastre constituționale sunt foarte limpezi și nu pot fi încălcate. Le lăsăm capcanele dulci rușilor și... francezilor, adăugă el pufnind.

Luă de pe birou trei dosare subțiri și i le dădu lui Morenz.

— Ai aici trei fete. Genuri diferite din punct de vedere fizic. Îți cer să te ocupi tu de treaba asta fiindcă ești un om matur și însurat. Supraveghează-le cu grijă părintească. Asigură-te că merg la timp la controlul medical și că se mențin prezentabile. Vezi dacă lipsesc din oraș, nu se simt bine sau sunt în concediu.

Pe scurt, dacă sunt disponibile. Şi un ultim lucru. S-ar putea să fii sunat câteodată de un anume Herr Jakobsen. N-are importanţă dacă vocea de la telefon o să se mai schimbe, o să se recomande întotdeauna drept Herr Jakobsen. În funcţie de gusturile oaspetelui, pe care o să ţi le descrie Jakobsen, alege-o pe una din cele trei, fixează o oră de vizită şi încredinţează-te că e disponibilă, iar Jakobsen o să te sune din nou ca să-i comunici data şi locul, pe care o să i le transmită pe urmă vizitatorului. După asta, o lăsăm pe pipiţă cu clientul. Nu e o sarcină foarte dificilă, zău aşa. Ar trebui să nu-ţi influenţeze îndeplinirea celorlalte îndatoriri.

Morenz se ridică anevoie cu dosarele. Grozav, îşi spuse pe când ieşea din birou. Treizeci de ani de muncă cinstită pentru Serviciu, cinci ani până la pensie şi uite-mă dădăcind nişte curve pentru câţiva străini care au chef de o noapte în care s-o facă lată.

Noiembrie 1983

SAM McCREADY stătea într-o cameră întunecoasă, mai jos de subsolul lui Century House din Londra, cartierul general al Serviciului Secret de Informaţii Englez sau S.I.S., de obicei greşit intitulat M.I.6 de către presă şi cunoscut de cei din interiorul lui drept „Firma". Privea un ecran pâlpâitor pe care puterea maselor (sau o parte a ei) din U.R.S.S. defila la nesfârşit prin Piaţa Roşie. Uniunii Sovietice îi place să organizeze două mari parade în fiecare an în piaţa aceea: una de 1 Mai, cealaltă pentru sărbătorirea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Ultima se ţine pe data de 7 noiembrie, iar în ziua respectivă era 8. Camera de luat vederi părăsi imaginea tancurilor huruitoare şi trecu în revistă şirul de chipuri din partea superioară a mausoleului lui Lenin.

— Dă pe *ralenti*, spuse McCready.

Tehnicianul de lângă el îşi trecu o mână peste butoanele de control iar imaginile fură derulate cu încetinitorul. „Imperiul răului" al preşedintelui Reagan (avea să folosească expresia mai târziu) semăna mai degrabă cu o clinică de geriatrie. În bătaia vântului rece, feţele buhăite şi îmbătrânite aproape că dispăruseră în spatele gulerelor paltoanelor, ale căror margini

ridicate se întâlneau cu pălăriile moi de culoare gri sau cu căciulile de blană aflate ceva mai sus.

Secretarul general nici măcar nu era prezent. Iuri V. Andropov, șeful K.G.B.-ului între 1963 și 1978, care preluase puterea la sfârșitul lui 1982, ulterior prea îndelung amânatului deces al lui Leonid Brejnev, murea el însuși în clinica Politburo-ului din Kunțevo. Nu fusese văzut în public din august trecut și nici nu avea să mai fie vreodată.

Cernenko (succesorul lui Andropov peste câteva luni) se afla acolo alături de Gromâko, Kirilenko, Tihonov și Suslov, teoreticianul cu trăsături colțuroase al partidului. Ustinov, ministrul Apărării, era înfofolit în mantaua lui de mareșal, având suficiente medalii ca să formeze un paravan contra vântului între bărbie și mijloc. Existau și câțiva oameni destul de tineri pentru a fi competenți – Grișin, șeful organizației de partid din Moscova, și Romanov, cel mai important om din Leningrad. Într-o parte se afla cel mai tânăr dintre ei, rămas deocamdată în postura unui simplu *outsider,* un bărbat îndesat, pe nume Gorbaciov.

Camera de luat vederi se îndreptă în sus pentru a prinde în cadru grupul de ofițeri din spatele mareșalului Ustinov.

— Stop, spuse McCready iar imaginea încremeni. Cel de-acolo, al treilea din stânga. Poți să mărești? Să apropii ceva mai mult?

Tehnicianul cercetă pupitrul și reglă atent acordul fin. Grupul de ofițeri se apropie din ce în ce mai mult. Câțiva ieșiră din cadrul. Cel pe care-l indicase McCready se deplasase prea mult spre dreapta. Tehnicianul reveni cu trei sau patru cadre până când obținu o centrare perfectă, după care continuă apropierea. Ofițerul era pe jumătate ascuns de un general din serviciul Forțe și Rachete Strategice, dar ceea ce-i pecetlui identitatea fu mustața, neobișnuită în rândul ofițerilor sovietici. Epoleții de pe manta lăsau să se vadă că era general maior.

— Pe toți dracii, a făcut-o. E acolo, șopti McCready, întorcându-se spre tehnicianul impasibil. Jimmy, cum naiba facem rost de un bloc de apartamente în California?

— EI BINE, dragul meu Sam, dacă vrei un răspuns concis, nu facem, spuse Timothy Edwards două zile mai târziu. Nu putem. Știu că e o chestie urâtă, dar am vorbit cu

şeful şi cu băieţii de la financiar şi mi-au zis că e prea bogat pentru noi.

— Dar produsul lui e nepreţuit, protestă McCready. Pe omul ăsta nu-l putem plăti nici în aur. Are valoarea unui zăcământ de platină pură.

— Fără discuţie, spuse blând Edwards.

Era mai tânăr cu zece ani decât McCready, ambiţios, cu o poziţie socială bună şi cu avere personală. Nici nu împlinise patruzeci de ani şi era deja director adjunct. Majoritatea oamenilor de vârsta lui erau mulţumiţi să conducă o secţie din străinătate, încântaţi să fie în fruntea unui oficiu şi tânjind după un post de inspector. Pe când Edwards era primul după şeful cel mare.

— Uite ce e, spuse el, şeful a fost la Washington. A pomenit de omul tău, în eventualitatea că o să fie avansat. Verii noştri i-au folosit mereu produsul după ce l-ai adus. Au fost întotdeauna foarte satisfăcuţi de el. Acum se pare că or să fie mulţumiţi dacă-l vor prelua ei cu tot ce decurge, inclusiv banii.

— E susceptibil şi ascuţit la limbă. Pe mine mă cunoaşte. S-ar putea ca pentru alţii să nu lucreze.

— Ei, hai, Sam. Eşti primul care a fost de acord că e un mercenar. Se duce unde ies bani mai mulţi. Iar noi o să primim produsul. Te rog să te îngrijeşti ca predarea să se facă fără probleme.

Se opri şi arboră zâmbetul lui cel mai cuceritor.

— *A propos*, şeful vrea să te vadă. Mâine dimineaţă la zece. Nu cred că greşesc prea mult dacă-ţi spun că are în vedere o nouă misiune. Un pas înainte, Sam. Să recunoaştem că uneori lucrurile încep să se aranjeze. Pankratin s-a întors la Moscova, ceea ce înseamnă că o să-ţi fie mai greu să ajungi la el; te-ai ocupat de Germania de Est extrem de mult timp. Verii noştri sunt gata să preia problema, iar tu o să primeşti o bine-meritată avansare. Poate chiar şefia unui oficiu.

— Sunt om de teren, spuse McCready.

— De ce n-asculţi ce are să-ţi spună şeful? sugeră Edwards.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu Sam McCready era numit director al secţiei „Dee Dee and Psy Ops". C.I.A.-ul preluă asupra sa manevrarea, însărcinarea şi plătirea generalului Evgheni Pankratin.

August 1985

ERA CALD la Köln în vara aceea. Cei care putuseră își trimiseseră soțiile și copiii undeva pe malul unui lac, la munte, în pădurile sau chiar la vilele pe care le aveau pe țărmul Mediteranei, urmând să li se alăture ulterior. Bruno Morenz nu avea o locuință de vacanță. Rămăsese să robotească la serviciu. Nu avea un salariu mare, iar șansele de creștere erau reduse întrucât, cu trei ani înainte de pensionarea care avea loc la cincizeci și cinci, eventualitatea avansării se dovedea extrem de puțin probabilă.

Stătea pe terasa unei cafenele în aer liber și sorbea dintr-un pahar înalt de bere de butoi, cu nodul de la cravată slăbit și haina așezată pe spătarul scaunului. Nimeni nu-l învrednicea cu vreo privire, nici măcar în trecere. Se debarasase de hainele groase de tweed în favoarea unui costum de bumbac care, dacă așa ceva era posibil, îi venea chiar mai prost. Stătea aplecat deasupra paharului cu bere și din când în când își trecea o mână prin părul des și cărunt până îl cifulea de tot. Era un om lipsit de orice urmă de considerație față de modul cum arăta, fiindcă altminteri s-ar fi pieptănat, s-ar fi bărbierit mai atent, ar fi folosit o colonie cumsecade (la urma urmei, trăia chiar în orașul unde fusese inventată) și și-ar fi cumpărat un costum elegant și bine croit. Ar fi renunțat la cămașa cu mânecile ușor roase și și-ar fi îndreptat umerii. În acest fel, ar fi apărut drept o persoană autoritară. Însă nu avea nici un dram de orgoliu personal.

În schimb, avea vise. Sau, mai bine zis, avusese. Cândva, cu mult timp în urmă. Și nu i se împliniseră. La cincizeci și doi de ani și tată a doi copii adulți, Bruno Morenz se uita posomorât la trecătorii de pe stradă. Fără să știe, suferea de ceea ce germanii numesc *Türschlusspanik*. Cuvântul nu există în nici o altă limbă și înseamnă „panica ușilor închise".

Dincolo de fațada bărbatului solid și binevoitor care își făcea treaba, își încasa salariul modest la sfârșitul lunii și se întorcea acasă în sânul familiei în fiecare seară, Bruno Morenz era un om profund nefericit.

Era prizonierul unei căsătorii lipsite de dragoste, cu o soție pe nume Irmtraut, o femeie de o stupizenie de-a dreptul

bovină, ale cărei forme semănau cu niște cartofi și care, cu trecerea anilor, încetase să se plângă până și de salariul lui mizer și de faptul că nu era avansat. În privința profesiei lui, știa doar că lucra la una din acele agenții ale guvernului care se ocupau de serviciile publice și nu dădea doi bani pe ea. Dacă era neîngrijit, cu mânecile roase și costumul necălcat, asta se datora în parte și faptului că lui Irmtraut încetase să-i pese și de acest lucru. Prin grija ei, micul lor apartament de pe o stradă anonimă din Porz era mai mult sau mai puțin curat și ordonat, iar cina lui apărea pe masă la zece minute după ce ajungea acasă, semicongelată dacă întârzia.

Fiica lui, Ute, le întorsese spatele ambilor părinți deîndată ce terminase școala, îmbrățișase diverse cauze de orientare stângistă (la serviciu trebuise să se supună unui veritabil interogatoriu din cauza convingerilor politice ale lui Ute) și locuia ilegal undeva în Düsseldorf, cu fel de fel de *hippies* buni doar la zdrăngănit din ghitare, fără ca Bruno să-și poată da seama asupra cui se oprise. Fiul lui, Lutz, era încă acasă, tolănit permanent în fața televizorului. Un tânăr plin de coșuri, care căzuse la toate examenele susținute, repudia acum învățământul și lumea ce punea preț pe el, preferând să adopte tunsori și haine *punk* ca forme personale de protest împotriva societății, dar refuzând în același timp să accepte orice slujbă oferită de respectiva societate.

Bruno își dăduse osteneala. Mai bine zis, așa credea. Făcuse tot ce depinsese de el, indiferent cât însemnase asta. Muncise din greu, își plătise impozitele, își ținuse familia cât putuse de bine și nu prea avusese multe bucurii în viață. Peste trei ani, adică doar treizeci și șase de luni, o să iasă la pensie. O să aibă loc o mică petrecere la serviciu, Aust o să țină un discurs, or să se ciocnească pahare cu vin spumos și o să plece. Unde? O să-și primească pensia și economiile de la „cealaltă activitate", pe care le strânsese cu grijă într-o sumedenie de conturi în general modeste, deschise pretutindeni în Germania, sub diverse pseudonime. O să fie destul acolo, mai mult decât credeau sau bănuiau ceilalți; destul ca să-și cumpere o casă unde să se retragă și să facă ceea ce voia *cu adevărat*...

Dincolo de fațada binevoitoare, Bruno Morenz era, de asemenea, un om foarte ascuns. Nu-i spusese niciodată lui Aust

sau altcuiva din serviciu despre „cealaltă activitate" – era, oricum, strict interzis şi ar fi dus la demiterea lui imediată. Nici lui Irmtraut nu-i spusese vreodată despre *nici una* din activităţile lui şi nici despre economiile lui secrete. Dar, aşa cum vedea el lucrurile, nu asta era adevărata lui problemă.

Adevărata lui problemă era că voia să fie liber. Voia s-o ia de la început şi, ca şi cum i s-ar fi dat indicaţii, ştia şi cum. Fiindcă Bruno Morenz, chiar dacă era demult de vârstă mijlocie, se îndrăgostise. Lulea. Cât se poate de tare. Iar partea bună era că Renate, uluitoarea, frumoasa şi tânăra Renate, era la fel de îndrăgostită de el pe cât era şi el de ea.

Acolo în cafenea, în după-amiaza aceea de vară, Bruno sfârşi prin a se hotărî. O s-o facă; o să-i spună. O să-i spună că avea de gând s-o părăsească pe Irmtraut, asigurându-i din belşug cele necesare traiului, să se pensioneze la cerere, să-şi lase serviciul, să plece cu ea şi să înceapă împreună o viaţă nouă în casa de vis pe care o s-o aibă în nord, acolo unde se născuse, în apropierea ţărmului.

Adevărata problemă a lui Bruno Morenz, de care însă *nu* îşi dădea seama, era nu că se îndrepta spre, ci că străbătea deja o criză efectiv puternică, survenită în a doua jumătate a vieţii. Dar fiindcă n-o observase, şi fiindcă era un disimulant profesionist, nici ceilalţi nu-şi dăduseră seama.

Renate Heimendorf avea douăzeci şi şase de ani, peste un metru şaptezeci şi cinci şi era o brunetă înaltă şi frumos proporţionată. La optsprezece ani devenise amanta şi jucăria unui om de afaceri bogat, de trei ori mai în vârstă decât ea, iar relaţia durase cinci ani. Când bărbatul murise de un atac de cord, provocat probabil de un exces de mâncare, băutură, trabucuri şi Renate, ieşise la iveală că fusese atât de neprevăzător încât nu avusese grijă de ea în testament, lucru pe care răzbunătoarea văduvă n-avusese de gând să-l rectifice.

Fata reuşise să jefuiască de conţinut cuibuşorul de nebunii mobilat cu piese costisitoare care, alături de bijuteriile şi aiurelile pe care i le făcuse el cadou de-a lungul anilor, îi aduseseră o sumă frumuşică la vânzare.

Dar nu suficient ca să renunţe la activitate şi nici ca să-şi permită să continue în acelaşi stil de viaţă cu care se obişnuise, neavând însă nici cea mai mică intenţie de-a deveni

secretară şi de-a avea un salariu mic. Se hotărî să intre în afaceri. Priceută în a stârni sub o formă sau alta bărbaţii între două vârste, supraponderali şi sfârşiţi, nu avea, la drept vorbind, decât un singur gen de afaceri în care putea să se lanseze.

Închirie pe termen lung apartamentul din liniştitul şi respectabilul Hahnwald, o suburbie a Kölnului serioasă şi cu multe spaţii verzi. Aici casele erau construite din cărămidă de calitate sau din piatră, în unele cazuri fiind transformate în apartamente de genul celui în care locuia şi muncea ea. Casa respectivă era o clădire din piatră cu patru nivele şi cu câte un apartament pe fiecare nivel. Al ei se afla la etajul unu. După ce se mutase, făcuse o serie de îmbunătăţiri esenţiale.

Apartamentul avea o cameră de zi, bucătărie, baie, două dormitoare, un vestibul la intrare şi un hol de trecere. Camera de zi se afla în stânga cum intrai în vestibul, iar lângă ea se găsea bucătăria. Mai încolo, la stânga holului de trecere care făcea la dreapta din vestibul, se aflau unul din dormitoare şi baia. Dormitorul mai mare era la capătul holului de trecere, aşa încât baia se găsea între cele două dormitoare. Chiar în faţa uşii dormitorului mai mare îşi construise în peretele din stânga un şifonier lat de doi metri, care luase din suprafaţa băii.

Ea dormea în dormitorul mai mic, folosindu-l pe cel mare de la capătul coridorului drept cameră de lucru. Pe lângă şifonier, făcuse şi alte îmbunătăţiri, cum ar fi izolarea fonică a dormitorului principal cu ajutorul unor bucăţi mari de plută, lipite de pereţii interiori care fuseseră tapetaţi şi decoraţi pentru a li se ascunde prezenţa, precum şi dublarea şi capitonarea masivă a uşii pe dinăuntru. Puţine sunete din cameră se puteau auzi afară ca să-i deranjeze sau să-i neliniştească pe vecini, ceea ce era un lucru foarte bun. Camera cu decorul şi dotările ei neobişnuite rămânea întotdeauna încuiată.

Dulapul de pe hol cuprindea doar haine şi pardesie banale de iarnă. Celelalte dulapuri din camera de lucru ofereau o gamă variată de lenjerie exotică şi o serie de tipuri de îmbrăcăminte, începând cu cele de elevă, fată în casă, mireasă şi chelneriţă şi terminând cu cele de doică, soră medicală, guvernantă, învăţătoare, stewardesă, poliţistă, *mädchen* din Nazi Bund, paznică de lagăr şi şefă a cercetaşelor. Existau, de

asemenea, obişnuitele articole din piele şi P.V.C., cizme lungi, pelerine şi măşti.

O comodă dădea la iveală un număr restrâns de veşminte pentru clienţii care nu aduceau nimic, ca de exemplu îmbrăcăminte de cercetaş, elev şi sclav roman. Aranjate cu grijă într-un colţ se aflau instrumentele şi scăunelul pentru pedeapsă, în timp ce un cufăr conţinea lanţurile, cătuşele, cureluşele şi şfichiurile de bici necesare legării şi scenei corecţiei.

Era o curvă bună; în orice caz, avea succes. Mulţi dintre clienţii ei se întorceau frecvent. În parte actriţă – toate curvele trebuie să fie în parte actriţe – putea să se implice în fantezia dorită de client cu convingere deplină. Cu toate acestea, o parte a minţii ei rămânea întotdeauna detaşată, observând, luând aminte, dispreţuind. Nimic din meseria ei nu o atingea – în orice caz, gusturile personale erau *total* diferite.

Intrase în branşă cu trei ani în urmă iar peste alţi doi avea de gând să se retragă, să facă măcar o dată curăţenie generală şi să trăiască în lux de pe urma investiţiilor, undeva departe.

În după-amiaza aceea cineva sună la uşă. Se scula târziu şi încă era îmbrăcată în *negligé* şi halat. Se încruntă; clienţii veneau doar dacă fuseseră programaţi. O privire pe vizorul uşii din faţă îi dezvălui, ca într-o sferă de sticlă, părul cărunt şi ciufulit al lui Bruno Morenz, supraveghetorul ei din Ministerul de Externe. Oftă, arboră un zâmbet radios şi extatic de bun-venit pe chipul frumos şi deschise uşa.

— Bruno, draaagul meu...

DOUĂ ZILE mai târziu Timothy Edwards îl invită pe Sam McCready la prânz la Brook's Club din St. James, la Londra. Dintre cele câteva cluburi selecte al căror membru era, îl prefera pe Brook's pentru prânz. Exista întotdeauna şansa de a da peste şi de a schimba câteva politeţuri cu Robert Armstrong, secretarul guvernului, considerat drept poate cel mai influent om din Anglia şi în mod sigur conducătorul celor Cinci Înţelepţi care aveau să-l aleagă într-una din zilele următoare pe noul şef al S.I.S.-ului şi să-l supună spre aprobare lui Margaret Thatcher.

Abia la cafeaua pe care o băură în bibliotecă, sub portretele acelui grup de bărbăţuşi ai stăpânirii numiţi „diletanţii", se hotărî Edwards să treacă la subiect.

— Aşa cum am spus şi jos, Sam, toată lumea e mulţumită, chiar foarte mulţumită. Numai că începe o eră nouă, Sam. O eră al cărei laitmotiv se prea poate să fie expresia „cum scrie la carte". Situaţie în care câteva din vechile procedee legate de interpretarea regulilor vor trebui să fie, cum să spun... Restrânse?

— Restrânse e un cuvânt foarte bun, încuviinţă Sam.

— Excelent. Ei bine, frunzărind nişte dosare am văzut că păstrezi şi acum, evident *ad-hoc*, anumiţi colaboratori care nu mai sunt utili. Poate vechi prieteni. N-ar fi nici o problemă dacă unii dintre ei n-ar fi într-o situaţie delicată... dacă descoperirea lor de către propriii patroni nu i-ar provoca Firmei probleme foarte mari...

— Ca de exemplu? întrebă McCready.

Ăsta era necazul cu dosarele; erau mereu pline de tot felul de date. De îndată ce plăteai pe cineva pentru o treabă, se şi întocmea un stat de plată.

Edwards renunţă la enunţurile vagi.

— Poltergeist. Sam, habar n-am cum de-a fost trecut cu vederea atât de mult. Poltergeist e sută la sută angajatul B.N.D.-ului. O să dăm de dracu' dacă Pullach descoperă vreodată că a lucrat pentru noi. Cu treaba asta am încălcat absolut toate regulile. Nu, şi repet cuvântul, *nu* folosim angajaţii agenţiilor prietene. N-avem nici un drept s-o facem. Scapă de el, Sam. Opreşte-l pe agent. Imediat.

— E de-ai noştri, spuse McCready. Ne cunoaştem de mult. De când s-a ridicat Zidul Berlinului. Atunci s-a descurcat bine, ne-a rezolvat câteva treburi periculoase exact când aveam nevoie de asemenea oameni. Am fost luaţi prin surprindere şi n-am găsit pe nimeni, sau pe nici unul suficient de bun, ca să vrea şi să se poată infiltra în felul ăsta.

— Nu se poate negocia, Sam.

— Am încredere în el. Are încredere în mine. Nu m-ar lăsa de izbeliştе. Aşa ceva n-ai cum să cumperi. E nevoie de ani de zile. Un agent mărunt înseamnă un preţ mic.

Edwards se ridică, îşi scoase batista din mânecă şi-şi şterse urmele de vin de Porto de pe buze.

— Scapă de el, Sam. Mă tem că trebuie s-o iei ca pe un ordin. Poltergeist iese din scenă.

LA SFÂRȘITUL acelei săptămâni, maiorul Ludmila Vanavskaia oftă, se întinse și se lăsă în scaun. Era obosită. Treaba durase mult. Duse o mână spre pachetul de țigări Marlboro de fabricație sovietică, observă scrumiera plină și apăsă pe un buton de pe birou.

Un caporal tânăr intră în anticameră. Ea nu i se adresă, ci doar arătă cu vârful degetului spre scrumieră. El o luă imediat, părăsi încăperea și o aduse înapoi curățată după câteva secunde. Ea dădu din cap. El ieși din nou și închise ușa.

Nu fusese rostit nici un cuvânt, nici măcar în glumă. Maiorul Vanavskaia avea acest efect asupra oamenilor. În primii ani, câțiva dintre masculii tineri observaseră părul blond, tuns scurt și strălucitor pe deasupra cămășii de uniformă bine călcată și apretată, cât și fusta verde și strâmtă, și își încercaseră norocul. Fără succes. La douăzeci și cinci de ani se măritase cu un colonel de dragul carierei, divorțând de el după trei ani. Cariera lui ajunsese într-un punct mort, a ei abia începuse. La treizeci și cinci de ani nu mai purta uniformă, ci doar costumul sobru de comandă gri-închis, peste bluza albă și papionul moale de la gât.

Unii încă mai credeau că se puteau culca cu ea, până când recepționau o privire a acelor ochi albaștri care îi făceau să înghețe. În cadrul K.G.B.-ului, care nu era defel o organizație a liberalilor, maiorul Vanavskaia avea reputația unui fanatic. Iar fanaticii intimidează.

Fanatismul maiorului se lega de munca sa. Și de trădători. Comunistă absolut devotată și situată deasupra oricăror îndoieli din punct de vedere ideologic, își consacrase tot timpul urmăririi trădătorilor, sarcină pe care singură și-o trasase. Îi ura cu o pasiune rece. Obținuse un transfer de la Direcția a Doua Principală, unde țintele ocazionale erau poeții răzvrătiți sau muncitorii care se plângeau, ajungând la Direcția a Treia, independentă și cunoscută și sub numele de Direcția Forțelor Armate. Aici trădătorii, dacă asta erau, aveau un rang mai înalt și se dovedeau mai periculoși.

Mutarea la Direcția a Treia, aranjată de soțul-colonel în ultimele zile ale căsătoriei, când încă se străduia cu disperare să-i facă pe plac, o adusese în acest bloc de birouri anonim, situat în imediata apropiere a lui Safovaia Spasskaia, șoseaua de

centură a Moscovei, la această masă de lucru și în fața acestui dosar care acum stătea deschis sub ochii ei.

Dosarul înghițise doi ani de muncă, deși fusese nevoită să se ocupe în paralel și de alte îndatoriri până când cei de sus începuseră s-o creadă. Doi ani de verificări și paraverificări, în care cerșise cooperarea celorlalte secții și servicii, luptându-se fără încetare cu răspunsurile confuze ale ticăloșilor ălora din armată ce-și țineau întotdeauna partea unul altuia. Doi ani de corelare a unor informații mărunte, până când tabloul începuse să prindă contur.

Meseria și vocația maiorului Ludmila Vanavskaia era depistarea renegaților, a subversioniștilor și câteodată a unui trădător aflat în plină activitate în cadrul armatei, marinei sau aviației. Pierderea unor echipamente prețioase aparținând statului dintr-o crasă neglijență era un lucru destul de rău, lipsa de vigoare în continuarea războiului din Afghanistan era și mai gravă, dar dosarul de pe masa ei cuprindea ceva total diferit. Era convinsă că undeva în armată exista o scurgere de informații intenționată. Și că era vorba de cineva de sus, al naibii de sus.

Pe prima pagină a dosarului din fața ei se afla o listă de opt nume. Cinci dintre ele fuseseră deja bifate. Două aveau câte un semn de întrebare. Dar ochii ei se întorceau mereu la cel de-al optulea. Ridică receptorul, ceru un număr și i se dădu legătura cu secretarul generalului Șaliapin, șeful Direcției a Treia.

— Da, maiorule. O întrevedere personală? Cu nimeni altcineva? Am înțeles... Problema e că tovarășul general se află în Orientul Îndepărtat... Abia marțea viitoare. Foarte bine atunci, marțea viitoare.

Maiorul Vanavskaia puse receptorul în furcă și se încruntă. Patru zile. Ei bine, dacă tot așteptase doi ani, putea să mai aștepte patru zile.

— CRED CĂ AM GĂSIT ce trebuia, îi spuse Bruno lui Renate cu o încântare copilărească în următoarea dimineață de duminică. Am destul pentru cumpărarea proprietății și mai rămâne ceva și pentru decorațiuni interioare și instalații. E un bărulet minunat.

Se aflau în pat în dormitorul personal – era un hatâr pe care i-l făcea din când în când, fiindcă ura dormitorul „de lucru" la fel de mult ca și meseria în sine.

— Mai spune-mi o dată, gânguri ea. Îmi place să ascult.

El zâmbi. Îl văzuse o singură dată, dar îi plăcuse la nebunie. Era ceea ce-și dorise dintotdeauna, exact locul pe care-l visase, pe malul mării, unde vânturile reci din nord făceau să fie aer curat tot timpul. Iarna era frig, bineînțeles, dar aveau o încălzire centrală care trebuia reparată.

— Bine. Se numește Lantern Bar și are drept firmă un vechi felinar de vas. Se află pe chei, chiar în partea din față a docului din Bremerhaven. De la ferestrele de la etaj poți să vezi insula Melum – dacă lucrurile merg bine putem să ne cumpărăm o barcă cu pânze și să mergem cu ea până acolo vara. Există un bar de modă veche cu tejgheaua îmbrăcată în alamă – acolo o să stăm și o să bem în tihnă – și un apartament frumușel și liniștit la etaj. Nu atât de mare ca ăsta, dar confortabil după ce-l punem la punct. Am căzut de acord asupra prețului, am plătit și avansul. Scadența e la sfârșitul lui septembrie. Atunci o să pot să te scap de toată povestea asta.

Ea reuși cu greu să nu izbucnească în râs.

— Abia aștept, dragul meu. O să avem o viață minunată... Vrei să mai încerci o dată? Poate că acum o să meargă.

Dacă Renate ar fi fost un alt fel de om, l-ar fi dezamăgit cât mai blând cu putință pe bărbatul mai vârstnic, explicându-i că nu avea de gând să fie scăpată „de toată povestea asta" și în nici un caz să fie dusă pe un chei mohorât și bătut de vânturi din Bremerhaven. Însă o amuza faptul că-i prelungea amăgirea, în așa fel încât, în final, nefericirea lui să fie și mai mare.

LA O ORĂ după conversația din Köln, o limuzină Jaguar de culoare neagră părăsi autostrada M3 și se angajă pe străduțele mai liniștite din Hampshire, nu departe de satul Dummer. Era mașina personală a lui Timothy Edwards, condusă de șoferul angajat de serviciu. Pe bancheta din spate stătea Sam McCready, care fusese răpit obișnuitelor plăceri duminicale din apartamentul din Abingdon Villas, în vestul Londrei, și convocat de un apel telefonic al directorului adjunct.

— Mă tem că n-ai de ales, Sam. E urgent.

Când sunase telefonul tocmai se delecta cu o baie caldă prelungită, în timp ce la aparat se cânta Vivaldi, iar ziarele de duminică erau împrăştiate în voie pe podeaua camerei de zi. Avusese timp să-şi pună în grabă o cămaşă sport, nişte pantaloni de catifea reiată şi o haină înainte ca John, care luase Jaguarul din parcare, să se înfiinţeze la uşă.

Limuzina intră în curtea interioară acoperită cu pietriş a unui impunător conac georgian şi se opri. John ocoli maşina ca să deschidă uşa din spate, dar McCready i-o luă înainte. Nu suporta să fie tratat în felul acesta.

— Mi s-a spus că vă aşteaptă pe terasă din spate, domnule, spuse John.

McCready cercetă cu privirea conacul. Cu zece ani în urmă Timothy Edwards se însurase cu fiica unui duce care avusese bunul simţ de a da ortul popii după ce abia împlinise cincizeci de ani şi de a lăsa o proprietate imensă celor doi urmaşi, noului duce şi lui Lady Margaret. Aceasta adusese cam trei milioane de lire. McCready aprecie că aproximativ jumătate era investit acum în pământurile din jurul adevăratei moşii din Hampshire. Dădu agale ocol casei şi ajunse la curtea interioară mărginită de coloane.

Văzu patru fotolii împletite din trestie strânse laolaltă. Trei erau ocupate. Alături, pe o masă albă de fontă, fusese aranjat un prânz pentru trei persoane. Fără îndoială că Lady Margaret rămăsese înăuntru şi că nu mânca. Nici el. Cei doi bărbaţi din fotoliile de trestie se ridicară.

— A, Sam, mă bucur c-ai ajuns, spuse Edwards.

Cam mult spus, îşi zise McCready. Mie mi s-a transmis că n-am de ales, fir-ar să fie.

Edwards îl privi pe McCready şi se întrebă, nu pentru prima oară, de ce extrem de talentatul lui coleg ţinuse morţiş să vină la o petrecere de la un conac din Hampshire arătând de parcă tocmai terminase lucrul în grădină, chiar dacă n-avea de gând să stea mult. Edwards purta nişte pantofi care luceau, pantaloni cafenii cu o dungă tăioasă ca o lamă de ras şi un blazer peste cămaşa şi cravata de mătase.

McCready îi întoarse privirea şi se întrebă la rândul lui de ce Edwards se încăpăţâna să-şi ţină batista în mâna stângă. Era un obicei luat din armată şi lansat de regimentele de

cavalerie, fiindcă în serile când luau masa în oraș ofițerii de cavalerie purtau niște pantaloni atât de strâmți, încât o batistă mototolită și ținută în buzunar le-ar fi putut sugera doamnelor că se parfumaseră puțin cam prea mult. Numai că Edwards nu fusese niciodată la cavalerie sau în vreun alt regiment. Intrase în Serviciu direct de la Oxford.

— Nu cred că-l știi pe Chris Appleyard, spuse Edwards, în timp ce americanul înalt întinse mâna. Avea înfățișarea aspră a unui văcar texan. De fapt, era din Boston. Înfățișarea aspră se datora țigărilor Camel pe care le fuma fără încetare. Chipul nu îi era bronzat și nu ieșea în evidență. De asta mâncau afară, își zise Sam. Edwards nu voia ca tablourile de Canaletto să-i fie acoperite cu nicotină.

— Salut, spuse Appleyard. Îmi pare bine, Sam. Îți cunosc reputația.

McCready îl știa după nume și din fotografii: directorul adjunct al secției europene a C.I.A.-ului. Femeia din al treilea fotoliu se aplecă în față și întinse o mână.

— Bună, Sam, cum îți mai merge?

Claudia Stuart, o femeie care și la patruzeci de ani arăta grozav. Îl privi în ochi și-i ținu mâna ceva mai mult decât era nevoie.

— Bine, mulțumesc, Claudia. Bine.

Ochii ei arătau că nu-l credea. Nici unei femei nu-i place să creadă că un bărbat căruia îi propusese cândva să împartă patul își revenise complet de pe urma experienței.

CU ANI ÎN URMĂ, la Berlin, Claudia se îndrăgostise foarte tare de Sam McCready. Fusese surprinsă și nemulțumită că nu ajunsese la nici un rezultat. Pe atunci nu știa de May, soția lui Sam.

Claudia lucrase la secția din Berlinul de Vest a C.I.A.-lui, în timp ce el venise în vizită. În realitate, se ocupa de recrutarea celui ce era pe atunci colonelul Pankratin și despre care ea avea să afle mai târziu, fiind chiar cea care urma să-l preia.

Lui Edwards nu-i scăpase mesajul gestului. Se întrebă ce se ascundea în spatele lui și ghici. Nu înceta să se mire de faptul că femeile dădeau impresia că-l plac pe Sam. Era atât de...

șleampăt. Se vorbea că unora din fetele de la Century House le-ar plăcea să-i îndrepte cravata și să-i coasă un nasture sau mai mulți. Faptul i se părea inexplicabil.

— Îmi pare rău de May, spuse Claudia.

— Mulțumesc, răspunse McCready.

May cea blândă, drăgăstoasă și atât de iubită. Soția lui. Trei ani de când murise. May care așteptase în toate nopțile acelea lungi de la început, fiind mereu acolo când el se întorcea acasă venind de dincolo de Cortină, fără să pună întrebări și fără să se plângă vreodată. Scleroza multiplă poate acționa repede sau încet. În cazul lui May lucrurile se petrecuseră rapid. După un an se văzuse imobilizată într-un scaun cu rotile, iar după alți doi murise. De atunci el trăise singur în apartamentul din Kensington. Slavă Domnului că fiul lor era la colegiu și venise acasă doar chemat la înmormântare. Nu asistase nici la durerea și nici la deznădejdea tatălui.

Un majordom – trebuia să fie și un majordom, își spuse McCready – apăru cu încă o sticlă de șampanie pe o tavă. McCready ridică o sprânceană. Edwards îi șopti ceva la ureche majordomului, iar acesta se întoarse cu o halbă de bere. McCready sorbi. Ceilalți îl priviră. Bere blondă germană. Slab alcoolizată. Marcă străină. Scoase un oftat. Ar fi preferat o bere brună amăruie, la temperatura camerei, care să miroasă a malț scoțian și a hamei din Kent.

— Avem o problemă, Sam, spuse Appleyard. Claudia, spune-i tu.

— Pankratin, rosti Claudia. Îl știi minte?

McCready își privi berea și dădu din cap.

— La Moscova l-am folosit doar din când în când. Condiții nefavorabile. Contact foarte redus. Rezultate fantastice și tarife foarte ridicate. Însă nici un fel de nevoi personale. Acum ne-a trimis un mesaj. Un mesaj urgent.

Se lăsă tăcerea. McCready își ridică ochii și o privi pe Claudia.

— Spune că a pus mâna pe un exemplar neînregistrat al planului de război al armatei sovietice. Întregul ordin de luptă. Pentru tot Frontul de Vest. Avem nevoie de el, Sam, avem mare nevoie.

— Păi, puneți mâna pe el, spuse Sam.

— De data asta n-o să mai folosească nici un fel de ascunzătoare secretă. Spune că plicul e prea voluminos. Nu încape. Şi bate la ochi. Îl înmânează doar cuiva pe care îl ştie şi în care are încredere. Te vrea pe tine.

— La *Moscova* ?

— Nu, în Germania de Est. În curând o să efectueze o inspecţie. Durează o săptămână. Vrea să predea materialul în sudul extrem al Turingiei, aproape de graniţa bavareză. Turul ăsta o să-l ducă în sud şi vest prin Cottbus, Dresda, Karl-Marx-Stadt iar de acolo la Gera şi Erfurt. Urmează întoarcerea la Berlin miercuri noaptea. Vrea să livreze marfa marţi sau miercuri dimineaţa. Nu cunoaşte zona. Ar dori să folosească locuri de întâlnire. În afară de asta, a pus la punct totul, inclusiv cum scapă şi cum rezolvă problema.

Sam sorbi din bere şi-şi ridică privirea spre Edwards.

— Ai explicat, Timothy?

— Doar vag, spuse Edwards, întorcându-se apoi spre musafiri. Uite ce e, trebuie să vă anunţ foarte clar că, de fapt, Sam nu poate să meargă. I-am pomenit despre asta... i-am pomenit şefului şi e de acord. Sam a fost trecut la index de S.S.D.

Claudia ridică din sprâncene.

— Asta înseamnă că, dacă mă mai prind vreodată acolo, n-o să mai fie nici un fel de schimb discret la graniţă, explică McCready.

— Îl interoghează şi-l împuşcă, adăugă inutil Edwards.

Appleyard scoase un fluierat.

— Măiculiţă, dar nu se respectă regulile. Înseamnă că i-ai călcat serios pe bombeuri.

— Facem ce putem, spuse trist Sam. Că veni vorba, dacă nu pot să mă duc eu, există un om care ar fi în stare. Timothy şi cu mine chiar am discutat despre el săptămâna trecută la club.

Edwards fu cât p-aci să se înece cu paharul de Krug.

— Poltergeist? Pankratin spune că livrează marfa doar cuiva pe care-l cunoaşte.

— Pe Poltergeist îl cunoaşte. Ţii minte că ţi-am povestit cum m-a ajutat la început? În 1981, când l-am băgat în pâine, Poltergeist a trebuit să aibă grijă de el până când am ajuns acolo.

Chiar îi place de Poltergeist. L-ar recunoaşte şi de data asta şi i-ar preda materialul. Nu e un tâmpit.

Edwards îşi aranjă cravata de mătase de la gât.

— În regulă, Sam. Pentru ultima dată.

— E o treabă periculoasă şi cu miză mare. Vreau o recompensă pentru el. Zece mii de lire.

— Se aprobă, spuse Appleyard fără ezitare, scoţând o hârtie din buzunar. Uite detaliile furnizate de Pankratin pentru metoda de livrare. Ne trebuie două locuri de întâlnire. Unul adevărat şi unul fals. Poţi să ne spui în douăzeci şi patru de ore ce ai ales? Îi transmitem noi.

— N-am cum să-l silesc pe Poltergeist să se ducă, îi preveni McCready. E colaborator extern, nu angajat.

— Încearcă, Sam, te rog, încearcă, spuse Claudia.

Sam se ridică.

— *À propos*, „marţea" cu pricina – a câta e?

— De poimâine într-o săptămână, răspunse Appleyard. Avem opt zile.

— Sfinte Dumnezeule, spuse McCready.

CAPITOLUL DOI

SAM McCREADY își petrecu cea mai mare parte a zilei următoare, care era o luni, studiind fotografii și hărți la scară lărgită. Se întoarse la o parte din vechii prieteni aflați încă în cadrul secției est-germane și le solicită câteva favoruri. Aceștia își protejau teritoriul, dar se conformau – omul era o autoritate – și știau că nu e bine să-l întrebi pe șeful lui „Dee Dee and Psy Ops." ce pune la cale.

La jumătatea după-amiezii avea deja două locuri de întâlnire convenabile. Unul era adăpostit și aflat chiar la ieșirea de pe drumul național 7 din Germania de Est, care străbate țara de la est la vest paralel cu autostrada E.40. Drumul mai mic leagă orașul industrial Jena de Weimar, care e un oraș mai pastoral, și de Erfurt, care ocupă o întindere mai mare. Primul loc de întâlnire ales se afla chiar la vest de Jena. Al doilea se găsea pe același drum, dar la jumătatea distanței dintre Weimar și Erfurt, la mai puțin de trei mile de baza sovietică de la Nohra.

Dacă în cadrul inspecției generalul rus se afla între Jena și Erfurt marțea și miercurea următoare, atunci avea puțin de mers până la oricare dintre locurile de întâlnire. La ora cinci, Sam își prezentă opțiunile Claudiei Stuart la ambasada americană din Grosvenor Square. Un mesaj codificat fu trimis pe adresa cartierului general al C.I.A.-lui din Langley, Virginia; cei de acolo îl aprobară și-l trimiseră omului de legătură al lui Pankratin de la Moscova. Informația ajunse într-un locșor secret din spatele unei cărămizi din cimitirul Novodevici în primele ore ale dimineții următoare, iar generalul Pankratin o ridică în drum spre minister după alte patru ore.

Înainte ca soarele să apună în acea zi de luni, McCready expedie un mesaj codificat şefului secţiei S.I.S. din Bonn care îl citi, îl distruse, ridică receptorul şi vorbi la telefon cu cineva din localitate.

În seara aceea Bruno Morenz se întoarse acasă la şapte. Mâncase jumătate din cină când soţia lui îşi aminti ceva.

— Te-a sunat dentistul. Doctorul Fischer.

Morenz îşi ridică privirea şi se uită la resturile congelate din faţa lui.

— Aha.

— A spus că vrea să se mai uite o dată la o plombă. Dacă poţi să treci pe la cabinet la şase.

Se cufundă din nou în programul de jocuri prezentat seara la televiziune. Bruno trase nădejde că reţinuse exact mesajul. Dentistul lui nu era doctorul Fischer. Şi existau două baruri unde McCready ar fi putut dori să-l întâlnească. Unul se numea „cabinet", celălalt „clinică". Iar ora şase însemna miezul zilei, în pauza de prânz.

MARŢI DIMINEAŢA, McCready îi ceru lui Denis Gaunt să-l ducă cu maşina la Heathrow ca să prindă primul avion spre Köln.

— Mă întorc mâine seară, spuse el. Ai grijă cât lipsesc.

Ajuns la Köln şi având drept bagaj doar o servietă, trecu repede de punctul de control vamal şi al paşapoartelor, luă un taxi şi ajunse la clădirea Operei imediat după unsprezece. Timp de patruzeci de minute se plimbă în jurul pieţii, merse pe Kreuzgasse şi ajunse pe promenada aglomerată din Schildergasse. Se opri în faţa multor vitrine, se dădu înapoi brusc, intră într-un magazin prin faţă şi ieşi prin spate. La douăsprezece fără cinci, mulţumit că nu-l urmărea nimeni, ajunse în îngusta Krebgasse şi se îndreptă spre barul în stil vechi şi parţial lambrisat, cu firma alcătuită din litere gotice aurii. Ferestrele mici şi închise la culoare făceau ca interiorul să fie întunecos. Se aşeză într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat, comandă o halbă de bere Rin şi aşteptă. După cinci minute, silueta mătăhăloasă a lui Bruno Morenz se furişă pe scaunul din faţa sa.

— A trecut mult timp, prietene, spuse McCready.

Morenz dădu din cap şi sorbi din bere.

— Ce dorești, Sam?

Sam îi spuse. Avu nevoie de zece minute. Morenz clătină din cap.

— Sam, am cincizei și doi de ani. Acuși ies la pensie. Am planurile mele. Pe vremuri era altceva, era palpitant. Acum, sincer să fiu, nenorociții ăia de dincolo mă sperie.

— Și pe mine mă sperie, Bruno. Totuși, dacă aș putea m-aș duce. Numai că m-au trecut pe lista neagră. Tu ești curat. E o treabă rapidă, pleci dimineața și te întorci până să se întunece. Și chiar dacă nu se poate face livrarea din prima, tot te întorci a doua zi după-amiază. Ți se oferă zece mii de lire bani gheață.

Morenz se uită la el.

— Frumoasă sumă. Mai mult ca sigur că mai sunt și alți amatori. De ce tocmai eu?

— Te cunoaște. Te simpatizează. O să vadă că nu sunt eu, dar n-o să dea înapoi. Îmi pare rău că trebuie să te rog în acest fel, dar de data asta chiar e pentru mine. Pentru ultima oară, îți jur. De dragul vremurilor de-altădată.

Bruno își termină berea și se ridică.

— Trebuie să mă întorc... În regulă, Sam. Pentru tine. De dragul vremurilor de-altădată. Dar îți jur că după asta mă retrag. Definitiv.

— Ai cuvântul meu, Bruno. Ultima oară. Ai încredere în mine. N-o să te dezamăgesc.

Stabiliră următoarea întâlnire pentru lunea viitoare în zori. Bruno se întoarse la birou. McCready așteptă zece minute, merse agale până la stația de taximetre din Tunistrasse și luă o mașină până la Bonn. Petrecu restul zilei în curs și ziua de miercuri discutând despre lucrurile de care avea nevoie cu cei de la secția din Bonn. Erau multe de făcut și nu prea aveau timp.

La Moscova, la o diferență de fus orar de două ore, maiorul Ludmila Vanavskaia avu întrevederea cu generalul Șaliapin imediat după prânz. Acesta se așeză la masa de lucru – un țăran siberian ras în cap, veșnic adâncit în gânduri și degajând putere și viclenie – și-i citi atent dosarul. După ce termină, îl împinse înapoi spre ea.

— Sub semnul întâmplării, spuse el.

Îi plăcea să-i facă pe subordonați să-și argumenteze afirmațiile. Pe timpuri – iar generalul Șaliapin se întorsese exact la

cum ar fi fost pe timpuri – ceea ce avea sub ochi ar fi ajuns. Întotdeauna se mai găsea un loc liber la Lubianka. Însă vremurile se schimbaseră și continuau să se schimbe.

— În Germania de Est mișună spionii și trădătorii. Americanii au sateliți, RORSAT-uri...

— Manevrele flotei sovietice în afara porturilor din nord. Ticăloșii ăia din N.A.T.O. dau de fiecare dată impresia că știu...

Șaliapin zâmbi văzând înverșunarea tinerei femei. Niciodată nu disprețuise vigilența pe care o manifestau oamenii lui; ăsta era rostul lor acolo.

— S-ar putea să existe o scurgere, recunoscu el. Sau mai multe. Neglijență, oameni care nu-și țin gura, o desfășurare a agenților de mică importanță. Dar dumneata crezi că e vorba de un singur om...

— De acesta.

Se aplecă în față și bătu cu degetul în fotografia de pe prima pagină a dosarului.

— De ce? De ce el?

— Fiindcă întotdeauna e acolo.

— În preajmă, rectifică el.

— În preajmă. În apropiere, în aceeași zonă. Mereu la dispoziție.

Generalul Șaliapin supraviețuise timp îndelungat și avea de gând să supraviețuiască în continuare. Încă din martie își dăduse seama că lucrurile aveau să se schimbe. Mihail Gorbaciov fusese ales rapid și în unanimitate secretar general, după moartea unui alt client al clinicilor de geriatrie, Cernenko. Era tânăr, viguros și putea să reziste mult. Era adeptul reformei. Începuse deja să curețe partidul de uscăturile care ieșeau cel mai mult în evidență.

Șaliapin cunoștea regulile. Chiar și un secretar general putea să intre în conflict, pe rând, doar cu câte unul din cei trei stâlpi ai statului sovietic. Dacă își ridica împotrivă vechea gardă a partidului, trebuia să mențină relații bune cu K.G.B.-ul și armata. Se aplecă peste masa de lucru și îl împunse cu un deget butucănos pe maiorul roșu la față.

— Nu pot ordona arestarea unui ofițer superior din cadrul ministerului bazându-mă doar pe atât. Deocamdată nu. Ceva tare, am nevoie de ceva tare, un lucru cât de mic.

— Lăsați-mă să-l pun sub supraveghere, insistă Vanavskaia.

— Supraveghere discretă.

— În regulă, tovarăşe general, supraveghere discretă.

— Atunci sunt de acord, maiorule. O să-ți pun câțiva oameni la dispoziție.

— DOAR CÂTEVA ZILE, Herr Direktor. Un concediu scurt în locul unei vacanțe de vară întregi. Aş vrea să plec câteva zile cu soția şi băiatul. Sfârşitul de săptămână, plus lunea, marțea şi miercurea.

Era miercuri dimineață iar Dieter Aust era bine dispus. Mai mult decât atât, fiind un bun funcționar public, ştia că oamenii lui au dreptul la vacanța de vară. Îl surprindea de fiecare dată faptul că Morenz pleca atât de puțin în concediu. Poate că n-avea cum să-şi permită mai mult.

— Dragul meu Morenz, îndatoririle noastre în cadrul Serviciului sunt dificile. Serviciul este întotdeauna generos în privința concediului angajaților. Cinci zile nu reprezintă o problemă. Poate că dacă ne-ai fi anunțat şi mai din vreme... dar e-n regulă, o s-o rog pe Fräulein Keppel să rescrie listele de serviciu.

Ajuns acasă în seara aceleaşi zile, Morenz îi comunică soției sale că o să trebuiască să plece cu treburi timp de cinci zile.

— Doar sfârşitul de săptămână, plus zilele de luni, marți şi miercuri, spuse el. Herr Direktor Aust vrea să-l însoțesc într-o călătorie.

— Frumos, spuse ea, cufundată în emisiunea de la televizor.

În realitate, Morenz avea de gând să petreacă un week-end lung, confortabil şi romantic cu Renate, să-şi sacrifice lunea pentru întâlnirea cu Sam McCready şi pentru instructajul care avea să dureze o zi întreagă şi să treacă granița est-germană marți. Chiar dacă trebuia să-şi petreacă noaptea în Germania de Est pentru al doilea rendez-vous, avea să se întoarcă în Vest până miercuri seara şi putea să meargă noaptea cu maşina, în aşa fel încât să ajungă la timp acasă şi să se prezinte joi la lucru. Apoi avea să-şi dea demisia, să se descurce cum o şti pe durata lunii septembrie, să se despartă de soție şi să plece cu Renate la

Bremerhaven. Se îndoia că lui Irmtraut avea să-i pese cine știe cât; abia se observa dacă era sau nu acolo.

JOI maiorul Ludmila Vanavskaia făcu primul pas serios înapoi, lăsă să se audă o înjurătură total lipsită de feminitate și trânti telefonul în furcă. Echipa de supraveghere era la locul ei, gata să înceapă observarea obiectivului militar. Însă, înainte de orice altceva, dorise să știe în linii mari care aveau să fie obișnuitele lui activități și mișcări zilnice. Ca să afle acest lucru, luase legătura cu unul din spionii direcției a treia a K.G.B.-ului, care lucra în cadrul organizației de contrainformații a armatei cunoscută și sub numele de G.R.U.

Deși K.G.B.-ul și omologul său militar, G.R.U., erau adeseori la cuțite, nimeni nu prea se mai întreabă cine era găina și cine oul. K.G.B.-ul era mult mai puternic, deținând o supremație consolidată încă de la începutul anilor șaizeci, când un colonel din G.R.U., pe nume Oleg Penkovski, dezvăluise atât de multe secrete sovietice, încât fusese considerat cel mai dăunător transfug pe care-l avusese vreodată U.R.S.S.-ul. De atunci, Politburo-ul permisese K.G.B.-ului să-și infiltreze numeroși agenți în G.R.U. Deși purtau uniforme militare și se amestecau zi și noapte printre ofițeri, erau oamenii K.G.B.-ului până în vârful unghiilor. Adevărații ofițeri din G.R.U. știau cine sunt în realitate și încercau să-i ostracizeze cât mai mult cu putință, chiar dacă sarcina nu era întotdeauna ușoară.

— Îmi pare rău, tovarășe maior, îi spusese la telefon tânărul lucrător al K.G.B.-ului infiltrat în G.R.U. Ordinea mișcărilor se află chiar aici, sub ochii mei. Omul dumneavoastră pleacă mâine ca să inspecteze principalele noastre garnizoane din Germania. Da, am la mine programul.

I-l dictase înainte ca ea să închidă telefonul. Rămase cufundată în gânduri preț de o clipă, după care completă la rândul ei o cerere de vizitare a Statului Major al Direcției a Treia, aflat la cartierul general al K.G.B.-ului din Berlinul de Est. Avu nevoie de două zile pentru înregistrarea, aprobarea și contrasemnarea cererii. Avea să plece la aerodromul militar din Potsdam sâmbătă dimineață.

BRUNO ținu morțiș să-și rezolve problemele de serviciu cât mai repede cu putință vineri și să plece devreme de la

birou. Dat fiind că ştia că avea să-şi dea demisia deîndată ce se întorcea, la mijlocul săptămânii care urma, chiar îşi goli o parte din sertare. Ultima problemă era micul seif din birou. Hârţoagele de care se ocupa erau atât de puţin importante, încât aproape că nici nu se folosea de seif. Sertarele mesei de lucru puteau fi încuiate, uşa biroului rămânea întotdeauna încuiată peste noapte, iar clădirea era bine păzită. Cu toate acestea, îşi puse în ordine puţinele documente din seif. În spate, dincolo de ele, se afla pistolul automat pus la dispoziţie de Serviciu.

Revolverul Walther PPK era plin de murdărie. Nu-l mai întrebuinţase niciodată după şedinţa de trageri de la distanţă prevăzută de regulament, care avusese loc cu ani în urmă la Pullach. Dar era atât de prăfuit, încât se gândi că ar trebui să-l cureţe înainte de a-l preda săptămâna viitoare. Instrumentele de curăţat se găseau acasă la Porz. La cinci fără zece îl puse în buzunarul lateral al costumului de bumbac şi plecă.

Coborând cu liftul la parter, obiectul îl lovi atât de tare la şold, încât îl puse la brâu şi se încheie la haină, să nu se vadă. Zâmbi la gândul că avea să fie prima oară când i-l arăta Renatei. Poate că aşa o să-l creadă că avea o slujbă importantă. Deşi asta nici nu conta. Ea îl iubea oricum.

Cumpără câte ceva din centrul oraşului înainte de-a merge cu maşina la Hahnwald – carne de vitel de calitate, legume proaspete, o sticlă de vin roşu franţuzesc original. O să pregătească o masă gustoasă acasă; îi plăcea să stea în bucătărie. Ultimul lucru pe care-l cumpără fu un buchet mare de flori.

Îşi parcă maşina Opel Kadett după colţul străzii ei – aşa proceda întotdeauna – şi îşi continuă drumul pe jos. Nu folosise telefonul din maşină ca să-i spună că soseşte. O să-i facă o surpriză. Cu florile. O să-i placă. Chiar când se apropie de uşă o doamnă ieşi din clădire, aşa încât nu avu nevoie să sune la intrare ca să-i atragă atenţia Renatei. Din ce în ce mai bine, o adevărată surpriză. Avea o cheie numai a lui de la apartamentul ei.

Intră pe nesimţite, ca surpriza să fie şi mai mare. În vestibul era linişte. Deschise gura ca să spună „Renate, scumpa mea, eu sunt..." când o auzi scoţând un hohot de râs. Zâmbi. Probabil că se uita la programul comic de la televizor. Se furişă în camera de zi. Era goală. Râsul se auzi din nou, de dincolo de holul dinspre baie. Îşi dădu seama, surprins de propria neghio-

bie, că era posibil să aibă un client. Nu dăduse nici un telefon să verifice. Pe urmă realiză că dacă ar avea un client ar trebui să se afle în dormitorul „de lucru" a cărui uşă era închisă şi izola acustic toată încăperea. Fu pe punctul să strige încă o dată, când auzi râsul unei alte persoane, de data asta un bărbat. Morenz părăsi vestibulul şi ajunse în holul de trecere.

Uşa dormitorului principal era deschisă câţiva centimetri, iar crăpătura era parţial acoperită de uşile deschise ale dulapului cel mare, de unde câteva paltoane fuseseră împrăştiate pe podea.

— Ce tâmpit, spuse vocea bărbatului. Şi chiar crede c-o să te măriţi cu el?

— E îndrăgostit lulea. Şi-a pierdut minţile. Un prost şi-un ticălos. Uită-te la el.

Vocea ei.

Morenz lăsă florile şi legumele şi mai făcu câţiva paşi pe hol. Era pur şi simplu nedumerit. Închise uşor uşile dulapului ca să poată trece pe lângă ele şi împinse puţin uşa dormitorului cu vârful pantofului.

Renate stătea pe marginea patului uriaş cu cearşafuri negre şi fuma marijuana. Aerul era încărcat de mirosul de canabis. Pe pat era întins un bărbat pe care Morenz nu-l mai văzuse până atunci, slab, tânăr, necioplit, în *jeans* şi o geacă de piele cum au motocicliştii. Amândoi văzură mişcarea uşii şi se ridicară de pe pat, bărbatul dintr-o singură săritură prin care ateriză în picioare, în spatele Renatei. Avea o mutră de pungaş şi părul blond şi murdar. În viaţa personală, lui Renate îi plăceau tipii „hotărâţi", iar acesta, prietenul ei de zi cu zi, era cum nu se poate mai hotărât.

Ochii lui Morenz rămăseseră fixaţi pe înregistrarea video care se derula pe ecranul televizorului de dincolo de capul patului. Nici un bărbat între două vârste nu arată foarte demn când face dragoste şi cu atât mai puţin când nu-l ajută organismul. Morenz îşi privi propria imagine la televizor, simţindu-se cuprins de o ruşine şi o deznădejde din ce în ce mai mari. Renate era cu el pe casetă, uitându-i-se din când în când peste umăr şi făcând gesturi disprefuitoare în direcţia camerei video. Se părea că asta provocase râsetele de dinainte.

În faţa lui, Renate era aproape goală, dar îşi reveni destul de repede din uimire. Era roşie la faţă de mânie. Când

deschise gura, nu vorbi pe tonul pe care i-l cunoștea el, ci șuierând ca o vânzătoare de pește din piață.

— Ce dracu' cauți aici?

— Am vrut să-ți fac o surpriză, îngăimă el.

— Mda, păi mi-ai făcut-o. Acum șterge-o. Du-te acasă la afurisitul ăla de sac de cartofi din Porz.

Morenz trase adânc aer în piept.

— Ce mă doare cu adevărat, rosti el, e că ai fi putut să-mi spui. Nu era nevoie să mă lași să arăt ca un prost. Fiindcă efectiv te-am iubit.

Chipul ei era aproape desfigurat. Vorbi parcă scuipând cuvintele.

— Să te las? N-ai nevoie de nici un ajutor. Chiar *ești* un prost. Un prost gras și bătrân. Și în pat și în afara lui. Acum șterge-o.

Acesta fu momentul când o lovi. Nu-i trase un pumn, ci o palmă peste obraz. Ceva îl făcu să-și piardă cumpătul și o lovi. Ea își pierdu echilibrul. Morenz era un bărbat voinic, iar lovitura o trimise la podea.

Morenz nu reuși să-și închipuie ce era în mintea bărbatului blond. Oricum avea de gând să plece. Dar codoșul vârî mâna în geacă. Se părea că era înarmat. Morenz își scoase PPK-ul de la brâu. Crezu că arma era asigurată. Ar fi trebuit să fie. Vru să-l sperie pe codoș, să-l facă să ridice mâinile și să-l lase să plece. Însă codoșul scoase la rândul lui pistolul. Morenz apăsă pe trăgaci. Poate că Walther-ul era într-adevăr plin de praf, dar se descărcă instantaneu.

De departe, Morenz nu putea nimeri nici o ușă de hambar. Și nu mai trăsese de la distanță de ani de zile. Trăgătorii adevărați exersează aproape zilnic. Norocul începătorului. Singurul glonte tras îl lovi de la cinci metri pe codoș drept în inimă. Bărbatul făcu o mișcare convulsivă, cu o expresie de neîncredere întipărită pe chip. Dar, indiferent dacă era sau nu o reacție a nervilor, mâna dreaptă i se ridică din nou, încleștată pe revolverul Beretta. Morenz trase încă un foc. Exact în acel moment Renate se ridică de jos. Al doilea glonte o nimeri în ceafă. Ușa capitonată se închisese singură în timpul altercației; din cameră nu răzbătu nici un sunet.

Morenz rămase nemișcat câteva clipe, privind cele două cadavre. Simțea că înțepenise și era ușor amețit. În cele din urmă

părăsi camera și închise ușa după el, fără s-o încuie. Fu pe punctul de a păși peste hainele de iarnă din hol când, derutat cum era, se întrebă totuși ce căutau acolo. Aruncă o privire în dulapul de haine și observă că tăblia din spate nu era bine fixată. O trase spre el...

Bruno Morenz petrecu încă cincisprezece minute în apartament, după care plecă. Luă cu el caseta pe care fusese înregistrat, zarzavaturile, florile și o sacoșă din pânză neagră care nu-i aparținea. Mai târziu nu-și putu explica de ce făcuse acest lucru. La două mile de Hahnwald aruncă zarzavaturile, vinul și florile în trei lăzi de gunoi diferite, aflate pe marginea drumului. Apoi merse cu mașina aproape o oră, aruncă înregistrarea video și pistolul în apele Rinului de pe podul Severin, ieși din Köln, abandonă sacoșa de pânză și într-un târziu se îndreptă spre casa lui din Porz. Când intră în camera de zi, la nouă și jumătate, soția sa nu făcu nici un comentariu.

— Călătoria cu Herr Direktor a fost amânată, spuse el. Dar o să plec luni dimineața foarte devreme.

— A, frumos, spuse ea.

Câteodată avea impresia că putea să se întoarcă de la birou seara, spunând: „Azi am dat o fugă până la Bonn și l-am împușcat pe cancelarul Kohl", fără ca ea să aibă alt comentariu decât „A, frumos".

În cele din urmă îi pregăti masa. Mâncarea era imposibil de digerat, așa că nu se atinse de ea.

— Mă duc să beau ceva, spuse apoi.

Ea mai luă o bomboană de ciocolată, îi oferi una și lui Lutz și merseră amândoi să se uite la televizor.

În noaptea aceea se îmbătă. Bând de unul singur. Observă că îi tremurau mâinile și că din când în când transpira brusc. Își închipui că răcise în plină vară. Sau că luase o gripă. Nu era psihiatru de profesie și nici nu cunoștea vreunul la care să se poată duce. Așa că nu-i spuse nimeni că se afla în pragul unei grave depresiuni nervoase.

ÎN ACEA ZI de sâmbătă, maiorul Vanavskaia ajunse la Berlin – Schönefeld și fu dus cu o mașină fără număr la sediul din Berlinul de Est al K.G.B.-ului. Se interesă imediat de locul unde se afla omul pe care-l urmărea. Acesta era în Cottbus și se

îndrepta spre Dresda, înconjurat de oameni din armată şi aflându-se în fruntea unui convoi militar care se îndepărta de ea. Duminică avea să ajungă în Karl-Marx-Stadt, luni în Zwickau iar marţi în Jena. Misiunea ei de supraveghere nu se întindea şi în Germania de Est. Putea fi extinsă, dar pentru asta era nevoie de o grămadă de hârţoage. Întotdeauna birocraţia asta afurisită, îşi spuse ea înciudată.

ÎN ZIUA URMĂTOARE Sam McCready se întoarse în Germania şi îşi petrecu dimineaţa discutând cu directorul secţiei din Bonn. Seara luă cu el documentele, se urcă în BMW şi porni spre Köln. Făcu un popas la Holiday Inn Hotel, lângă aeroport, unde reţinu o cameră şi plăti în avans pentru două nopţi.

LUNI, la ivirea zorilor, Bruno Morenz se trezi cu mult înaintea restului familiei şi plecă pe nesimţite. Sosi la Holiday Inn în jurul orei şapte, în aceeaşi dimineaţă senină de septembrie, şi urcă la McCready în cameră. Englezul comandă micul dejun pentru amândoi prin serviciul de cameră, iar după plecarea ospătarului întinse o uriaşă hartă rutieră a Germaniei de Est şi de Vest.

— Întâi stabilim itinerariul, spuse el. Mâine dimineaţă pleci de-aici la ora patru. E mult de mers, aşa că ia-o încet şi opreşte-te din loc în loc. Încadrează-te pe drumul E 35 care trece prin Bonn, Limburg şi Frankfurt. Asta face legătura cu drumurile E 41 şi E 45, prin Würzburg şi Nurenberg. La nord de Nurenberg fă stânga şi încadrează-te pe drumul E 51 prin Bayreuth şi de acolo spre graniţă. Ăsta e punctul de trecere, lângă Hof. Postul de frontieră de lângă podul Saale. Ai de mers şase ore cu maşina. Trebuie să ajungi acolo pe la unsprezece. Eu o să sosesc înaintea ta şi o să stau la pândă. Nu te simţi bine?

Morenz transpira, chiar dacă îşi scosese haina.

— E foarte cald aici, spuse el.

McCready puse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat.

— După ce treci graniţa, mergi direct spre nord în direcţia lui Hermsdorfer Kreuz. Fă stânga pe drumul E 40 care merge spre vest. La Mellingen ieşi de pe autostradă şi ia-o spre Weimar. Odată ajuns în oraş, găseşte drumul naţional 7 şi mergi

din nou spre vest. La patru mile vest de oraş, pe partea dreaptă a drumului, se află o parcare...

McCready dădu la iveală o fotografie mărită a acelei porţiuni de drum, făcută din unghi dintr-un avion care zburase la mare înălţime, dat fiind că aparatul se aflase în spaţiul aerian al Bavariei. Morenz văzu parcarea de mici dimensiuni, câteva căsuţe şi chiar copacii care umbreau porţiunea de pietriş ce constituia primul loc de întâlnire. McCready îi explică amănunţit ce trebuia să facă dacă nu reuşeau să se întâlnească de prima dată, cum şi unde să-şi petreacă noaptea şi în ce fel şi la ce oră să ajungă la al doilea rendez-vous cu Pankratin. Pe la zece şi jumătate făcură o pauză de cafea.

La ora nouă în aceeaşi dimineaţă, Frau Popovici se prezentă la lucru la apartamentul din Hanwald. Era femeia care făcea curat, o muncitoare care emigrase din Iugoslavia şi care venea în fiecare zi între nouă şi unsprezece. Avea câte o cheie atât de la uşa de la intrare a casei, cât şi de la cea a apartamentului. Ştia că lui Fräulein Heimendorf îi plăcea să doarmă mult dimineaţa, aşa încât de fiecare dată intra şi începea cu celelalte camere, lăsând dormitorul la urmă, pentru ca stăpâna să se poată trezi la zece şi jumătate. Abia după aceea deretica şi în dormitorul doamnei. În camera încuiată de la capătul holului de trecere nu intrase niciodată. I se spusese, iar ea acceptase explicaţia, că era o cămăruţă folosită pentru depozitarea unor piese de mobilier. N-avea idee cum îşi câştiga stăpâna ei existenţa.

În dimineaţa aceea începu cu bucătăria, continuând cu vestibulul şi cu holul de trecere. Tocmai dădea cu aspiratorul în hol, până în dreptul uşii din fund, când observă ceva despre care crezu că era un slip de mătase cafenie lăsat pe podea în faţa uşii încuiate. Încercă să-l ridice însă nu era un slip de mătase, ci o pată mare de culoare maro, destul de uscată şi întărită, care pare-se că ieşise de sub uşă. Scoase o exclamaţie de nemulţumire din cauza muncii suplimentare de care era nevoie ca s-o şteargă, după care plecă şi se întoarse cu o găleată de apă şi o perie. Freca podeaua sprijinindu-se în genunchi şi în mâini când lovi din greşeală uşa. Spre surprinderea ei, aceasta se deschise. Încercă mânerul şi descoperi că nu era încuiată.

Deşi freca din răsputeri, pata încă nu se ştersese, iar ea se gândi că era posibil ca întâmplarea să se repete, aşa că deschise uşa ca să vadă de unde putea veni scurgerea. După

câteva secunde coborî în goană scările, urlând cât o ținea gura, și bătu disperată la ușa apartamentului de la parter, trezindu-l și speriindu-l pe librarul pensionat care locuia acolo. Acesta nu urcă scările, dar formă 110, numărul pentru cazurile de forță majoră, și chemă poliția.

Apelul fu primit de Inspectoratul local al poliției din Waidmarkt la ora 9^{51}. Prima care sosi, conform rutinei invariabile a tuturor forțelor germane de poliție, fu o *Streifenwagen*, adică o dubă, cu doi polițiști în uniformă. Sarcina lor era să stabilească dacă fusese într-adevăr comis un delict și cărei categorii îi aparținea, iar apoi să alerteze departamentele corespunzătoare. Unul din bărbați rămase jos cu Frau Popovici, care era îmbărbătată de soția vârstnică a librarului, celălalt urcă. Nu atinse nimic, mulțumindu-se să meargă până la capătul holului, să arunce o privire prin ușa întredeschisă, să scoată un fluierat de uimire și să se întoarcă pentru a folosi telefonul librarului. Nu-i trebuia mintea lui Sherlock Holmes ca să-și dea seama că povestea asta era de competența celor de la criminalistică.

Conform procedurii, îl sună întâi pe medicul de gardă, care în Germania era întotdeauna pus la dispoziție de Comandamentul pompierilor. Pe urmă dădu telefon la Inspectoratul de poliție și ceru să i se facă legătura cu *Leidstelle*, care se ocupa de delictele deosebit de grave. Îi spuse centralistului unde se afla și ce găsise, cerând totodată încă doi oameni în uniformă. Mesajul ajunse la *Mordkommission* sau brigada criminalistică, cunoscută și sub numele de „Primul K.", situată la etajele zece și unsprezece ale clădirii urâte, funcționale, construită din beton și zugrăvită în verde, care ocupa în întregime una din laturile Pieții Waidmarkt. Directorul de la Primul K. trimise un comisar și doi adjuncți. Însemnările aveau să arate mai târziu că ajunseseră la apartamentul din Hahnwald la 10^{40} a.m., exact când medicul se pregătea să iasă.

Acesta aruncase o privire mai atentă decât polițistul în uniformă, căutase eventuale semne de viață, nu atinsese nimic altceva și tocmai pleca să-și scrie raportul de constatare. Comisarul, al cărui nume era Peter Schiller, se întâlni cu el pe scară. Schiller îl cunoștea.

— Care-i recolta? întrebă el. Sarcina medicului nu era efectuarea autopsiei, ci doar constatarea decesului.

— Două cadavre. Unul de bărbat, altul de femeie. Unul îmbrăcat, altul gol.

— Cauza morții? întrebă Schiller.

— Cred că rănire prin împușcare. O să ți se spună la autopsie.

— Data?

— Nu sunt patolog de meserie. Între una și trei zile, după capul meu. *Rigor mortis* este evidentă. *A propos*, e ceva neoficial. Eu mi-am făcut treaba, acum mă duc.

Schiller urcă împreună cu unul din adjuncți. Celălalt se apucă să încerce să ia declarații de la Frau Popovici și de la librar. Vecinii începură să se adune din ambele sensuri ale străzii. Acum, în fața casei unde era apartamentul cu pricina, se găseau trei mașini oficiale.

Ca și colegul său în uniformă, Schiller scoase un fluierat ușor când văzu conținutul dormitorului principal. Renate Heimendorf și codoșul ei rămăseseră pe locul unde căzuseră, capul femeii aproape goale aflându-se lângă ușa pe sub care se scursese sângele afară. Codoșul era întins de-a curmezișul camerei, prăbușit cu spatele la televizor și având întipărită pe chip aceeași expresie de surprindere. Televizorul fusese închis. Patul cu cearșafuri de mătase neagră purta încă urmele celor două corpuri care stătuseră cândva pe el.

Pășind cu grijă, Schiller deschise la repezeală câteva dulăpioare și sertare.

— O târfă, spuse el. Pipiță, zi-i cum vrei. Mă întreb dacă cei de jos știau. O să întrebăm. De fapt, o să avem nevoie de toți chiriașii. Apucă-te să strângi o listă de nume.

Wiechert, comisarul adjunct, tocmai era pe punctul de-a ieși, când spuse:

— Pe bărbat l-am mai văzut undeva... Hoppe. Bernhard Hoppe. Cred că în legătură cu jefuirea unei bănci. Un dur.

— Splendid, spuse Schiller ironic, taman ce ne lipsea. O răfuială între gangsteri.

În apartament existau două telefoane, dar Schiller nu folosi nici unul, deși purta mănuși. Era posibil să aibă amprente. Coborî și vorbi de la telefonul librarului. Înainte de asta, postă doi oameni în uniformă la ușa casei, un al treilea în vestibul și un al patrulea în fața ușii apartamentului.

Își sună superiorul, pe Rainer Hartwig, șeful brigăzii de criminalistică, și-i spuse că puteau exista ramificații ale conflictelor dintre bandele rivale. Hartwig ajunse la concluzia că era mai bine să-și informeze la rându-i șeful ierarhic, directorul secției de delicte, acel Kriminalamt cunoscut și sub numele de K.A. Dacă Wiechert avea dreptate iar cadavrul de pe podea era al unui gangster, atunci era necesară și consultarea altor brigăzi în afară de criminalistică, de exemplu „furturile" și „lupta împotriva gangsterilor".

Până atunci, Hartwig îi trimise la fața locului pe cei de la *Erkennungdienst*, serviciul judiciar, adică un fotograf și patru oameni pentru amprente. Apartamentul avea să fie numai și numai al lor timp de câteva ore, de fapt până când vor fi strâns pentru analiză toate urmele, scamele, firele și particulele care puteau prezenta interes. De asemenea, Hartwig detașă încă opt oameni de la îndatoririle lor obișnuite. Aveau de bătut la o mulțime de uși, căutând martori care să fi văzut venind sau plecând pe unul sau mai mulți indivizi.

Mai târziu avea să se consemneze că oamenii de la judiciar sosiseră la 11^{31} a.m. și stătuseră acolo aproape opt ore.

LA ACEEAȘI ORĂ, Sam McCready lăsă jos a doua ceașcă de cafea și împături harta. Parcursese atent cu Morenz scenariul ambelor întâlniri cu Pankratin în Est, îi arătase ultima fotografie a generalului sovietic și-i explicase că omul avea să poarte salopeta largă de protecție a unui caporal al armatei ruse și o bonetă care să-i umbrească figura, precum și că avea să conducă un automobil de teren tip GAZ. Rusul fusese cel care stabilise aceste lucruri.

— Din păcate, crede că o să se întâlnească cu mine. Trebuie să sperăm din suflet că te mai ține minte de la Berlin și că vrea să-ți livreze marfa. Și-acum, mașina. Se află în parcare. O să facem o plimbare după prânz, ca să te obișnuiești cu ea. E o limuzină BMW neagră, cu număr de înregistrare de Würzburg. Asta fiindcă te-ai născut în Renania, deși în prezent trăiești și muncești în Würzburg. Mai târziu o să-ți spun toată povestea și o să-ți dau actele care s-o confirme. Mașina care are acest număr de înregistrare există cu adevărat și chiar *este* o limuzină BMW neagră. Numai că asta e mașina Firmei. A trecut de câteva ori punctul de frontieră de la podul de pe râul Saale,

așa că tragem nădejde că s-au obișnuit cu ea. A avut de fiecare dată alt șofer, întrucât e mașina companiei. A mers de fiecare dată la Jena, chipurile să viziteze uzina Zeiss. Și a fost de fiecare dată în regulă. Dar de data asta există o diferență. Sub suportul bateriei se află un compartiment plat, aproape invizibil dacă nu-l cauți atent. E suficient de mare ca să încapă în el cartea pe care o s-o primești de la Smolensk.

(Din motive de securitate, Morenz nu știuse niciodată numele adevărat al lui Pankratin. Nu știa nici măcar că acesta fusese avansat general-maior și că acum își avea sediul la Moscova. Ultima dată când îl văzuse, Pankratin era colonel în Berlinul de Est și avea numele de cod Smolensk.)

— Hai să luăm prânzul, spuse McCready.

În timpul mesei, adusă tot prin serviciul de cameră, Morenz bău vin cu lăcomie și îi tremură mâna.

— Precis te simți bine? întrebă McCready.

— Sigur. Blestemata asta de răceală în toiul verii, știi cum e. Și sunt puțin emoționat. E firesc.

McCready dădu din cap. Emoțiile erau firești. În cazul actorilor înainte de intrarea în scenă. Al soldaților înainte de luptă. Al agenților înainte de o pătrundere ilegală (fără protecție diplomatică) în blocul sovietic. Cu toate acestea, nu-i plăcea starea în care se găsea Morenz. De puține ori i se întâmplase să vadă o asemenea emotivitate. Însă, ținând cont că Pankratin era inaccesibil și că rămăseseră douăzeci și patru de ore până la primul contact, nu avea de ales.

— Hai să coborâm la mașină, spuse el.

PUȚINE LUCRURI se întâmplă în Germania fără ca presa să afle de ele, iar situația era aceeași și în 1985, când prin Germania se înțelegea Germania de Vest. Veteranul și specialistul în reportaje legate de acte criminale din Köln era și rămăsese Günther Braun de la *Köln Stadt-Anzeiger*. Acesta lua prânzul cu un cunoscut din cadrul poliției, care pomeni la un moment dat că avusese loc un eveniment deosebit în Hahnwald. Braun sosi în fața casei împreună cu fotograful său, Walter Schiestel, cu puțin înainte de ora trei. Încercă să dea de comisarul Schiller, dar acesta era deja sus, trimise vorbă că era ocupat și-l expedie pe Braun la biroul de presă al Inspectoratului. Slabe speranțe. Braun avea să intre în posesia comunicatului neutru al poliției

mai târziu. Începu să pună întrebări în stânga şi-n dreapta. Apoi dădu câteva telefoane. La primele ore ale serii, având timp berechet ca să prindă prima ediţie, articolul era gata. Şi era şi bun pe deasupra. Bineînţeles că radioul şi televiziunea aveau să *i-o ia înainte* cu relatarea în linii mari, dar el ştia că avea un pont de la cineva care era la curent cu mersul lucrurilor.

Sus, cei de la judiciar terminaseră cercetarea cadavrelor. Fotograful prinsese corpurile din toate unghiurile posibile, imortalizând în plus decorul încăperii, patul, oglinda uriaşă de perete şi tot, echipamentul din dulapuri şi din sertare. Se desenă conturul cadavrelor, după care acestea fură introduse în nişte saci de plastic şi trimise la morgă, unde medicul patolog al serviciului judiciar se apucă de treabă. Detectivii aveau nevoie de data morţii şi de gloanţele acelea — şi asta urgent.

Întregul apartament dăduse la iveală nouăsprezece rânduri, complete sau parţiale, de amprente. Trei fură eliminate: cele două ale decedaţilor şi cele ale lui Frau Popovici, care acum se afla la sediul Inspectoratului, unde i se treceau cu atenţie amprentele în cazier. Rămâneau şaisprezece.

— Probabil clienţi, mormăi Schiller.

— Şi printre ei şi ucigaşul? sugeră Wiechert.

— Mă îndoiesc. Mi se pare o treabă de profesionist. Probabil că a purtat mănuşi.

Principala problemă, reflectă Schiller, nu era absenţa unui motiv, ci existenţa prea multora. Fusese oare pipiţa victima aleasă iniţial? Un client ultragiat, fostul soţ, soţia răzbunătoare, un rival în afaceri, un fost codoş cuprins de furie? Sau murise întâmplător, în timp ce adevărata ţintă fusese codoşul? Acesta fusese identificat oficial drept Bernhard Hoppe, fost puşcăriaş, jefuitor de bănci şi gangster, ticălos notoriu cu un nivel de viaţă deosebit de jos. O răfuială, o tranzacţie cu droguri care dăduse greş, rivalitatea gangsterilor pentru asigurarea zonelor de protecţie? Schiller intuia că povestea avea să-i dea mult de furcă.

Din declaraţiile chiriaşilor şi vecinilor reieşi că nimeni nu ştia de profesia secretă a Renatei Heimendorf. Veneau diverşi domni în vizită, însă erau cu toţii respectabili. Nu aveau loc petreceri la ore târzii şi muzica nu-ţi spărgea urechile.

Pe măsură ce echipa de la judiciar termina lucrul în anumite porţiuni din apartament, Schiller putea să se mişte mai în

voie și să deplaseze lucrurile de la locul lor. Se duse în baie. În baie exista ceva ciudat, dar nu fu în stare să-și dea seama ce anume. Imediat după șapte, cei de la judiciar terminară și-l anunțară că pleacă. Petrecu o oră plimbându-se prin apartamentul care fusese întors cu susul în jos, în timp ce Wiechert se plângea că vrea să mănânce. La opt și zece, Schiller ridică din umeri și socoti treaba încheiată pentru ziua respectivă. Avea să reia cercetările a doua zi la sediu. Sigilă apartamentul, lăsă un polițist în uniformă în antreu, în eventualitatea că s-ar fi întors cineva la locul crimei – se mai întâmplase cu alte ocazii – și se duse acasă. Cu toate acestea, ceva continua să nu-i dea pace în legătură cu apartamentul. Era un tânăr detectiv foarte inteligent și perspicace.

McCREADY își petrecu după-amiaza finalizând instruirea lui Bruno Morenz.

— Ești Hans Grauber, ai cincizeci și unu de ani, căsătorit, cu trei copii. Ca toți bunii familiști, ai la tine fotografii ale familiei. Uite-i în vacanță. Heidi, soția ta, împreună cu Hans junior, Lotte și Ursula, pe care o alintați Uschi. Lucrezi la Întreprinderea Optică B.K.I. din Würzburg – aceasta există iar mașina îi aparține. Din fericire, ai lucrat cândva în aparatură optică, așa că la nevoie poți să folosești jargonul.

Ai o întâlnire cu directorul compartimentului de exporturi al uzinei din Jena. Uite scrisoarea. Documentul este autentic, persoana de asemenea. Semnătura seamănă cu a lui, dar e a noastră. Întâlnirea e fixată pentru mâine la ora trei după-masă. Dacă totul merge bine, poți să cazi de acord pentru efectuarea unei comenzi de lentile de precizie marca Zeiss, și să te întorci în Vest în aceeași seară. Dacă e nevoie de mai multe discuții, s-ar putea să trebuiască să rămâi peste noapte. Asta doar în cazul că grănicerii îți cer detalii de acest gen.

E foarte puțin probabil ca grănicerii să verifice la Zeiss. S.S.D.-ul ar fi în stare, numai că există atâția oameni de afaceri occidentali care încheie acorduri cu Zeiss, încât unul în plus nu mai trezește nici un fel de bănuieli. Prin urmare, uite – aici pașaportul, scrisori de la soție, un bilet vechi de la Opera din Würzburg, cărți de credit, permisul de conducere, o legătură de chei, inclusiv cheia de contact a BMW-ului. Uite și impermeabilul necălcat – tot tacâmul.

O să mai ai nevoie doar de servieta diplomat şi de geanta de voiaj. Studiază servieta diplomat şi conţinutul. Încuietoarea se deschide folosindu-se numerele datei tale fictive de naştere, 5 aprilie '34 sau 5434. Toate actele privesc intenţia ta de-a achiziţiona produse Zeiss pentru firmă. Te semnezi Hans Grauber, fără să-ţi schimbi scrisul. Hainele şi trusa de toaletă sunt cumpărate integral din Würzburg, spălate automat, folosite şi având eticheta spălătoriei din Würzburg. Şi-acum, prietene, hai să cinăm.

Dieter Aust, şeful biroului B.N.D. din Köln, nu văzu ştirile de seară de la televizor. Ieşise să ia masa în oraş. Mai târziu avea să regrete.

La miezul nopţii, McCready fu luat cu un Range Rover de Kit Johnson, transmisionist al secţiei din Bonn a S.I.S.-ului. Plecară împreună ca să ajungă pe malul râului Saale, în nordul Bavariei, înaintea lui Morenz.

BRUNO MORENZ rămase în camera lui McCready, comandă whisky prin serviciul de cameră şi bău prea mult. Dormi rău două ore şi se sculă când ceasul deşteptător de lângă pat sună la trei. La ora patru, în acea dimineaţă de marţi, părăsi Holiday Inn, porni BMW-ul şi se îndreptă în întuneric către autostrada care ducea spre sud.

La aceeaşi oră, Peter Schiller se trezi la Köln, lângă soţia lui care dormea, şi-şi dădu seama ce anume îl intrigase la apartamentul din Hahnwald. Sună şi dădu peste un Wiechert trezit brusc şi revoltat, căruia îi fixă o întâlnire în faţa casei din Hahnwald la ora şapte. Ofiţerii de poliţie germani trebuie să fie însoţiţi când efectuează investigaţii.

Bruno Morenz ieşise uşor din grafic fiindcă mersese prea repede. La sud de graniţă, în imediata ei apropiere, pierdu douăzeci şi cinci de minute la restaurantul din Frankenwald. Nu bău alcool, ci doar cafea. Însă îşi umplu sticluţa pe care o ţinea în buzunar.

La unsprezece fără cinci în acea dimineaţă de marţi, Sam McCready, cu Johnson alături, stătea ascuns între pini, pe un deal aflat la sud de râul Saale. Range Rover-ul fusese parcat în pădure, unde nu putea să-l vadă nimeni. Din dreptul liziere zări punctul de frontieră vest-german de dedesubt, aflat la o jumătate de milă în faţa lor. Dincolo de el exista o deschizătură

între dealuri, prin care se vedeau acoperişurile punctului de control est-german situat la altă jumătate de milă distanţă.

Dat fiind că est-germanii îşi construiseră punctele de control mult înăuntrul propriului teritoriu, conducătorii auto se aflau în Germania de Est deîndată ce treceau de punctul vest-german de frontieră. Urma o şosea cu două sensuri, străjuită de împrejmuiri formate din verigi groase de lanţ. În spatele împrejmuirilor erau situate foişoarele. Dintre copaci şi folosind un binoclu puternic, McCready reuşi să-i vadă pe grănicerii aflaţi în spatele unor ferestre şi având la rândul lor câte un binoclu cu care priveau spre vest. Văzu de asemenea şi mitralierele. Motivul existenţei coridorului de o jumătate de milă în interiorul Germaniei de Est era posibilitatea ca oricine ar fi pătruns în viteză trecând de punctul de frontieră estic să fie făcut zob între împrejmuirile cu verigi de lanţ, înainte de-a ajunge în Vest.

La unsprezece fără două minute, McCready reperă BMW-ul negru care trecea calm de controlul superficial al grănicerilor vest-germani. Pe urmă se încadră pe coridor, huruind încet şi îndreptându-se spre teritoriul controlat de cea mai pregătită şi temută poliţie secretă din Est, S.S.D-ul.

CAPITOLUL TREI

Marți

— BAIA ESTE, trebuie să fie baia, spuse comisarul Schiller imediat după ora șapte dimineața, ducându-l înapoi în apartament pe Wiechert care era somnoros și n-avea pic de tragere de inimă.

— Mie mi se pare în regulă, bombăni Wiechert. Oricum, băieții de la judiciar au făcut curățenie.

— Au fost atenți la amprente, nu la măsurători, spuse Schiller. Uită-te la dulapul ăsta din hol. E lat de doi metri, nu?

— Cam așa.

— Partea din spate e la același nivel cu ușa de la dormitorul pipiței. Ușa e la același nivel cu peretele și cu oglinda de deasupra capului patului. Ei bine, dat fiind că ușa de la baie e dincolo de dulapul în perete, ce concluzie tragi?

— Că mi-e foame.

— Taci din gură. Uite-aici, când intri în baie și te întorci la dreapta, ar trebui să fie doi metri până la peretele băii. Lățimea dulapului de afară, nu? Ia fă o probă.

Wiechert intră în baie și privi spre dreapta.

— Un metru, spuse el.

— Exact. Asta m-a nedumerit. Între oglinda de deasupra chiuvetei și oglinda de deasupra capului patului există un metru de spațiu lipsă.

Lui Schiller îi trebuiră treizeci de minute, timp în care cercetă cu atenție dulapul din hol, ca să găsească dispozitivul de deschidere a ușii, un orificiu practicat în scândura de pin și ascuns cu grijă. Când partea din spate a dulapului fu dată în

lături, Schiller văzu cu dificultate un comutator situat înăuntru. Se folosi de un creion pentru a-l acționa iar lumina din interior se aprinse, mulțumită unui singur bec care atârna din tavan.

— Drăcia dracului, făcu Wiechert, uitându-i-se peste umăr.

Compartimentul secret era lung de trei metri, la fel ca baia, dar lat doar de unul. Însă era suficient. La dreapta se afla spatele oglinzii de deasupra capului patului din camera alăturată, care era de fapt o oglindă falsă ce lăsa să se vadă tot dormitorul. Pe un trepied în mijlocul oglinzii și cu fața spre dormitor se găsea camera video, o instalație ultimul tip, de mare finețe, care cu siguranță că putea efectua o redare clară a imaginilor, chiar dacă erau filmate prin sticlă și în condiții de slabă luminozitate. Și aparatura de înregistrare a sunetului era tot de cel mai înalt nivel. Partea din fund a coridorului îngust era acoperită de rafturi din tavan până la podea iar fiecare raft cuprindea un șir de cutii cu casete video. Pe fiecare din acestea se găsea câte o etichetă și fiecare etichetă avea un număr. Schiller se dădu înapoi.

Telefonul era utilizabil, întrucât cei de la judiciar îi șterseseră amprentele cu o zi înainte. Sună la inspectorat și ceru să i se facă legătura chiar cu Rainer Hartwig, directorul Primului K.

— Pe toți dracii, spuse Hartwig după ce auzi toate detaliile. Bine lucrat. Rămâi acolo. Îți trimit doi oameni pentru amprente.

Era opt și un sfert. Dieter Aust se bărbierea. La televizorul din dormitor se desfășura programul de dimineață. Sumarul știrilor. Îl auzi din baie. Nu dădu mare atenție dublei crime din Hahnwald până când crainicul spuse:

— Una din victime, cocota de lux Renate Heimendorf...

Acesta fu momentul când directorul secției din Köln a B.N.D.-ului se tăie adânc pe obrazul trandafiriu. În zece minute era în mașină și se îndrepta în viteză spre birou, unde ajunse aproape cu o oră mai devreme. Acest fapt o derută profund pe Fräulein Keppel, care sosea mereu cu un ceas înaintea lui.

— Numărul acela, spuse Aust, numărul de contact pe durata concediului, pe care mi l-a lăsat Morenz. Vrei să mi-l dai, te rog?

Când formă numărul, auzi semnalul de „decuplat". Verifică sunând centrala din Pădurea Neagră, un loc foarte frecventat în timpul vacanțelor, dar centralista îi spuse că părea să fie defect. N-avea de unde să știe că unul din oamenii lui McCready închiriase în întregime o cabană și pe urmă o încuiase, ridicând în prealabil receptorul din furcă și punându-l alături. În disperare de cauză, Aust încercă să sune la numărul lui Morenz de acasă din Porz și, spre marea lui uimire, se trezi vorbind cu Frau Morenz. Probabil că se întorseseră mai devreme.

— Pot să vorbesc cu soțul dumneavoastră, vă rog? sunt directorul Aust, de la serviciu.

— Dar e cu dumneavoastră, *Herr Direktor*, explică ea cu răbdare. A plecat din oraș. Într-o călătorie. Se întoarce mâine seară târziu.

— A, da, am înțeles. Mulțumesc, Frau Morenz.

Închise telefonul, cuprins de îngrijorare. Morenz minți-se. Ce punea la cale? Un week-end cu o prietenă în Pădurea Neagră? Posibil, dar tot nu-i plăcea. Efectuă o convorbire secretă cu Pullach și vorbi cu directorul adjunct al secției operative, pentru care lucrau amândoi. Dr. Lothar Herrmann avu o atitudine glacială. Dar ascultă cu atenție.

— Pipița asasinată. Și codoșul. Cum au fost uciși?

Aust consultă exemplarul din *Stadt-Anzeiger* aflat pe birou.

— Au fost împușcați.

— Morenz are un pistol numai al lui? întrebă vocea din Pullach.

— Cred... ăă... Că da.

— Cine, unde și cum i l-a dat? întrebă Dr. Herrmann, adăugând apoi: Nu contează, probabil că aici. Rămâi pe loc, te sun eu.

Reveni cu un telefon după zece minute.

— Are un Walther PPK primit de la serviciu. De aici. A fost testat în tragerile de la distanță și în laborator înainte de-a i se da. Acum zece ani. Unde se află acum?

— Ar trebui să fie în seiful lui personal.

— Și este? întrebă Herrmann cu răceală.

— Mă interesez şi vă comunic, spuse Aust, extrem de tulburat.

Avea un şperaclu cu care deschidea toate seifurile din departament. După cinci minute vorbi din nou cu Herrmann.

— A dispărut, spuse el. Bineînţeles, e posibil să-l fi dus acasă.

— Aşa ceva e strict interzis. La fel ca mintirea unui ofiţer superior, indiferent de cauză. Cred c-ar fi bine să vin la Köln. Aşteaptă-mă la primul avion din direcţia München. Oricare ar fi, cu el vin.

Înainte de a pleca din Pullach, Dr. Herrmann dădu trei telefoane. Ca urmare, poliţiştii din Pădurea Neagră aveau să facă o vizită la casa de vacanţă menţionată, să intre cu ajutorul cheii proprietarului şi să constate că receptorul fusese pus alături, dar că patul rămăsese neatins. Cu desăvârşire. După care aveau să raporteze. Dr. Herrmann ateriză la Köln la douăsprezece fără cinci.

BRUNO MORENZ conduse BMW-ul în interiorul complexului de clădiri din beton care alcătuiau punctul est-german de control al frontierei şi fu dirijat spre un stand de inspecţie. Un paznic într-o uniformă verde îşi făcu apariţia la geamul lateral al şoferului.

— *Aussteigen, bitte. Ihre papiere* [1].

Ieşi din maşină şi îi oferi paşaportul. Alţi paznici începură să înconjoare maşina, fapt relativ normal.

— Ridicaţi capota, vă rog, şi deschideţi portbagajul.

Se conformă iar ei începură să caute. O oglindă aşezată pe un troleu fu introdusă sub maşină. Un bărbat se aplecă deasupra cutiei motorului. Se strădui să nu se uite cât timp paznicul cercetă bateria.

— Scopul călătoriei în Republica Democrată Germană?

Îşi întoarse privirea asupra bărbatului din faţa lui. Îl lămuri că se ducea la Jena, ca să discute despre achiziţionarea unor lentile optice de la Zeiss, că dacă totul mergea bine era posibil să se întoarcă în aceeaşi seară şi că, dacă nu, avea să fie nevoit să se mai întâlnească o dată cu

[1] Vă rog să coborâţi. Actele la control (n.trad.).

directorul de la exporturi dimineața. Chipuri impasive. Îi făcură semn să intre în clădirea vămii.

E absolut normal, își spuse. Lasă-i să găsească ei actele, îl sfătuise McCready. Nu oferi *prea* mult de la tine. Îi controlară servieta-diplomat și studiară scrisorile schimbate de Zeiss și BKI din Würzburg. Morenz se rugă ca timbrele și ștampilele cu scutirea de taxe să fie perfecte. Erau. I se închiseră gențile. Le duse înapoi în mașină. Inspectarea acesteia luase sfârșit. Un paznic cu un alsacian uriaș se afla în apropiere. De dincolo de geamuri, doi bărbați în haine civile urmăreau ce se petrece. Poliția secretă.

— Ședere plăcută în Republica Democrată Germană, spuse comandantul grănicerilor. Expresia feței îi contrazicea vorbele.

În acel moment se auziră câteva strigăte și un urlet din coloana de mașini care încercau să iasă din RDG, aflată de partea cealaltă a peretelui despărțitor din beton. Toată lumea se întoarse să vadă. Morenz se găsea la volan, privind îngrozit în față.

În fruntea coloanei se zărea o furgonetă Combi albastră. Număr de înmatriculare vest-german. Paznicii scoteau cu forța o fată din partea din spate, unde o descoperiseră ascunzându-se sub planșeu, într-o mică adâncitură construită special în acest scop. Fata țipa. Era prietena tânărului vest-german care conducea furgoneta. Acesta se trezi târât afară în mijlocul unui cerc format din boturile întinse ale câinilor și țevile puștilor mitralieră. Ridică mâinile, alb ca varul.

— Lăsați-o în pace, nenorociților, strigă el.

Cineva îl lovi în stomac, făcându-l să se încovoaie.

— *Los*. Pleacă, se răsti paznicul de lângă Morenz.

Răsuci cheia de contact iar BMW-ul țâșni în față. Trecu de toate barierele și se opri la Banca Populară ca să schimbe mărcile vest-germane în mărci est-germane lipsite de valoare, la paritatea de unu la unu, și ca să i se ștampileze declarația valutară. Funcționarul de la bancă părea preocupat. Lui Morenz îi tremurau mâinile. Întorcându-se la mașină, se uită în oglinda retrovizoare și văzu că tânărul și fata, care continuau să țipe, erau târâți într-o clădire din beton.

Se îndreptă spre nord, asudând din bleșug și lipsit de orice urmă de stăpânire de sine, un ins terminat pe care singurul

lucrul ce-l făcea să reziste erau anii de pregătire. Şi convingerea că n-o să-l dezamăgească pe prietenul său McCready. Deşi ştia că băutul la volan era strict interzis în RDG, scoase sticluţa din buzunar şi trase o duşcă. Mai bine, mult mai bine. Conduse cu viteză constantă. Nici prea repede, nici prea încet. Se uită la ceas. Avea timp. Ora prânzului. Întâlnirea fusese fixată pentru patru după-amiază. Mai erau două ore de mers. Însă frica, frica mistuitoare a agentului aflat într-o misiune „pe şest", tradusă în zece ani într-un lagăr de muncă silnică dacă era prins, acţiona şi acum asupra unui sistem nervos redus deja la condiţia de ruină.

McCready îl privise intrând pe coridorul dintre cele două posturi de frontieră, după care îl pierduse din vedere. Nu văzuse incidentul în care fuseseră implicaţi tânărul şi fata. Imaginea curburii dealului însemna că putea să vadă doar acoperişurile din partea est-germană şi marele steag cu ciocanul, compasul şi snopii de grâu fluturând pe deasupra lor. Cu puţin înainte de douăsprezece, undeva departe, izbuti să distingă BMW-ul negru care intra în Turingia.

Pe bancheta din spate a Range Rover-ului, Johnson avea ceva asemănător unui geamantan. Înăuntru se afla un telefon portabil diferit de cele obişnuite. Aparatul putea emite sau recepţiona mesaje fără cifru, dar cu bruiaj de protecţie de la GCHQ, cartierul general al comunicaţiilor guvernului englez de lângă Cheltenham, precum şi de la Century House din Londra sau de la secţia SIS din Bonn. Aparatul semăna cu un telefon portabil ca oricare altul, cu butoane numerotate pentru formarea numerelor. McCready îl ceruse ca să poată menţine legătura cu propria lui bază, informând-o după întoarcerea acasă în deplină siguranţă a lui Poltergeist.

— A trecut, îi spuse McCready lui Johnson. Acum ne punem pe aşteptat.

— Vrei să anunţi Bonn-ul sau Londra? întrebă Johnson.

McCready clătină din cap.

— N-au ce să facă, spuse el. Acum nimeni n-are ce să mai facă. Totul depinde de Poltergeist.

LA APARTAMENTUL din Hahnwald, cei doi însărcinaţi cu amprentele terminaseră cu încăperea secretă şi se pregăteau să plece. Luaseră trei rânduri de amprente din interiorul cămăruţei.

— Sunt printre cele pe care le-ați găsit ieri? întrebă Schiller.

— Nu știu, spuse cel mai mare în grad. O să trebuiască să verific la laborator. Te anunțăm. În orice caz, acum poți să intri.

Schiller păși înăuntru și cercetă rafturile pline de cutii de casete video din spate. Nu exista nimic care să le indice conținutul, doar câte un număr pe cotor. Luă una la întâmplare, se duse în dormitorul principal și o introduse în videocasetofon. Cu ajutorul telecomandei, dădu drumul atât televizorului cât și video-ului, după care apăsă pe „pornire". Se așeză pe marginea patului desfăcut. După două minute se ridică și închise aparatul, având imaginea unui tânăr care se clătina destul de serios.

— *Donnerwetter, nochmal* [1] șopti Wiechert, stând în cadrul ușii și morfolind o pizza.

Chiar dacă senatorul de Baden-Würtemberg era doar un politician de provincie, era cunoscut în toată țara pentru desele apariții pe postul național de televiziune, unde milita pentru întoarcerea la valorile morale de odinioară și pentru interzicerea pornografiei. Era posibil ca alegătorii lui să-l fi văzut în multe ipostaze – mângâind copii pe cap, sărutând bebeluși, deschizând sărbători religioase, adresându-se unor doamne conservatoare. Insă probabil că nu-l văzuseră târându-se printr-o cameră în pielea goală și purtând o zgardă cu ținte, legată de o lesă ținută de o tânără femeie în pantofi cu tocuri cui, care ridica amenințător un bici cu mai multe cozi.

— Rămâi aici, spuse Schiller. Nu pleca și nu te mișca din loc. Mă întorc la inspectorat.

ERA ORA DOUĂ.

Morenz se uită la ceas. Se afla de o bună bucată de drum la vest de Hermsdorfer Kreuz, principala intersecție unde autostrada nord-sud de la Berlin până la râul Saale se întretaie cu autostrada est-vest de la Dresda la Erfurt. Era sub grafic. Avea de gând să se prezinte la parcare pentru întâlnirea cu Smolensk la patru fără zece, fiindcă ajungând mai devreme ar fi dat de

[1] Iarăși, fir-ar să fie! (n.trad.).

bănuit, mai cu seamă dacă rămânea pe loc atât de mult într-o mașină vest-germană.

De fapt, simpla oprire era suficientă pentru trezirea curiozității. De obicei, oamenii de afaceri vest-germani mergeau direct la destinație, își făceau treaba și reveneau. Mai bine să-și continue drumul. Se hotărî să treacă prin Jena și Weimar până la drumul secundar spre Erfurt, să urmeze sensul giratoriu și să se întoarcă spre Weimar. Așa o să treacă timpul mai repede. Un Wartburg alb cu verde al poliției populare trecu pe lângă el pe banda de depășiri, împodobit cu două lumini albastre și o sirenă mare, instalată pe capotă. Cei doi agenți de circulație în uniformă îl priviră cu niște chipuri inexpresive.

Ținu volanul fără să facă vreo mișcare, încercând să nu intre în panică. „Au aflat, îi repeta în minte o voce slabă și perfidă, totul e o cursă. Smolensk a fost distrus. O să ți se pregătească o înscenare. O să te aștepte. Acum doar verifică fiindcă ai trecut de bifurcație."

„Nu fi prost", îl îndemnă latura rațională a minții. Apoi se gândi la Renate, deznădejdea neagră se alătură fricii, iar aceasta din urmă păru să câștige teren.

„Ascultă, zevzecule, își spuse în gând, ai făcut o tâmpenie. Dar n-ai vrut s-o faci. Pe urmă ți-ai păstrat cumpătul. Cadavrele vor fi descoperite abia peste câteva săptămâni. Până atunci, o să fii ieșit din serviciu și din țară, cu tot cu economii, și o să te afli într-un loc unde o să te lase cu toții în pace. Definitiv. Acum doar asta vrei, pace. Să fii lăsat în pace. Și o să te lase din cauza casetelor."

Mașina de poliție încetini, iar cei dinăuntru îl cercetară. Începu să transpire. Teama creștea și îl copleșea. N-avea de unde să știe că tinerii polițiști eau mari amatori de mașini și că nu mai văzuseră până atunci noul model de limuzină BMW.

COMISARUL SCHILLER petrecu treizeci de minute cu directorul de la Primul K, secția omucideri, explicând ce găsise. Hartwig își mușcă buzele.

— O să fie o treabă nasoală, spuse el. Începuse deja cu șantajul sau ăsta urma să fie fondul de pensii? N-avem idee.

Ridică receptorul și i se dădu legătura cu laboratorul serviciului judiciar, însărcinat cu identificările.

— Într-o oră vreau să am pe birou fotografiile cu gloanțele recuperate și cu amprentele, cele douăsprezece de ieri și cele trei de azi-dimineață.

Apoi se ridică și se întoarse spre Schiller.

— Vino. Ne întoarcem. Vreau să văd locul cu ochii mei.

De fapt, chiar directorul Hartwig descoperi agenda. Nu-și putea imagina ce secret trebuia protejat ascunzând o agendă într-o încăpere care era și așa foarte bine mascată. Însă o găsi prinsă cu o bandă adezivă sub raftul cel mai de jos unde erau depozitate casetele.

Avea să se vadă ulterior că scrisul din agendă era al Renatei Heimendorf. Evident, fusese o femeie foarte deșteaptă iar operațiunea îi aparținea în întregime, inclusiv dotarea abilă a apartamentului original cu un sistem de telecomandă aparent inofensiv, care putea aprinde sau stinge camera de luat vederi din spatele oglinzii. Băieții de la judiciar îl văzuseră în dormitor, dar crezuseră că era vorba de un televizor de rezervă.

Hartwig trecu rapid în revistă numele din agendă care corespundeau numerelor de pe cotoarele casetelor video. Pe unele le recunoscu, pe altele nu. Despre cele pe care nu le știa presupunea că aparțineau unor oameni din afara statului, dar care erau, totuși, importanți. Cele recunoscute includeau doi senatori, un parlamentar (din partidul de guvernământ), un financiar, un bancher (de prin partea locului), trei industriași, moștenitorul unei mari fabrici de bere, un judecător, un vestit chirurg și o personalitate a televiziunii cunoscută în toată țara. Opt nume păreau a fi anglo-saxone (engleze? americane? canadiene?) iar două franceze. Le numără pe celelalte.

— Optzeci și unu de nume, spuse el. Optzeci și unu de casete. Isuse, dacă ar fi să mă iau după numele pe care le-am recunoscut, există material suficient pentru prăbușirea câtorva guverne, poate chiar și a celui de la Bonn.

— E ciudat, spuse Schiller. Sunt doar șaizeci și una de casete.

Le numărară amândoi. Șaizeci și una.

— Și zici că s-au ridicat trei rânduri de amprente?

— Da, domnule.

— Presupunând că două erau ale lui Heimendorf și Hoppe, probabil că al treilea le reprezintă pe cele ale ucigașului. Și am sentimentul oribil că a luat douăzeci de benzi cu el. Hai, mă duc cu asta la șeful poliției. Avem de-a face cu mult mai mult decât o crimă.

DR. HERRMANN tocmai termina de prânzit în compania subalternului său Aust.

— Dragul meu Aust, deocamdată nu știm nimic. Avem pur și simplu motive de îngrijorare. E posibil ca poliția să aresteze și să acuze rapid un gangster, iar Morenz poate să se întoarcă la timp după un sfârșit de săptămână petrecut în păcat cu o prietenă, altundeva decât în Pădurea Neagră. Trebuie să spun că trecerea lui în rezervă, însoțită de anularea pensiei, este neîndoielnică. Dar deocamdată vreau să încerci să dai de el. Vreau ca unul din agenții noștri de sex feminesc să stea la nevastă-sa, în caz că dă vreun telefon. Folosește orice pretext care-ți vine în minte. O să încerc să aflu care e stadiul cercetărilor poliției. Știi la ce hotel stau. Ia legătura cu mine dacă ai vești despre el.

SAM McCREADY stătea pe partea din spate a Range Rover-ului în strălucirea caldă a soarelui, undeva deasupra râului Saale, și sorbea cafea dintr-un termos. Vorbise cu Cheltenham, uriașul centru național de ascultare din vestul Angliei.

— Nimic, spuse el, totul e normal. Nici un fel de comunicări suplimentare radio în vreunul din sectoare, al rușilor, al SSD-ului sau al poliției populare. Doar treburi de rutină.

McCready se uită la ceas. Patru fără zece. La ora asta Bruno ar trebui să se apropie de parcarea de la vest de Weimar. Îi spusese să ajungă cu cinci minute mai devreme și să nu stea mai mult de douăzeci și cinci de minute dacă Smolensk nu apărea. Asta echivala cu un eșec. Își păstra calmul în fața lui Johnson, dar detesta așteptarea. Întotdeauna partea cea mai urâtă era să aștepți până îți trece un agent granița. Imaginația îți juca feste, creând o sumedenie de lucruri care i s-ar fi putut întâmpla, dar de care probabil că scăpase. Recapitulă programul pentru a suta oară. Cinci minute la parcare; rusul înmânează

materialul; zece minute ca să-l lase pe rus să se îndepărteze. Plecarea la patru și un sfert. Cinci minute ca să scoată manualul din haină și să-l ascundă în compartimentul de sub baterie; o oră și patruzeci și cinci de minute de mers – ar trebui să-și facă apariția în jurul orei șase... Încă o ceașcă de cafea.

ȘEFUL POLIȚIEI din Köln, Armin von Starnberg, ascultă grav raportul tânărului comisar. Era flancat de Hartwig de la omucideri și de Horst Fraenkel, directorul întregii secții de criminalistică. Ambii ofițeri superiori găsiseră de cuviință să vină direct la el. După ce auzi amănuntele, le dădu dreptate. Treaba asta nu depășea doar cadrul unei crime, ci și pe cel al Kölnului însuși. Se hotărâse deja să raporteze la rândul lui pe cale ierarhică. Tânărul Schiller termină.

— O să păstrezi o tăcere deplină cu privire la acest lucru, Herr Schiller, spuse von Starnberg. Și dumneata și colegul dumitale, comisarul adjunct Wiechert. E cariera voastră în joc, ai înțeles?

Se întoarse spre Hartwig.

— E valabil și pentru cei doi de la amprente, care au văzut încăperea în care se afla camera de luat vederi.

Îi dădu drumul lui Schiller și se întoarse spre ceilalți detectivi.

— Cu exactitate, cât de departe ai ajuns?

Fraenkel făcu un semn din cap în direcția lui Hartwig, care dădu la iveală un set de fotografii mari, de înaltă precizie.

— Ei bine, Herr President, avem acum gloanțele care i-au ucis pe târfă și pe prietenul ei. Trebuie să găsim pistolul cu care s-au tras aceste gloanțe, spuse el, bătând cu degetul în fotografii. Doar două, câte unul în fiecare cadavru. În al doilea rând, amprentele. Au fost trei rânduri în încăperea cu camera de luat vederi. Două aparțineau pipiței și codoșului. Credem că al treilea rând trebuie să fie al ucigașului. Totodată, suntem de părere că tot el a furat cele douăzeci de casete dispărute.

Nici unul din cei trei bărbați n-avea de unde să știe că de fapt dispăruseră douăzeci și una de casete. Vineri noaptea, Morenz o aruncase în Rin pe cea de-a douăzeci și una, cea care-l înfățișa pe el însuși, iar în agendă nu fusese trecut fiindcă

nu reprezentase niciodată o perspectivă pentru un şantaj serios, ci doar un prilej de distracţie.

— Unde sunt celelalte şaizeci şi una de benzi? întrebă von Starnberg.

— În seiful meu personal, spuse Fraenkel.

— Te rog, dă ordin să fie aduse imediat aici. Nimeni n-are voie să dea cu ochii de ele.

Rămas singur, şeful poliţiei von Starnberg începu să dea telefoane. În după-amiaza aceea, răspunderea pentru cazul în discuţie străbătu ierarhia oficială mai repede decât se urcă o maimuţă într-un copac. Kölnul înaintă situaţia biroului teritorial de cercetări penale din Düsseldorf, centrul administrativ al landului, care o înmână imediat biroului federal de cercetări penale din Wiesbaden. Mai multe limuzine păzite transportară în goană cele şaizeci şi una de benzi dintr-un oraş în altul. La Wiesbaden, caravana făcu un scurt popas, perioadă în care înalţii funcţionari de stat se gândiră cum să-i aducă la cunoştinţă situaţia ministrului justiţiei din Bonn – el urma la rând pe scara ierarhică. Între timp, toţi cei şaizeci şi unu de atleţi sexuali fuseseră identificaţi. Jumătate erau înstăriţi şi atâta tot; cealaltă jumătate cuprindea oameni care nu numai că erau bogaţi, dar făceau parte de ani de zile din *Establishment*[1]. Mai rău, erau implicaţi şase senatori sau parlamentari din partidul de guvernământ, plus doi din opoziţie, doi înalţi funcţionari de stat şi un general de armată. Asta în privinţa germanilor. Existau, de asemenea, doi diplomaţi străini cu reşedinţa la Bonn (unul dintr-o ţară aliată, care intrase în NATO), doi politicieni străini aflaţi în vizită şi un oficial al Casei Albe, din anturajul lui Ronald Reagan.

Însă şi mai urât arăta lista recent identificată a celor douăzeci ale căror zburdălnicii imortalizate pe peliculă lipseau. Ea includea un membru marcant al consiliului director al partidului vest-german de guvernământ, un alt parlamentar (federal), un judecător (de la Curtea de Apel), încă un ofiţer superior al forţelor armate (de data asta din aviaţie), magnatul berii reperat de Hartwig şi un ministru adjunct aflat

[1] Instituţiile fundamentale din Anglia şi, prin extrapolare, şi din alte ţări (n.trad.).

în ascensiune. Asta pe lângă o parte din floarea cea vestită a comerțului și industriei.

— Cum poți să-ți bați joc de oamenii de afaceri urâcioși, comentă un detectiv-șef de la biroul federal de cercetări penale din Wiesbaden. Dacă ajung ruinați, e din vina lor. Dar căţeaua asta s-a specializat în oameni din *Establishment.*

După-amiaza târziu, doar pentru respectarea procedurii, fu informat și BfV-ul, serviciul intern de securitate. Nu despre toate numele, ci numai cu privire la desfășurarea investigațiilor și la stadiul în care se aflau. Ironia soartei făcea ca sediul BfV-ului să se afle chiar la Köln, unde începuse totul. Raportul interdepartamental referitor la acest caz ajunse pe biroul unui ofițer superior de contrainformații, pe nume Johann Prinz.

BRUNO MORENZ mergea încet spre vest pe drumul național șapte. Se afla la patru mile vest de Weimar și la doar o milă de uriașa cazarmă cu ziduri albe a sovieticilor cantonați la Nohra. Se apropie de o curbă și descoperi parcarea, exact unde îi spusese McCready că o s-o găsească. Se uită la ceas; patru fără opt minute. Drumul era pustiu. Încetini și opri în parcare.

Conformându-se instrucțiunilor, se dădu jos din mașină, deschise port-bagajul și scoase trusa cu scule. O desfăcu și o așeză lângă roata din stânga față, unde putea fi văzută de eventualii trecători. Apoi apăsă pe închizătoarea capotei iar capacul acesteia se ridică. Stomacul începu să-i ghiorăie. Dincolo de parcare și de partea cealaltă a drumului se aflau tufișuri și copaci. Cu ochii minții, îi văzu pe agenții de la SSD stând ghemuit și așteptând să efectueze o dublă arestare. Avea gura uscată, dar pe spate transpirația îi curgea în șiroaie. Fragila sa stăpânire de sine era pe punctul de-a ceda, ca o bandă elastică suprasolicitată.

Puse mâna pe o cheie de piulițe, potrivită pentru această treabă, și-și lăsă capul în jos, înăuntrul nișei motorului. McCready îi arătase cum să slăbească piulița care lega conducta de apă de radiator. Un firicel de apă se prelinse în afară. Luă o altă cheie care era evident nepotrivită și încercă în zadar să strângă la loc piulița.

Minutele se scurgeau unul după altul. Continuă să se străduiască fără folos în nișa motorului. Se uită la ceas. Patru și

şase minute. Unde dracu eşti? întrebă în gând. La scurt timp după aceea, se auzi un zgomot uşor al pietrişului strivit sub roţi şi un vehicul se opri în preajmă. Continuă să-şi ţină capul plecat. Rusul trebuia să se apropie de el, să-i spună în germana lui cu accent „dacă aveţi necazuri; poate că am eu un set de scule mai bune" şi să-i ofere trusa de scule plată din lemn adusă dinăuntrul jeep-ului. Ordinul sovietic de luptă avea să fie ascuns sub cheile de piuliţe, într-o copertă roşie din plastic...

Soarele ce cobora fu acoperit de umbra cuiva care se apropia. Ghetele se auziră pe pietriş. Omul se afla lângă el, în spate. Nu spuse nimic. Morenz se îndreptă. Maşina poliţiei est-germane era parcată la nici cinci metri. Unul din poliţiştii în uniformă verde rămăsese lângă portiera deschisă a şoferului. Celălalt se afla alături de Morenz, privind în jos la nişa motorului BMW-ului aflat la vedere.

Lui Morenz îi veni să vomite. Stomacul îi pompa acizi în tot organismul. Simţi cum i se înmoaie genunchii. Încercă să se ridice şi fu cât pe-aci să se poticnească. Poliţistul îi prinse privirea.

— *Ist was los?* [1] întrebă el.

Sigur că era o stratagemă, amabilitatea care camufla triumful, întrebarea dacă era ceva în neregulă şi care preceda de fapt ţipetele şi strigătele arestării. Lui Morenz i se păru că i se lipise limba de cerul gurii.

— Am avut impresia că pierd din lichid, spuse el.

Poliţistul îşi apropie capul de nişa motorului şi studie radiatorul. Luă cheia din mâna lui Morenz, se aplecă şi puse mâna pe alta.

— Asta o să meargă, spuse el.

Morenz o folosi şi strânse piuliţa la loc. Firicelul de apă se opri.

— Nu era bună cheia, spuse poliţistul.

Îşi opri privirea asupra motorului BMW-ului. Dădea impresia că se uită ţintă la baterie.

— *Schön wagen*, spuse el. Frumoasă maşină. Unde staţi?

— În Jena, spuse Morenz. Trebuie să mă întâlnesc cu

[1] S-a întâmplat ceva? (n.trad.).

directorul de exporturi de la Zeiss mâine dimineață. Ca să cumpăr produse pentru compania mea.

Polițistul dădu din cap aprobator.

— Fabricăm multe produse de calitate în RDG, spuse el.

Nu era adevărat. Germania răsăriteană avea o singură întreprindere unde se fabricau produse de nivel occidental, iar aceasta era uzina Zeiss.

— Ce căutați aici?

— Voiam să fac o vizită la Weimar... La casa memorială Goethe.

— Ați luat-o greșit. Weimar e în partea aceea.

Polițistul arătă spre drumul care se întindea în spatele lui Morenz. Un GAZ sovietic verde-cenușiu trecu pe lângă ei. Șoferul, cu ochii ascunși de umbra unei bonete, se uită la Morenz, îi interceptă privirea preț de o clipă, observă mașina poliției parcată în apropiere și-și continuă drumul. Operațiune eșuată. De-acum încolo Smolensk n-o să se mai apropie.

— Da. La ieșirea din oraș am luat-o pe unde nu trebuia. Tocmai căutam un loc unde să fac cale întoarsă când am văzut că e ceva în neregulă cu apometrul...

Polițiștii îl supravegheară când coti și-l însoțiră pe drumul de întoarcere până la Weimar. Îl lăsară singur la intrarea în oraș. Morenz merse mai departe până la Jena și-și reținu o cameră la hotelul Ursul Negru.

LA ORA OPT, pe colina de desupra râului Saale, Sam McCready luă binoclul de la ochi. Din cauza întunericului din ce în ce mai des, îi era imposibil să mai vadă granița est-germană și drumul de dincolo de ea. Se simțea obosit și lipsit de vlagă. Se întâmplase ceva în zona dintre exploatările miniere și sârma ghimpată de la graniță. Era posibil să fi fost ceva lipsit de importanță, o pană de cauciuc, o sugrumare a circulației... Puțin probabil. Poate că tocmai atunci omul lui mergea cu mașina spre sud, în direcția graniței. Poate că Pankratin nu se prezentase la prima întâlnire, nu reușise să facă rost de un jeep sau să dispară... Așteptarea era întotdeauna partea cea mai neplăcută, așteptarea și faptul că nu știau ce anume nu fusese în regulă.

— Coborâm la loc până la drum, îi spuse lui Johnson. Oricum, de-aici nu se mai vede nimic.

Îl instală pe Johnson în parcarea staţiei service din Frankenwald, a cărei latură sudică dădea totuşi spre nord, în direcţia graniţei. Johnson avea să rămână acolo toată noaptea, aşteptând să apară BMW-ul. McCready găsi un camionagiu care mergea spre sud, îi povesti că i se stricase maşina şi-l convinse să-l lase la şase mile sud. Coborî la răscrucea de la Münchberg, merse pe jos o milă prin orăşel şi înoptă la Braunschweiger Hof. În geanta de voiaj avea telefonul portabil, în eventualitatea că Johnson ar fi vrut să-l sune. Comandă un taxi pentru şase dimineaţa.

DR. HERRMANN avea un om de legătură în BfV. Cu ani în urmă, cercetând scandalul iscat de Günther Guillaume, când se dovedise că secretarul particular al cancelarului Willy Brandt era agent est-german, cei doi bărbaţi se întâlniseră şi colaboraseră. În seara aceea, la ora şase, Dr. Herrmann sună la sediul BfV din Köln şi ceru să i se facă legătura.

— Johann? sunt Lothar Herrmann... Nu, nici vorbă. Sunt aici, în Köln. A, treburi de rutină, ştii cum e... Speram să te pot invita la cină. Excelent. Păi uite, eu sunt la Dom. Ce-ar fi să vii după mine la bar? Pe la opt? Abia aştept.

Johann Prinz puse receptorul în furcă şi se întrebă ce-l adusese pe Herrmann la Köln. Inspectarea efectivelor? Posibil...

HERRMANN şi JOHANN PRINZ se aşezară la masa din colţ şi comandară. Până acum se duelaseră cu grijă. Cum merge treaba? Bine... După ce li se servi coctailul cu crabi, Herrmann se dădu puţin mai aproape.

— Bănuiesc că ţi s-a spus de povestea cu pipiţa?...

Prinz fu surprins. Când aflaseră cei de la BND? Abia văzuse el dosarul la cinci. Herrmann îi telefonase la şase şi se găsea deja la Köln.

— Da, spuse el. Am primit dosarul după-masă.

Acum era rândul lui Herrmann să se arate surprins. De ce oare o dublă crimă din Köln fusese înaintată contrainformaţiilor? Se aşteptase să fie nevoit să-i explice el lui Prinz despre ce era vorba înainte de a-i cere respectivul serviciu.

— Urâtă treabă, murmură el în timp ce li se aduse friptura.

— Şi se mai urâţeşte, încuviinţă Prinz. Bonnului n-o să-i placă aflând că benzile alea cu scene sexuale circulă nestingherite.

Herrmann îşi păstră aceeaşi expresie impasibilă, dar stomacul i se întoarse pe dos. Benzi cu scene sexuale? Dumnezeule mare, ce benzi cu scene sexuale? Simulă o surpriză uşoară şi mai turnă vin.

— Chiar acolo s-a ajuns? Oi fi ieşit din birou când au sosit ultimele detalii. Vrei să mă pui în temă?

Prinz făcu întocmai. Herrmann îşi pierdu toată pofta de mâncare. În nări nu mai simţea vinul roşu, ci un scandal de proporţii cataclismice.

— Şi tot n-avem indicii, murmură el cu părere de rău.

— Nu foarte multe, aprobă Prinz. Celor de la Primul K li s-a spus să-şi mute toţi oamenii de la alte cazuri şi să-i concentreze asupra ăstuia. Se caută, bineînţeles, pistolul şi posesorul amprentelor.

Lothar Herrmann oftă.

— Mă întreb dacă e posibil ca vinovatul să fie un străin? sugeră el.

Prinz adună ce mai rămăsese din îngheţată şi puse linguriţa jos. Apoi rânji.

— Aha, acum am priceput. Serviciul nostru de informaţii externe are cumva vreun interes?

Herrmann ridică din umeri, făcându-se că nu dă atenţie întrebării.

— Dragul meu, în linii mari amândoi îndeplinim aceeaşi sarcină. Ne apărăm conducătorii politici...

Ca toţi înalţii funcţionari de stat, ambii bărbaţi aveau despre conducătorii lor politici o părere pe care erau suficient de înţelepţi să le-o împărtăşească arareori politicienilor înşişi.

— Bineînţeles că avem şi noi câteva dosare, spuse Herrmann. Amprente ale străinilor care ne-au atras atenţia... Din păcate, n-am nici un exemplar al amprentelor pe care le caută prietenii noştri de la K.A....

— Le-ai putea cere oficial, îi indică Prinz.

— Da, dar ce rost are să sperii vânatul de pomană? Pe când neoficial...

— Nu-mi place cuvântul „neoficial", spuse Prinz.

— Nici mie, prietene, dar... din când în când... de dra-

gul vremurilor de odinioară. Ai cuvântul meu, dacă descopăr ceva, meritul îți revine nemijlocit. Un efort comun al celor două servicii. Pe cuvânt. Dacă nu iese nimic, n-o să aibă nimeni de suferit.

Prinz se ridică.

— În regulă, de dragul vremurilor de odinioară. Doar de data asta.

Pe când părăsea hotelul, se întrebă ce naiba știa sau bănuia Herrmann în plus față de el.

ÎN BRAUNSCHWEIGER HOF din Münchberg, Sam McCready stătea la bar. Bea de unul singur și se uita la lambriurile de culoare închisă. Era îngrijorat, profund îngrijorat. Se întreba fără încetare dacă făcuse bine trimițându-l pe Morenz. Era ceva în neregulă cu omul ăsta. O răceală vărătică? Mai degrabă gripă. Dar asta nu te face neliniștit. Vechiul lui prieten păruse atât de neliniștit. Îl lăsaseră nervii? Nu, exclus în cazul bătrânului Bruno. O mai făcuse de multe ori până atunci. Și era „curat" – din câte știa McCready. Încerca să se justifice. Nu avusese timp să găsească un om mai tânăr. Iar Pankratin nu s-ar fi arătat pentru o figură necunoscută. Era și viața lui în joc. Dacă ar fi refuzat să-l trimită pe Morenz, ar fi pierdut planurile de luptă ale sovieticilor. N-avusese încotro... Dar nu se putea abține să-și facă griji.

La șaptezeci de mile nord, Bruno Morenz se afla în barul hotelului Ursul Negru din Jena. Și el bea, tot de unul singur și prea mult.

Pe cealaltă parte a străzii se vedea intrarea principală a secularei universități Schiller. Afară se găsea un bust al lui Karl Marx. O placă dezvăluia că Marx predase acolo în 1841, în cadrul facultății de filozofie. Morenz ar fi vrut ca filozoful cu barbă să fi crăpat în timpul predării. În felul ăsta nu s-ar mai fi dus la Londra și n-ar mai fi scris *Das Kapital*, iar Morenz nu și-ar fi consumat nefericirea atât de departe de casă.

Miercuri

LA UNU NOAPTEA, un plic maroniu sigilat sosi la Hotelul Dom pentru Dr. Herrmann. Acesta încă nu se culcase. Plicul conținea trei fotografii mari, două reprezentând tot atâtea

gloanțe cilindrice diferite, de 9 mm, cealaltă un rând de amprente ale degetului mare, ale celorlalte degete și ale palmei. Hotărî să nu le trimită prin telegraf la Pullach, ci să le ducă el însuși de dimineață. Dacă micile zgârieturi de pe marginile gloanțelor și amprentele se potriveau, avea să se găsească într-o încurcătură de toată frumusețea. Cui să-i spună și cât. Măcar dacă ar apărea ticălosul ăla de Morenz... La nouă dimineața se întoarse cu primul avion la München.

La ora zece, maiorul Vanavskaia din Berlin verifică din nou zona unde se afla omul pe care-l urmărea. E la garnizoana din afara Erfurtului, i se spusese. Pleacă diseară la șase la Potsdam. Mâine se întoarce cu avionul la Moscova.

Iar eu o să vin cu tine, ticălosule, își spuse ea.

La unsprezece și jumătate, Morenz se ridică de la masa din bar unde-și omorâse timpul și se îndreptă spre mașină. Se simțea mahmur. Cravata i se desfăcuse, iar de dimineață nu putuse să se radă. Țepii cenușii îi acopereau obrajii și bărbia. Nu arăta deloc a om de afaceri venit să discute despre lentilele optice în sala de consiliu a uzinelor Zeiss. Conduse atent până la ieșirea din oraș, pornind spre vest și îndreptându-se către Weimar. Parcarea se afla la o distanță de trei mile.

Era mai mare decât parcarea de ieri și umbrită de niște fagi cu frunzișul abundent, care străjuiau drumul pe ambele părți. De cealaltă parte a șoselei, în dreptul parcării ascunsă între copaci, se găsea cafeneaua Mühltalperle. Nu părea să fie nimeni prin preajmă. Nu era nici pe departe înțesată de oaspeți. Opri în parcare la douăsprezece fără cinci, scoase trusa de scule și deschise din nou capota. La douăsprezece și două minute jeep-ul GAZ se apropie pe pietriș și se opri. Bărbatul care ieși purta o salopetă largă de bumbac și cizme. Avea însemnele gradului de caporal și o bonetă trasă peste ochi. Porni agale spre BMW.

— Dacă aveți necazuri, poate că am eu un set de scule mai bune, spuse el.

Vârî trusa de lemn în nișa motorului și o puse pe blocul cilindru. Unghia murdară a degetului mare deschise dispozitivul de blocare. Înăuntru se afla un grup de chei de piuliță.

— Ia spune-mi, Poltergeist, cum o mai duci? murmură el.

Morenz își simți din nou gura uscată.

— Bine, răspunse el în șoaptă.

Dădu la o parte cheile. Manualul cu copertă roșie din

plastic se afla dedesubt. Rusul luă o cheie și strânse piulița slăbită. Morenz scoase cărticica și o ascunse în impermeabilul său deschis la culoare, fixând-o la subțioară cu brațul stâng. Rusul puse cheile la loc și închise trusa cu scule.

— Trebuie să plec, mormăi el. Dă-mi zece minute să dispar. Și arată-ți recunoștința. S-ar putea să se uite cineva.

Se îndreptă din șale, făcu semn cu brațul drept și se întoarse la jeep. Motorul continua să meargă. Morenz se ridică și-și luă rămas bun gesticulând. *Danke,* strigă el. Jeepul se așternu la drum, înapoindu-se la Erfurt. Morenz se simți slăbit. Voia să plece de-acolo. Avea nevoie de ceva de băut. O să oprească mai târziu ca să ascundă manualul în compartimentul de sub baterie. În momentul ăsta trebuia să bea ceva. Ținând manualul fixat la subțioară, coborî capacul motorului, își aruncă sculele în portbagaj, îl închise și urcă în mașină. Sticluța se afla în despărțitura pentru mănuși. O scoase și trase o înghițitură zdravănă, care îl mulțumi. Cinci minute mai târziu, după ce-și recăpătă încrederea, întoarse mașina spre Jena. Reperase o altă parcare dincolo de Jena, chiar înaintea drumului de legătură ce ducea la autostrada care mergea spre graniță. O să se oprească acolo ca să ascundă manualul.

Ciocnirea nici măcar nu se produse din cauza lui. La sud de Jena, în suburbia Stadtroda, Trabantul ieși în viteză de pe un drum lăturalnic, când el se afla între uriașele și oribilele blocuri de locuință cu chirie la stat. Fu cât pe-aci să oprească la timp, dar reflexele îi slăbiseră. Mult mai puternicul BMW strivi partea din spate a mașinuței est-germane.

Morenz începu să intre în panică aproape instantaneu. Era o cursă? Oare chiar făcea parte conducătorul Trabantului din SSD? Bărbatul ieși din mașină, se uită la partea din spate strivită și se apropie ca o furtună de BMW. Avea un chip ciupit de vărsat și răutăcios și ochi furioși.

— Ce mama dracului ai făcut? urlă el. Occidentali afurisiți, credeți că aveți voie să mergeți ca nebunii.

Avea insigna mică și rotundă a Partidului Unității Socialiste (de tip comunist) prinsă de reverul hainei. Un membru de partid. Morenz își lipi brațul stâng de corp ca să fixeze manualul, ieși din mașină și duse mâna după un teanc de bancnote. Mărci est-germane, bineînțeles; nu putea să-i ofere mărci vest-germane, ar fi însemnat încă o insultă. Oamenii începură să se apropie de locul faptei.

— Uite ce e, îmi pare rău, o să plătesc pagubele, spuse

el. Probabil că asta e mai mult decât suficient. Dar zău că am întârziat deja foarte mult...

Est-germanul furios se uită la bani. Era, într-adevăr, un teanc foarte mare.

— N-are a face, spuse el, a trebuit să aştept patru ani pentru maşina asta.

— O să se repare, spuse un alt bărbat din apropiere.

— Ba nu, fir-ar să fie, răspunse cel vătămat. O să trebuiască să se întoarcă în uzină.

Acum grupul număra douăzeci de persoane. Viaţa era plictisitoare într-un cartier de blocuri cu chirie la stat dintr-o zonă industrială. Iar la un BMW merita să te uiţi. Chiar atunci ajunse şi maşina poliţiei. Era o patrulă obişnuită, dar Morenz începu să tremure. Poliţiştii ieşiră din maşină. Unul se opri să constate pagubele.

— Se repară, spuse el. Aveţi de gând să depuneţi plângere?

Conducătorul Trabantului bătu în retragere.

— Păi...

Celălalt poliţist se apropie de Morenz.

— *Ausweis, bitte*, spuse el.

Morenz se folosi de mâna dreaptă ca să scoată paşaportul. Aceasta îi tremura. Poliţistul se uită la mână, la ochii împăienjeniţi şi la bărbia nerasă.

— Ai băut, spuse el, adulmecând şi obţinând confirmarea. Aşa, valea la secţie. Hai, în maşină...

Începu să-l împingă pe Morenz spre maşina poliţiei, al cărei motor continua să funcţioneze. Uşa şoferului era deschisă. În acel moment, Bruno Morenz sfârşi prin a-şi pierde cumpătul definitiv. Încă mai avea manualul sub braţ. Oricum o să-l găsească la secţia de poliţie. Îşi mişcă violent înapoi braţul rămas liber şi-l lovi pe poliţist sub nas, spărgându-i-l şi doborându-l pe bărbat la pământ. Apoi sări în maşina poliţiei, băgă rapid în viteză şi plecă. Mergea în direcţie greşită, spre nord, către Jena. Celălalt poliţist, uluit, reuşi să tragă patru focuri cu arma pe care o purta la şold. Trei nu nimeriră ţinta. Clătinându-se zdravăn, maşina poliţiei dispăru după un colţ. În urma ei rămăsese o dâră de benzină, provocată de al patrulea glonte care găurise rezervorul.

CAPITOLUL PATRU

CEI DOI POLIȚIȘTI erau atât de uimiți de ceea ce se întâmplase, încât reacționară cu încetinitorul. Nimic din pregătirea sau experiențele de până atunci nu-i familiarizase cu acest tip de nesupunere civilă. Fuseseră atacați și umiliți public în fața unei mulțimi de oameni și erau scoși din minți de furie. Se auzi o porție zdravănă de zbierete înainte de-a se stabili ce era de făcut.

Polițistul care nu fusese rănit își lăsă colegul cu nasul spart la locul faptei și se întoarse la secția de poliție. Nu aveau aparate personale de transmisie fiindcă se obișnuiseră să folosească radioul din mașină ca să raporteze cartierului general. Apelurile adresate mulțimii pentru un telefon fură întâmpinate cu ridicări din umeri. În RDG, oamenii muncii nu aveau telefoane.

Membrul de partid cu Trabantul lovit întrebă dacă poate să plece și fu arestat imediat, sub amenințarea pistolului, de Nas-Spart, care era dispus să creadă pe oricine capabil să fi făcut parte din conspirație.

Colegul său, mărșăluind pe drumul spre Jena, văzu un Wartburg apropiindu-se de el, îi făcu semn să oprească (tot sub amenințarea pistolului) și-i ordonă șoferului să-l ducă drept la secția de poliție din centrul Jenei. După o milă, văzură o mașină a unei patrule de poliție care se îndrepta spre ei. Polițistul din Wartburgul civilului le făcu colegilor semne disperate ca să se oprească și le explică ce se întâmplase. Folosindu-se de radioul mașinii de patrulare, aceștia intrară în emisie, comunicară natura celor câteva delicte care fuseseră comise și primiră dispoziție

să raporteze imediat cartierului general al poliției. Între timp, alte mașini de patrulare fură trimise în sprijin la locul ciocnirii.

Apelul pentru secția din centrul Jenei avu loc la ora 12^{35}. El fu recepționat în același timp la multe mile distanță, sus în munții Harz din partea cealaltă a graniței, de către un post englez de ascultare, având numele de cod Arhimede.

LA ORELE TREISPREZECE, Dr. Lothar Herrmann, întors la biroul din Pullach, ridică receptorul pentru așteptata convorbire cu laboratorul balistic al BND-ului, aflat într-o clădire învecinată. Laboratorul era situat lângă sala de arme și cea de antrenamente la tir și avea înțeleptul obicei, atunci când elibera o armă de corp unui agent operativ, nu numai de-a nota seria pistolului și de-a cere o semnătură, ci și de-a trage două rafale într-o încăpere ținută sub lacăt, recuperând apoi cartușele și păstrându-le.

Într-o lume perfectă, tehnicianul ar fi preferat gloanțele propriu-zise extrase din cadavrele din Köln, dar până la urmă se mulțumi cu fotografiile. Fiecare țeavă de armă are niște particularități extrem de greu observabile pentru a se deosebi de celelalte, iar când se trage un glonț, rămân pe cartușul evacuat câteva zgârieturi minuscule numite „ghinturi". Acestea sunt ca amprentele. Tehnicianul comparase ghinturile de pe cele două mostre de cartuș pe care încă le reținea, ale unui Walther PPK eliberat cu zece ani în urmă, cu fotografiile care i se dăduseră și despre a căror origine nu avea nici cea mai mică idee.

— Se potrivesc întocmai? Mulțumesc, spuse Dr. Herrmann.

Îi sună pe cei de la secția amprente – BND-ul păstrează, de asemenea, un rând complet de amprente ale propriilor angajați, pe lângă celelalte cu care au de-a face – și primi același răspuns. Respiră adânc și puse din nou mâna pe telefon. N-avea încotro; asta trebuia să ajungă la urechile directorului general în persoană.

Urmă una din cele mai dificile întrevederi din carieră. Directorul general era obsedat de eficacitatea agenției lui și de imaginea acesteia, atât pe coridoarele puterii de la Bonn, cât și în cadrul comunității serviciilor de informații occidentale. Vestea pe care i-o dădu Herrmann avu efectul unei lovituri la

corp. Contemplă ideea „pierderii" mostrelor de cartuşe şi a amprentelor lui Morenz, însă renunţă la ea rapid. Până la urmă Morenz tot o să fie prins de poliţie, tehnicienii laboratorului vor fi citaţi, iar scandalul o să ia proporţii.

BND-ul din Germania răspunde doar în faţa aşa-numitului Kanzleramt, biroul cancelarului, iar directorul general ştia că mai devreme sau mai târziu – şi probabil că mai devreme – o să trebuiască să meargă acolo, ducând veşti referitoare la scandal. Perspectiva nu-l încânta defel.

— Găseşte-l, îi ordonă lui Herrmann. Găseşte-l repede şi adu benzile alea înapoi.

Chiar când Herrmann se întoarse şi dădu să plece, directorul general, care vorbea fluent engleza, adăugă încă o remarcă.

— Dr. Herrmann, englezii au o formulă pe care ţi-o recomand: „Să nu ucizi, dar nici să nu încerci cu tot dinadinsul să mentii în viaţă".

Îi recitase citatul rimat în engleză. Dr. Herrmann îl înţelese, dar se arătă intrigat de expresia „cu tot dinadinsul". Întorcându-se la el în birou, consultă un dicţionar şi conchise că un cuvânt ca *unnötig* – inutil – constituia, probabil, cea mai bună traducere. De-a lungul unei cariere cât o viaţă de om în cadrul BND-ului, aceasta fusese cea mai limpede aluzie care i se făcuse. Sună la registratura centrală a serviciului personal.

— Trimite-mi un curriculum vitae al unuia dintre ofiţerii noştri de stat major, pe nume Bruno Morenz, ordonă el.

LA ORELE PAISPREZECE, Sam McCready încă se afla pe colina unde rămăsese cu Johnson cu începere de la şapte. Deşi bănuia că prima întâlnire de la ieşirea din Weimar dăduse greş, nu erau excluse surprizele; Morenz ar fi putut trece cu maşina în zori. Dar n-o făcuse. McCready enumeră încă o dată reperele temporale: întâlnirea la douăsprezece, plecarea la douăsprezece şi zece, o oră şi trei sferturi de mers – Morenz aproape că trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Îşi ridică din nou binoclul spre drumul îndepărtat, aflat de cealaltă parte a graniţei. Johnson tocmai citea ziarul local pe care-l cumpărase la staţia service din Frankenwald când se auzi ţârâitul discret al telefonului. Ridică receptorul, ascultă şi i-l oferi lui McCready.

— Cartierul general, spuse el, vor să-ţi vorbească.

Era un prieten al lui McCready, care suna din Cheltenham.

— Ascultă, Sam, spuse vocea, cred că ştiu unde eşti. Au fost multe comunicări radio care au început dintr-o dată, nu departe de tine. Poate-ar trebui să-l suni pe Arhimede. Ştie mai mult decât noi.

Legătura se întrerupse.

— Caută-l pe Arhimede, îi spuse McCready lui Johnson. Ofiţerul de serviciu din secţia est-germană.

Johnson începu să formeze numărul.

Pe la mijlocul anilor cincizeci, guvernul britanic, acţionând prin intermediul armatei engleze staţionată pe malul Rinului, cumpărase un vechi castel dărăpănat, sus în munţii Harz, nu departe de frumosul orăşel istoric Goslar. Masivul Harz e alcătuit dintr-un şir de culmi muntoase des împădurite prin care graniţa est-germană se strecoară şerpuind, uneori străbătând povârnişul unui deal, alteori de-a lungul unui defileu stâncos. Era una din zonele preferate ale potenţialilor transfugi est-germani care-şi încercau norocul.

Schloss Löwenstein[1] fusese recondiţionat de englezi, aparent sub forma unui loc unde fanfarele militare se puteau retrage ca să-şi exerseze meşteşugul, şiretlicul fiind întreţinut de sunetele neîntrerupte ale fanfarelor aflate la repetiţie şi care se auzeau de la castel cu ajutorul casetofoanelor şi amplificatoarelor. Însă, când reparaseră acoperişul, inginerii din Cheltenham instalaseră câteva antene extrem de sofisticate, îmbunătăţite de-a lungul anilor cu ultimele cuceriri ale tehnologiei. Deşi demnitarii germani de prin partea locului erau din când în când invitaţi la un autentic concert de muzică militară şi de cameră, susţinut de o fanfară adusă special cu avionul pentru această ocazie, Löwenstein era de fapt un avanpost al Cheltenham-ului, cu numele de cod Arhimede. Misiunea lui era să asculte sporovăiala interminabilă a est-germanilor şi ruşilor care stăteau la taclale prin radio peste graniţă. De aici şi însemnătatea munţilor; înălţimea asigura o receptare perfectă.

---

[1] Castelul Piatra Leului (n.trad.).

— Da, tocmai am luat legătura cu Cheltenham, spuse ofițerul de serviciu după ce McCready se prezentă, ne-au anunțat că s-ar putea să suni pe firul direct.

Vorbiră câteva minute, iar când puse receptorul în furcă McCready era palid.

— Poliția din regiunea Jena e-n alertă maximă, îi spuse el lui Johnson. Se pare că a avut loc o ciocnire la ieșirea din Jena. Pe latura sudică. O mașină vest-germană, marca necunoscută, a lovit un Trabant. Vest-germanul l-a bușit pe unul din polițiștii care constatau ciocnirea și a întins-o, nici mai mult nici mai puțin decât cu mașina poliției. Bineînțeles, e posibil să nu fie omul nostru.

Johnson se arătă înțelegător, dar era la fel de puțin convins ca McCready.

— Ce facem? întrebă el.

McCready se așeză pe partea din spate a Range Rover-ului, cu capul în mâini.

— Așteptăm, spuse el. E tot ce putem face. Arhimede o să ne sune dacă mai află ceva.

La ora aceea, BMW-ul negru tocmai era dus în curtea sediului poliției din Jena. Nimeni nu se gândea la amprente – știau pe cine trebuie să aresteze. Polițistul cu nasul spart fusese pansat și dădea o declarație lungă, aidoma colegului său. Conducătorul trabantului fusese reținut și era chestionat, la fel ca o duzină de gură-cască. Pe masa de lucru a comandantului circumscripției se afla pașaportul eliberat pe numele lui Hans Grauber, ridicat de pe stradă, unde îl scăpase polițistul cu nasul spart. Alți detectivi cercetau fiecare obiect din servieta-diplomat și din geanta de voiaj. Fu adus directorul de exporturi de la Zeiss, care protestă, susținând că nu auzise niciodată de Hans Grauber, dar că da, în trecut făcuse afaceri cu BKI din Würzburg. Pus în fața semnăturii lui falsificate de pe scrisorile de recomandare, afirmă că aceasta semăna cu semnătura lui, dar că nu putea fi adevărată. Coșmarul lui se afla abia la început.

Întrucât pașaportul era vest-german, comandantul circumscripției poliției populare făcu obișnuita vizită la biroul SSD. După zece minute se întoarse însoțit. Vrem ca mașina aceea să fie urcată într-un camion de gabarit redus și transportată la garajul nostru principal din Erfurt, spuseră cei de acolo. N-o

mai acoperiți cu fel de fel de amprente. De asemenea, dați-ne tot ce ați scos din mașină. Cópii după toate declarațiile martorilor. Acum.

Colonelul din poliția populară știa cine se ocupa în realitate de acest caz. Când Stasi dădea un ordin, îl executai. BMW-ul negru ajunse în remorcă la garajul principal din Erfurt al SSD-ului la patru și jumătate după-masa, iar mecanicii din poliția secretă se apucară de lucru. Colonelul din poliția populară trebui să admită că SSD-ul avea dreptate. Totul părea lipsit de sens. Vest-germanul ar fi încasat, probabil, o amendă serioasă pentru conducere în stare de ebrietate – Germania de Est avea întotdeauna nevoie de valută forte. Acum însă îl păsteau câțiva ani de pușcărie. De ce fugise? Oricum, indiferent ce făceau cei de la Stasi cu mașina, treaba lui era să-l găsească pe individ. Ordonă tuturor mașinilor și patrulelor pedestre de pe o rază de câteva mile să fie cu ochii în patru după Grauber și mașina de poliție furată. Descrierile ambilor fură transmise prin radio tuturor unităților – până la Apolda, la nord de Jena, iar la vest până la Weimar. Nu se dădu publicității nici un fel de apel în presă, prin care să se solicite ajutorul opiniei publice. Asistența acordată de masele largi poliției într-un stat polițienesc este un lux rar întâlnit. Însă numeroasele comunicări radio fură auzite în totalitate de Arhimede.

La ora patru după-amiaza, Dr. Herrmann îl sună pe Dieter Aust la Köln. Nu-i aduse la cunoștință nici rezultatele testelor de laborator și nici măcar ceea ce primise cu o seară înainte de la Johann Prinz. N-avea rost să știe și Aust.

— Vreau să ai personal o discuție cu Frau Morenz, spuse el. Ai trimis o agentă de teren care să stea mereu cu ea? Bun, ține-o acolo. Dacă vine poliția să-i pună întrebări lui Frau Morenz nu interveni, dar ține-mă la curent. Încearcă să afli de la ea un indiciu cât de mic referitor la locul unde s-ar fi putut duce, vreo reședință de vacanță, apartamentul unei prietene, casa unei rude, orice. Folosește-ți toți oamenii dacă faci rost de vreo pistă. Raportează-mi fiecare mișcare.

— N-are rude în Germania, cu excepția soției, fiului și fiicei, spuse Aust, care cercetase și el viața dusă în trecut de Morenz, așa cum reieșea din fișa de personal. Cred că fiică-sa e

o *hippy* şi trăieşte ilegal undeva în Düsseldorf. O să trimit pe cineva la ea, pentru orice eventualitate.

— Aşa să faci, spuse Herrmann şi închise telefonul.

Pus pe gânduri de un lucru văzut în dosarul lui Morenz, expedie un semnal codificat din categoria „blitz" pe adresa lui Wolfgang Fietzau, agentul BND angajat la ambasada germană din Londra, cu sediul în Belgrave Square.

La ora cinci, telefonul aşezat pe partea din spate a Range Rover-ului zbârnâi. McCready îl ridică. Credea că e fie Londra, fie Arhimede. Vocea era slabă şi aspră, ca şi cum vorbitorul ar fi fost pe punctul de-a se sufoca.

— Sam, tu eşti, Sam?

McCready înţepeni.

— Da, eu sunt, se răsti el.

— Îmi pare rău, Sam, îmi pare tare rău. Am zbârcit-o...

— Eşti OK? spuse McCready grăbit. Morenz pierdea secunde preţioase.

— *Kay*. Mda, cu „k" de la kaput. S-a zis cu mine, Sam. N-am vrut s-o ucid. O iubeam, Sam. O iubeam...

McCready trânti telefonul, întrerupând legătura. Nimeni nu putea efectua o convorbire cu vestul dintr-o cabină telefonică est-germană. Contactele de tot felul fuseseră interzise de est-germani. Dar SIS-ul continua să aibă o casă conspirativă în zona Leipzigului, ocupată de un agent de teren est-german care lucra pentru Londra. Apelurile la acel număr, efectuate din interiorul Germaniei de Est, se înregistrau pe o instalaţie de legătură care le plasa pe un satelit, iar de acolo în vest.

Însă apelurile trebuiau să dureze patru secunde, nu mai mult, ca să-i împiedice pe est-germani să facă triangularea regiunii până la sursa apelului şi să localizeze casa conspirativă. Morenz păţăvrăgise nouă secunde. Deşi McCready nu ştia, secţia de ascultare şi supraveghere a SSD-ului ajunsese deja în zona Leipzigului în momentul întreruperii legăturii. Încă şase secunde şi ar fi descoperit atât casa conspirativă, cât şi pe ocupantul ei. Lui Morenz i se spusese să folosească numărul doar în cazuri de extremă urgenţă şi foarte scurt.

— S-a ţicnit, spuse Johnson, a luat-o razna.

— Pentru Dumnezeu, plângea ca un copil, izbucni McCready. A avut o ditamai depresiunea nervoasă. Zi-mi ceva

ce nu știu. Ce naiba a vrut să spună cu acel „n-am vrut s-o ucid...?"

Johnson căzu pe gânduri.

— Vine din Köln?

— Doar știi prea bine.

De fapt, Johnson habar n-avea. Știa numai că-l luase pe McCready de la hanul de vacanță al aeroportului din Köln. Nu-l văzuse niciodată pe Poltergeist. Nici n-avusese nevoie. Luă ziarul local și-i arătă cel de-al doilea reportaj de actualitate de pe prima pagină. Era articolul lui Günther Braun din ziarul din Köln, preluat și retipărit din *Nordbayrischer Kurier*, gazeta din nordul Bavariei care apărea la Bayreuth. Locul de redactare a articolului era Köln iar titlul suna astfel: **O COCOTĂ ȘI UN CODOȘ MĂCELĂRIȚI ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI DINTR-UN CUIB AL DRAGOSTEI.** McCready îl citi, lăsă deoparte ziarul și privi în zare spre nord.

— Ah, Bruno, bietul meu prieten, ce dracu ai făcut?

După cinci minute sună Arhimede.

— Am auzit, după cum presupun c-a auzit toată lumea, spuse ofițerul de serviciu. Îmi pare rău. S-a dus, nu-i așa?

— Ce mai e nou? întrebă Sam.

— Se folosesc de numele Hans Grauber, spuse Arhimede, și e dat în urmărire generală în tot sudul Turingiei. Consum de băuturi alcoolice, atac și furt al unei mașini de poliție. Automobilul pe care-l conducea era un BMW negru, nu? L-au dus la garajul principal al SSD-ului din Erfurt. Se pare că restul accesoriilor a fost confiscat și înmânat celor de la Stasi.

— La ce oră exact a avut loc ciocnirea? întrebă Sam.

Ofițerul de serviciu vorbi cu o a treia persoană.

— Primul apel pe adresa secției de poliție din Jena a fost efectuat de o mașină de patrulare aflată în trecere. Se pare că vorbitorul a fost polițistul care nu fusese lovit. A folosit cuvintele „acum cinci minute". Apelul a fost înregistrat la 12^{35}.

— Mulțumesc, spuse McCready.

La ora opt, în garajul din Erfurt, unul dintre mecanici descoperi cavitatea de sub baterie. În jurul lui, alți trei mecanici cercetau ce mai rămăsese din BMW. Locurile și tapiseria erau împrăștiate pe jos, roțile fuseseră scoase iar cauciucurile întoarse pe dos. Rămăsese doar caroseria și chiar aici fusese găsită cavitatea. Mecanicul îl chemă pe un bărbat îmbrăcat în

civil, un maior al SSD-ului. Cercetară amândoi cavitatea iar maiorul dădu din cap.

— *Ein Spionwagen,* spuse el. O mașină-spion.

Își continuară activitatea, deși nu prea mai era de făcut mare lucru. Maiorul urcă și ceru să i se dea legătura la sediul din Berlinul de Est al Serviciului de securitate a statului. Știa unde să sune; se adresă direct lui Abteilung II, acea secție a Serviciului numită *Spionage Abwehr* sau Contraspionaj. Acolo problema încăpu pe mâna directorului de la Abteilung în persoană, colonelul Otto Voss. Prima lui dispoziție avu în vedere aducerea în Berlinul de Est a tot ceea ce avea legătură cu cazul; a doua viză reținerea și interogarea amănunțită a tuturor celor care zăriseră BMW-ul sau pe ocupantul său de la intrarea în țară, începând cu grănicerii de pe râul Saale. Măsura avea să includă ulterior personalul hotelului Ursul Negru și polițiștii aflați în patrulare care studiaseră BMW-ul trecând prin dreptul lui pe autostradă, îndeosebi cei ce provocaseră eșecul primei întâlniri și cei cărora li se furase mașina de patrulare.

Al treilea ordin al lui Voss se referi la încetarea definitivă a menționării acestei probleme la radio sau pe liniile telefonice care nu prezentau garanții de securitate. După ce termină, puse mâna pe telefonul de uz intern și i se dădu legătura cu Abteilung VI, punctele de frontieră și aeroporturile.

LA ORA ZECE SEARA, Arhimede îi telefonă pentru ultima dată lui McCready.

— Mă tem că s-a terminat, spuse ofițerul de serviciu. Nu, încă nu l-au prins, dar nici mult nu mai au. Se pare că au descoperit ceva în garajul din Erfurt. Multe mesaje radio, codificate, între Erfurt și Berlinul de Est. Interzicerea totală a statului de vorbă pe calea undelor. Și încă ceva, toate punctele de frontieră sunt în alertă maximă. S-au dublat gărzile, proiectoarele de la graniță funcționează peste program, tot tacâmul. Îmi pare rău.

Chiar din locul unde stătea, pe colină, McCready văzu că în ultima oră farurile mașinilor care veneau din Germania de Est fuseseră foarte puține și la mare distanță unele de altele. Probabil că le țineau ore în șir sub arcul luminos aflat la o milă

depărtare, percheziționând fiecare mașină și camion în așa fel încât nici un șoarece să nu poată scăpa neobservat.

La zece și jumătate, vocea lui Timothy Edwards se auzi în aparat.

— Ascultă, ne pare foarte rău, dar s-a terminat, spuse el. Întoarce-te imediat la Londra, Sam.

— Încă n-au pus mâna pe el, e mai bine să rămân aici. Poate reușesc să fiu de folos. Încă nu s-a terminat.

— Ba da, cu excepția tâmbălăului, insistă Edwards. Trebuie să discutăm anumite lucruri. Nu în ultimul rând pierderea pachetului. Verii noștri americani nu mor de fericire, ca să nu zic mai mult. Te rog, urcă-te în primul avion de la München sau Frankfurt, care pleacă mai întâi în cursul dimineții.

Primul se dovedi cel din Frankfurt. Johnson îl conduse pe întuneric la aeroport, după care se întoarse la Bonn cu Range Rover-ul și cu aparatura, oferind imaginea unui tânăr frânt de oboseală. McCready prinse câteva ore de somn la aeroportul Sheraton și se îmbarcă în primul zbor cu destinația Heathrow de a doua zi, aterizând imediat după opt, cu o diferență de fus orar de-o oră. Denis Gaunt îl așteptă și-l duse cu mașina direct la Century House. Pe drum citi rapoartele mesajelor radio interceptate.

MAIORUL Ludmila Vanavskaia se trezi devreme în acea zi de joi și, neavând sală de gimnastică, își efectuă exercițiile de întreținere în propria cameră din cazarma KGB-ului. Știa că avea avion abia la prânz, dar voia să treacă pe la cartierul general al KGB-ului pentru o ultimă verificare a itinerariului omului pe care îl urmărea.

Știa că acesta se întorsese cu convoiul de la Erfurt la Potsdam cu o seară înainte și că petrecuse noaptea la cartierul militar de acolo. Amândoi trebuiau să se înapoieze cu același avion de la Potsdam la Moscova la amiază. El avea să stea în față, pe unul din locurile rezervate, chiar și în zborurile militare, așa-numiților *vlasti*, privilegiații. Ea avea să treacă drept o umilă stenografă din cadrul uriașei ambasade sovietice de la Unter den Linden, adevăratul centru al puterii din Germania de Est. N-o să se întâlnească, el nici măcar n-o s-o observe, dar o

să se afle sub supraveghere deîndată ce-o să pătrundă în spațiul aerian sovietic.

La ora opt intră în clădirea cartierului general al KGB-ului, situată la o jumătate de milă de ambasadă, și se îndreptă spre biroul de comunicații. Cei de aici o să poată telefona la Potsdam pentru confirmarea programului de zbor la ora stabilită. În timp ce aștepta informația, luă o ceașcă de cafea și se așeză la masa unui tânăr locotenent care manifesta o oboseală evidentă și căsca foarte des.

— Ai stat treaz toată noaptea? întrebă ea.

— Mda. Schimb de noapte. Frițiile se tot agită și-au uitat să se oprească.

Nu i se adresă folosindu-i gradul fiindcă era îmbrăcată în civil, iar cuvântul prin care-i denumi pe est-germani nu sună ca un compliment. Așa procedau toții rușii.

— De ce? întrebă ea.

— A, au interceptat o mașină vest-germană și-au găsit o ascunzătoare secretă. Cred că era folosită de unul din agenții lor.

— Aici în Berlin?

— Nu, la Jena.

— Unde se află Jena... Cu exactitate?

— Uite ce e, scumpo, am ieșit din schimb. Mă duc să trag un pui de somn.

Ea zâmbi fermecător, deschise poșeta și-și arătă legitimația cu copertă roșie. Locotenentul se opri din căscat și păli. Apariția unui maior plin de la Direcția a Treia era într-adevăr de rău augur. Îi arătă la harta de perete din fundul cantinei. Ea îl lăsă să plece, rămânând să se uite la hartă. Zwickau, Gera, Jena, Weimar, Erfurt... toate în linie, o linie urmată de convoiul în care se găsea bărbatul în a cărui vânare pornise. Ieri... Erfurt. Iar Jena se afla la paisprezece mile. Aproape, prea aproape, fir-ar să fie.

Zece minute mai târziu, un maior sovietic o instruia cu privire la stilul de lucru al est-germanilor.

— Acum cred că toată povestea a ajuns la Abteilung II, spuse el. Asta înseamnă la colonelul Voss. Otto Voss. El e șeful.

Ea folosi telefonul lui din birou, adoptă un ton brutal și fixă o întrevedere cu colonelul Voss la cartierul general din Lichtenberg al SSD-ului. Pentru ora zece.

LA NOUĂ, ora Londrei, McCready se aşeză la masa din sala de şedinţe aflată cu un etaj mai jos de biroul directorului de la Century House. Claudia Stuart stătea în faţa lui, privindu-l cu reproş. Chris Appleyard, care venise cu avionul la Londra ca să ducă personal planurile de luptă sovietice la Langley[1], fuma şi se uita în tavan. Atitudinea lui părea să spună: „E problema voastră, a englezilor, voi aţi dat-o în bară, voi o dregeţi". Timothy Edwards ocupă scaunul din capul mesei, ca un fel de arbitru judecător. Pe ordinea de zi exista un singur subiect şi acela nerostit: analiza pagubelor. Limitarea pagubelor, dacă mai era posibil aşa ceva, avea să vină mai încolo. Nimeni nu trebuia să fie prelucrat în legătură cu ce se întâmplase; citiseră cu toţii mesajele interceptate şi rapoartele care descriau situaţia.

— Aşadar, spuse Edwards, se pare că omul tău, Poltergeist, n-a mai rezistat şi a ratat misiunea. Să vedem dacă mai putem salva ceva din tot buclucul...

— De ce naiba l-ai trimis, Sam? întrebă Claudia exasperată.

— Ştii bine de ce. Fiindcă voiaţi să se facă treaba, spuse McCready. Fiindcă n-aţi putut s-o faceţi voi. Fiindcă trebuia făcută rapid. Fiindcă nu mi s-a dat voie să merg eu. Fiindcă Pankratin a insistat, cerându-mă personal. Fiindcă Poltergeist era singurul înlocuitor acceptabil. Fiindcă a fost de acord să se ducă.

— Dar acum se pare, spuse Appleyard cu o voce tărăgănată, că tocmai îşi ucisese prietena care era târfă şi că era deja la capătul puterilor. N-ai observat nimic?

— Nu. Mi s-a părut neliniştit, dar stăpân pe el. Neliniştea e normală – până la un punct. Nu mi-a spus nimic despre necazurile personale şi nici eu nu sunt cititor în stele.

— Partea proastă e că s-a întâlnit cu Pankratin, spuse Claudia. Când cei din Stasi vor pune mâna pe el şi-l vor lua la întrebări, o să vorbească. L-am pierdut şi pe Pankratin şi Dumnezeu ştie ce urme o să lase interogatoriul de la Lubianka.

— Unde e Pankratin acum? întrebă Edwards.

---

[1] Sediul C.I.A. (n.trad.).

— Conform programului, chiar în acest moment se află la bordul unui avion militar care zboară de la Potsdam la Moscova.

— Nu poți să ajungi la el și să-l previi?

— Nu, fir-ar să fie. După ce aterizează are o permisie de o săptămână. Undeva la țară, cu prietenii din armată. Nu putem folosi codul de avertizare pentru cazuri de forță majoră până când se întoarce la Moscova – dacă se mai întoarce vreodată.

— Și planurile de luptă? întrebă Edwards.

— Cred că sunt la Poltergeist, spuse McCready.

Ceilalți îl priviră cu toată atenția. Appleyard se opri din fumat.

— De ce?

— Reperele temporale, răspunse McCready. Întâlnirea era programată pentru ora douăsprezece. Să zicem că a plecat din parcare pe la douăsprezece și douăzeci. Ciocnirea a avut loc la douăsprezece jumătate. La zece minute și la cinci mile distanță, la cealaltă ieșire din Jena. Cred că dacă manualul ar fi fost ascuns în compartimentul de sub baterie, chiar în halul în care se afla Poltergeist, ar fi suportat pedeapsa pentru conducere în stare de ebrietate, ar fi petrecut o noapte la răcoare și ar fi încasat amenda. Mai mult ca sigur că polițiștii n-ar fi căutat atent în mașină.

Dacă manualul s-ar fi aflat în interiorul BMW-ului, cred că din mesajele interceptate ar fi reieșit cât de cât exaltarea poliției. SSD-ul ar fi fost sunat după zece minute, nu după două ore. Cred că-l avea asupra lui, poate sub haină. De aceea nu putea să se ducă la secția de poliție. Pentru analiza sângelui l-ar fi pus să-și dea haina jos. Așa că a luat-o la fugă.

Se așternu tăcerea vreme de câteva minute.

— Ne întoarcem la Poltergeist, spuse Edwards. Deși acum știau cu toții numele adevărat al agentului, preferau să-l folosească pe cel de cod operativ. Trebuie să fie pe undeva. Unde s-ar putea duce? Are prieteni în zonă? O casă conspirativă sau ceva de genul ăsta?

McCready clătină din cap.

— Există o casă conspirativă în Berlinul de Est. O știe de pe vremuri. Am încercat. Nici un contact. În sud nu cunoaște pe nimeni. Nici măcar n-a fost vreodată acolo.

— Ar putea să se ascundă undeva în pădure? întrebă Claudia.

— E un alt fel de regiune. Nu seamănă cu pădurile dese din Harz. Terenuri agricole în câmp deschis, orașe, sate, cătunuri, ferme...

— Nu e locul potrivit pentru un fugar între două vârste care-a scăpat hățurile, comentă Appleyard.

— Înseamnă că l-am pierdut, spuse Claudia. Pe el, planurile de luptă și pe Pankratin. Toată afacerea.

— Mă tem că așa se pare, întări Edwards. Poliția populară va folosi tactica saturării. Blocarea circulației pe toate străzile și aleile. Neavând adăpost, nu m-aș mira să-l prindă până la prânz.

Întâlnirea luă sfârșit în această tonalitate sumbră. După ce americanii plecară, Edwards îl reținu pe McCready la ușă.

— Sam, știu că n-are rost, dar rămâi pe față, bine? Am cerut la Cheltenham, la secția est-germană, intensificarea pazei și a ascultării, rugându-i să-ți dea de știre deîndată ce aud ceva. Când îl prind pe Poltergeist, căci trebuie s-o facă, vreau să aflu imediat. O să trebuiască să-i îmblânzim cumva pe verii noștri, deși Dumnezeu știe cum.

Întorcându-se la el în birou, McCready se trânti pe scaun, pradă deznădejdii. Ridică receptorul din furcă și se uită la perete.

Dacă ar fi fost băutor, ar fi pus mâna pe sticlă. Dacă n-ar fi renunțat la fumat cu ani în urmă, și-ar fi aprins o țigară.

Dăduse greș și o știa. Indiferent de ce-i spusese Claudiei cu privire la presiunile cărora îl supuseseră, în cele din urmă hotărârea de a-l trimite pe Morenz îi aparținuse. Și se dovedise a nu fi fost cea bună.

Pierduse planurile de luptă și probabil că îl distrusese pe Pankratin. Ar fi fost surprins dacă ar fi știut că era singurul om din clădirea aceea pentru care respectivele pierderi decurgeau dintr-o altă răspundere.

Pentru el, partea cea mai urâtă era că își trimisese un prieten la captură, interogatoriu și moarte sigură, fiindcă nu izbutise să depisteze semnalele de avertisment care acum, prea târziu, erau atât de limpezi. Morenz nu se aflase într-o condiție

care să-i permită să meargă. Se dusese doar ca să nu-l dezamăgească pe prietenul lui, Sam McCready.

Dezinformatorul știa acum, deși tardiv, că pentru tot restul zilelor, în primele ore ale dimineții, când somnul refuză să vină, o să vadă chipul palid al lui Bruno Morenz în camera aceea de hotel...

Încercă să-și alunge sentimentul de vinovăție și începu să se întrebe ce se petrecea în mintea cuiva care avea o depresiune nervoasă totală. Personal, nu avusese niciodată parte de așa ceva. Oare cum o fi arătând Bruno Morenz acum? Cum o fi reacționând în situația în care se afla? Logic? Nebunește? Îl sună pe expertul în psihiatrie al Serviciului, un practicant eminent, cunoscut sub numele ireverențios de „Canapeaua". I se dădu numărul doctorului Alan Carr de acasă din Wimpole Street. Dr. Carr spuse că era ocupat toată dimineața, dar că i-ar face plăcere să prânzească în compania lui McCready, oferindu-i și o consultație *ad-hoc*. McCready fixă întâlnirea pentru ora unu la hotelul Malcolm.

LA ZECE FIX, maiorul Ludmila Vanavskaia intră pe ușa principală a cartierului general al SSD-ului din Normannenstrasse 22 și fu condusă la etajul patru, ocupat de Abteilung II, *Spionage Abwehr*. Colonelul Voss o aștepta. O introduse în biroul lui personal și-i oferi scaunul care stătea cu fața la masa de lucru. Se așeză și comandă cafea. După plecarea aghiotantului, o întrebă politicos:

— Cu ce vă pot fi de folos, tovarășă maior?

Era curios să afle motivul acestei vizite într-o zi care fără îndoială că avea să fie extrem de aglomerată pentru el. Dar solicitarea venise din partea generalului care era comandantul cartierului general al KGB-ului, iar colonelul Voss își dădea foarte bine seama cine ținea de fapt frâiele puterii în Republica Democrată Germană.

— Vă ocupați de un caz în zona Jena, spuse Vanavskaia. Un agent vest-german care a fugit după o ciocnire și și-a abandonat mașina. Ați putea să-mi dați amănuntele aflate până acum?

Voss îi aduse la cunoștință detaliile ce nu fuseseră incluse în raportul pe care rusoaica îl văzuse deja.

— Să presupunem, spuse Vanavskaia după ce termină el de vorbit, că acest agent, pe nume Grauber, venise să ia sau să dea ceva... S-a găsit vreun lucru în mașină sau în cavitatea secretă care să semene fie cu ceea ce adusese, fie cu ce încercase să ia cu el?

— Nu, nimic. Toate actele personale se legau de falsa poveste a afacerilor. Cavitatea era goală. Dacă a adus ceva, a apucat să-l predea. Dacă avea de gând să ia ceva cu el, n-a reușit...

— Sau a rămas în posesia lui.

— Da, e posibil. O să aflăm la interogatoriu. Pot să vă întreb motivul pentru care vă interesează cazul?

Vanavskaia își alese cuvintele cu grijă.

— Există posibilitatea, relativ redusă, ca unul din cazurile de care mă ocup eu să se suprapună celui pe care-l aveți dumneavoastră.

În spatele chipului său impasibil, Otto Voss se amuza. Deci, acest drăgălaș copoi în fustă bănuia că vest-germanul venise în Est ca să ia legătura cu o sursă de-a *rușilor*, nu cu un trădător est-german. Interesant.

— Aveți vreun motiv să credeți, tovarășe colonel, că Grauber urma să efectueze un contact personal sau trebuia doar să lase ceva într-un loc secret?

— Credem că se afla aici pentru o întâlnire personală, spuse Voss. Deși ciocnirea a avut loc ieri la douăsprezece și jumătate, a trecut granița abia marți la unsprezece. Dacă ar fi trebuit doar să lase sau să ridice un pachet dintr-un loc secret, n-ar fi avut nevoie de douăzeci și patru de ore. Ar fi putut s-o facă până marți seara. Așa însă, și-a petrecut noaptea de marți spre miercuri la Ursul Negru din Jena. Credem că a venit pentru o înmânare personală.

Maiorului Vanavskaia i se umflase inima în piept. O întâlnire personală, undeva între Jena și Weimar, probabil pe o anumită porțiune a drumului, un drum parcurs de omul pe care-l urmărea aproape în același timp. Cu tine a venit să se întâlnească, ticălosule.

— L-ați identificat pe Grauber? întrebă ea. Firește că nu așa îl cheamă în realitate.

Ascunzându-și sentimentul de triumf, Voss deschise un

dosar şi-i arătă o schiţă artistică. Fusese realizată cu ajutorul celor doi poliţişti din Jena, a celor doi membri ai patrulei care-l ajutaseră să strângă piuliţa la vest de Weimar şi a personalului de la Ursul Negru. Era foarte bună. Fără un cuvânt, Voss îi prezentă apoi o fotografie mare. Cele două erau identice.

— Îl cheamă Morenz, spuse Voss. Bruno Morenz. Ofiţer de carieră al BND-ului, cu sediul la Köln.

Vanavskaia se arătă surprinsă. Prin urmare, era vorba de o operaţiune vest-germană. Bănuise dintotdeauna că omul ei lucra pentru CIA sau pentru englezi.

— Încă nu l-aţi prins?

— Nu, tovarăşă maior. Mărturisesc că şi pe mine mă miră întârzierea. Dar o să-l prindem. Maşina poliţiei a fost descoperită abandonată, azi-noapte târziu. Rapoartele susţin că rezervorul de benzină fusese găurit. Ar mai fi mers doar zece-cincisprezece minute din momentul furtului. A fost găsită aici, lângă Apolda, imediat la nord de Jena. Înseamnă că omul nostru se deplasează pe picioare. Avem o descriere perfectă – înalt, voinic, cu părul cărunt, într-un impermeabil mototolit. N-are acte, vorbeşte cu accent renan şi nu se află într-o formă fizică bună. O să iasă în evidenţă ca un deget inflamat.

— Vreau să fiu de faţă la interogatoriu, spuse Vanavskaia.

Era tare de înger; participase şi la altele.

— Dacă e vorba de o cerere oficială a KGB-ului, bineînţeles că mă voi conforma.

— Va fi, spuse Vanavskaia.

— Atunci rămâneţi pe-aproape, tovarăşă maior. O să punem mâna pe el, probabil până la prânz.

Maiorul Vanavskaia se întoarse la sediul KGB-ului, îşi anulă zborul din Potsdam şi folosi o linie telefonică asigurată pentru a lua legătura cu generalul Şaliapin. Acesta se arătă de acord.

La douăsprezece ziua, un aparat Antonov 32 al aviaţiei sovietice decolă din Potsdam cu destinaţia Moscova. La bord se aflau generalul Pankratin şi alţi ofiţeri superiori de infanterie şi aviaţie care se întorceau la Moscova. Undeva în spate, lângă sacii de poştă, se găseau câţiva ofiţeri de rang mai mic. În dru-

mul spre casă lipsea doar „secretara" în haine închise a ambasadei.

— SE AFLĂ în ceea ce numim stare de disociere, de crepuscul sau de fugă, spuse Dr. Carr în timp ce li se serveau aperitivele alcătuite din pepene şi avocado.

Ascultase atent descrierea făcută de McCready unei persoane fără nume, care se părea că suferise o masivă depresiune nervoasă. Nu aflase şi nici nu întrebase nimic despre misiunea încredinţată respectivului sau despre locul unde survenise depresiunea, cu excepţia faptului că avusese loc pe un teritoriu ostil. Li se luară din faţă farfuriile goale şi li se aduse câte o porţie de calcan dezosat.

— Disociere de ce? întrebă McCready.

— De realitate, bineînţeles, spuse Dr. Carr. Este unul din simptomele clasice ale acestui tip de sindrom. E posibil să fi manifestat deja semne de autoamăgire înainte de-a ceda definitiv.

Şi încă cum, îşi spuse McCready. Păcălindu-se că o pipiţă care-ţi lua ochii se îndrăgostise într-adevăr de el şi că putea să scape după ce comisese două crime.

— Fuga, continuă Dr. Carr, înfigându-şi furculiţa într-o bucăţică fragedă de *sole meunière*, înseamnă evadare. Evadarea din realitate, mai cu seamă dintr-o realitate dură şi neplăcută. Cred că la ora asta omul dumitale se află efectiv într-o stare precară.

— Concret, ce-o să facă? întrebă McCready. Unde o să se ducă?

— O să se ducă la un refugiu, într-un loc unde o să se simtă în siguranţă şi o să se poată ascunde, unde toate problemele vor dispărea, iar lumea o să-l lase în pace. Ar putea chiar să se întoarcă la o stare a copilăriei. Am avut cândva un pacient care, simţindu-se copleşit de probleme, s-a vârât în pat, s-a ghemuit în poziţia fătului, şi-a băgat degetul mare în gură şi a rămas aşa. N-a mai vrut să se dea jos. Copilăria, vezi dumneata. Siguranţă şi securitate. Nici un fel de probleme. Că veni vorba, excelent calcan. Da, încă puţin Meursault... Mulţumesc.

Toate bune şi frumoase, îşi spuse McCready, dar Bruno Morenz n-avea nici un refugiu spre care să alerge. Născut şi

crescut în Hamburg, domiciliat în Berlin, München şi Köln, n-avea unde să se ascundă lângă Jena sau Weimar. Mai turnă vin şi întrebă:

— Şi dacă n-are nici un refugiu spre care să se îndrepte?

— Atunci mă tem că se va mărgini să rătăcească pradă derutei, incapabil să-şi vină singur în ajutor. Experienţa îmi spune că, dacă ar avea o destinaţie, ar putea acţiona în mod logic ca să ajungă acolo. Fără ea... O să-l prindă, spuse doctorul, ridicând din umeri. Probabil că au şi făcut-o. Cel mai târziu până la lăsarea întunericului.

Dar nu aşa stăteau lucrurile. În cursul după-amiezii, mânia şi frustrarea colonelului Voss crescură. Trecuseră peste douăzeci şi patru de ore, aproape treizeci, poliţia populară şi cea secretă se aflau la fiecare colţ de stradă şi la toate barajele rutiere din regiunea Apolda – Jena – Weimar, iar vest-germanul ăla mare, poticnit, bolnav, zăpăcit şi dezorientat se evaporase pur şi simplu.

În cursul nopţii, Voss măsură cu pasul biroul personal din Normannenstrasse. Vanavskaia rămase pe marginea patului de campanie din cartierul militar al ofiţerilor de sex femeiesc necăsătoriţi din cazarma KGB-ului. O serie de oameni stătură aplecaţi lângă radiouri la Schloss Löwenstein şi Cheltenham. Vehiculele continuară să fie oprite prin semnalizări cu lanterna pe toate drumurile şi drumeagurile din sudul Turingiei. McCready bău fără încetare cafea neagră în biroul lui din Century House. Şi... nimic. Bruno Morenz dispăruse.

CAPITOLUL CINCI

MAIORUL VANAVSKAIA nu putea să doarmă. Încercă, dar nu reuşi decât să stea trează pe întuneric, întrebându-se cum Dumnezeu era posibil ca est-germanii, renumiţi pentru eficienţa controlului asupra propriei populaţii, să piardă un om ca Morenz pe o suprafaţă de douăzeci de mile pe douăzeci? Făcuse autostopul? Furase o bicicletă? Rămăsese ghemuit în vreun şanţ? Ce naiba făcea poliţia populară din regiune?

La trei noaptea ajunsese să se convingă că lipsea ceva, o părticică din enigma care făcea ca un om pe cale să-şi piardă minţile şi fugind într-o zonă restrânsă şi înţesată de membrii poliţiei populare să fie în stare să treacă neobservat.

La patru se ridică şi se întoarse la sediul KGB-ului, deranjându-i pe cei din schimbul de noapte, cărora le ceru o linie telefonică asigurată pentru o convorbire cu cartierul general al SSD-ului. După ce o obţinu, vorbi cu colonelul Voss. Acesta nu plecase deloc din birou.

— Fotografia aceea a lui Morenz era recentă? întrebă ea.

— Cam de un an, spuse Voss nedumerit.

— De unde aţi primit-o?

— De la HVA, răspunse Voss.

Vanavskaia îi mulţumi şi închise telefonul.

Bineînţeles, HVA, Haupt Verwaltung Aufklärung, braţul Serviciilor est-germane de informaţii peste hotare care, din motive lingvistice evidente, se specializase în infiltrarea reţelelor în interiorul Germaniei occidentale. Directorul său era

legendarul general-colonel Marcus Wolf. Chiar şi KGB-ul, al cărui dispreţ faţă de serviciile de informaţii satelit devenise notoriu, manifesta faţă de el un respect deosebit. Marcus „Mişa" Wolf le dăduse câteva lovituri sclipitoare vest-germanilor, dintre care rămăsese celebră „pilotarea" secretarului personal al cancelarului Brandt. Puse mâna pe telefon, îl trezi pe şeful local al Direcţiei a Treia şi-şi formulă cererea, menţionând numele generalului Şaliapin. Avu succes. Colonelul spuse că o să vadă ce putea face. O sună după o jumătate de oră.

— Se pare că generalul Wolf se scoală odată cu găinile, spuse el. Vă aşteaptă în biroul lui la ora şase.

ÎN ACEEAŞI DIMINEAŢĂ dar la cinci, secţia de criptografie de la cartierul general din Cheltenham termină de decodificat ultimele mesaje dintr-un vraf de hârtii lipsite de importanţă care se adunaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore. După ce li se dădea forma decodificată, acestea erau transmise prin intermediul unui număr de linii telefonice de maximă securitate pe adresa mai multor destinatari – unele pentru SIS-ul de la Century House, altele pentru MI 5-ul din Curzon Street, iar altele pentru Ministerul Apărării de la Whitehall. Multe informaţii erau „trase" în mai multe exemplare, dat fiind că prezentau un interes posibil pentru doi beneficiari sau chiar pentru toţi trei. Informaţiile urgente erau manevrate mult mai rapid, însă primele ore ale dimineţii reprezentau o perioadă nimerită pentru trimiterea materialului de nivel inferior la Londra. Liniile nu erau atât de aglomerate.

Materialul cuprindea şi un semnal sosit miercuri seara din Pullach pentru agentul BND din ambasada vest-germană. Germania era şi rămăsese, bineînţeles, un aliat preţuit şi respectat al Angliei. Nu era nimic insultător în faptul că biroul din Cheltenham intercepta şi decodifica un mesaj confidenţial al unui aliat pe adresa propriei lui ambasade. Codul fusese încălcat în secret şi în alte dăţi. Nimic jignitor, o simplă operaţiune de rutină. De data asta mesajul fu expediat la MI 5 şi la biroul NATO din Century House care se ocupa de toţi ofiţerii de informaţii ce făceau legătura cu aliaţii Angliei, mai puţin CIA, care avea propriul său birou de legătură.

Şeful biroului NATO fusese primul care îi atrăsese atenţia lui Edwards asupra situaţiei delicate în care era pus de

McCready, care folosea un ofițer al BND-ului aliat pe post de agent personal. Cu toate acestea, șeful biroului NATO rămăsese prieten cu McCready. Când văzu mesajul german trimis prin cablu în dimineața aceea la zece, se hotărî să-l anunțe pe prietenul lui, Sam. Pentru orice eventualitate... Însă nu avu timp până la prânz.

La ora șase, maiorul Vanavskaia fu poftită în biroul lui Marcus Wolf, cu două etaje deasupra celui al colonelului Voss. Marelui maestru est-german al spionilor îi displăceau uniformele, fiind îmbrăcat cu un costum bine croit. Totodată, prefera ceaiul cafelei și ordonase să i se trimită un amestec deosebit de gustos din Londra, de la Fortnum & Masson. Îi oferi și maiorului sovietic o ceașcă.

— Tovarășe general, e vorba de acea fotografie recentă a lui Bruno Morenz. A plecat de la dumneavoastră.

Mișa Wolf o privi țintă peste marginea ceștii. Chiar dacă avea surse și informatori infiltrați în lumea bună a societății vest-germane, fapt cu totul adevărat, doar n-o să se apuce să i le confirme acestei străine.

— Ați putea să faceți cumva rost de un exemplar din fișa de personal a lui Bruno Morenz? întrebă ea.

Marcus Wolf analiză cererea.

— La ce v-ar folosi? se interesă el cu o voce stinsă.

Vanavskaia îi explică. În amănunt. Încălcând câteva reguli.

— Știu că e doar o bănuială, spuse ea. Nimic concret. Sentimentul că lipsește o particică. Poate ceva din trecutul lui.

Wolf încuviință. Îi plăcea gândirea ramificată. Câteva din marile lui succese izvorâseră dintr-un sentiment organic, din bănuiala că inamicul avea un călcâi al lui Ahile pe care era suficient să-l descopere. Se ridică, se apropie de un dulăpior cu dosare și scoase un mic teanc de opt file. Fără o vorbă. Era povestea vieții lui Bruno Morenz. De la Pullach; aceeași pe care o studiase Lothar Herrmann miercuri după-amiază. Vanavskaia răsuflă adânc, cuprinsă de admirație. Wolf zâmbi.

Deși specialitatea lui Marcus Wolf era lumea spionajului, ea se traducea nu atât prin coruperea și darea în vileag a vest-germanilor de rang înalt (chiar dacă se putea face și așa ceva câteodată), cât mai ales în infiltrarea unor secretare

înțepate și necăsătorite, cu un mod de viață impecabil și cu garanții de securitate, în imediata apropiere a acestor fețe simandicoase. Știa că o secretară confidențială vedea tot ce vedea și șeful ei, iar câteodată chiar mai mult.

De-a lungul anilor, Germania occidentală fusese zguduită de o serie de scandaluri, când anumiți secretari particulari ai unor miniștri, funcționari de stat și furnizori ai armatei fie că fuseseră arestați de BfV, fie că se furișaseră pe nesimțite în Est. Wolf știa că într-o bună zi avea să fie nevoit s-o scoată pe Fräulein Erdmute Keppel din secția din Köln a BND-ului și s-o readucă în iubita ei Republică Democrată Germană. Până atunci însă, ea continua să ajungă la birou cu o oră înaintea lui Dieter Aust și copia tot ce era de interes, inclusiv fișele de personal ale tuturor angajaților. Vara, continua să prânzească în parcul liniștit, mâncându-și sandvișurile cu salată cu o precizie pedantă, hrănind porumbeii cu vreo câteva firimituri și în cele din urmă dând drumul pungii goale în care fuseseră sandvișurile într-un coș de gunoi din apropiere. Acesta era luat de acolo după câteva clipe de domnul care-și scosese câinele la plimbare. În timpul iernii, prânzea în restaurantul încălzit și dădea drumul ziarului în lada de gunoi de lângă ușă, de unde îl recupera măturătorul de stradă.

La retragerea în Est, Fräulein Keppel avea să se bucure de o primire la nivelul conducerii statului, un salut personal din partea Ministrului de Interne Erich Mielke sau poate chiar a liderului de partid Erich Honecker, o medalie, o pensie de stat și o elegantă casă de odihnă în zona lacurilor din Fürstenwalde.

Firește că nici chiar Marcus Wolf nu era cititor în stele. N-avea de unde să știe că în 1990 Germania de Est își va fi încetat existența, că Mielke și Honecker aveau să fie răsturnați, căzând în dizgrație, că el însuși avea să fie pensionat, scriindu-și memoriile pentru un onorariu consistent, sau că Erdmute Keppel avea să-și petreacă bătrânețea în Germania occidentală, într-un loc de recluziune mult mai puțin confortabil decât locuința care-i fusese destinată în Fürstenwalde.

Maiorul Vanavskaia își ridică privirea.

— Are o soră, spuse ea.

— Da, răspunse Wolf. Credeți că ar putea să știe ceva?

— Încercăm marea cu degetul, spuse rusoaica, dar dacă m-aş putea duce s-o văd...

— Dacă primiţi permisiunea superiorilor, o îndemnă blând Wolf. Din păcate, nu lucraţi pentru mine.

— Însă, dacă aş putea, aşa avea nevoie de o identitate falsă. Nu rusă şi nici est-germană...

Wolf ridică din umeri autocritic.

— Am câteva „legende" care pot fi folosite. Bineînţeles. Fac parte din ciudata noastră meserie...

Avionul LOT 104 al liniilor aeriene poloneze se ivi pe pista aeroportului Berlin-Schönefeld la zece dimineaţa. Fu ţinut în loc timp de zece minute, pentru a i se permite Ludmilei Vanavskaia să urce la bord. Aşa cum arătase Wolf, germana ei era bunicică, dar nu suficient de bună pentru a trece neobservată. Puţini dintre oamenii cu care avea să se întâlnească la Londra vorbeau polona. Avea actele unei învăţătoare poloneze venită în vizită la o rudă. Polonia avea un regim mult mai liberal.

Aeronava poloneză ateriză la unsprezece, câştigând o oră datorită diferenţei de fus. Maiorul Vanavskaia petrecu treizeci de minute la vamă şi la ghişeul de verificare a paşapoartelor, dădu două telefoane dintr-o cabină din perimetrul porţii numărul doi şi luă un taxi până într-un cartier al Londrei numit Primrose Hill.

Telefonul de pe masa de lucru a lui Sam McCready târâi la ora prânzului. Tocmai pusese receptorul în furcă, după ce vorbise încă o dată cu Cheltenham. Răspunsul era: tot nimic. Trecuseră patruzeci şi opt de ore şi Morenz continua să fugă. Cel care sună de data asta era de la biroul NATO aflat mai jos.

— Am primit un bileţel cu transportul de dimineaţă, spuse el. S-ar putea să nu fie nimic. Dacă aşa stau lucrurile, la gunoi cu el. Oricum, ţi-l trimit sus printr-un curier.

Telegrama sosi după cinci minute. Când o văzu şi observă ora de pe ea, McCready înjură în gura mare.

De obicei, regula cunoştinţelor obligatorii din lumea agenţilor secreţi funcţionează admirabil. Celor care nu au nevoie să ştie un anumit lucru ca să-şi îndeplinească atribuţiile nu li se spune nimic. În acest fel, dacă are loc o scurgere de informaţii, fie cu bună ştiinţă, fie din cauza vorbitului în plus, pagubele sunt limitate la un nivel rezonabil. Câteodată însă se întâmplă

exact pe dos. O informație care ar putea schimba cursul evenimentelor nu e trimisă mai departe fiindcă nimeni nu crede că are vreo importanță.

Stației de ascultare Arhimede din munții Harz și ascultătorilor concentrați pe Germania de Est din Cheltenham li se spusese să-i comunice imediat lui McCready tot ce aflau. Cuvintele „Grauber" și „Morenz" constituiau semnale speciale care declanșau transmiterea instantanee. Nimeni nu se gândise la alertarea celor care supravegheau comunicațiile diplomatice și militare ale *aliaților*.

Mesajul pe care-l ținea în mână fusese primit la 4[22] p.m., miercuri după-masă. În el scria:

> Ex-Herrmann
> Pro-Fietzau
> Maximă urgență. Contactați doamna A. Farquarson, născută Morenz, presupusă a trăi la Londra. Întrebați dacă l-a văzut sau l-a auzit pe fratele ei în ultimele patru zile.

Nu mi-a spus niciodată că are o soră la Londra. Nici măcar nu mi-a spus că are vreo soră, își zise McCready. Începu să se întrebe ce alte lucruri omisese să-i spună prietenul său Bruno despre propriul lui trecut. Scoase anevoie o carte de telefon dintr-un raft și căută la numele Farquarson.

Din fericire, nu era un nume extrem de răspândit. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi chemat-o Smith. Erau paisprezece abonați pe nume Farquarson, dar nici o „doamnă A". Începu să-i sune la rând. Din primii șapte, cinci declarară că nu aveau cunoștință de nici o doamnă A. Farquarson. Doi nu răspunseseră. La al optulea avu noroc. Numele abonatului era Robert Farquarson, dar răspunse o femeie.

— Da, eu sunt doamna Farquarson.

Exista oare o vagă urmă de accent german?

— Sunteți cumva doamna A. Farquarson?

— Da.

Părea că vrea să se pună la adăpost.

— Iertați-mă că vă deranjez, doamnă Farquarson. Sunt de la biroul de imigrare de la Heathrow. Aveți întâmplător un frate pe nume Bruno Morenz?

O pauză îndelungată.

— E acolo? La Heathrow?

— Nu vă pot spune, doamnă. Decât dacă sunteți sora lui.

— Da, sunt Adelheid Farquarson. Bruno Morenz este fratele meu. Aș putea vorbi cu el?

— Mă tem că deocamdată nu. Vreți să rămâneți la aceeași adresă și peste, să zicem, cincisprezece minute? E foarte important.

— Da, rămân aici.

McCready chemă o mașină cu șofer de la parcul auto și coborî scările în goană.

Apartamentul era un studio încăpător situat la ultimul etaj al unei solide vile edwardiene pitită în spatele lui Regent's Park Road. Urcă și sună la ușă. Doamna Farquarson îl primi într-o cămașă lungă ca un halat de pictor și-l pofti într-un studio plin de tablouri sprijinite pe șevalete și schițe împrăștiate pe podea.

Era o femeie frumoasă, cu părul cărunt ca al fratelui ei. McCready aprecie că se apropia de șaizeci de ani, fiind mai mare ca Bruno. Făcu loc în încăpere, îi oferi un scaun și-l privi liniștită. McCready observă două cești de cafea puse pe o masă din apropiere. Ambele erau goale. Izbuti să atingă una, în timp ce doamna Farquarson se așeză. Ceașca era caldă.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...

— Jones. Aș dori să vă pun câteva întrebări despre fratele dumneavoastră, Herr Bruno Morenz.

— De ce?

— Avem o problemă legată de imigrare.

— Mă mințiți, domnule Jones.

— Zău?

— Da, fratele meu nu vine aici. Și chiar dacă ar face-o, n-ar avea nici un fel de probleme cu biroul englez de imigrare. Este cetățean vest-german. Sunteți polițist?

— Nu, doamnă Farquarson. Dar sunt prieten cu Bruno. De mulți ani. Ne cunoaștem de vreme îndelungată. Vă cer să mă credeți fiindcă acest lucru *este* adevărat.

— Are necazuri, nu?

— Da, mă tem că are. Încerc să-l ajut, dacă pot. Nu e ușor.

— Ce-a făcut?

— Se pare că şi-a ucis iubita la Köln. După care a fugit. Mi-a trimis un singur mesaj. Spunea că n-a vrut s-o facă. Pe urmă a dispărut.

Ea se ridică şi se apropie de fereastră, privind frunzele veştejite ale toamnei din Primrose Hill Park.

— Ah, Bruno. Neghiobule. Bietul de tine. Ce te-ai mai speriat.

Se întoarse şi-l privi.

— A fost aici un bărbat de la ambasada germană. Ieri dimineaţă. A mai venit o dată, miercuri seara, dar eram în oraş. Nu mi-a spus ce mi-aţi spus dumneavoastră, m-a întrebat doar dacă am primit vreun semn de viaţă de la Bruno. N-am primit. Nici pe dumneavoastră nu pot să vă ajut, domnule Jones. Probabil că ştiţi mai mult ca mine, din moment ce v-a trimis un mesaj. Ştiţi unde s-a dus?

— Asta e problema. Cred că a trecut graniţa. A intrat în Germania de Est. Undeva în zona oraşului Weimar. Poate că s-a dus să stea la nişte prieteni. Dar din câte ştiu n-a mai fost în viaţa lui la Weimar sau în împrejurimi.

Păru nedumerită.

— Ce vreţi să spuneţi? A trăit acolo doi ani.

McCready afişă aceeaşi expresie calmă, însă vestea îl ului.

— Îmi pare rău. N-am ştiut. Nu mi-a spus niciodată.

— Nu, cred şi eu. Ura locul ăla. Au fost cei mai nefericiţi doi ani din viaţa lui. N-a vorbit deloc despre asta.

— Credeam că familia dumneavoastră s-a născut şi a crescut la Hamburg.

— Aşa este. Până în 1943. Adică până când Hamburgul a fost distrus de RAF[1]. Marele bombardament al Furtunii de Foc. Aţi auzit de el?

McCready dădu din cap. Avea cinci ani pe atunci. Aviaţia britanică bombardase centrul Hamburgului cu o asemenea intensitate încât izbucniseră incendii mistuitoare. Focurile absorbiseră oxigenul din zonele periferice până când se crease un adevărat infern în care temperaturile creşteau atât de mult

[1] Royal Air Force, aviaţia britanică (n.trad.).

încât oțelul curgea ca apa iar betonul exploda aidoma bombelor. Infernul pustiise întregul oraș, făcând să se evaporeze totul în cale.

— Bruno și cu mine am rămas orfani în noaptea aceea.

Se opri și-și ațintì privirea nu asupra lui McCready, ci undeva dincolo de el, revăzând flăcările care distrugeau orașul unde se născuse, prefăcându-i în scrum părinții, prietenii, colegii de școală și reperele întregii sale vieți. După câteva clipe se trezi brusc din reverie și reîncepu să vorbească pe tonul acela liniștit și cu o ușoară urmă de accent german.

— După ce s-a terminat, autoritățile s-au ocupat de noi și am fost evacuați. Eu aveam cincisprezece ani, Bruno zece. Am fost despărțiți. Am fost trimisă la o familie din afara Göttingenului. Bruno a fost îndrumat să stea cu un fermier de lângă Weimar.

După război l-am căutat și Crucea Roșie ne-a ajutat să ne regăsim. Ne-am întors la Hamburg. Am avut grijă de el. Însă aproape că nici nu aducea vorba de Weimar. Am început să lucrez la cantina NAAFI a englezilor, ca să-l întrețin pe Bruno. Să știți că au fost vremuri grele.

McCready dădu din cap.

— Da, îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— Așa era în război. Oricum, în 1947 am cunoscut un sergent. Robert Farquarson. Ne-am căsătorit și ne-am stabilit aici. A murit acum opt ani. Când Robert și cu mine am plecat din Hamburg, în 1948, Bruno a intrat ucenic tot undeva în oraș, la o firmă care fabrica lentile optice. De atunci l-am mai văzut doar de trei sau patru ori iar în ultimii zece ani niciodată.

— I-ați spus asta și bărbatului de la ambasadă?

— Lui Herr Fietzau? Nu, n-a întrebat nimic despre copilăria lui Bruno. Dar i-am spus doamnei.

— Doamnei?

— A plecat acum o oră. Cea de la serviciul de pensii.

— Pensii?

— Da. Mi-a spus că Bruno lucrează în continuare în aparatura optică, pentru o firmă numită B.K.I. din Würzburg. Dar se pare că B.K.I. este proprietatea lui Pilkington Glass din Anglia și, dată fiind apropiata pensionare a lui Bruno, avea

nevoie de amănunte din viața lui pentru o mai bună apreciere a cuantumului. N-a fost trimisă de patronii lui Bruno?

— Mă îndoiesc. Probabil că făceau parte din poliția vest-germană. Mă tem că și ei îl caută pe Bruno, dar nu ca să-l salveze.

— Îmi pare rău. Am impresia că am făcut o mare prostie.

— N-aveați de unde să știți, doamnă Farquarson. Vorbea englezește bine?

— Da, perfect. Un accent ușor, poate polonez.

McCready nu prea mai avea dubii față de identitatea doamnei. Existau și alți urmăritori ai lui Bruno Morenz, și încă destul de mulți, însă doar McCready și încă un grup știau de B.K.I. din Würzburg. Se ridică.

— Străduiți-vă din răsputeri să vă gândiți la puținul pe care l-a zis în anii aceia de după război. Există cineva, indiferent cine, la care să se poată duce când este la ananghie? Ca să găsească un refugiu?

Ea căzu adânc pe gânduri vreme îndelungată.

— A pomenit cândva un nume, al cuiva care se purtase frumos cu el. Învățătoarea din școala primară, Fräulein... fir-ar să fie... Fräulein Neuberg... Nu, acum mi-am adus aminte. Fräulein Neumann. Asta e. Neumann. Bineînțeles, probabil că între timp a murit; au trecut patruzeci de ani.

— O ultimă întrebare, doamnă Farquarson. I-ați spus asta și doamnei de la firmă?

— Nu, adineauri mi-am amintit. I-am spus doar că Bruno a petrecut doi ani după evacuare la o fermă aflată la nici zece mile de Weimar.

Întorcându-se la Century House, McCready împrumută o carte de telefon a orașului Weimar de la biroul est-german. Erau trecuți câțiva Neumann, dar numai unul din ei avea în față „Frl", prescurtarea de la Fräulein. O fată bătrână. O tânără n-ar fi putut avea apartament proprietate personală și telefon în Germania răsăriteană. Pe când o femeie necăsătorită și în vârstă, cu vechi state de serviciu, da. Era foarte greu, un fel de a încerca marea cu degetul. Putea să-l pună pe unul din agenții de teren ai biroului est-german aflat de cealaltă parte a Zidului să dea un telefon. Însă cei de la Stasi erau pretutindeni și plasaseră microfoane peste tot. O simplă întrebare de genul „Ați fost cândva

învățătoarea unui băiețel pe nume Morenz? Și nu cumva acesta a apărut prin preajmă?" ar fi putut compromite totul. Următoarea lui vizită avu drept destinație acel serviciu de la Century House a cărui specialitate era confecționarea unor buletine de identitate cu totul neadevărate.

Sună la British Airways[1], care nu putură să-l ajute. Spre deosebire de Lufthansa, care avea un zbor cu plecarea la 5^{15} spre Hanovra. Îl rugă pe Denis Gaunt să-l ducă din nou cu mașina la Heathrow.

„De șoareci și de oameni iscusita cursă", cum ar fi putut spune poetul scoțian, ajunge câteodată să arate jalnic. Zborul de înapoiere al liniilor aeriene poloneze la Varșovia prin Berlinul de Est trebuia să decoleze la 3^{30}. Însă când pilotul acționă sistemele de zbor, se aprinse o lumină roșie de avertisment. Până la urmă se constată că era vorba doar de un solenoid defect, care provocă, totuși, o amânare a decolării până la ora șase. În sala de așteptare, maiorul Ludmila Vanavskaia privi ecranul unde erau afișate informațiile legate de plecări, observă întârzierea datorată „unor motive tehnice", blestemă în gând și se întoarse la cartea pe care o citea.

McCready era pe punctul de a-și părăsi biroul când sună telefonul. La început ezită să răspundă, însă apoi decise că așa se cuvenea. Putea fi ceva important. Era Edwards.

— Sam, mi-a șoptit ceva o păsărică. Uite ce e, Sam, nu-ți dau sub nici o formă permisiunea să mergi în Germania de Est. E clar?

— Absolut, Timothy, mai clar de-atâta nu se poate.

— În regulă, spuse directorul adjunct și închise telefonul.

Gaunt auzise atât vocea de la celălalt capăt al firului, cât și ceea ce spusese.

Lui McCready începuse să-i placă de Gaunt. Intrase în Serviciu cu doar șase luni în urmă, dar arăta că era inteligent și demn de încredere și că știa să-și țină gura. Totuși, se hotărî s-o deschidă în timp ce ocolea giratoriul de la Hogarth, luând o mulțime de curbe scurte în traficul intens de vineri după-masă al navetiștilor care circulau pe drumul spre Heathrow.

---

[1] Liniile aeriene engleze (n.trad.).

— Sam, știu că ai fost pus într-o sumedenie de situații limită, dar ești trecut pe lista neagră în Germania de Est iar șeful ți-a interzis să te întorci.

— Una e să interzici, alta să împiedici, spuse McCready.

În vreme ce străbăteau sala de așteptare de la poarta doi, ca să prindă zborul Lufthansa spre Hanovra, nu-i aruncă nici o privire tinerei și cochetei femei cu păr blond și strălucitor și ochi albaștri pătrunzători care citea la nici doi metri de el. Nici ea nu se uită în sus la bărbatul de talie mijlocie care trecu pe lângă ea, cu un păr castaniu ce începuse să se rărească și îmbrăcat cu niște haine relativ șifonate și un impermeabil gri.

Zborul lui McCready decolă la timp și ateriză la Hanovra la opt, ora locală. Maiorul Vanavskaia plecă la șase și ajunse la Berlin-Schönefeld la nouă. McCready închirie o mașină și trecu prin Hildesheim și Salzgitter, îndreptându-se spre destinația situată în pădurile de la ieșirea din Goslar. Pe Vanavskaia o așteptă o mașină a KGB-ului care o duse la Normannenstrasse 22. Trebui să aștepte o oră ca să-l vadă pe colonelul Otto Voss, care avea o convorbire între patru ochi cu Ministrul de Interne Erich Mielke.

McCready îi telefonase gazdei lui înainte de-a pleca din Londra; era așteptat. Bărbatul îl primi în pragul ușii din fața casei lui extrem de încăpătoare, o cabană de vânătoare frumos reamenajată și situată pe o pantă deluroasă de pe care ziua se vedea hăt departe, până la o vale lungă și străjuită de conifere. La o distanță de numai cinci mile, luminile lui Goslar licăreau în întuneric. Dacă ar mai fost încă zi, McCready ar fi putut vedea la extremitatea estică, pe un pisc îndepărtat al munților Harz, acoperișul unui turn înalt. Acesta putea fi confundat cu un turn de vânătoare, dar era cu totul altceva. Era un mirador iar scopul lui nu era vânarea mistreților, ci a bărbaților și femeilor. Omul la care venise în vizită McCready se hotărâse să-și petreacă anii tihniți ai pensiei având sub ochi tocmai granița care îl ajutase cândva să se îmbogățească.

Gazda lui se schimbase de-a lungul anilor, își spuse McCready, pe când era poftit într-un salon lambrisat unde atârnau capete de mistreți și coarne de cerb. Un foc jucăuș tros-

nea într-un cămin de piatră. Sus pe dealuri era frig chiar și la începutul lui septembrie.

Bărbatul care îl primise se îngrășase și carnea trupului zvelt de odinioară se fleșcăise. Era la fel de scund, bineînțeles, iar chipul rotund și rozaliu, precum și părul alb și mătăsos, îl făceau să arate mai inofensiv ca niciodată. Asta până când îl priveai în ochi. Avea ochii vicleni și perfizi ai celui care văzuse prea multe, făcuse numeroase învoieli pe viață și pe moarte, trăise în canalele subterane și supraviețuise. Unul din copiii răi ai războiului rece, care fusese cândva regele neîncoronat al lumii interlope din Berlin.

Timp de douăzeci de ani, de la ridicarea Zidului Berlinului din 1961 și până la pensionarea lui în 1981, Andre Kurzlinger fusese un *Grenzgänger*, în traducere literală străbătător sau trecător de graniță. Zidul fusese cel care îl făcuse să ajungă bogat. Anterior construirii lui, est-germanii care voiau să fugă în Vest trebuiau pur și simplu să meargă în Berlinul de Est, iar de acolo să treacă în Berlinul de Vest. Apoi însă, în noaptea de 21 august 1961, pe locul acela se înălțaseră niște blocuri uriașe de beton iar Berlinul devenise Orașul Împărțit. Mulți încercaseră să escaladeze Zidul. Unii reușiseră. Alții fuseseră târâți jos țipând și condamnați la ani grei de temniță. Iar alții fuseseră mitraliați în dreptul sârmei ghimpate și lăsați să atârne acolo ca niște blănuri de hermelină puse la zvântat înainte de-a fi dați jos. Pentru cei mai mulți, trecerea Zidului era o faptă unică. Pentru Kurzlinger, care pe atunci era bișnițar și gangster, devenise o profesie.

Treaba lui era să-i ajute pe oameni să scape – contra cost. Se deghiza în fel și chip sau trimitea emisari și negocia prețul. Unii plăteau în mărci est-germane, ceea ce însemna o sumă foarte mare. Cu ele Kurzlinger putea să-și cumpere acele trei lucruri care erau într-adevăr bune în Berlinul de Est: geamantane ungurești din piele de porc, discuri cehoslovace cu muzică clasică și trabucuri cubaneze. Acestea erau atât de ieftine încât, chiar plătind ca să le treacă ilegal în Vest, Kurzlinger putea obține un beneficiu uriaș.

Alți refugiați se arătau de acord să-i plătească în mărci vest-germane imediat după sosirea în Vest și primirea unei slujbe. Puțini își luau vorba înapoi. Kurzlinger era meticulos în

privința strângerii datoriilor; angajase câțiva asociați bine clădiți ca să se asigure că nu-l păcălește nimeni.

Se zvonise că lucra pentru serviciile occidentale de informații. Nu era adevărat, deși din când în când mai scotea pe cineva care avea contract cu CIA sau cu SIS. Existaseră și alte zvonuri, potrivit cărora ar fi fost mână-n mână cu SSD-ul și KGB-ul; puțin probabil, dat fiind că provocase pagube prea mari Germaniei de Est. Firește că mituise mai mulți grăniceri și oficiali comuniști decât își putea aminti. Se spunea că era în stare să adulmece un funcționar coruptibil de la o poștă.

Deși domeniul lui era Berlinul, se ocupa totodată și de trecerea peste granița dintre Germania de Est și cea de Vest a unor grupuri situate între Marea Baltică și Cehoslovacia. Când se retrăsese în cele din urmă, după ce strânsese o avere de toată frumusețea, preferase să se stabilească în Germania de Vest, nu în Berlinul de Vest. Însă tot nu se putea îndepărta de graniță. Conacul lui se afla la doar cinci mile de ea, sus în munții Harz.

— Ei bine, Herr McCready, prietene Sam, a trecut mult timp.

Stătea cu spatele la foc, ca un domn ieșit la pensie, și îmbrăcat cu un smoching de catifea, cu totul diferit de vagabondul cu privire de animal care se târâse de sub dărâmături în 1945 ca să înceapă să vândă fete infanteriștilor americani în schimbul unor țigări Lucky Strike.

— Ai ieșit și tu la pensie?

— Nu, Andre. Tot mai trebuie să muncesc pentru o coajă de pâine. Vezi tu, n-am fost atât de isteț ca tine.

Lui Kurzlinger îi plăcu asta. Apăsă pe o sonerie și un servitor aduse un vin înțepător de Mosel în pahare de cristal.

— Și atunci, întrebă Kurzlinger, cercetând flăcările prin pahar, ce poate face un bătrân pentru puternicul Serviciu de spionaj al Maiestății Sale?

McCready îi spuse. Bărbatul mai în vârstă continuă să se uite la foc, însă își țuguie buzele și clătină din cap.

— Am ieșit din joc, Sam. M-am retras. Acum mă lasă în pace. Și unii și alții. Dar să știi că m-au prevenit, la fel cum cred că te-au prevenit și pe tine. Dacă încep din nou, vin după mine. O operațiune fulger, cu trecerea graniței și întoarcere înainte de-a se crăpa de ziuă. O să se ocupe de mine chiar aici,

în propria mea casă. Vorbesc serios. Știi doar că la vremea mea le-am făcut mult rău.

— Știu, spuse McCready.

— În plus, lucrurile se schimbă. Altădată, în Berlin, da, te-aș fi putut trece dincolo. Aveam „iepuri" chiar și în provincie. Dar până la urmă au fost descoperiți cu toții. Puși cu botul pe labe. Minele pe care le dezafectasem au fost înlocuite. Paznicii pe care-i mituisem au fost transferați – știi că paznicii nu rămân niciodată mult timp pe această graniță? Îi mută mereu dintr-un loc în altul. Toți oamenii de legătură au dispărut. E prea târziu.

— Trebuie să trec dincolo, spuse încet McCready, fiindcă avem un om acolo. E bolnav, foarte bolnav. Dacă reușesc să-l scot, probabil că asta va însemna sfârșitul carierei celui care conduce acum Abteilung II. Otto Voss.

Kurzlinger nu se mișcă, însă ochii îi deveniră foarte reci. Cu ani în urmă, după cum McCready știa prea bine, avusese un prieten. Un prieten într-adevăr extrem de apropiat, probabil cel mai apropiat pe care-l avusese vreodată. Omul fusese prins trecând peste zid. Ulterior se spusese că ridicase mâinile. Cu toate acestea, Voss îl împușcase. La început în ambele rotule, apoi în ambele coate și în ambii umeri. Iar în cele din urmă în stomac. Gloanțe cu explozibil.

— Vino, spuse Kurzlinger, o să luăm masa. O să ți-l prezint pe fiul meu.

Bineînțeles că tânărul blond și chipeș, de vreo treizeci de ani, care li se alătură la masă nu era fiul lui. Însă Kurzlinger îl adoptase formal ca atare. Din când în când, bărbatul mai în vârstă îi zâmbea și fiul adoptiv îl privea cu adorație.

— Pe Siegfried l-am scos din Est, spuse Kurzlinger ca pentru a face conversație. N-avea unde să se ducă, așa că... Acum stă cu mine aici.

McCready continuă să mănânce. Bănuia că asta nu era tot.

— Ai auzit vreodată de *Arbeitsgruppe Grenzen*? întrebă Kurzlinger când ajunseră la struguri.

McCready auzise. Grupul de Lucru de pe Graniță. Undeva în inima SSD-ului, dincolo de toate acele Abteilun-

gen-uri cu numerotările lor romane, se afla o unitate restrânsă cu o specialitate bizară.

De cele mai multe ori, dacă Marcus Wolf avea de gând să introducă un agent în Vest, putea s-o facă printr-o țară neutră, agentul adoptându-și noua „legendă" – falsa indentitate și ocupație – în timpul ședерii. Însă câteodată SSD-ul sau HVA-ul voiau să treacă un om peste graniță printr-o operațiune „pe șest". Ca să se întâmple așa ceva, est-germanii organizau efectiv o pistă secretă care le străpungea propriile linii de apărare, dinspre est spre vest. Majoritatea acestor piste erau trasate din vest spre est pentru scoaterea unor oameni despre care se știa că nu trebuiau să plece. Când SSD-ul voia o asemenea pistă pentru uz propriu, făcea apel la experții din *Arbeits gruppe Grenzen*. Acești geniști cu înaltă calificare, care lucrau în toiul nopții (fiindcă unitățile vest-germane de grăniceri supravegheau *și ele* frontiera), se strecurau pe sub sârma ghimpată, practicau un loc de trecere îngust prin câmpul de mine și nu lăsau nici o urmă pe unde mergeau.

Rămâneau, totuși, fâșia arată, lată de aproape două sute de metri, și terenul de tragere, unde probabil că refugiații autentici erau prinși în lumina reflectoarelor și mitraliați. Iar în cele din urmă, de partea vestică, se afla gardul. Pe acesta AGG-ul îl lăsa intact, practicând o deschizătură la trecerea agentului și, apoi reparând totul ca să arate ca înainte. În nopțile când treceau pe cineva în vest, proiectoarele erau orientate cu fața în cealaltă parte, iar fâșia arată era de obicei acoperită de iarba ce crescuse, mai cu seamă spre sfârșitul verii. Până dimineața iarba se îndrepta la loc, ștergând orice urmă de pași care trecuseră pe acolo în fugă.

Când est-germanii organizau asemenea operațiuni, se bucurau de cooperarea propriilor grăniceri. Pătrunderea pe teritoriul lor era însă cu totul altceva; aici nu mai exista nici un fel de colaborare est-germană.

— Siegfried a lucrat cândva pentru AGG, spuse Kurzlinger. Până când și-a folosit una din propriile piste. Bineînțeles că cei de la Stasi au închis-o imediat. Siegfried, prietenul nostru trebuie să meargă dincolo. Poți să-l ajuți?

McCready se întrebă dacă îl judecase corect pe omul acela. Era convins că da. Kurzlinger îl ura pe Voss pentru ce

făcuse, iar suferința pricinuită de uciderea bunului său prieten nu trebuia subestimată.

Siegfried stătu pe gânduri câtăva vreme.

— Există o pistă, spuse el într-un târziu. Chiar eu am croit-o. Aveam de gând s-o folosesc pentru mine, așa că nu am prezentat nici un raport. Până la urmă, am venit prin altă parte.

— Unde e? întrebă McCready.

— Nu departe de aici, spuse Siegfried. Între Bad Sachsa și Ellrich.

Aduse o hartă și arătă cele două orășele din sudul munților Harz, Bad Sachsa în Germania apuseană și Ellrich în cea răsăriteană.

— Pot să văd actele pe care ai de gând să le folosești? întrebă Kurzlinger.

McCready i le înmână. Siegfried le cercetă atent.

— Sunt bune, spuse-el, dar o să-ți trebuiască și un permis pe calea ferată. Am eu unul. Încă e valabil.

— Care e cea mai bună oră de trecut? întrebă McCready.

— Patru. Înainte de ivirea zorilor. Lumina e foarte redusă și paznicii obosiți. Străbat mai rar fâșia arată. O să avem nevoie de costume de camuflaj în caz că suntem prinși de proiectoare. Camuflajul ne poate salva.

Discutară despre detalii preț de încă o oră.

— Înțelegeți, Herr McCready, spuse Siegfried, au trecut cinci ani. S-ar putea să nu-mi amintesc unde era. Am lăsat o sfoară de undiță pe pământ chiar în locul unde am început să croiesc drum prin câmpul minat. E posibil să nu fiu în stare s-o găsesc. Dacă nu pot, ne întoarcem. Mersul prin câmpul minat fără să știu poteca pe care am practicat-o înseamnă moarte curată. Sau se poate ca foștii mei colegi s-o fi găsit și s-o fi acoperit. În acest caz ne înapoiem – dacă mai putem.

— Înțeleg, spuse McCready. Sunt foarte recunoscător.

Siegfried și McCready plecară împreună la unu, începându-și drumul parcurs încet cu mașina prin munți, timp de două ore. Kurzlinger rămase în prag.

— Ai grijă de băiatul meu, spuse el, o fac doar pentru un alt băiat pe care mi l-a luat Voss cu multă vreme în urmă.

— Dacă reușiți, spuse Siegfried pe când mergeau cu

mașina, faceți șase mile și ajungeți la Nordhausen. Evitați orășelul Ellrich – mișună paznicii și vor lătra câinii. Luați trenul din Nordhausen spre sud, în direcția Erfurt, iar de acolo autobuzul până la Weimar. Și unul și altul vor fi pline cu muncitori.

Străbătură în liniște orașul Bad Sachsa care dormea dus și parcară undeva la periferie. Siegfried rămase în întuneric cu o busolă și o lanternă minusculă de mărimea unui pix. După ce-și stabili coordonatele se pierdu în pădurea de pini, îndreptându-se spre est. McCready îl urmă.

CU PATRU ORE mai devreme, maiorul Vanavskaia se întâlnise cu colonelul Voss în biroul acestuia.

— Din câte zice soră-sa, există un singur loc unde s-ar putea ascunde în zona Weimar.

Îi explică despre evacuarea lui Bruno Morenz în timpul războiului.

— O fermă? spuse Voss. Care fermă? În regiunea aceea sunt câteva sute.

— Nu-i știe numele, ci doar că se află la nici zece mile de Weimar. Strângeți cercul, tovarășe colonel. Aduceți trupele. Într-o zi o să puneți mâna pe el.

Colonelul Voss sună la Abteilung XIII, Serviciul de informații și securitate al armatei populare naționale, NVA-ul. Telefonul zbârnâi la cartierul general al NVA-ului din Karlshorst și înainte de ivirea zorilor camioanele își începură drumul spre sud, cu destinația Weimar.

— Cercul s-a închis, spuse Voss la miezul nopții. Trupele se vor deplasa din Weimar, căutând atent fiecare sector și îndreptându-se spre marginea cercului. Vor scotoci fiecare fermă, staul, depozit, grajd și cocină până vor ajunge la cercul cu raza de zece mile. Sper doar să aveți dreptate, tovarășă maior. La ora asta am implicat deja un număr mare de oameni.

La ceasurile târzii ale nopții, Voss plecă spre sud cu mașina personală. Maiorul Vanavskaia îl însoțea. Căutarea trebuia să înceapă în zori.

CAPITOLUL ŞASE

SIEGFRIED stătea întins pe burtă în apropierea lizierei şi cerceta contururile întunecate ale pădurii aflate la o distanţă de aproape trei sute de metri şi care marcau Germania de Est. McCready stătea lângă el. Era ora trei noaptea într-o zi de sâmbătă.

Cu cinci ani în urmă, tot pe întuneric, Siegfried îşi croise un drum secret de la baza unui pin extrem de înalt de pe partea estică, în direcţia unei stânci albe care lucea undeva în susul pantei unui deal din sectorul vestic. Problema lui era că-şi închipuise că avea să vadă întotdeauna stânca dinspre est, strălucind discret în lumina slabă de dinaintea zorilor. Nu prevăzuse că avea să fie vreodată nevoit să se îndrepte în direcţia opusă. Acum stânca se afla deasupra lui, ascunsă în spatele copacilor. Singurul loc de unde devenea vizibilă era situat undeva departe, în „ţinutul nimănui". Îşi fixă direcţia cât mai bine cu putinţă, înaintă târâş pe ultimii zece metri din Germania de Vest şi începu să taie încet cu o pereche de cleşti gardul de sârmă.

După practicarea orificiului, McCready îi văzu braţul ridicându-se şi făcându-i semn să se apropie. Ieşi la rândul lui târâş din ascunzătoare şi porni spre sârmă. Petrecuse cele cinci minute cercetând miradoarele grănicerilor est-germani şi raza de acţiune a proiectoarelor. Siegfried îşi alesese bine locul – la jumătatea drumului dintre două turnuri de pază. În plus, înfrunzirea copacilor din timpul verii făcuse ca o parte din crengile

pinilor care împânzeau câmpul minat să se întindă în afară cu mai bine de un metru. Cel puțin unul din proiectoare era parțial blocat de această creștere suplimentară. Toamna pădurarii obișnuiau să cureţe pomii de uscături, dar încă nu venise momentul.

Celălalt proiector avea o vedere clară a potecii pe care aveau de gând să meargă, însă probabil că bărbatul din spatele lui era obosit sau plictisit, fiindcă rămase stins minute în şir. Când se aprindea la loc, stătea îndreptat doar în cealaltă direcţie. Apoi se urnea încet spre ei, revenea şi se stingea. Dacă operatorul menţinea acelaşi mod de manipulare, puteau beneficia de câteva secunde de avertisment.

Siegfried îşi vârî capul între umeri şi se târî prin orificiu. McCready îl urmă, ducând cu el sacul de iută. Germanul se întoarse şi aranjă sârma tăiată la fel cum fusese înainte. Nu se putea observa nimic dacă nu te apropiai foarte mult, iar paznicii nu străbăteau niciodată fâşia ca să controleze sârma decât dacă observau o spărtură în prealabil. Nici lor nu le plăceau câmpurile minate.

Era tentant să traversezi alergând cei aproape o sută de metri de teren arat, populat acum de tufe dese şi neobişnuit de înlte de măcriş, scaieţi şi urzici care creşteau din loc în loc prin iarbă. Însă puteau exista sârme-capcană legate de diverse sisteme de alarmă sonoră. Era mai sigur dacă se târau. Aşa şi făcură. La jumătatea drumului, copacii îi ascunseră de proiectorul din stânga, dar se aprinse cel din dreapta. Amândoi bărbaţii îngheţară în salopetele lor verzi de camuflaj şi rămaseră întinşi cu faţa în jos. Îşi înnegriseră chipurile şi mâinile, Siegfried cu cremă de ghete, McCready cu coajă de stejar arsă, care se spăla mai uşor după ce aveau să ajungă dincolo.

Lumina palidă trecu pe deasupra lor, şovăi, se întoarse şi se stinse la loc. La nici zece metri de ei, Siegfried descoperi o sârmă-capcană şi-i făcu semn lui McCready s-o ocolească târâş. După alţi aproape patruzeci de metri ajunseră la câmpul minat. Aici scaieţii şi iarba se ridicau până la piept. Nimeni nu încerca să are un câmp presărat cu mine.

Germanul privi în urmă. Sus, deasupra copacilor, McCready văzu stânca albă, o pată deschisă la culoare, pro-

filându-se în bezna pădurii de pini. Siegfried întoarse capul şi verifică pomul uriaş care se sprijinea de stâncă. Se afla la vreo zece metri în dreapta sforii de undiţă. Se târî din nou, de-a lungul marginii câmpului minat. După ce se opri, începu să pipăie atent prin iarba înaltă. Două minute mai târziu, McCready îl auzi scoţând un şuierat triumfător. Ţinea între degetul mare şi arătător o bucăţică de sfoară pentru undiţă de toată frumuseţea. Trase încet de ea. Dacă era moale la celălalt capăt, misiunea se încheia. Sfoara se întări şi rezistă smuciturii.

— Urmaţi sfoara de undiţă, şopti Siegfried. Vă va duce prin câmpul minat, până la tunelul de sub sârmă. Poteca are doar o jumătate de metru lăţime. Când vă întoarceţi?

— În douăzeci şi patru de ore, spuse McCready. Sau patruzeci şi opt. Dacă trec şi ele şi tot n-am apărut, las-o baltă. Înseamnă că nu mai vin. O să folosesc minilanterna de jos de lângă copacul acela mare înainte de-a porni. Ţine-mi gardul deschis.

Dispăru de-a buşilea pe câmpul minat, insuficient ascuns de iarba şi bălăriile înalte. Siegfried aşteptă ca lumina proiectorului să treacă pentru ultima oară peste el, după care se înapoie târâş în Vest.

McCready îşi croi drum printre mine, urmând firul de nailon. Din când în când îl încerca, pentru a se asigura că rămăsese întins. Ştia că de fapt n-o să vadă nici o mină. Nu era vorba de acele mine plate de mari dimensiuni, care puteau arunca în aer un camion. Cele de aici erau micile mine brizante confecţionate din plastic, care nu reacţionau în faţa detectoarelor de metal şi care fuseseră încercate de fugari, fără să funcţioneze. Minele erau îngropate şi acţionau în urma presiunii. Nu explodau din cauza unui iepure sau a unei vulpi, dar erau suficient de sensibile pentru un corp omenesc. Şi destul de dăunătoare pentru a-ţi smulge un picior, măruntaiele sau cuşca toracică. Adeseori nu provocau o moarte rapidă, lăsându-l pe prezumtivul evadat să urle toată noaptea, până după răsăritul soarelui, când grănicerii veneau însoţiţi de călăuze ca să ia cadavrul de-acolo.

McCready văzu rotocoalele de sârmă tăioasă ca briciul înălţându-se în faţa lui, la capătul câmpului minat. Sfoara de

undiță îl duse la o groapă mică, săpată chiar sub sârmă. Se întoarse pe spate, împinse sârma în sus cu ajutorul sacului de iută și o lovi cu călcâiele. Se strecură centimetru cu centimetru pe sub rețeaua de sârmă. Deasupra lui se vedea tăișul scânteietor care făcea ca acest tip de sârmă să fie mult mai dureros decât sârma ghimpată.

Era lată de aproape zece metri, dar ridicată la peste doi metri și jumătate în fața lui. Când ajunse în partea estică, găsi firul de nailon legat de un țăruș mititel care aproape că ieșise din pământ. Încă o smucitură și slăbea de tot, ștergând urmele întregii traversări. Acoperi țărușul cu un strat de conuri mari de pin, își notă poziția situată chiar în fața pinului foarte înalt, ținu busola îndreptată în față și se îndepărtă târâș.

Se târî cotind cu nouăzeci de grade până când ajunse la o potecă. Aici își dădu jos costumul de protecție, înveli în el busola și le ascunse sub o altă grămăjoară de conuri de pin, la zece metri în interiorul pădurii. Dacă ar fi ajuns vreun câine pe potecă, ar fi mirosit cu siguranță hainele. Pe marginea potecii rupse o creangă aflată la înălțimea capului și o lăsă să atârne de un fir de coajă. N-o s-o observe nimeni, cu excepția lui.

La întoarcere, o să trebuiască să găsească poteca și creanga ruptă și să-și recupereze costumul de protecție și busola. O întoarcere de 270 de grade o să-l readucă lângă pinul uriaș. Se întoarse și se îndreptă spre est. În timp ce mergea își notă toate reperele – copaci prăvăliți, grămezi de bușteni, cotituri de tot felul. După o milă ieși lângă un drum și văzu în față turla bisericii luterane din orășelul Ellrich.

Ocoli conform instrucțiunilor, străbătând lanurile de pe care se strânsese grâul, până ajunse la drumul spre Nordhausen, aflat la cinci mile mai încolo. Rămase pe marginea lui, gata să se arunce în șanț dacă apărea un vehicul din vreuna din direcții. Merse mai departe spre sud, sperând că haina uzată din pânză groasă, pantalonii de catifea reiată, ghetele și șapca, purtate de atâția germani care munceau la fermă, vor trece neobservate. Însă comunitatea de aici era atât de restrânsă încât toți oamenii se cunoșteau între ei. N-avea nici un chef să fie întrebat unde se duce și cu atât mai puțin de unde vine. Date fiind direcția de

deplasare şi ce se afla în spate, nu putea veni decât din orăşelul Ellrich aflat la graniţă.

La ieşirea din Nordhausen, făcu un popas ce se dovedi norocos. Dincolo de gardul de lemn al unei case întunecate, o bicicletă stătea sprijinită de un copac. Ruginită, dar utilizabilă. Analiză situaţia şi cântări riscurile, ţinând cont de faptul că îl putea ajuta să străbată distanţa mai repede decât propriile picioare. Dacă dispariţia ei rămânea nedescoperită timp de treizeci de minute, merita osteneala. O luă, merse pe lângă ea cam o sută de metri, după care se urcă şi-şi continuă drumul până la gară. Era şase fără cinci. Trenul de Erfurt trebuia să sosească în cincisprezece minute.

Pe peron erau câteva zeci de muncitori care aşteptau să plece spre sud la lucru. Dădu o sumă de bani, i se înmână un bilet iar trenul sosi pufăind, tras de o veche locomotivă cu aburi, dar totuşi la timp. Obişnuit cu trenurile de navetişti puse la dispoziţie de British Railways[1], încercă un sentiment de recunoştinţă. Lăsă bicicleta la vagonul de bagaje şi se aşeză pe una din banchetele de lemn. Trenul mai opri la Sonderhausen, Greussen şi Straussfurt înainte de-a ajunge la Erfurt la 6[41]. Îşi luă înapoi bicicleta şi merse cu ea pe străzi, îndreptându-se către periferia estică a oraşului şi spre începutul drumului naţional 7 spre Weimar.

Imediat după şapte şi jumătate, la câteva mile est de oraş, îl ajunse din urmă un tractor. Acesta trăgea după el o remorcă joasă iar la volan se afla un bătrân. Transportase sfeclă-de-zahăr la Erfurt şi se înapoia la fermă. Bătrânul încetini şi opri.

— *Stig mal rauf*[2], strigă el ca să acopere huruitul motorului vechi din care ieşea cu zgomot un fum negru şi dens.

McCready făcu un gest de recunoştinţă, urcă bicicleta în remorcă şi se sui şi el. Zgomotul scos de motorul tractorului făcea conversaţia imposibilă, lucru care îi convenea de minune lui McCready care, deşi vorbea bine germana, nu avea acel accent ciudat specific Turingiei inferioare. Oricum, bătrânul fermier se mulţumi să tragă din pipa golită şi să meargă mai

[1] Căile Ferate Engleze (n.trad.).

[2] Urcă în remorcă, (în germană, în text) (n.trad.).

departe. La zece mile de la ieşirea din Weimar, McCready văzu zidul de soldaţi.

Erau câteva zeci care se aflau pe drum şi se răspândeau pe câmpiile din stânga şi din dreapta. Reuşi să le vadă capetele acoperite de căşti printre tulpinele de porumb. La dreapta se făcea un drum de ţară ce ducea la o fermă. Privi în depărtare. Soldaţii îl străjuiau, la nici zece metri unul de altul, cu faţa spre Weimar. Tractorul încetini în apropierea barajului rutier şi opri. Un sergent strigă la şofer, cerându-i să stingă motorul. Bătrânul răspunse ridicând şi el vocea şi spunând ceva de genul: dacă îl opresc, probabil că n-o să mai pornească. O să mă împingă flăcăii dumitale? Sergentul stătu pe gânduri, ridică din umeri şi-i ceru cu un gest actele bătrânului. Se uită la ele, le înapoie şi se apropie de locul unde stătea McCready.

— *Papiere*, spuse el.

McCready îi dădu legitimaţia. Era a unui anume Martin Hahn, muncitor la fermă, şi fusese eliberată de circumscripţia administrativă din Weimar. Sergentul, un orăşean venit din nord de la Schwerin, adulmecă.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Sfeclă-de-zahăr, răspunse McCready. Se abţinu să-l informeze că făcuse autostopul şi fusese luat cu tractorul şi de fapt nimeni nu mai întrebă nimic.

Nu-i arătă nici că, înainte de-a duce sfecla-de-zahăr, remorca transportase o încărcătură mult mai atrăgătoare. Sergentul strâmbă din nas, restitui actele şi-i făcu semn tractoristului s-o ia din loc. Un camion mai interesant se apropia dinspre Weimar, iar lui i se spusese să se concentreze asupra oamenilor, sau mai bine zis a unui bărbat cărunt şi cu accent renan care încerca să *iasă* din încercuire, nu a unui tractor puturos ce se străduia să intre. Tractorul o luă pe un drum lăturalnic aflat la trei mile de oraş, după care se opri. McCready sări jos, îşi coborî bicicleta, îi făcu un semn de mulţumire bătrânului fermier şi se îndreptă şerpuind spre oraş.

Chiar de la periferie, se ţinu aproape de şanţ ca să evite camioanele care aduceau trupe îmbrăcate în uniformele verzi-cenuşii ale armatei populare naţionale, NVA-ul. Existau, totodată, şi uniforme de un verde mai deschis, aparţinând poliţiei

populare, așa-numitele VOPO. Grupuri de cetățeni din Weimar ieșiră pe la colțuri de stradă, uitându-se curioși. Cineva sugeră că era vorba de un exercițiu militar și nu-l contrazise nimeni. În cadrul armatei se desfășurau fel de fel de manevre. Era un lucru normal, deși de obicei nu avea loc în centrul unui oraș.

McCready și-ar fi dorit o hartă a orașului, însă nu-și putea permite să fie văzut studiind așa ceva. Nu era turist. Își memorase traseul de pe harta împrumutată de la secția est-germană din Londra, pe care o studiase în avionul care-l dusese la Hanovra. Intrând în oraș pe Erfurterstrasse, merse cu bicicleta drept spre vechiul centru al orașului și văzu clădirea Teatrului Național ridicându-i-se în față. Pavajului de pe drum îi luă locul pietrișul. Coti la stânga pe Heinrich Heine Strasse și ajunse la Karl Marx Platz. Aici se dădu jos și merse pe lângă bicicletă, ținând capul în jos, în timp ce mașinile de poliție goneau pe lângă el în ambele direcții.

La Rathenau Platz, se uită după Brennerstrasse și o descoperi în partea opusă a pieței. Din câte-și amintea, Bockstrasse trebuia să se afle în dreapta. Așa și era. La numărul 14 se găsea o clădire veche, necesitând de multă vreme reparații, ca de altfel cam tot ce se afla în paradisul lui Herr Honecker. Zugrăveala și tencuiala se cojeau iar numele de pe cele opt sonerii erau aproape șterse. Însă reuși să deslușească, în dreptul apartamentului trei, singurul nume înscris acolo: Neumann. Intră cu bicicleta pe ușa mare din față, o lăsă în holul pardosit cu piatră și urcă. Fiecare etaj avea câte două apartamente. Numărul trei se afla cu un etaj mai sus. Își scoase șapca, își îndreptă haina și sună la ușă. Era nouă fără zece.

Pentru câtva timp nu se întâmplă nimic. După două minute se auzi zgomotul unor pași târșâiți iar ușa se deschise încet. Fräulein Neumann era foarte bătrână, purta o rochie neagră, avea părul alb și se sprijinea în două bastoane. McCready aprecie că se apropia de nouăzeci de ani. Își ridică privirea spre el și spuse: *Ja*?

El zâmbi larg, în semn de recunoaștere.

— Da, dumneavoastră sunteți, Fräulein. V-ați schimbat. Dar nu atât de mult ca mine. Nu cred că mă mai țineți minte.

Martin Hahn. Mi-ați fost învățătoare în școala primară, cu patruzeci de ani în urmă.

Ea îl privi liniștită cu ochii albaștri și strălucitori din spatele ochelarilor cu ramă aurită.

— Am trecut întâmplător prin Weimar. Venind de la Berlin. Acolo locuiesc. Și m-am tot întrebat dacă mai sunteți aici. Erați trecută în cartea de telefon. Așa că am venit pur și simplu la nimereală. Pot să intru?

Ea se dădu în lături iar el păși înăuntru. Un vestibul întunecos, care parcă mirosea a bătrânețe. Ea o luă înainte, mergând anevoie din cauza genunchilor și gleznelor cuprinse de artrită, și ajunse în camera de zi ale cărei ferestre dădeau spre stradă. El așteptă ca bătrâna să se așeze și abia pe urmă își trase un scaun.

— Așa deci, ți-am fost cândva învățătoare, în vechea școală primară de pe Heinrich Heine Strasse. Când a fost asta?

— Păi, cred că în '43 sau '44. Am fost bombardați. La Berlin. Am fost evacuat aici împreună cu alții. Trebuie să fi fost în vara lui '43. Am fost în clasă cu... Ah, numele astea... Mă rog, îl țin minte pe Bruno Morenz. A fost colegul meu.

Ea îl privi țintă un timp, după care se ridică în picioare. Se sculă și el. Se apropie cu greu de fereastră și se uită jos. Un camion plin de polițiști trecu cu un huruit pe dedesubt. Stăteau cu toții pe niște banchete, cu spatele drept și cu pistoalele ungurești AP 9 prinse de centuri.

— Mereu uniformele, spuse ea încet, ca și cum ar fi vorbit singură. La început naziștii, apoi comuniștii. Și mereu uniformele și pistoalele. Mai întâi Gestapo-ul, pe urmă SSD-ul. Ah, Germanie, ce-am făcut ca să le meritățm pe amândouă?

Se întoarse de la fereastră.

— Ești englez, nu-i așa? Te rog, stai jos.

McCready se conformă bucuros. Își dădu seama că, în ciuda vârstei, bătrâna avea o minte brici.

— De ce spuneți un asemenea lucru extraordinar? întrebă el indignat.

Ea nu se lăsă păcălită de supărarea lui simulată.

— Din trei motive. Îi țin minte pe toți băieții cărora le-am fost învățătoare la școala aceea în timpul războiului și

după aceea, iar printre ei nu exista nici un Martin Hahn. În al doilea rând, şcoala nu se afla pe Heinrich Heine Strasse. Heine era evreu; naziştii îi şterseseră numele de pe toate străzile şi monumentele.

Lui McCready îi veni să se ia la pumni. Ar fi trebuit să ştie că numele lui Heine, unul din cei mai mari scriitori ai Germaniei, fusese repus în drepturi abia după război.

— Dacă ţipaţi sau daţi alarma n-o să vă fac nici un rău, spuse el liniştit. Însă o să vină după mine, o să mă ia şi o să mă împuşte. Dumneavoastră hotărâţi.

Se întoarse cu greu la locul ei şi se aşeză. Începu să depene amintiri, după obiceiul bătrânilor.

— În 1943 eram profesor la Universitatea Humboldt din Berlin. Cel mai tânăr şi singura femeie. Naziştii au ajuns la putere. Îi disprețuiam şi am spus-o răspicat. Bănuiesc că am avut noroc, m-ar fi putut trimite în lagăr. Însă au fost indulgenţi. Am fost mutată aici, ca să-i învăţ carte pe copiii de şcoală primară ai muncitorilor de la ferme.

După război nu m-am mai întors la Humboldt. În parte fiindcă îmi dădeam seama că şi copiii de aici aveau la fel de mare nevoie de ceea ce-i puteam învăţa ca şi tinerii bine îmbrăcaţi din Berlin, în parte fiindcă nu voiam nici să predau versiunea comunistă a unor minciuni. Prin urmare, domnule spion, n-o să dau alarma.

— Şi dacă totuşi o să mă prindă şi o să le spun de dumneavoastră?

Ea zâmbi pentru prima dată.

— Tinere, când ai optzeci şi trei de ani nu-ţi mai poate face nimeni nimic pe care să nu ţi-l facă bunul Dumnezeu dintr-o zi într-alta. De ce ai venit?

— Bruno Morenz. Îl ţineţi minte?

— A, da, cum să nu. Are necazuri?

— Da, Fräulein, necazuri mari. E pe-aici pe undeva, nu departe. A venit într-o misiune – pentru mine. A păţit ceva, e bolnav. La cap. O gravă depresiune nervoasă. Se ascunde undeva în zonă. Are nevoie de ajutor.

— Poliţia, toţi soldaţii aceia. Pe Bruno îl caută?

— Da. Dacă ajung eu primul la el, poate reușesc să-l ajut. Și să-l scap la vreme.

— De ce ai venit la mine?

— Sora lui din Londra mi-a spus că îi povestise foarte puțin despre cei doi ani petrecuți aici în război. Doar că fusese foarte nefericit și că singurul lui prieten fusese doamna învățătoare, Fräulein Neumann.

Ea se legănă înainte și înapoi preț de câteva clipe.

— Bietul Bruno, spuse într-un târziu, bietul Bruno cel speriat. Întotdeauna a fost atât de speriat. De strigăte și de durere.

— De ce era speriat, Fräulein Neumann?

— Se trăgea dintr-o familie de social-democrați din Hamburg. Tatăl lui a murit în timpul bombardamentului, dar probabil că a făcut o remarcă nemăgulitoare la adresa lui Hitler în propria lui casă înainte de-a muri. Bruno a fost expediat din oraș împreună cu un fermier, un om brutal care bea vârtos. În plus, un nazist înfocat. Într-o seară, probabil că Bruno a spus ceva ce învățase de la taică-său. Fermierul a scos cureaua și l-a snopit în bătaie. Și atunci și de multe alte ori, Bruno avea obiceiul s-o ia la fugă.

— Unde se ascundea, Fräulein? Vă rog, unde?

— În hambar. Mi-a și arătat cândva. M-am dus la fermă să-l cert pe fermier. Era un hambar la capătul îndepărtat al fâneței, la distanță de casă și de celelalte hambare. Își făcuse un ascunziș în baloturile de fân din pod. Avea obiceiul să se furișeze acolo și să aștepte până fermierul se îmbăta atât de tare încât adormea.

— Unde anume era ferma?

— Cătunul se numește Marionhain. Cred că e tot acolo. Un mic grup doar de patru ferme. Acum sunt colectivizate. Se află între satele Ober și Nieder Grünstedt. Ieși pe drumul spre Erfurt. După patru mile, ia-o la stânga pe un drumeag lăturalnic. Există și un indicator. Se numea Ferma lui Müller, dar cred că între timp i s-a schimbat denumirea. Probabil că are un număr și atât. Dar dacă e tot acolo, caută un hambar situat la două sute de metri de grup, unde se termină fâneața. Crezi că poți să-l ajuți?

McCready se ridică.

— Dacă e acolo, Fräulein, o să încerc. Jur că o să încerc. Vă mulțumesc pentru sprijin.

Se întoarse spre ușă.

— Spuneați că aveți trei motive ca să credeți că sunt englez, însă mi-ați dat doar două.

— A, da. Ești îmbrăcat ca un lucrător la fermă, dar ai spus că vii de la Berlin. În Berlin nu există ferme. Deci, ești spion. Ori lucrezi pentru ei...– făcu un gest cu capul spre fereastra pe sub care trecu huruind încă un camion – ori pentru ceilalți.

— Aș fi putut fi un agent al SSD-ului.

Ea zâmbi din nou.

— Nu, domnule englez, mi-i amintesc pe ofițerii britanici din 1945, cu puțin înainte de venirea rușilor. Ai fost mult prea politicos.

DRUMEAGUL care pornea din strada principală era exact unde-i spusese ea, la stânga, spre întinsele terenuri arabile ce se așternu între drumul național 7 și autostrada E 40. Pe un mic indicator stătea scris: OBER GRÜNSTEDT. Merse cu bicicleta pe drumeag până la o răspântie aflată la o milă distanță. Acolo începea bifurcația. La stânga se afla Nieder Grünstedt. Văzu un zid de uniforme verzi care-l înconjuraseră. Și de-o parte și de alta se întindeau câmpuri de porumb nerecoltat, cu tulpini înalte de un metru și jumătate. Se aplecă deasupra ghidonului și coti la dreapta. Ocoli Ober Grünstedt și văzu un drumeag și mai îngust. Jumătate de milă mai încolo zări acoperișurile unui grup de ferme și hambare, construite în stil turingian, cu olane înclinate brusc, vârfuri impunătoare și uși înalte și largi prin care să încapă carele cu fân care se opreau în curțile interioare mici și pătrate. Marionhain.

Nu voia să treacă prin cătun. Era posibil ca unii lucrători de la fermă să-și dea seama imediat că e străin. Își ascunse bicicleta în porumb și se sui pe o poartă ca să vadă mai bine. La dreapta zări un singur hambar înalt, din cărămidă și cherestea smolită, situat la distanță de grupul principal. Ghemuindu-se în lanul de porumb, începu să dea ocol cătunului, îndreptându-se

spre el. La orizont, marea de uniforme verzi începu să iasă din Nieder Grünstedt.

Dr. Lothar Herrmann lucra şi el în dimineaţa aceea. De la telegrama trimisă lui Fietzau de la ambasada germană din Londra, care primise un răspuns ce nu determinase nici un progres al cercetărilor, dispărutului Bruno Morenz i se pierduse urma cu totul. De obicei Herrmann nu lucra sâmbăta, dar avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la această situaţie extrem de dificilă. Cu o seară înainte cinase cu directorul general. Nu fusese deloc genul de masă care să-i priască.

Nu se operase nici o arestare în cazul Heimendorf. Poliţia nici măcar nu dăduse publicităţii un anunţ de urmărire a unei anumite persoane pe care ar fi vrut s-o interogheze. În privinţa rândului de amprente şi a celor două gloanţe de pistol trase, parcă se loveau de un zid de cărămidă.

O serie de domni foarte respectabili, atât din sectorul privat cât şi din cel public, fuseseră intervievaţi discret şi roşiseră de jenă la sfârşitul întrevederilor. Însă fiecare dintre ei cooperase pe cât îi stătuse în putinţă. Se luaseră amprentele, se înmânaseră pistoalele pentru verificare, se controlaseră alibiurile. Rezultatul fusese... Nimic.

Directorul general se arătase plin de regrete, dar categoric. Lipsa de cooperare a Serviciului durase suficient. Luni dimineaţă, el, directorul general, o să se ducă la biroul cancelarului pentru o întrevedere cu secretarul de stat care răspundea, la nivel politic, de BND. O să fie o întrevedere foarte dificilă, iar el, directorul general, nu era mulţumit. Absolut deloc.

Dr. Herrmann deschise dosarul gros referitor la radiocomunicaţiile peste graniţă de miercuri până vineri. Observă că păreau a fi foarte multe. O uşoară agitaţie în rândurile poliţiştilor din zona oraşului Jena. Apoi ochii i se opriră asupra unei expresii folosită într-o conversaţie dintre ocupanţii unei maşini de patrulare a poliţiei şi sediul din Jena. „Solid, cărunt, cu accent renan..." Căzu pe gânduri. Asta parcă îi amintea de ceva...

Un aghiotant intră şi lăsă o telegramă în faţa şefului său. Dacă tot insista Herr Direktor să lucreze sâmbătă dimineaţa, atunci să facă bine să preia şi corespondenţa pe măsură ce sosea. Telegrama conţinea informaţii suplimenta-

re din partea Serviciului de securitate internă, BfV-ul. Ea susținea negru pe alb că un agent cu ochiul ager aflat pe aeroportul din Hanovra observase o persoană intrând în Germania cu un avion din direcția Londra și având numele Maitland. Isteț din fire, agentul BfV verificase în dosare și solicitase identificarea sediului central din Köln. Köln se adresase mai departe sediului din Pullach. Numitul Maitland era de fapt domnul Samuel McCready.

Dr. Herrmann se simți ofensat. Era o gravă impolitețe ca un ofițer superior al unui serviciu aparținând unui aliat NATO să intre în țară neanunțat. Era, totodată, un lucru neobișnuit. Dacă nu cumva... Privi mesajele interceptate din Jena și telegrama din Hanovra. Doar n-ar îndrăzni, își spuse. Pe urmă însă o parte a minții lui îl contrazise: ba cum să nu, afurisitul. Dr. Herrmann puse mâna pe telefon și începu să dea dispoziții.

McCREADY renunță la protecția oferită de lanul de porumb, privi în stânga și-n dreapta și străbătu cei câțiva metri de iarbă până la hambar. Ușa scârțâi din balamalele ruginite când intră. Lumina brăzdă întunericul prin numeroasele fisuri din lemnărie, făcând firele de praf să danseze în fața ochilor și dezvăluind formele învălmășite ale vechilor căruțe și butoaie, ale hățurilor și troacelor pe care începuse să se așternă rugina. Își ridică privirile. Partea de sus, la care se ajungea urcând o scară verticală, era plină cu baloturi de fân. Se sui pe scară și strigă încet „Bruno".

Nu primi nici un răspuns. Trecu pe lângă fânul stivuit, căutând semne recente de răvășeală. La capătul hambarului văzu o bucată dintr-un impermeabil între două baloturi. Ridică încet unul din ele.

Bruno Morenz stătea ascuns în refugiu, întors pe o parte. Avea ochii deschiși, dar nu făcu nici o mișcare. Când lumina pătrunse în ascunziș tresări.

— Bruno, eu sunt, Sam. Prietenul tău. Uită-te la mine, Bruno.

Morenz își întoarse privirea spre McCready. Era pământiu la față și neras. Nu mâncase de trei zile și băuse doar

apă stătută dintr-un butoi. Ochii dădeau impresia că sunt rătăciți. Încercară să se adune asupra lui McCready.

— Sam?

— Da, Sam. Sam McCready.

— Nu le spune că sunt aici, Sam. N-o să mă găsească dacă nu le spui.

— N-o să le spun, Bruno. Niciodată.

Printr-o crăpătură din podea văzu șirul de uniforme verzi străbătând lanurile de porumb și îndreptându-se spre Ober Grünstedt.

— Încearcă să te ridici în capul oaselor, Bruno.

Îl ajută pe Morenz să se îndrepte, sprijinindu-l cu spatele de baloturile de fân.

Morenz clătină încet din cap.

— Rămâi aici, Sam. Aici ești în siguranță. Pe mine nimeni nu m-ar putea găsi în locul ăsta.

Nu, își spuse McCready, un fermier beat n-ar putea cu nici un chip. Însă cinci sute de soldați ar putea. Încercă să-l facă pe Morenz să se ridice în picioare, dar degeaba. Greutatea bărbatului era prea mare. Picioarele refuzau să-l asculte. Își strânse mâinile la piept. Sub brațul stâng i se ghicea o umflătură. McCready îl lăsă să alunece la loc în fân. Morenz se ghemui din nou. McCready își dădu seama că n-o să-l poată duce nici în ruptul capului înapoi la graniță, lângă Ellrich, pe sub sârme și prin câmpul minat. Se terminase.

Prin crăpătură, mișunând printre știuleții de porumb care luceau în soare, uniformele verzi împânziseră fermele și hambarele din Ober Grünstedt. Următoarea la rând avea să fie Marionhain.

— Am fost la Fräulein Neumann. Ți-o mai amintești pe Fräulein Neumann? E o femeie cumsecade.

— Da, cumsecade. S-ar putea să știe că sunt aici. Dar n-o să le spună.

— Niciodată, Bruno. Niciodată. Mi-a zis că tema pe care ți-a dat-o e la tine. Trebuie să-i pun notă.

Morenz își descheie impermeabilul și scoase un manual voluminos, cu copertă roșie. Pe învelitoarea din plastic se aflau secera și ciocanul. Morenz avea nodul la cravată desfăcut și

cămaşa deschisă. La gât îi atârna o cheie legată de o sfoară. McCready luă manualul.

— Mi-e sete, Sam.

McCready îi întinse o sticluţă argintie pe care o scoase din buzunarul din spate. Morenz bău whiskÿ-ul cu lăcomie. McCready privi prin căpătură. Soldaţii terminaseră cu Ober Grünstedt. Unii se apropiau venind pe drumeag, alţii se desfăşuraseră în evantai pe câmpuri.

— O să rămân aici, Sam, spuse Morenz.

— Da, aşa să faci, răspunse McCready. La revedere, bătrâne. Somn uşor. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău. Niciodată.

— Niciodată, murmură bărbatul şi adormi.

McCready era pe punctul de-a se scula când surprinse lucirea cheii de pe pieptul lui Morenz. Desfăcu sfoara de la gât, vârî manualul în sacul de iută, coborî agil scara şi se furişă în porumb. Cercul se închise două minute mai târziu. Era ora prânzului.

Îi trebuiră douăsprezece ore ca să ajungă la pinul uriaş de la graniţă, lângă orăşelul Ellrich. Îşi puse costumul de protecţie şi aşteptă sub copaci până la trei şi jumătate. Apoi semnalizâ de trei ori cu minilanterna spre stânca albă de dincolo de graniţă şi se târî pe sub sârmă, prin câmpul minat şi de-a curmezişul fâşiei arate. Siegfried îl aştepta la gard.

În timp ce se înapoia cu maşina la Goslar, întoarse pe cealaltă parte cheia pe care o luase de la Bruno Morenz. Era de oţel, iar pe spate avea gravate cuvintele: FLUGHAFEN KÖLN. Îşi luă rămas bun de la Kurzlinger şi Siegfried, după un mic dejun copios, şi porni spre sud-vest, în loc s-o ia către nord spre Hanovra.

La ora unu în acea după-amiază de sâmbătă, soldaţii se întâlniră cu colonelul Voss, care sosi într-o maşină oficială, însoţit de o femeie îmbrăcată în civil. Urcară scara şi cercetară cadavrul dintre baloturile de fân. Avu loc o căutare amănunţită, hambarul aproape că fu distrus, dar nu se găsi nici urmă de vreun material scris şi cu atât mai puţin de un manual voluminos. Însă oricum habar n-aveau ce caută.

Un soldat desprinse o sticluță de argint din mâna bărbatului mort și i-o dădu colonelului Voss. Acesta o adulmecă și mormăi „cianură". Maiorul Vanavskaia o luă și o întoarse pe partea cealaltă. Pe spate stătea scris: HARRODS, LONDRA. Atunci folosi o expresie total lipsită de feminitate. Deși cunoștințele lui de rusă erau vagi, colonelul Voss avu impresia că spusese ceva gen „fir-ar mă-ta a dracului".

Duminică

LA AMIAZĂ, McCready intră în aeroportul din Köln la timp ca să prindă zborul de unu. Își schimbă biletul Hanovra – Londra pentru unul Köln – Londra, așteptă să i se pună ștampila și se îndreptă spre dulăpioarele metalice pentru bagaje, aflate pe una din laturile sălii de așteptare. Scoase cheia de oțel și o introduse în dulăpiorul numărul patruzeci și șapte. Înăuntru se afla o valiză de pânză neagră. O luă de acolo.

— Cred că o să iau eu geanta, mulțumesc, Herr McCready.

Se întoarse. Directorul adjunct al secției operative a BND-ului se afla la trei metri de el. Doi bărbați corpolenți rămaseseră pe loc ceva mai în spate. Unul își studia unghiile, celălalt privea tavanul, căutând niște crăpături imaginare.

— Ah, Dr. Herrmann, ce mult mă bucur că vă revăd. Ce vânt vă aduce la Köln?

— Geanta... vă rog, domnule McCready.

Aceasta fu trecută dintr-o mână în alta. Herrmann i-o dădu unuia dintre oamenii lui. Își putea permite să fie bine dispus.

— Haideți, domnule McCready, noi, germanii, suntem un popor ospitalier. Dați-mi voie să vă conduc la avion. Nu cred că v-ar plăcea să-l pierdeți.

Se îndreptară spre ghișeul de control al pașapoartelor.

— Un anumit coleg al meu... sugeră Herrmann.

— Nu se mai întoarce, Dr. Herrmann.

— Ah, bietul om. Dar poate că e mai bine așa.

Ajunse la ghișeul de control al pașapoartelor. Dr. Herrmann scoase o legitimație, le-o arătă funcționarilor de la imigrări și li se dădu voie să treacă. După sosirea avionului, McCready se văzu condus până la ușa lui.

— Domnule McCready.

Se întoarse în pragul ușii. Herrmann zâmbi în cele din urmă.

— Și noi știm să ascultăm pălăvrăgelile prin radio de la graniță. Drum bun, domnule McCready. Salutări' Londrei.

VESTEA ajunse la Langley după o săptămână. Generalul Pankratin fusese transferat. Pe viitor avea să comande un complex de închisori militare din Kazahstan.

Claudia Stuart află vestea de la omul ei din ambasada de la Moscova. Continua să se delecteze cu manifestările de aprobare venite de sus din belșug, în timp ce analiștii militari studiau întregul ordin sovietic de luptă. Se arătă dispusă să adopte o atitudine filozofică față de general. De altfel, pe când se aflau la comisariat, i se adresă lui Chris Appleyard la modul următor:

— Și-a păstrat rangul și blazonul. E mai bine decât în minele de plumb din Iakuția. În ce ne privește, mă rog, e mai ieftin decât un bloc de apartamente în Santa Barbara.

INTERLUDIU

AUDIERILE reîncepură în dimineața următoare, marți. Timothy Edwards rămase întruchiparea curtoaziei, deși spera în sinea lui să se rezolve totul cu o întârziere cât mai mică. Și el și cei doi inspectori care-l încadrau aveau de lucru.

— Îți mulțumim că ne-ai amintit de evenimentele din 1985, spuse el, deși sunt de părere că se poate afirma că, din punctul de vedere al informațiilor, anul acela constituie acum o eră depășită și chiar dispărută.

Denis Gaunt nu se lăsă cu una cu două. Știa că avea dreptul să readucă în memoria celorlalți orice episod din cariera șefului său de secție, în încercarea de-a convinge consiliul să-i recomande directorului modificarea deciziei. Știa totodată că nu prea existau șanse ca recomandarea să fie formulată de Timothy Edwards, însă la sfârșitul audierii hotăra votul majorității, iar el voia să apeleze la bunele sentimente ale celor doi inspectori. Se ridică și se duse la funcționarul de la registratură ca să-i ceară încă un dosar.

Lui Sam McCready îi era cald și începuse să se plictisească. Spre deosebire de Gaunt, știa că șansele lui erau extrem de mici. Insistase să aibă loc audierea exclusiv din spirit de contradicție. Se întinse în scaun și-și lăsă mintea să zburde. Știa dinainte orice avea să spună Gaunt.

Trăise foarte mult, treizeci de ani, în mica lume de la Century House și în cea a Serviciului Secret de Informații, aproape toată perioada în care lucrase. Dacă îl îndepărtau acum, se întrebă unde s-ar fi putut duce. Ba chiar se întrebă, nu pentru

prima oară, cum de ajunsese de fapt în acea lume ciudată și secretă. Faptul că se născuse într-o familie de muncitori n-ar fi putut anunța sub nici o formă că într-o bună zi avea să ajungă ofițer superior în cadrul SIS-ului.

Se născuse în primăvara lui 1939, chiar în anul când izbucnise cel de-al doilea război mondial, și era fiul unui lăptar din sudul Londrei. De tatăl său își amintea vag, în una sau două străfulgerări înghețate ale memoriei.

La nici un an, fusese evacuat din Londra cu mama lui, după căderea Franței în 1940, când *Luftwaffe-ul*[1] își începuse raidurile din timpul unei veri lungi și fierbinți asupra capitalei engleze. Nu-și amintea nimic din toate astea. Se părea, sau poate că așa îi spusese mama lui mai târziu, că se întorseseră în toamna lui 1940 la căsuța cu grădină în față din sărăcăcioasa dar îngrijita Norbury Street, însă între timp tatăl său plecase la război.

Exista o fotografie a părinților lui în ziua nunții – de asta își aducea aminte foarte clar. Ea era în alb și avea un buchet de flori de câmp, pe când bărbatul solid de alături era foarte țeapăn și fercheș, într-un costum închis și cu o garoafă la butonieră. Poza stătea pe polița de deasupra căminului, într-o ramă de argint, iar ea o șergea de praf în fiecare zi. Mai târziu, îi luase locul o altă fotografie, așezată la capătul celălalt și înfățișând un bărbat voinic și zâmbitor, îmbrăcat în uniformă și având pe mânecă tresa de sergent.

Mama lui ieșea în fiecare zi, luând autobuzul până la Croydon, unde freca scările și holurile oamenilor prosperi din clasa de mijloc care locuiau acolo. În plus, își lua de spălat acasă; își aducea aminte de bucătăria micuță care era mereu plină de aburi, fiindcă lucra noaptea ca să termine totul până dimineața.

Odată, trebuie să fi fost în 1944, bărbatul zâmbitor și voinic se întorsese acasă, îl ridicase și îl ținuse în aer, făcându-l să chiuie. Apoi plecase din nou, alăturându-se trupelor care debarcaseră pe plajele Normandiei și murind în atacul de la Caen. Sam își aminti că mama lui plânsese mult în vara aceea și că

---

[1] Aviația germană (n.trad.).

încercase să-i spună ceva, însă nu ştiuse ce, aşa că plânsese şi el, deşi nu ştia de ce.

În anul următor, mersese la o grădiniţă cu program prelungit începând din ianuarie, pentru ca mama lui să se poată duce la Croydon în fiecare zi fără să-l lase în grija mătuşii Vi. Îi păruse rău, fiindcă mătuşa Vi avea un magazin de dulciuri ceva mai departe de casa lor şi-l lăsa să-şi lingă degetul şi să-l vâre în borcanul cu şerbet. În aceeaşi primăvară, rachetele germane V-1, aşa-numitele bombe zburătoare, începuseră să cadă asupra Londrei, lansate de la bazele din Ţările de Jos.

Îşi amintea foarte bine ziua aceea, chiar înainte de-a împlini şase ani, când bărbatul în uniforma de şef al apărării antiaeriene venise la grădiniţă, cu casca pe cap şi cu masca de gaze atârnându-i la şold.

Avusese loc un raid aerian, iar copiii îşi petrecuseră dimineaţa în pivniţă, distrându-se mult mai bine decât la lecţii. După semnalul de încheiere a raidului, se întorseseră cu toţii în clasă.

Bărbatul avusese o conversaţie şoptită cu directorul, acesta îl scosese din clasă şi-l dusese de mână în cabinetul personal din spatele şcolii, unde îi dăduse prăjitură cu anason. Aşteptase acolo, mic şi nedumerit, până când bărbatul cumsecade de la Dr. Barnardo venise ca să-l ducă la orfelinat. Mai târziu i se spusese că nu mai existau nici fotografii cu rame de argint şi nici poze ale bărbatului voinic şi zâmbitor, cu tresele de sergent pe mânecă.

Se comportase bine la Barnardo, îşi luase toate examenele şi plecase în armată pe post de copil de trupă. La optsprezece ani fusese trimis în Malaezia, unde avea loc un război nedeclarat între englezi şi teroriştii comunişti din junglă. Făcuse parte din Serviciul de informaţii ca funcţionar.

Într-o bună zi se dusese la colonel şi avansase o sugestie. Colonelul, ofiţer de carieră, îi spusese imediat „Formulează în scris", ceea ce şi făcuse.

Cei de la Contrainformaţii prinseseră un şef al teroriştilor cu ajutorul câtorva chinezi stabiliţi în Malaezia. McCready propusese să se răspândească în rândul comunităţii chineze informaţia că omul cânta ca un canar şi că avea să fie mutat de la Ipoh la Singapore într-o bună zi.

Când teroriștii atacaseră convoiul, se dovedise că furgoneta era blindată în interior, fiind prevăzută cu fante care ascundeau mitraliere instalate pe trepieduri. La încheierea ambuscadei, în junglă rămăseseră șaisprezece comuniști chinezi morți și alți doisprezece grav răniți, iar cercetașii malaezieni îi curățaseră pe ceilalți. Sam McCready rămăsese la datorie în Kuala Lampur încă un an, după care ieșise din armată și se întorsese în Anglia. Cu siguranță că propunerea pe care o făcuse în scris fusese clasată, dar cineva, undeva, trebuie s-o fi văzut.

Aștepta la rând la Serviciul brațelor de muncă – pe atunci încă nu li se spunea Birouri ale forțelor de muncă – când simțise o bătaie pe braț, iar un bărbat între două vârste, purtând o haină de tweed și o pălărie moale, îl invitase la un pahar la cârciuma din apropiere. După alte două săptămâni și trei întrevederi, era recrutat în cadrul Firmei. De atunci, vreme de treizeci de ani, Firma constituise singura familie pe care o avusese...

Auzi că i se pomenește numele și se trezi din visare. Ar trebui să fii atent, își reaminti; despre cariera ta se discută.

Era Denis Gaunt, ținând în mână un dosar voluminos.

— Cred, domnilor, că avem dreptul să analizăm o serie de evenimente din 1986, care sunt suficiente în sine pentru a se ajunge la o reconsiderare în cazul pensionării înainte de termen a lui Sam McCready. Evenimente care au început, cel puțin în ce ne privește, într-o dimineață de primăvară pe Salisbury Plain...

PREȚUL MIRESEI

CAPITOLUL UNU

CEAȚA UȘOARĂ încă nu se risipise în dreapta lor, deasupra porțiunii de pădure cunoscută sub numele de Fox Covert[1], prevestind ivirea unei zile călduroase și senine.

Pe ridicătura ce domina întreaga suprafață a șesului, știută de generații întregi de soldați drept Frog Hill[2], grupul mixt de ofițeri își ocupa pozițiile pentru a asista la apropiatele manevre militare care aveau să simuleze o bătălie la nivel de batalion între doi adversari relativ egali ca forță. Ambele grupuri aveau să fie alcătuite din soldați britanici împărțiți, din motive diplomatice, nu în „englezii" și „inamicul", ci în „albaștrii" și „verzii". Până și obișnuita desemnare a unuia dintre grupuri drept „roșii" fusese schimbată, în semn de respect față de componența ofițerilor de pe ridicătură.

Pe porțiunea de teren deschis dinspre limita nordică a lui Salisbury Plain, atât de îndrăgită de armata engleză ca loc de manevră ideal și foarte asemănător Câmpiei Centrale Germane, unde se presupunea că urma să se desfășoare un al treilea eventual război mondial, fuseseră plasați arbitrii care aveau să acorde punctele ce aveau să decidă în cele din urmă rezultatul bătăliei. În ziua aceea oamenii nu aveau să moară, ci doar să se pregătească s-o facă.

În spatele grupului de ofițeri se aflau vehiculele care îi aduseseră acolo: câteva mașini militare și un număr mai mare de Land Rover-uri mai puțin confortabile, vopsite în dungi de camuflaj sau într-un verde șters. Soldații de la intendență insta-

[1] Ascunzișul vulpii (n. trad.).
[2] Movila broaștei (n. trad.).

lară bucătării de campanie pentru asigurarea necesarei succesiuni a cănilor de ceai sau cafea fierbinte ce aveau să fie cerute pe întreaga durată a zilei şi începură să despacheteze o sumedenie de gustări reci.

Ofiţerii se plimbau dintr-un punct în altul sau stăteau pe loc, în ipostazele şi activităţile de observare ale ofiţerilor de pretutindeni în lume. Unii studiau nişte hărţi protejate de folii din plastic, pe care mai târziu aveau să fie făcute şi apoi şterse însemnări cu tuş. Alţii cercetau terenul din depărtare cu ajutorul unor binocluri foarte puternice. În fine, ceilalţi discutau pe un ton grav între ei.

În centrul grupului se afla cel mai important general englez, comandantul Armatei din Sud. Lângă el stătea oaspetele lui personal, generalul cel mai mare în grad din rândul vizitatorilor. Între ei şi uşor în spate se găsea un subaltern tânăr şi isteţ care tocmai terminase limbile străine şi murmura o traducere simultană pentru urechile amintiţilor bărbaţi.

Grupul de ofiţeri englezi era cel mai mare, depăşind treizeci de oameni. Aveau cu toţii un aer grav, semn că erau perfect conştienţi atât de ineditul cât şi de însemnătatea ocaziei. Totodată, păreau întrucâtva precauţi, ca şi cum ar fi fost incapabili să se debaraseze în totalitate de un obicei cultivat de-a lungul anilor. Fiindcă acesta era primul an al perestroikăi şi, chiar dacă ofiţerii sovietici fuseseră deja invitaţi să asiste la manevrele engleze din Germania, se aflau pentru întâia oară în inima Angliei ca oaspeţi ai armatei britanice. Năravul din fire n-are lecuire.

Ruşii erau la fel de gravi ca englezii sau chiar mai gravi. Erau şaptesprezece la număr şi fiecare fusese ales şi verificat cu grijă. Câţiva vorbeau o engleză acceptabilă şi o recunoşteau. Cinci vorbeau o engleză perfectă şi susţineau că nu ştiu o boabă.

Cu toate acestea, nu vorbirea limbii engleze fusese prioritatea numărul unu a selecţionării lor. Principalul criteriu îl constituiau cunoştinţele tehnice. Fiecare ofiţer sovietic era expert în domeniu şi la curent cu dotarea, tactica şi structurile englezilor. Instrucţiunile lor erau nu doar să asculte ce li se spune şi cu atât mai puţin să creadă, ci să studieze din greu, să nu scape nimic şi să raporteze în mod exact cât de buni erau

englezii, ce dotare aveau, cum o foloseau şi care le erau punctele slabe, dacă putea fi vorba de aşa ceva.

Sosiseră cu o seară înainte după o zi la Londra, petrecută în bună parte la propria lor ambasadă. Primul dineu la popota de la baza militară Tidworth fusese relativ formal, ba chiar uşor încordat, însă fără să se producă vreun incident. Glumele şi cântecele aveau să apară mai târziu, poate în cea de-a doua sau a treia seară. Ruşii îşi dădeau seama că, din şaptesprezece câţi erau, cel puţin cinci îi supravegheau pe ceilalţi şi probabil că se supravegheau şi între ei.

Nimeni nu pomeni despre acest lucru grupului englez, după cum nici englezii nu găsiră de cuviinţă să menţioneze că şi în grupul lor de treizeci de membri existau patru care aparţineau de fapt supraveghetorilor de la Contrainformaţii. Însă cel puţin supraveghetorii englezi se aflau acolo doar ca să fie cu ochii pe ruşi, nu şi pe compatrioţi.

Grupul ruşilor cuprindea doi generali, ale căror însemne arătau că erau unul de la Artilerie Motorizată iar celălalt de la Trupele Blindate, un colonel plin din Statul Major, un colonel, un maior şi un căpitan de la Serviciul de contrainformaţii al armatei, cu toţii „declaraţi", ceea ce însemna că recunoşteau că aparţineau într-adevăr acestei secţii, un colonel de aviaţie al cărui bluzon de luptă deschis la gât lăsa să se vadă un triunghi al flanelei de corp albă cu dungi albastre, specifică Spetsnaz-ului sau Forţelor Speciale, un colonel şi un căpitan de infanterie şi omologii lor de la Blindate. Pe lângă aceştia, se mai găsea un locotenent-colonel de la serviciul operativ, plus un maior şi doi căpitani, precum şi un colonel şi un maior de la Transmisiuni.

Serviciul de contraspionaj al armatei sovietice e cunoscut sub numele de GRU, iar cei trei membri declaraţi ai GRU aveau însemnele lor adevărate. Erau singurii care ştiau că maiorul de la Transmisiuni şi unul din căpitanii de la Operativ erau tot membri GRU, dar nedeclaraţi. Acest lucru nu-l ştiau nici ceilalţi ruşi şi nici englezii.

În ce-i priveşte, englezii nu crezuseră că era necesar să le spună ruşilor că douăzeci de agenţi operativi din Serviciul de Securitate fuseseră postaţi în jurul popotei de la Tidworth şi că aveau să rămână acolo până la plecarea delegaţiei sovietice la Londra şi până la zborul ce urma să aibă loc în dimineaţa celei

de-a treia zile. Aceşti supraveghetori se îndeletniceau acum cu îngrijirea gazonului sau a straturilor de flori, serveau la masă sau ştergeau alămurile. Pe timpul nopţii aveau să se înlocuiască unii pe alţii, lucrând în schimburi ca să ţină sub observaţie clădirea popotei din mai multe puncte de control dispuse într-un cerc mai larg. Aşa cum îi declarase şeful Statului Major comandantului Armatei din Sud la o instruire ţinută la minister cu câteva zile mai devreme, „zău că e de preferat să nu-i scăpăm din ochi pe nici unul din ticăloşii ăştia".

Jocul de-a războiul începu, conform programului, la ora nouă şi dură toată ziua. Desantul efectuat de batalionul doi din regimentul de paraşutişti avu loc imediat după prânz. Un maior de la batalionul doi de paraşutişti se trezi stând lângă colonelul de aviaţie sovietic care privea operaţiunea cu maximum de interes.

— Văd că încă folosiţi mortierele de companie de doi inci, observă rusul.

— Un instrument util, încuviinţă englezul. Eficient şi încă demn de încredere.

— Sunt de acord, spuse rusul într-o engleză lentă, cu accent. Le-am folosit şi eu în Afghanistan.

— Ca să vezi. Şi eu le-am folosit în Falkland, răspunse maiorul de la batalionul doi de paraşutişti, gândind apoi, dar fără s-o spună cu voce tare: „Iar diferenţa e că noi am câştigat la pas în Falkland, pe când voi pierdeţi teren serios în Afghanistan".

Rusul îşi îngădui un zâmbet sumbru. Englezul îi răspunse tot cu un zâmbet. Ticălosul, îşi zise rusul, se gândeşte la pierderile mari pe care le avem în Afghanistan.

Amândoi bărbaţii continuară să surâdă. Nici unul n-avea de unde să ştie că peste doi ani noul şi remarcabilul secretar general de la Moscova avea să ordone întregii armate sovietice retragerea din aventura afghană. Erau zilele de început, iar năravul din fire n-are lecuire.

În seara aceea, cina de la cazarma din Tidworth fu mai distinsă. Vinul curse din belşug. Vodca, pe care armata engleză o bea foarte rar, ieşi în evidenţă. În ciuda barierei lingvistice, o anumită jovialitate îşi făcu simţită prezenţa. Ruşii urmară exemplul generalului mai mare în grad, cel de la Artileria Motorizată.

Acesta păru să asculte zâmbind traducerea celor spuse de generalul englez, aşa încât se destinseră şi ei. Maiorul de la Serviciul Operativ surprinse o glumă spusă de un tanchist englez şi fu cât pe-aci să izbucnească în râs înainte de a-şi da seama că nu trebuia să înţeleagă nici o iotă de engleză şi că era nevoit să aştepte traducerea.

Maiorul de la batalionul doi de paraşutişti se găsea lângă maiorul declarat de la Direcţia de contrainformaţii a armatei sovietice, numită şi GRU. Îi trecu prin cap să-şi exerseze cunoştinţele anemice de rusă.

— *Govoritya-vi pa-Angleeski* ? întrebă el.

Rusul se arătă încântat.

— *Ochen malinko*, răspunse el, trecând apoi la o engleză ezitantă. Mă tem că foarte puţin. Încerc acasă cu cărţile, dar nu este la fel de bine.

— Oricum, e mai bine decât mă descurc eu în rusă, spuse paraşutistul. Să nu uit: mă numesc Paul Sinclair.

— Vă rog, îmi pare atât de rău, se scuză rusul, întorcându-se şi întinzând mâna: Pavel Kucenko.

Cina se dovedi înbelşugată şi se termină cu cântece intonate în bar înainte ca cele două grupuri de ofiţeri să se retragă în camere la ora unsprezece. Câţiva aveau să-şi facă socoteala că a doua zi avea să li se permită să mai stea în pat dimineaţa – ordonanţelor li se lăsaseră instrucţiuni să se prezinte cu ceştile de ceai la ora şapte.

De fapt, maiorul Kucenko se trezi la cinci şi petrecu două ore şezând cuminte în spatele perdelelor de dantelă care acopereau ferestrele dormitorului său de o persoană. Stătu cu toate luminile stinse şi studie drumul care trecea prin faţa popotei spre poarta principală, iar de acolo către drumul spre Tidworth. Reperă sau i se păru că reperează în semiîntunericul primelor ore ale dimineţii trei bărbaţi care ar fi putut fi supraveghetori.

Îl reperă de asemenea, fix la ora şase, pe colonelul Arbuthnot care se ivi în cadrul intrării principale a popotei, aproape sub el, şi care plecă, pare-se, ca să efectueze obişnuita alergare de dimineaţă. Avea toate motivele să creadă că era vorba de un obicei de la care nu se abătea – îl văzuse pe

colonelul cel vârstnic făcând exact acelaşi lucru şi în dimineaţa precedentă.

Nu era greu să-l reperezi pe colonelul Arbuthnot, dat fiind că îi lipsea braţul stâng. Îl pierduse cu ani în urmă în timp ce patrula cu soldaţii în acel război straniu şi pe jumătate uitat de pe colinele Dhofar, cu ocazia unei companii duse de unităţile speciale engleze şi trupele din Oman pentru înfrângerea unei revoluţii comuniste ce-şi propunea să-l alunge pe sultanul Omanului şi să preia controlul asupra strâmtorii Ormuz. Un consiliu militar cuprins de porniri sentimentale îi permisese să rămână în armată şi între timp ajunsese ofiţerul de intendenţă care se ocupa de popota din Tidworth. În fiecare dimineaţă se menţinea în formă printr-o alegere de cinci mile dus-întors pe drum, o siluetă deja acceptabilă, într-un trening alb cu glugă şi cu dungi albastre, având mâneca stângă goală şi prinsă cu grijă într-o parte de materialul bluzei. Şi în această a doua dimineaţă maiorul Kucenko îl privi gânditor.

A doua zi a jocului de-a războiul trecu fără incidente, iar în cele din urmă toţi ofiţerii de ambele naţionalităţi căzură de acord că arbitrii făcuseră o treabă bună acordând victoria la puncte „verzilor" care, într-un târziu, îi dizlocaseră pe „albaştri" de pe poziţiile lor de pe Frog Hill şi puseseră stăpânire pe Fox Covert în urma unui contraatac. A treia cină se dovedi foarte veselă, cu toasturi substanţiale şi o îndelung aplaudată interpretare a *„Kalinkăi"*, oferită de tânărul căpitan sovietic din serviciul operativ care nu era spion, dar avea o voce de bariton foarte frumoasă. Grupul ruşilor trebuia să se adune în holul principal în dimineaţa următoare după micul dejun, la ora nouă, ca să ia autobuzul care avea să-i ducă la Heathrow. Autobuzul urma să vină de la Londra având deja la bord doi membri ai ambasadei care trebuiau să-i conducă la aeroport. Cât timp se cântă *„Kalinka"*, nimeni nu observă că în camera colonelului Arbuthnot, care nu era încuiată, intră cineva care plecă după un minut la fel de discret cum apărând şi care mai târziu se alătură grupului de la bar, venind din direcţia toaletei bărbaţilor.

La şase fără zece în dimineaţa următoare, o siluetă într-un trening alb, cu glugă, cu dungi albastre şi cu mâneca stângă goală prinsă într-o parte, coborî sprinten treptele popotei

și se întoarse spre poarta principală. Silueta fu zărită de un paznic aflat în spatele unei ferestre dintr-o cameră de la etajul unei clădiri situată la vreo două sute de metri distanță. Acesta își notă evenimentul, dar nu luă nici o măsură.

La poartă, caporalul de schimb ieși din corpul de gardă și salută silueta tocmai când aceasta se apleca pentru a trece pe sub barieră. Cum nu purta chipiu, alergătorul nu putu răspunde la salut, însă ridică mâna, după care se întoarse în direcția obișnuită și fugi spre Tidworth.

La șase și zece caporalul își ridică privirea, se uită încă o dată, iar pe urmă se întoarse spre sergent.

— Tocmai l-am văzut trecând pe colonelul Arbuthnot, spuse el.

— Și?

— De două ori, spuse caporalul.

Sergentul era obosit. Amândoi aveau să fie schimbați în douăzeci de minute, când îi aștepta micul dejun. Ridică din umeri.

— O fi uitat ceva, spuse el apoi.

Era o remarcă pe care avea s-o regrete mai târziu, cu ocazia prezentării în fața comisiei de disciplină.

Maiorul Kucenko se ascunse în spatele unor copaci de la marginea drumului după o jumătate de milă, se dezbrăcă de treningul alb furat și-l ascunse în tufișurile dese. Când ieși din nou la drum era îmbrăcat în pantaloni de flanelă gri, haină de tweed, cămașă și cravată. Doar pantofii Adidas nu se potriveau cu restul îmbrăcămintei. Bănuia, dar nu putea fi sigur, că la o milă în urma lui alerga un colonel Arbuthnot enervat, care pierduse zece minute fără rost căutându-și treningul obișnuit, înainte de a ajunge la concluzia că i-l luase ordonanța ca să-l dea la spălat și nu i-l mai adusese înapoi. Purta treningul de rezervă și încă nu observase că îi lipseau de asemenea o cămașă, o cravată, o haină, niște pantaloni și o pereche de pantofi de sport.

Lui Kucenko i-ar fi venit ușor să rămână în fața colonelului englez până când Arbuthnot ar fi făcut cale întoarsă, dar fu scutit de acest efort de o mașină care-l ajunse din urmă și opri la semnul pe care i-l făcu. Kucenko se aplecă spre fereastră în dreptul locului de lângă șofer.

— Îmi pare extrem de rău, spuse el, dar am impresia că mi s-a stricat maşina. Undeva în urmă. Mă întreb dacă m-ar putea ajuta cineva de la vreun garaj din North Tidworth?

— Cam devreme, răspunse şoferul, dar pot să te duc până acolo. Urcă.

Dacă ar fi fost de faţă, maiorul de la paraşutişti ar fi rămas uimit de neaşteptata cunoaştere a limbii engleze de care dădea dovadă Kucenko. Însă accentul străin tot nu dispăruse.

— Nu eşti de pe-aici, nu? întrebă şoferul pentru a face conversaţie.

Kucenko râse.

— Nu, sunt din Norvegia. Vizitez catedralele voastre din Anglia.

Kucenko fu lăsat de amabilul şofer în centrul oraşelului adormit pe nume North Tidworth la şapte fără zece. Şoferul îşi continuă drumul spre Marlborough. Nu avea să găsească nici un motiv să pomenească vreodată de această întâmplare şi nici nu avea să-l întrebe cineva de ea.

În centrul oraşului, Kucenko descoperi o cabină telefonică şi exact la şapte fără un minut formă un număr la Londra, introducând o monedă de cincizeci de penny pentru începerea convorbirii. I se răspunse când sună pentru a cincea oară.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Roth, domnul Joe Roth, spuse Kucenko.

— Mda, eu sunt Joe Roth, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Păcat, spuse Kucenko. Vedeţi, de fapt speram să pot vorbi cu Chris Hayes.

În apartamentul lui mic dar elegant din Mayfair, Joe Roth înţepeni şi toate antenele lui profesionale intrară în alarmă de gradul unu. Se trezise doar de douăzeci de minute şi era încă în pijama, neras, aşteptând să i se umple cada ca să facă o baie şi pregătindu-şi prima cafea din cursul zilei. Tocmai venea din camera de zi în bucătărie, cu un suc într-o mână şi cafeaua în cealaltă, când sunase telefonul. Era devreme chiar şi pentru el care nu se scula târziu, deşi postul lui de director-adjunct al Serviciului de relaţii cu publicul din ambasada americană, aflată la doar un sfert de milă distanţă în Grosvenor Square, nu-l obliga să ajungă înainte de zece.

Joe Roth făcea parte din CIA, însă nu era directorul secției din Londra. Această onoare îi revenea lui William Carver iar Carver aparținea Direcției pentru Emisfera Vestică, la fel ca toți ceilalți directori de secție. Ca atare, Carver era declarat, ceea ce însemna că toți oamenii cu o oarecare importanță știau cine este și cu ce se ocupă. Carver era membru din oficiu al Comitetului Comun Englez de Contrainformații, reprezentantul oficial al companiei din Londra.

Roth venea de la Oficiul pentru proiecte speciale, un birou înființat cu doar șase ani în urmă ca să se ocupe, așa cum reieșea și din nume, de proiectele și măsurile active pe care Langley le considera suficient de delicate pentru ca mai târziu șeful secției să fie capabil să declare că nu știe nimic de ele, chiar și în fața aliaților Americii.

Toți ofițerii CIA, indiferent de secția din care vin, au un nume real și unul operativ sau profesional. În ambasada țărilor prietene, numele real este efectiv real. Joe Roth era într-adevăr Joe Roth, fiind înregistrat ca atare pe lista diplomaților. Dar, spre deosebire de Carver, era nedeclarat pentru toată lumea, cu excepția unui mic conciliabul de trei sau patru omologi englezi din Secret Intelligence Service. Iar numele lui profesional era cunoscut tot de acei oameni puțini la număr, plus câțiva colegi din America. Faptul că și-l auzi rostit la telefon la ora șapte dimineața, și pe deasupra de o voce lipsită de accent englez, avu efectul unei sonerii de alarmă.

— Îmi pare rău, spuse el prudent, la telefon e Joe Roth. Cu cine vorbesc?

— Ascultați-mă cu atenție, domnule Roth sau domnule Hayes. Numele meu e Piotr Alexandrovici Orlov. Sunt colonel plin în KGB...

— Uitați ce e, dacă e vorba de-o glumă...

— Domnule Roth, faptul că v-am folosit numele operativ nu este o glumă, pentru Dumnezeu. Iar faptul că dezertez în favoarea Statelor Unite nu este o glumă pentru mine. Și exact asta am de gând să fac. Vreau să ajung în America – și cât mai repede. Peste foarte puțin timp o să-mi fie imposibil să mă mai întorc la ai mei. Nu mi-ar accepta nici o scuză. Am o cantitate uriașă de informații de mare valoare pentru agenția dumneavoastră, domnule Roth. Trebuie să vă hotărâți rapid, sau mă întorc cât încă mai am timp...

Roth mâzgălise în grabă pe un bloc-notes luat de pe măsuța de cafea din camera de zi. Pe hârtie rămăsese scorul partidei de pocher pe care o încheiase târziu cu o seară înainte cu Sam McCready. Mai târziu avea să-și aducă aminte că-și spusese: Dumnezeule, dacă ar auzi Sam chestia asta ar face pe el. Își întrerupse interlocutorul.

— Unde anume sunteți acum, domnule colonel?

— Într-o cabină telefonică dintr-un orășel de lângă Salisbury Plain, spuse vocea.

Din punct de vedere gramatical, engleza folosită era aproape perfectă. Doar accentul era evident străin. Roth fusese pregătit să distingă și să recunoască fel de fel de accente. Acesta era slav, probabil rusesc. Continuă să se întrebe dacă nu cumva avea de-a face cu unul din bancurile smintite ale lui Sam McCready și dacă n-o să audă deodată niște hohote de râs revărsându-i-se în urechi prin telefon. La naiba, nici măcar nu era 1 aprilie. Se aflau în ziua de 3 a aceleiași luni.

— Timp de trei zile, spuse vocea, am făcut parte dintr-un grup de ofițeri sovietici care au asistat la manevrele militare ale englezilor pe Salisbury Plain. Am stat la cazarma Tidworth. Falsa mea identitate a fost cea a maiorului Pavel Kucenko din GRU. Am plecat cu o oră în urmă. Dacă nu mă întorc într-o oră, nu pot să mă mai întorc deloc. Am nevoie de o jumătate de oră ca să ajung înapoi la cazarmă. Aveți treizeci de minute ca să-mi comunicați ce hotărâre ați luat, domnule Roth.

— În regulă, domnule colonel. Sunt dispus să vă cred – deocamdată. Vreau să mă sunați din nou peste cincisprezece minute. Linia va fi liberă și vă veți primi răspunsul.

— Cincisprezece minute, după care mă întorc, spuse vocea iar legătura telefonică se întrerupse.

Mintea lui Roth parcă intrase în priză. Joe avea treizeci și nouă de ani, dintre care doisprezece îi petrecuse în cadrul agenției. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva. Ce-i drept, oamenii munceau o viață în agenție și nu miroseau urma niciunui dezertor sovietic. Însă el știa de ei, așa cum știa de fapt toată lumea: toți agenții de teren erau instruiți, avertizați și pregătiți să ia oricând în calcul posibilitatea unei dezertări din tabăra sovietică.

Ştia că majoritatea apăreau după abordări iniţiale, de tatonare. De obicei, hotărârea era luată după o chibzuinţă îndelungată şi chiar după anumite pregătiri făcute de dezertor. Se transmiteau mesaje oamenilor cunoscuţi ai agenţiei din zonă. Vreau să ne întâlnim, vreau să discutăm condiţiile. În general, i se cerea potenţialului dezertor să rămână pe loc şi să furnizeze o serie de informaţii înainte de „transformarea" finală. Dacă refuza, i se solicita să vină măcar cu o servietă de documente. Cantitatea pe care o putea trimite sau aduce cu el înainte de transferare se reflecta în poziţia, recompensele şi stilul lui de viaţă. În meseria lor, acest târg se numea preţul miresei.

Câteodată, însă foarte rar, avea loc o aşa-numită „intrare directă". Dezertorul apărea pur şi simplu după ce îşi tăia toate căile de retragere, neputând să se mai întoarcă. În aceste cazuri nu prea aveai de ales: ori îl acceptai pe individ, ori îl expediai într-un lagăr de refugiaţi. La ultima soluţie nu se prea recurgea, nici măcar în cazul unui dezertor de nivel inferior şi relativ inutil, ca de exemplu un marinar de pe o navă comercială sau un soldat simplu, care nu aveau nimic de oferit. Varianta era pusă în aplicare doar dacă testele cu detectorul de minciuni referitoare la motivul dezertării dovedeau că aveau de-a face cu un agent specializat în dezinformare. În acest caz, America refuza să-l accepte. Dacă se întâmplă aşa ceva, ruşii înghiţeau găluşca, îşi scoteau agentul din lagărul de refugiaţi şi-l aduceau înapoi în ţară.

Din câte ştia Roth, într-o singură situaţie KGB-ul urmărise un dezertor refuzat în interiorul lagărului de refugiaţi şi-l lichidase. Asta fiindcă fusese respins la testul poligrafic, deşi spusese adevărul. Aparatul îi interpretase neliniştea drept dovadă că spunea minciuni. Afurisit ghinion. Firește, asta se întâmplase la început. Acum detectoarele de minciuni funcţionau mai bine.

Şi iată acum un om care susţinea că e colonel plin în KGB şi voia nici mai mult nici mai puţin decât o intrare directă. Fără un avertisment prealabil. Fără tocmeală. Fără valize pline de documente de dată recentă scoase din reşedinţa KGB-ului din ultimul loc unde fusese detaşat. Un om care dezerta chiar în inima Angliei, nu altundeva, nici în Orientul Mijlociu şi nici în America Latină. Şi care li se oferea americanilor, nu englezilor.

Sau poate că-i abordase deja pe englezi? Fusese cumva refuzat? Mintea lui Roth trecea rapid în revistă toate posibilitățile, în timp ce minutele se scurgeau unul după altul.

Șapte și cinci. Două și cinci la Washington. Toată lumea dormea. Ar trebui să-l sune pe Calvin Bailey, directorul Secției de proiecte speciale și șeful lui. Care fără îndoială că acum dormea dus în Georgetown. Dar timpul... nu avea timp. Deschise un dulăpior în perete care dădu la iveală computerul personal. Îl introduse rapid în circuitul al cărui centru de comandă se afla undeva la subsolul ambasadei din Grosvenor Square. Îi dădu computerului cifrul special și ceru memoriei sale să se concentreze asupra ofițerilor superiori din KGB cunoscuți în Vest. După care puse întrebarea: cine este Piotr Alexandrovici Orlov?

Unul din lucrurile ciudate ale lumii serviciilor secrete este atmosfera aproape amicală care există înăuntrul ei. Piloții împărtășesc același tip de camaraderie, permițându-li-se să se comporte în acest fel. Lucru valabil în egală măsură pentru parașutiști și pentru trupele speciale.

Profesioniștii au tendința de a se respecta reciproc, chiar în pofida barierelor ridicate de rivalitate, opoziție sau ostilitatea fățișă. În cel de-al doilea război mondial, piloții de atac din *Luftwaffe* și din RAF se urâseră foarte rar unul pe altul, lăsând sentimentele de acest gen în seama delatorilor și a civililor. Profesioniștii sunt dispuși să-și servească loial conducătorii politici și birocrații, însă preferă de obicei să dea pe gât o stacană de bere alături de alți practicanți ai aceleiași meserii ascunse, fie ei și din tabăra adversă.

În lumea serviciilor secrete, fiecare se interesează cu mare grijă de oamenii folosiți de celălalt, chiar și în ziua de azi. Avansările și transferurile din agențiile aliate, rivale sau inamice sunt notate și înregistrate atent. În orice capitală, probabil că șeful KGB-ului va ști cine sunt directorii secțiilor engleză și americană și invers. Cu ocazia unei petreceri dată cândva în Dar-es-Salaam, șeful KGB-ului se apropiase de directorul secției engleze a SIS-ului cu un pahar de whisky cu sifon.

— Domnule Child, îl anunțase el solemn, știți cine sunt și știu cine sunteți. Avem amândoi o meserie dificilă. N-ar trebui să ne ignorăm unul pe celălalt.

După care băuseră în cinstea acelui fapt.

Memoria computerului CIA din Londra era legată direct de Langley, Virginia, iar drept răspuns la întrebarea lui Roth mai multe circuite mici începură să parcurgă listele de ofițeri KGB cunoscuți celor din CIA. Erau sute de „confirmați" și mii de „bănuiți". Cele mai multe cunoștințe proveneau chiar de la dezertori, dat fiind că una din zonele pe care ofițerii însărcinați cu interogarea țin morțiș să o exploreze întotdeauna cu dezertorii recent sosiți se referă la numele importante ale momentului, precum și la cine fusese transferat, retrogradat sau avansat. Cunoștințele creșteau ca volum cu fiecare nou dezertor.

Roth știa că în ultimii patru ani englezii fuseseră mai mult decât folositori în această privință, punând la dispoziție sute de nume, dintre care multe erau noi, iar restul confirmări sau bănuieli. Englezii își puneau cunoștințele în parte pe seama interceptărilor, în parte pe seama analiștilor inteligenți și în parte pe seama dezertorilor de genul lui Vladimir Kuzicikin, omul de la Direcția Activităților Ilegale pe care-l făcuseră pierdut și-l scoseseră din Beirut. Indiferent de sursa informațiilor la prima mână ale băncii de date din Langley, nu se putea spune că aceasta își pierdea vremea. Literele luminoase verzi începură să apară pe ecranul micuț al lui Roth.

PIOTR ALEXANDROVICI ORLOV. KGB. COLONEL PLIN PRESUPUS A FI ÎN DIRECȚIA A TREIA ÎN ULTIMII PATRU ANI. PRESUPUS A SE DA DREPT MAIOR GRU ÎN STATUL MAJOR COMUN DE PLANIFICARE AL ARMATEI ROȘII DIN MOSCOVA. POSTURI ANTERIOARE ÎN CENTRUL DE PREGĂTIRE DE LUPTĂ DIN MOSCOVA ȘI ÎN DIRECȚIA ÎNTÎI (ACTIVITĂȚI ILEGALE) DIN IAZENEVO.

Roth fluieră când aparatul își epuiză cunoștințele despre individul numit Orlov, apoi îl închise. Cele spuse la telefon de vocea aceea se legau. Direcția a Treia, sau a forțelor armate, din cadrul KGB-ului avea sarcina supravegherii constante a loialității forțelor armate. Ca atare, era expusă unor puternice resentimente, însă în același timp tolerată. Ofițerii din Direcția forțelor armate se infiltrau de obicei în aceste forțe deghizați în ofițeri GRU, adică aparținând contraspionajului militar. Asta

explica faptul că se aflau pretutindeni, puneau întrebări şi nu slăbeau de fel supravegherea. Dacă Orlov acţionase într-adevăr timp de patru ani pe post de maior GRU în cadrul Statului Major al pregătirii de luptă numit de ministrul sovietic al Apărării, era o veritabilă enciclopedie ambulantă. Acest fapt explica totodată prezenţa lui în grupul ofiţerilor sovietici invitaţi, în urma recentului acord dintre NATO şi Tratatul de la Varşovia, pe Salisbury Plain, ca să asiste la jocul de-a războiul practicat de englezi.

Se uită la ceas. Şapte şi paisprezece. N-avea timp să sune la Langley. Trebuia să se hotărască în şaizeci de secunde. Era prea riscant să-i spună să se întoarcă la popotă, să se furişeze la el în cameră şi să accepte frumuşel o ceaşcă de ceai adusă de un steward englez. Pe urmă înapoi la Heathrow şi Moscova. „Să încerc să-l conving să fugă de la Heathrow, ca să am timp să iau legătura cu Calvin Bailey la Washington". Chiar atunci sună telefonul.

— Domnule Roth, lângă cabina telefonică se află un autobuz. Primul al dimineţii. Cred că duce personalul civil de serviciu la cazarma Tidworth. Pot să mă întorc la timp, dacă n-am încotro...

Roth trase adânc aer în piept. E cariera ta în joc, băiete, cum te văd şi cum mă vezi.

— În regulă, domnule colonel Orlov, vă primim. O să iau legătura cu colegii mei englezi, iar în treizeci de minute o să fiţi în siguranţă cu ei...

— Nu, se auzi o voce aspră, care nu admitea să fie contrazisă. Vin doar la americani. Vreau să plec de-aici şi să ajung rapid în America. Aşa facem târgul, domnule Roth. De altceva nici nu poate fi vorba.

— Uitaţi ce e, domnule colonel...

— Nu, domnule Roth, vreau să veniţi personal după mine. Peste două ore. Curtea exterioară a gării Andover. Iar de acolo la baza aeriană americană din Upper Heyford. Mă urcaţi într-un avion care ajunge în America. E singura învoială pe care-o accept.

— Bine, domnule colonel. S-a făcut. O să fiu acolo.

Roth avu nevoie de zece minute ca să-şi pună nişte haine de stradă, să-şi ia paşaportul, legitimaţia CIA, banii şi cheile de la maşină şi să coboare scările până la automobilul parcat în garajul subteran.

La cincisprezece minute după ce pusese receptorul în furcă, intră pe Park Lane şi se îndreptă spre nord în direcţia lui Marble Arch şi Bayswater Road, preferând acest drum aglomeraţiei din Knightsbridge şi Kensington.

La opt trecuse deja de Heathrow, după care porni spre sud pe M 25 iar apoi spre sud-vest pe M 3, care făcea legătura cu drumul ce ducea la Andover. Intră în curtea interioară a gării la nouă şi zece. Acolo exista un adevărat şuvoi de maşini care parcau ca să-i lase pe călători, părăsind curtea după câteva secunde. Călătorii se grăbeau să ajungă în holul principal al gării. Un singur om rămase pe loc. Se sprijinea de un perete, îmbrăcat în haină de tweed, pantaloni gri şi tenişi, şi citea un ziar de dimineaţă. Roth se apropie de el.

— Cred că dumneavoastră sunteţi omul cu care trebuie să mă întâlnesc, spuse el încet.

Cititorul îşi ridică privirile şi dădu la iveală doi ochi calmi şi cenuşii şi chipul aspru al unui bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Asta depinde de legitimaţie, răspunse bărbatul

Era aceeaşi voce care vorbise şi la telefon. Roth îi întinse legitimaţia CIA. Orlov o studie şi dădu din cap. Roth îi arătă maşina al cărei motor continua să meargă, blocând vreo câteva aflate în spatele ei. Orlov privi în jur, ca şi cum şi-ar fi luat adio de la o lume pe care o cunoscuse. Urcă în maşină fără să scoată un cuvânt.

Roth îi spusese ofiţerului de serviciu de la ambasadă să-i anunţe pe cei din Upper Heyford că venea cu un musafir. Mai avu nevoie de încă aproape două ore ca să străbată zona rurală până la baza aeriană americană din Oxfordshire. Roth merse cu maşina direct la biroul comandantului bazei. Se dădură două telefoane la Washington, după care Langley raportă Pentagonului iar acesta îi dădu instrucţiunile necesare comandantului bazei. Zborul de legătură cu plecarea din Upper Heyford şi având drept destinaţie baza aeriană Andrews, Maryland, din după-amiaza aceea la ora trei, avu doi pasageri în plus.

Asta se întâmpla la cinci ore după ce toată lumea intrase în rahat pe distanţa Tidworth-Londra şi retur. Cu mult înaintea

decolării, avu loc o ceartă clasa întâi între armata engleză, Ministerul Apărării, Serviciul de securitate și ambasada rusă.

Grupul sovietic se adunase pentru micul dejun pe la opt în sala de mese a popotei, iar ofițerii începuseră să poarte discuții destinse cu omologii lor englezi. La opt și douăzeci se strânseseră șaisprezece oameni. Absența maiorului Kucenko fu remarcată, însă fără urmă de îngrijorare.

Cu vreo zece minute înainte de nouă rușii se întâlniră din nou în holul principal, cu tot cu bagaje, și încă o dată absența maiorului Kucenko se făcu observată. Trimiseră un steward ca să-l roage să se grăbească. Autobuzul îi aștepta în fața ușii.

Stewardul se întoarse și spuse că nu era nimeni în camera maiorului, dar că bagajele erau acolo. O delegație de doi ofițeri englezi și doi ruși plecă să-l caute. Văzură că maiorul dormise în patul lui, prosopul de la baie era ud și aparent *toate* hainele lui Kucenko erau acolo, indicând că și el se afla prin apropiere. Cercetară baia de la capătul coridorului (numai celor doi generali ruși li se puseseră la dispoziție săli de baie *en suite*), dar fără rezultat. Controlară și toaletele, însă și acestea erau goale. Chipurile celor doi ruși, printre care și colonelul GRU, își pierduseră deja orice urmă de bonomie.

La rândul lor, și englezii începuseră să se îngrijoreze. Se organiză o cercetare completă a clădirii popotei, dar tot nu se descoperi nimic. Un căpitan englez de la Contrainformații ieși discret ca să stea de vorbă cu „supraveghetorii" invizibili din Serviciul de securitate. Jurnalul lor arăta că doi ofițeri în trening plecaseră să facă *jogging* de dimineață, însă de întors se întorsese doar unul. Sunară urgent la poarta principală. În jurnalul de noapte se preciza că numai colonelul Arbuthnot ieșise și că se înapoiase.

Pentru rezolvarea problemei, caporalul de schimb fu sculat din pat. El relată dubla plecare a colonelului Arbuthnot, care fu la rândul lui confruntat și negă cu hotărâre că părăsise poarta principală, se întorsese și plecase din nou. Cercetându-i-se camera, se observă că lipseau un trening alb, o haină, o cămașă, o cravată și o pereche de pantaloni. Căpitanul de la Contrainformații avu o discuție grăbită și purtată în șoaptă cu generalul englez mai mare în grad, care

deveni extrem de grav şi-l invită pe omologul lui rus să-l însoţească la el în birou.

Când generalul rus ieşi, era alb de mânie şi ceru de urgenţă o maşină militară care să-l ducă la ambasada lui din Londra. Apoi prinseră de veste şi ceilalţi cincisprezece ruşi care deveniră glaciali şi inabordabili. Era ora zece, moment în care începură telefoanele.

Generalul englez îl trezi pe şeful Statului Major din Londra şi-i prezentă un raport complet. Un alt raport similar plecă de la şeful „supraveghetorilor" spre superiorii lui de la cartierul general al Serviciilor de securitate din Curzon Street, Londra. Acolo el fu înmânat pe dată directorului general adjunct, care bănui imediat că era vorba de mâna TSAR-ului, acronimul amical prin care Serviciul de securitate se referea câteodată la Serviciul de informaţii şi care desfăşurat însemna „Those Shits Across the River"[1].

În partea sudică a Tamisei, în Century House, directorul adjunct Timothy Edwards primi un telefon din Curzon Street, însă putu să nege orice amestec al SIS-ului în toată povestea. Imediat după ce puse receptorul în furcă apăsă pe un buton de pe birou şi se răsti în microfon:

— Spune-i, te rog, lui Sam McCready să urce urgent la mine.

La amiază generalul rus, însoţit de colonelul din GRU, avea deja o discuţie cu uşile închise la ambasada sovietică din Kensington Palace Gardens cu ataşatul sovietic al Apărării, despre care se ştia că este general maior de infanterie, dar care deţinea de fapt acelaşi grad în GRU. Nici unul din cei trei nu ştia că maiorul Kucenko era unul şi acelaşi cu colonelul Orlov din KGB, un fapt pe care-l cunoşteau foarte puţini ofiţeri superiori din cadrul Statului Major comun al pregătirii de luptă din Moscova. La drept vorbind, tustrei s-ar fi simţit uşuraţi dacă ar fi ştiut. Puţine lucruri le plac atât de mult ofiţerilor ruşi ca situaţiile în care KGB-ul se face de baftă. La Londra se credea că pierduseră un maior din GRU şi erau cu toţii profund nefericiţi, aşteptând totodată reacţia Moscovei.

La Cheltenham, cartierul general al comunicaţiilor

[1] Rahaţii de dincolo de fluviu (n.trad.).

guvernului, adică postul de ascultare a întregii naţii, se notă şi se semnală o creştere bruscă şi spectaculoasă a comunicaţiilor sovietice prin radio între ambasadă şi Moscova, folosindu-se atât codul diplomatic cât şi cel civil.

În timpul orei de prânz, ambasadorul sovietic Leonid Zamiatin depuse un protest vehement pe adresa Ministerului de Externe englez, susţinând că era vorba de o răpire şi solicitând accesul imediat la maiorul Kucenko. Protestul circulă de sus în jos, de la Foreign Office la toate agenţiile secrete care îşi ridicară la unison mâinile albe ca zăpada şi replicară: „dar nu e la noi".

Cu mult înainte de amiază, furia ruşilor ajunsese la fel de mare ca nedumerirea englezilor. Modul în care „se topise" Kucenko (continuau să-i spună aşa) era, eufemistic spus, bizar. Dezertorii nu dezertau toată ziua bună ziua ca să bea o bere într-un bar, ci se îndreptau spre anumite puncte de refugiu, de obicei pregătite dinainte. Dacă Kucenko ar fi dat buzna într-o secţie de poliţie – se mai văzuseră cazuri – poliţia din Wiltshire ar fi luat imediat legătura cu Londra şi i-ar fi dat de ştire. Dat fiind că toate agenţiile engleze îşi trâmbiţau nevinovăţia, singura posibilitate care rămânea în picioare era cea a altor agenţii cu sediul pe teritoriul englez.

Bill Carver, şeful secţiei CIA din Londra, era într-o situaţie imposibilă. Roth fusese nevoit să ia legătura cu Langley de la baza aeriană, ca să primească aprobarea pentru zborul american, iar Langley îl informase pe Carver. Acesta cunoştea regulile acordului anglo-american cu privire la asemenea chestiuni – era o mare insultă din partea americanilor să-l facă pierdut pe un rus în Anglia chiar sub nasul englezilor şi fără să-i anunţe. Însă Carver fu sfătuit să amâne răspunsul până când avionul tip MATS[1] părăsea spaţiul aerian englez. Acesta recurse la trucul de-a se declara indisponibil toată dimineaţa, după care solicită o întrevedere urgentă cu Timothy Edwards la ora trei după-masa, cerere care fu aprobată.

Carver întârzie – stătuse la trei cvartale distanţă în maşină, până când află la telefonul din automobil că avionul

[1] Military Air Service Transport – Serviciul de transport aerian al armatei (n. trad.).

MATS decolase. În momentul când dădu cu ochii de Edwards era trei și zece, iar aparatul american trecuse de Canalul Bristol și de sudul Irlandei, urmând să mai oprească doar în Maryland.

La ora confruntării cu Edwards, Carver primise deja un raport amănunțit de la Roth, adus de un curier al aviației americane de la baza din Londra. Roth explicase că nu avusese decât două soluții, să-l accepte pe Kucenko / Orlov fără să știe nimic despre el sau să-l lase să se întoarcă, precum și că Orlov nu voia să stea de vorbă decât cu americanii.

Carver se folosi de acest lucru ca să încerce să diminueze ofensa adusă englezilor. Edwards verificase de mult informațiile cu McCready și știa exact cine era Orlov – banca de date consultată de Roth imediat după șapte dimineața era în primul rând rezultatul activității celor din SIS. În sinea lui, Edwards își dădea seama că și el ar fi acționat exact ca Roth dacă i s-ar fi oferit un asemenea chilipir, însă se purtă în continuare cu răceală și se prefăcu jignit. După ce primi în mod formal raportul lui Carver, informă imediat pe propriul ministru al Apărării, ministrul de externe și serviciul înfrățit: securitatea. Kucenko (nu găsi de cuviință – deocamdată – să le spună că adevăratul nume al bărbatului era Orlov) se afla pe teritoriu american și scăpase de sub controlul englezilor.

După o oră, ambasadorul Zamiatin sosi la Foreign Office, pe King Charles Street, și fu poftit direct în biroul ministrului de externe. Deși dădea impresia că va primi cu scepticism orice fel de explicație, în sinea lui era gata să-l creadă pe Sir Geoffrey Howe, despre care știa că e un om cu desăvârșire onorabil. Prefăcându-se ultragiat în continuare, rusul se întoarse la ambasadă și vorbi cu Moscova. Delegația militară sovietică zbură spre casă la o oră târzie în seara aceea, profund abătută la gândul interminabilelor interogatorii care-i așteptau pe toți membrii ei.

Cât despre Moscova, și acolo izbucnise o ceartă violentă între KGB, care îi acuza pe cei din GRU că nu dădeau dovadă de destulă vigilență, și GRU, care acuza KGB-ul că avea ofițeri trădători pe schemă. Soția lui Orlov, extrem de amărâtă și susținându-și nevinovăția, era interogată chiar

atunci, la fel ca toți colegii, superiorii, prietenii și oamenii lui de legătură.

La Washington, directorul Serviciului de informații[1] vorbi la telefon cu secretarul de stat, care era supărat fiindcă îi fusese adusă o telegramă de adâncă insatisfacție din partea lui Sir Geoffrey Howe, cu privire la modul cum fusese tratată problema. După ce închise telefonul, directorul îi privi peste masa de lucru pe cei doi bărbați, directorul adjunct (Secția operativă) și șeful secției de proiecte speciale, Calvin Bailey, adresându-i-se ultimului.

— Tânărul tău domn Roth. De data asta chiar că a scormonit cu bățul în viespar. Și zici că a acționat din proprie inițiativă?

— Da. Din câte-am înțeles, rusul nu i-a dat timp să aplice procedura obișnuită. A fost o decizie care trebuia luată pe moment.

Bailey era un tip slab și uscat, care nu avea obiceiul să se împrietenească la cataramă cu nimeni din cadrul Agenției. Oamenii îl considerau distant și rece. Dar știa să-și facă meseria.

— I-am supărat destul de rău pe englezi. Ți-ai fi asumat același risc? întrebă directorul.

— Nu știu, răspunse Bailey. O să știm abia după ce-o să stăm de vorbă cu Orlov. Așa cum se cuvine.

Directorul dădu din cap. Și în lumea serviciilor secrete, ca peste tot, regula era simplă. Dacă riscai iar mișcarea îți aducea profituri mari erai un tip deștept, bun pentru vârful ierarhiei. Dacă dădeai greș, exista oricând varianta pensionării la cerere. Directorul dori să aibă o imagine clară.

— Îți asumi răspunderea pentru Roth, indiferent dacă iese bine sau rău?

— Da, spuse Bailey. Faptul e consumat. Trebuie să vedem cu ce ne-am ales.

Când zborul MATS aterizează la Andrews după 6 p.m., ora Washingtonului, pe pistă așteptau cinci mașini ale Agenției. Înainte de debarcarea personalului auxiliar, cei doi bărbați, pe care nici unul nu-i recunoscu și pe care nici nu avea rost să-i mai vadă vreunul cândva, fură conduși de la avion și ascunși

[1] În text, DCI – Director of Central Intelligence (n. trad.).

în limuzinele cu geamuri închise la culoare care așteptau în apropiere. Bailey se întâlni cu Orlov, dădu din cap cu răceală și așteptă să-l vadă pe rus instalat în a doua mașină. Apoi se întoarse spre Roth.

— Ți-l fac cadou, Joe. Tu l-ai adus, tu te ocupi de el.

— Nu sunt interogator, spuse Roth. Nu e specialitatea mea.

Bailey ridică din umeri.

— El te-a cerut. Ai venit cu el și simte că ți-a rămas dator. Poate că o să fie mai destins cu tine. O să ai parte de tot sprijinul – traducători, analiști și specialiști în toate lucrurile la care o să se refere. Și poligraful, bineînțeles. Începe cu poligraful. Du-l la fermă, ești așteptat. Și fii atent, Joe, vreau totul. Cum afli ceva, imediat, doar pentru mine, scris cu mânuța proprie. OK?

Roth dădu din cap. Cu șaptesprezece ore în urmă, când se îmbrăcase cu un trening alb într-un dormitor din Anglia, Piotr Orlov, alias Pavel Kucenko, fusese un ofițer sovietic demn de încredere, cu o casă, o soție, o carieră și o patrie. Acum era un pachet pitit pe bancheta din spate a unei limuzine, într-un ținut străin, urma să fie stors până la ultima picătură și simțea desigur, așa cum se întâmplă cu toți, primele remușcări provocate de îndoială și poate că și de panică. Roth se întoarse și se pregăti să se urce în mașină lângă rus.

— Încă ceva, Joe. Dacă se dovedește că Orlov, care acum are numele de cod „Minstrel"[1], e un chix, directorul o să mă mănânce fript. Dar asta după ce te halesc eu pe tine. Succes.

Ferma era și rămăsese o casă conspirativă a CIA-ului, o gospodărie autentică din acea regiune din Virginia de Sud unde se creșteau cai. Fără a fi foarte departe de Washington, era ascunsă în inima unei păduri, înconjurată de parapete și garduri, se putea ajunge la ea venind pe o alee lungă și era păzită de echipe de tineri foarte bine făcuți, care absolviseră cu brio cursurile de perfecționare în lupta fără arme și în categoriile de armament de la Quantico.

Orlov fu poftit într-un apartament confortabil de două camere, zugrăvit în culori odihnitoare, cu baie și cu facilitățile

[1] Menestrelul (n. trad.).

obișnuite ale unui hotel de calitate – televizor, video, casetofon, fotolii și o măsuță de sufragerie. I se servi masa, prima pe care o lua în America, iar Joe Roth mâncă împreună cu el. În timpul zborului cei doi bărbați căzuseră de acord să-și spună Peter și Joe. Acum se părea că relația lor avea să se adâncească.

— N-o să fie întotdeauna ușor, Peter, spuse Roth, privindu-l pe rus cum se ocupa de un hamburger substanțial.

Poate că se gândea la ferestrele blindate care nu se deschideau când ți-e lumea mai dragă, la oglinzile false din toate camerele, la înregistrarea fiecărui cuvânt rostit în apartament și la interogarea riguroasă care urma să aibă loc. Rusul dădu din cap.

— Mâine trebuie să începem, Peter. Trebuie să stăm de vorbă, dar cum scrie la carte. O să fii obligat să te supui unui test poligrafic. Dacă-l treci cu bine, o să trebuiască să-mi spui... multe lucruri. De fapt, totul. Tot ce știi sau bănuiești. Iar apoi s-o iei de la capăt și tot așa.

Orlov lăsă furculița din mână și zâmbi.

— Joe, suntem doi oameni care au trăit în lumea asta ciudată. Nu trebuie să... îți alegi cuvintele, spuse el, căutând expresia potrivită. Trebuie să justific riscul pe care ți l-ai asumat ca să mă scoți de-acolo. Ceea ce voi numiți prețul miresei, nu?

Roth râse.

— Da, Peter, exact de asta avem nevoie acum. De prețul miresei.

La Londra, Serviciul de informații nu rămăsese cu mâinile-n sân. Timothy Edwards aflase rapid numele dispărutului de la ministrul Apărării – Pavel Kucenko. Banca de date proprie îi dezvăluise imediat numele conspirativ al colonelului Piotr Orlov din Direcția a Treia a KGB-ului, moment în care se decisese să-l cheme pe Sam McCready.

— Le-am vârât morcovul verilor noștri americani cât de tare am putut. Simularea unei jigniri profunde, ultragiere la toate nivelele, chestii de genul ăsta. Bill Carver se consumă teribil – își vede periclitată propria poziție aici. Oricum, o să facă presiuni pe lângă Langley ca să ne dea tot, în forma integrală și în cel mai scurt timp. Vreau să formez un mic grup și să ne uităm la marfa lui Orlov imediat după ce ne parvine. Aș dori să te ocupi tu de treaba asta... sub îndrumarea mea.

— Mulțumesc, spuse Dezinformatorul. Însă eu aș cere mai mult. Aș solicita accesul nemijlocit. Poate că Orlov știe lucruri care ne interesează în mod special și care nu figurează pe lista de priorități de la Langley. Aș dori să am acces, acces personal.

— S-ar putea să fie greu, medită Edwards. Probabil că l-au pitit pe undeva prin Virginia. Dar pot să întreb.

— Ai tot dreptul, insistă McCready. În ultima vreme le-am dat materiale cu nemiluita.

Un gând pluti în aer, fără a fi exprimat. Amândoi știau de unde provenise cea mai mare parte a mărfii în acești ultimi patru ani. În plus, exista și cartea cu planurile de război ale sovieticilor, predată la Langley cu un an în urmă.

— Încă ceva, spuse Sam. Aș vrea să-l verific pe Orlov. Prin Keepsake[1].

Edwards îl privi țintă pe McCready. Keepsake era o „comoară" a englezilor, un rus care lucra pentru SIS, dar care era atât de bine situat ierarhic și atât de suspicios încât doar patru oameni din Century House știau cine este și mai puțin de zece aveau idee că exista cu adevărat. Cei care-i cunoșteau identitatea erau șeful în persoană, Edwards, inspectorul însărcinat cu supravegherea blocului sovietic și McCready, ofițerul lui de caz, omul care îl coordona.

— Nu facem o prostie? întrebă Edwards.

— Cred că așa trebuie procedat.

— Ai grijă.

În dimineața următoare se putu vedea clar că mașina neagră era parcată pe o linie galbenă dublă iar agentul de circulație aplică amenda fără ezitare. Tocmai terminase și strecurase plicul de plastic sub unul din ștergătoarele de parbriz când un bărbat zvelt și bine îmbrăcat, într-un costum gri, ieși dintr-un magazin din apropiere, zări biletul și începu să protesteze. Era o scenă atât de obișnuită încât n-o observă nimeni, chiar dacă se petrecea pe o stradă din Londra.

De departe, eventualul privitor ar fi văzut gesturile normale ale conducătorului auto și impasibilele ridicări din umeri ale agentului de circulație. Trăgându-l de mânecă, conducătorul

---

[1] Suvenir (n. trad.).

auto îl îndemnă pe polițist să meargă cu el în spatele mașinii și să se uite la număr. Făcând întocmai, agentul zări însemnul de corp diplomatic aflat lângă numărul de înregistrare. Evident că nu-l văzuse până atunci, dar asta nu avu darul să-l impresioneze. O fi corpul diplomatic străin scutit de amenzi, însă nu și de biletul de avertisment. Începu să se îndepărteze.

Conducătorul auto smulse biletul de pe parbriz și i-l flutură agentului pe sub nas. Agentul puse o întrebare. Ca să arate că era într-adevăr diplomat, conducătorul auto se căută prin buzunare și dădu la iveală o legitimație la care îl obligă pe agent să se uite. Acesta privi, înălță încă o dată din umeri și plecă. Furios, conducătorul auto mototoli biletul de parcare și-l aruncă în mașină înainte de-a se urca și de-a o lua din loc.

Ceea ce n-ar fi putut vedea eventualul privitor era hârtiuța introdusă înăuntrul legitimației și pe care fusese scris: SALA DE LECTURĂ, BRITISH MUSEUM, MÂINE, ORA 2 P.M. De asemenea, n-ar fi putut observa că, după o milă, conducătorul auto netezise biletul de parcare și citise pe verso: COLONELUL PIOTR ALEXANDROVICI ORLOV A DEZERTAT LA AMERICANI. ȘTII CEVA DESPRE EL?

Dezinformatorul tocmai îl contactase pe Keepsake.

CAPITOLUL DOI

TRATAMENTUL sau „manevrarea" unui dezertor variază semnificativ de la caz la caz, în funcție fie de starea emoțională a dezertorului, fie de obiceiurile agenției care îl preia și se ocupă de interogare. Singurul element comun este că întotdeauna e vorba de o operațiune delicată și dificilă.

La început, dezertorul trebuie să fie găzduit într-un mediu care, fără să pară amenințător, îl va împiedica să evadeze, adeseori chiar pentru binele lui. Cu doi ani înaintea lui Orlov, americanii făcuseră o greșeală cu Vitali Urcenko, un alt dezertor ce recursese la intrarea directă. Încercând să creeze o atmosferă de normalitate, îl duseseră să ia masa într-un restaurant din Georgetown, Washington. Omul se răzgândise, ieșise pe geamul de la toaleta bărbaților, se întorsese la ambasada sovietică și se predase. Însă asta nu-i folosise la nimic: fusese trimis înapoi la Moscova cu avionul, interogat brutal și împușcat.

Separat de posibilele lui tendințe autodistructive, dezertorul trebuie să fie protejat și de eventualele represalii. URSS-ul și îndeosebi KGB-ul au reputația de a fi neiertători cu cei pe care îi consideră trădători și obișnuiesc să-i vâneze și să-i lichideze. Cu cât e mai mare în grad dezertorul, cu atât mai gravă e trădarea, iar un ofițer superior al KGB-ului constituie pragul de sus al trădării, întrucât KGB-ul îi are înăuntrul său pe cei mai buni dintre cei mai buni, cărora li se acordă toate privilegiile și formele de lux într-o țară unde cei mai mulți trăiesc în foame și în frig. Să respingi un asemenea stil de viață, cel mai îmbelșugat pe care-l poate oferi URSS-ul, înseamnă să faci

dovada unei nerecunoştinţe pentru care meriţi să mori. Din câte se pare, ferma oferea exact acest gen de securitate.

Principalul factor care complică situaţia este starea mintală a dezertorului însuşi. După prima fugă în Vest, dictată de adrenalină, mulţi încep să se gândească mai atent. Atunci are loc conştientizarea pasului uriaş pe care l-au făcut, precum şi realizarea faptului că nu-şi vor mai vedea niciodată soţia, familia, prietenii şi patria. Asta poate avea drept rezultat o depresiune, la fel ca în cazul drogaţilor, când elaţiunea face loc deznădejdii.

Pentru contracararea acestui lucru, multe interogări încep cu o trecere în revistă pe îndelete a vieţii de până atunci a dezertorului şi cu un curriculum vitae complet, de la naştere şi copilărie până în ziua dezertării. Descrierea primilor ani – prezentarea mamei şi a tatălui, a prietenilor din şcoală, patinajul din parc în timpul iernii şi plimbările la ţară din lunile estivale – are de obicei un efect calmant în loc să accentueze nostalgia şi deprimarea. În acelaşi timp, totul – ultimul amănunt şi cel mai mic gest – se notează.

Unul din lucrurile care-i interesează întotdeauna extrem de mult pe interogatori este motivaţia. De ce te-ai hotărât să treci dincoace (verbul „a dezerta" nu se foloseşte niciodată, dat fiind că sugerează mai degrabă lipsă de loialitate decât hotărârea raţională de a-ţi modifica punctul de vedere)?

Câteodată dezertorul minte în privinţa motivelor. E posibil să spună că a ajuns să fie total dezamăgit de corupţia, cinismul şi nepotismul sistemului pe care l-a servit şi l-a lăsat în urmă. Pentru mulţi, acesta este într-adevăr motivul autentic, ba chiar cel mai obişnuit. Dar acest lucru nu este întotdeauna adevărat. Se mai poate întâmpla ca dezertorul să fi comis o extorcare de fonduri şi să ştie că-l aştepta o pedeapsă drastică din partea KGB-ului. Sau să fi fost la un pas de-a fi chemat la Moscova, în faţa comisiei de disciplină, pentru o viaţă amoroasă îndoielnică. Se poate, de asemenea, ca motivul real să-l constituie retrogradarea sau ura manifestată de un anumit superior ierarhic. Nu-i exclus ca agenţia să cunoască prea bine care e motivul *adevărat* al dezertării respectivului. Pretextele sunt ascultate cu atenţie şi înţelegere, deşi se ştie că sunt false. În plus, sunt notate. Se prea poate ca omul să mintă în legătură

cu motivele din orgoliu, dar nu e obligatoriu să mintă în privința adevăratelor informații secrete. Sau poate că este...?

Alții spun neadevăruri din pură mândrie deșartă, încercând să-și crească importanța în viața de până atunci ca să-și impresioneze gazdele. Totul se verifică; mai devreme sau mai târziu, acestea vor descoperi motivele și statutul real. Pentru moment, totul se ascultă cu maximă înțelegere. Adevăratul tir încrucișat are loc mai târziu, la fel ca la tribunal.

După ce se deschide în sfârșit discuția despre informațiile secrete, se trece la întinderea curselor. Se pun extrem de multe întrebări la care agenții însărcinați cu interogarea știu deja răspunsurile. Iar dacă nu le cunosc *ei,* atunci analiștii care petrec nopți întregi ascultând benzile află în scurt timp prin colecționare și dublă verificare. La urma urmei, există deja mulți dezertori, iar agențiile occidentale au la dispoziție un volum uriaș de cunoștințe despre KGB, GRU, armata, marina și aviația sovietică și chiar despre Kremlin.

Dacă se constată că dezertorul minte de la bun început cu privire la anumite lucruri despre care, conform poziției despre care singur a declarat că o deținuse, ar trebui să știe adevărul, devine imediat suspect. E posibil să mintă din bravură, ca să impresioneze; sau fiindcă n-a avut niciodată acces la informația cu pricina, dar încearcă să demonstreze contrariul; sau pentru că a uitat; sau...

Nu e ușor să minți o agenție gazdă în timpul unei interogări lungi și susținute. Întrebările pot dura luni, ba chiar ani de zile, în funcție de numărul lucrurilor pe care le declară dezertorul și care nu corespund realității.

Dacă afirmațiile unui dezertor nou diferă de adevărul presupus, e posibil ca adevărul presupus să fie eronat. În acest caz, analiștii verifică din nou sursa de informații. Nu e exclus ca ei să se fi înșelat în tot acest timp iar noul dezertor să aibă dreptate. Subiectul este abandonat pe durata verificărilor, fiind reluat ulterior. O dată și încă o dată. Și tot așa.

Adeseori dezertorul nu-și dă seama de însemnătatea unei mici informații pe care o furnizează și căreia nu-i atribuie o importanță deosebită. Însă pentru cei care-l găzduiesc această bagatelă aparentă poate fi piesa lipsă dintr-un joc de cuburi pe care se străduiesc de mult să-l asambleze, dar fără succes.

Printre întrebările la care se cunosc deja răspunsurile sunt intercalate alte întrebări la care răspunsurile corecte sunt *efectiv* prețioase. Aici se vede dacă operațiunea merită osteneala. Poate acest nou dezertor să ne spună un lucru pe care încă nu-l știm și dacă da, cât e de important?

În cazul colonelului Piotr Alexandrovici Orlov, CIA ajunse după patru săptămâni la concluzia că dăduse din întâmplare peste o veritabilă mină de aur pur. „Marfa" individului era formidabilă.

În primul rând, se arătă dintru început foarte stăpân pe el și foarte calm. Îi spuse lui Joe Roth povestea vieții, de la nașterea într-o cocioabă de lângă Minsk, imediat după război, până când, în urmă cu șase luni, la Moscova, își dăduse seama că nu mai putea să tolereze o societate și un regim pe care ajunsese să le disprețuiască. Nu negă deloc că manifesta în continuare o dragoste profundă pentru maica Rusie și făcu dovada unei emoții firești când înțelese că o părăsise definitiv.

Declară apoi că, în privința căsătoriei cu Gaia, o bună directoare de teatru din Moscova, în ultimii trei ani legătura fusese exclusiv formală, admițând cu o supărare justificată aventurile ei cu câțiva actori tineri și frumoși.

Trecu trei teste separate cu detectorul de minciuni, în legătură cu originea, cariera, viața personală și modificarea opțiunii politice. După care începu să dezvăluie informații de primă importanță.

De la bun început, avusese o carieră foarte variată. În cei patru ani în cadrul Direcției a Treia sau a forțelor armate, unde activase în rândul Statului Major comun al pregătirii de luptă a armatei, având identitatea falsă a maiorului GRU Pavel Kucenko, ajunsese să cunoască toate personalitățile existente printre ofițerii superiori ai armatei, precum și dispunerea diviziilor armatei și aviației sovietice și chiar poziția navelor marinei în larg și în șantierele navale.

Furniză detalii fascinante despre înfrângerile suferite de armata roșie în Afghanistan și povesti atât despre nebănuita demoralizare a trupelor sovietice staționate acolo, cât și despre dezamăgirea din ce în ce mai pronunțată pe care o încercase Moscova în legătură cu Babrak Karmal, dictatorul-marionetă din Afghanistan.

Înainte de-a lucra în Direcția a Treia, Orlov făcuse parte din Direcția pentru activități ilegale, adică acea secție din cadrul Direcției Întâi însărcinată cu infiltrarea agenților „ilegali" pretutindeni în lume. „Ilegalii" sunt cei mai secreți dintre toți agenții, oameni care-și spionează propria țară (dacă sunt cetățeni ai ei) sau care trăiesc într-o altă țară, sub o identitate falsă și în mare taină. E vorba de agenți lipsiți de protecție diplomatică, pentru care darea în vileag și capturarea atrag după sine nu doar pedeapsa jenantă de a fi declarați *persona non grata* și expulzați, ci și tratamentul incomparabil mai dureros al arestării, interogatoriului brutal și câteodată al execuției.

Deși cunoștințele lui erau vechi de patru ani, dădu impresia că avea o memorie enciclopedică și începu să distrugă chiar rețelele la a căror înființare și funcționare contribuise, îndeosebi pe cele din America Centrală și de Sud, zona lui anterioară de acțiune.

În cazul unui dezertor ale cărui informații se dovedesc controversate, ofițerii agenției care se ocupă de el se împart de obicei în două tabere: cei care îl cred și îl susțin pe noul dezertor, precum și cei care îl pun la îndoială și i se opun. În întreaga istorie a CIA-ului, cazul de maximă notorietate în această direcție fusese cel al lui Golâțin și Nosenko.

În 1960 Anatoli Golâțin dezertase și ținuse morțiș să prevină CIA-ul că de fapt KGB-ul fusese la originea tuturor relelor din lume de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial încoace. Pentru Golâțin nu exista nici o infamie căreia KGB-ul să nu i se preteze sau pe care să n-o pună la cale în orice clipă. Asta mângâiase urechile facțiunii dure din CIA condusă de James Angleton, șeful contraspionajului, care ani în șir își avertizase superiorii în privința aceleiași stări de lucruri. Golâțin devenise o vedetă aflată la mare preț.

În noiembrie 1963 președintele Kennedy fusese asasinat, pare-se de un stângist cu o soție rusoaică, pe nume Lee Harvey Oswald, care dezertase cândva în URSS și trăise acolo mai bine de-un an. În ianuarie 1964 venise rândul lui Iuri Nosenko să dezerteze, acesta declarând că fusese ofițerul de caz al lui Oswald în Rusia, că pentru KGB Oswald era doar o bătaie de cap în plus, motiv pentru care acesta între-

rupsese orice formă de contact cu el, neavând astfel nici un amestec în uciderea lui Kennedy.

Golâțin, sprijinit de Angleton, își denunțase imediat compatriotul, iar acesta fusese la rândul lui interogat cu toată asprimea, însă refuzase să-și schimbe versiunea. Disputa divizase agenția în două tabere ani în șir și durase două decenii. În funcție de răspunsul la întrebarea referitoare la cine avusese dreptate și cine nu, cariere întregi fuseseră asigurate sau distruse, dat fiind că ascensiunea celor aflați în spatele unui succes major este un adevăr axiomatic.

În cazul lui Piotr Orlov nu exista nici urmă de facțiune ostilă și gloria îi reveni în întregime directorului Serviciului de proiecte speciale care îl adusese, adică lui Calvin Bailey.

LA O ZI DUPĂ ce Joe își începuse traiul în comun alături de colonelul Orlov în Virginia, Sam McCready trecu discret pe sub portalurile de la British Museum, clădirea situată în inima cartierului Bloomsbury, și se îndreptă spre marea sală de lectură circulară de sub cupola sa boltită.

Era însoțit de doi bărbați mai tineri: Denis Gaunt, în care avea din ce în ce mai multă încredere, și încă un om pe nume Patten. Nici unul din cei care-i asigurau spatele nu avea să-l vadă la față pe Keepsake – nu era cazul și în plus s-ar fi putut dovedi periculos. Cei doi trebuiau să zăbovească în preajma intrărilor și să răsfoaiască ziarele oferite cititorilor, având grijă ca șeful secției lor să nu fie tulburat de nepoftiți.

McCready se apropie de o masă de citit înconjurată în bună parte de rafturi cu cărți și-l întrebă curtenitor pe bărbatul așezat deja acolo dacă nu-l deranja. Cu capul aplecat asupra unui volum din care își nota din când în când câte ceva, bărbatul îi arătă în liniște scaunul din față și continuă să citească. McCready așteptă tăcut. Alesese un volum pe care voia să-l studieze iar după câteva clipe unul din custozii de sală i-l aduse și plecă la fel de discret cum venise. Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei își ținu mai departe capul plecat. După ce rămaseră singuri, McCready vorbi.

— Ce mai faci, Nikolai?

— Bine, murmură bărbatul, notându-și ceva în carnet.

— Ai vreo veste?

— Urmează să primim o vizită săptămâna viitoare. La reşedinţă.

— De la centrul din Moscova?

— Da. Generalul Drozdov în persoană.

McCready nu avu nici o reacţie. Continuă să citească din carte iar buzele aproape că nu i se mişcară. Nimeni din afara rafturilor pline cu cărţi n-ar fi putut auzi murmurul încet iar în enclavă nu era chip să intri. Aveau grijă Gaunt şi Patten. Însă fusese uimit la auzul numelui. Drozdov, un bărbat scund şi îndesat care semăna izbitor cu defunctul preşedinte Eisenhower, era şeful Direcţiei de activităţi ilegale şi se aventura foarte rar în afara URSS-ului. Faptul că venea la Londra în bârlogul leului era cu totul neobişnuit şi se putea dovedi foarte important.

— Şi asta-i bine sau rău? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Keepsake. În orice caz, e ciudat. Nu e superiorul meu direct, dar nu putea să vină fără aprobarea lui Kriucikov.

(Generalul Vladimir Kriucikov, director al KGB-ului din 1988, era pe atunci şef al Direcţiei de informaţii externe şi conducea Direcţia Întâi).

— O să discute cu tine despre „ilegalii" plasaţi în Anglia?

— Mă îndoiesc. Îi place să-şi coordoneze singur ilegalii. Poate că e în legătură cu Orlov. S-a făcut un tărăboi cumplit pe chestia asta. Ceilalţi doi ofiţeri GRU din delegaţie sunt deja în interogatoriu. În cel mai bun caz o să se trezească în faţa curţii marţiale pentru neglijenţă. Sau poate...

— Mai are şi alt motiv să vină?

Keepsake oftă şi-şi ridică privirea pentru prima dată. McCready i se uită în ochi. Cu trecerea anilor se împrietenise cu rusul, având încredere în el şi mizând pe calităţile lui.

— E doar o presimţire, spuse Keepsake. Poate că vrea să-i verifice pe cei de la reşedinţa de aici. Nimic concret, doar ceva adus de vânt. Poate că bănuieşte ceva.

— Nikolai, n-avea cum să meargă la nesfârşit. O ştiam şi noi. Mai devreme sau mai târziu o să se pună totul cap la cap. Prea multe scurgeri, prea multe coincidenţe. Vrei să ieşi acum? Pot să aranjez. Trebuie doar să-mi spui.

— Nu încă. Poate în curând, dar deocamdată nu. Pot să

mai fac rost și de altcineva. Dacă încep într-adevăr să demonteze *Operațiunea Londra,* o să știu precis că au aflat ceva. La timp ca să ies. Dar nu acum. Că veni vorba, te rog să nu-l interceptezi pe Drozdov. Dacă există *efectiv* bănuieli, asta o să i se pară încă o probă la dosar.

— Totuși, e bine să-mi spui în ce calitate vine, în eventualitatea unui accident autentic la Heathrow, rosti McCready.

— Un om de afaceri elvețian, spuse rusul. De la Zürich. Cu o cursă British Airways, marți.

— O să am grijă să fie lăsat în pace, acceptă McCready. Ai ceva despre Orlov?

— Încă nu, spuse Keepsake. Am auzit de el, nu l-am văzut niciodată. Dar mă mir că a dezertat. Avea garanții de cel mai înalt nivel.

— Ca și tine, zise McCready.

Rusul zâmbi.

— Sigur. Chestie de gust. O să aflu tot ce pot despre el. De ce te interesează?

— Nimic concret, răspunse McCready. Ca să te citez, doar ceva adus de vânt. Felul cum a venit, nedându-i timp lui Joe Roth să verifice. Pentru un marinar care părăsește corabia ar fi fost ceva normal. Pentru un colonel KGB e ciudat. Ar fi putut ajunge la o învoială mai bună.

— De acord, spuse rusul. Fac tot ce pot.

Poziția rusului în cadrul ambasadei era atât de delicată încât întâlnirile directe erau riscante și în consecință rare. Stabiliră de comun acord ca următoarea să aibă loc într-un mic restaurant de mâna a treia din Shoreditch, în cartierul de est al Londrei, la începutul lunii următoare, adică în mai.

LA SFÂRȘITUL LUI APRILIE, directorul CIA-ului avu o întrevedere la Casa Albă cu președintele. Faptul nu era neobișnuit, asemenea întâlniri aveau loc în mod regulat, fie cu participarea altor membri din Consiliul național de securitate, fie între patru ochi. Numai că de data asta președintele se arătă ciudat de măgulitor la adresa CIA-ului. Recunoștința manifestată de o serie de agenții și departamente față de ea, ca urmare a informațiilor provenite de la ferma din sudul Virginiei, ajunsese până sus de tot, la nivelul biroului oval.

Directorul CIA-ului era un bărbat dârz şi trecut prin multe, a cărui carieră începuse o dată cu înfiinţarea BSS-ului[1], în timpul celui de-al doilea război mondial, şi care fusese un coleg devotat al lui Ronald Reagan. Era, totodată, un om cinstit, aşa încât nu găsi de cuviinţă să-şi însuşească nimic din elogiile adresate şefului Biroului de proiecte speciale care se ocupase de aducerea lui Orlov. După ce se întoarse la Langley îl chemă pe Calvin Bailey.

Bailey îl găsi pe director în dreptul geamurilor vitrate care ocupă aproape integral una din laturile biroului directorial situat la ultimul etaj al clădirii cartierului general al CIA-ului. Acesta privea valea unde pâlcurile primăvăratice de copaci înfrunziţi acoperiseră în cele din urmă imaginea hibernală a fluviului Potomac. La intrarea lui Bailey se întoarse cu un zâmbet larg.

— Ce pot să spun? Felicitări pe toată linia, Cal. Ministerul Marinei Militare nu-şi mai încape-n piele şi zice s-o ţii tot aşa. Mexicanii sunt încântaţi; tocmai au pus mâna pe o reţea de şaptesprezece agenţi, aparate de fotografiat, radioemiţătoare, tot tacâmul.

— Mulţumesc, spuse prudent Calvin Bailey.

Era un om de o precauţie binecunoscută şi căruia nu-i stăteau în fire manifestările expansive de afecţiune.

— La urma urmei, continuă directorul, ştim cu toţii că Frankie Wright se pensionează la sfârşitul anului. O să am nevoie de un alt DOA. Iar dacă mă gândesc bine, Calvin, cred că ştiu cine ar merita să fie.

Privirea mohorâtă şi evazivă a lui Bailey se lumină graţie unuia dintre rarele lui zâmbete satisfăcute. În cadrul CIA-ului, directorul este numit pe criterii politice, aşa cum se întâmplase fără excepţie pe durata ultimelor trei decenii. De la el pleacă cele două diviziuni principale ale Agenţiei: cea operativă, condusă de directorul operativ adjunct (DOA) şi cea de informaţii (sau analiză), condusă de directorul adjunct de informaţii (DAI). Aceste două posturi sunt cele mai înalte la care, omeneşte vorbind, poate aspira un profesionist. DOA conduce întreaga activitate de strângere a informaţiilor care are loc în

[1] Biroul pentru Servicii Strategice (n. trad.).

cadrul Agenției, în timp ce DAI răspunde de analiza informațiilor în forma lor brută și de transformarea lor în indicii care pot fi prezentate ca atare și utilizate.

După epuizarea elogiilor, directorul reveni la probleme de ordin practic.

— Acum altă treabă, în legătură cu englezii. Cum bine știi, ne-a vizitat Margaret Thatcher.

Calvin Bailey dădu din cap. Prietenia strânsă dintre primul ministru englez și președintele american era cunoscută de toată lumea.

— L-a adus cu ea pe Cristopher..., continuă directorul, pronunțând numele directorului de atunci al SIS-ului din Anglia. Am avut câteva întâlniri foarte utile. Ne-a dat niște informații la marele fix. Le suntem datori, Cal. Un serviciu, atâta tot. Aș vrea să fim chit. Iar ei au două idei fixe. Zic că sunt foarte recunoscători pentru toate informațiile furnizate de Minstrel și primite de la noi, dar ne atrag atenția că în privința agenților sovietici infiltrați deocamdată în Anglia materialul, deși folositor, e alcătuit doar din nume de cod. N-ar putea Minstrel să-și amintească vreo câteva nume reale sau funcții deținute... ceva prin care să identifice un agent inamic la ei în ogradă?

Bailey chibzui câteva clipe.

— I s-a mai cerut asta, spuse el. Le-am trimis englezilor tot ce are o cât de mică legătură cu ei. O să-l întreb din nou, o să-l pun pe Joe Roth să vadă dacă-și aduce aminte vreun nume real. În regulă?

— Sigur, sigur, răspunse directorul. Și încă ceva. Mă tot pisează cu accesul. Acolo la ei. Și de data asta sunt dispus să le fac pe plac. Cred că ne putem permite atâta lucru.

— Aș prefera să-l ținem aici. E în siguranță.

— Avem cum să-i asigurăm securitatea și la ei. Uite, putem să-l ducem la o bază aeriană americană. Upper Heyford, Lakenheath, Alconbury. Oricare. Pot să-l vadă și să stea de vorbă cu el sub supraveghere și pe urmă îl aducem înapoi.

— Nu-mi place, spuse Bailey.

— Cal... făcu directorul, cu o ușoară asprime în voce. Am fost de acord. Vezi ce trebuie făcut.

Calvin Bailey merse până la fermă pentru o discuție între patru ochi cu Joe Roth. Stătură de vorbă în apartamentul lui

Roth, situat deasupra porticului central al casei. Bailey își găsi subalternul obosit și tras la față. Interogarea unui dezertor este o treabă istovitoare, care presupune ore întregi petrecute în compania lui și urmate de nopți interminabile în care se lucrează la pregătirea întrebărilor pentru a doua zi. De obicei, destinderea nu face parte din meniu, iar în situațiile – de altminteri, frecvente – când dezertorul stabilește o relație personală cu principalul ofițer însărcinat cu interogarea, nu e deloc ușor să-l pui pe acesta pe liber și să-l înlocuiești cu altcineva.

— Washingtonul e mulțumit, spuse Bailey. Ba chiar încântat. Tot ce ne-a zis se verifică. Desfășurările armatei, marinei și aviației sovietice – confirmate de alte surse de supraveghere prin satelit. Nivelul tehnicii militare, viteza de instalare, mizeria din Afghanistan – Pentagonului îi place la nebunie. Te-ai descurcat splendid, Joe. Minunat.

— Mai e mult până departe, spuse Roth. Încă mai sunt o grămadă de lucruri de aflat. Mai mult ca sigur. Omul e o enciclopedie. Are o memorie fenomenală. Câteodată se mai poticnește la un detaliu, dar de cele mai multe ori tot își aduce aminte, mai devreme sau mai târziu. Dar...

— Dar ce? Uite ce e, Joe, tipul distruge ani întregi de muncă răbdătoare efectuată de KGB în America Centrală și de Sud. Prietenii noștri de acolo închid rețelele una după alta. E în regulă. Știu că ești obosit. Dar ține-o tot așa.

În continuare îi aminti lui Roth de aluzia strecurată de director cu privire la apropiata eliberare a postului de director operativ adjunct. În general se încredea foarte greu în oameni, însă nu văzu de ce nu i-ar fi oferit subalternului său un stimulent similar celui primit din partea șefului cel mare.

— Dacă merge treaba, Joe, o să se mai elibereze un post, cel de șef al Biroului de proiecte speciale. Recomandarea mea o să atârne greu. Iar eu pe tine te am în vedere, Joe. Vreau să știi și tu lucrul ăsta.

Roth se arată recunoscător, dar nu entuziasmat. Nu părea doar obosit. Îl preocupa și altceva.

— Îți pune probleme? întrebă Bailey. Are tot ce-și dorește? Are nevoie de compania unei femei? Dar tu? Aici e cam la capătul lumii. A trecut o lună. Lucrurile de genul ăsta se pot aranja.

Ştia că Roth divorţase şi că nu trăia cu nimeni. Agenţia avea o rată a divorţurilor literalmente proverbială. Cum se spunea la Langley, „face parte din meserie".

— Nu, i-am oferit şi eu şi a clătinat din cap. Lucrăm împreună în aer liber. Ne prinde bine. Alergăm prin pădure până nu ne mai putem ţine pe picioare. N-am fost niciodată într-o formă atât de bună. Iar el e mai în vârstă, dar totuşi mai bine pregătit. Ăsta e unul din lucrurile care mă îngrijorează, Calvin. N-are nici puncte vulnerabile, nici slăbiciuni. Măcar de l-aş vedea că se îmbată, că face pe nebunul, că începe cu dulcegării despre dorul de ţară, că-şi iese din fire...

— Ai încercat să-l provoci? întrebă Bailey.

Provocarea unui dezertor până la stârnirea mâniei şi declanşarea unor emoţii îndelung ascunse poate funcţiona uneori ca o eliberare, ca o terapie. Cel puţin asta era părerea psihiatrilor angajaţi în cadrul Agenţiei.

— Da. Ba i-am spus că e un şobolan, ba l-am făcut renegat. Nimic. M-a alergat de mi-a ieşit sufletul, a râs de mine şi atât. Pe urmă a continuat „treaba", aşa cum îi place să spună. A distrus o grămadă de puncte forte ale KGB-ului din toată lumea. E profesionist sută la sută.

— De asta e cel mai bun din câţi am avut până acum, Joe. Nu da cu piciorul în hârdău. Fii recunoscător.

— Calvin, nu de asta îmi fac griji. Ca om, îmi place de el. Ba chiar îl respect. Nu mi-am închipuit că o să ajung vreodată să respect un dezertor. Dar mai e ceva. Sunt lucruri pe care încă nu mi le-a spus.

Calvin Bailey tăcu mâlc şi rămase nemişcat.

— Testele poligrafice n-au arătat aşa ceva.

— Nu, n-au arătat. De asta nu pot să fiu sigur că am dreptate. O simt doar. Există lucruri pe care nu mi le spune.

Bailey se aplecă şi-l privi ţintă pe Roth. De întrebarea pe care urma să o pună depindeau o sumedenie de lucruri.

— Joe, din câte-ţi dai seama, există vreo posibilitate ca, în ciuda tuturor testelor, să fie totuşi o cacealma, un agent infiltrat de KGB?

Roth scoase un oftat. Ceea ce-l tulbura ieşise în cele din urmă la iveală.

— Nu ştiu. Nu cred, dar nu ştiu precis. În ce mă priveşte, păstrez întotdeauna o marjă de 10% îndoială. Un

sentiment lăuntric că ascunde ceva. Iar dacă am dreptate, nu-mi dau seama de ce.

— Atunci află, Joe, află, spuse Calvin Bailey.

N-avea rost să-i mai atragă atenția că, dacă era ceva în neregulă cu Piotr Orlov, două cariere din CIA urmau probabil să se ducă de râpă. Se ridică în picioare.

— Personal cred că-i o aiureală, Joe. Dar fă ce trebuie să faci.

Roth îl găsi pe Orlov în camera de zi, tolănit pe o canapea mică și ascultându-și muzica preferată. În pofida faptului că era efectiv prizonier, ferma era dotată aidoma unui club provincial de primă mână. Pe lângă alergările zilnice în pădure, când era în permanență flancat de patru dintre tinerii atleți de la Quantico, avea acces la sala de gimnastică, saună, piscină, un bucătar excelent și un bar bine garnisit la care apela din când în când.

La scurt timp după sosire, își recunoscu preferința pentru interpreții de balade din anii șaizeci și de la începutul anilor șaptezeci. Acum, ori de câte ori îl vizita pe rus, Roth se aștepta să-i audă pe Simon și Garfunkel și pe The Seekers, precum și inflexiunile lente și mieroase ale lui Presley care răzbăteau din casetofon.

Când intră în cameră, vocea cristalină ca de copil a lui Mary Hopkin tocmai umplea încăperea. Era cel mai cunoscut cântec al ei. Orlov se ridică rapid de pe canapea și zâmbi mulțumit, arătând spre casetofon.

— Îți place? Ascultă...

Roth se conformă.

Those were the days, my friend, we thought they 'd never end...

— Mda, e frumos, spuse Roth, care prefera jazzul tradițional și nesofisticat.

— Știi ce e?

— Englezoaica aia, nu? întrebă Roth.

— Nu, nu. Nu cântăreața, melodia. Crezi că e englezească și ai dreptate. Poate că e a Beatlesilor.

— Așa cred, spuse Roth, zâmbind la rândul lui.

— Eroare, rosti Orlov triumfător. E un vechi cântec

rusesc. *Dorogoi alinnoiu da nocikoi lunaiu..* Pe un drum lung și o noapte-n clar de lună. N-o știai?

— Nu, absolut deloc.

Cântecelul săltăreț ajunse la sfârșit și Orlov închise casetofonul.

— Vrei să mai stăm de vorbă? întrebă el.

— Nu, spuse Roth. Am trecut doar ca să văd dacă n-ai nevoie de ceva. Mă duc și eu să mă culc. A fost o zi grea. Să nu uit, ne întoarcem în Anglia în curând. Le dăm și englezilor o șansă să stea nițel de vorbă cu tine. Ai ceva împotrivă?

Orlov se încruntă.

— Ne înțeleseserăm să vină aici. Doar aici.

— E-n regulă, Peter. O să stăm puțin la una din bazele aeriene americane. Ceea ce, în fond, înseamnă tot teritoriu al Statelor Unite. O să fiu lângă tine și-o să te apăr de englezii mari și răi.

Pe Orlov gluma nu-l făcu să zâmbească. Roth deveni și el serios.

— Peter, ai vreun motiv pentru care nu vrei să te întorci în Anglia? Ceva de care ar trebui să știu și eu?

Orlov ridică din umeri.

— Nimic concret, Joe. Un sentiment lăuntric. Cu cât sunt mai departe de URSS, cu atât mă simt mai în siguranță.

— N-o să ți se întâmple nimic în Anglia. Îți dau cuvântul meu. Ai de gând să te culci?

— Mai stau treaz. Citesc și ascult muzică, spuse rusul.

De fapt, lumina rămase aprinsă în camera lui Orlov până la unu și jumătate noaptea. Iar când intră în acțiune echipa de asasini a KGB-ului, mai erau câteva minute până la ora trei.

Lui Orlov i se spuse mai târziu că neutralizaseră doi paznici din zonă cu niște arbalete puternice, străbătuseră neobservați gazonul din spatele casei și intraseră pe la bucătărie.

Primul lucru pe care îl auziră Roth și Orlov la etaj fu o rafală de carabină tip pușcă mitralieră din vestibulul de jos, urmată de un zgomot rapid de pași care urcau scările. Orlov se trezi ca o pisică, se dădu jos din pat și străbătu camera de zi în doar trei secunde. Deschise ușa care dădea în coridor și-l surprinse pe paznicul din schimbul de noapte antrenat la Quantico clătinându-se pe picioare și prăvălindu-se pe scara principală. O

siluetă îmbrăcată într-un echipament negru de luptă şi purtând o mască de schi trase o rafală scurtă de la jumătatea scărilor. Americanul fu lovit în piept. Se lăsă în jos lângă balustradă, cu sângele curgându-i din belşug din zona toracelui. Orlov trânti uşa şi se întoarse în direcţia dormitorului.

Ştia că geamurile nu se puteau deschide: pe acolo n-avea cum să scape. Nici măcar nu era înarmat. Ajunse în dormitor tocmai când bărbatul în negru intra pe uşa dinspre coridor, urmat de un american. Ultimul lucru pe care-l văzu Orlov înainte de-a închide uşa de la dormitor fu pirueta asasinului de la KGB care se întoarse şi-l împuşcă pe americanul din spatele lui. Asta îi dădu timp lui Orlov să încuie uşa.

Răgazul se dovedi însă foarte scurt. După câteva secunde, încuietoarea fu distrusă de un foc de armă iar uşa deschisă cu o lovitură de picior. În lumina slabă ce venea din coridorul aflat dincolo de camera de zi, Orlov văzu cum KGB-istul aruncă pistolul mitralieră rămas fără gloanţe şi scoate de la centură un pistol automat Makarov de 9 mm. Nu avu cum să distingă chipul acoperit de mască, însă înţelese atât cuvântul rusesc, cât şi dispreţul cu care fu rostit.

Silueta îmbrăcată în negru ridică pistolul Makarov cu ambele mâini, îl ţinti asupra feţei lui Orlov şi şuieră:

— *Predatel.*

Trădătorule.

Pe noptieră se afla o scrumieră din sticlă şlefuită. Orlov n-o folosise niciodată întrucât, ca majoritatea ruşilor, nu fuma. Însă i-o lăsaseră acolo. Cu un ultim gest de sfidare, o luă de pe noptieră şi o aruncă în direcţia chipului ucigaşului rus, strigând la rândul lui:

— *Padla.*

Târâtură.

Bărbatul în negru făcu un pas în lături ca să evite proiectilul de sticlă ce se îndrepta spre el, fapt care-l costă o fracţiune de secundă. Chiar atunci şeful echipei de pază de la Quantico apăru în camera de zi şi trase de două ori cu puternicul lui Colt 44 Magnum, nimerindu-l în spate pe bărbatul îmbrăcat în negru ce stătea în uşa dormitorului. Rusul se trezi aruncat înainte în timp ce partea de sus a pieptului explodă, devenind o masă însângerată ce se împrăştie pe cearşafurile şi cuvertura de pe pat.

Orlov făcu un pas înainte ca să zboare cu un şut pistolul Makarov din mâna bărbatului care tocmai se prăbuşea, însă nu mai fu nevoie. Nimeni nu mai poate lupta după încasarea a două gloanţe de Magnum.

Kroll, bărbatul care trăsese, străbătu camera de zi şi se apropie de dormitor. Era alb de furie şi gâfâia.

— N-ai păţit nimic? întrebă el scurt.

Orlov clătină din cap.

— Cineva şi-a băgat nasul, spuse americanul. Au fost doi. Mi-au lichidat doi oameni aici şi cine ştie dacă n-or mai fi şi pe-afară.

Îşi făcu apariţia şi Joe Roth, şocat şi îmbrăcat încă în pijama.

— Dumnezeule, Peter, îmi pare rău. Trebuie să plecăm de-aici acum. Cât mai repede.

— Unde mergem? întrebă Orlov. Parcă ziceai că e o casă sigură.

Era palid, dar calm.

— Mda, se pare că nu-i suficient de sigură. În orice caz, acum nu mai e deloc. O să încercăm să aflăm de ce. Dar asta mai târziu. Îmbracă-te şi strânge-ţi lucrurile. Kroll, rămâi cu el.

La doar douăzeci de mile de fermă se găsea o bază militară. Langley aranjă totul cu comandantul armatei. La două ore după aceea, Roth, Orlov şi ce mai rămăsese din echipa de la Quantico ocupaseră un etaj întreg al clădirii ofiţerilor nefamilişti. Poliţia militară încercuise sediul. Roth nu trebui nici măcar să meargă cu maşina până acolo. Fură transportaţi cu toţii cu elicopterul, aterizând chiar pe gazonul din apropierea clubului ofiţerilor şi trezind din somn pe toată lumea.

Însă acesta se dovedi doar un adăpost temporar. Înainte de lăsarea întunericului se mutară într-o altă casă conspirativă a CIA-ului, aflată în Kentucky şi mult mai bine protejată.

În timp ce grupul lui Roth şi Orlov staţiona la baza militară, Calvin Bailey se întoarse la fermă. Dorea un raport complet. Vorbise deja la telefon cu Roth ca să audă versiunea lui cu privire la desfăşurarea evenimentelor. Îl ascultă mai întâi pe Kroll, însă omul care-l interesa cu adevărat era rusul cu masca neagră de schi care-l înfruntase direct pe Orlov.

Tânărul ofițer din cadrul Beretelor Verzi își oblojea încheietura care-i fusese învinețită când Orlov îi zburase pistolul din mână înainte de-a se prăbuși. Sângele pentru efecte speciale fusese curățat de mult iar tânărul se dezbrăcase de echipamentul negru cu două găuri în față și-și scoase hamurile care conțineau micuțele încărcături și săculețele pline cu sânge autentic ce se împrăștiase pe tot patul.

— Verdictul? întrebă Bailey.

— E neprefăcut, spuse ofițerul vorbitor de rusă. În caz contrar, înseamnă că nu-i pasă dacă trăiește sau moare. Iar de asta mă îndoiesc. Pe majoritatea îi preocupă.

— Nu te-a bănuit? se interesă Bailey.

— Nici vorbă. I-am citit în ochi. Era convins că avea să moară. Dar pur și simplu a continuat să lupte. Straşnic individ.

— Alte posibilități? întrebă Bailey.

Ofițerul ridică din umeri.

— Una singură. Dacă ar fi fost un agent dublu și ar fi crezut că era lichidat chiar de ai lui, ar fi trebuit să strige și să-i scape ceva în legătură cu asta. Presupunând că ține totuși la viață, înseamnă că e cel mai curajos ins pe care l-am întâlnit vreodată.

— Părerea mea, îi spuse Bailey lui Roth la telefon mai târziu, e că avem răspunsul. Tipul e-n regulă și poți s-o consideri o decizie oficială. Încearcă să-l faci să-și amintească măcar un nume pentru englezi. Zbori la ei marțea viitoare cu un avion militar operativ. La Alconbury.

Roth petrecu două zile cu Orlov la noua lor reședință, revenind asupra amănuntelor disparate pe care rusul le furnizase deja din timpul când funcționase în cadrul Direcției pentru activități ilegale, în legătură cu agenții sovietici infiltrați în Anglia. Ținând cont că se specializase în probleme referitoare la America Centrală și de Sud, Anglia nu fusese preocuparea lui principală. Cu toate acestea, făcu eforturi de memorie dintre cele mai susținute. Nu reuși să se gândească decât la nume de cod. Pe urmă însă, la sfârșitul celei de-a doua zile, își aduse aminte de ceva.

Era vorba de un funcționar de stat de la sediul Ministerului Apărării de la Whitehall. Însă omul își primea

întotdeauna banii printr-un cont deschis la Midland Banks, pe Croydon High Street.

— Nu e cine ştie ce, spuse bărbatul de la Serviciul de securitate M.I. 5, când i se dădu vestea.

Stătea în biroul lui Timothy Edwards din sediul serviciului înrudit, şi anume al SIS-ului.

— Poate că a plecat de mult de-acolo. Poate că şi contul bancar e sub un nume fals. Dar o să-ncercăm.

Se întoarse pe Curzon Street în Mayfair şi-şi puse toate rotiţele în mişcare. Băncile engleze nu se bucură de dreptul confidenţialităţii absolute, dar refuză să ofere chiar oricui amănunte legate de conturile personale. Însă una din instituţiile care, prin lege, îşi asigură întotdeauna colaborarea lor este fiscul.

Fiscul acceptă să fie de ajutor iar directorul băncii Midland din Croydon, o suburbie îndepărtată din sudul Londrei, participă la o întrevedere confidenţială. Acesta era nou în meserie, computerul însă nu.

Un angajat al Serviciului de Securitate care rămăsese lângă adevăratul inspector de la fisc preluă iniţiativa. Acesta avea o listă cu toţi funcţionarii de stat salariaţi în cadrul Ministerului Apărării şi cu numeroasele detaşări din cursul ultimilor zece ani. Spre surprinderea generală, cercetările durară foarte puţin. Un singur funcţionar de stat angajat al Ministerului Apărării avea cont la Midland, pe Croydon High Street. Se solicitară registrele de cont. Omul avea două conturi şi continua să locuiască în zonă. Avea un cont curent şi un altul la purtător pentru depunerile mai importante.

De-a lungul anilor, în contul la purtător intrase o sumă totală de 20.000 de lire, depuşi întotdeauna de el personal, în numerar şi la intervale relativ regulate. Numele angajatului era Anthony Milton-Rice.

La întrunirea de la Whitehall din seara aceleiaşi zile, luară parte directorul şi directorul general adjunct de la M.I. 5, precum şi comisarul adjunct al poliţiei metropolitane care răspundea de Brigada Specială. Serviciul M.I. 5 din Anglia nu poate efectua arestări, lucru care cade exclusiv în sarcina poliţiei. Când Serviciul de Securitate îşi propune arestarea cuiva, apelează la Brigada Specială care face onorurile.

Întrunirea avu loc sub conducerea preşedintelui Comitetului comun pentru informaţii. Acesta începu să pună întrebări.

— Cine este de fapt domnul Milton-Rice?

Directorul adjunct de la M.I. 5 îşi consultă însemnările.

— Un funcţionar civil de gradul doi, angajat la serviciul aprovizionare.

— Destul de jos pe schemă, nu?

— Cu toate acestea, se ocupă de lucruri delicate. Sisteme de armament, acces la metodele de evaluare a armelor noi.

— Aha, spuse preşedintele, căzând pe gânduri. Păi atunci ce vreţi?

— De fapt, Tony, rosti directorul general, avea foarte puţine puncte de plecare. Plăţi fără acoperire care i-au intrat în cont câţiva ani la rând. Nu ne-ajung nici să-l reţinem pentru cercetări, darămite să-l condamnăm. Ar putea susţine că joacă la curse, că e tot timpul la curent şi că de-acolo îi vin banii. Sigur, ar fi posibil şi să mărturisească. Dar pe de altă parte s-ar putea să n-o facă.

Poliţistul dădu aprobator din cap. Fără o mărturisire i-ar fi fost greu să convingă procuratura măcar să dispună acţionarea în instanţă. Se îndoia că omul care îl denunţase pe Milton-Rice, indiferent cine era, avea să apară în instanţă ca martor.

— Pentru început, trebuie să-l urmărim, spuse directorul general. Douăzeci şi patru de ore pe zi. Dacă are un singur contract cu ruşii l-am înhăţat, cu sau fără mărturisire.

Căzură cu toţii de acord. „Observatorii", acea echipă de elită din M.I. 5 care, cel puţin pe teren propriu, era recunoscută de toate serviciile occidentale ca având cei mai buni urmăritori din lume, se văzură puşi în stare de alertă, trebuind să-l înconjoare pe Anthony Milton-Rice în dimineaţa următoare, în timp ce se apropia de Ministerul Apărării, şi să-i rezerve o supraveghere invizibilă zi de zi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ca atâţia oameni cu o slujbă stabilă, Anthony Milton-Rice avea anumite tabieturi. Era robul obiceiurilor şi al rutinei. În zilele de lucru pleca de acasă din Addiscombe exact la opt fără zece şi mergea pe jos o jumătate de milă până la gara de est din Croydon, cu condiţia să nu plouă tare, situaţie în care

funcționarul de stat celibatar lua autobuzul. Se urca în același tren de navetiști în fiecare zi, își arăta abonamentul și mergea până la Londra, coborând în gara Victoria. De acolo mai mergea puțin cu atobuzul pe Victoria Street până la Parliament Square, unde cobora și traversa Whitehall-ul până la clădirea ministerului.

În dimineața ulterioară întrunirii al cărei subiect fusese, Milton-Rice avu un itinerariu identic. Nu observă grupul de tineri negri care urcară la Norwood. Îi văzu abia când intrară în vagonul lui care n-avea compartimente, înghesuindu-se alături de alți navetiști. Femeile începură să țipe iar bărbații să scoată exclamații îngrijorate când adolescenții, dedându-se unui veritabil desfrâu al jafului dezinvolt și unui tip de atac numit „evaporare", străbătură ca o vijelie vagonul, smulgând poșetele și bijuteriile femeilor, cerându-le portofelele bărbaților cu ajutorul cuțitelor și amenințându-i pe toți cei care dădeau impresia că li se opun, ca să nu mai vorbim de cei care luau efectiv atitudine.

Când trenul intră șuierând în următoarea gară de pe traseu, cei peste douăzeci de tineri bandiți, exprimându-și în continuare furia prin urlete adresate lumii întregi, părăsiră vagonul și se împrăștiară, sărind peste barieră, dispărând pe străzile din Crystal Place și lăsând în urmă femei cuprinse de isterie, bărbați speriați zdravăn și o poliție feroviară neputincioasă. Nu avu loc nici o arestare. Atacul fusese prea rapid și neprevăzut.

Trenul fu întârziat, dereglând total programul navetiștilor și pe cel al altor călători care făcură corp comun cu ei, în timp ce poliția feroviară urcă pentru a culege declarații. Abia când îl atinseră ușor pe navetistul îmbrăcat într-un impermeabil gri-deschis care moțăia la locul lui, sprijinit într-un umăr, acesta se prăbuși încet la podea. Se auziră alte țipete când sângele ieșit din inima în care fusese înfipt un stilet subțire începu să se scurgă de sub silueta ghemuită pe jos. Domnul Anthony Milton-Rice era mort și mirosea a mort.

Restaurantul „La Ivan", având un nume adecvat unei întâlniri cu un rus, era situat pe Crondall Street în Shoreditch, iar Sam McCready sosi ca de obicei al doilea, deși se înființase primul pe stradă, undeva în apropiere. Motivul era că, dacă se

organiza o urmărire, ținta probabilă nu ar fi fost el, ci Keepsake. Așa că rămânea de fiecare dată treizeci de minute în mașină, îl privea pe rus cum ajunge la locul de întâlnire, iar apoi zăbovea încă cincisprezece minute ca să vadă dacă nu cumva omului său din ambasada sovietică îi crescuse brusc vreo codiță.

După ce intră în localul „La Ivan", McCready luă o ceașcă de ceai de pe tejghea și se apropie agale de peretele lângă care se găseau două mese lipite una de alta. Keepsake o ocupa pe cea din colț și era adâncit în citirea ziarului *Sporting Life*. McCready își deschise exemplarul din *Evening Standard* și începu să-l studieze.

— Cum a fost amicul nostru, generalul Drozdov? întrebă el încet, vocea fiindu-i acoperită de hărmălaia din restaurant și de șuieratul samovarului.

— Cumsecade și enigmatic, spuse rusul, cercetând datele despre caii care aveau să ia startul în cursa de la trei și jumătate de la Sandown. Mă tem că nu-i exclus să ne fi verificat. O să aflu mai multe dacă Linia K o să devină mai activă decât de obicei.

Linia K este ramura de contrainformații și securitate internă a KGB-ului, însărcinată nu atât cu spionajul, cât mai ales cu supravegherea celorlalți angajați ai KGB-ului și depistarea scurgerilor din interior.

— Ai auzit vreodată de cineva pe nume Anthony Milton-Rice? întrebă McCready.

— Nu, niciodată. De ce?

— Nu te-ai ocupat tu de el la voi la reședință? Un funcționar de stat la Ministerul Apărării?

— N-am auzit de el. N-a apărut niciodată cu ceva pe piață.

— Mă rog, acum a murit. E prea târziu să ne întrebăm cine s-a ocupat de el. Dacă s-a ocupat cineva. S-ar fi putut să fie dirijat de la Moscova prin Direcția pentru activități ilegale?

— Dacă lucra pentru noi, e singura explicație, murmură rusul. N-a activat niciodată în sectorul „Protecție și rapoarte". Și oricum n-a depășit cadrul secției din Londra. Cum ți-am spus, n-am avut niciodată asemenea informații. Mai mult ca sigur că a comunicat cu Moscova printr-un ofițer de caz aflat undeva aici, în afara ambasadei.

McCready oftă.

— Nu ştiu.

Ştia însă că, neluând în calcul ipoteza unei remarcabile coincidenţe, cineva organizase cu siguranţă totul. Cineva care cunoştea deprinderile funcţionarului civil, putea să le dea instrucţiuni bandiţilor despre trenul lui obişnuit şi despre cum arăta... şi putea să-i plătească. Poate că Milton-Rice nu lucrase deloc pentru ruşi. Şi atunci la ce bun denunţarea? La ce bun banii fără acoperire? Sau poate că Milton-Rice spionase într-adevăr pentru Rusia, dar prin intermediul unui om de legătură, necunoscut lui Keepsake, care la rândul lui dădea raportul Direcţiei pentru activităţi ilegale de la Moscova. Totodată, generalul Drozdov tocmai fusese în oraş. Iar el *răspundea* de ilegali...

— A fost denunţat, spuse McCready. În beneficiul nostru. Iar pe urmă a murit.

— Cine l-a denunţat? întrebă Keepsake, învârtind linguriţa în ceaşcă, deşi nu avea de gând să bea amestecul dulce şi lăptos.

— Colonelul Piotr Orlov, răspunse încet McCready.

— Aha, spuse Keepsake abia murmurat. La capitolul ăsta am ceva pentru tine. Piotr Alexandrovici Orlov este un ofiţer loial şi devotat KGB-ului. Dezertarea lui e la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari. E un infiltrat, un agent de dezinformare. În plus, e bine pregătit şi foarte bun.

Ei bine, asta chiar că o să ne dea bătăi de cap, îşi zise McCready.

CAPITOLUL TREI

TIMOTHY EDWARDS ascultă atent. Relatarea şi evaluarea lui McCready durară treizeci de minute. După ce termină, Edwards îl întrebă calm:

— Şi eşti chiar atât de sigur că poţi să ai încredere în Keepsake?

McCready se aşteptase la aşa ceva. Deşi Keepsake lucra pentru englezi de patru ani, de când începuse prin a aborda un ofiţer al SIS-ului în Danemarca şi a-şi oferi serviciile ca agent de legătură şi teren, trăiau cu toţii într-o lume a umbrelor şi a suspiciunilor. Exista oricând posibilitatea, indiferent cât de îndepărtată, ca acest Keepsake să fie un agent dublu şi ca adevărata lui loialitate să fie pusă în continuare în slujba Moscovei. Cu alte cuvinte, exact acuzaţia pe care el însuşi i-o aducea lui Orlov.

— Au trecut patru ani, spuse McCready. De patru ani informaţiile lui Keepsake sunt testate cu ajutorul tuturor criteriilor posibile. Şi sunt fără cusur.

— Da, bineînţeles, rosti Edwards cu blândeţe. Din nefericire, dacă verii noştri ar afla un cuvânt din toată povestea asta, ar susţine exact contrariul, şi anume că omul nostru minte şi că al lor spune adevărul. Cică Langley s-a amorezat total de Orlov ăsta.

— Nu cred că ar trebui să li se pomenească de Keepsake, ripostă McCready, adoptând o atitudine foarte protectoare faţă de rusul din ambasada din Kensington Palace Gardens. În plus, Keepsake simte că s-ar putea să i se apropie sorocul. Instinctul îi spune că Moscova bănuieşte din ce în ce

mai tare că există undeva o scurgere. Dacă ajung să se convingă, n-o-să treacă mult timp şi o să se concentreze asupra secţiei din Londra. Când o să-l ajutăm în cele din urmă pe Keepsake să treacă de partea cealaltă a cortinei, o să-i putem lămuri şi pe verii noştri. Însă deocamdată ar putea fi foarte periculos să lărgim cercul celor care ştiu.

Edwards ajunse la o hotărâre.

— Sam, sunt de acord. Dar de data asta trebuie să vorbesc cu şeful. În dimineaţa asta e la sediul guvernului. O să dau de el mai târziu. Ţinem legătura.

În timpul pauzei de prânz, pe care Edwards o petrecu luând o masă frugală cu directorul în biroul încăpător al lui Sir Cristopher de la ultimul etaj, o versiune militară a aparatului Grumman Gulfstream III ateriză la baza aviaţiei americane din Alconbury, situată chiar la nord de oraşelul Huntingdon din comitatul Cambridgeshire. Avionul decolase la miezul nopţii de la baza aviatică de pază din Trenton, New Jersey, iar pasagerii săi veniseră din Kentucky şi se îmbarcaseră în puterea nopţii, departe de clădirile aerobazei.

Calvin Bailey făcuse o alegere înţeleaptă oprindu-se la baza din Alconbury. Acesta era locul unde se afla escadronul 527 „Agresori" al aviaţiei americane, ai cărui piloţi zboară la bordul unor avioane de vânătoare numite F-5 şi au un rol foarte bine determinat. Piloţii sunt numiţi „Agresori" întrucât avioanele au o configuraţie asemănătoare cu cea a aparatelor ruseşti Mig-29, iar aşa-numiţii agresori joacă rolul de-a ataca avioanele de vânătoare sovietice în aplicaţiile desfăşurate în înaltul cerului alături de colegii lor americani şi englezi. Ei înşişi studiază şi cunosc toate tacticile sovietice de bătălie aeriană, intrându-şi atât de bine în rol încât, odată ajunşi la înălţime, vorbesc între ei în mod constant în limba rusă. E posibil ca armamentul de la bord să fie adaptat doar pentru marcarea electronică a loviturilor reuşite şi a rateurilor, însă restul – însemnele, uniformele de zbor, manevrele şi jargonul – este rusesc sută la sută.

După ce coborâră de la bordul Grumman-ului, Roth, Orlov, Kroll şi ceilalţi intrară în posesia câte unui set din uniformele de zbor ale escadronului „Agresorilor". Trecură neobservaţi şi se văzură în scurt timp cazaţi într-o clădire tip cu un,

singur etaj, separată de celelalte şi având apartamente, bucătărie, săli de şedinţe şi o cameră împânzită cu microfoane, pentru interogarea colonelului Orlov. Roth avu o discuţie cu comandantul bazei, iar echipa piloţilor englezi primi permisiunea să plece, urmând să revină la bază în dimineaţa următoare. Apoi, ameţiţi întrucâtva de diferenţa de fus orar, membrii grupului de americani încercară să prindă câteva ore de somn.

TELEFONUL lui McCready zbârnâi la orele trei după-amiază: Edwards dori ea să-şi vadă subalternul încă o dată.

— Propunerile au fost acceptate, îi spuse el. Pornim de la ideea că până la urmă Keepsake spune adevărul şi că americanii au ei înşişi un agent dezinformator. Acestea fiind spuse, problema e că încă nu ştim ce urmăreşte Orlov. Se pare că deocamdată iese pe interval cu informaţii valoroase, motiv pentru care verilor noştri le va veni greu să ne creadă, cu atât mai mult cu cât şeful e de acord că lui Keepsake nu-i putem dezvălui nici măcar existenţa, darămite identitatea. Ce crezi că e bine să facem în cazul ăsta?

— Dă-mi-l mie, spuse McCready. Avem dreptul la acces. Putem să punem întrebări. Joe Roth se ocupă de cazul ăsta, iar eu îl cunosc pe Joe. Nu-i un tâmpit. Poate reuşesc să-l iau serios la întrebări pe Orlov până s-apuce Roth să strige „Ajunge". Măcar să semăn niscai îndoieli. Şi să-i fac pe veri să-şi pună cât de cât problema că s-ar putea ca individul să nu fie ceea ce pare.

— În regulă, zise Edwards. Ocupă-te tu.

Dădu impresia că era o decizie care-i aparţinea, un act de mărime personală. Prânzul luat în compania directorului, care avea să se pensioneze la sfârşitul anului, se dovedise greu de digerat.

Ambiţiosul director adjunct, care se mândrea cu excelentele relaţii personale pe care le avea cu CIA-ul, se gândea că era posibil ca într-o bună zi frumoasele sentimente ale celor de la Langley să-l ajute în tentativa de a fi ales director plin.

În timpul prânzului, Edwards propusese ca de problema stânjenitoare a denunţării de către Keepsake a noii cuceriri a CIA-ului să se ocupe un interogator mai puţin abil, dar totodată nu atât de abraziv.

Propunerea lui fusese respinsă. Sir Cristopher, fost coleg de teren pe vremuri cu McCready, insistase ca Orlov să intre pe mâinile Dezinformatorului, pe care el însuşi îl numise în funcţie.

McCready porni cu maşina spre Alconbury în zorii zilei următoare. La volan se afla Denis Gaunt. Edwards aprobase cererea lui McCready referitoare la prezenţa lui Gaunt la interogarea rusului. Pe bancheta din spate a maşinii se găsea o doamnă de la M.I. 5. Serviciul de securitate ceruse de urgenţă să aibă la rândul lui un reprezentant la întâlnirile cu rusul, dat fiind că o parte specifică şi importantă a întrebărilor aveau să acopere problema agenţilor sovietici care lucrau în Anglia şi împotriva ei, fapt ce constituia unul din domeniile prioritare pentru cei din M.I.5. Alice Daltry trecuse cu puţin de treizeci de ani, era drăguţă şi foarte isteaţă. Cu toate acestea, părea destul de intimidată de McCready. În lumea lor închisă şi restrânsă, în ciuda principiului „să ştii doar cât e nevoie", se dusese deja buhul despre cazul Pankratin care avusese loc cu un an în urmă.

Maşina conţinea şi un telefon neinterceptabil. Acesta semăna cu un telefon de maşină obişnuit, ceva mai mare, însă putea fi comutat pe limbajul codificat în eventualitatea comunicării cu Londra. Nu era deloc exclus ca din discuţia cu Orlov să se desprindă anumite lucruri care trebuiau verificate cu ajutorul celor de la sediu.

În cea mai mare parte a drumului McCready tăcu, scrutând prin parbriz peisajul rural al zorilor dimineţii de vară şi minunându-se din nou în faţa frumuseţii Angliei după trecerea primăverii.

Se gândi iarăşi la cele spuse de Keepsake. Potrivit informaţiilor rusului, acesta fusese implicat foarte vag la Londra, cu ani în urmă, în primele etape ale pregătirii unei operaţiuni de inducere în eroare, al cărei produs final era fără doar şi poate Orlov. Operaţiunea fusese numită Proiectul Potemkin.

Un nume ironic, îşi zise McCready, o mostră de umor sănătos, specific KGB-ului. Era aproape sigur că denumirea nu fusese inspirată nici de crucişătorul Potemkin şi nici de

mareşalul Potemkin, al cărui nume fusese preluat de nava de război, ci de satele lui Potemkin.

Cu mulţi ani în urmă, împărăteasa Ecaterina cea Mare, una dintre cele mai nemiloase figuri dictatoriale pe care trebuise să o suporte Rusia, vizitase recent-cucerita Crimee. Înfricoşat de perspectiva trecerii în revistă a maselor de oameni înghesuiţi în cocioabe neîncălzite, principalul ei sfetnic, pe nume Potemkin, trimisese înainte o droaie de tâmplari, tencuitori şi zugravi ca să construiască şi să finiseze nişte faţade arătoase ale unor case solide şi curate, la ale căror ferestre să se afle ţărani fericiţi puşi să facă semne cu mâna. Împărăteasa bătrână şi mioapă fusese încântată de acel tablou al armoniei rurale şi se întorsese la palat. Mai târziu, muncitorii demontaseră faţadele, dând iarăşi la iveală bojdeucile sărăcăcioase în spatele lor. Aceste induceri în eroare purtaseră numele de satele lui Potemkin.

— Ţinta este CIA-ul, spusese Keepsake.

Nu ştia nici cine anume avea să fie victima şi nici cum avea să fie efectuată operaţiunea. Pe atunci proiectul nu se afla sub controlul direct al departamentului său, căruia i se solicitase doar asistenţă secundară.

— Probabil însă că în sfârşit începe aplicarea Operaţiunii Potemkin, continuase el. O să ai dovada în două locuri. Nici una din informaţiile furnizate de Orlov n-o să producă pagube serioase şi ireparabile intereselor sovietice. În al doilea rând, o să observi o uriaşă criză morală în sânul CIA-ului.

Pe moment, categoric că al doilea lucru nu intra în calcul, îşi spuse McCready. Revenindu-şi de pe urma stîngherelii evidente provocată de cazul Urcenko, prietenii americani erau într-o stare de spirit excelentă, în bună parte datorită noii lor cuceriri. Se hotărî să se concentreze asupra celuilalt lucru.

La poarta principală a bazei aviatice, McCready îşi prezentă buletinul de identitate (având un nume de împrumut) şi îl ceru pe Joe Roth la un anumit interior telefonic. După câteva minute Roth apăru într-un Jeep al aviaţiei.

— Sam, îmi pare bine că te revăd.

— Mă bucur că te-ai întors, Joe. Straşnic concediu ai avut.

— Îmi pare rău. N-am avut încotro și n-am putut să-ți explic. A trebuit ori să pun mâna pe individ și s-o iau la sănătoasa cu el, ori să-l trimit înapoi.

— Nu-i nimic, spuse McCready degajat, între timp ne-am lămurit. Nu mai e nimeni supărat. Dă-mi voie să ți-i prezint pe cei doi colegi ai mei.

Roth se apropie de mașină și dădu mâna cu Gaunt și cu Daltry. Era relaxat și comunicativ. Fu de părere că nu aveau să existe probleme și se bucură că englezii aveau să fie prezenți la împărțeală. Obținu aprobare pentru întregul grup de la comandantul gărzii și cele două mașini străbătură baza una în spatele celeilalte, îndreptându-se spre clădirea izolată unde era adăpostită echipa CIA-ului.

Aidoma multor clădiri de serviciu, nici aceasta nu era o capodoperă arhitectonică, fiind în schimb extrem de funcțională. Un singur coridor o împărțea în două de la un cap la altul, iar ușile care se deschideau în el erau de la câteva dormitoare, o sală de mese, bucătării, cabine de toaletă și săli de ședință. Peste zece militari ai aviației înconjuraseră clădirea, ținându-și armele la vedere.

McCready aruncă o privire în jur înainte de-a intra. Observă că, deși nici el și nici cei doi colegi nu atrăseseră atenția nimănui, mulți membri ai aviației aflați în trecere se uitau cuprinși de curiozitate la cercul de paznici înarmați.

— N-au făcut altceva decât să atragă atenția asupra locului ăsta afurisit oricărei echipe a KGB-ului care are un binoclu, îi mormăi el la ureche lui Gaunt.

Roth îi conduse într-o încăpere situată în centrul clădirii. Camera avea ferestrele închise și obloanele trase și dispunea doar de iluminat electric. Câteva fotolii formau un grup confortabil în jurul unei măsuțe de cafea aflată în mijlocul încăperii. Lângă fiecare perete se mai găseau scaune cu spătar drept și alte mese, pentru cei care luau notițe.

Roth îi îndemnă cu un gest amabil pe englezi să se așeze în fotolii și comandă cafea.

— Mă duc să-l chem pe Minstrel, spuse el, asta în afară de cazul că vreți să vă mai trageți sufletul.

McCready clătină din cap.

— Hai să-i dăm drumul, Joe.

După ieşirea lui Roth, McCready le făcu un semn din cap lui Gaunt şi Daltry, indicându-le scaunele de lângă perete. Mesajul era: ochi şi urechi, nu scăpaţi nimic. Joe Roth lăsase uşa deschisă. De undeva de pe coridor, McCready auzi obsedanta linie melodică de la *Bridge Over Troubled Waters*. Muzica încetă când cineva închise casetofonul. Apoi Roth se întoarse, făcându-i loc în încăpere unui bărbat vânjos şi cu o expresie severă, care purta pantofi de tenis, pantaloni şi un pulover.

— Sam, dă-mi voie să ţi-l prezint pe colonelul Piotr Orlov. Peter, dânsul e Sam McCready.

Rusul îl fixă pe McCready cu o privire lipsită de expresie. Auzise de el. Majoritatea ofiţerilor superiori din KGB auziseră deja de bărbatul aflat în faţa lui. Însă Orlov nu lăsă să se vadă nimic. McCready străbătu covorul din mijlocul camerei, cu mâna întinsă.

— Dragă domnule colonel Orlov, sunt încântat că te întâlnesc, spuse el cu un zâmbet călduros.

Se aduse cafeaua şi se aşezară cu toţii, McCready în faţa lui Orlov iar Roth într-o parte. Pe o măsuţă laterală, un magnetofon începu să funcţioneze. Pe masa de cafea nu se afla nici un microfon, dar şi asta era doar o formă de înşelare a vigilenţei. Magnetofonul avea să înregistreze absolut totul.

McCready începu pe un ton blând şi măgulitor şi o ţinu aşa vreme de o oră. Răspunsurile lui Orlov se dovediră coerente şi dezinvolte. Însă după un ceas McCready începu să devină – sau cel puţin aşa dădu impresia – din ce în ce mai nedumerit.

— Toate bune şi frumoase, spuse el, numai că am o mică problemă – mă rog, cred că nu numai eu. Nu ne-ai dat decât nume conspirative. Îl avem pe agentul Wildfowl undeva în Foreign Office şi pe agentul Kestrel, care poate fi ofiţer activ sau un civil angajat în marină. Vezi dumneata, domnule colonel, problema mea e că nimic din toate astea n-ar putea duce efectiv la o arestare sau la o depistare.

— Domnule McCready, aşa cum am explicat de multe ori, şi în America şi aici, perioada mea de activitate în cadrul Direcţiei „ilegalilor" a avut loc cu peste patru ani în urmă. În plus, m-am specializat în America Centrală şi de Sud. Nu am avut acces la dosarele agenţilor din Europa occidentală, Anglia

sau America. Acestea au fost foarte bine protejate, cum nu mă îndoiesc că sunt şi aici.

— Da, normal, prost mai sunt, spuse McCready. Însă mă gândeam mai mult la timpul petrecut în cadrul Direcţiei „planificare". Din câte-am înţeles, asta presupunea fabricarea unor identităţi false, a unor „legende" pentru oamenii care urmau să fie infiltraţi sau pur şi simplu recrutaţi. De asemenea, sisteme de contact şi de furnizare a informaţiilor... precum şi de plată a agenţilor. Iar asta implică băncile pe care le folosesc, sumele achitate, perioadele în care se efectuează plăţile, cheltuielile curente. Pe toate astea se pare că le-ai... uitat.

— Am lucrat la „planificare" înainte de-a trece la „ilegali", ripostă Orlov. Cu opt ani în urmă. Conturile bancare au câte opt cifre, e imposibil să le ţii minte pe toate.

În voce i se simţea deja o nuanţă tăioasă. Era pe punctul de-a se enerva. Roth începuse să se încrunte.

— Sau măcar unul singur, spuse McCready, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Sau măcar o bancă.

— Sam, interveni Roth, aplecându-se rapid în faţă, unde vrei să ajungi?

— Încerc doar să stabilesc dacă există ceva din tot ce ne-a spus domnul colonel Orlov nouă sau vouă în ultimele şase săptămâni care să provoace prejudicii masive şi ireparabile intereselor sovietice.

— Ce tot îndrugi? se răsti Orlov, ridicându-se în picioare şi arătând înfuriat de-a binelea. V-am dat detalii la nivel de oră despre planurile militare sovietice, desfăşurările de trupe, nivelul înarmării, gradul de alertă şi personalităţile principale. Detalii despre problema afghană. Reţelele din America Centrală şi de Sud care au fost deja distruse. Iar acum mă trataţi cu toţii... ca pe un criminal.

Roth se ridică la rândul lui în picioare.

— Sam, pot să-ţi spun două vorbe? Între patru ochi. Afară.

Se îndreptă spre uşă. Orlov se aşeză la loc şi-şi aţinti privirea neconsolată în podea. McCready se sculă şi-l urmă pe Roth. Daltry şi Gaunt rămaseră nemişcaţi la mese. Tânărul angajat al CIA-ului închise magnetofonul lângă care stătea. Roth

continuă să meargă până ajunse la spațiul verde din afara clădirii. Abia atunci se întoarse spre McCready.

— Sam, ce dracu ai de gând?

McCready ridică din umeri.

— Încerc să stabilesc buna credință a lui Orlov, spuse el. De asta sunt aici.

— Hai să punem niște lucruri la punct, îi răspunse Roth printre dinți. N-ai venit deloc, dar absolut deloc, ca să stabilești buna credință a lui Minstrel. Lucrul ăsta a fost deja făcut. De către noi. Și nu o dată. Suntem mulțumiți că e neprefăcut și că face tot ce poate ca să-și aducă aminte cât mai mult. Cât despre tine, ai venit în urma unei concesii făcute de directorul nostru, ca să beneficiezi de informațiile lui Minstrel. Atât și nimic altceva.

McCready privi cu un aer visător lanurile unduitoare de grâu abia semănat de dincolo de gardul înconjurător.

— Și cât crezi că valorează efectiv informațiile astea, Joe?

— Foarte mult. Exact ce-a spus și el, desfășurări militare sovietice, misiuni, nivelul înarmărilor, planuri...

— Care pot fi schimbate în întregime, murmură Sam, pe cât de repede, pe atât de ușor. Cu condiția ca ei să știe ce ți se spune ție aici.

— Plus Afghanistanul, zise Roth.

McCready tăcu. Nu putea să-i spună colegului său din CIA ce-i dezvăluise Keepsake la restaurant cu douăzeci și patru de ore în urmă, însă auzea și acum vocea care-i susurase la ureche.

— Sam, în legătură cu omul ăsta care s-a instalat acum la Moscova, Gorbaciov. Deocamdată știți foarte puțin despre el. Dar eu îl cunosc. Când a venit în vizită la doamna Thatcher, înainte de-a ajunge secretar general, când era un simplu membru al Politburo-ului, eu m-am ocupat de problemele de securitate. Și am stat de vorbă. E un tip neobișnuit, foarte deschis, foarte sincer. Toată chestia asta cu *perestroika* și cu *glasnostul* de care vorbește atât. Știi ce-o să însemne aceste lucruri, prietene? În doi ani, în 1988 sau poate 1989, toate detaliile de ordin militar nu vor mai avea nici o importanță. N-are de gând să atace prin Marea Câmpie Germană. O să

încerce efectiv să restructureze întreaga economie şi societatea sovietică. O să dea greş, firește, dar o să încerce. O să se retragă şi din Afghanistan şi din restul Europei. Tot ce le spune Orlov americanilor o să fie bun doar pentru arhive peste doi ani. Însă lucrul cu adevărat important, când o să se producă, o să fie Minciuna cea Mare. Treaba durează de un deceniu, prietene. Aşteaptă să vezi Minciuna cea Mare. Restul înseamnă doar sacrificii minore şi calculate ale KGB-ului. Foştii mei colegi sunt foarte buni la şah.

— Şi reţelele de agenţi din America de Sud, spuse Roth. Ce naiba, cei din Mexic, Chile şi Peru sunt încântaţi. Au descoperit o sumedenie de agenţi sovietici.

— Făceau parte cu toţii din ajutoarele recrutate pe plan local, răspunse McCready. Nici un rus de origine printre ei. Reţele depăşite şi nefuncţionale, agenţi lacomi, informatori de mâna a treia. Oameni de care te poţi descotorosi oricând.

Roth îl ţintui cu privirea.

— Dumnezeule, şuieră el, chiar crezi că e infiltrat, nu? Crezi că e agent dublu. Ce te face să fii aşa sigur, Sam? Ai cumva vreo sursă de care noi nu ştim?

— Nici vorbă, spuse McCready cu o voce fără inflexiuni.

Nu-i plăcea să-l mintă pe Roth, însă ordinele erau ordine. De fapt, CIA-ul primise mereu toate informaţiile furnizate de Keepsake, însă deghizate şi atribuite unui număr de şapte surse diferite.

— Vreau doar să-l iau mai din scurt. Cred că ne ascunde ceva. Nici tu nu eşti născut ieri, Joe. Sunt convins că în adâncul inimii ai aceeaşi impresie.

Săgeata merse drept la ţintă. În forul său lăuntric Roth asta şi credea, motiv pentru care încuviinţă din cap.

— În regulă, o să-l luăm la întrebări. În fond, n-a venit în vacanţă. Şi e un tip greu de deşurubat. Hai să ne întoarcem.

Reîncepură la douăsprezece fără un sfert. McCready reveni la problema agenţilor sovietici din Anglia.

— Pe unul vi l-am dat deja, zise Orlov. Dacă-l puteţi detecta. Omul căruia i se spunea Agentul Juno. Cel care avea acţiuni la banca Croydon, în Midland.

— I-am dat de urmă, rosti McCready pe un ton potolit. Numele lui este, sau mai bine zis era, Anthony Milton-Rice.

— Unu la mână, spuse Orlov.

— Cum adică... „era"? întrebă Roth.

— A murit.

— N-am ştiut, spuse Orlov. Au trecut câţiva ani.

— Asta e o altă problemă care mă frământă, glăsui McCready întristat. N-a murit acum câţiva ani, ci ieri dimineaţă. Asasinat, lichidat cu o oră înainte de sosirea echipei de protecţie pe care i-o trimiseserăm.

Se lăsă o tăcere provocată de uluială. Apoi Roth se ridică din nou în picioare, cu desăvârşire scandalizat. După două minute cei doi se aflau iarăşi în afara clădirii.

— Ce mama dracului e-n capul ăla al tău, Sam? se răsti Roth. Ai fi putut să-mi spui.

— Am vrut să-i văd reacţia lui Orlov, zise Sam pe un ton direct. M-am gândit să nu-ţi spun fiindcă puteai să-i dai chiar tu de ştire. I-ai observat reacţia?

— Nu, mă uitam la tine.

— Nici n-a avut vreuna, spuse McCready. Am crezut că o să fie uimit. Sau măcar îngrijorat. Mai ales ţinând cont de implicaţii.

— Are nervi de oţel, zise Roth. E profesionist sută la sută. Dacă nu vrea să arate nimic, nu arată. Că veni vorba, chestia asta e adevărată? Tipul chiar a murit sau i-ai întins o cursă?

— Nu, nu, e cât se poate de mort, Joe. Înjunghiat de un puştan dintr-o bandă de adolescenţi în timp ce mergea la serviciu. Noi îi spuneam „evaporare", termenul vostru e „dezintegrare". Dar totuşi asta înseamnă bătăi de cap, nu?

— Poate că a existat o scurgere la englezi.

McCready clătină din cap.

— N-a avut când. Pentru o crimă de genul ăsta a fost nevoie de timp. Am obţinut adevărata identitate a individului cu o noapte în urmă, după douăzeci şi patru de ore de căutări. Iar ei l-au terminat ieri dimineaţă. N-a fost timp suficient. Ia spune-mi, ce se întâmplă cu informaţiile lui Minstrel?

— Ajung întâi la Calvin Bailey, înmânate direct. Pe urmă la analişti şi abia după aceea la clienţi.

— Când a furnizat Orlov informația despre spionul din ministerul apărării de la noi?

Roth îi spuse.

— Cinci zile, rosti McCready gânditor. Înainte de-a ajunge la noi. Timp suficient...

— Ia stai puțin... protestă Roth.

— Ceea ce înseamnă trei variante, continuă McCready. A fost o coincidență remarcabilă, numai că în meseria noastră nu avem voie să credem prea mult în așa ceva. A existat o scurgere undeva între tine și operatorul teleimprimatorului. Sau a fost ceva prestabilit. Cu alte cuvinte, crima a fost fixată pentru o anumită oră dintr-o anumită zi. Cu un număr de ore înainte de momentul cu pricina, Orlov începe brusc să-și aducă aminte. Înainte ca băieții buni să aibă timp să intre-n joc, agentul denunțat moare.

— Nu cred că avem o scurgere în interiorul agenției, spuse Roth printre dinți, și nu cred nici că Orlov este infiltrat.

— Atunci de ce nu dă cărțile pe față? Hai să ne întoarcem la el, sugeră Sam cu blândețe.

Când se înapoiară, Orlov le oferi imaginea unui om îmblânzit și pus cu botul pe labe. Vestea că spionul englez pe care-l denunțase fusese lichidat atât de oportun îl zdruncinase vizibil. Adoptând un cu totul alt ton, McCready i se adresă plin de solicitudine.

— Domnule colonel Orlov, ești un străin într-o țară străină. Îți faci griji despre ce-ți rezervă viitorul. Prin urmare, vrei să mai tăinuiești câte ceva, ca să fii sigur. E un lucru pe care-l înțelegem. Și eu aș proceda la fel dacă m-aș găsi la Moscova. Pe toți ne interesează să fim în siguranță. Dar uite că Joe îmi spune că ești atât de bine văzut de cei din agenție încât nu mai e nevoie de nici un fel de garanții. Mai ai și alte nume reale pe care ni le poți pune la dispoziție?

În încăpere se instală o liniște deplină. Orlov încuviință încet din cap. Se auzi cum toți ceilalți răsuflă ușurați.

— Peter, i se adresă Roth prietenește, zău că e timpul să ni-i spui.

— Remiants, rosti Piotr Orlov. Ghenadi Remiants.

Roth aproape că nu-și putu ascunde exasperarea.

— Știam de Remiants, spuse el, ridicându-și privirea

spre McCready. Reprezentant al Aeroflotului cu sediul la Washington. Ăsta e paravanul. FBI-ul a pus mâna pe el şi l-a preluat acum doi ani. De-atunci lucrează pentru noi.

— Nu, îl contrazise Orlov, ridicându-şi ochii. Te înşeli. Remiants *nu* este agent dublu. Darea lui în vileag a fost aranjată de la Moscova. S-a lăsat racolat cu bună ştiinţă, iar chestia cu lucratul pentru voi e praf în ochi. Tot ce vă furnizează este pregătit cu grijă la Moscova. America o să trebuiască să scoată milioane din buzunar ca să îndrepte pagubele într-o bună zi. Remiants e maior KGB în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. Conduce patru reţele sovietice separate pe teritoriul Statelor Unite şi cunoaşte toate identităţile.

Roth scoase un fluierat.

— Dacă aşa stau lucrurile, am plătit nişte porcării. *Dacă* e adevărat ce spune.

— Există o singură cale de convingere, sugeră McCready. Pune mâna pe Remiants, îndoapă-l cu pentothal şi vezi ce afli. Iar acum mi se pare că e ora prânzului.

— Două idei bune în zece secunde, recunoscu Roth. Băieţi, trebuie să dau o fugă la Londra şi să vorbesc cu Langley. Hai să facem o pauză de douăzeci şi patru de ore.

Joe Roth prinse fir direct cu Calvin Bailey la opt seara ora Londrei, când la Washington era ora trei. Roth se înfundase în camera de cifru de sub ambasada americană din Grosvenor Square, Bailey se afla în biroul lui de la Langley. Vorbeau cât se poate de clar, însă vocile lor se auzeau uşor piţigăiate din cauza tehnologiei de codificare prin intermediul căreia ambele glasuri trebuiau să străbată Atlanticul în condiţii de deplină securitate.

— Am stat toată dimineaţa cu englezii la Alconbury, spuse Roth. Prima lor întâlnire cu Minstrel.

— Cum a mers?

— Prost.

— Îţi arde de glume. Ticăloşi nerecunoscători ce sunt. Ce s-a întâmplat?

— Calvin, interogatorul a fost Sam McCready. Nu e nici antiamerican şi nici bătut în cap. Însă crede că Minstrel nu e ce pare a fi şi că a fost infiltrat.

— Rahat pe băţ. I-ai spus câte teste a trecut Minstrel? Şi că suntem mulţumiţi fiindcă s-a comportat foarte bine?

— Da, şi încă în amănunt. Dar a rămas la părerea lui.

— Are cumva şi dovezi concrete pentru bazaconia asta?

— Nu. A spus că a fost rezultatul analizei pe care au făcut-o englezii pe marginea informaţiilor lui Minstrel.

— Dumnezeule, asta-i nebunie curată. Datele furnizate de Minstrel în ultimele şase săptămâni au fost grozave. Pe ce se bazează McCready?

— Am acoperit trei zone. Despre informaţiile militare ale lui Minstrel a spus că ar putea fi schimbate integral de Moscova, dacă aceasta ar fi la curent cu ce anume ne-a comunicat Minstrel, lucru absolut normal în eventualitatea că a fost trimis de cei de-acolo.

— Spanac. Mai departe.

— Când a venit vorba de Afghanistan a tăcut. Numai că eu îl ştiu bine pe Sam. A fost ca şi cum ar fi ştiut un lucru de care eu habar nu aveam, nevrând însă să mi-l spună. N-am reuşit să scot de la el decât fraze care începeau cu „să zicem că". A lăsat să se înţeleagă că englezii cred că s-ar putea ca Moscova să se cărăbănească destul de repede din Afghanistan. Şi că în cazul ăsta toate materialele lui Minstrel despre Afghanistan ar fi bune de îngropat în arhive. Avem şi noi vreo analiză de genul ăsta?

— Joe, n-avem nici o dovadă despre o cât de mică intenţie a rusnacilor de-a pleca din Kabul acum sau altădată. Ce altceva nu i-a mai plăcut domnului McCready?

— A mai spus că, după părerea lui, reţelele sovietice distruse în America Centrală şi de Sud erau depăşite – termenul folosit a fost de fapt „nefuncţionale" – şi formate doar din ajutoare recrutate pe plan local, fără nici un rus de origine printre cei descoperiţi.

— Uite ce e, Joe, Minstrel a demascat zece reţele organizate de Moscova în patru ţări din zona aia. Sigur că agenţii au fost recrutaţi pe plan local. Recunosc că au fost interogaţi şi nu cu duhul blândeţii. Normal că au fost alungaţi cu toţii din ambasadele sovietice. Peste zece diplomaţi ruşi au fost trimişi acasă în dizgraţie. A distrus munca de ani de zile a KGB-ului în zonă. McCready vorbeşte prostii.

— Într-o privință a avut dreptate. Tot ce le-a dat Minstrel englezilor cu privire la agenții sovietici de acolo au fost nume conspirative și atât. Nimic prin care să se poată identifica măcar un om al rușilor. Cu o singură excepție. Iar tipul a murit. Ești la curent?

— Cum să nu. Ghinion. O coincidență nefericită.

— Sam crede că nu e vorba de nici o coincidență. Zice că din două una: ori Minstrel a știut că treaba era fixată pentru o zi anume și i-a divulgat identitatea în așa fel încât englezii să nu mai aibă timp să ajungă la el, ori avem o scurgere.

— Rahat înmulțit cu doi.

— El crede în prima variantă. Părerea lui e că Minstrel lucrează pentru Moscova.

— Ți-a dat acest domn McCready cel isteț și vreo dovadă palpabilă?

— Nu. L-am întrebat foarte clar dacă are pe cineva infiltrat la Moscova și care l-a denunțat pe Minstrel. A negat. A zis că a fost doar rezultatul analizei făcută de oamenii lui.

Preț de câteva clipe se lăsă tăcerea, ca și cum Bailey s-ar fi cufundat în gânduri, ceea ce de fapt se și întâmplase. Pe urmă puse o altă întrebare:

— L-ai crezut când a negat?

— Sincer să fiu, nu. Cred că m-a mințit. Bănuiesc că au pe cineva despre care nu știm absolut nimic.

— Și-atunci de ce nu dau englezii cărțile pe față?

— Nu știu, Calvin. Chiar dacă au pe cineva care l-a denunțat pe Minstrel, refuză să recunoască.

— Bun. Ascultă, Joe. Spune-i lui Sam McCready din partea mea că ori ia lucrurile așa cum sunt, ori își ține pliscul. Minstrel e un mare succes pentru noi și n-o să le dau voie fitiliștilor de la Century House să strice tot ce-am făcut. În orice caz, nu fără dovezi concrete și dă-mi voie să accentuez: *concrete*. S-a înțeles, Joe?

— Cât se poate de bine.

— Și încă ceva. Chiar dacă li s-a vândut vreun pont cum că Minstrel e infiltrat, asta e procedura de rutină a rușilor. Moscova l-a pierdut, noi am pus mâna pe el, iar englezii au rămas cu buza umflată. Normal că Moscova ar avea grijă ca englezii să afle că triumful nostru e rupt în coate și că n-avem ce

face cu el. Iar englezii îşi pleacă urechea la porcăriile de soiul ăsta de necaz că Minstrel le-a scăpat printre degete. Din punctul meu de vedere, informaţia obţinută de englezi e un exemplu clasic de dezinformare. Dacă au un om al lor, ei bine, ăla umblă cu minciuni. Al nostru e-n regulă.

— Bine, Calvin. Dacă mai avem vreo discuţie, pot să-i spun chestia asta lui Sam?

— Absolut. Este punctul de vedere oficial al celor de la Langley. Nu facem decât să-l apărăm.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu se mai osteni să-şi aducă aminte că între timp dezvinovăţirea lui Orlov era legată de ascensiunea ambelor cariere.

— Sam a avut şi o reuşită, spuse Joe Roth. L-a luat tare pe Minstrel – chiar a trebuit să-l scoată din cameră de două ori – dar l-a făcut să mai scuipe un nume nou. Ghenadi Remiants.

— Noi ne ocupăm de Remiants, ripostă Bailey. Informaţiile lui se opresc la mine pe birou de doi ani.

Roth îi dezvălui ce spusese Orlov despre adevărata loialitate a lui Remiants faţă de Moscova şi despre sugestia lui McCready, potrivit căreia cea mai bună soluţie era să pună mâna pe Remiants şi să-l stoarcă bine. Bailey tăcu un timp, spunând într-un târziu:

— Poate. Ne mai gândim. O să vorbesc cu cei de la Operativ şi cu Biroul. Dacă ne hotărâm s-o facem, îţi dau de ştire. Până atunci, ţine-l pe McCready cât mai departe de Minstrel. Lasă-i să respire pe amândoi.

Joe Roth îl invită pe McCready să ia micul dejun cu el în dimineaţa următoare, iar invitaţia fu acceptată. Masa avu loc acasă la Roth.

— Nu-ţi face griji, spuse acesta. Ştiu că există câteva hoteluri dichisite prin preajmă şi că Unchiul Sam îşi poate permite să plătească un mic dejun pentru două persoane, dar să ştii că mă mai pricep şi eu. Suc, omletă cu şuncă, pâine prăjită şi cafea. Cum te aranjează?

McCready râse la telefon.

— Mă mulţumesc cu suc şi cafea.

Când ajunse, Roth se afla în bucătărie, cu un şorţ peste cămaşă şi demonstrându-şi cu mândrie talentul în materie de ouă cu şuncă. McCready se lăsă înduplecat şi mâncă şi el o porţie.

— Sam, aş vrea să-ţi revizuieşti părerea despre Minstrel, spuse Roth când ajunseră la cafea. Am vorbit aseară cu Langley.

— Calvin?

— Da.

— Şi reacţia?

— A fost întristat de atitudinea ta.

— Întristat pe dracu, spuse McCready. Pun pariu că a folosit nişte mostre de limbaj anglo-saxon de modă veche la adresa mea.

— O.K., aşa e. Nu i-a căzut bine. Crede că am fost generoşi punându-ţi-l la dispoziţie pe Minstrel. Am şi un mesaj. Punctul de vedere adoptat de Langley e următorul: Minstrel e al nostru şi Moscova spumegă. Încearcă să-l discrediteze pe Minstrel sugerându-i cât se poate de subtil Londrei că de fapt e vorba de un agent infiltrat de Moscova. Asta e versiunea oficială la Langley. Îmi pare rău, Sam, dar aici te înşeli. Orlov spune adevărul.

— Joe, nici noi nu suntem dobitoci. Nu ne stă în obicei să ne lăsăm îmbrobodiţi de cei care dezinformează şi nici măcar nu ştiu s-o facă. *Dacă* am avea vreo informaţie căreia să nu-i putem divulga sursa, ceea ce nu e cazul, aceasta ar trebui să preceadă dezertarea lui Orlov.

Roth îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi-l privi pe McCready cu gura căscată. Exprimarea voalată nu-l păcălise nici o secundă.

— Isuse, Sam, chiar *ai* pe cineva la Moscova. Pentru numele lui Dumnezeu, dă cărţile pe faţă.

— Nu pot, spuse Sam, şi oricum nu-i rost. N-avem pe nimeni la Moscova de care să nu vă fi spus.

La drept vorbind, nici măcar nu mintea.

— Atunci îmi pare rău, Sam, dar Orlov rămâne pe poziţie. E bun. Părerea noastră e că omul vostru – ăla pe care nu-l aveţi – e cel care minte. Voi aţi fost duşi cu preşul ca nişte copii de ţâţă, nu noi. Iar asta e o declaraţie oficială. Orlov a trecut trei teste poligrafice, pentru Dumnezeu. Ce altă dovadă mai vrei?

Drept răspuns, McCready dădu la iveală un petic de

hârtie din buzunarul de la piept şi i-l vârî sub ochi lui Roth. Pe el erau scrise următoarele:

> Am descoperit că au existat câţiva est-europeni care puteau păcăli poligraful la orice oră. Noi, americanii, nu prea ne pricepem la aşa ceva fiindcă am fost învăţaţi să spunem adevărul, iar cînd mințim putem fi prinşi cu uşurinţă. Însă am constatat că o mulţime de europeni... pot trece testul poligrafic fără să clipească... Există indivizi care trăiesc în acea parte a lumii şi şi-au petrecut toată viaţa minţind despre fel de fel de lucruri, devenind astfel atât de iscusiţi încît pot depăşi testul poligrafic.

Roth pufni dispreţuitor şi-i înapoie hîrtia lui Sam.

— Vreun universitar fâsâit şi fără un dram din experienţa celor de la Langley, comentă el.

— De fapt, preciză McCready cu o voce domoală, cuvintele au fost rostite de Richard Helms acum doi ani.

Richard Helms fusese unul din directorii legendari ai Agenţiei de informaţii. Roth păru uluit. McCready se ridică în picioare.

— Joe, unul din lucrurile după care Moscova a tînjit dintotdeauna este să-i vadă pe englezi şi pe americani bătîndu-se ca chiorii. Exact spre asta ne îndreptăm, iar Orlov se află în ţară doar de patruzeci şi opt de ore. Foloseşte-ţi bibilica.

Între timp, la Washington directorul CIA-ului şi cel al FBI-ului căzuseră deja de acord că, pentru a se vedea dacă afirmaţia lui Orlov despre Remiants era exactă, singura metodă era ridicarea acestuia din urmă. Planificarea acţiunii avu loc chiar în ziua cînd Roth şi McCready mâncară împreună la micul dejun, iar arestarea fu stabilită pentru după-amiaza aceleiaşi zile, după ce Remiants avea să plece de la biroul companiei Aeroflot situată în centrul Washingtonului, cam pe la cinci, ora locală, când la Londra se va fi întunecat deja de mult.

Rusul ieşi din clădire imediat după cinci şi merse pe trotuar înainte de-a străbate un loc de promenadă şi de-a ajunge la locul unde-şi parcase maşina.

Birourile Aeroflot se aflau sub supraveghere de mai multă vreme, deşi Remiants nu era conştient de prezenţa celor

şase agenţi FBI, înarmaţi cu toţii, care îl însoţiră rămânând puţin în spate în timpul traversării locului de promenadă. Agenţii aveau de gînd să efectueze arestarea în momentul cînd rusul se pregătea să intre în maşină. Treaba avea să fie făcută repede şi discret. N-avea să observe nimeni.

Promenada cuprindea o serie de poteci situate între cîteva porţiuni de gazon neregulate ca formă şi împînzite de resturi şi gunoaie, precum şi nişte bănci amplasate acolo spre folosinţa onorabililor cetăţeni ai Wasinghtonului, care le puteau ocupa pentru a sta la soare şi a mînca prînzul luat la pachet. Întemeietorii oraşului n-avuseseră de unde să ştie că peste ani părculeţul avea să devină un loc de întîlnire al traficanţilor de droguri cu clienţii cu care aveau de reglat diverse conturi. Pe una din bănci, tocmai cînd Remiants străbătea promenada şi se îndrepta spre parcare, un negru şi un cubanez negociau o afacere. Fiecare avea un grup de susţinători aflaţi în imediata lor apropiere.

Lupta fu declanşată de un strigăt de mânie al cubanezului, care se ridică şi scoase un cuţit. Una din gărzile de corp ale negrului dădu la iveală un pistol şi-l împuşcă pe loc. Cel puţin alţi opt oameni din cele două tabere puseră mâna pe arme şi începură să tragă în adversari. Puţinii civili neimplicaţi şi aflaţi în preajmă se puseră pe ţipat şi se risipiră care-ncotro. Agenţii FBI, uluiţi preţ de o clipă de rapiditatea celor întâmplate, acţionară conform pregătirii efectuate la Quantico, lăsându-se la pământ, rostogolindu-se şi scoţând armele.

Remiants încasă un singur glonte cu vîrful explozibil în ceafă şi se prăbuşi în faţă. Ucigaşul lui fu împuşcat imediat de către un agent FBI. Cele două bande, negrii şi cubanezii, se risipiră în cele patru vînturi. Întregul schimb de focuri durase şapte secunde şi se soldase cu doi morţi: un cubanez şi rusul nimerit întîmplător în toiul luptei.

Modul în care îşi rezolvă americanii problemele depinde extrem de mult de tehnologie, fiind uneori chiar criticat pentru acest lucru, însă nimeni nu-i poate contesta rezultatele atunci când tehnologia funcţionează la superlativ.

Cei doi bărbaţi morţi fură transportaţi la cea mai apropiată morgă, unde problema încăpu pe mâinile FBI-ului. Pistolul folosit de cubanez luă calea laboratorului de balistică, însă nu

oferi prea multe amănunte. Era o armă cehoslovacă a cărei sursă era imposibil de depistat şi care probabil că fusese importată din America Centrală sau de Sud. În schimb, amprentele cubanezului se dovediră mai bogate în informaţii. Victima fu identificată ca fiind un oarecare Gonzalo Appio, aflat deja în dosarele FBI-ului. Verificarea pe computer indică imediat că respectivul era cunoscut atât de Agenţia de Combatere a traficului de Droguri, cât şi de secţia de poliţie însărcinată cu supravegherea metroului din zona oraşului Miami.

Cubanezul avea reputaţia unui traficant de droguri şi în acelaşi timp a unui ucigaş plătit. Într-o etapă anterioară a existenţei lui nefericite, fusese unul din aşa-numiţii *marielitos*, cubanezii atât de generos „eliberaţi" de Castro şi expediaţi de acesta din portul Mariel în Florida – criminali, psihopaţi, pederaşti şi borfaşi îngrămădiţi până atunci în închisori şi aziluri. America se lăsase trasă pe sfoară şi-i primise.

Singurul lucru nedovedit cu privire la Appio, deşi suspectat de FBI, era activitatea lui de pistolar în solda DGI-ului, poliţia secretă cubaneză aflată sub dominaţia KGB-ului. Dovezile se sprijineau pe presupusa implicare a lui Appio în uciderea a doi binecunoscuţi şi eficienţi radio-reporteri cu vederi anti-Castro, care lucrau nu departe de Miami.

FBI-ul le puse la dispoziţie dosarul celor de la Langley, a căror preocupare atinse cote extrem de mari. Frank Wright, directorul Secţiei operative, trecu peste capul lui Bailey şi vorbi cu Roth la Londra.

— Trebuie să ştim, Joe. Acum, cât mai repede. Dacă rezervele englezilor faţă de Minstrel au un suport real, e nevoie să ştim. Jos mănuşile, Joe. Foloseşte detectorul de minciuni şi tot tacâmul. Du-te imediat acolo, Joe, şi află de ce există întotdeauna ceva în neregulă.

Înainte de-a pleca la Alconbury, Roth se întâlni din nou cu Sam McCready. Întrevederea se dovedi a fi posomorâtă, americanul arătându-se furios şi cuprins de amărăciune.

— Sam, dacă ştii ceva, dacă ştii într-adevăr ceva, trebuie să dai cărţile pe faţă cu mine. Din punctul meu de vedere e vina ta dacă am comis vreo greşeală gravă în cazul ăsta, fiindcă n-ai vrut să ne răspunzi cu aceeaşi monedă. Noi am fost cinstiţi cu tine. Acum e rîndul tău. Spune-mi exact ce ai.

McCready își fixă prietenul cu o privire inexpresivă. Juca prea mult pocher ca să se trădeze când n-avea de gând. Însă era pus în fața unei dileme. În sinea lui i-ar fi plăcut să-i spună lui Joe Roth de Keepsake și să-i furnizeze dovada concretă de care avea nevoie ca să-și piardă încrederea în Orlov. Dar Keepsake mergea pe o sârmă foarte periculoasă, care până la urmă avea să fie tăiată de contraspionajul sovietic deîndată ce acesta ar fi putut s-o prindă între dinți, convins fiind de existența unei scurgeri undeva în Europa occidentală. Nu putea și nu îndrăznea să-i divulge existența și cu atât mai puțin gradul și poziția lui Keepsake.

— Problema e a voastră, Joe, spuse el. Nu mă scoate pe mine vinovat. Eu mai departe de atât nu pot să merg. Cred că ești de acord cu mine, lăsând deoparte afacerea Milton-Rice, că asta din urmă n-a mai fost tot coincidență.

— Ar fi putut exista o scurgere aici, spuse Roth, părându-i însă rău imediat.

— Peste poate, răspunse calm McCready. Ar fi trebuit să știm ora și locul crimei de la Washington și nu le-am știut. Ori e mâna lui Orlov, care le fixează cumva dinainte, ori e cineva de la voi. Și știi ce cred eu: e Orlov. Că veni vorba, câți dintre oamenii voștri au acces la informațiile lui Orlov?

— Șaisprezece, zise Roth.

— Dumnezeule! Puteați să dați și-un anunț în *New York Times*.

— Eu, doi asistenți, operatorii analiști – de asta ies atât de mulți. FBI-ul știa de ridicarea lui Remiants, dar nu și de Milton-Rice. Însă acești șaisprezece erau la curent cu amândouă – și încă în timp util. Mă tem că la noi e buba – probabil cineva neînsemnat, un funcționar, un criptograf sau o secretară.

— Iar eu cred că aveți un fals dezertor.

— Oricum, tot o să aflu.

— Pot să vin și eu? întrebă Sam.

— Regret, amice, de data asta nu. Acum e strict o problemă a CIA-ului. Cu circuit închis. Pe curând, Sam.

Colonelul Piotr Orlov observă schimbarea petrecută în rândul oamenilor din jurul lui imediat după întoarcerea lui Roth la Alconbury. În câteva minute familiaritatea lor jovială dispăru.

Personalul CIA-ului din interiorul clădirii deveni rezervat și protocolar. Orlov aștepta răbdător.

Când Roth se așeză în fața lui în camera unde se luau interogatoriile, doi aghiotanți își făcură apariția cu un dispozitiv transportat într-un cărucior cu rotile. Orlov îl cercetă cu privirea. Îl mai văzuse și altădată. Poligraful. Ochii i se îndreptară spre Roth.

— Ceva necazuri, Joe? întrebă el încet.

— Da, Peter, necazuri mari de tot.

În câteva propoziții scurte, Roth îl informă pe rus despre operațiunea ratată de la Washington. Ochii lui Orlov licăriră scurt. Teamă? Vinovăție? O să descopere aparatul.

Orlov nu protestă când tehnicienii îi fixară discurile pe piept, la încheieturi și pe frunte. Roth nu acționă el însuși dispozitivul – exista un tehnician însărcinat cu acest lucru –, dar știu ce întrebări avea de pus.

Poligraful arată și funcționează cam ca electro-cardiografele întâlnite în orice spital. El înregistrează ritmul bătăilor inimii, pulsul și transpirația – adică toate simptomele manifestate de cineva care minte sub presiune. Iar presiunea mintală este exercitată pur și simplu prin conștientizarea faptului că ești testat.

Roth începu ca de obicei cu întrebări simple, menite să stabilească o relație standard, iar acul subțire se mișcă leneș pe hârtia fixată pe car, suind și coborînd ușor. Orlov fusese deja testat în acest fel de trei ori și nu oferise niciodată simptomele propriu-zise ale unui om care minte. Roth îl întrebă despre locul de unde venea, despre anii petrecuți în cadrul KGB-ului, despre dezertarea și despre informațiile pe care le furnizase până atunci. Apoi trecu la întrebările dure.

— Ești agent dublu în serviciul KGB-ului?

— Nu.

Acul continuă să urce și să coboare încet.

— Sunt informațiile pe care mi le-ai dat până acum exacte?

— Da.

— Există vreo informație vitală pe care nu ne-ai dat-o?

Orlov tăcu, încleștându-și mâinile pe brațele scaunului.

— Nu.

Acul zvâcni în sus şi-n jos de câteva ori înainte de-a reveni la normal. Roth se uită la operator şi primi confirmarea sub forma unei încuviinţări din cap. Se ridică, se apropie de maşină, privi coala de hârtie şi-i spuse operatorului să închidă aparatul.

— Îmi pare rău Peter, dar asta a fost o minciună.

În cameră se lăsă liniştea. Cinci oameni se uitară la rusul care-şi plecă ochii în pământ. Într-un târziu ridică privirea.

— Joe, prietene, pot să vorbesc cu tine? Singur? Între patru ochi? Fără microfoane, doar tu şi cu mine. Se poate?

Era un lucru care contravenea regulamentului şi care în acelaşi timp constituia un risc. Roth căzu pe gânduri. De ce? Ce avea de spus acest tip enigmatic, care tocmai înregistrase primul eşec la testul cu detectorul de minciuni? Ce era atât de important încât să nu poată fi auzit nici măcar de cei ce primiseră aprobarea Serviciului de securitate? Aprobă grăbit din cap. După ce rămaseră singuri iar microfoanele fură scoase din funcţiune, întrebă scurt:

— Ei bine?

Rusul scoase un oftat prelung.

— Joe, nu te-a mirat niciodată felul în care am dezertat? Viteza de acţiune? Sau faptul că nu ţi-am lăsat timp să iei legătura cu Washingtonul?

— Ba da. Te-am şi întrebat de ce. Drept să-ţi spun, explicaţiile tale n-au avut niciodată darul să mă mulţumească pe deplin. De ce ai dezertat în felul ăsta?

— Fiindcă n-am vrut să păţesc ce-a păţit Volkov.

Roth avu impresia că tocmai primise un croşeu la plex. Toţi cei ce lucrau în agenţie aflaseră despre dezastruosul caz Volkov. La începutul lui septembrie 1945, Konstantin Volkov, vice-consulul sovietic din Turcia, cu sediul la Istanbul, se prezentase la consulatul general englez şi îi spusese unei oficialităţi uluite că era de fapt directorul secţiei KGB-ului din Turcia şi că voia să dezerteze. Se oferise să divulge numele a 314 agenţi sovietici din Turcia şi pe al altor 250 din Anglia. Fapt şi mai important, declarase că existau de asemenea doi diplomaţi englezi ai Foreign Office-ului care lucrau pentru Rusia, precum şi o altă persoană situată foarte sus în ierarhia Serviciului Englez de Informaţii.

Veştile fuseseră trimise la Londra, în timp ce Volkov se întorsese la consulat. La Londra problema încăpuse pe mâinile directorului secţiei care se ocupa de Rusia. Agentul respectiv luase măsurile de rigoare şi zburase imediat la Istanbul. Cât despre Volkov, ultima oară fusese văzut sub forma unei mogâldeţe înfăşurată în bandaje şi urcată în grabă la bordul unui avion utilitar cu destinaţia Moscova, unde murise după ce fusese torturat înfiorător la Lubianka. Directorul englez al secţiei ruse sosise prea târziu – fapt deloc surprinzător, întrucât el însuşi anunţase Moscova din sediul lui de la Londra. Numele lui era Kim Philby, adică exact spionul sovietic pe care l-ar fi dat în vileag dovezile lui Volkov.

— Ce anume vrei să-mi spui, Peter?

— A trebuit să dezertez în felul ăsta fiindcă ştiam că în tine puteam avea încredere. Nu ajunseseşi suficient de sus.

— Suficient de sus ca să ce?

— Ca să fii una şi aceeaşi persoană cu el.

— Nu te înţeleg, Peter, spuse Roth, deşi îl înţelegea foarte bine.

Rusul vorbi încet şi limpede, ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară care-l apăsa de mult timp.

— De şaptesprezece ani KGB-ul are un om în CIA. Cred că la ora asta a ajuns foarte sus.

CAPITOLUL PATRU

JOE ROTH stătea întins pe patul de campanie din dormitorul clădirii izolate de pe câmpia Alconbúry şi se întreba ce trebuia să facă. O sarcină care în urmă cu şase săptămâni i se păruse nu doar fascinantă, ci şi capabilă să-l ajute să-şi consolideze cariera într-un timp record, se transformase într-un veritabil coşmar.

De patruzeci de ani, de la constituirea sa în 1948, CIA-ul avusese o singură preocupare obsesivă: să se păzească de infiltrarea unei „cârtiţe" sovietice. În acest scop fuseseră cheltuite miliarde de dolari pentru diverse măsuri de precauţie în domeniul contrainformaţiilor. Toţi angajaţii fuseseră verificaţi şi paraverificaţi, supuşi testelor cu detectorul de minciuni, interogaţi şi cercetaţi până la exasperare.

Iar rezultatele se văzuseră. În timp ce englezii fuseseră şubrezite la începutul anilor cincizeci de trădările lui Philby, Burgess şi Maclean, Agenţia rămăsese intactă. Şi pe când afacerea Philby continuase în paralel cu eforturile agentului englez al SIS-ului de a trăi ascuns în Beirut până la plecarea definitivă la Moscova din 1963, Agenţia îşi păstrase integritatea.

Chiar şi atunci când Franţa fusese zguduită de afacerea Georges Paques, lucru trăit din nou şi de Anglia la începutul anilor şaizeci în urma cazului George Blake, CIA-ul rămăsese impenetrabil. În toată această perioadă, ramura de Contrainformaţii a Agenţiei, Biroul pentru Securitate, fusese condusă de un om remarcabil pe nume James Jesus Angleton, un obsedat singuratic şi secretos care trăia şi respira cu un singur scop: să păzească Agenţia de orice fel de infiltrare sovietică.

În cele din urmă, Angleton căzuse victimă propriei firi congenital suspicioasă. Începuse să creadă că, în ciuda eforturilor sale, în interiorul CIA-ului *chiar se afla* o cârtiță fidelă Moscovei. În pofida tuturor testelor și cercetărilor, ajunsese să fie convins că trădătorul izbutise, nu se știe cum, să pătrundă în interior. Raționamentul lui părea a fi următorul: deși nu există nici o cârtiță, normal ar fi să existe. Deci, e imposibil să nu existe. Deci există. Vânătoarea declanșată pentru găsirea ipoteticului „Sașa" începuse să consume din ce în ce mai mult timp și să necesite strădanii din ce în ce mai mari.

Paranoicul dezertor rus Golâțin, care dădea vina pe KGB pentru toate relele de pe planetă, se grăbise să se declare de acord. Acest lucru îi mângâiase urechile lui Angleton ca o muzică diafană. Vânarea lui „Sașa" fusese întețită. Apăruseră zvonuri potrivit cărora numele său ar fi început cu litera K. Ofițerii al căror nume începea cu această literă își văzuseră viața de zi cu zi bulversată. Unul demisionase dezgustat. Alții fuseseră concediați fiindcă nu-și putuseră dovedi nevinovăția. Mișcarea poate că fusese prudentă, însă nu se arătase indicată pentru moralul celorlalți, care scăzuse vertiginos. Vânătoarea continuase vreme de încă zece ani, din 1964 până în 1974. În cele din urmă, directorul William Colby se săturase și-l convinsese pe Angleton să iasă la pensie.

Biroul pentru Securitate încăpuse pe alte mâini. Îndatoririle legate de păzirea Agenției de penetrarea sovieticilor se menținuseră, însă la un nivel ceva mai coborât și oricum nu atât de agresiv.

Ironia soartei făcuse ca, ulterior debarasării de trădătorii ideologici ai generației mai vechi, englezii să nu mai fie confruntați cu nici un scandal legat de spionaj și petrecut înăuntrul propriei comunități a lucrătorilor din Contrainformații. Pe urmă roata începuse să se învârtă. America, atît de pusă la adăpost de trădători de la sfârșitul anilor patruzeci încoace, dăduse la iveală o șumedenie de indivizi care nu erau nici măcar ideologi, ci niște nemernici dispuși să-și trădeze țara pentru bani: Boyce, Lee, Harper, Walker și în cele din urmă Howard, care activase în cadrul CIA-ului și-i trădase pe agenții americani ce lucrau în Rusia natală. Denunțat de Urcenko înainte de bizara lui re-dezertare, Howard reușise să plece neobservat la Moscova

înainte de-a putea fi arestat. Scandalurile legate de trădarea lui Howard şi de re-dezertarea lui Urcenko, ambele survenite cu un an în urmă, lăsaseră două pete urâte pe obrazul Agenţiei.

Însă toate acestea nu însemnau nimic în comparaţie cu efectul potenţial al afirmaţiei lui Orlov. Dacă aşa stăteau lucrurile, vînătoarea de oameni care avea să se declanşeze era suficientă pentru dezmembrarea Agenţiei. Dacă ce se spusese era adevărat, evaluarea pagubelor avea să dureze ani de zile, în timp ce redistribuirea miilor de agenţi, a codurilor, a reţelelor şi a alianţelor din afara ţării aveau să ţină un deceniu şi să coste milioane. Reputaţia Agenţiei avea să fie grav deteriorată pentru anii următori.

Întrebarea care nu-i dădea pace lui Roth în timp ce aştepta dimineaţa era: cui dracu aş putea să-i spun? Cu puţin înainte de ivirea zorilor se hotărî, se ridică, se îmbrăcă şi-şi puse nişte lucruri într-o valiză. Înainte de-a pleca se duse să se uite la Orlov, care dormea buştean, şi-i spuse lui Kroll:

— Ai grijă de el cât lipsesc. Nu intră şi nu iese nimeni. Omul ăsta a devenit incredibil de preţios.

Kroll nu înţelese de ce, dar aprobă din cap. Era genul de om care executa ordinele fără să se întrebe vreodată ce rost aveau. Cum ar spune poetul: cu fapta-n viaţă ca şi-n moarte.

Roth merse cu maşina la Londra, evită ambasada, ajunse la apartamentul pe care-l avea în oraş şi luă un paşaport pe un alt nume decât al lui. Obţinu unul din ultimele locuri de la bordul unui avion englez de transport particular cu destinaţia Boston şi făcu transferul de la aeroportul Logan la Washington National. În ciuda unei economii de timp de cinci ore, începuse să se întunece când ajunse la volanul unei maşini închiriate în Georgetown, unde parcă şi merse pe jos până la capătul lui K Street, aflată în apropierea *campus-ului* Universităţii din Georgetown.

Casa pe care o căuta era o clădire frumoasă din cărămidă roşie, ce se deosebea de altele aflate în apropiere prin complicatele sisteme de securitate care supravegheau strada şi toate căile de acces spre casă. Se văzu oprit în timp ce traversa strada şi se îndrepta spre portic, fiind nevoit să-şi arate legitimaţia de agent CIA. La uşă ceru să-l vadă pe omul pentru care venise, i se spuse că domnul tocmai lua masa şi ceru să i se ducă

un mesaj. După câteva minute i se permise să intre într-o bibliotecă unde se răsfățau o puzderie de cărți învelite în piele și unde se simțea vag aroma unui trabuc. Se așeză și se puse pe așteptat. Apoi ușa se deschise și în cadrul ei își făcu apariția directorul CIA-ului.

Deși nu avea obiceiul să primească la el acasă lucrători tineri și cu vechime relativ mică decât dacă îi chema personal, directorul se așeză într-un fotoliu de piele, îi făcu semn lui Roth să ia loc în fața lui și-l întrebă cu o voce înceată care era scopul vizitei. Roth îi povesti cât se poate de atent.

Directorul trecuse de șaptezeci de ani. O vârstă neobișnuită pentru o asemenea funcție, însă adevărul este că și el era un om neobișnuit. Activase în cadrul OSS-ului[1] în al doilea război mondial, ocupându-se de infiltrarea agenților în Franța cotropită de naziști și în Țările de Jos. După război și după desființarea OSS-ului, se reintegrase vieții civile, preluând o fabricuță de la tatăl său și transformând-o într-un conglomerat uriaș. Când se înființase CIA-ul în scopul continuării muncii OSS-ului, primul director al instituției, Allen Dulles, îi oferise șansa de a se reactiva, însă refuzase.

După ani buni, ajunsese om cu stare și membru de frunte al Partidului Republican, pusese ochii pe un fost actor care candida pentru funcția de guvernator al Californiei și se legase de el. Când Ronald Reagan câștigase alegerile prezidențiale, îi ceruse prietenului său demn de încredere să preia conducerea CIA-ului.

Directorul era catolic, văduv de ani de zile, adeptul unei morale puritane stricte și cunoscut pe coridoarele de la Langley drept „un ticălos bătrân și dat naibii". Răsplătea talentul și inteligența, însă lucrul la care ținea cel mai mult era loialitatea. Avusese prieteni buni care fuseseră trimiși în camerele de tortură ale Gestapoului fiindcă fuseseră trădați, așa că singurul lucru pe care nu-l tolera sub nici o formă era trădarea. Pentru trădători nu manifesta nimic altceva decât o ură viscerală. În mintea directorului, pentru acest gen de oameni nu putea fi vorba de milă.

Ascultă atent relatarea lui Roth, uitându-se la soba în care nu ardea focul, dat fiind că noaptea era atât de caldă. Nu

[1] Oficiul pentru Serviciile Strategice (n. trad.).

arătă în nici un fel ce simțea, cu excepția unei contractări a mușchilor feței.

— Ai venit direct aici? îl întrebă pe Roth după ce acesta termină. N-ai mai vorbit cu nimeni?

Roth îi povesti cum venise, ca un hoț ce pătrunde în propria lui țară pe întuneric, cu un pașaport fals și pe un drum ocolit. Bătrânul încuviință din cap. Și el se furișase odată în Europa lui Hitler exact în același mod. Se ridică și se apropie de vechea măsuță de perete ca să-și toarne coniac dintr-o sticlă ornamentală într-un pahar fără picior, oprindu-se ca să-l bată pe umăr pe Roth și să-l liniștească.

— Ai procedat bine, băiete, spuse el, oferindu-i niște coniac lui Roth care refuză. Șaptesprezece ani ai zis?

— După spusele lui Orlov. Toți ofițerii superiori de la mine, inclusiv Frank Wright, au această vechime în cadrul Agenției. N-am știut cui să mă adresez.

— Nu, firește că nu.

Directorul se așeză din nou și căzu pe gânduri. Roth nu-l întrerupse. Într-un târziu bătrânul rosti:

— Trebuie să fie cineva de la Oficiul pentru Securitate. Dar nu directorul. Fără îndoială că e cu totul loial, deși are o vechime de douăzeci și cinci de ani. O să-l trimit în concediu. Are drept adjunct un tânăr foarte capabil. Fost avocat. Nu cred că are mai mult de cincisprezece ani la noi.

Directorul chemă un aghiotant și ordonă să se dea câteva telefoane. Obținu confirmarea că directorul adjunct al OS-ului avea patruzeci și unu de ani și intrase în Agenție direct de pe băncile Facultății de drept cu cincisprezece ani în urmă. Acesta se trezi convocat de urgență de la locuința sa din Alexandria. Îl chema Max Kellogg.

— Norocul lui că n-a lucrat pe vremea lui Angleton, spuse directorul. Numele lui începe cu K.

Agitat și temător, Max Kellogg ajunse imediat după miezul nopții. Tocmai voise să se ducă la culcare când sunase telefonul și constatase uimit că la celălalt capăt al firului se afla directorul în persoană.

— Spune-i și lui, ordonă directorul.

Roth își repetă relatarea. Avocatul ascultă totul fără să clipească, nu lăsă să-i scape nimic, puse două întrebări

suplimentare şi nu luă nici un fel de notiţe. În cele din urmă îl întrebă pe director:

— De ce eu, domnule? E şi Harry în oraş.

— Lucrezi la noi doar de cincisprezece ani, spuse directorul.

— Aha.

— Am hotărât să-l ţinem pe Orlov – sau Minstrel, cum naiba i-om spune – la Alconbury, continuă directorul. Probabil că e la fel de în siguranţă acolo ca şi aici, dacă nu cumva chiar mai în siguranţă. Opreşte-i pe englezi, Joe. Spune-le că Minstrel a furnizat informaţii care sunt de interes numai pentru Statele Unite. Mai spune-le că vor avea iarăşi acces imediat după ce verificăm ce-am primit. O să plecaţi amândoi cu avionul de dimineaţă, îi informă directorul privindu-şi ceasul, cu o cursă specială direct la Alconbury. De-acum încolo lucraţi fără oprelişti. E prea târziu pentru aşa ceva, iar miza e prea mare. Orlov o să înţeleagă. Luaţi-l la întrebări şi nu-l slăbiţi. Vreau să ştiu tot. Şi în primul rând vreau urgent două lucruri. Dacă e adevărat. Şi, în cazul că este, cine-i individul. Din momentul ăsta lucraţi pentru mine şi pentru nimeni altcineva. Îmi raportaţi direct. Fără întrerupere şi fără să întrebaţi în stânga şi-n dreapta. Dacă aveţi întrebări, mi le puneţi mie. La nivelul ăsta o să mă ocup eu de toate.

Dorinţa de-a lupta se putea citi din nou în ochii bătrînului.

Roth şi Kellogg încercară să doarmă puţin la bordul avionului Grumman cu care se întoarseră de la Andrews la Alconbury. La sosire încă erau derutaţi şi obosiţi. Drumul dinspre vest spre est e întotdeauna mai rău. Din fericire, amândoi evitaseră alcoolul şi băuseră doar apă. Nici nu se mai opriră să se mai spele şi să se pieptene înainte de a intra în camera colonelului Orlov. Când deschise uşa, Roth auzi vocea familiară a lui Art Garfunkel pe casetofon.

Bine zis, îşi spuse Roth sumbru, am vrea să mai vorbim puţin. Numai că de data asta n-o să mai existe nici un fel de sunete ale tăcerii[1].

---

[1] Aluzie la celebrul cântec *The Sounds of Silence*, compus de Paul Simon şi interpretat de acesta în duet cu Art Garfunkel la sfârşitul anilor şaizeci (n. trad.).

Însă Orlov colaboră ireproşabil. Părea resemnat la gândul că-şi divulgase ultima parte a preţioasei „asigurări". Preţul miresei fusese oferit pe de-a-ntregul. Singura problemă era dacă avea să li se pară convenabil peţitorilor.

— Nu i-am ştiut niciodată numele, spuse el în camera de interogatorii.

Kellogg preferase să renunţe la microfoane şi magnetofoane. Avea propriul lui casetofon portabil şi completa ce se afla înregistrat pe el cu notiţele pe care le lua. Nu voi să se dea la copiat nici o bandă şi nici să mai fie cineva din CIA de faţă. Tehnicienii fuseseră invitaţi să plece. Kroll şi încă doi oameni păzeau căile de acces spre uşa care devenise acum izolată fonic. Ultima activitate a tehnicienilor fusese să cureţe încăperea şi să se asigure că nu mai existau microfoane, cerinţă care avu darul să-i nedumerească vizibil.

— Jur că aşa e. Era cunoscut doar ca agentul Sparrowhawk şi lucra sub comanda directă a generalului Drozdov.

— Unde şi când a fost recrutat?

— Cred că în Vietnam, în '68 sau '69.

— Crezi?

— Nu, ştiu sigur că în Vietnam. Lucram la planificare şi organizam chiar atunci o operaţiune de amploare în Saigon şi-n jurul lui. Cei recrutaţi pe plan local erau vietnamezi, normal, oameni din Vietcong. Însă aveam şi oamenii noştri. Unul din ei a raportat că Vietcong-ul le adusese un american nemulţumit de ai lui. Agentul nostru local l-a cultivat şi l-a convins. La sfârşitul anului 1969, generalul Drozdov s-a deplasat personal la Tokio ca să discute cu americanul. Acesta a fost momentul când i s-a dat numele conspirativ Sparrowhawk.

— De unde ştii?

— S-au făcut aranjamente, s-au stabilit legături de comunicaţii şi s-au transferat nişte fonduri. Eu mă ocupam de lucrările de genul ăsta.

Vorbiră o săptămână încheiată. Orlov îşi aminti numele unor bănci la care fuseseră plătite sume de bani de-a lungul anilor, precum şi lunile (dacă nu chiar zilele) în care avuseseră loc aceste transferuri. Sumele crescuseră cu trecerea anilor, reflectând probabil avansările şi furnizarea unor informaţii mai bune.

— Şi după ce m-am mutat la Direcţia de activităţi ilegale şi am devenit subalternul direct al lui Drozdov, legătura mea cu cazul Sparrowhawk a continuat. Însă acum nu mă mai ocupam de transferurile bancare, ci de probleme strict operative. Dacă Sparrowhawk ne dădea un agent care lucra împotriva noastră, eu anunţam secţia care rezolva aceste probleme, de obicei pe cea de acţiune directă, cunoscută şi sub numele de „Mici necazuri", iar cei de-acolo îl lichidau pe agentul ostil dacă nu se afla pe teritoriul nostru sau puneau mâna pe el dacă lucra în interior. În felul ăsta am găbjit patru cubanezi care luptau împotriva lui Castro.

Max Kellogg îşi notă totul şi ascultă de mai multe ori casetele în cursul nopţii. În cele din urmă îi spuse lui Roth:

— Există o singură carieră care se potriveşte tuturor acestor declaraţii. Nu ştiu a cui e, însă o să aflu din dosare. Acum e o problemă de verificare. Ore întregi de verificare. Iar chestia asta pot s-o fac doar în Washington, la registratură. Trebuie să mă întorc.

Luă avionul a doua zi, petrecu vreo cinci ore cu directorul Agenţiei la conacul acestuia din Georgetown, iar apoi se închise între patru pereţi de dosare. Avea *carte blanche* din ordinul personal al directorului. Nimeni nu îndrăzni să-i refuze ceva lui Kellogg. Însă, în ciuda caracterului secret al verificării, zvonurile începură să se facă auzite la Langley. Se întâmpla ceva. Apăruse o problemă legată de securitatea internă. Moralul agenţilor începu să se clatine. Lucrurile de acest gen nu pot fi ascunse niciodată cu desăvârşire.

LA GOLDERS HILL, în nordul Londrei, există un părculeţ mult mai mic decât Hampstead Heath, unde se află o mini-grădină zoologică populată de cerbi, capre, raţe şi fel de fel de păsări sălbatice. McCready se întâlni cu Keepsake acolo chiar în ziua când Max Kellogg se întorcea cu avionul la Washington.

— Lucrurile nu arată grozav la ambasadă, spuse Keepsake. Omul trimis de linia K a primit ordin de la Moscova şi a început să ceară dosarele pentru mulţi ani în urmă. Cred că e începutul unei investigaţii pe probleme de securitate, care probabil că are loc în toate ambasadele din Europa occidentală.

Mai devreme sau mai târziu n-o să-i mai rămână decât ambasada de la Londra.

— Putem să te ajutăm cu ceva?

— Posibil.

— Dă-ne o sugestie, spuse McCready.

— Ar fi bine dacă aş putea să le ofer efectiv ceva folositor. De pildă, niscai veşti bune despre Orlov.

După ce un dezertor aflat pe teritoriu străin trece în tabăra cealaltă, faptul că an de an nu furnizează nici un fel de informaţii îl expune bănuielilor. De aceea noii lui şefi obişnuiesc să-i pună la dispoziţie anumite date autentice pe care să le trimită în ţară, dovedind astfel ce băiat bun este.

Keepsake îi dăduse deja lui McCready numele tuturor angajaţilor sovietici din Anglia de care avea cunoştinţă, ceea ce însemna oricum majoritatea. Firește că englezii nu puseseră mâna pe toţi – asta i-ar fi dat de gol. Unii fuseseră îndepărtaţi de lângă materialele ultrasecrete, nu la modul ostentativ, ci treptat, în cadrul unor schimbări „administrative". Alţii fuseseră avansaţi în grad, nemaiavând însă acces la informaţiile strict secrete. În fine, existaseră câţiva pe ale căror birouri materialele ajungeau cu modificări însemnate, aşa încât divulgarea lor ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Lui Keepsake i se permisese chiar să „recruteze" câţiva agenţi noi ca să-şi demonstreze valoarea în ochii celor de la Moscova. Unul din ei era nici mai mult nici mai puţin decât funcţionar la registratura SIS-ului, un om pe deplin loial Angliei, dar care putea transmite ceea ce i se spunea. Moscova se arătase încântată de recrutarea agentului Wolverine. Se stabilise ca după două zile Wolverine să-i furnizeze lui Keepsake un exemplar dintr-un raport scris de mâna lui Gaunt, în care să se menţioneze că Orlov se găsea în prezent la Alconbury, unde atât americanii cât şi englezii luaseră o plasă cât ei de mare.

— Cum merge treaba cu Orlov? se interesă Keepsake.

— Acum e linişte deplină, spuse McCready. Am stat cu el o jumătate de zi şi n-am ajuns la nici un rezultat. Cred doar că am semănat nişte îndoieli în mintea lui Joe Roth, la ei la sediu şi la Londra. Joe s-a înapoiat la Alconbury, a vorbit din nou cu Orlov, iar pe urmă s-a întors glonţ în State cu alt paşaport. A crezut că nu l-am reperat. Părea grăbit al naibii. N-a mai apărut

din nou, cel puțin pe un aeroport obișnuit. Se poate să fi zburat direct la Alconbury cu un avion militar.

Keepsake încetă să arunce firimituri rațelor și se întoarse spre McCready.

— De atunci au mai vorbit cu tine? Te-au mai invitat vreodată?

— Nu. Și a trecut o săptămână. Liniște totală.

— Înseamnă că a spus minciuna cea mare, cea pe care a venit pregătit s-o lanseze. Din cauza asta CIA-ul nu mai lasă pe nimeni să se apropie.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

Keepsake scoase un oftat.

— Dacă aș fi în locul lui Drozdov, aș gândi ca un om al KGB-ului. Două sunt lucrurile la care a râvnit întotdeauna KGB-ul. Unul e să provoace un conflict major între CIA și SIS. Au început aliații voștri să sară la bătaie?

— Nu, sunt foarte politicoși. Însă nu ne comunică nimic.

— Atunci e-al doilea. Celălalt vis e să distrugă CIA-ul din interior. Să-i sape moralul. Să-i învrăjbească pe colegi între ei. Orlov o să denunțe pe cineva ca fiind agent KGB infiltrat înăuntrul CIA-ului. O să fie o acuzație eficace. Te-am prevenit, Potemkin este o operațiune pregătită îndelung și cu mare grijă.

— Cum să-l descoperim dacă nu ni-l spun ei?

Keepsake începu să se apropie agale de mașină. Se întoarse și spuse peste umăr.

— Fiți atenți față de cine se vor purta brusc cu răceală cei din CIA. Ăla e omul și te anunț de pe-acum că e nevinovat.

EDWARDS rămase cu gura căscată.

— Să-i lăsăm pe cei din Moscova să prindă de veste că la ora asta Orlov se află la Alconbury? Dacă află Langley, e caz de război. De ce naiba să facem una ca asta?

— Un test. Eu unul cred în Keepsake și sunt convins că nu minte. Am încredere în el. Prin urmare, sunt de părere că Orlov e infiltrat. Dacă Moscova nu reacționează și nu încearcă să-i vină de hac, avem dovada. Se vor convinge până și americanii. Bineînțeles că se vor face foc pe noi, dar își vor da seama că a fost o acțiune logică.

— Şi dacă-l atacă şi-l ucid pe Orlov? Te angajezi tu să-i comunici lui Calvin Bailey?

— Nu o vor face, spuse McCready. Sunt la fel de sigur de asta cum sunt de faptul că după zi urmează noapte.

— Că veni vorba, îşi petrece concediul aici.

— Cine?

— Calvin. Cu soţia şi fiica. Ai un dosar pe birou. Aş vrea ca Firma să-l trateze cu ospitalitatea cuvenită. Dineuri cu oameni pe care ar vrea să-i întâlnească, lucruri de genul ăsta. A fost un prieten de nădejde al Angliei de-a lungul anilor. Măcar atât putem să facem.

McCready coborî posomorât la el în birou şi se uită la dosar. Denis Gaunt stătea în faţa lui.

— Îi place opera, spuse McCready, citind din dosar. Bănuiesc că putem să-i facem rost de bilete la Covent Garden, Glyndebourne şi alte locuri de-astea.

— Dumnezeule, iar eu n-am cum să intru la Glyndebourne, rosti Gaunt cuprins de invidie. Există o listă de priorităţi pe şapte ani de-acum încolo.

Minunatul conac ţărănesc din inima Sussex-ului, situat între pajişti nesfârşite şi adăpostind una dintre cele mai bune săli de operă din ţară, era şi rămăsese visul cel mai frumos al oricui iubitor de operă în nopţile de vară.

— Îţi place opera? întrebă McCready.

— Sigur.

— Perfect. Poţi să-i însoţeşti pe Calvin şi pe doamna Bailey pe durata şederii. Fă rost de bilete la Garden şi Glyndebourne. Foloseşte-te de numele lui Timothy. Fă caz de gradul pe care-l are. Meseria asta afurisită trebuie să aibă şi nişte câştiguri, deşi al naibii să fiu dacă am avut parte de vreunul.

Cu acestea spuse, se pregăti să plece la masă. Gaunt puse mâna pe dosar.

— Când trebuie să vină? întrebă el.

— Peste o săptămână, răspunse McCready din uşă. Dă-i un telefon. Spune-i la ce te-ai gândit. Întreabă-l ce preferinţe are. Dacă tot trebuie s-o facem, măcar să iasă bine.

MAX KELLOGG se închise în clădirea arhivei şi petrecu acolo următoarele zece zile. Soţiei lui, care se afla în

Alexandria, i se spuse că era plecat din oraş, iar femeia crezu. Lui Kellogg i se trimitea mâncare de câteva ori pe zi, însă trăia mai mult pe bază de cafea şi ţigări cu filtru fumate în exces.

Doi funcţionari de la arhivă îi stăteau permanent la dispoziţie. Aceştia nu ştiau nimic de investigaţii, însă îi aduceau dosarele de care avea nevoie, unul după altul. Se dădură la iveală fotografii din dosare peste care se aşternuse praful, dat fiind că erau considerate aproape lipsite de importanţă sau utilitate. Aidoma tuturor agenţiilor secrete, nici CIA-ul nu arunca nimic la coş, indiferent dacă era vorba de ceva neînsemnat sau depăşit. Nimeni nu putea şti când ar fi putut fi nevoie chiar de acel detaliu banal, de un mic pasaj dintr-un ziar sau de o fotografie. Şi iată că acum multe din ele ajunseseră să fie solicitate.

La jumătatea investigaţiilor, doi agenţi primiră misiunea să plece imediat în Europa. Unul urma să viziteze Viena şi Frankfurtul, celălalt avea să se oprească la Stockholm şi Helsinki. Fiecare avea câte o legitimaţie de agent al unei organizaţii de combatere a drogurilor şi o scrisoare semnată personal de secretarul trezorier al Statelor Unite, în care se solicita colaborarea băncilor. Stupefiaţi de eventualitatea folosirii lor pentru spălarea banilor rezultaţi din traficul de droguri, directorii câte uneia din principalele bănci ale fiecărui oraş se sfătuiră între ei şi hotărâră să-şi deschidă dosarele.

Funcţionarii se văzură chemaţi de la ghişee şi puşi în faţa unei fotografii. Se comunicară nişte date şi nişte conturi bancare. Unul din funcţionari nu-şi putu aminti, ceilalţi încuviinţară din cap. Agenţii luară cu ei chitanţe ale fotocopiilor după conturi, sumele depuse şi transferurile operate. Băgară de asemenea în buzunar exemplare de semnătură pentru diverse nume, urmând să le înmâneze experţilor grafologi la întoarcerea la Langley. După ce obţinură ce voiau, se înapoiară la Washington şi-şi puseră trofeele pe biroul lui Max Kellogg.

Dintr-un grup iniţial de peste douăzeci de agenţi CIA care luptaseră în Vietnam în perioada respectivă – iar Kellogg lărgise intervalul de timp, adăugând câte doi ani înainte şi după datele indicate de Orlov – primii doisprezece fură eliminaţi rapid. Ceilalţi ieşiră şi ei din discuţie unul câte unul. Fie că nu se aflaseră în oraşul potrivit la momentul potrivit, fie că nu

putuseră divulga o anumită informație fiindcă nu avuseseră niciodată acces la ea, fie că nu putuseră fi prezenți la o anumită întâlnire întrucât se aflau în cealaltă parte a globului. Cu o singură excepție.

Încă înainte de întoarcerea agenților din Europa, Kellogg își dădu seama că știa despre cine era vorba. Dovezile furnizate de bănci nu făcură decât să-i confirme rezultatul. Când termină și strânse toate datele laolaltă, se prezentă din nou la locuința din Georgetown a directorului.

Cu trei zile înainte de această întâlnire, Calvin, doamna Bailey și fiica lor Clara plecară cu avionul de la Washington la Londra. Bailey iubea Londra, fiind de fapt un anglofil convins. Ceea ce-l entuziasma era în primul rând istoria acestor locuri.

Îi plăcea să viziteze castelele vechi și conacele impunătoare, construite într-o eră demult apusă, și să se plimbe prin mânăstiri, abații și lăcașuri de învățătură din alte vremuri. Se instală într-un apartament din Mayfair reținut de CIA pentru personalitățile aflate în vizită, închirie o mașină și se duse la Oxford, evitând autostrada, preferând să șerpuiască pe drumurile secundare și prânzind apoi în aer liber la „The Bull at Bisham", ale cărui grinzi de stejar fuseseră fixate la locul lor înainte de nașterea reginei Elisabeta I.

În cursul celei de-a doua seri, Joe Roth trecu pe la el ca să bea un pahar. Se întâlni pentru prima oară cu perechea extraordinar de banală formată din doamna Bailey și Clara, o fetiță nătângă de opt ani, cu părul drept și foarte roșcat, ochelari de soare și niște dinți care-i ieșeau din gură. Nu se mai întâlnise niciodată cu familia Bailey; superiorul lui nu era genul de om pe care să-l asocieze poveștilor de adormit copiii sau petrecerilor în aer liber unde se frigeau animale întregi. Se părea însă că răceala lui Calvin Bailey se topise, deși Roth nu-și dădea seama dacă motivul adevărat era acest concediu prelungit, petrecut la operă, la concerte și în galeriile de artă pe care le admira atât de mult, sau perspectiva avansării.

Ar fi vrut să-i spună lui Bailey de încordarea provocată de bomba lansată de Orlov, dar ordinele directorului fuseseră categorice. Nimeni, nici chiar Calvin Bailey, directorul Secției de proiecte speciale, nu avea voie să știe. Deocamdată. După ce se va dovedi că acuzațiile formulate de Orlov sunt fie false, fie

confirmate de dovezi solide, eşalonul ofiţerilor superiori din conducerea CIA-ului avea să fie instruit de director în persoană. Până atunci, linişte. Se puteau pune întrebări, însă fără a se da răspunsuri când întrebarea venea din partea altcuiva. Şi în orice caz nu era permisă furnizarea de informaţii din proprie iniţiativă, indiferent cât ar fi fost de neînsemnate. În consecinţă, Joe Roth minţi.

Îi spuse lui Bailey că interogarea lui Orlov decurgea mulţumitor, dar într-un ritm mai lent. Firește că informaţiile pe care Orlov şi le amintea cel mai clar fuseseră deja divulgate. Acum trebuiau să-i stoarcă din memorie amănuntele din ce în ce mai puţin importante. Coopera bine iar englezii erau mulţumiţi de el. Zonele cercetate deja o dată erau reanalizate în repetate rânduri. Treaba cerea timp, însă fiecare realizare a unei informaţii anume dădea la iveală alte câteva detalii mici, dar preţioase.

În timp ce Roth îşi savura băutura, Sam McCready îşi făcu apariţia în faţa uşii. Era însoţit de Denis Gaunt şi urmă încă un rând de prezentări. Roth trebui să admire spectacolul oferit de colegul său englez. McCready se dovedi impecabil, felicitându-l pe Bailey pentru remarcabilul succes înregistrat cu Orlov şi prezentându-i un „meniu" de propuneri formulate de SIS pentru a-i face sejurul în Anglia cât mai plăcut.

Bailey se arătă încântat de biletele la operă de la Covent Garden şi Glyndebourne. Acestea aveau să reprezinte punctul culminant al vizitei de douăsprezece zile făcută de familia sa la Londra.

— Şi pe urmă înapoi în State? întrebă McCready.

— Nu. O scurtă oprire la Paris, Salzburg şi Viena şi abia după aceea acasă, spuse Bailey.

McCready dădu din cap. Atât la Salzburg cât şi la Viena se găseau săli de operă ce se numărau printre cele mai frumoase din lume.

Încet-încet, atmosfera acelei seri deveni deosebit de plăcută. Voluminoasa doamnă Bailey se mişca anevoie încolo şi-ncoace, împărţind băuturi. Clara apăru pentru a le fi prezentată musafirilor înainte de-a se duce la culcare. Făcu cunoştinţă cu Roth, Gaunt şi McCready, care îi adresă obişnuitul lui surâs

strâmb. Fetița zâmbi, cuprinsă de timiditate. După zece minute Sam începu s-o farmece, arătându-i fel de fel de scamatorii.

Scoase o monedă din buzunar, o aruncă în aer și o prinse. Însă când Clara se chinui să-i desfacă pumnul încleștat, moneda nu mai era acolo. Pe urmă o dădu la iveală scoțând-o, chipurile, din urechea stângă a fetei. Copila chicoti încântată iar doamna Bailey zâmbi înveselită.

— Unde ați învățat chestiile astea? întrebă Bailey.

— Una din calitățile din naștere cu care pot să mă laud cât de cât, spuse McCready.

Roth îl privise fără să scoată o vorbă. În sinea lui, agentul CIA se simți tulburat și se întrebă dacă McCready era în stare să facă nevăzute declarațiile colonelului Orlov la fel de ușor cum procedase cu moneda. Avea îndoieli.

McCready îi interceptă privirea, citindu-i gândurile. Clătină încet din cap. Nu acum, Joe, încă nu. Apoi își concentră din nou atenția asupra fetiței care acuma îl sorbea din ochi.

Cei trei vizitatori plecară dupa ora nouă. Pe trotuar McCready murmură doar pentru Roth:

— Cum merge investigația, Joe?

— Ești un mare găinar, spuse Roth.

— Zău că ar trebui să fii atent, îl preveni McCready, ești dus cu zăhărelul și habar n-ai.

— Exact asta credeam noi despre tine, Sam.

— Pe cine-a căzut măgăreața?

— Vezi-ți de treabă, se răsti Roth. Din clipa asta Minstrel ne aparține exclusiv. N-are nici o legătură cu voi.

Se întoarse și se îndreptă grăbit spre Grosvenor Square.

DOUĂ SERI mai târziu, Max Kellogg se instală împreună cu directorul CIA-ului în biblioteca acestuia și începu să vorbească, având la el dosarele cu însemnări, copiile după extrasele bancare și fotografiile.

Era mort de oboseală, epuizat de volumul uriaș de muncă, pentru care în mod normal ar fi fost nevoie de o echipă de agenți și de un interval de timp de două ori mai mare. Ochii îi erau mărginiți de cearcăne închise la culoare.

Directorul se așezase de cealaltă parte a biroului solid din lemn de stejar, pe care ordonanța îl mutase între ei ca să aibă

unde să întindă documentele. Bătrânul părea cocoşat în sacoul de catifea, luminile îi luceau pe creştetul pleşuv şi plin de încreţituri iar de sub genele mari ochii îl priveau pe Kellogg şi se mutau din când în când la actele ce-i erau întinse, aidoma ochilor unei şopârle îmbătrânite. După ce Kellogg termină ce avea de spus, directorul îl întrebă:

— Nu poate exista nici un dubiu?

Kellogg clătină din cap.

— Minstrel a furnizat douăzeci şi şapte de dovezi. Douăzeci şi şase se confirmă.

— Toate sunt indirecte?

— Inevitabil. Cu excepţia mărturiei celor trei funcţionari de la bancă. Aceştia au efectuat identificarea cu toţii, bineînţeles, pe baza fotografiilor.

— Poate fi cineva condamnat doar pe bază de dovezi indirecte?

— Da, domnule. Au existat precedente iar documentaţia e foarte bogată. Nu e de fiecare dată nevoie de cadavru ca să condamni pe cineva pentru crimă.

— Nu ne trebuie o mărturisire?

— Nu e obligatoriu. Şi în nici un caz în viitorul apropiat. Avem de-a face cu un tip isteţ, priceput, rezistent şi foarte experimentat.

Directorul scoase un oftat.

— Du-te acasă, Max. Întoarce-te la soţie. Nu vorbi cu nimeni. Trimit pe cineva să te cheme când mai am nevoie de tine. Nu veni la serviciu până nu-ţi spun. Fă o pauză. Odihneşte-te.

Făcu un semn cu mâna spre uşă. Max Kellogg se ridică şi plecă. Bătrânul chemă un aghiotant şi-i dictă o telegramă codificată pe care îi ordonă să i-o trimită personal lui Joe Roth la Londra. În ea era scris doar atât: ÎNTOARCE-TE IMEDIAT. ACEEAŞI RUTĂ. IA LEGĂTURA CU MINE. ACELAŞI LOC. Telegrama era semnată cu numele conspirativ care avea să-i confirme lui Roth că venea de la director.

Umbrele începuseră să crească deasupra Georgetownului în noaptea de vară, aidoma umbrelor din mintea bătrânului. Directorul rămase singur şi se gândi la zilele de odinioară, la prieteni şi colegi, la oamenii tineri şi isteţi, bărbaţi şi femei, pe care-i trimisese dincolo de Atlantic şi care muriseră în timpul

interogatoriului din cauza unui informator. A unui trădător. Pe vremea aceea nu existau scuze, după cum de asemenea nu exista un Max Kellogg care să analizeze dovezile și să dezvăluie pericolul unui caz copleșitor. Totodată, în zilele acelea nu putea fi vorba de milă – și în nici un caz pentru un informator. Privirea i se ațintì asupra fotografiei pe care-o avea în față.

— Ticălosule, spuse el încet, ticălos fățarnic și trădător.

În ziua următoare, un mesager intră în biroul lui Sam McCready de la Century House și-i lăsă un bilețel scris în sala de cifru. McCready era ocupat, dar îi făcu semn lui Denis Gaunt să-l deschidă. Gaunt îl citi, scoase un fluierat și-l dădu mai departe. Era o cerere a CIA-ului, formulată chiar în sediul de la Langley: PE DURATA CONCEDIULUI SAU ÎN EUROPA, LUI CALVIN BAILEY I SE INTERZICE ACCESUL LA INFORMAȚIILE SECRETE.

— Orlov? întrebă Gaunt.

— Sunt convins, spuse McCready. Ce dracu să fac ca să-i conving și pe ei?

Până la urmă se hotărî. Folosi un mesager deghizat prin care îi trimisese câteva rânduri lui Keepsake, cerându-i o întâlnire ce nu suporta amânare.

În timpul pauzei de prânz, primi o informație de rutină de la serviciul de pază al aeroportului, o secție aparținând de fapt M.I. 5-ului, potrivit căreia Joe Roth plecase iar din Londra cu destinația Boston, având în continuare același pașaport fals.

În aceeași seară, după ce câștigase cinci ore survolând Atlanticul, Joe Roth se așeză la biroul impunător din conacul directorului CIA-ului. Directorul stătea în fața lui iar Max Kellogg în dreapta. Bătrânul părea într-o dispoziție sinistră, în timp ce Kellogg arăta pur și simplu neliniștit. Acasă în Alexandria acesta din urmă dormise majoritatea celor douăzeci și patru de ore scurse între sosirea lui cu o seară înainte și telefonul care-l chema înapoi la Georgetown. Îi lăsase toate documentele directorului, dar acum se afla din nou în fața lui.

— Ia-o de la început, Max. Fără să omiți nimic. Exact cum mi-ai spus mie.

Kellogg se uită la Roth, își potrivi ochelarii și luă o hârtie din teancul ce i se ridica sub ochi.

— În mai 1967, Calvin Bailey a fost trimis ca ofiţer activ de infanterie în Vietnam. Uite şi numirea. După cum vezi, a fost implicat în programul Phoenix. Ai auzit de chestia asta, Joe.

Roth dădu din cap. În toiul războiului din Vietnam, americanii iniţiaseră o operaţiune menită să contracareze efectul tragic pe care-l avea Vietcong-ul asupra populaţiei locale prin execuţii selective, sadice şi efectuate public. Ideea era combaterea terorii prin teroare, identificarea şi eliminarea activiştilor din Vietcong. Acesta era Programul Phoenix. Nu se stabilise niciodată cu exactitate câţi suspecţi din rândul Vietcong-ului fuseseră trimişi pe lumea cealaltă fără urmă de dovadă sau proces. Unii spuseseră că ar fi fost douăzeci de mii, CIA-ul susţinuse că doar opt mii.

Şi mai problematică fusese identificarea acelor suspecţi care aparţinuseră într-adevăr Vietcong-ului, dat fiind că în scurt timp vietnamezii începuseră să recurgă frecvent la denunţarea oricărei persoane cu care aveau ceva de împărţit. Oamenii erau daţi în vileag din motive legate de certuri de familie, dispute între clanuri, conflicte iscate din dreptul de proprietate asupra unei bucăţi de pământ, ba chiar datorii neachitate ce nu aveau să mai fie onorate vreodată în cazul în care creditorul murea.

De obicei, persoanele denunţate erau predate poliţiei secrete sau armatei vietnameze, ARVN-ul. Interogatoriile la care erau supuşi şi modul cum mureau aceşti oameni depăşea până şi imaginaţia orientală.

— Au existat tineri americani abia plecaţi din State, care au fost martorii unor lucruri pe-care n-ar trebui să le vadă nimeni. Unii au dezertat, alţii au avut nevoie de tratament medical. Unul singur a trecut, în mintea lui, de partea filozofiei celor împotriva cărora fusese trimis să lupte. Acest om a fost Calvin Bailey, care a procedat exact ca George Baker în Coreea. Nu avem nici un fel de dovezi, fiindcă totul s-a petrecut în mintea unei fiinţe omeneşti, dar ceea ce urmează face ca această supoziţie să devină totalmente rezonabilă. În martie 1968 a avut loc ceea ce noi considerăm că a fost experienţa de vârf. Bailey a fost prezent în satul My Lai, la doar patru ore de la masacru. Îţi aduci aminte de My Lai?

Roth încuviinţă încă o dată din cap. Episodul făcea parte din tinereţea lui şi şi-l amintea prea bine. Pe data de 16 martie

1968, o companie de infanterie ajunsese într-un sătuc numit My Lai, unde se bănuia că s-ar fi ascuns un grup de membri ai Vietcong-ului sau de simpatizanți ai lor. Motivul exact pentru care își pierduseră controlul nervilor și o luaseră razna fusese stabilit mult mai târziu și nu tocmai satisfăcător. Neprimind răspuns la întrebări, soldații începuseră să tragă și nu se opriseră decât după ce un număr de cel puțin patru sute cincizeci de civili neînarmați, bărbați, femei și copii, formaseră câteva grămezi de cadavre însângerate. Fusese nevoie de optsprezece luni pentru ca acest lucru să fie cunoscut în America și de aproape trei ani pentru condamnarea locotenentului William Calley în fața Curții Marțiale. Însă Calvin Bailey ajunsese acolo după patru ore și văzuse totul.

— Uite raportul întocmit atunci și scris chiar de mâna lui, spuse Kellogg, întinzând câteva foi de hârtie. După cum vezi, a fost redactat de un om șocat de cele văzute. Din păcate, se pare că această experiență l-a transformat pe Bailey într-un simpatizant al comuniștilor. După șase luni a raportat că recrutase doi „veri" vietnamezi, Nguen Van Troc și Vo Nguen Can, și-i infiltrase în rețeaua de contrainformații a Vietcong-ului. A fost o lovitură importantă, prima dintr-o serie îndelungată. Din cele spuse de Bailey, i-a coordonat pe acești doi oameni vreme de doi ani. Din cele spuse de Orlov, lucrurile ar sta taman pe dos. Ei l-au coordonat pe Bailey. Uită-te la astea.

Îi dădu două fotografii lui Roth. Una înfățișa doi tineri vietnamezi, având drept fundal hățișurile junglei. Unul din ei avea o cruce trasată peste față, semn că între timp murise. Cealaltă fotografie, făcută mult mai târziu și având ca decor o verandă cu scaune din trestie indiană, prezenta un grup de ofițeri vietnamezi bându-și ceaiul în liniște. Servitorul privea spre aparat și zâmbea.

— Cel care turna în cești a fugit cu o barcă și s-a refugiat într-unul din lagărele din Hong-Kong. Fotografia era bunul lui cel mai de preț, dar pe englezi i-a interesat grupul de ofițeri, așa că i-au confiscat-o. Uită-te la cel din stânga servitorului.

Roth se uită atent. Era Nguen Van Troc, cu zece ani mai în vârstă, însă în rest neschimbat. Pe umeri purta epoleți cu însemnele ofițerilor superiori.

— Acum e director adjunct al contrainformațiilor viet-

nameze, spuse Kellogg. Asta ar fi o dovadă. Avem apoi declarația lui Minstrel, potrivit căreia Bailey ar fi fost preluat de KGB chiar în Saigon. Minstrel ne-a dat numele unui om de afaceri suedez, mort între timp, care a funcționat ca agent KGB la Saigon în 1970. Din 1980 știm precis că omul de afaceri nu era ce părea a fi, iar contrainformațiile suedeze l-au denunțat cu mult timp în urmă. Nici măcar nu venea din Suedia, așa că probabil fusese trimis de Moscova. Bailey se putea întâlni cu el oriunde voia.

Kellogg făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Pe urmă episodul Tokio. Minstrel spune că Drozdov personal a fost acolo în același an, 1970, și l-a preluat pe Bailey, dându-i numele conspirativ Sparrowhawk. Nu putem dovedi că Drozdov a fost acolo, însă datele lui Minstrel au fost extrem de exacte și coincid cu prezența lui Bailey la fața locului. Uite și rezervarea de bilet pentru Air America, propria noastră companie aeriană. Totul se potrivește. S-a întors în America în 1971, transformat într-un agent loial al KGB-ului. După aceea, Calvin Bailey a avut două misiuni în America Centrală și de Sud și alte trei în Europa, continent pe care îl vizitase deja de multe ori pe măsură ce avansase pe linie ierarhică, deplasându-se de câteva ori cu avionul pentru inspectarea bazelor noastre de acolo.

— Bea un păhărel, Joe, spuse directorul. Răul abia acum începe.

— Minstrel ne-a dat numele a patru bănci la care secția lui din Moscova a făcut transferuri de numerar în contul trădătorului. Ba chiar ne-a comunicat și zilele când au fost efectuate aceste transferuri. Uite cele patru conturi, câte unul la fiecare din băncile pe care le-a numit: Frankfurt, Helsinki, Stockholm și Viena. Uite și chitanțele de depunere – sume mari în bani gheață. Toate plățile făcute la o lună de la deschiderea contului. Patru funcționari au fost puși în fața unei fotografii iar trei dintre ei l-au identificat pe omul care a deschis conturile. Poza e asta de-aici.

Kellogg îi întinse lui Roth o fotografie a lui Calvin Bailey. Acesta îi privi chipul ca și cum ar fi fost al unui străin. Nu-i venea să creadă. Luase masa cu acest om, băuse cu el, îi

cunoscuse familia. Figura din fotografie se uita la el cu niște ochi lipsiți de expresie.

— Minstrel ne-a dat cinci informații care se aflau în posesia KGB-ului și care n-ar fi trebuit să ajungă la ei niciodată. De asemenea, ne-a indicat data la care s-a făcut transferul de informații. Fiecare dintre ele era cunoscută de Calvin Bailey și de alți câțiva, foarte puțini la număr. Până și reușitele lui Bailey, loviturile care i-au adus avansarea, au fost organizate de la Moscova, KGB-ul recurgând la sacrificii autentice pentru ca omul lor de aici să urce cât mai repede. Minstrel a pomenit de patru operațiuni conduse de Bailey și încununate de succes. Are dreptate. Numai că, potrivit propriei declarații, toate au avut loc cu voie de la Moscova și mă tem că așa stau lucrurile, Joe. În total, avem douăzeci și patru de informații precise, extrase de la Orlov, dintre care douăzeci și una au fost deja verificate. Rămân trei, de dată mult mai recentă. Joe, când te-a sunat Orlov în ziua aceea la Londra, ce nume a folosit?

— Hayes, răspunse Roth.

— Numele de agent. De unde l-a știut?

Roth ridică din umeri.

— În fine, iată-ne ajunși și la cele două crime recente ale căror victime au fost agenții dezvăluiți de Orlov. Bailey ți-a cerut să-i aduci lui întâi informațiile lui Orlov și să i le predai direct, nu?

— Ba da. Însă e normal. Era un proiect al Secției de operațiuni speciale și era vorba de materiale importante. Trebuia în primul rând să le verifice.

— Când Orlov l-a denunțat pe englez, pe Milton-Rice, Bailey a fost primul care a primit informația?

Roth dădu din cap.

— Englezii au căpătat-o după cinci zile?

— Da.

— Iar Milton-Rice a murit înainte să ajungă englezii la el. La fel s-a întâmplat și cu Remiants. Îmi pare rău, Joe, dar e clar. S-au strâns prea multe dovezi.

Kellogg își închise ultimul dosar și-l lăsă pe Roth să se uite țintă la materialele din fața lui: fotografii, extrase bancare, bilete de avion, ordine de zbor. Totul semăna cu un joc în care fiecare piesă era pusă la locul ei, fără să lipsească nimic.

Până și motivul, acele experiențe îngrozitoare din Vietnam, era logic.

Lui Kellogg i se mulțumi și i se permise să plece. Directorul îl privi pe Roth din cealaltă parte a mesei.

— Ce părere ai, Joe?

— Știți că englezii cred că Minstrel e infiltrat? întrebă Roth. V-am spus încă de când am venit prima dată care e punctul de vedere al Londrei.

Directorul făcu un gest care-i trădă agasarea.

— Dovezile, Joe. Le-ai cerut dovezi solide. Ți-au dat ceva?

Roth clătină din cap.

— Au recunoscut că ar avea un om bine instalat la Moscova și care l-a denunțat pe Minstrel?

— Nu, domnule. Sam McCready a negat această eventualitate.

— Înseamnă că mănâncă borș, spuse directorul. N-au nici o dovadă, Joe, ci doar resentimente fiindcă au pierdut și n-au pus ei mâna pe Minstrel. Uite dovezile aici, Joe. Pagini întregi.

Roth își fixă din nou privirea asupra documentelor. Conștiința faptului că lucrase aproape de un om care-și trădase țara în mod permanent și animat de o răutate calculată îl durea mai mult decât dacă ar fi primit un glonț în burtă. Simți că-i vine să verse și întrebă încet:

— Ce vreți să fac, domnule?

Directorul se ridică și făcu vreo câțiva pași prin biblioteca elegantă.

— Sunt director la Centrul Intelligence Agency, numit personal de președinte. În această calitate, sarcina mea este să-mi apăr țara cât pot de bine. De toți dușmanii. Unii dinăuntru, alții dinafară. Nu pot și nu vreau să mă duc la președinte și să-i spun că avem încă un scandal de pomină, pe lângă care toate trădările anterioare, începând cu Benedict Arnold și până în zilele noastre, sunt floare la ureche. N-am cum să fac una ca asta după recenta serie de încălcări ale normelor de securitate. N-o să-l expun tirului încrucișat al presei și n-o să-l fac de râs în fața celorlalte țări. N-o să existe nici arestare și nici proces, Joe.

Procesul a avut loc aici, s-a ajuns la verdict iar sentința trebuie să-mi aparțină, cu voia lui Dumnezeu.

— Ce vreți să fac? repetă Roth.

— În ultimă instanță, Joe, poate că aș reuși să nu-mi fac griji pentru încrederea distrusă, secretele dezvăluite, prietenia trădată, moralul subminat, ziarele care abia așteaptă să ne înfulece și celelalte țări gata să ne râdă-n nas. Dar *nu* pot să-mi alung din minte imaginile agenților uciși, ale văduvelor și orfanilor. Pentru trădători verdictul nu poate fi decât unul, Joe. N-o să se mai întoarcă niciodată aici. N-o să mai întineze pământul acestei țări punând piciorul pe el. Trebuie expediat în întunericul nemărginit. Te întorci în Anglia și, înainte să poată pleca la Viena iar de acolo să treacă granița în Ungaria, lucru la care e limpede că se gândește încă de la sosirea lui Minstrel, o să faci ceea ce trebuie.

— Nu sunt sigur că pot s-o fac, domnule.

Directorul se aplecă peste masă și-i ridică bărbia lui Roth cu o mână, privindu-l țintă pe tânăr. Ochii lui erau încremeniți ca ai unui obsidian.

— O s-o faci, Joe. Pentru că ți-am dat ordin ca director, pentru că vorbesc în numele președintelui și pentru că ai datoria să-ți aperi țara. Întoarce-te la Londra și fă ce trebuie făcut.

— Da, domnule, spuse Joe Roth.

CAPITOLUL CINCI

VAPORUL se desprinse de lângă debarcaderul din Westminster la trei fix şi-şi începu călătoria de agrement spre Greenwich. Un grup de turişti japonezi stătea de-a lungul balustradei şi aparatele de fotografiat păcăneau ca nişte mitraliere cu surdină pentru a imortaliza imaginea Parlamentului ce se îndepărta treptat.

În timp ce ambarcaţiunea se apropia de mijlocul fluviului, un bărbat într-un costum gri-deschis se ridică discret şi se apropie de pupa, oprindu-se lângă partea superioară a bolţii şi uitându-se la siajul învolburat. După câteva minute un alt bărbat, îmbrăcat cu un impermeabil uşor, îşi părăsi locul de pe o altă banchetă şi se apropie de primul.

— Cum merg lucrurile la ambasadă? întrebă încet McCready.

— Nu prea bine, spuse Keepsake. S-a confirmat existenţa unei operaţiuni de amploare în contrainformaţii. Deocamdată e sub lupă doar activitatea subalternilor şi a celor cu vechime mai mică. Însă treaba se face cu tot dichisul. După cercetarea lor, eforturile o să se concentreze mai sus – spre mine. Îmi acopăr urmele cât pot de atent, dar există unele lucruri, cum ar fi pierderea câtorva dosare, care o să-mi facă mai mult rău decât bine.

— Cât crezi că mai ai?

— Cel mult câteva săptămâni.

— Ai grijă, prietene. E preferabil să fii cât mai prudent. Nu vrem sub nici o formă să avem încă un caz Penkovski.

La începutul anilor şaizeci, colonelul Oleg Penkovski din GRU avea doi ani şi jumătate de când lucra cu rezultate

strălucite pentru englezi. Până atunci – și chiar și mulți ani după aceea – fusese de departe cel mai prețios agent sovietic recrutat vreodată și totodată cel mai dăunător pentru URSS. Într-un interval de timp relativ scurt, furnizase peste cinci mii de documente strict secrete, culminând cu informațiile vitale referitoare la proiectilele sovietice instalate în Cuba în 1962, informații care-i dăduseră posibilitatea președintelui Kennedy să-l joace pe degete pe Nikita Hrusciov. Însă rămăsese mai mult decât era prudent. Somat să plece, insistase să mai stea câteva săptămâni, timp în care fusese demascat, interogat, judecat și împușcat.

Keepsake zâmbi.

— Nu-ți face griji, n-o să mai existe un alt Penkovski. În nici un caz. Ție cum îți merge?

— Nu grozav. Cred că Orlov l-a denunțat pe Calvin Bailey.

Keepsake scoase un fluierat.

— Atât de sus? Ce chestie. Calvin Bailey în carne și oase. Deci el era ținta Proiectului Potemkin. Sam, trebuie să-i convingi că se înșală și că Orlov minte.

— Nu pot, spuse McCready. Am încercat, dar degeaba. Au prins osul între colți și mârâie.

— Trebuie să încerci din nou. E în joc viața unui om.

— Doar nu crezi...

— Ba da, prietene, îl întrerupse rusul. Directorul CIA-ului e un tip pasional. Nu cred că-și poate permite încă un mare scandal, mai rău decât toate celelalte la un loc, în această etapă a carierei președintelui care l-a numit în funcție. Opțiunea lui o să fie restabilirea liniștii. Definitiv. Însă firește că n-o să meargă. O să creadă că, odată actul dus la îndeplinire, n-o să mai transpire nimic. Dar mai știm și noi câte ceva, nu? Zvonurile o să apară fiindcă o să aibă grijă KGB-ul să apară. Se pricep de minune la chestia asta.

Ironia soartei este că Orlov a câștigat deja. Dacă Bailey e arestat și ajunge la proces, cu o publicitate cumplit de dăunătoare, a câștigat. Dacă Bailey e lichidat și se duce buhul, moralul CIA-ului coboară mai mult ca niciodată și iar a câștigat. Dacă Bailey e dat afară și nu beneficiază de pensie, își susține nevinovăția iar controversa durează ani de zile. Și în cazul ăsta tot Orlov a câștigat. Trebuie să-i convingi.

— Am încercat. Continuă să creadă că informaţiile lui Orlov sunt extrem de preţioase şi neprelucrate. Cred tot ce le spune.

Rusul îşi fixă privirea asupra apei înspumate de sub pupa, în timp ce treceau pe lângă Dockland Development Area[1], pe atunci rămasă la stadiul unei aglomerări de macarale şi depozite părăsite şi parţial demolate.

— Ţi-am pomenit vreodată de teoria scrumierei?

— Nu, nu cred, zise McCready.

— Când predam la centrul de pregătire al KGB-ului le spuneam elevilor următorul lucru: ia o scrumieră din sticlă şlefuită şi sparge-o în trei bucăţi. Dacă recuperezi o bucată, se cheamă doar că ai un ciob de sticlă. Dacă recuperezi două, ştii că ai două treimi dintr-o scrumieră, dar nu poţi să-ţi stingi ţigara. Ca să obţii întregul produs şi să-l poţi folosi, ai nevoie de toate cele trei bucăţi ale scrumierei.

— Adică?

— Adică tot ce le-a dat Orlov înseamnă doar una sau două bucăţi dintr-un şir întreg de scrumiere. Nu le-a oferit niciodată americanilor o scrumieră întreagă. Ceva cu adevărat secret, la care URSS-ul ţine ca la ochii din cap de ani de zile şi nu vrea cu nici un chip să-l dezvăluie. Cere-le să-l supună pe Orlov unui test de maximă dificultate. N-o să-l treacă. Eu, în schimb, o să aduc toată scrumiera când o să ies definitiv din joc. Iar atunci o să fie obligaţi să creadă.

McCready chibzui câteva clipe iar apoi întrebă:

— Crezi că Orlov cunoaşte numele celui de-al Cincilea Om?

Keepsake se gândi îndelung.

— Aproape sigur, deşi eu nu-l ştiu, răspunse el. Orlov a petrecut câţiva ani în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. Eu nu. Eu m-am ocupat întotdeauna de protecţie şi rapoarte şi am operat în clădirile ambasadelor. Amândoi am fost în Camera Amintirilor, face parte din pregătirea obişnuită. Însă doar el a văzut Cartea Neagră. Da, cred că ştie numele.

Undeva în incinta imobilului din Piaţa Jerjinski 2, sediul KGB-ului, se află Camera Amintirilor, un fel de altar al

[1] Zona de Reconstrucţie a Docurilor (n. trad.).

unei clădiri în care zeii n-au ce căuta şi unde se comemorează marii precursori ai actualei generaţii de ofiţeri KGB. Printre portretele venerate care atârnă pe pereţi se numără cele ale lui Arnold Deutsch, Teodor Mali, Anatoli Gorski şi Iuri Modin, ofiţeri de recrutare şi control care se succedaseră la conducerea celei mai eficiente reţele de spioni racolaţi vreodată de KGB din rândul englezilor.

Recrutările avuseseră loc cu precădere din rândul unui grup de tineri studenţi la Cambridge, la mijlocul şi la sfârşitul anilor treizeci. Cu toţii cochetaseră cu doctrina comunistă, ca mulţi alţii care abandonaseră ulterior. Însă cinci dintre ei îi rămăseseră fideli şi continuaseră să se afle în serviciul Moscovei cu atâta strălucire încât până şi în ziua de azi sunt cunoscuţi sub denumirea de cei Cinci Magnifici sau cele Cinci Stele.

Unul era Donald Maclean, care plecase de la Cambridge şi intrase în Foreign Office. La sfârşitul anilor patruzeci ajunsese la ambasada engleză din Washington şi contribuise decisiv la scurgerea spre Moscova a sute de secrete legate de noua bombă atomică, pe care America le împărţea cu Anglia.

Tot în Foreign Office lucrase şi Guy Burgess, fumător şi homosexual înrăit, care reuşise într-un fel să evite concedierea ani în şir. Acesta acţionase drept curier şi intermediar între Maclean şi stăpânii lui de la Moscova. Amândoi fuseseră în cele din urmă divulgaţi în 1951, scăpaseră de arestare în urma unei informaţii primite şi fugiseră la Moscova.

Al treilea era Anthony Blunt, tot homosexual, posesorul unei inteligenţe ieşite din comun şi folosit ca recrutator pentru Moscova. Blunt îşi exploatase şi celălalt talent, pentru istoria artei, şi ajunsese custodele colecţiei personale de artă a reginei, fiind înălţat la rangul de cavaler. El fusese cel care-i anunţase pe Burgess şi Maclean de iminenta lor arestare din 1951. După ce ieşise basma curată dintr-o serie de investigaţii, fusese într-un târziu dat în vileag şi deposedat de titlu, după care căzuse în dizgraţie. Însă asta se întâmplase abia în anii optzeci.

Cel ce se bucurase de cel mai mare succes fusese Kim Philby, care intrase în SIS şi ajunsese să conducă secţia care se ocupa de ruşi. Plecarea grăbită a lui Burgess şi Maclean din 1951 îl pusese şi pe el sub semnul întrebării. Fusese interogat,

nu recunoscuse nimic şi fusese îndepărtat din Serviciu, plecând definitiv din Beirut la Moscova abia în 1963.

Portretele tuturor celor patru atârnau pe pereţii Camerei Amintirilor. Exista însă şi un al cincilea tablou, care cuprindea un pătrat negru. Adevărata identitate a celui de-al Cincilea Om putea fi găsită doar în Cartea Neagră, iar motivul era simplu.

Derutarea şi demoralizarea părţii adverse era unul din principalele obiective ale războiului secret, stând şi la baza înfiinţării întârziate a secţiei de profil condusă de McCready. Englezii ştiau încă de la începutul anilor cincizeci că existase un al Cincilea Om în reţeaua aceea recrutată cu atâta timp în urmă, însă nu reuşiseră să afle cine era. Acest lucru îi convenise de minune Moscovei.

În decursul a treizeci şi cinci de ani, spre încântarea ruşilor, enigma pusese pe jar Serviciul Englez de Informaţii, fapt stimulat totodată de presa nesătulă şi de apariţia unui număr de cărţi.

Peste zece ofiţeri loiali şi cu vechi state de serviciu fuseseră puşi pe lista suspecţilor, văzându-şi carierele terminate şi vieţile transformate într-un coşmar. Primul bănuit fusese defunctul Sir Roger Hollis, care reuşise să ajungă director general la M.I. 5. Acesta devenise ţinta unui alt obsedat de genul lui James Angleton, pe nume Peter Wright, care făcuse avere scriind o carte plicticoasă, în care bătuse din nou monedă atât pe nemulţumirea personală legată de faptul că avea o pensie mică (la fel ca toată lumea), cât şi pe convingerea că Roger Hollis fusese al Cincilea Om.

Existaseră şi alţi suspecţi, inclusiv doi dintre adjuncţii lui Hollis şi chiar lordul Victor Rotschild, un om minunat, de un profund patriotism. Fuseseră vorbe goale, însă nedumerirea persistase. Oare al Cincilea Om mai trăia? Continua să lucreze? Nu cumva era bine înfipt undeva în guvern, în administraţia de stat sau în reţeaua de contrainformaţii? În cazul ăsta situaţia era dezastruoasă. Problema putea fi rezolvată doar în momentul când al Cincilea Om, recrutat cu atâţia ani în urmă, ar fi putut fi în sfârşit identificat. KGB-ul păstra, bineînţeles, acest secret cu sfinţenie de treizeci şi cinci de ani.

— Spune-le americanilor să-i ceară numele lui Orlov, zise Keepsake. N-o să-l divulge. Dar eu o să-l aflu şi o să-l aduc cu mine la ieşirea din joc.

— Mai e și problema timpului, spuse McCready. Cât poți să reziști?

— Maximum câteva săptămâni, poate chiar mai puțin.

— S-ar putea să nu aștepte atât, mai ales dacă ai dreptate în privința reacției directorului.

— Nu mai există nici un mod de a-i face să se abțină?

— Există, dar am nevoie de permisiunea ta.

Keepsake ascultă preț de câteva minute, după care dădu din cap.

— Dacă Roth ăsta își dă cuvântul de onoare și dacă ești sigur că o să și-l respecte. Atunci sunt de acord.

CÂND JOE ROTH ieși din clădirea aeroportului în dimineața următoare, după ce zburase toată noaptea de la Washington, era mahmur și nu foarte bine-dispus. De data asta băuse zdravăn în timpul zborului și nu se înveseli defel auzind o voce care imita accentul irlandez vorbindu-i la ureche.

— O dimineață cum alta nu-i, domnule Casey. Bine ai revenit.

Se întoarse și-l văzu pe Sam McCready lângă el. Ticălosul știuse evident de pașaportul cu numele de Casey de la bun început și verificase listele de pasageri la Washington ca să fie sigur că-l așteaptă la avionul care trebuie.

— Hai cu mine, îi spuse McCready când ajunseră pe trotuar, te duc până-n Mayfair.

Roth ridică din umeri. De ce nu? Se întrebă ce altceva mai știa sau ghicise McCready. Agentul englez vorbi numai despre fleacuri până ajunseră la marginea Londrei. Când începu să se refere la lucrurile serioase, o făcu fără nici un fel de punere în gardă.

— Care-a fost reacția directorului? întrebă el.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Haide, Joe, Orlov l-a denunțat pe Calvin Bailey. Iar asta e o minciună gogonată. Doar n-ai de gând s-o iei în serios.

— Ești alăturea cu drumul, Sam.

— Am primit un mesaj la sediu. „Țineți-l pe Bailey departe de orice fel de informații secrete". Asta înseamnă că-l bănuiți. Vrei să spui că n-are nici o legătură cu faptul că Orlov l-a acuzat că e agent sovietic?

— E o treabă de rutină, pentru numele lui Dumnezeu. Cică are prea multe prietene.

— Pe dracu, spuse McCready. Poți să zici orice despre Calvin, numai că e crai nu. Mai trage o dată.

— Nu-mi forța mâna, Sam. Nu ne pune prietenia la încercare. Ți-am mai spus, la ora asta e o problemă care aparține exclusiv Agenției. Nu te băga.

— Joe, pentru Dumnezeu, s-a mers prea departe. E o treabă care v-a scăpat de sub control. Orlov vă minte pe toți și mi-e să nu faceți o mare tâmpenie.

Joe Roth își pierdu stăpânirea de sine.

— Oprește mașina, strigă el. Oprește afurisita asta de mașină.

McCready trase Jaguarul lângă bordură. Roth întinse mâna ca să deschidă ușa. McCready îl prinse de braț.

— Mâine la două jumătate, Joe. Vreau să-ți arăt ceva. Te iau din fața blocului unde stai la două jumătate.

— Scutește-mă spuse americanul.

— Câteva minute din timpul tău. Îți cer prea mult? De dragul zilelor de odinioară, Joe, măcar de dragul lor.

Roth ieși din mașină și porni în grabă pe trotuar, căutând un taxi.

Însă în ziua următoare, la două și jumătate coborî în fața blocului. McCready așteptă în Jaguar până când intră Roth, după care demară fără să scoată o vorbă. Prietenul lui continua să fie supărat și bănuitor. Nu avură de mers mai mult de jumătate de milă. Se apropiară atât de mult de Grosvenor Square încât Roth crezu că era transportat la propria lui ambasadă, însă McCready se opri pe Mount Street, la un cvartal distanță.

La jumătatea lui Mount Street se află unul din cele mai bune restaurante pescărești din Londra, pe nume Scott's. La ora trei fix un bărbat îngrijit, într-un costum gri-deschis, ieși pe ușă și se opri în fața portarului. O limuzină neagră a ambasadei sovietice încetini pe stradă, pregătindu-se să-l ducă la destinație.

— M-ai întrebat de două ori dacă avem un om infiltrat în KGB la Moscova, spuse McCready. Am negat. Ei bine, n-am mințit întru totul. Nu e la Moscova, ci aici la Londra. Îl ai în fața ochilor.

— Nu pot să cred, şopti Roth. E Nikolai Gorodov. Directorul întregii secţii din Londra a afurisitului ăsta de KGB.

— În carne şi oase. Lucrează pentru noi şi asta de patru ani. V-au parvenit toate informaţiile lui. Sursă camuflată, dar de cea mai mare încredere. Părerea lui e că Orlov minte.

— Dovedeşte, spuse Roth. Întotdeauna i-ai cerut lui Orlov să aducă dovezi. Acum adu-le tu. Dovedeşte că e într-adevăr ce spui că e.

— Dacă Gorodov se scarpină cu mâna dreaptă la urechea stângă înainte de-a intra în maşină, e omul nostru, zise McCready.

Limuzina neagră ajunse în faţa portalului. Gorodov nici nu băgă în seamă Jaguarul. Se mulţumi să ridice mâna dreaptă, s-o deplaseze de-a curmezişul pieptului, să tragă uşor de lobul urechii stângi şi să se suie în maşină. Automobilul ambasadei porni cu un zgomot asemănător torsului unei pisici.

Roth se aplecă înainte şi-şi îngropă chipul în mâini. Trase adânc aer în piept de câteva ori, după care îşi ridică faţa.

— Trebuie să-i spun directorului, spuse el. Personal. Pot să mă întorc cu avionul.

— Nu ţine, obiectă McCready. I-am dat cuvântul lui Gorodov, iar cu zece minute în urmă mi l-ai dat tu mie.

— Trebuie să-i spun directorului. Altminteri zarurile sunt aruncate. Cale de întoarcere nu există.

— Atunci fă rost de o amânare. Poţi să obţii fie alte dovezi, fie un motiv serios ca să întârzii. Vreau să te pun la curent cu teoria scrumierei.

Îi povesti lui Roth ceea ce-i spusese Keepsake la bordul vaporaşului cu două zile în urmă.

— Cere-i lui Orlov numele celui de-al Cincilea Om. Îl ştie, dar n-o să ţi-l spună. Însă Keepsake o să-l afle şi o să-l divulge când o să iasă din joc.

— Şi asta când o să se întâmple?

— În curând. Cel mult în câteva săptămâni. Moscova a intrat la bănuieli şi se strânge cercul.

— O săptămână, spuse Roth. Bailey pleacă la Salzburg şi Viena peste o săptămână. N-are voie să ajungă la Viena. Directorul crede că o să treacă în Ungaria.

— Pune să fie chemat de urgență și să se întoarcă la Washington. Dacă ascultă, înseamnă că merită încă o amânare. Dacă refuză, arunc prosopul.

Roth studie propunerea.

— O să încerc, spuse el. Întâi mă duc la Alconbury. Mâine, când mă întorc, dacă Orlov refuză să-l identifice pe cel de-al Cincilea Om, îi trimit o telegramă directorului și-i comunic că englezii au dovezi de dată recentă despre posibilele minciuni ale lui Orlov, solicitându-i rechemarea temporară a lui Bailey la Langley. Ar fi un fel de test. Cred că directorul o să fie de acord măcar cu atâta lucru. Iar asta o să însemne o întârziere de câteva săptămâni.

— Suficient, prietene, spuse McCready. Arhisuficient. Până atunci Keepsake o să iasă definitiv din joc și o să ne putem regla conturile cu directorul tău. Ai încredere în mine.

Roth ajunse la Alconbury imediat după apusul soarelui. Îl găsi pe Orlov la el în cameră, întins pe pat, citind și ascultând muzică. Terminase cu Simon și Garfunkel – Kroll susținea că echipa de pază memorase aproape toate cuvintele celor douăzeci de mari succese – și trecuse la The Seekers. Opri casetofonul la care tocmai se auzea „Morningtown" în momentul intrării lui Roth și se ridică rapid din pat, adresându-i un zâmbet.

— Ne întoarcem în State? întrebă el. Mă plictisesc aici. Până și la fermă era mai bine, în ciuda riscurilor.

Se îngrășase din cauză că nu mai făcuse nici un fel de mișcare. Referirea la fermă era o glumă. Câtva timp după acea falsă tentativă de asasinat, Roth continuase s-o trateze ca pe o operațiune a KGB-ului, susținând că Moscova aflase toate amănuntele despre fermă de la Urcenko, interogat și el tot acolo înainte de-a face prostia de-a reveni în tabăra KGB-ului. Pe urmă recunoscuse față de Orlov că fusese doar o capcană a CIA-ului, menită să-i testeze reacțiile rusului. La început Orlov se înfuriase – „Ticăloșilor, mi-am văzut moartea cu ochii", urlase atunci – însă mai târziu începuse să râdă aducându-și aminte de incident.

— În curând, spuse Roth. În curând n-o să mai avem ce face aici.

În seara aceea luă masa cu Orlov și aduse vorba despre Camera Amintirilor din Moscova. Orlov dădu din cap.

— Sigur că am văzut-o. Toţi ofiţerii sunt duşi acolo. Ca să-i vadă şi să-i admire pe eroi.

Roth conduse conversaţia spre portretele celor Cinci Magnifici. Mestecând o bucăţică de friptură, Orlov clătină din cap.

— Patru, spuse el. Doar patru tablouri. Burgess, Philby, Maclean şi Blunt. Cele Patru Stele.

— Dar nu există şi o a cincea ramă doar cu o pânză neagră? sugeră Roth.

Orlov începuse să mestece mai încet.

— Ba da, recunoscu el înghiţind. Există rama, însă fără portret.

— Înseamnă că *există* şi un al Cincilea Om, nu?

— Aşa se pare.

Tonul de discuţie al lui Roth rămase neschimbat, însă americanul îl privi pe Orlov pe deasupra furculiţei.

— Dar erai maior plin în cadrul Direcţiei pentru activităţi ilegale. E imposibil să nu-i fi văzut numele în Cartea Neagră.

Ochii lui Orlov avură un licăr ciudat.

— Nu mi s-a arătat nici o Carte Neagră, spuse el cu o voce fără inflexiuni.

— Peter, *cine* a fost al Cincilea Om? Numele lui, te rog.

— Nu ştiu, prietene. Ţi-o jur, spuse Orlov, adresându-i din nou surâsul acela larg şi atrăgător. Vrei să mă verifici cu detectorul de minciuni?

Roth îi întoarse zâmbetul, dar îşi spuse în gând: nu, Peter, cred că poţi să învingi şi detectorul dacă-ţi propui. Se hotărî să se întoarcă a doua zi dimineaţă la Londra şi să trimită telegrama în care să ceară o amânare şi rechemarea lui Bailey la Washington, ca test. Dacă exista un cât de mic element de îndoială – iar lucrurile aşa păreau să stea, în pofida demonstraţiei devastatoare a lui Kellogg – n-o să îndeplinească ordinul, nici măcar de dragul directorului sau al viitorului propriei cariere. Erau lucruri pentru care se cerea un preţ prea ridicat.

În dimineaţa următoare îşi făcură apariţia îngrijitoarele. Erau câteva femei din Huntingdon, aceleaşi pe care le folosea şi restul bazei. Fuseseră controlate şi li se dăduse o legitimaţie de

acces în zona înconjurată de cordonul de soldați. Roth tocmai lua micul dejun, stând în fața lui Orlov la o masă de la popotă și încercând să acopere cu vocea zgomotul periei electrice circulare care lustruia pardoseala coridorului. Bâzâitul insistent al dispozitivului se auzea când mai tare când mai încet, în funcție de mișcările periei.

Orlov își șterse urmele de cafea de pe buze, spuse că trebuia să meargă la toaletă și plecă. Din acel moment încolo Roth se convinse că nu era bine să-și bată joc de noțiunea de cel de-al șaselea simț. La câteva clipe după plecarea lui Orlov, Roth observă o modificare a zgomotului periei de lustruit. Ieși pe coridor ca să se uite la ea. Dispozitivul fusese lăsat să meargă, peria se învârtea în gol, iar motorul scotea un zgomot egal și destul de ascuțit.

O văzuse pe îngrijitoare când coborâse la micul dejun: o femeie slăbuță, îmbrăcată într-o salopetă înflorată, cu părul prins în agrafe și strâns sub basma. Se dăduse la o parte ca să-i facă loc, după care își văzuse de curățenie fără să mai ridice ochii. Acum plecase. La capătul coridorului, ușa de la toaleta bărbaților continua să se miște ușor.

Roth urlă „Kroll" cât îl ținură plămânii și o luă la goană pe coridor. Femeia stătea în genunchi pe pardoseala din toaleta bărbaților, lângă găleata cu detergenți și cu cârpe de șters pe jos. În mână ținea un pistol Sig Sauer cu amortizor pe care-l ascunsese între cârpe. În capătul îndepărtat al încăperii se deschise ușa unei cabine din care ieși Orlov. Asasinul aflat în genunchi ridică pistolul.

Roth nu vorbea rusa, dar știa câteva cuvinte. Urlă *stoi* cât putu de tare. Femeia se întoarse din poziția în care stătea, iar Roth se aruncă la pământ și auzi un zgomot sec, simțind în același timp unda de șoc în apropierea capului. Încă nu se ridicase când auzi niște bubuituri de undeva din spate, însoțite de alte reverberații care-l prinseseră la mijloc. Toaletele de mici dimensiuni nu sunt locurile ideale pentru descărcarea unui Magnum 44.

În spatele lui, Kroll rămăsese în ușă, ținîndu-și Coltul cu ambele mâini. Nu mai avu nevoie de încă o împușcătură. Femeia zăcea întinsă pe spate, iar o pată roșie care creștea văzând cu ochii se asorta cu modelul, de trandafiri al salopetei.

Abia mai târziu aveau să descopere că adevărata îngrijitoare era legată şi cu un căluş în gură la locuinţa ei din Huntingdon.

Orlov continua să stea lângă uşa cabinei, alb ca varul.

— Iar ne jucăm, strigă el. M-am săturat de jocurile CIA-ului.

— Nici vorbă, spuse Roth ridicându-se, ăsta numai joc n-a fost. A fost KGB-ul cum te văd şi cum mă vezi.

Orlov se uită din nou şi observă că băltoaca roşie care se întindea pe pardoseală n-avea nici o legătură cu trucajele gen Holywood. De data asta nu.

Roth avu nevoie de două ore ca să le asigure lui Orlov şi echipei o întoarcere rapidă în America şi transferul imediat la fermă. Orlov plecă uşurat, luându-şi cu el colecţia de balade. După ce avionul militar decolă în direcţia Statelor Unite, Roth se urcă în maşină şi se îndreptă spe Londra. Era cuprins de amărăciune şi deosebit de supărat.

În parte se învinovăţea pe sine însuşi. Ar fi trebuit să-şi de-a seama că, după denunţarea lui Bailey, Alconbury nu mai era un loc sigur pentru Orlov. Însă intervenţia englezilor îi dăduse atâta bătaie de cap încât nu se mai gândise la asta. Omul e supus greşelii. Se întrebă de ce nu vorbise Bailey cu Moscova ca să aranjeze asasinarea lui Orlov mai devreme, înainte de-a i se da colonelului KGB ocazia să-i pomenească numele. Poate sperase că Orlov n-o să-l identifice şi că nu avea o asemenea informaţie. Greşeala lui Bailey. Omul e supus greşelii.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Roth ar fi fost sută la sută convins că englezii se înşelau şi că Orlov spunea adevărul. Dat fiind că era McCready, Roth încă era dispus să-i acorde cinci la sută şansa să aibă dreptate iar Bailey să fie curat. Însă la ora asta mingea se afla în terenul lui McCready.

Odată ajuns la ambasadă, ştiu exact ce avea de făcut. Dacă Sam voia ca el să-i susţină ipoteza conform căreia Gorodov era un dezertor adevărat, Orlov un agent infiltrat şi prin urmare Bailey un om fără pată, căzut într-o cursă întinsă cu dibăcie, exista o singură soluţie. McCready trebuia să-l scoată din joc pe Gorodov *acum*, aşa încât Langley să vorbească direct cu el şi să pună lucrurile la punct definitiv. Se duse la el în birou să-l sune pe McCready la Century House. Se întâlni cu şeful secţiei pe coridor.

— Bine că te văd, îi spuse Bill Carver. Tocmai am primit ceva de la Century. Se pare că prietenii noştri din Kensington Palace Gardens au intrat în acţiune. Ataşatul de acolo, Gorodov, s-a întors de dimineaţă cu avionul la Moscova. Ai raportul pe birou.

Roth nu mai dădu nici un telefon. Se aşeză la birou uluit, dar totodată uşurat pentru el însuşi, pentru director şi pentru Agenţie. Găsi chiar resurse să-i pară rău pentru McCready. Probabil că era o lovitură nimicitoare să te fi înşelat şi să te fi lăsat dus cu preşul atât de rău patru ani încheiaţi. În ce-l privea, încerca o relaxare ciudată, în pofida a ceea ce-l aştepta. Acum nu mai avea nici urmă de îndoială. Cele două întâmplări din una şi aceeaşi dimineaţă îi spulberaseră şi cele mai mici dubii. Directorul avea dreptate. Exista un singur lucru care trebuia făcut.

Cu toate acestea, îi părea rău pentru McCready. Cred că-i freacăăia ridichea de nu se vede la Century, îşi spuse.

Lucru întru totul adevărat, de care se ocupa Timothy Edwards.

— Regret că trebuie să ţi-o spun, Sam, dar am dat rău de tot cu oiştea-n gard. Am vorbit cu şeful şi mi-a zis că s-ar putea să constatăm că de fapt Keepsake a fost de la bun început infiltrat de ruşi.

— N-a fost, răspunse sec McCready.

— Asta-i părerea ta, dar dovezile de la ora actuală arată foarte limpede că verii noştri americani au avut dreptate şi că noi am fost duşi cu zăhărelul. Ştii cam ce ne paşte în cazul ăsta?

— Bănuiesc.

— O să trebuiască să regândim şi să reevaluăm toate blestemăţiile pe care ni le-a plasat Keepsake în ultimii patru ani. Muncă de Sisif. Mai mult decât atât, dat fiind că le-am transmis totul şi verilor noştri, o să fim obligaţi să-i anunţăm că trebuie să facă şi ei acelaşi lucru. Numai analizarea pagubelor o să dureze câţiva ani. Şi în plus, e o situaţie al naibii de delicată. Şefului nu-i place absolut deloc.

Sam scoase un oftat. Aşa se întâmpla mereu. Când informaţiile lui Keepsake erau aur curat, activarea lui era o sarcină de serviciu. Acum de vină era exclusiv Dezinformatorul.

— Te-a lăsat să înțelegi în vreun fel că avea de gând să se întoarcă la Moscova?

— Nu.

— Când trebuia să iasă din joc și să vină la noi?

— Peste două-trei săptămâni, spuse McCready. Urma să mă anunțe când situația devenea critică și imediat după aceea ar fi sărit gardul în curtea noastră.

— Ei bine, n-a făcut-o. A plecat acasă și se pare că de bunăvoie. Paza de la aeroport a raportat că a trecut de ghișeul de pașapoarte de la Heathrow fără probleme. De-acum trebuie să presupunem că adevărata lui casă *este* Moscova. Unde mai pui afurisita aia de treabă de la Alconbury. Ce naiba te-a apucat? Ai spus că a fost un test. Uite că Orlov l-a trecut cu brio. Ticăloșii au încercat să-l ucidă. Au avut o baftă chioară că n-a murit nimeni în afară de asasin. Iar chestia asta nu putem să le-o spunem verilor. Sub nici o formă. O ducem cu noi în mormânt.

— Tot nu cred că l-au lucrat pe Keepsake.

— De ce? Doar s-a întors la Moscova.

— Poate că vrea să ne aducă încă o valiză cu documente.

— E periculos al naibii. Înseamnă că s-a țicnit. Mai ales în situația lui.

— Așa e. E posibil să fi comis o greșeală. Însă ăsta-i e felul. Mi-a promis cu ani în urmă că o să aducă un ultim transport important înainte de a ieși din joc. Cred că s-a dus după el.

— Ai vreo dovadă pentru această admirabilă manifestare de fidelitate?

— Chestie de intuiție.

— Intuiție! protestă Edwards. Nu putem face nimic numai cu intuiția.

— Columb a făcut. Ai ceva împotrivă dacă mă duc la șef?

— Implorarea Cezarului, ai? Te rog. Nu cred c-o să te alegi cu mare lucru.

Dar McCready se alese. Sir Cristopher îi ascultă cu atenție propunerea, după care întrebă:

— Și dacă totuși e loial Moscovei?

— O să aflu în câteva clipe.

— Ar putea să te-nhațe, spuse șeful.

— Nu cred. Deocamdată domnul Gorbaciov nu pare să-şi dorească un război diplomatic.

— Şi nici n-o să-l aibă, răspunse şeful pe un ton sec. Sam, noi doi ne cunoaştem de multă vreme. Balcanii, criza proiectilelor din Cuba, primele zile ale Zidului Berlinului. Ai fost şi ai rămas al naibii de bun. Dar cine ştie, Sam, poate că am făcut o greşeală aducându-te aici. Asta e o treabă la care e nevoie de o echipă de teren.

— Keepsake n-o să aibă încredere în nimeni altcineva, o ştii prea bine.

Şeful oftă.

— Aşa e. Dac-o fi să meargă cineva, tu eşti ăla. Corect?

— Mă tem că da.

Şeful se gândi câteva clipe. Pierderea lui Keepsake era devastatoare. Dacă exista fie şi o şansă de unu la mie ca McCready să aibă dreptate şi Gorodov să nu fie infiltrat de ruşi, Serviciul trebuia să-l scoată de-acolo. Însă consecinţele politice ale unui scandal de anvergură, în cazul în care Dezinformatorul ar fi putut fi prins în flagrant la Moscova, l-ar fi ruinat. Oftă încă o dată şi se întoarse de la fereastră.

— În regulă, Sam. Poţi să te duci. Dar singur. Din clipa asta n-am auzit în viaţa mea de tine. Eşti pe cont propriu.

Prin urmare, McCready se pregăti de drum, ţinând seama de condiţiile impuse şi sperând să nu le cunoască şi domnul Gorbaciov. Avu nevoie de trei zile ca să-şi facă planul de bătaie.

În cea de-a doua din aceste zile Joe Roth îl sună pe Calvin Bailey.

— Calvin, tocmai m-am întors de la Alconbury. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Cum să nu, Joe, vino încoace.

— De fapt, nu ne zoreşte nimeni. Ce-ar fi să te invit mâine la cină?

— E frumos din partea ta, Joe, dar Gwen şi cu mine avem un program destul de încărcat. Azi am luat prânzul la Camera Lorzilor.

— Zău?

— Da. Cu şeful Marelui Stat-Major al Apărării.

Joe era uimit. La Langley Bailey era distant, rezervat şi circumspect. Dacă-i dădeai drumul la Londra se simţea ca un

colțunaș în unt. În fond, de ce nu? Peste șase zile avea să fie în siguranță, dincolo de graniță, la Budapesta.

— Calvin, știu un vechi han minunat pe malul Tamisei, la Eton. Au niște mâncăruri de scoici delicioase. Cică și Henric al VIII-lea o punea pe Ann Boleyn să vină cu barca pe fluviu pentru întâlnirile lor secrete.

— Zău? E chiar așa vechi? Uite ce e, Joe, mâine seară suntem la Covent Garden. Joia e liberă.

— Bun. Rămâne pe joi, Calvin. Așa facem. Te aștept joi la opt, jos, în fața apartamentului.

În ziua următoare Sam McCready își încheie pregătirile și dormi în ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi ultima lui noapte la Londra.

TREI BĂRBAȚI ajunseră la Moscova cu trei curse diferite în aceeași dimineață. Primul era rabinul Birnbaum. Acesta sosi de la Zürich cu Swissair. Ofițerul însărcinat cu verificarea pașapoartelor de la Șeremetievo făcea parte din Direcția pazei de graniță a KGB-ului și era un tânăr cu părul blond ca spicul grâului și cu ochi albaștri și reci. Îl cercetă îndelung cu privirea pe rabin, după care își concentră atenția asupra pașaportului. Acesta era american și-l identifica pe posesor ca fiind un oarecare Norman Birnbaum, în vârstă de cincizeci și șase de ani.

Dacă ofițerul ar fi fost mai bătrân, și-ar fi amintit de zilele când Moscova și de fapt întreaga Rusie erau pline de evrei ortodocși care semănau cu rabinul Birnbaum. Acesta era un bărbat voinic, îmbrăcat cu un costum negru, cămașă albă și cravată neagră. Purta o barbă stufoasă și o mustață încărunțită. Pe cap avea un edem, iar pe nas purta o pereche de ochelari cu lentile atât de groase încât, atunci când își mijea ochii, pupilele aproape că nu se mai vedeau. De sub panglica pălăriei îi atârnau de ambele părți ale feței șuvițe răsucite de păr sur. Chipul din pașaport arăta la fel, însă nu avea pălărie.

Viza era valabilă și fusese emisă de consulul general sovietic din New York. Ofițerul își ridică privirile din nou.

— Scopul vizitei dumneavoastră la Moscova?

— Vreau să-mi vizitez fiul o zi, două. Lucrează la ambasada americană de aici.

— Un moment, vă rog, spuse ofițerul.

Se ridică în picioare și se retrase. Putu fi văzut dincolo de o ușă de sticlă, consultându-se cu un ofițer superior care studie pașaportul. Rabinii ortodocși erau rari într-o țară unde ultima școală de profil fusese desființată cu câteva decenii în urmă. Ofițerul se întoarse.

— Așteptați, vă rog.

Apoi făcu un semn să se deplaseze următorul aflat la rând.

Între timp se dădură mai multe telefoane și cineva din Moscova consultă o listă de diplomați. Ofițerul superior se întoarse cu pașaportul și-i șopti ceva celuilalt. Se părea că exista un anume Roger Birnbaum, înregistrat la secția economică a ambasadei Statelor Unite. Pe lista diplomaților nu era menționat faptul că tatăl lui se retrăsese în Florida și fusese ultima dată la sinagogă cu douăzeci de ani în urmă, când fiul său luase parte la ceremonia de *bar-mitzvah*[1]. Rabinului i se făcu semn să meargă mai departe.

Cu toate acestea, la vamă îi controlară valiza. Aceasta cuprindea articolele obișnuite: cămăși, ciorapi, chiloți, încă un costum negru, trusa de toaletă și un exemplar al *siddur*-ului[2] în ebraică. Vameșul îl răsfoi bănuitor, după care îi dădu drumul rabinului.

Domnul Birnbaum se urcă în autobuzul Aeroflot-ului care mergea în centrul Moscovei, atrăgând câteva priviri curioase sau amuzate pe durata drumului. De la capul de linie merse pe jos până la hotelul Național din Piața Manejului, unde se duse la toaleta bărbaților și folosi pisoarul până când celălalt ocupant plecă, după care se furișă într-o cabină.

Dizolvantul se găsea în flaconul cu apă de colonie. Când ieși, purta același sacou negru, numai că pantalonii cu două fețe erau acum de culoare gri. Pălăria dispăruse în valiză, la un loc cu sprâncenele stufoase, barba și mustața, cămașa și cravata. Nu mai avea părul cărunt, ci șaten, iar pieptul îi era acoperit de un pulovăr galben deschis pe care-l purtase pe sub cămașă. Părăsi

---

[1] Ritual inițiatic pe care îl parcurge fiecare băiat evreu cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani (n. trad.).

[2] Carte evreiască de rugăciuni, redactată de obicei în ebraică și aramaică (n. trad.).

neobservat hotelul, luă un taxi și se opri la poarta ambasadei Angliei, pe îndiguirea din fața Kremlinului.

Doi milițieni din trupele sovietice de pază erau postați în fața porții, pe teritoriu sovietic, și-i cerură buletinul. Le arătă pașaportul englez și începu să se fandosească pe lângă paznic câtă vreme acesta cercetă documentul. Tânărul milițian se arătă jenat și i-l înapoie repede. Pradă iritării, îi făcu semn englezului homosexual să intre pe teritoriul propriei sale ambasade, ridicând totodată sugestiv din sprâncene la adresa colegului său. În câteva secunde englezul dispăru pe ușă.

De fapt, rabinul Birnbaum nu era nici un rabin, nici american și nici homosexual. Adevăratul lui nume era David Thornton și era unul din cei mai buni actori de film specializați în deghizări din Anglia. Diferența dintre machiajul pentru scenă și cel pentru film este că pe scenă luminile sunt puternice și distanța față de public este destul de mare. Și în filme există lumini, numai că e posibil ca uneori camera de luat vederi să ia prim-planuri de la câțiva centimetri de figura actorului. Prin urmare, machiajul din filme trebuie să fie mai subtil, mai realist. David Thornton lucrase ani de zile la studiourile Pinewood, unde era foarte căutat. În același timp, făcea parte din corpul de experți la care Serviciul Englez de Informații reușea să apeleze uimitor de eficient ori de câte ori era nevoie.

Al doilea sosit veni direct de la Londra cu British Airways. Era Denis Gaunt, care semăna doar cu sine însuși, cu mențiunea că părul îi încărunțise și că părea cu cincisprezece ani mai în vârstă decât era de fapt. Avea o servietă diplomat legată direct cu un lănțișor de încheietura mâinii stângi și purta acea cravată albastră cu modelul imprimat al unui câine de vânătoare, semn că aparținea unuia din corpurile de mesageri ai Maiestății Sale.

Toate țările au curieri diplomatici care-și petrec viața plimbând diverse documente de la o ambasadă la alta și înapoi. În prevederile Tratatului de la Viena ei figurează drept personal diplomatic, motiv pentru care nu li se controlează bagajele. Pașaportul lui Gaunt era pe un alt nume, însă era englez și absolut valabil. Îl prezentă la ghișeu și scăpă de formalități.

Un Jaguar al ambasadei îl aștepta ca să-l ducă imediat la clădirea respectivei instituții, unde ajunse la o oră după

Thornton. Abia atunci fu în stare să-i înmâneze acestuia toate instrumentele necesare machiajului unui artist, pe care le adusese în propria valiză.

Al treilea sosit se dovedi a fi Sam McCready, care veni cu o cursă Finnair de la Helsinki. Și el avea un pașaport englez valabil dar pe un nume fals, fiind de asemenea deghizat. Numai că, din cauza căldurii din avion, se întâmplase ceva neplăcut.

Peruca lui roșcată se strâmbase ușor și de sub ea se zărea o șuviță de păr mai închis la culoare. În același timp, substanța care ținea lipită o mustață la fel de roșcată dăduse impresia că se topise, așa încât o bucățică din mustață se desprinsese de deasupra buzei superioare.

Ofițerul își ațintì privirea asupra fotografiei din pașaport iar apoi asupra bărbatului din fața lui. Chipurile erau identice: părul, mustața, totul. Portul unei peruci nu însemna un lucru ilegal, nici chiar în Rusia. Mulți bărbați care au chelie recurg la această soluție. Dar o mustață care se dezlipește? Ofițerul de la pașapoarte, altul decât cel care îl cercetase pe rabinul Birnbaum, întrucât Șeremetievo este un aeroport mare, se consultă la rândul lui cu un ofițer superior care privi printr-o oglindă falsă.

Din spatele aceleiași oglinzi, un aparat făcu mai multe fotografii, după care se dădură câteva ordine, iar un număr de oameni abandonară veghea vigilentă de până atunci și intrară în acțiune. Când McCready ieși din îmbulzeală, două Moskviciuri obișnuite erau deja pe fază. Și pe el îl aștepta o mașină a ambasadei engleze, mai puțin luxoasă decât un Jaguar, care îl duse la aceeași clădire, sub urmărirea celor două automobile ale KGB-ului, ai căror ocupanți raportară superiorilor din Direcția a Doua.

La sfârșitul după-amiezii, fotografiile ciudatului vizitator ajunseră la Iazenevo, sediul Direcției Întâi a KGB-ului, cea care se ocupa de informațiile externe, oprindu-se la biroul directorului adjunct, generalul Vadim V. Kirpicenko. Acesta se uită la ele, citi raportul alăturat despre perucă și despre colțul de mustață și le duse la laboratorul foto.

— Încercați să înlăturați peruca și mustața, ordonă el.

Tehnicienii se puseră pe treabă cu aerograful. Când văzu produsul finit, generalul aproape că râse în gura mare.

— Ei, fir-aș al naibii, e Sam McCready, murmură el.

Îi informă pe cei de la Direcția a Doua că din acel moment urmărirea avea să cadă în sarcina oamenilor lui și apoi dădu câteva ordine.

— Douăzeci și patru de ore pe zi. Dacă ia legătura cu cineva, îi înhățați pe amândoi. Dacă ridică informații de la vreo sursă, îl înhățați. Și dacă trage un pârț în direcția mausoleului lui Lenin tot îl înhățați.

Puse receptorul în furcă și citi din nou detaliile din raportul lui McCready. Trecea drept un expert în electronică londonez, care venise din Helsinki ca să depisteze dispozitivele de ascultare din ambasadă, activitate de altminteri obișnuită.

— Dar de fapt ce naiba cauți aici? întrebă el chipul din fotografie care îl privea de pe birou.

McCready, Gaunt și Thornton luară masa singuri în incinta ambasadei. Ambasadorul nu era deloc încântat să aibă asemenea musafiri, însă cererea venise de la guvern și fusese asigurat că nu avea să fie deranjat mai mult de douăzeci și patru de ore. Din punctul de vedere al excelenței sale, cu cât aceste fantome oribile plecau mai repede, cu atât era mai bine.

— Sper să meargă, rosti Gaunt când ajunseră la cafea. Rușii sunt foarte buni la șah.

— Așa e, răspunse McCready pe un ton sobru. Mâine o să vedem cum se descurcă la pocher cu o mână moartă.

CAPITOLUL ŞASE

ÎNTR-O FRUMOASĂ dimineaţă de iulie, exact la ora opt fără cinci, o limuzină Austin Montego fără însemne ieşi pe poarta ambasadei engleze din Moscova şi străbătu podul ce trecea pe deasupra fluviului omonim, îndreptându-se spre centrul oraşului.

Conform raportului KGB, Sam McCready se afla la volan şi nu era însoţit. Deşi peruca şi mustaţa roşcată fuseseră aşezate impecabil, ele erau perfect vizibile pentru supraveghetorii din spatele parbrizelor câtorva maşini. Se făcură câteva poze cu ajutorul unor aparate cu obiective telefotografice, urmând să se efectueze şi altele în cursul zilei.

Agentul conduse atent prin Moscova şi se fixă asupra ieşirii dinspre Parcul Realizărilor Tehnice, aflat în partea de nord a oraşului. Pe drum încercă de câteva ori să se descotorosească de eventualii urmăritori, însă fără succes. Ce-i drept, nici nu-i reperă pe cei care-l supravegheau. KGB-ul folosea şase maşini care se înlocuiau reciproc, aşa încât nici una nu rămânea în urma limuzinei Montego mai mult de câteva sute de metri.

După ce intră în parcul uriaş, agentul SIS parcă maşina şi-şi continuă drumul pe jos. Două vehicule ale KGB-ului rămaseră în imediata apropiere a Montego-ului. Ocupanţii celorlalte patru ieşiră şi se răspândiră printre exponatele ştiinţifice până când englezul fu înconjurat din toate părţile de un ecran invizibil.

Îşi cumpără o îngheţată şi-şi petrecu cea mai mare parte a dimineţii prefăcându-se că citeşte un ziar şi privindu-şi frecvent ceasul, ca şi cum ar fi aşteptat să apară cineva. Nu se

ivi nimeni, cu excepția unei bătrâne care-l întrebă cât e ceasul. Agentul i-l arătă fără să scoată un cuvânt, bătrâna se uită atent, îi mulțumi și se îndepărtă. Se văzu imediat arestată, percheziționată și interogată. Până în dimineața următoare KGB-ul se încredință că era într-adevăr vorba de o femeie care dorise să știe cât era ceasul. Nici vânzătorul de înghețată nu avu altă soartă.

Imediat după ora douăsprezece, agentul din Londra scoase din buzunar un pachețel cu sandvișuri pe care le mâncă pe îndelete. După ce isprăvi, se ridică, aruncă ambalajul la un coș de hârtii, cumpără încă o înghețată și se așeză la loc.

Coșul de hârtii rămase sub observație, însă nimeni nu scoase ambalajul până când își făcură apariția gunoierii cu un tomberon în care să golească tot ce se găsea înăuntru. Însă agenții KGB-ului le-o luară înainte, extraseră ambalajul și-l încredințară serviciului judiciar, care îl supuse unei analize minuțioase. Printre testele efectuate se numărară cele pentru scris cu cerneală simpatică și pentru eventualele microfilme ascunse între cele două rânduri de hârtie de împachetat. Nu se găsi absolut nimic. Singurele urme concrete se dovediră a fi cele de pâine, unt, castraveți și ouă.

Cu mult înainte, imediat după orele treisprezece, agentul din Londra se ridică și ieși cu mașina din parc. Era limpede că prima întâlnire eșuase. Se părea că avea să se prezinte la o alta, care urma să aibă loc într-un magazin cu plata în valută. Doi agenți KGB intrară în magazin și începură să se plimbe agale pe lângă rafturi, ca să vadă dacă englezul avea de gând să lase sau să ridice vreun mesaj dintre produsele costisitoare expuse la vedere. Dacă ar fi cumpărat ceva ar fi fost arestat conform ordinelor, pe motiv că obiectul achiziționat conținea probabil un mesaj și că magazinul era folosit ca loc de întâlnire. Cum însă nu făcu nici un fel de cumpărături, cei care-l supravegheau îl lăsară în pace.

Ieșind din magazin, se întoarse la ambasada Angliei. După zece minute plecă din nou, instalat de data asta pe bancheta din spate a unui Jaguar condus de unul din șoferii ambasadei. În timp ce Jaguarul se îndrepta spre ieșirea din oraș, în direcția aeroportului, șeful echipei de supraveghere ceru și obținu legătura cu generalul Kirpicenko în persoană.

— Acum se apropie de aerogară, tovarășe general.

— N-a luat legătura cu nimeni? Absolut cu nimeni?

— Nu, tovarăşe general. În afară de bătrână şi de vânzătorul de îngheţată, ambii reţinuţi la secţie, n-a mai vorbit cu nici o-altă persoană. Ziarul pe care l-a citit şi hârtia pe care-au fost împachetate sandvişurile se află în posesia noastră. În afară de ele nu s-a atins de nimic.

E o misiune ratată, îşi zise Kirpicenko. O să se-ntoarcă. Şi o să-l aşteptăm la cotitură.

Ştia că McCready îşi asumase identitatea unui tehnician al Foreign Office-ului şi că avea paşaport diplomatic.

— Lasă-l în pace, spuse apoi cu voce tare. Ai grijă de iuţeala de mână din înghesuiala de la aeroport. Dacă nu face nimic, ţine-te după el până în sala de aşteptare şi stai până se urcă în avion.

Mai târziu generalul cercetă fotografiile de la distanţă făcute de echipa de supraveghere, ceru un microscop mai puternic, se mai uită o dată, se îndreptă de şale roşu la faţă de mânie şi urlă:

— Dobitocilor, ăsta nu-i McCready!

La opt şi zece în aceeaşi dimineaţă, un Jaguar condus de Barry Martins, şeful secţiei SIS din Moscova, părăsi ambasada şi se îndreptă fără grijă spre vechiul cartier Arbat, unde străzile sunt înguste şi mărginite pe ambele părţi de casele elegante ale negustorilor prosperi care locuiseră aici în vremuri de mult apuse. Un singur Moskvici porni în urmărirea lui, fiind însă vorba de o simplă operaţiune de rutină. Englezii se refereau la aceşti agenţi KGB care-i urmăreau pretutindeni în Moscova, în ceea ce putea fi considerată drept una din cele mai plictisitoare corvezi din câte există, numindu-i „echipa de rezervă". Jaguarul străbătu fără ţintă străzile din Arbat, iar bărbatul de la volan opri de câteva ori lângă bordură ca să consulte o hartă a oraşului.

La opt şi douăzeci, din curtea ambasadei ieşi o limuzină Mercedes la volanul căreia se afla un şofer cu o haină albastră şi având pe cap o şapcă cu cozoroc. Nimeni nu se uită lângă bancheta din spate şi nu văzu o altă siluetă ghemuită pe jos şi acoperită cu o pătură. Un al doilea Moskvici se angajă în urmărirea maşinii ambasadei.

La intrarea în cartierul Arbat, Mercedesul trecu pe lângă Jaguarul parcat lângă bordură. În clipa aceea Martins, care con-

tinua să cerceteze harta oraşului, se hotărî şi demară în grabă, intercalându-se între Mercedes şi Moskviciul care-l urmărea. Convoiul ajunse să fie alcătuit dintr-un Mercedes, un Jaguar şi două Moskviciuri, unul în spatele celuilalt.

Mercedesul ajunse pe o stradă îngustă şi cu sens unic, urmat de Jaguarul care deodată avu nişte probleme la motor, dădu rateuri, făcu un zgomot de rău augur, se poticni şi se opri în mijlocul drumului. Cele două Moskviciuri rămaseră pe loc în spatele său şi din ele îşi făcură apariţia mai mulţi agenţi KGB. Martins acţionă dispozitivul de deblocare a bonetei, ieşi din maşină şi se duse să vadă ce se întâmplase, trezindu-se înconjurat deîndată de câţiva bărbaţi în haine de piele care protestau vehement.

Mercedesul îşi continuă drumul şi coti la primul colţ. Mai mulţi moscoviţi amuzaţi se adunară pe trotuarul neîncăpător şi-l auziră pe şoferul Jaguarului spunându-i şefului echipei de agenţi KGB:

— Uite ce-i, iubitule, dacă ştii s-o faci s-o ia din loc, eşti invitatul meu.

Nimic nu-l înveseleşte mai mult pe omul obişnuit din Moscova decât tabloul unor *chekisti* zbârcind-o în cursul misiunii. Unul din agenţi se întoarse la maşină şi puse mâna pe radioemiţător.

Ieşind din Arbat şi instalat la volanul Mercedesului, David Thornton se lăsă ghidat de Sam McCready care, fără a fi deghizat şi arătând exact ca de obicei, se ivi de sub pătură şi-i spuse ce să facă mai departe.

După douăzeci de minute, pe un drum pustiu, mărginit de copaci şi situat în Parcul Gorki, Mercedesul opri. În spate, McCready scoase tăbliţa cu număr de Corp Diplomatic, prinsă cu ajutorul unui arc cu lacăt cu declanşare rapidă, şi o înlocui cu una nouă, prevăzută cu un adeziv foarte puternic. Thornton făcu acelaşi lucru în faţă. McCready scoase trusa de machiaj a lui Thornton din portbagaj şi se aşeză pe bancheta din spate. Thornton renunţă la şapca bleumarin cu cozoroc în favoarea alteia, din piele neagră şi semănând mai mult cu ceea ce se purta în Rusia, după care se urcă din nou la volan.

La nouă şi optsprezece minute, colonelul Nikolai Gorodov ieşi din apartamentul său de pe strada Şabolovski şi se

îndreptă pe jos spre Piața Jerjinski și sediul KGB-ului. Era palid și tras la față, iar explicația nu se lăsă deloc așteptată. Doi bărbați se iviră din dreptul unei uși și îl urmară îndeaproape, fără a se strădui câtuși de puțin să-și ascundă intențiile.

După vreo două sute de metri de mers, un Mercedes negru încetini în dreptul lui lângă bordură. Auzi sunetul unei ferestre coborâtă printr-o apăsare pe buton și o voce adresându-i-se în engleză:

— Bună dimineața, domnule colonel. Nu cumva avem același drum?

Gorodov se opri și-și ațintì ochii asupra ferestrei. În cadrul ei, ascuns privirilor celor doi agenți KGB de pe trotuar de perdelele din spate, îl descoperi pe Sam McCready. Gorodov păru uluit, însă nu triumfător.

Exact expresia pe care voiam s-o văd, își zise McCready.

Gorodov își reveni și răspunse suficient de tare ca să-l audă și urmăritorii KGB-ului:

— Mulțumesc, tovarășe, ești foarte amabil.

Apoi se urcă în mașina care demară în viteză. Cei doi agenți ai KGB-ului se opriră timp de trei secunde... și pierdură partida. Motivul opririi era faptul că pe numărul de înmatriculare al Mercedesului erau trecute literele MOC, urmate de două cifre.

Numerele de înmatriculare extrem de exclusiviste pe care scrie MOC aparțin doar membrilor Comitetului Central, iar agenților de teren le-ar trebui un curaj vecin cu nebunia ca să îndrăznească să oprească sau să creeze probleme vreunuia din acești oameni. Oricum însă, îi luară numărul mașinii și se folosiră imediat de radio-emițătoare ca să ia legătura cu sediul.

Martins făcuse o alegere bună. Numărul de înregistrare al Mercedesului aparținea unui membru supleant al Politburo-ului, aflat întâmplător în Orientul Îndepărtat, undeva lângă Habarovsk. Abia după patru ore se descoperi că acesta nu avea un Mercedes, ci o Chaika parcată într-un garaj din Moscova. Dar era deja prea târziu. Între timp Mercedesul își recăpătase însemnele ambasadei Angliei, al cărei steguleț fâlfâia vesel în partea din față.

Gorodov se rezemă şi mai bine, ştiind acum că arsese toate punţile care-ar fi putut duce către el.

— Dacă eşti o cârtiţă infiltrată de mult de sovietici, sunt un om mort, declară McCready.

Gorodov rămase pe gânduri câteva clipe.

— Iar dacă tu eşti cârtiţa, *eu* sunt cel care şi-a luat adio de la viaţă, replică el.

— De ce te-ai întors? întrebă McCready.

— A fost o greşeală, după cum am constatat mai târziu, spuse Gorodov. Îţi promisesem ceva şi mi-am dat seama că nu la Londra trebuia să caut. În plus, îmi place să-mi respect cuvântul dat. Pe urmă am fost convocat la Moscova pentru consultări urgente. Dacă nu m-aş fi conformat, ar fi trebuit să plec chiar atunci definitiv în Vest. Nu mi s-ar fi acceptat nici un motiv, cu excepţia rămânerii la ambasadă. Am crezut că o să pot să stau aici o săptămână, să aflu ce voiam şi după aceea să am voie să mă întorc la Londra. Abia când am ajuns aici mi-am dat seama că era prea târziu. Eram ţinta bănuielilor, aveam apartamentul şi biroul împânzite de microfoane şi eram urmărit peste tot. Apoi mi s-a interzis să ies din Iazenovo şi am fost pus să mă ocup de nişte chestii fără noimă la centrul din Moscova. Să nu uit, am ceva pentru tine.

Îşi deschise servieta-diplomat şi-i înmână lui McCready un dosar subţire. Înăuntru se aflau cinci foi, fiecare având un nume şi o fotografie. Sub prima poză stătea scris DONALD MACLEAN iar sub cea de-a doua GUY BURGESS. Ambii muriseră între timp, fiind înmormântaţi în inima Moscovei care-i adoptase. A treia foaie înfăţişa chipul şi numele binecunoscut al lui Kim Philby, care trăia în continuare tot la Moscova. Pe cea de-a patra dădu cu ochii de trăsăturile fine şi ascetice ale lui Anthony Blunt, pe atunci căzut în dizgraţie la Londra. McCready ajunse la a cincea foaie.

Fotografia era foarte veche şi înfăţişa un tânăr cu păr ondulat şi neîngrijit şi cu nişte ochelari mari care atrăgeau atenţia. Dedesubt erau scrise două cuvinte. JOHN CAIRNCROSS. McCready se lăsă în scaun şi scoase un oftat.

— Drăcia dracului, el a fost în tot timpul ăsta.

Numele îi era cunoscut. Cairncross fusese un vechi funcţionar de stat în timpul şi după terminarea războiului,

ajungând să aibă o poziție importantă în ciuda tinereții sale. Ocupase mai multe posturi – secretar particular al lordului Hankey, ministrul Apărării, angajat al Serviciului de transmisiuni din Bletchley Park, al Trezoreriei și al Ministerului de Război. Avusese acces la numeroase secrete nucleare de la sfârșitul anilor patruzeci. La începutul anilor cincizeci apăruseră primele bănuieli, însă nu se dăduse de gol și fusese lăsat în pace. Neputându-se dovedi nimic, fusese lăsat să lucreze în cadrul Organizației pentru Hrană și Produse Agricole din Roma. În 1986 se pensionase și se mutase în Franța. Al Cincilea Om. Keepsake își respectase promisiunea. Vânătoarea care dura de treizeci și cinci de ani urma să înceteze și nu mai aveau să fie puși sub acuzare oameni nevinovați.

— Sam, unde anume mergem? întrebă încet Gorodov.

— În horoscopul meu scrie că azi trebuie să călătoresc spre Vest, la fel ca și-n al tău, răspunse McCready.

Thornton opri din nou mașina între copacii din Parcul Gorki, făcu un schimb de locuri cu unul din cei doi bărbați de pe bancheta din spate și se apucă de treabă. Celălalt se așeză la volan, preluând rolul șoferului. Nimănui nu i-ar trece prin cap să se apropie de o limuzină a unui membru al Comitetului Central, admițând că ar vedea-o. Membrii marcanți ai partidului aveau întotdeauna perdelițe în partea din spate a mașinii, iar în cazul de față acestea erau trase. Thornton se ocupă de clientul său – toți oamenii pe care-i machia erau numiți „clienți" – cu ajutorul luminii soarelui care pătrundea prin perdelițe.

La început apăru maioul subțire și gonflabil care avea să-l metamorfozeze pe bărbatul zvelt în voluminosul rabin Birnbaum. Urmară cămașa albă, pantalonii negri, cravata și sacoul. Thornton îi lipi clientului barba și mustața încărunțită și stufoasă, îi vopsi părul în aceeași culoare și-i adăugă șuvițele răsucite, tipice rabinilor ortodocși, care porneau din apropierea tâmplelor. Odată cu apariția edenului și a geamantanului, rabinul Birnbaum era exact una și aceeași persoană cu cea sosită cu o zi înainte. Atâta doar că identitatea sa era diferită. În cele din urmă automobilul își recăpătă însemnele ambasadei Angliei.

Rabinul se dădu jos la intrarea în hotelul Național, unde mâncă un prânz îmbelșugat, plăti în dolari americani și luă un taxi până la aeroport. I se rezervă un loc la cursa de după-masă

spre Londra, biletul său arătând că de acolo avea să meargă mai departe la New York.

Thornton se întoarse cu mașina în curtea ambasadei Angliei, avându-l pe al doilea client ghemuit sub pătură pe bancheta din spate. Se puse iarăși pe treabă la scurt timp după aceea, apelând la o perucă și o mustață roșcată, fond de ten, coloranți, lentile de contact de culoare închisă și chiar o substanță folosită la îngălbenirea artificială a dinților. La zece minute după ce Denis Gaunt, încălzit și iritat de peruca roșcată pe care o purtase toată ziua pentru derutarea KGB-ului, se întoarse cu limuzina Montego, celălalt bărbat plecă spre aeroport într-un Jaguar condus de un șofer autentic. O oră mai târziu Thornton însuși, transformat în mesager al Maiestății Sale, se îndreptă spre Șeremetievo în compania lui Barry Martins.

Rabinul atrase obișnuitele priviri curioase, însă actele îi erau în regulă și nu avu nevoie decât de cincisprezece minute ca să rezolve formalitățile și să ajungă în sala de așteptare. Se așeză și citi din Talmud, murmurând din când în când niște rugăciuni într-un mormăit imposibil de înțeles.

Bărbatul cu perucă și mustață roșcată aproape că se văzu escortat până la ușa sălii de așteptare, într-atât de numeroasă era echipa de agenți KGB care încercau să se asigure că nici nu înmâna și nici nu primea vreun mesaj sau vreun pachet.

Ultimul sosit se dovedi a fi mesagerul Maiestății Sale, ținându-și servieta diplomat legată de încheietura mâinii stângi. De data asta prețioasa trusă de instrumente a lui Thornton se afla în propria-i servietă. Nu avu nevoie să i-o ducă nimeni, dat fiind că nu i se puteau controla bagajele.

Denis Gaunt rămase în interiorul ambasadei. Avea să fie scos din țară după trei zile, când un alt agent SIS deghizat în mesager urma să vină la Moscova și să-i înmâneze un pașaport având același nume cu al său – Mason. Într-o concordanță perfectă, doi bărbați purtând numele de Mason aveau să treacă simultan pe la două puncte de control diferite din cadrul aeroportului, iar British Airways urma să fie instruită să primească la bord două persoane omonime în contul unui singur bilet.

Însă în după-amiaza aceea pasagerii cu destinația Londra se suiră în avion la timp iar cursa British Airways părăsi spațiul sovietic la 17^{15}. Imediat după aceea rabinul se ridică

anevoie în picioare, se apropie de salonul fumătorilor și-i spuse bărbatului cu perucă și mustață roșcată:

— Prietene Nikolai, acum te poți considera în Vest.

Apoi cumpără șampanie atât pentru ei doi, cât și pentru mesagerul Maiestății Sale. Șiretlicul reușise fiindcă McCready observase că el, Gaunt și Gorodov aveau aceeași înălțime și erau la fel de solizi.

Datorită economiei de timp realizată datorită drumului spre vest, aterizară la Heathrow imediat după șapte. O echipă de la Century House, pusă în gardă de Martins de la Moscova, era acolo ca să-i întâmpine, transportându-i în mare grabă de la aeroport.

Timothy Edwards îi făcu lui McCready hatârul de a-l lăsa să-l găzduiască pe Nikolai Gorodov pentru o noapte în propriul apartament din Abingdon Villas.

— Mă tem, domnule colonel, că interogarea propriu-zisă va începe abia mâine dimineață. Vi s-a pregătit o casă la țară foarte plăcută. Vă asigur că nu veți duce lipsă de nimic.

— Vă mulțumesc, înțeleg foarte bine, spuse Gorodov.

Joe Roth sosi abia după zece, fiind convocat prin telefon de McCready. Dădu peste doi zdrahoni din SIS în vestibul și alți doi pe coridorul unde se deschidea ușa apartamentului modest al lui McCready, lucru care îl surprinse.

McCready în persoană îi deschise ușa auzind soneria. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de casă și un pulovăr și ținea în mână un pahar cu whisky.

— Îți mulțumesc că ai venit, Joe. Intră. Am un musafir pe care vreau să-l cunoști de multă vreme. Habar n-ai cât mi-am dorit-o.

Îl conduse în camera de zi. Bărbatul postat în dreptul ferestrei se întoarse și zâmbi.

— Bună seara, domnule Roth, spuse Gorodov. Mă bucur că pot, în sfârșit, să vă întâlnesc.

Roth rămase pe loc de parcă ar fi fost paralizat, după care se prăbuși pe un scaun și luă paharul cu whisky oferit de McCready. Gorodov se așeză în fața lui.

— Ar fi bine să-i spui tu, îl îndemnă McCready pe rus, ești mai informat decât mine.

Rusul își sorbise pe îndelete băutura, gândindu-se de unde să înceapă.

— Proiectul Potemkin a început acum opt ani, rosti el. Ideea i-a aparținut de fapt unui tânăr locotenent, însă generalul Drozdov a preluat-o și a transformat-o într-o creație personală. Scopul său era să-l denunțe pe unul din ofițerii superiori ai CIA-ului ca fiind infiltrat de ruși, însă într-un mod atât de convingător și cu o abundență de dovezi aparent irefutabile atât de mare, încât să poată păcăli pe toată lumea.

Obiectivul pe termen lung era să semene discordia în sânul Agenției pe o durată de câțiva ani și în acest fel să distrugă moralul angajaților vreme de un deceniu și să deterioreze puternic relațiile cu englezii din SIS.

La început nu a existat o țintă precisă în rândul ofițerilor, însă după examinarea câtorva, alegerea s-a oprit asupra lui Calvin Bailey. La baza acestei operațiuni au stat două motive. Primul era că știam că nu se bucura de multă simpatie în cadrul Agenției din cauza felului său de-a fi. Al doilea se lega de faptul că fusese în Vietnam, un loc foarte potrivit pentru o posibilă recrutare.

Calvin Bailey a fost reperat ca agent CIA operând în Vietnam din pură întâmplare. Știți foarte bine că încercăm cu toții să-i identificăm pe cei aflați în tabăra adversă, iar când o facem, avem grijă să consemnăm toate avansările pe scară ierarhică. Uneori neputința de-a avansa poate pricinui resentimente ce pot fi exploatate de un recrutor abil. Mă rog, știți prea bine că e un lucru pe care îl facem cu toții.

O altă asemănare a KGB-ului cu CIA-ul este că nici una din ele nu aruncă nimic la gunoi. Toate informațiile și fragmentele, oricât de nesemnificative ar fi, sunt strânse și păstrate cu maximă atenție. Lui Drozdov i-a venit ideea examinând din nou materialele primite de la vietnamezi după căderea definitivă a Saigonului din 1975. Majoritatea documentelor voastre au fost arse, însă în deruta generală au existat câteva care au scăpat de flăcări. Unul din ele îl menționa pe un oarecare Nguen Van Troc care lucrase pentru americani.

Documentul acela a însemnat sfârșitul lui Van Troc. A fost înhățat împreună cu vărul lui, nereușind să fugă la timp. Vărul a fost executat, însă Van Troc, deși supus unor interoga-

torii brutale luni în șir, a fost trimis în cele din urmă într-un lagăr de muncă nord-vietnamez. Acolo l-a găsit Drozdov în 1980, când încă se afla în viață și după ce mărturisise sub tortură că lucrase pentru Calvin Bailey în interiorul Vietcong-ului.

Guvernul de la Hanoi a acceptat să colaboreze, după care s-a trecut la efectuarea fotografiilor. Van Troc a fost scos din lagăr, hrănit până când a ajuns să arate bine și îmbrăcat în uniforma serviciului de informații al Hanoiului. S-au făcut poze în care a apărut alături de alți ofițeri, imediat după invazia din Cambodgia. Au fost folosiți trei servitori, cu toții agenți ai Hanoiului, cărora li s-a ordonat să plece în Occident și să ia fotografiile cu ei. După aceea Van Troc a fost lichidat.

Unul dintre servitori a jucat rolul unui refugiat care se salvează plecând la risc cu o barcă și și-a arătat plin de mândrie singura posesiune tuturor ofițerilor englezi din Hong Kong dispuși să se uite la ea. În cele din urmă a fost confiscată și expediată la Londra – conform planului.

— Am trimis un exemplar și la Langley, potrivit bunelor uzanțe, interveni McCready. Se pare că n-a avut nici o valoare.

— Drozdov știa deja că Bailey fusese implicat în Proiectul Phoenix, reluă Gorodov. Fusese reperat de omul nostru din Saigon, un agent care-și luase identitatea unui importator suedez de băuturi alcoolice pentru cetățenii străini. Iar Drozdov a aflat că Bailey fusese la My Lai când acesta a depus mărturie în fața Curții Marțiale, în procesul acelui tânăr ofițer. Actele și documentele de interes general sunt foarte accesibile în America. KGB-ul le citește pe nerăsuflate.

În orice caz, se părea că se redactase un scenariu credibil pentru schimbarea de macaz a lui Bailey. Într-o procedură de rutină, i se observase și consemnase chiar și vizita făcută la Tokio în 1970. Drozdov nu a mai trebuit decât să-l instruiască pe Orlov să spună că el, Drozdov în persoană, se aflase la Tokio într-o anumită zi ca să preia controlul asupra unui renegat american din cadrul CIA-ului, iar la verificarea datelor – surpriză! – acestea erau identice. Bineînțeles că Drozdov nu călcase pe-acolo în 1970. Acest fapt a fost adăugat ulterior.

Din acel moment s-a trecut la distrugerea treptată a lui Bailey. Piotr Orlov a fost ales ca agent dezinformator cam prin

1981, iar de atunci şi-a repetat rolul până a ajuns să-l joace la perfecţie. După întoarcerea prostească a lui Urcenko şi înainte de moartea lui, acesta a furnizat informaţii preţioase despre modul exact în care se ocupă americanii de dezertori. Orlov a putut să se pregătească în aşa fel încât să evite capcanele, să treacă testele poligrafice şi să vă spună de fiecare dată tocmai ce doreaţi să auziţi. Nu prea mult, dar suficient pentru ca totul să corespundă când se proceda la verificarea datelor.

După ce Drozdov l-a ales pe Bailey pentru postura de victimă, acesta din urmă a intrat sub o supraveghere strictă. I s-a observat fiecare mişcare. După avansarea în grad şi primele călătorii în Europa, pentru vizitarea secţiilor de pe continent, a început povestea conturilor bancare. Ori de câte ori Bailey era localizat în Europa, i se deschidea imediat un cont la bancă, de fiecare dată pe un nume pe care era de presupus că l-ar fi putut alege el însuşi, cum ar fi cel al soţului cumnatei sau al bunicii din partea mamei.

Drozdov a pregătit un actor, o sosie a lui Bailey, care să poată pleca la orice oră şi să deschidă conturile, aşa încât mai târziu funcţionarul de la bancă să-l poată identifica pe client ca fiind Bailey. Ulterior în aceste conturi au fost depuse sume mari de bani, întotdeauna în numerar şi prin intermediul unui bărbat cu un puternic accent ce-i trăda originea într-una din ţările Europei Centrale.

O sumedenie de informaţii din mai multe surse – vorbe spuse la un pahar sau o cafea, interceptări ale convorbirilor prin radio, supravegherea telefoanelor, publicaţii de profil tehnic (iar unele din aceste reviste americane sunt incredibil de generoase) – i-au fost atribuite lui Bailey. Până şi propriile voastre convorbiri din ambasada de la Moscova au fost ascultate, nu ştiaţi? Nu? Mă rog, o să revin la asta mai încolo.

Lucrul pe care l-a făcut Drozdov a fost schimbarea datelor. Unele informaţii secrete pe care le-am aflat abia la începutul anilor optzeci au fost procurate, conform celor spuse de Orlov, la mijlocul anilor şaptezeci şi i-au fost atribuite lui Calvin Bailey. Erau simple minciuni, însă bine ticluite. Şi bineînţeles că Orlov le-a memorat în întregime.

Victoriile repurtate de KGB în faţa CIA-ului au fost puse pe seama lui Bailey. Operaţiunile ratate de CIA l-au avut

ca vinovat tot pe Bailey. Iar datele au fost schimbate întotdeauna, în așa fel încât să dăm impresia că aflaserăm mai devreme decât am fi putut s-o facem fără complicitatea unui trădător al CIA-ului.

Însă până acum doi ani lui Drozdov tot îi mai lipsea ceva. Avea nevoie de niște lucruri știute doar la Langley, de pseudonime cunoscute doar între pereții clădirii, cu alte cuvinte de Hayes, numele dumneavoastră conspirativ, domnule Roth. După un timp, Edward Howard a dezertat în Rusia iar Drozdov a făcut rost de tot ce-i trebuia. A putut chiar să afle câteva reușite ale lui Bailey, necunoscute până atunci, și să-l învețe pe Orlov să spună că fuseseră permise de KGB pentru a i se asigura avansarea în grad a agentului lor cu numele de cod Sparrowhawk. Firește că respectivele succese nu fusese repurtate cu acordul Moscovei, ci doar prin munca îndârjită a lui Bailey.

În cele din urmă, i s-a îngăduit lui Orlov să treacă în tabăra cealaltă, într-o manieră atât de bizară, încât acesta să poată susține mai târziu că se temuse să nu fie oprit și trădat de Sparrowhawk dacă ar fi procedat altfel. Din același motiv a fost nevoit să-i aleagă pe americani și nu pe englezi. Aceștia din urmă l-ar fi întrebat alte lucruri.

După aceea și-a făcut apariția și a denunțat doi agenți KGB chiar înainte de-a fi lichidați. Totul fusese stabilit dinainte, dându-se însă impresia că undeva la Washington exista o scurgere de informații prin care amănuntele legate de interogarea lui se întorceau la Moscova. Când clientul a fost gata să înghită momeala, Orlov a dat în fine cărțile pe față, spunându-vă că există o cârtiță sovietică infiltrată undeva foarte sus în CIA. Așa este?

Roth încuviință din cap, arătând ca de pe altă lume.

— Încercarea de asasinare a lui Orlov la Alconbury. De ce? întrebă el.

— Drozdov a vrut să fie sută la sută sigur. Bineînțeles că nu știa nimic despre mine. A avut de gând doar să mai adauge o dovadă. Ucigașul a fost unul din cei mai buni, o individă extrem de periculoasă. I s-a spus să rănească fără să ucidă și apoi să se facă nevăzută.

În cameră se lăsă liniștea. Joe Roth își ațintì privirile asupra băuturii din pahar, după care se ridică.

— Trebuie să plec, spuse el sec.

McCready îl conduse pe coridor, coborând împreună cu el scările. În holul de la intrare îl bătu pe american pe spate.

— Fruntea sus, Joe. Ce naiba, e un joc în care greșim cu toții. Să vezi Firma mea ce boroboațe a făcut acum câțiva ani. Uită-te la jumătatea plină a sticlei. Poți să te întorci la ambasadă, să-l suni pe director și să-i spui că s-a rezolvat problema. Bailey e curat ca lacrima.

— Cred că o să iau avionul și o să-i spun între patru ochi, mormăi Roth înainte de-a pleca.

McCready îl conduse până la ușa clădirii, nedumerit de tăcerea prietenului său. Când se întoarse, cei doi paznici se dădură la o parte din dreptul ușii de la intrare, îl lăsară să treacă și o închiseră în urma lui. În camera de zi îl găsi pe Gorodov cu ochii pironiți pe un exemplar din *The Evening Standard* pe care îl răsfoise, așteptându-l să se întoarcă. Fără să scoată o vorbă, i-l împinse pe masă și-i indică trei paragrafe de pe pagina cinci.

> Scafandrii poliției au scos astăzi la suprafață din Tamisa cadavrul unui turist american, în apropiere de Teddington Lock. Conform declarației unui purtător de cuvânt oficial, se crede că respectivul cadavru ar fi ajuns în apă ieri seară lângă Eton. Persoana decedată a fost identificată ca fiind un oarecare Calvin Bailey, funcționar american de stat aflat în concediu la Londra.
>
> Potrivit ambasadei Statelor Unite, domnul Bailey cinase la Eton cu un prieten ce ocupa funcția de secretar de rangul doi al ambasadei. După cină domnul Bailey a acuzat o ușoară indispoziție și a ieșit să ia o gură de aer. Prietenul său a rămas să achite nota de plată. Când a plecat în căutarea domnului Bailey, n-a reușit să-l găsească. După o așteptare de o oră, a presupus că domnul Bailey hotărâse să se întoarcă singur la Londra. În urma unui telefon care i-a indicat că nu așa stăteau lucrurile, prietenul s-a adresat poliției din Eton. S-a procedat la o inspectare a întregii localități pe întuneric, însă fără a se ajunge la un rezultat.

În această dimineață, un purtător de cuvânt al poliției din Eton a declarat că se pare că domnul Bailey făcuse o plimbare de-a lungul drumului de edec, alunecase și căzuse în apă. Domnul Bailey nu știa să înoate. De la doamna Gwen Bailey nu s-a putut obține nici o declarație, dânsa aflându-se în prezent sub influența calmantelor, în apartamentul închiriat de cei doi soți.

McCready lăsă ziarul din mână și privi țintă în direcția ușii.

— Ticălosule, șopti el, ticălos nenorocit ce ești.

JOE ROTH luă primul avion de dimineață cu destinația Washington și se duse la conacul din Georgetown. Ajuns acolo, își prezentă demisia care urma să intre în vigoare după douăzeci și patru de ore. După plecarea lui, directorul se simți mai înțelept și oarecum cu conștiința împăcată. Înainte de-a părăsi conacul, Roth avu o ultimă dorință pe care directorul i-o aprobă.

În seara aceea Roth ajunse foarte târziu la fermă.

Colonelul Orlov era încă treaz, singur în cameră, și juca șah cu un minicalculator. Era un jucător bun, însă calculatorul îl depășea. Computerul avea piesele albe iar Orlov pe celelalte, care nu erau negre, ci purpurii. Dinspre casetofon se auzea o melodie din 1965 a grupului The Seekers.

Kroll intră primul, făcu un pas în lături și se postă lângă perete. Roth îl urmă și închise ușa după el. Orlov își ridică mirat privirile.

Kroll se uită fix la el, cu ochii și chipul lipsite de expresie. La subțioara stângă se putea ghici o umflătură. Orlov observă acest lucru și-l privi întrebător pe Roth. Nici unul nu scoase o vorbă. Roth se mulțumi să se uite la el cu o privire înghețată. Nedumerirea lui Orlov se risipi, fiind înlocuită de resemnarea celui ce știe ce-l așteaptă. Continuară să tacă amândoi.

Vocea pură și limpede a lui Judith Durham se auzi în toată camera.

Fare thee well, my own true lover.
This will be our last good-bye...[1]

[1] *Dragul meu, rămâi cu bine, / Ne luăm astăzi rămas bun... (n. trad.).*

Kroll întinse o mână spre casetofon.

For the carnival is over...[1]

Kroll apăsă cu degetul pe butonul de oprire şi liniştea se instală din nou în încăpere. Orlov rosti un singur cuvânt, unul dintre foarte puţinele cuvinte ruseşti de la sosirea în America: *Kto?*, ceea ce înseamnă *Cine?*

— Gorodov, răspunse Roth.

Numele avu efectul unui pumn în stomac. Orlov închise ochii şi clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

Privi tabla de şah din faţa lui şi-şi aşeză vârful arătătorului pe coroana regelui, după care împinse. Regele roşu se înclină într-o parte şi căzu, semn al capitulării jucătorului ce se recunoştea învins. Preţul miresei fusese plătit şi acceptat, numai că nu urma să mai aibă loc nici o nuntă. Regele roşu se rostogoli o dată şi rămase nemişcat.

Kroll îşi scoase pistolul.

— Hai, spuse el.

Moment în care colonelul Piotr Alexandrovici Orlov, un bărbat deosebit de curajos şi un mare patriot, se ridică şi ieşi în întuneric pentru a se înfăţişa în faţa lui Dumnezeu cel atotputernic care-l plămădise.

[1] *Balul nu se va mai ţine...(n. trad.).*

INTERLUDIU

— MĂ ROG, toate bune și frumoase, Denis, suntem deosebit de impresionați, spuse Timothy Edwards când consiliul se întruni din nou miercuri dimineață. Însă trebuie să ne întrebăm: oare va mai fi vreodată nevoie de aceste calități remarcabile?

— Nu cred că te-am înțeles, Timothy, ripostă Denis Gaunt.

Sam McCready se lăsă puțin pe spate, atât cât îi permitea scaunul cu spetează dreaptă, și le dădu voie să zumzăie mai departe. Vorbeau despre el ca și cum ar fi devenit deja o piesă de mobilier, o urmă a trecutului, un subiect de discuție foarte nimerit la un pahar de vin roșu băut la club.

Se uită la cerul albastru și senin al zilei de vară ce se vedea dacă îți aruncai privirile pe fereastră. Afară exista o întreagă lume, total diferită. În ea avea să pătrundă în curând și în ea avea să fie nevoit să-și croiască drum fără a mai face parte din grupul restrâns de până acum, alcătuit din ofițerii de informații între care își trăise cea mai mare parte a vieții.

Se gândi la soția lui. Dacă ar fi trăit, ar fi vrut să se retragă împreună cu ea și să-și cumpere o căsuță în apropierea mării, în Devon sau Cornwall. Visase uneori să aibă o bărcuță de pescuit care să se lovească ușor de zidul de piatră al portului, la adăpost de vântul rece al iernii și așteptând să iasă în larg vara și să se întoarcă încărcată cu cod, plătică sau scrumbii alunecoase și strălucitoare.

În vis el ar fi fost doar domnul McCready din casa de deasupra portului sau pur și simplu Sam, atunci când își savura

berea în atmosfera intimă a hanului din apropiere, alături de pescarii și culegătorii de crabi de prin partea locului. Era, firește, doar un vis care îl bântuise uneori, pe când stătea de pază pe străduțele întunecate și muiate de ploaie din Cehoslovacia și Polonia, în timp ce aștepta vreun „contact" sau supraveghea vreun loc secret ca să vadă dacă nu cumva fusese depistat, înainte de-a se apropia și a da peste mesajul aflat înăuntru.

Însă May se stinsese iar el rămăsese singur, înconjurat doar de camaraderia colegilor din această cea mai mică dintre lumi, a celorlalți oameni dispuși să-și servească țara și să trăiască o viață întreagă în locuri misterioase unde distrugerea nu era anunțată cu surle și trâmbițe, ci prin lumina unei lanterne și tropăitul unor cizme soldățești. Le supraviețuise tuturor, însă știa că nu le va supraviețui și mandarinilor.

În plus, o să-i fie urât să trăiască de unul singur în sud-vest, departe de ceilalți veterani care-și beau ginul la clubul trupelor speciale de la capătul lui Herbert Crescent. Ca majoritatea bărbaților care-și duseseră viața în cadrul Serviciului, și el era un însingurat care se împrietenea anevoie, ca un vulpoi bătrân ce-i prefera pe agenții cunoscuți deja unor oameni deschiși la suflet, dar străini lui.

— Vreau să spun, continuă Timothy Edwards, că zilele în care ne tot furișam în și din Germania de Est sunt efectiv de domeniul trecutului. În octombrie anul viitor, Germania de Est nici nu va mai exista ca țară. De fapt, și acum există doar cu numele. Relațiile cu URSS-ul vor deveni de nerecunoscut. Nu vor mai exista dezertori, ci doar oaspeți întâmpinați cu drag...

Pe dracu ghem, își zise McCready, aici chiar că a vorbit gura fără tine. Ia gândește-te, creier de muscă, ce-o să se întâmple când foamea o să facă ravagii la Moscova, iar vechea gardă o să-l ia la întrebări și o să-l strângă cu ușa pe Gorbaciov? Nu-i nimic, o să vezi...

Își lăsă mintea să zburde și se gândi la fiul său. Era un băiat de ispravă, care abia terminase colegiul și voia să se facă arhitect. Bravo lui. Avea o prietenă blondă și drăguță care se mutase la el – se părea că era o practică generală... iar fata n-avea nevoie de nici un fel de măsuri speciale de precauție. Dan mai venea să-l vadă din când în când. Frumos, nimic de zis. Însă

băiatul avea viața lui și trebuia să-și facă o carieră, să-și caute prieteni și să vadă fel de fel de locuri. Spera că aveau să fie mai frumoase și mai sigure decât cele pe care le văzuse el.

Îi părea rău că nu petrecuse mai mult timp cu fiul său când fusese mic, că nu se hârjonise cu el pe covorul din camera de zi și că nu-i citise povești ca să adoarmă. De prea multe ori lăsase aceste lucruri în grija lui May fiindcă trebuise să stea lângă cine știe ce graniță uitată de Dumnezeu, uitându-se la vreun gard de sârmă ghimpată, așteptând un agent care să se târască pe dedesubt sau pândind zgomotul unui claxon care să-l anunțe că respectivul nu avea să mai fie văzut niciodată.

Existau atât de multe lucruri pe care le făcuse și le văzuse și atâtea locuri unde fusese, încât nu putea nicicum să le discute cu acest tânăr care continua să-i spună „tată".

— Îți sunt foarte recunoscător, Timothy, pentru această sugestie prin care într-un fel mi-ai luat-o înainte.

Denis Gaunt făcea o treabă bună, obligându-i pe ticăloși să-l asculte și devenind tot mai încrezător pe măsură ce vorbea. Era un om de nădejde, un adevărat cadru de conducere și totodată un tip cumsecade.

— Vă spun asta, continuă Gaunt, fiindcă Sam își dă la fel de bine seama ca oricare dintre noi că nu putem rămâne în trecut, mulțumindu-ne cu fărâmiturile lăsate de războiul rece. Problema însă este că există alte amenințări la adresa țării noastre și că ele devin din ce în ce mai mari. Proliferarea armamentului sofisticat care ajunge la îndemâna unor tirani din lumea a treia în stare de orice – știm prea bine cu toții ce i-a vândut Franța Irakului – și bineînțeles terorismul. În această privință...

Se opri ca să ia un dosar din piele groasă pe care i-l dăduse arhivarul, îl deschise și continuă.

— ... dați-mi voie să vă amintesc de povestea care a început în aprilie 1986 și s-a terminat – dacă putem spune că problema irlandeză se poate termina vreodată – la sfârșitul primăverii lui 1987. Probabil că asemenea lucruri se vor întâmpla iarăși și Firma noastră va fi solicitată să le rezolve – din nou. Să ne descotorosim de Sam McCready? Sincer să fiu, domnilor, cred că ar fi o mare prostie.

Inspectorii pentru emisfera vestică și operațiunile interne aprobară din cap în timp ce Edwards le aruncă o privire

înfuriată. Numai de încuviințarea lor n-avea nevoie. Însă Gaunt se dovedi impasibil, citind până la capăt relatarea evenimentelor din aprilie 1986, care declanșaseră cazul ce ocupase cea mai mare parte a primăverii lui 1987.

— Pe data de 16 aprilie 1986, soldații de pe portavioanele americane din Golful Syrta și bombardierele care au decolat de la mai multe baze engleze au distrus reședința personală a colonelului Gaddafi, aflată în apropiere de Tripoli. Dormitorul preabunului colonel a fost făcut țăndări de un bombardier plecat din Exeter și având numele de cod Iceman-Four. Gaddafi a supraviețuit, dar a căzut pradă unei depresiuni nervoase. După ce s-a refăcut, a jurat să se răzbune atât pe Anglia cât și pe America, întrucât le permiseseră bombardierelor F-111 să decoleze de la bazele noastre de la Upper Heyford și Lakenheath. La începutul primăverii lui 1987 am aflat despre modul cum voia să se răzbune Gaddafi pe Anglia, iar cazul i-a fost încredințat lui Sam McCready...

O PIERDERE DE RĂZBOI

CAPITOLUL UNU

PĂRINTELE Dermot O'Brien primi mesajul din Libia pe ruta obişnuită pentru acest prim gen de comunicări – prin poştă.

Era o scrisoare absolut obişnuită şi dacă ar fi deschis-o cineva – lucru imposibil, dat fiind că în Republica Irlanda nu se interceptează corespondenţa – nu ar fi găsit nimic demn de luat în seamă. Ştampila poştei arăta că fusese trimisă din Geneva, lucru perfect adevărat, iar sigla de lângă timbru semnala că expeditorul lucra pentru Uniunea Mondială a Bisericilor, ceea ce era cât se poate de fals.

Părintele O'Brien o găsi în caseta din holul principal situat lângă refectoriu, într-o dimineaţă de la începutul primăverii lui 1987, imediat după ce-şi termină micul dejun. Se uită şi la celelalte patru scrisori care-i erau adresate, însă privirea i se întoarse asupra celei venite din Geneva. Pe verso, în partea de sus a plicului, aceasta avea un semn discret făcut cu creionul, ceea ce însemna că nu avea voie s-o deschidă în public sau s-o lase la îndemâna cuiva.

Preotul îi salută afabil pe doi dintre colegii care tocmai intrau în refectoriu şi se înapoie în dormitorul situat la primul etaj.

Scrisoarea era dactilografiată pe hârtia subţire folosită de obicei la corespondenţa par avion. Textul emana căldură şi prietenie, începea cu „Dragă Dermot..." şi era redactat pe tonul folosit de un vechi prieten care-i comunică altuia lucruri legate de âctivităţile pe tărâm bisericesc. Deşi Uniunea Mondială a Bisericilor este o organizaţie protestantă, eventualul observator

detașat n-ar fi considerat defel ciudată inițiativa unui preot luteran de a-i scrie unui prieten care întâmplător era catolic. Era o perioadă de prudență ecumenică, îndeosebi la nivel internațional.

Prietenul din Geneva îi transmitea urări de bine, își exprima speranța că nu avea probleme cu sănătatea și-l informa despre eforturile depuse de UMB în lumea a treia. Mesajul important se găsea în al treilea paragraf al scrisorii. Expeditorul îl anunța că episcopul își adusese aminte cu plăcere de o întâlnire anterioară cu părintele O'Brien și că ar fi încântat să-l vadă din nou. Scrisoarea se încheia simplu, cu cuvintele „bunul tău prieten, Harry".

Părintele O'Brien lăsă hârtia din mână, căzu pe gânduri și privi din dreptul ferestrei câmpiile înverzite ce se întindeau din ținutul Wicklow spre Bray și apele cenușii ale Mării Irlandei, aflate undeva dincolo de pajiști. O parte a mării era ascunsă de contururile dealurilor și chiar și turlele din Bray se vedeau nedeslușite, undeva în zare, din vechiul conac de la Sandymount unde se afla sediul ordinului din care făcea parte. Dar soarele strălucea intens deasupra pajiștilor verzi pe care le iubea din tot sufletul, cu o dragoste la fel de pătimașă ca ura manifestată față de marele dușman aflat dincolo de apele mării.

Scrisoarea avu darul să-l intrige. Trecuse mult timp, aproape doi ani, de când se deplasase la Tripoli pentru o convorbire personală cu colonelul Muammar Gaddafi, ilustrul conducător al Jamahiriei Libiene, păstrătorul cuvântului lui Allah, omul la care scrisoarea se referea numindu-l „episcopul".

Fusese o ocazie rară, un adevărat privilegiu, însă în ciuda limbajului plin de înfloriturî, a vocii înțelegătoare și a promisiunilor generoase, nu obținuse de fapt nici un fel de rezultate concrete. Nici bani și nici arme pentru cauza irlandeză. Până la urmă întâlnirea se dovedise a fi un eșec, iar cel care o aranjase, Hakim al Mansour, șeful Mukhabaratului – Direcția Internațională a Serviciilor Secrete Libiene – își ceruse scuze.

Și iată că se trezise cu o nouă convocare, fiindcă de fapt despre asta era vorba. Deși nu se fixase o dată precisă pentru întrevederea cu episcopul, părintele O'Brien știa că nu era nevoie de așa ceva. Mesajul lui Harry fusese clar: „Cât mai repede". Cu toate că arabii pot tergiversa lucrurile ani în șir când

își propun s-o facă, atunci când te trezeai convocat de Gaddafi în acest mod te duceai imediat, dacă voiai să beneficiezi de largheța lui.

Iar părintele O'Brien știa prea bine că prietenii lui de încredere aflați în slujba cauzei aveau mare nevoie de această largheță. Pe fondurile provenite din America nu se mai putea conta. Apelurile constante ale guvernului de la Dublin (oameni pe care părintele O'Brien îi considera trădători) de-a nu mai trimite arme și bani în Irlanda își făcuseră efectul. Ar fi fost o mare prostie să nu ia în seamă chemarea de la Tripoli. Singura problemă era să găsească un motiv întemeiat ca să se poată așterne din nou la drum.

Într-o lume perfectă, părintelui O'Brien i-ar fi prins bine un răgaz de câteva săptămâni. Trecuseră doar trei zile de când se întorsese de la Amsterdam, chipurile de la un seminar axat pe problema războiului împotriva lipsurilor.

Pe durata șederii în Europa izbutise să plece pe furiș din Amsterdam și, folosindu-se de fondurile adunate anterior din Utrecht, închiriase pe termen lung și pe un nume fals un apartament în Roermond, în Olanda, și un altul în Germania, mai precis la Münster. Ulterior acestea aveau să devină locuințe secrete și case conspirative pentru tinerii eroi care aveau să le ia în primire și să treacă la acțiune împotriva inamicului exact când acesta se aștepta mai puțin.

Pentru Dermot O'Brien, călătoriile reprezentau o constantă existențială. Ordinul lui se preocupa de munca ecumenică și de activitatea misionarilor iar el îndeplinea funcția de secretar internațional. Era o camuflare perfectă pentru a duce mai departe războiul. Însă nu războiul împotriva lipsurilor, ci pe cel împotriva englezilor, care constituise rostul și menirea lui pe pământ din ziua când sprijinise capul însângerat al unui tânăr muribund în Derry, cu mulți ani în urmă. Îi văzuse atunci pe parașutiștii englezi alergând pe stradă, rostise ultimele cuvinte la căpătâiul victimei și depusese un alt jurământ personal, despre care ordinul și episcopul lui nu știau nimic.

Din ziua aceea nutrise o ură viscerală față de oamenii situați de cealaltă parte a mării, iar când sentimentul începuse să se acutizeze, își oferise serviciile cauzei. Acestea fuseseră acceptate și vreme de zece ani părintele funcționase drept orga-

nizator internațional principal al Armatei Republicane Irlandeze. Strânsese fonduri, mutase banii dintr-un cont bancar secret în altul, făcuse rost de pașapoarte false și avusese grijă de sosirea și depozitarea în deplină siguranță a materialelor explozibile și a dispozitivelor de declanșare.

Cu ajutorul lui, bombele plantate în Regent's Park și Hyde Park îi ciopârțiseră pe membrii fanfarei călare cu caii lor cu tot. Tot prin contribuția lui, osiile ascuțite ale trăsurilor provocaseră accidente tragice pe stradă, în apropierea magazinului Harrods, sfâșiind sau retezând mâini și picioare fără alegere. O'Brien regreta necesitatea unor asemenea lucruri, însă știa că ele slujeau unei cauze drepte. În ziua următoare citea relatările din ziare și se uita la televizor la conac, alături de alți colegi care priveau îngroziți. Când unul din ceilalți preoți îl invita, accepta să participe la liturghie cât se poate de împăcat cu sine.

Problema pe care o avea în acea dimineață de primăvară își găsi o rezolvare fortuită în urma unui mic anunț din *Dublin Press*, ziarul care se găsea încă pe pat după ce-l citise când își băuse ceaiul de dimineață.

Camera lui servea de asemenea drept birou, motiv pentru care avea un telefon personal. Îl folosi de două ori, iar cu ocazia celei de-a doua convorbiri i se făcu o călduroasă invitație de-a se alătura unui grup al cărui pelerinaj fusese anunțat în presă. Imediat după aceea se duse să stea de vorbă cu starețul.

— Am nevoie de experiența asta, Frank, spuse el. Dacă rămân în birou, sună telefonul toată ziua. Am nevoie de pace și de timp pentru rugăciune. Dacă te poți lipsi de mine, aș vrea să merg.

Starețul cercetă itinerariul și încuviință din cap.

— Ai binecuvântarea mea, Dermot. Câtă vreme stai acolo, roagă-te pentru noi toți.

Până la pelerinaj mai rămăsese o săptămână. Părintele O'Brien știa că nu era nevoie să ia legătura și cu Statul Major al Armatei Irlandeze ca să le ceară și lor permisiunea. Dacă avea vești la întoarcere, cu atât mai bine. Dacă nu, n-avea rost să-i deranjeze de pomană pe cei din Statul Major. Trimise o scrisoare la Londra, plătind în plus ca să se asigure de sosirea ei la douăzeci și patru de ore de la expediere și știind că va ajunge

la Biroul Poporului Libian, termenul folosit de guvernul de la Tripoli pentru ambasade, într-un interval de trei zile. În acest fel libienii puteau organiza totul din timp.

Pelerinajul începu cu liturghia și rugăciunile rostite la mormântul irlandez de la Knock, de unde oamenii se îndreptară spre aeroportul Shannon și spre avionul închiriat cu destinația Lourdes, la poalele Pirineilor francezi. Aici părintele O'Brien părăsi pe furiș mulțimea de mireni, călugărițe și preoți care alcătuiau alaiul de pelerini și se urcă la bordul micuței curse *charter* ce-l aștepta pe aeroportul din Lourdes. Aceasta îl aduse după patru ore de zbor în Malta, în orașul La Valletta, unde îl preluară libienii. Avionul cu reacție și fără nici un fel de însemne care le aparținea ateriză la o mică bază militară din Syrta, la douăzeci și patru de ore după ce preotul plecase de pe aeroportul Shannon. Hakim al-Mansour, politicos și curtenitor ca de obicei, îi ieși în întâmpinare.

Dat fiind că O'Brien trebuia să se întoarcă rapid la Lourdes și să se alăture din nou grupului de pelerini, nu avu loc nici un fel de întâlnire cu colonelul Gaddafi. De fapt, nici nu se pusese problema unei asemenea întâlniri. Al-Mansour era singurul care se ocupa de această operațiune. Cei doi bărbați discutară într-o încăpere pregătită special în interiorul bazei și înconjurată de gărzile personale ale lui al-Mansour. După ce terminară iar irlandezul izbuti să fure câteva ore de somn, plecă înapoi la Malta și de acolo la Lourdes. Era extrem de emoționat. Dacă lucrurile aflate erau transpuse în practică, atunci cauza se afla în pragul unei victorii de proporții.

Hakim al-Mansour își fixă o întrevedere cu Marele Conducător peste trei zile. Ca de obicei, se văzu convocat de urgență în locul unde se afla Gaddafi în ziua respectivă. De la bombardamentul care avusese loc cu un an în urmă, conducătorul libian își intensificase schimbările de domiciliu dintr-un loc în altul, petrecând din ce în ce mai mult timp în deșert, la o oră de mers cu mașina până la Tripoli.

În ziua aceea, starea lui de spirit era cea pe care al-Mansour o numea în secret „dispoziția de beduin" și care-l făcea să stea tolănit pe câteva perne, în mijlocul unui cort mare și frumos împodobit, situat la reședința sa din deșert. Îmbrăcat într-un caftan alb, părea la fel de apatic ca de obicei în timp ce

asculta raportul a doi miniştri neliniştiţi care şedeau turceşte în faţa lui. Născuţi şi crescuţi la oraş, miniştrii ar fi preferat evident să stea aşezaţi la birou. Însă dacă Marele Conducător avea chef să-i vadă ghemuindu-se pe nişte perne puse pe un covor, se ghemuiau pe perne.

Gaddafi îl observă pe al-Mansour şi-i făcu un semn cu mâna să se aşeze într-o parte şi să-şi aştepte rândul. După ce le spuse să plece miniştrilor, bău o gură de apă şi-i ceru să-i descrie evoluţia evenimentelor.

Ofiţerul mai tânăr îşi prezentă raportul fără înfloriturişi exagerări. Aidoma tuturor celor aflaţi în jurul conducătorului libian, şi el se temea într-o oarecare măsură de Muammar Gaddafi. Acest bărbat reprezenta o enigmă, iar oamenii se tem întotdeauna de enigme, mai cu seamă când e vorba de una care, cu un simplu gest al mâinii, poate ordona să fii executat pe loc.

Al-Mansour ştia că mulţi străini, îndeosebi americanii (şi din rândul lor mai ales cei aflaţi în vârful piramidei), îl considerau nebun pe Gaddafi. Însă el, al-Mansour, îşi dădea seama că nici nu putea fi vorba de nebunie în cazul lui Muammar Gaddafi. Nu ar fi putut supravieţui timp de optsprezece ani ca lider suprem şi indiscutabil al acestui ţinut turbulent, dezbinat şi măcinat de violenţă dacă nu ar fi fost întreg la minte.

În realitate, era un om politic subtil şi îndemânatic. E adevărat că făcuse anumite greşeli şi că nutrea în continuare iluzii mai cu seamă despre lumea ce se întindea dincolo de graniţele ţării sale şi despre poziţia lui în cadrul acestei lumi. Credea sincer că era un superstar singuratic, care ocupa centrul scenei ce reprezenta universul. Era ferm convins că discursurile lui lungi şi incoerente erau primite cu veneraţie de milioanele de oameni care alcătuiau „masele" şi trăiau dincolo de graniţele ţării, fiind totodată încurajate să-şi răstoarne conducătorii şi să-i accepte inevitabila supremaţie întru cauza purificării Islamului, potrivit mesajului pe care-l primise personal pentru îndeplinirea acestei sarcini. Nimeni dintre cei apropiaţi nu îndrăznea să-l contrazică în această direcţie.

Însă pe teritoriul Libiei Gaddafi nu avea rival şi de fapt nici n-ar fi putut avea. Se sfătuia doar cu un cerc restrâns de oameni de încredere. Miniştrii nu ştiau niciodată cât aveau să rămână în funcţie, însă micul lui grup de sfetnici – cu excepţia

cazurilor în care unul din ei era bănuit de trădare – erau persoane ce se făceau ascultate şi aveau efectiv puterea în propriile mâini. Însă puţini dintre ei ştiau câte ceva despre acest ciudat loc de undeva „de afară". Hakim al-Mansour, educat într-o şcoală engleză de stat, era expertul în domeniu. Al-Mansour ştia că era slăbiciunea lui Gaddafi şi pe bună dreptate: în tinereţe, şeful Direcţiei externe a Mukhabaratului îşi demonstrase loialitatea executându-i cu mâna lui pe trei dintre adversarii politici ai lui Gaddafi în locurile unde se ascunseseră în Europa.

Cu toate acestea, dictatorul beduin trebuia abordat cu mare atenţie. Unii o făceau măgulindu-l cu fiecare cuvânt rostit. Al-Mansour bănuia că, deşi Gaddafi accepta asemenea atitudini, ştia să rămână cu picioarele pe pământ. Şi el îşi manifesta respectul, însă fără cosmetizarea adevărului. Acesta era prezentat în fraze bine ticluite şi în orice caz nu în proporţie de sută la sută – fapt ce ar fi însemnat curată sinucidere – dar al-Mansour intuia că, dincolo de surâsul visător şi de gesturile aproape efeminate, Muammar Gaddafi dorea să ştie exact cum stăteau lucrurile.

În acea zi de aprilie a anului 1987, Hakim al-Mansour îşi informă conducătorul despre vizita preotului irlandez şi despre discuţia purtată. În timp ce vorbea, unul din medicii personali ai lui Gaddafi, care pregătise un amestec la o masă din colţ, se apropie şi-i oferi ceşcuţa. Conducătorul libian înghiţi doctoria şi-i făcu semn medicului să plece. Omul îşi strânse medicamentele şi după câteva minute ieşi din cort.

Deşi trecuse deja un an de când bombardierele americane îi devastaseră reşedinţa personală, Muammar Gaddafi nu-şi revenise în întregime. Continua să aibă din când în când coşmaruri şi avea de luptat cu efectele hipertensiunii. Medicul îi dăduse un sedativ uşor.

— Împărţirea jumi-juma a materialului a fost acceptată? întrebă Gaddafi.

— Preotul va transmite această condiţie, răspunse al-Mansour. Sunt convins că statul major al armatei va fi de acord.

— Dar ambasadorul american?

— Şi el.

Gaddafi scoase un oftat, ca şi cum ar fi trebuit să poarte pe umeri prea multe din poverile acestei lumi.

— N-ajunge, spuse el visător. Mai trebuie şi altceva. Pe continentul american.

— Căutăm în continuare, excelenţă. Problema rămâne aceeaşi. În Anglia există IRA, care va aduce la îndeplinire răzbunarea în numele excelenţei voastre. Infidelii îi vor distruge pe infideli, urmându-vă porunca. A fost o idee strălucită.

Ideea de-a folosi IRA pe post de vehicul şi instrument al răzbunării lui Gaddafi asupra Angliei îi aparţinuse de fapt lui al-Mansour, însă Gaddafi ajunsese să creadă că fusese a lui şi că nimeni altul decât Allah îl inspirase.

— Din păcate, continuă al-Mansour, în America nu există nici o reţea de partizani care să poată fi folosită în acelaşi fel. Dar cercetările continuă. Vom găsi instrumentele prin care să vă răzbunaţi.

Gaddafi dădu din cap de câteva ori, după care făcu un gest prin care dădu de înţeles că întrevederea luase sfârşit.

— Ai grijă, murmură el încet.

STRÂNGEREA de informaţii este o îndeletnicire ciudată. Se întâmplă foarte rar ca o singură lovitură să-ţi dea toate răspunsurile sau – lucru şi mai puţin întâlnit – să-ţi rezolve toate problemele. Căutarea unei soluţii absolute şi minunate este o caracteristică a americanilor. De cele mai multe ori, tabloul reconstituirii evenimentelor seamănă cu un joc de cuburi în care piesele se pun la locul lor una câte una. De obicei, ultimele zece nici nu mai apar. Un bun analist al informaţiilor va şti să recompună tabloul prin colaţionarea mai multor fragmente.

Uneori piesele în sine nu provin din jocul care constituie obiectul cercetării, ci dintr-un altul. Alteori chiar aceste piese nu sunt reale şi nu se potrivesc aşa cum se cuvine, fără să existe nici o suprapunere sau inadvertenţă a marginilor.

La Century House, sediul Serviciului Secret Englez de Informaţii, există câţiva oameni specializaţi în aceste jocuri de cuburi. Aceştia aproape că nici nu se ridică de la birou, strângerea şi aducerea pieselor revenindu-le agenţilor de teren. Analiştii încearcă doar să le ansambleze. Înainte de sfârşitul lui aprilie, la Century House sosiseră două piese ale unui nou joc.

Una provenea de la medicul libian care se aflase în cort când îşi luase Gaddafi doctoria. Omul avusese un fiu la care

ţinuse ca la ochii din cap. Studentul plecase în Anglia şi tocmai se pregătea să devină inginer când intrase pe fir Mukhabaratul, care îi sugerase că, dacă îşi iubea tatăl, era bine să ducă la bun sfârşit o misiune pentru Marele Conducător. Bomba pe care i-o dăduseră s-o plaseze explodase înainte de termen. Tatăl ştiuse să-şi ascundă deznădejdea şi primise condoleanţele, însă ura i se cuibărise în inimă şi-l făcuse să le transmită englezilor toate informaţiile la care avea acces datorită poziţiei apropiate de Muammar Gaddafi.

Relatarea primei jumătăţi dintr-o discuţie auzită în cort înainte de-a i se ordona să plece nu avu ca rută de transmitere ambasada engleză din Tripoli, care era supravegheată zi şi noapte fără încetare. Ea poposi la Cairo, cu o întârziere de o săptămână. De la Cairo ajunse imediat la Londra, unde importanţa acordată o făcu să pătrundă direct la vârf.

— Ce-o să facă? întrebă şeful serviciului, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Se pare că le-a oferit deja celor din IRA un cadou constând în explozibili şi armament, răspunse Timothy Edwards, care fusese avansat director adjunct chiar în cursul acelei luni. În orice caz, asta pare să fie singura explicaţie a conversaţiei auzite.

— Cum a fost făcută oferta?

— Aparent, prin intermediul unui preot irlandez care s-a deplasat cu avionul în Libia.

— Îl cunoaştem?

— Nu, domnule. S-ar putea nici să nu fie vorba de un preot. E posibil să avem de-a face cu o deghizare a unui om din Statul Major al IRA. Dar se pare că la originea ofertei s-a aflat însuşi Gaddafi.

— Bun. Trebuie să descoperim cine este acest preot misterios. O să vorbesc cu oamenii din Lojă şi o să văd dacă au ceva. Dacă e din nord, e al lor. Dacă e din sud sau din altă parte, ne aparţine.

Loja Cinci Sute este termenul argotic pentru uz intern care denumeşte M.I. 5-ul, Serviciul de Securitate Englez, mai precis acea direcţie a contrainformaţiilor care se ocupă de activităţile antiteroriste din Irlanda de Nord ca parte componentă a teritoriului britanic. SIS-ul este mandatat pentru operaţiuni

legate de informații sau de contraspionaj, ofensive sau nu, care au loc în celelalte teritorii, inclusiv în Republica Irlanda, respectiv „în sud".

În aceeași zi, șeful serviciului prânzi cu directorul general al M.I. 5-ului. Al treilea invitat la masă era președintele Comitetului comun al serviciilor secrete, printre ale cărui îndatoriri se numără și alertarea membrilor cabinetului. După alte două zile, cercetările efectuate de M.I. 5 dădură la iveală a doua piesă a jocului de cuburi.

Totul avu loc absolut întâmplător, fiind pur și simplu una din acele lovituri care fac viața mai ușoară. Un tânăr membru IRA, aflat la volanul unei mașini în al cărei portbagaj se găsea o pușcă Armalite, se trezi în fața unui baraj rutier neașteptat, pus la cale de Poliția Regală din Ulster. Adolescentul șovăi, se gândi la arma dosită care i-ar fi adus cu siguranță câțiva ani în închisoarea din Maze și încercă să străpungă barajul.

Nu-i lipsi mult ca să reușească. Cu mai multă experiență, probabil că n-ar fi dat greș. Sergentul și încă doi polițiști care supravegheau barajul se văzură siliți să se arunce în lături în timp ce mașina acceleră brusc. Însă un al patrulea ofițer, aflat la o oarecare distanță, își duse pușca la ochi și trase patru focuri în direcția automobilului care gonea. Unul din ele îi zbură partea de sus a calotei craniene a adolescentului.

Deși băiatul fusese un simplu mesager, IRA hotărî că merita o înmormântare cu onoruri militare. Aceasta avu loc în orășelul natal al victimei, undeva în South Armagh. Familia îndoliată primi condoleanțele lui Gerry Adams, președintele Sinn Fein-ului, cerându-i-se totodată o favoare. Erau oare de acord ca serviciul funerar să fie ținut de un preot itinerant, prezentat drept un vechi prieten de familie, și nu de preotul parohiei? Familia, formată din republicani îndârjiți și având un alt fiu condamnat pe viață pentru crimă, acceptă fără ezitare. Părintele Dermot O'Brien asigură la timp desfășurarea funeraliilor.

Unul din lucrurile pe care puțini le cunosc cu privire la înmormântările membrilor IRA ce au loc în Irlanda de Nord este că ele reprezintă un prilej statornic și util pentru întruniri și discuții ale conducătorilor IRA. Ceremoniile sunt extrem de vigilent controlate de „oamenii de bază" ai organizației. Fiecare

persoană – bărbat, femeie sau copil – care asistă la înmormântare este de obicei un susținător înfocat al IRA. În unele sate din South Armagh, Fermanagh și South Tyrone, întreaga populație până la ultimul locuitor este alcătuită din partizani fanatici.

Deși camerele de luat vederi ale televiziunii filmează adeseori asemenea ceremonii, conducătorii IRA, bucurându-se de paravanul mulțimii care îi împiedică pe curioși până și să le citească pe buze, pot să țină întruniri discrete, să facă planuri, să ia decizii, să furnizeze informații sau să pună la punct operațiuni viitoare, ceea ce nu e deloc ușor pentru niște oameni aflați sub permanentă supraveghere. Orice încercare a vreunui soldat englez sau a vreunui membru al PRU[1] de-a se apropia măcar de cortegiul funerar putea atrage după sine o încăierare în toată regula sau chiar uciderea soldatului, așa cum se și întâmplase deja. Prin urmare, supravegherea se efectuează cu ajutorul unor camere de luat vederi cu transfocator, însă în mod normal acestea nu pot depista toate cuvintele rostite din colțul gurii. În acest fel, IRA se folosește de așa-zisul caracter sacru al morții pentru a pune la cale alte masacre și atentate.

Aflând pentru prima dată de acest lucru, englezii avuseseră o reacție foarte rapidă. S-a spus cândva că lucrul cel mai important pe care îl învață un gentleman englez este când anume să nu mai fie așa ceva. Cu alte cuvinte, englezii trecuseră la implantarea microfoanelor în coșciuge.

În noaptea de dinaintea înmormântării din Ballycrane, doi soldați din trupele SAS[2] îmbrăcați în haine civile pătrunseră în salonul funerar unde coșciugul gol aștepta ivirea dimineții. Conform tradiției irlandeze, corpul neînsuflețit continua să se afle în camera de priveghi a familiei, situată la mică distanță pe aceeași stradă. Unul din soldați era expert în electronică, iar celălalt un lustruitor și tâmplar francez de înaltă clasă. După o oră de lucru, „gândacul" era implantat în lemnul coșciugului. Urma să aibă o viață scurtă, dat fiind că a doua zi la prânz avea să se găsească deja sub doi metri de pământ.

---

[1] Poliția Regală din Ulster (n. trad.).

[2] Special Air Service – trupele britanice de paraşutiști (n. trad.).

Ascuns a doua zi pe dealul din apropierea satului, un soldat din trupele de paraşutişti supraveghe întreaga înmormântare, fotografiind toate chipurile prezente acolo cu un aparat al cărui obiectiv semăna cu o ţeavă de bazucă. Un altul se ocupă de sunetele provenind din dispozitivul fixat în lemnul coşciugului şi care se auzeau atât de pe strada principală, cât şi din biserică. Microfonul înregistră întregul serviciu funerar, iar soldaţii văzură coşciugul ieşind din locul unde fusese ţinut până atunci şi fiind transportat spre mormântul deschis.

Preotul, căruia vântul dimineţii îi umfla poalele anteriului, intonă ultimele cuvinte şi împrăştie câţiva bulgări mici de pământ pe coşciugul care era lăsat în jos. Zgomotul pământului care cădea pe lemnul sicriului se dovedi atât de puternic încât soldatul însărcinat cu ascultarea tresări. La marginea mormântului deschis, părintele Dermot O'Brien se apropie de un bărbat despre care englezii ştiau că era directorul adjunct de personal al Statului Major al IRA. Începură să şuşotească ţinându-şi capetele plecate şi fără să le poată vedea cineva buzele.

Vorbele lor rămaseră înregistrate pe bandă, undeva pe deal. De acolo plecară la Lurgan, apoi la aeroportul Aldergrave şi în cele din urmă la Londra. Fusese doar o operaţiune de rutină, însă se obţinuseră nişte rezultate la fel de preţioase ca aurul pur. Părintele O'Brien raportă Statului Major al IRA termenii exacţi ai ofertei lui Gaddafi.

— *Cât?* întrebă Sir Anthony, preşedintele Comitetului comun al serviciilor secrete, două zile mai târziu, la Londra.

— Douăzeci de tone, Tony. Asta e oferta.

Directorul general al M.I. 5-ului închise dosarul pe care tocmai îl terminase de citit colegul său şi îl puse la loc în servietă. Banda propriu-zisă era în altă parte. Sir Anthony era un om ocupat; un rezumat scris îi era suficient.

Banda rămăsese la sediul M.I. 5-ului din Londra o zi şi mai bine iar cei de-acolo lucraseră rapid. În mod inevitabil, calitatea înregistrării nu era satisfăcătoare. În primul rând, dispozitivul trebuise să capteze sunetele printr-un perete de lemn de o jumătate de centimetru iar coşciugul fusese coborât în groapă tocmai când începuse conversaţia. În al doilea rând, se mai auzeau şi alte sunete: văicărelile mamei tânărului terorist, aflată undeva în apropiere, foşnetul vântului răcoros prin mormântul

deschis şi prin veşmântul larg al preotului, bubuiturile gărzii de onoare din IRA, împodobită cu căşti negre de paradă şi trăgând în aer trei rânduri de gloanţe oarbe.

Un redactor radio ar fi calificat o asemenea bandă drept o porcărie. Numai că rostul ei nu era nicidecum difuzarea pe post. În plus, tehnologia de rafinare a sunetului este foarte avansată la această oră. Lucrând cu mare atenţie, inginerii de sunet eliminaseră deja zgomotele de fond, „ridicând" cuvintele pe o altă lungime de undă şi despărţindu-le de toate celelalte sunete. Vocea preotului care oficia serviciul funerar şi cea a ofiţerului de Stat Major de lângă el n-ar fi putut câştiga un premiu de elocinţă, însă cele spuse erau cât se poate de clare.

— Şi condiţiile? întrebă Sir Anthony. Nici un fel de dubii în privinţa lor?

— Absolut nici unul, răspunse directorul general. Cele douăzeci de tone vor cuprinde ca de obicei mitraliere, puşti, grenade, lansatoare, mortiere, pistoale, cronometre regulatoare de declanşare şi bazuci – probabil cehoslovace, tip RPG-7. Plus două tone metrice de Semtex-H. Jumătate trebuie să fie folosite pentru o companie teroristă în interiorul Angliei şi care să cuprindă asasinate selective, inclusiv uciderea ambasadorului american. Se pare că libienii au insistat foarte mult pe chestia asta.

— Bobby, vreau să le povesteşti totul celor de la SIS, spuse Sir Anthony în cele din urmă. Te rog să renunţi la rivalităţile dintre servicii. Cooperare totală de la început până la sfârşit. Se pare că avem de-a face cu o operaţiune internaţională , iar ăsta e domeniul lor. Din Libia până la cine ştie ce golf uitat de Dumnezeu de pe ţărmul Irlandei. E clar că există mână de lucru străină. Vreau să le oferi sprijin total şi să-ţi inviţi subalternii să procedeze la fel.

— Nici o grijă, spuse directorul general. O să-l aibă.

Înainte de lăsarea întunericului, directorul SIS-ului şi adjunctul său Timothy Edwards participară la o informare completă şi amănunţită ce avu loc pe Curzon Street, la sediul serviciului înfrăţit. În mod excepţional, directorul se arătă dispus să admită faptul că putea confirma parţial informaţiile despre Ulster pe baza raportului expediat de medicul libian. În mod normal, nu i s-ar fi putut scoate nici cu cleştele o cât de mică

recunoaştere a vreuneia din sursele de peste hotare ale SIS-ului, numai că de data asta nu era vorba de o situaţie normală.

Solicită – şi i se oferi – cooperarea de care avea nevoie. M.I. 5-ul avea să acorde o şi mai mare atenţie supravegherii fizice şi electronice a membrului Statului Major al IRA. Pe durata rămânerii părintelui O'Brien în nord, acest lucru avea să fie valabil şi pentru el. Odată întors în Republica Irlanda, urma să fie preluat de SIS. Supravegherea avea să fie dublată şi în cazul celuilalt om al cărui nume fusese pomenit în discuţia din apropierea mormântului: un om binecunoscut forţelor de securitate engleze, însă care nu fusese niciodată acuzat sau închis.

Directorul le ordonă propriilor reţele din Republica Irlanda să fie cu ochii în patru la întoarcerea părintelui O'Brien, să-l urmărească şi în primul şi-n primul rând să anunţe Londra dacă pleca în străinătate, pe mare sau pe calea aerului. Capturarea ar fi fost mult mai uşor de efectuat pe continentul european.

După ce se înapoie la Century House, directorul îl chemă pe Sam McCready.

— Opreşte transportul, Sam, îi spuse el în cele din urmă. Opreşte-l fie la sursă în Libia, fie în tranzit. Alea douăzeci de tone n-au voie să ajungă aici.

Sam McCready îşi petrecu următoarele ore într-o sală de vizionări, uitându-se la filmul făcut la înmormântare. În timp ce pe bandă se auzea întregul serviciu din interiorul bisericii, camera de luat vederi trecu în revistă pe toată lumea aflată la cimitir, oprindu-se asupra grupului de soldaţi IRA care aveau grijă să nu se apropie nici un străin. Nu puteau fi recunoscuţi din cauza măştilor negre de lână.

Când cortegiul, ai cărui primi membri erau şase bărbaţi mascaţi ce purtau pe umeri coşciugul, ieşi pe uşa bisericii şi se îndreptă spre mormântul deschis, McCready le ceru tehnicienilor să sincronizeze sunetul cu imaginea. Nu se rosti nici un cuvânt cât de cât suspect până când preotul, ţinându-şi capul plecat, se apropie de mormânt împreună cu reprezentantul Statului Major al IRA. Preotul îşi ridică încet capul să-i adreseze câteva vorbe de mângâiere mamei înlăcrimate a adolescentului.

— Stop-cadru. Prim-plan. Umblă la acordul fin.

Când chipul părintelui O'Brien umplu ecranul, McCready îl privi timp de douăzeci de secunde, memorând fiecare trăsătură, ca să fie sigur că avea să-l recunoască indiferent unde ar fi dat peste el.

Citi apoi transcrierea acelei porțiuni de bandă în care preotul dădea un raport amănunțit cu privire la vizita în Libia. Ceva mai târziu se închise la el în birou și se uită la fotografiile ce-i fuseseră puse la dispoziție.

Prima era a lui Muammar Gaddafi, cu părul negru și bogat ieșindu-i de sub chipiul de ofițer și cu gura pe jumătate deschisă în timp ce vorbea. Următoarea îl înfățișa pe Hakim al-Mansour în momentul când ieșea dintr-o mașină la Paris: un bărbat îmbrăcat la patru ace la Savile Row, manierat, civilizat, bun cunoscător de engleză și franceză, educat, încântător, cosmopolit și totodată extrem de periculos. A treia era a șefului de personal, membru în Statul Major al IRA, și fusese făcută cu ocazia unui discurs ținut la o adunare populară din Belfast, în care își juca rolul de consilier local al partidului politic Sinn Fein, întruchipându-l pe omul integru, responsabil și crescut în respectul față de lege. Există și o a patra fotografie: cea a bărbatului care fusese pomenit în cursul discuției de la mormânt ca fiind cel ce urma probabil să fie ales de Statul Major al IRA ca să preia și să organizeze operațiunea. Părintele O'Brien trebuia să-l prezinte și să i-l recomande lui Hakim al-Mansour prin intermediul unei scrisori. Englezul știa că avea de-a face cu un fost comandant al brigăzii din South Armagh a IRA, care acum fusese avansat de la sarcinile locale la proiectele speciale. Era un om foarte inteligent, cu o mare experiență și în același timp un ucigaș nemilos. Numele lui era Kevin Mahoney.

McCready se uită ore în șir la fotografii, încercând să afle câte ceva despre ce gândeau oamenii din fața ochilor lui. Dacă voia să câștige, trebuia să aibă grijă ca mintea lui să fie exact pe aceeași lungime de undă cu a celorlalți. Deocamdată avantajul era de partea lor. Probabil că știau nu numai *ce* aveau să facă, dar și *cum* aveau s-o facă și *când*. Cât despre el, era la curent cu prima parte, însă habar n-avea de celelalte două.

Avea, totuși, două avantaje. Știa ce aveau în minte ceilalți, pe când aceștia nu aveau idee că el era la curent. Iar în al doilea rând îi putea recunoaște, în vreme ce ei nu-l știau. Dar

dacă al-Mansour aflase cum arată? Libianul lucrase cu KGB-ul iar ruşii îl cunoşteau pe McCready. Oare îi puseseră la dispoziţie libianului vreo fotografie a Dezinformatorului?

Directorul nu se arătă dispus să riște nimic.

— Îmi pare rău, Sam, nici nu poate fi vorba să te duci acolo în persoană. Nu mă interesează nici dacă şansele ca mutra ta să se afle în dosarele lor sunt de unu la sută, răspunsul e nu. Nu am nimic cu tine. Dar, indiferent de împrejurări, n-am chef să pună mâna pe tine. Nici nu vreau să mă gândesc la un alt caz Buckley.

Richard Buckley, directorul secţiei din Beirut a CIA-ului, fusese capturat de un comando al mişcării Hezbollah, murind apoi încet, în chinuri înfiorătoare. Într-un târziu, fanaticii trimiseseră CIA-ului o casetă video având o coloană sonoră, pe care înregistraseră cum îl jupuiseră de viu. Şi bineînţeles că vorbise, spunându-le absolut totul.

— Va trebui să găseşti pe altcineva, spuse directorul. Dumnezeu să-l aibă în pază şi pe el.

În consecinţă, McCready începu să cerceteze dosarele, mai multe zile în şir, luând totul de la început, cernând şi alegând, gândindu-se mai atent şi respingând diverse variante. În cele din urmă făcu rost de numele unui „posibil", pe care i-l aduse la cunoştinţă lui Timothy Edwards.

— Eşti nebun, spuse Edwards. Ştii doar că e absolut inacceptabil. M.I. 5-ul îl urăşte de moarte. Noi încercăm să colaborăm cu ei, iar tu îmi vii cu... un cameleon. Ce naiba, e un renegat în cel mai bun sens al cuvântului. A muşcat mâna care l-a hrănit. Nici n-ar trebui să ne treacă prin cap să-l folosim.

— Păi tocmai aici e clenciul, rosti Sam încet, făcîndu-l pe Edwards să se foiască în scaun.

— Oricum, n-o să vrea el să lucreze pentru noi.

— S-ar putea să vrea.

— Dă-mi un motiv întemeiat.

McCready se conformă.

— Ei bine, spuse Edwards, din punct de vedere oficial individul e străin de situaţie. Folosirea lui este interzisă. Cu desăvîrşire interzisă. S-a înţeles?

— Absolut, răspunse McCready.

— Pe de altă parte, adăugă Edwards, probabil că tot cum te taie capul o să faci.

În timp ce McCready ieşea din birou, Edwards duse mâna în partea de jos a tăbliei biroului ca să închidă casetofonul ascuns acolo. Fără ultima replică era pe deplin acoperit. Aşa se puneau bazele carierelor îndelungate şi strălucitoare.

McCready, care ştia de existenţa casetofonului de la un vechi prieten, chiar inginerul care îl montase, străbătu coridorul bombănind:

— Aşa, căcănar ce eşti, acum n-ai decât să treci la editare.

Nu-şi făcea iluzii despre IRA. Ziariştii din presa de scandal care descriau grupul terorist irlandez ca pe o adunătură de idioţi irecuperabili care din când în când dădeau câte o lovitură reuşită pur şi simplu nu aveau habar despre ce vorbeau.

Lucrurile ar fi putut sta aşa în prima perioadă, la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci, când conducerea IRA era alcătuită dintr-un grup de ideologi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în pardesie, având asupra lor pistoale de calibru mic şi fabricând bombe în garaje situate pe nişte străzi dosnice, cu ajutorul unor îngrăşăminte folosite la muncile agricole. Acestea fuseseră zilele în care ar fi putut fi „înhăţaţi" şi opriţi din faşă. Însă, ca de obicei, politicienii nu înţeleseseră nimic, subestimaseră pericolul şi acceptaseră că bombele erau doar o extindere a mişcării pentru drepturile omului. Zilele acestea apuseseră de mult. La mijlocul anilor optzeci IRA trecuse cu succes toate probele, devenind pe drept cuvânt cea mai eficientă grupare teroristă din lume.

Membrii ei dispuneau de acele patru calităţi fără de care nici un grup terorist nu poate supravieţui timp de douăzeci de ani, aşa cum izbutiseră ei. În primul rând, se bucurau de sprijinul întregii comunităţi, ai cărei tineri se puteau înscrie în permanenţă ca să le ia locul celor morţi sau „plecaţi", adică închişi. Nu avuseseră niciodată mai mult de o sută cincizeci de teroriştii activi desfăşuraţi în teritoriu şi probabil că de două ori mai mulţi susţinători dinamici care să le pună la dispoziţie case conspirative, adăposturi pentru arme şi sprijin tehnic. Pe de altă parte, le muriseră peste o sută de oameni, iar alte câteva sute înfundaseră puşcăriile. Cu toate acestea, noii tineri recruţi continuau să-şi

părăsească familiile de republicani îndârjiți din nord și din sud și veneau să completeze locurile rămase libere. Baza de selecție nu dădea nici un semn că i-ar secătui resursele.

În al doilea rând, se bucurau de protecție pe teritoriul din sud, al Republicii Irlanda, de unde organizau operațiuni în nordul aflat sub control englez. Deși mulți aveau domiciliul stabil în nord, sudul le stătea oricând la dispoziție, fiind locul ideal unde se puteau ascunde și dispărea teroriștii căutați de autoritățile engleze. Dacă cele șase ținuturi ale Irlandei de Nord ar fi constituit o insulă, IRA ar fi fost anihilată cu mulți ani în urmă.

În al treilea rând, erau suficient de devotați și neîndurători pentru a recurge la atrocitățile cel mai greu imaginabile. De-a lungul anilor, vechea gardă de la sfârșitul anilor șaizeci fusese trecută pe linie moartă, continuând să-și întrețină fervoarea idealistă pusă în slujba reunirii cu principiile democratice ale insulei lor într-o Irlandă unită și inconfundabilă. Locul lor fusese luat de fanatici abili și perfizi, capabili să-și camufleze cruzimea prin educație și inteligență. Și aceștia visau tot la o Irlandă unită, dar sub conducerea lor și pornind de la principiile lui Marx, fapt pe care trebuiau să-l ascundă grupărilor americane care îi ajutau cu bani.

În al patrulea rând, își asiguraseră resurse financiare permanente, ceea ce reprezintă factorul cheie al oricărei campanii teroriste sau revoluționare. La început beneficiaseră doar de donații din partea câtorva baruri din Boston sau fuseseră nevoiți să jefuiască din când în când câte o bancă. La mijlocul anilor optzeci, IRA ajunsese să controleze o veritabilă rețea națională de localuri, grupuri așa-zise de protecție și întreprinderi criminale „normale" care aduceau un venit anual uriaș, cu ajutorul căruia se putea duce la îndeplinire campania de terorizare. O dată cu asigurarea fondurilor, își dăduseră seama și de importanța securității interne, a principiului „cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine" și a compartimentării stricte a răspunderilor. Zilele când beau prea mult și-și dădeau drumul la gură erau definitiv de domeniul trecutului.

Călcâiul lui Ahile îl constituiau armele. Faptul că aveau bani era una, iar investirea lor în mitraliere M-60, mortiere, bazuci sau proiectile sol-aer cu totul alta. Avuseseră parte atât de

victorii, cât și de eșecuri. Încercaseră prin numeroase operațiuni să aducă arme din America, însă de obicei planurile le fuseseră zădărnicite de FBI. Primiseră armament și din blocul comunist, via Cehoslovacia și cu aprobarea KGB-ului. Însă de la instalarea la Moscova a domnului Gorbaciov disponibilitatea sovieticilor de a alimenta teroarea din Occident se diminuase și chiar începuse să dispară.

McCready știa că aveau nevoie de arme și că, dacă li se oferea așa ceva, aveau să-și trimită cel mai bun om să le aducă. La asta se gândea în timp ce ieșea cu mașina din orășelul Cricklade și străbătea linia imaginară de unde începea comitatul Gloucestershire.

Grajdul modificat se afla exact unde i se spusese, pe marginea unui drum lăturalnic, și era o clădire din piatră tip Costswold care adăpostise cândva vite și fân. Cel care o transformase într-o casă liniștită de la țară muncise mult și cu folos. Locuința era înconjurată de un zid de piatră de care se sprijineau câteva roți de căruță, iar grădina era înveselită de bogăția florilor de primăvară. O tânără drăguță care plivea un strat cu flori puse jos săpăliga și se îndreptă de șale.

— Bună ziua, spuse ea, vreți să cumpărați vreun covoraș?

Așa deci, își zise McCready, în plus vinde covoare. Poate că informația legată de slaba vânzare a cărților era totuși adevărată.

— Nu, mă tem că nu, răspunse el. Am venit să-l văd pe Tom.

Zâmbetul ei dispăru și ochii îi deveniră bănuitori, ca și cum ar mai fi asistat și la alte asemenea întâlniri ale soțului ei cu alți bărbați, știind din proprie experiență că asta atrăgea după sine diverse necazuri.

— Acum scrie. În șura din fundul grădinii. Mai are cam o oră și termină. Puteți aștepta?

— Cum să nu.

Îi aduse o ceașcă de cafea și așteptară împreună în camera de zi luminoasă și împodobită cu perdele de creton. Conversația se închegă destul de greu. După o oră auziră sunetul unor pași care străbăteau bucătăria în direcția lor. Tânăra se ridică brusc.

— Nikki...

Tom Rowse se ivi în cadrul uşii şi se opri. Zâmbetul continuă să-i rămână întipărit pe buze, însă ochii îl cercetară pe McCready şi deveniră foarte precauţi.

— Iubitule, domnul a venit să te vadă. Te-am aşteptat. Vrei şi tu o cafea?

Rowse n-o privi, continuând să-şi fixeze musafirul.

— Sigur, ar prinde bine.

Tânăra ieşi. McCready se prezentă. Rowse se aşeză pe un scaun. Din dosar reieşea că avea treizeci de ani şi că nu era defel o forţă a naturii. De fapt, nici nu era nevoie.

Tom Rowse fusese căpitan într-unul din regimentele de paraşutişti. Cu trei ani în urmă, ieşise din armată, se însurase cu Nikki şi cumpărase o fermă dărăpănată, undeva la vest de Cricklade. O schimbase din temelii de unul singur, lucrând zile în şir şi înăbuşindu-şi furia în timp ce se ocupa de cărămizi şi mortar, grinzi şi căpriori, ferestre şi instalaţii de canalizare. Transformase pajiştea necultivată într-un gazon mătăsos, plantase straturile de flori şi construise zidul. Toate astea avuseseră loc în timpul zilei. Noaptea scrisese.

Trebuia să fie un roman, firește. O eventuală lucrare cu caracter ştiinţific ar fi fost interzisă conform prevederilor Actului Documentelor Secrete. Însă şi ca roman prima lui carte scandalizase multă lume la sediul M.I.5-ului din Curzon Street. Cartea avea ca subiect Irlanda de Nord văzută cu ochii unui soldat infiltrat şi dăduse peste cap toate eforturile Direcţiei de contrainformaţii a M.I.5-ului.

Instituţiile engleze pot fi remarcabil de loiale oamenilor ce manifestă la rândul lor loialitate, dar devin extrem de răzbunătoare la adresa celor pe care i-au văzut trădându-le. Romanul lui Tom Rowse găsise până la urmă un editor şi înregistrase un succes modest pentru o carte de debut a unui scriitor despre care nu se ştia nimic. Editorul acceptase şi o a doua carte, aflată acum în lucru. Însă de la sediul din Curzon Street se dăduse deja sfoară-n ţară că Tom Rowse, fost căpitan de paraşutişti, devenise un străin şi trebuia ostracizat, nepermiţându-i-se nimănui să ia legătura cu el, să-l abordeze sau să-l ajute în vreun fel. Împricinatul era la curent cu acest

lucru şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îşi construise o lume nouă într-o casă nouă şi cu o soţie tânără.

Nikki servi cafeaua, sesiză atmosfera şi plecă. Era prima soţie a lui Rowse, însă el nu era întâiul ei soţ. Cu patru ani în urmă, pitit în spatele unei furgonete de pe o străduţă îngustă din Belfastul de Vest, Rowse îl văzuse pe Nigel Quaid înaintând anevoie, aidoma unui uriaş crab blindat, spre un Ford Sierra roşu, aflat la nici o sută de metri de el.

Rowse bănuia că în portbagajul maşinii fusese plasată o bombă. O explozie controlată ar fi rezolvat foarte bine situaţia, însă ofiţerii superiori doreau să i se scoată focosul dacă era posibil. Englezii îi cam cunosc pe toţi fabricanţii de bombe din Irlanda şi fiecare dintre aceştia îşi lasă o „semnătură" personală în felul cum este asamblată bomba. Semnătura este distrusă în cazul declanşării bombei, însă dacă poate fi recuperată după scoaterea focosului, atunci pune la dispoziţie o sumedenie de informaţii: proveniența explozibilului, tipul detonatorului, sursa amorsei, eventual câteva amprente. De fapt, chiar şi fără amprente, de obicei tot se poate stabili cine este autorul asamblării.

Prin urmare, Quaid – prietenul lui din şcoală – înaintase, protejat de un blindaj de corp din cauza căruia de-abia putea să meargă, ca să deschidă portbagajul şi să demonteze dispozitivul de blocare a accesului. Însă dăduse greş. Capacul se deschisese, însă dispozitivul era prins cu bandă adezivă chiar pe interiorul său. Quaid zăbovise cu privirea o fracţiune de secundă în plus. Când lumina zilei ajunsese la celula fotosenzitivă, bomba se declanşase, zburându-i efectiv capul de pe umeri, în ciuda blindajului.

Rowse îi adusese alinare tinerei văduve. Alinarea devenise afecţiune, iar aceasta la rândul ei se transformase în iubire. Când o ceruse în căsătorie, ea îi pusese o singură condiţie. Să plece şi din Irlanda şi din armată. Când dăduse cu ochii de McCready bănuise ceva, fiindcă mai avusese ocazia să vadă şi alţi bărbaţi asemenea lui. Bărbaţi liniştiţi şi tăcuţi, întotdeauna liniştiţi şi tăcuţi. Tot un bărbat liniştit şi tăcut venise în ziua aceea la Nigel şi-i ceruse să se deplaseze pe străduţa din Belfastul de Vest. Ieşi în grădină şi plivi supărată buruienile, în timp ce soţul ei rămase să discute cu bărbatul acela liniştit şi tăcut.

McCready vorbi cam zece minute, iar Rowse îl ascultă. După ce bărbatul mai vârstnic termină, fostul soldat îi spuse:

— Uită-te afară.

McCready se conformă. Pământul bogat al fermei se întindea spre orizont. Chiar atunci se auzi trilul unei păsări.

— Mi-am făcut o viață nouă aici. Departe de toate porcăriile și gunoaiele alea. Am ieșit din joc, McCready. Cum te văd și cum mă vezi. Nu ți-au spus cei din Curzon Street? Singur m-am făcut inabordabil. O viață nouă, o soție, o casă care nu-i o colibă sărăcăcioasă dintr-una din mlaștinile Irlandei, ba chiar niște venituri modeste de pe urma cărților. De ce naiba să mă întorc acolo?

— Am nevoie de un om, Tom. Un om care să se poată infiltra în tabăra lor. Capabil să se deplaseze prin Orientul Mijlociu sub o identitate falsă. Îmi trebuie o figură pe care să n-o cunoască.

— Găsește-ți alta.

— Dacă tona aia metrică de Semtex-H ajunge aici în Anglia, se împarte în cinci sute de pachete a câte două kilograme și explodează, o să ai parte de Nigel Quaid înmulțit cu o sută și de Mary Feeney înmulțită cu o mie. Încerc s-o opresc să intre în țară, Tom.

— Nu, McCready. Nu eu. De ce dracu tocmai eu?

— Există un tip care se ocupă de toată povestea în tabăra cealaltă. Cineva pe care cred că-l cunoști. Kevin Mahoney.

Rowse înțepeni, de parcă ar fi primit o lovitură grea.

— O să fie acolo? întrebă el.

— Cred că el o să conducă operațiunea. Dacă dă chix, e un om distrus.

Rowse privi peisajul de afară vreme îndelungată. Însă tot atunci văzu și un alt ținut, de un verde mai închis însă nu atât de bine îngrijit, curtea exterioară a unui garaj și un cadavru ghemuit la marginea drumului și purtând identitatea unei fetițe pe care o chemase Mary Feeney. Se ridică și ieși din casă. McCready auzi mai întâi vocile celor doi discutând încet, iar apoi plânsul lui Nikki. Rowse se întoarse și se apucă să se pregătească de drum.

CAPITOLUL DOI

INSTRUIREA LUI ROWSE dură o săptămână şi McCready se ocupă de ea personal. Nu se punea problema aducerii lui Rowse nici măcar în preajma lui Century House, darămite a lui Curzon Street. McCready împrumută una din cele trei case de ţară liniştite, aflate la mai puţin de o oră de mers cu maşina de Londra, pe care SIS-ul le păstrează pentru asemenea cazuri, şi ceru să i se trimită materialele documentare de la Century House.

Materialul era scris şi filmat, cea mai mare parte a ultimei role prezentându-se destul de nedeslușit, dat fiind că se lucrase de la mare distanţă, printr-un orificiu practicat în peretele lateral al unei furgonete sau printre rămurelele unui tufiş aflat undeva departe. Însă chipurile se distingeau destul de bine.

Rowse văzu filmul şi auzi banda pe care fusese înregistrată discuţia de la mormânt ce avusese loc la Ballycrane cu o săptămână în urmă. Studie figura preotului irlandez care îndeplinise rolul mesagerului şi pe cea a membrului de Stat Major al IRA care se afla lângă el. Însă când fotografiile i se aliniară sub ochi, privirea i se întoarse automat la trăsăturile încremenite şi frumoase ale lui Kevin Mahoney.

Cu patru ani în urmă, fusese la un pas de a-l ucide pe teroristul din IRA. Mahoney intrase în acţiune, iar pentru descoperirea lui fusese nevoie de câteva săptămâni de muncă atentă şi secretă. Într-un târziu apăruse, cu ocazia unei tentative de trecere în Irlanda de Nord din ascunzătoarea lui de lângă Dundalk, în sud. Era însoţit de un alt membru IRA care con-

ducea maşina şi se opriseră să-şi facă plinul la o pompă de benzină de lângă Moira. Rowse se găsea în spatele lui, la oarecare distanţă, primind semnale radio de la cei însărcinaţi cu supravegherea şi presăraţi pe drum sau aflaţi la înălţime într-un elicopter. Când auzise că Mahoney se oprise ca să-şi ia benzină, se hotărâse să atace.

Când ajunsese în perimetrul pompei, şoferul din IRA îşi făcuse deja plinul şi se urcase la loc în maşină. Lângă el nu se găsea nimeni. Pentru o clipă Rowse crezuse că-l pierduse pe Mahoney. Îi spusese colegului său să se ocupe de şoferul din IRA şi se dăduse jos. Chiar când începuse să manevreze pompa de benzină uşa de la toaleta bărbaţilor se deschisese şi-şi făcuse apariţia Mahoney.

Rowse avea un revolver Browning cu treisprezece gloanţe, pus la dispoziţie de SIS, pe care-l purta la spate, agăţat de curea, sub haina albastră din molton. O căciuliţă de lână îi acoperea cea mai mare parte a capului, iar obrazul îi era ascuns de o barbă pe care nu şi-o mai răsese de câteva zile. Semăna cu un muncitor irlandez, identitate pe care şi-o asumase de la bun început.

Când Mahoney ieşise, Rowse se ghemuise lângă pompa de benzină, scosese pistolul, luase poziţie ţinându-l cu ambele mâini, ochise şi urlase:

— Pe loc, Mahoney!

Mahoney avusese o reacţie rapidă, scoţându-şi pistolul simultan cu Rowse. Legea îi dădea dreptul acestuia din urmă să-l lichideze pe loc şi tare îi venise s-o facă, însă strigase din nou:

— Aruncă-l sau eşti mort!

Mahoney scosese pistolul, dar nu avusese timp să-l îndrepte asupra celuilalt. Se uitase la bărbatul ascuns pe jumătate de pompa de benzină, văzuse Browning-ul şi ştiuse că nu putea învinge, motiv pentru care dăduse drumul Coltului.

Chiar în clipa aceea două femei în vârstă aflate într-un Volkswagen se opriseră pe intervalul betonat. Habar nu aveau ce se întâmpla, aşa că ajunseseră exact între Rowse, aflat lângă pompă, şi Mahoney care stătea lângă perete. Membrul IRA nu avusese nevoie de altă invitaţie. Se aplecase fulgerător şi-şi recuperase pistolul. Partenerul lui încercase să-i vină în sprijin

cu maşina, însă ajutorul lui Rowse ajunsese lângă el la timp, proptindu-i un revolver în tâmplă pe fereastra deschisă.

Rowse nu putuse să tragă din cauza celor două femei care opriseră motorul şi începuseră să ţipe. Mahoney ieşise din spatele Volkswagenului, dăduse ocol unui camion parcat în apropiere şi ajunsese pe drumul principal. În momentul când sosise şi Rowse în spatele camionului, Mahoney se afla deja în mijlocul şoselei.

Conducătorul auto mai vârstnic al unui automobil Morris Minor frânase brusc ca să-l evite pe bărbatul care fugea. Mahoney avusese grijă ca Morrisul să rămână între el şi Rowse, îl scosese pe bătrânel de guler, îl doborâse la pământ aplicându-i o lovitură cu tocul Coltului, se instalase la volan şi demarase.

În maşină se mai afla un pasager. Bătrânul avusese de gând să-şi ducă nepoata la circ. Rowse rămăsese la marginea drumului şi asistase la felul cum fetiţa fusese aruncată afară pe uşa din spate. Auzise ţipătul îngrozit al copilului, iar apoi văzuse corpul plăpând aterizând pe şosea şi fiind strivit de roţile unei furgonete ce venea din direcţia opusă.

— Da, spuse încet McCready, ştim că el a fost. În ciuda celor optsprezece martori care au declarat că îl văzuseră la aceeaşi oră într-un bar din Dundalk.

— Şi-acum îi mai scriu mamei copilului, rosti Rowse.

— I-a scris şi un reprezentant al Statului Major, preciză McCready. Şi-a exprimat regretul şi a afirmat că fetiţa a căzut din greşeală.

— A fost aruncată, zise Rowse. I-am văzut braţul individului. Chiar e adevărat că o să se ocupe de operaţiunea asta?

— Aşa credem. Nu ştim dacă transportul o să se efectueze pe uscat, pe mare sau pe calea aerului şi nici când anume o să-şi facă apariţia. Dar avem motive să credem că el o să conducă operaţiunea. Doar ai auzit banda.

McCready îl instrui pe Rowse cu privire la cele două identităţi false pe care avea să şi le ia în loc de una singură. Prima avea să fie relativ transparentă. Cu puţin noroc, cei însărcinaţi cu investigaţiile aveau să descopere minciuna şi să ajungă la cea de-a doua identitate, pe care (dacă norocul îi surâdea din nou) aveau s-o accepte.

— De unde încep? se interesă Rowse la sfârșitul săptămânii de instruire.

— De unde-ai vrea? întrebă McCready.

— Oricine ar strânge materiale legate de traficul internațional de arme pentru următorul roman ar afla în scurt timp că bazele europene pentru acest tip de activitate se află la Anvers și Hamburg, spuse Rowse.

— Așa e, încuviință McCready. Ai vreo legătură într-unul din orașele astea?

— Cunosc un tip din Hamburg, răspunse Rowse. E periculos și nebun, dar s-ar putea să aibă relații în lumea interlopă internațională.

— Cum îl cheamă?

— Kleist. Ulrich Kleist.

— Dumnezeule, Tom, ciudate cunoștințe mai ai.

— I-am salvat pielea cândva, spuse Rowse. La Mogadiscio. Pe atunci încă nu înnebunise. Asta s-a întâmplat mai târziu, când cineva i-a transformat fiul într-un narcoman. Băiatul a murit.

— A, da, făcu McCready, asta poate avea efecte nebănuite. Bine, Hamburg să fie. O să mă țin prin preajmă tot timpul. N-o să mă vezi nici tu și nici răii din tabăra cealaltă. Însă o să fiu pe-aproape. Dacă se întâmplă ceva rău, apar imediat cu doi dintre foștii tăi camarazi de regiment. N-o să ai probleme, dacă se împute treaba venim să te luăm. Însă o să trebuiască să comunic din când în când cu tine, ca să știu cam cum merg lucrurile.

Rowse încuviință din cap. Știa că era o minciună, însă cel puțin era una elegantă. McCready avea nevoie de legături regulate pentru ca, în eventualitatea că Rowse părăsea această planetă, SIS-ul să știe exact până unde ajunsese. Asta fiindcă Rowse poseda o calitate extrem de apreciată de șefii serviciilor secrete și anume era dispensabil.

Rowse ajunse la Hamburg la jumătatea lunii mai, neanunțat și pe cont propriu. Știa că McCready și cei doi supraveghetori plecaseră înaintea lui. Nu-i văzu și nici nu-i căută. Își dădu seama că era normal să-i cunoască pe cei doi parașutiști care-l însoțeau pe McCready, însă nu le știa numele. N-avea importanță: ei îl cunoșteau, iar treaba lor era să se țină aproape

fără a fi văzuți. Era specialitatea lor. Ambii erau, probabil, buni vorbitori de germană. Aveau să fie prezenți pe aeroportul din Hamburg, pe străzi și lângă hotelul lui, supraveghindu-l și raportându-i lui McCready, aflat la oarecare distanță de ei.

Rowse evită hotelurile de lux gen Vier Jahrzeiten sau Atlantik, optând pentru unul ceva mai modest, situat în apropierea gării. Închiriase deja o mașină de la Avis și avu grijă să se limiteze la cheltuielile obișnuite, așa cum ar face orice scriitor nu de foarte mare succes care ar încerca să adune material pentru următoarea carte. După două zile îl văzu pe Ulrich Kleist, care lucra în port și conducea o motostivuitoare cu furcă.

Neamțul solid tocmai oprise mașina și se pregătea să coboare când îl strigă Rowse. Kleist se întoarse rapid pe călcâie, gata să se apere, după care îl recunoscu pe Rowse. Pe mutra lui colțuroasă se așternu un zâmbet.

— Tom, Tom, vechiul meu prieten.

Rowse se văzu prins într-o îmbrățișare puternică. Când i se dădu drumul făcu un pas înapoi și se uită la fostul soldat din Trupele speciale, pe care îl văzuse ultima dată cu patru ani în urmă și cu care se întâlnise pentru prima oară într-un aeroport somalez încins de căldură, în 1977. Pe atunci Rowse avea douăzeci de ani, iar Kleist era cu șase ani mai mare. Acum însă arăta mult mai în vârstă, părând trecut bine de patruzeci de ani.

Pe data de 13 octombrie 1977, patru teroriști palestinieni deturnaseră cursa Lufthansa de la Mallorca la Frankfurt, având la bord optzeci și șase de pasageri și cinci membri ai echipajului. Urmărit de autorități, avionul capturat aterizase succesiv la Roma, Larnaca, Bahrain, Dubai și Aden înainte de-a rămâne fără combustibil și de-a se opri definitiv la Mogadiscio, deprimanta capitală a Somaliei.

Aici, la câteva minute după miezul nopții de 17/18 octombrie, aeronava fusese atacată de Trupele speciale vest-germane GSC-9, care adoptaseră structura de organizare a parașutiștilor englezi și chiar fuseseră antrenate în bună parte de aceștia. Era prima acțiune peste graniță a trupelor de elită ale colonelului Ulrich Wegener. Soldații erau buni, chiar foarte buni, însă oricum fuseseră însoțiți de doi sergenți ai regimentu-

lui englez de paraşutişti. Unul din ei era Tom Rowse – evenimentele avuseseră loc înainte de-a deveni ofiţer.

Prezenţa englezilor avea două motive. În primul rând, erau foarte experimentaţi în deschiderea uşilor unui avion închis pe dinăuntru într-o fracţiune de secundă. În al doilea, ştiau să umble cu noile grenade de fabricaţie engleză, ale căror trei tipuri de efecte erau capabile să-l paralizeze total pe orice terorist timp de două secunde. Primul efect era lumina orbitoare, al doilea unda de şoc care provoca deruta, iar al treilea zgomotul care ataca creierul prin intermediul pavilioanelor auditive şi declanşa inhibarea reacţiilor.

După salvarea avionului, cancelarul Helmut Schmidt îşi aliniase războinicii şi-i decorase cu medalii în numele naţiunii germane recunoscătoare. Cei doi englezi se evaporaseră înainte să-şi facă apariţia politicienii şi presa.

Deşi cei doi sergenţi de paraşutişti se aflaseră acolo doar în calitate de consultanţi tehnici – lucru pe care guvernul laburist englez îl precizase în termeni categorici – în realitate evenimentele cunoscuseră o desfăşurare diferită. Englezii urcaseră scara primii ca să deblocheze uşile din spatele pasagerilor, de care se apropiaseră pe sub avion şi dinspre partea lui posterioară, ca să nu fie depistaţi de către teroriştii.

Dat fiind că le era imposibil să-nceapă să facă schimb de locuri în capul unei scări de aluminiu şi pe întuneric, paraşutiştii englezi intraseră primii şi-şi aruncaseră grenadele cu efect paralizant. Apoi se dăduseră în lături, lăsându-i pe cei din GSC-9 să le-o ia înainte şi să termine ce începuseră ei. Primii doi germani fuseseră Uli Kleist şi un alt camarad. Aceştia îşi făcuseră apariţia pe interval şi se aruncaseră pe jos, îndreptându-şi armele în direcţia în care li se spusese că aveau să se afle teroriştii.

Acolo şi erau, în partea din faţă, încercând să-şi revină de pe urma exploziei. Zohair Yussek Akache, alias căpitanul Mahmud, care deja îl ucisese pe Jürgen Schumann, căpitanul cursei Lufthansa, tocmai se ridica de jos, ţinând în mâini o puşcă-mitralieră. Lângă el una din cele două femei, Nadia Hind Alameh, revenea la verticală cu o grenadă într-o mână şi încercând s-o activeze cu cealaltă. Uli Kleist nu mai împuşcase pe nimeni cu sânge rece de la o asemenea distanţă, aşa că Rowse îi

luase locul venind dinspre spălător şi dusese treaba la bun sfârşit. Pe urmă oamenii din GSC-9 intraseră în acţiune, lichidându-l pe celălalt terorist de sex bărbătesc, Nabi Ibrahim Harb, şi rănind-o pe cealaltă femeie, Suheila Saleh. Întreaga operaţiune durase opt secunde.

Zece ani mai târziu, Uli Kleist stătea în bătaia soarelui pe un cheu din Hamburg şi-i zâmbea tânărului zvelt care trăsese cele două focuri de armă pe deasupra capului său, în avionul acela plin de lume, cu atât de mult timp în urmă.

— Ce te-aduce la Hamburg, Tom?

— Hai să te invit la cină şi-ţi povestesc.

Mâncară nişte specialităţi ungureşti la *csarda* situată pe una din străduţele din Sankt Pauli, departe de luminile orbitoare şi preţurile ridicate de pe Reeperbahn, şi băură vin roşu Puterea Ursului. Rowse începu să vorbească, iar Kleist îl ascultă.

— *Ja,* acţiunea mi se pare interesantă, spuse el în cele din urmă. Încă nu ţi-am citit cărţile. S-au tradus în germană?

— Deocamdată nu, răspunse Rowse. Agentul meu speră să obţină un contract pentru Germania. Mi-ar prinde bine, Germania e o piaţă importantă.

— Ia spune, poţi să trăieşti scriind romane de-astea de aventuri?

Rowse ridică din umeri.

— Faci rost de bani de chirie.

— Dar ăsta pe care-l scrii acum, cu terorişti, negustori de arme şi Casa Albă, are vreun titlu?

— Încă nu.

Neamţul căzu pe gânduri.

— O să-ncerc să-ţi strâng niscai informaţii, dar numai ca material documentar, bine?

Râse şi se lovi cu degetul peste nas, ca şi cum ar fi spus: firește că mai sunt alte chestii la mijloc, dar trebuie să trăim cu toţii.

— Dă-mi douăzeci şi patru de ore, o să vorbesc cu nişte prieteni. Să văd dacă au vreo idee despre locurile de unde ai putea face rost de informaţii de-astea. Deci ai dus-o bine de când ai ieşit din armată. Eu însă... nu pot să mă laud.

— Am auzit ce necazuri ai avut, spuse Rowse.

— A, ăia doi ani în închisoarea din Hamburg. Floare

la ureche. Dacă mai stăteam doi mă puneau director. Oricum, a meritat.

Deşi divorţat, Kleist avusese un fiu. Acesta avea doar şaisprezece ani când cineva îi deschisese pofta pentru cocaină, iar apoi pentru marijuana. Băiatul consumase o supradoză şi murise. Furia îl făcuse pe Uli Kleist să renunţe la orice planuri subtile. Aflase numărul angrosistului columbian şi pe cel al distribuitorului german al mărfii care îi ucisese fiul, intrase în restaurantul unde mâncau cei doi şi le zburase creierii. La sosirea poliţiei, Kleist nu opusese nici un fel de rezistenţă. Un judecător de modă veche, posesor al unei păreri cu totul personale despre traficanţii de droguri, ascultase pledoaria bazată pe provocare şi-l condamnase pe Kleist la patru ani. Acesta făcuse doi şi ieşise cu şase luni în urmă. Pe la colţuri se şoptea că avea să fie victima unui ucigaş plătit. Lui Kleist nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Unii spuneau că se ţicnise.

Se despărţiră la miezul nopţii, iar Rowse se întoarse la hotel cu taxiul. Un bărbat pe o motocicletă îi urmărise pe toată durata drumului, vorbind de două ori într-un radio-emiţător. După ce Rowse îi plăti taximetristului, McCready ieşi din umbră.

— N-ai avut nici o codiţă, spuse el. Cel puţin deocamdată. Una mică înainte de culcare?

Băură bere într-un bar non-stop de lângă gară şi Rowse îi dădu raportul.

— Crede că povestea cu materialul pentru carte e cusută cu aţă albă? întrebă McCready.

— Aşa bănuieşte.

— Perfect, să sperăm că le-o mai spune şi altora. Mă îndoiesc că o să ajungi la adevăraţii băieţi răi din tot scenariul ăsta. De fapt, sper să ajungă ei la tine.

Rowse bombăni că se simte ca o bucăţică de brânză aşezată într-o cursă de şoareci şi coborî de pe scaunul de la bar.

— O cursă meşteşugită, fiindcă brânza nu păţeşte nimic, declară McCready, urmându-l şi ieşind odată cu el.

— O ştiu şi eu, o ştii şi tu, dar hai să vorbim şi cu brânza, făcu Rowse şi se duse la culcare.

Se întâlni cu Kleist în seara următoare. Neamţul clătină din cap.

— Am întrebat în stânga şi-n dreapta, spuse el, dar ce cauţi tu e prea sofisticat pentru Hamburg. Genul ăsta de material se produce în laboratoarele guvernului şi-n uzinele de armament. La bursa neagră nu apare nimic. Însă cică totuşi ar exista un tip. Cel puţin aşa se zice.

— Aici în Hamburg?

— Nu, la Viena. Ataşatul militar de acolo este un oarecare maior Vitali Kariaghin. După cum nu mă îndoiesc că ştii, Viena este cel mai important debuşeu al întreprinderii cehoslovace Omnipol. Acesteia i se permite să-şi rezolve marea masă a exporturilor pe cont propriu, dar există anumite mărfuri şi anumiţi cumpărători pentru care e nevoie de acordul Moscovei. Agentul care se ocupă de acordarea permisiunii este Kariaghin.

— De ce crezi că m-ar ajuta?

— Cică-i place să se bucure de lucrurile frumoase ale vieţii. Face parte din GRU, bineînţeles, dar până şi ofiţerii superiori de contrainformaţii ai ruşilor au gusturi personale. Se pare că ăstuia îi plac fetele, mai ales cele scumpe, cărora trebuie să le faci cadouri pe măsură. Aşa că primeşte şi el la rându-i. Tot cadouri, dar în plic. Bani gheaţă.

Rowse chibzui preţ de câteva clipe. Ştia că în societatea sovietică de atunci corupţia era regula şi nu excepţia, dar chiar şi un maior GRU? Ce-i drept, lumea traficanţilor de arme era foarte bizară şi se putea întâmpla orice.

— Că veni vorba, spuse Kleist, în... romanul ăsta al tău apare cumva şi IRA?

— De ce mă-ntrebi? se interesă Rowse, ştiind că nu adusese vorba despre aşa ceva.

Kleist ridică din umeri.

— Au şi aici o unitate. Cu sediul într-un bar care aparţine unor palestinieni. Se ocupă de legăturile cu alte grupuri teroriste din comunitatea internaţională şi de cumpărarea de arme. Vrei să-i vezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Kleist râse, parcă puţin prea mult.

— Ar putea fi interesant, spuse el.

— Palestinienii ăştia ştiu că le-ai lichidat cândva patru oameni? întrebă Rowse.

— Probabil. În lumea noastră fiecare-i cunoaşte pe toţi

ceilalţi. Mai cu seamă pe duşmani. Dar tot mă duc să beau la barul lor.

— De ce?

— E distractiv. Trag tigrul de coadă.

Eşti nebun de legat, îşi zise Rowse.

— Cred c-ar trebui să te duci, îi spuse McCready mai târziu în cursul aceleiaşi seri. S-ar putea să afli sau să vezi ceva. Sau s-ar putea să te vadă ei şi să se întrebe ce cauţi acolo. Dacă o să facă săpături, o să descopere povestea cu materialul pentru carte. N-o să creadă şi o să tragă concluzia că într-adevăr cumperi arme care să fie folosite în America. Despre chestiile astea se duce buhul imediat, iar noi asta şi vrem. În consecinţă, bea câteva beri şi ţine-ţi firea. Iar pe urmă ia distanţă de nemţoteiul ăla zărghit.

McCready nu găsi de cuviinţă să-i spună că ştia barul cu pricina. Era numit *Die Mausehöhle* sau *The Mausehole* [1] şi, potrivit zvonurilor, un agent german aflat în serviciul englezilor fusese dat în vileag şi împuşcat într-una din camerele de la etaj cu un an în urmă. Cert este că omul dispăruse fără urmă. Poliţia germană nu dispusese de probe suficiente ca să efectueze un raid în localul respectiv, iar Serviciul german de contrainformaţii preferase să nu se lege de nici un palestinian şi nici de irlandezi. Dacă le-ar fi distrus sediul, s-ar fi regrupat pur şi simplu în altă parte. Cu toate acestea, zvonurile continuaseră să circule.

În seara următoare Uli Kleist plăti taxiul care-i dusese pe Reeperbahn şi-l plimbă pe Rowse pe Davidstrasse, pe lîngă uşile de oţel ale intrării în Herbertstrasse, unde târfele stăteau în dreptul geamurilor zi şi noapte, prin faţa porţilor fabricii de bere şi până în capătul celălalt, unde Elba strălucea sub lumina lunii. Făcu dreapta pe Bernhard Nochstrasse şi după nici două sute de metri se opri în faţa unei uşi de lemn împodobită.

Apăsă pe butonul discret aflat în lateral şi imediat după aceea un mic grilaj culisă într-o parte. Un ochi îl privi atent, urmară nişte şoapte abia auzite, iar în cele din urmă uşa se deschise. Atât portarul cât şi bărbatul în smoching de lângă el erau arabi.

---

[1] Gaura de şoarece (n. trad.).

— Bună seara, domnule Abdallah, spuse Kleist pe un ton vesel în germană. Mi-e sete şi aş vrea să beau ceva.

Abdallah se uită la Rowse.

— A, e-n regulă, e un prieten, îl lămuri Kleist.

Arabul încuviinţă din cap, iar portarul le deschise şi mai larg uşa, făcându-le loc să intre. Kleist era voinic, însă şi portarul era masiv, ras în cap şi nu părea să ştie de glumă. Cu ani în urmă, în taberele din Liban, fusese unul din executanţii OEP-ului, ceea ce într-un fel continua să fie şi la Hamburg.

Abdallah îi conduse la o masă, chemă un ospătar cu un gest al mâinii şi-i ordonă în arabă să aibă grijă de invitaţii lui. Două dame de consumaţie pieptoase, ambele nemţoaice, plecară de la bar şi se aşezară la masa lor. Kleist rânji.

— Ţi-am spus, fără probleme.

Se puseră pe băut. Din când în când Kleist dansa cu una din fete. Rowse se juca uşor cu paharul şi cerceta încăperea. În ciuda străzii lăturalnice pe care era situat, *The Mousehole* era împodobit cu gust, muzica nu era înregistrată pe bandă, iar băuturile nu erau îndoite cu apă. Până şi fetele erau drăguţe şi bine îmbrăcate.

Clientela era alcătuită fie din arabi din afara ţării, fie din germani. Cu toţii păreau înstăriţi şi preocupaţi doar să se simtă cât mai bine. Rowse se îmbrăcase în costum. Doar Kleist rămăsese cu o haină de piele cafenie şi o cămaşă descheiată la gât. Dacă n-ar fi fost cine era şi ţinând cont de reputaţia pe care-o avea, domnul Abdallah ar fi putut foarte bine să-l dea afară fiindcă nu avea o ţinută corespunzătoare.

Trecând peste portarul *redutabil*, Rowse nu observă nici un indiciu care să-i demonstreze că localul adăpostea şi altceva în afară de oameni de afaceri dispuşi să dea din buzunar o groază de bani în speranţa, extrem de uşor de împlinit, că vor pleca acasă însoţiţi de una din fetele de la bar. Cei mai mulţi dintre ei beau şampanie. Kleist comandase bere.

Deasupra tejghelei barului se afla o oglindă care domina zona meselor şi a scaunelor. Era de fapt o oglindă falsă, în spatele căreia se găsea biroul directorului. Doi bărbaţi stăteau în picioare şi priveau în jos.

— Cine-i omul tău? întrebă unul din ei încet, cu accentul puternic al celor din Belfast.

— Un neamț, pe nume Kleist. Vine din când în când. Într-un timp a făcut parte din GSC-9. Acum nu mai e cazul, a ieșit din joc. A stat închis doi ani pentru crimă.

— Nu el, celălalt, ăla de lângă el, spuse primul bărbat. Englezul.

— N-am idee, Seamus. E prima dată că-l văd.

— Află, îi ordonă primul bărbat. Cred că l-am mai văzut undeva.

Își făcură apariția tocmai când Rowse se duse la toaletă. Folosise pisoarul și tocmai se spăla pe mâini când intrară cei doi bărbați. Unul din ei se apropie de pisoar, se opri în fața lui și se prefăcu că-și deschide fermoarul. Era cel mai solid dintre ei. Irlandezul mai zvelt și cu trăsături mai frumoase rămase lângă ușă. Scoase o mică pană de lemn din buzunarul de la haină, îi dădu drumul pe pardoseală și o împinse cu piciorul sub ușă. Ca să nu-i deranjeze nimeni.

Rowse observă gestul în oglindă, însă dădu impresia că nu sesizase nimic. Când bărbatul solid se întoarse dinspre pisoar, era gata. Se răsuci pe călcâie, se eschivă din calea pumnului ca un baros care îi țintise capul și-l izbi cu sete cu piciorul în locul sensibil de sub rotula stângă.

Matahala se arătă surprinsă și gemu de durere. Piciorul stâng își pierdu stabilitatea, făcându-l să-și plece capul la nivelul taliei. Genunchiul lui Rowse nu așteptă invitația, găsindu-i vârful bărbiei. Se auzi scrâșnetul unor dinți sparți și un fir de sânge se prelinse din gura diformă a celui din fața lui. Acesta simți durerea urcând dinspre genunchiul învinețit de-a lungul coapsei. Lupta luă sfârșit o dată cu o a treia lovitură efectuată cu pumnul la baza gâtului. Rowse se întoarse apoi spre omul de lângă ușă.

— Ușurel, prietene, spuse bărbatul pe nume Seamus. A vrut doar să stea de vorbă cu tine.

Avea un zâmbet larg de băiat bun, care probabil că le frângea inima fetelor. Ochii însă îi rămaseră atenți și reci.

— *Qu' est-ce que se passe?* [1] întrebă Rowse. La intrarea în club se dăduse drept elvețian venit în vizită.

— Las-o baltă, domnule Rowse. În primul rând, ți se

[1] Ce s-a întâmplat? (în lb. franceză, în original – n. trad.)

citește pe față că ești englez. În al doilea, ți-am văzut poza pe coperta a patra a unei cărți pe care am citit-o cu mare interes. În al treilea, cu ani în urmă ai făcut parte din paraşutiştii detaşaţi la Belfast. Acum mi-am adus aminte unde te-am văzut.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Rowse. Am ieşit din joc definitiv. Acum îmi câştig existenţa scriind romane. Atâta tot.

Seamus O'Keefe se gândi preţ de câteva clipe.

— Se poate, recunoscu el. Dacă englezii ar vrea să-mi trimită agenţi deghizaţi în local, n-ar alege tocmai pe cineva a cărui figură se află pe atâtea cărţi. Sau mai ştii?

— Tot ce se poate, spuse Rowse, dar nu s-ar opri la mine. Fiindcă n-aş mai vrea să lucrez pentru ei. Nu ne-am despărţit tocmai elegant.

— Drept să-ţi spun, am auzit. În regulă, paraşutistule, hai să bem un pahar. O băutură adevărată. Pentru vremurile de-odinioară.

Lovi pana de lemn cu piciorul şi deschise larg uşa. Bărbatul solid se ridică anevoie în patru labe. Rowse ieşi pe uşă, în timp ce O'Keefe se opri ca să-i şoptească bătăuşului căzut ceva la ureche.

În incinta barului, Uli Kleist stătea liniştit la masă. Fetele plecaseră. Directorul şi portarul corpolent se opriră lângă masa lui. Ridică întrebător din sprâncene când Rowse trecu pe lângă el. Dacă acesta i-ar fi făcut semn s-ar fi bătut cu ei, deşi şansele de reuşită erau foarte mici. Însă Rowse clătină din cap.

— E-n regulă, Uli, spuse el. Fii pe pace. Du-te acasă şi ne mai vedem.

O'Keefe îl invită în apartamentul lui, unde băură Jameson cu apă.

— Mai povesteşte-mi despre „strângerea materialului", paraşutistule, îl îndemnă O'Keefe pe un ton liniştit.

Rowse ştia că pe coridor se mai aflau doi oameni care puteau fi chemaţi oricând. Nu era cazul să recurgă la alte gesturi violente. Îi povesti lui O'Keefe în linii mari despre ce voia să scrie în următorul roman.

— Deci n-are legătură cu băieţii din Belfast? întrebă O'Keefe.

— N-am cum să folosesc aceeaşi intrigă de două ori. Nu mi-ar accepta-o'editorii. De data asta e vorba despre America.

Stătură de vorbă şi băură toată noaptea. Rowse rezista al naibii de bine la whisky, lucru cum nu se poate mai nimerit. O'Keefe îi dădu drumul abia în zori. Se întoarse pe jos la hotel, ca să-şi limpezească gândurile şi să scape de aburii whisky-ului.

Ceilalţi îl luară în primire pe Kleist în depozitul părăsit unde îl duseră după ce Rowse plecase de la club. Haidamacul de portar îl ţintui la pământ, iar un alt palestinian începu să folosească fel de fel de instrumente. Uli Kleist era foarte rezistent, însă palestinienii învăţaseră ce înseamnă durerea în Beirutul de Sud. Kleist strânse din dinţi cât putu, dar vorbi înainte de-a se crăpa de ziuă. Îl lăsară să moară în lumina răsăritului de soare, ceea ce pentru Kleist însemnă o izbăvire mult – aşteptată. Irlandezul din toaleta bărbaţilor privi şi ascultă, tamponându-şi din când în când gura însângerată. Primise ordin de la O'Keefe să afle ce ştia neamţul despre prezenţa lui Rowse la Hamburg. După terminarea supliciului raportă ce aflase. Şeful grupului IRA încuviinţă din cap.

— Am bănuit că nu era vorba doar de un roman, spuse el trimiţând apoi o telegramă atent formulată unui om de-al lui aflat la Viena.

Când Rowse ieşi din apartamentul lui O'Keefe şi plecă pe jos prin oraşul ce se trezea la viaţă spre hotelul de lângă gară, unul dintre supraveghetori îl urmări discret de la distanţă. Celălalt îşi concentra atenţia asupra depozitului părăsit, însă fără a interveni.

La prânz Rowse mâncă un cremwurst mare, stropit din belşug cu muştar german necondimentat. Îl cumpărase de la un *Schnellimbiss*, unul din acele chioşcuri situate la colţ de stradă unde se prepară cârnaţi delicioşi pentru cei grăbiţi. În timp ce mânca, îi vorbi precaut bărbatului de lângă el.

— Eşti sigur că te-a crezut O'Keefe? îl întrebă McCready.

— E posibil. Explicaţia este relativ plauzibilă. În fond, scriitorii de aventuri trebuie să cerceteze lucruri neobişnuite care se petrec în locuri ciudate. Dar nu-i exclus să aibă oarecari îndoieli. Nu este prost deloc.

— Ești sigur că te-a crezut Kleist?

Rowse râse.

— Nu. Uli în nici un caz. E convins că sunt un renegat transformat în mercenar și caut arme în numele vreunui client. A fost prea politicos ca să mi-o spună în față, însă pe el povestea cu materialul pentru carte știu precis că *nu* l-a păcălit.

— Aha, făcu McCready. Ei bine, poate că azi noapte ai mai primit o bilă albă. E clar că ai început să te faci observat. Să vedem dacă-ți ajută la ceva mersul la Viena. Să nu uit, ți-ai rezervat un loc pentru avionul de mâine dimineață. Plătești cu bani gheață la aeroport.

Cursa de Viena urma să facă escală la Frankfurt și decolă la timp. Rowse călătorea la clasa oamenilor de afaceri. După decolare stewardesa le împărți câteva ziare. Dat fiind că era vorba de un zbor intern, nu exista presă în limba engleză. Rowse vorbea germana poticnit, deși știa să descifreze titlurile. Însă cel ce se întindea peste mare parte din jumătatea de jos a primei pagini din *Morgenpost* nu avea nevoie de nici o descifrare.

Chipul din fotografie avea ochii închiși și era înconjurat de gunoaie. Titlul era următorul: UCIGAȘUL BARONILOR DROGURILOR GĂSIT MORT. Dedesubt se preciza că doi gunoieri descoperiseră cadavrul lângă un tomberon de pe o străduță din apropierea docurilor. Poliția considera că era vorba de o răfuială între două bande rivale. Cu toate acestea, Rowse își dădu seama care era adevărul și bănui că eventuala intervenție a supraveghetorilor lui parașutiști i-ar fi putut salva prietenul german.

Se ridică, dădu în lături perdeaua și porni pe interval în direcția toaletelor de la clasa economică. Aproape de capătul inferior al avionului lăsă să-i cadă ziarul în poala unui bărbat cu hainele șifonate, care citea o revistă pusă la dispoziție pe durata zborului.

— Ticălosule, șuieră el.

OARECUM spre surprinderea lui Rowse, maiorul Kariaghin de la ambasada sovietică răspunse de la primul apel. Rowse i se adresă în rusă.

Soldații și mai cu seamă ofițerii parașutiști trebuie să dispună de multiple calități și îndemânări. Dat fiind că unitatea

de luptă de bază a paraşutiştilor are doar patru membri, e nevoie de un spectru larg de dexterităţi. Toţi cei patru membri ai grupului trebuie să aibă o pregătire medicală avansată, să ştie să folosească un radio-emiţător sau o staţie radio şi să stăpânească bine câteva limbi străine, separat de pregătirea de luptă. Ţinând cont că regimentul operase în Malaezia, Indonezia, Oman, America Centrală şi de Sud, pe lângă misiunile primite din partea NATO, limbile preferate fuseseră dintotdeauna malaeza, araba şi spaniola. Pentru rolul pe linie NATO, priorităţile se dovediseră a fi rusa (fireşte) şi una sau două dintre limbile aliaţilor. Rowse vorbea rusa, franceza şi dialectul galic din Irlanda.

Faptul că un străin îi telefona maiorului Kariaghin la ambasadă nu era deloc ciudat, dat fiind că misiunea lui secundară era să verifice toată sumedenia de comenzi pe adresa Omnipolului, sursa cehoslovacă a livrărilor de armament.

Comenzile interguvernamentale erau trimise direct guvernului Husak de la Praga şi nu făceau obiectul preocupării lui. Celelalte, provenite din locuri mai îndoielnice, erau adresate Biroului internaţional al Omnipolului, cu sediul în Viena cea neutră. Kariaghin le trecea în revistă şi le analiza pe toate. Unele erau aprobate, altele erau supuse atenţiei Moscovei, iar o ultimă parte erau respinse de la bun început. Lucrul pe care avusese grijă să nu-l afle Moscova era că judecata lui putea fi influenţată de o atenţie generoasă. Se declară de acord să se întâlnească în aceeşi seară cu Rowse la *Sacher's*.

Nu avea nimic din înfăţişarea ruşilor aşa cum apăreau aceştia în caricaturi sau descrieri răutăcioase. Era stilat, îngrijit, proaspăt ras şi îmbrăcat cu gust, fiind un cunoscut al acelui restaurant renumit. Şeful de sală îl conduse la o masă dintr-un colţ, departe de orchestră şi de zumzăiala vocilor celorlalţi meseni. Cei doi bărbaţi se aşezară şi comandară şniţel şi un vin roşu demisec produs în Austria.

Rowse îi explică necesitatea de-a se documenta pentru următorul roman. Kariaghin îl ascultă politicos.

— Teroriştii ăştia americani... spuse el după ce Rowse termină.

— Terorişti fictivi, îl întrerupse Rowse.

— Bineînțeles. Teroriștii ăștia americani fictivi ce caută de fapt?

Rowse îi înmânâ o foaie dactilografiată scoasă din buzunarul de la piept. Rusul citi lista, ridică o sprânceană și i-o dădu înapoi.

— Imposibil, spuse el, ați nimerit la cine nu trebuie. De ce ați venit să mă vedeți?

— Un prieten din Hamburg mi-a zis că sunteți extrem de bine informat.

— Haideți să vă întreb altfel: la ce bun să vorbiți cu cineva? De ce nu inventați? În fond, e vorba de un roman, nu?

— Autenticitatea, spuse Rowse. Romancierul modern n-are voie să nu știe pe ce lume trăiește și să încurce borcanele. Sunt foarte mulți cititori care observă imediat boacănele dintr-un text.

— Mă tem că totuși ați greșit adresa, domnule Rowse. Lista aceea conține niște articole care pur și simplu nici nu fac parte din armamentul convențional. Servietele-capcană, minele Claymore... nici măcar nu sunt furnizate de blocul socialist. De ce nu folosiți niște arme ceva mai simple în ... romanul acela?

— Fiindcă teroriștii...

— Teroriștii fictivi, murmură Kariaghin.

— Desigur, teroriștii fictivi, se pare... adică vreau să-i fac să apară în carte... să ducă la îndeplinire o acțiune îndreptată împotriva Casei Albe. Dar pentru asta nu-mi ajung puștile care se pot cumpăra în orice magazin de specialitate din Texas.

— Nu pot să vă ajut, spuse rusul ștergându-și buzele. Trăim în epoca *glasnostului*. Armamentul de tipul minelor Claymore, care oricum sunt americane și prin urmare imposibil de obținut...

— Există și o variantă a blocului răsăritean, spuse Rowse.

— În plus, se pun la dispoziție doar în cadrul unor schimburi interguvernamentale și chiar și atunci numai în scopuri defensive legitime. Țării mele nici prin cap nu i-ar trece să furnizeze un asemenea material sau să-i aprobe furnizarea de către una din țările prietene.

— Cum ar fi Cehoslovacia.

— Așa cum spuneți, cum ar fi Cehoslovacia.

— Şi totuşi, aceste arme apar în mâinile anumitor grupări teroriste, spuse Rowse. Ale palestinienilor, de exemplu.

— Posibil, dar n-am nici cea mai vagă idee în ce fel, răspunse rusul, dând să se ridice. Iar acum vă rog să mă scuzaţi...

— Ştiu că vă cer foarte mult, interveni Rowse, însă ca să obţin autenticitatea dorită dispun şi de un modest fond de cercetare.

Ridică un colţ al ziarului împăturit care stătea pe cel de-al treilea scaun de la masă. Un plic alb şi subţire fusese introdus între pagini. Kariaghin se aşează din nou, scoase plicul şi se uită la mărcile germane dinăuntru. Îşi luă o figură gânditoare, după care îşi strecură plicul în buzunarul de la piept.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră şi aş vrea să obţin anumite tipuri de materiale pe care să le vând unei grupări teroriste americane – fictivă, bineînţeles – cred că m-aş duce la Tripoli şi aş încerca să am o întrevedere cu un oarecare colonel Hakim al-Mansour. Iar acum zău că trebuie să plec şi asta cât mai repede. Noapte bună, domnule Rowse.

— Până acum e bine, îi spuse McCready în timp ce stăteau unul lângă altul în toaleta bărbaţilor dintr-un bar aglomerat din apropierea fluviului.

Cei doi sergenţi de paraşutişti le confirmaseră deja că nici unul din ei nu începuse să fie urmărit. Altminteri întâlnirea n-ar mai fi avut loc.

— Cred c-ar trebui să te duci acolo.

— Şi viza?

— Cea mai bună soluţie ar fi Biroul Poporului Libian din La Valletta. Dacă-ţi dau viza fără întârziere, înseamnă că i-au anunţat din timp de sosirea ta.

— Crezi că totuşi Kariaghin o să comunice la Tripoli? întrebă Rowse.

— A, sigur. Păi altfel de ce să te trimită acolo? Da, Kariaghin îi dă ocazia prietenului său al-Mansour să se uite mai atent la tine şi să verifice povestea aia caraghioasă mai în amănunt. Cel puţin nu mai crede nimeni bazaconiile cu strânsul materialului. Ai trecut de primul obstacol. Băieţii răi încep efectiv să creadă că eşti un renegat care încearcă să facă

rost rapid de niște bani serioși lucrând pentru cine știe ce grup dubios de americani descreierați. Bineînțeles însă că al-Mansour o să vrea să știe mai mult.

Rowse luă avionul de la Viena la Roma, iar de-acolo până în capitala Maltei. După două zile – nu-i nevoie să dai zor, îi spusese McCready – făcu o cerere pe adresa Biroului Poporului, solicitând viza pentru o vizită la Tripoli. Motivul oferit era dorința de-a aduna informații pentru o carte despre progresele uimitoare ale Jamahiriei Populare. Se trezi cu viza în buzunar după douăzeci și patru de ore.

În dimineața următoare, Rowse plecă din La Valletta la bordul unui avion al companiei Libyan Airways cu destinația Tripoli. În timp ce țărmul cafeniu al Tripolitaniei se zărea dincolo de întinderea albastră și strălucitoare a Mării Mediterane, se gândi la colonelul David Stirling și trupa lui: Paddy Mayne, Jock Lewis, Reilly, Almonds, Cooper și ceilalți, primii parașutiști reuniți imediat după formarea grupului, care survolaseră și distruseseră bazele germane instalate de-a lungul acestei coaste cu peste un deceniu înainte de-a se naște el.

Apoi îi veniră în minte cuvintele rostite de McCready pe aeroportul din La Valletta, în vreme ce ambii supraveghetori așteptau în mașină.

— Mă tem că Tripoli este singurul loc unde nu te pot urma. Ajuns acolo, nu mai ai pe nimeni care să-ți poarte de grijă. Din clipa în care intri în oraș ești singur și acționezi pe cont propriu.

Aidoma predecesorilor săi din 1941, dintre care unii rămaseseră îngropați acolo în deșert pînă-n ziua de astăzi, avea să simtă și el pe propria piele că în Libia urma să fie absolut singur.

Avionul se înclină într-o parte și-și începu coborârea spre aeroportul din Tripoli.

CAPITOLUL TREI

LA ÎNCEPUT nu păru să existe nici o problemă. Rowse călătorise la clasa economică şi de aceea ieşi printre ultimii din avion. Îi urmă pe ceilalţi pasageri şi coborî scările, dând piept cu soarele strălucitor al dimineţii libiene. De pe terasa de observaţie a clădirii moderne şi albe a aeroportului, doi ochi impasibili îl reperară, iar binoclul se concentră asupra lui tocmai când străbătea pista de aterizare şi se îndrepta spre uşa pe care era scris „Sosire".

După câteva secunde se renunţă la binoclu şi se auziră câteva cuvinte murmurate pe un ton calm în arabă.

Rowse intră în terminalul unde aerul condiţionat răcorea atmosfera şi-şi ocupă locul la rând, aşteptând să i se verifice paşaportul. Ofiţerii cu ochi migdalaţi de la imigrări nu se grăbeau, zăbovind pe fiecare pagină a fiecărui paşaport, uitându-se atent la chipul fiecărui pasager, comparându-l pe îndelete cu fotografia din paşaport şi consultând un manual aflat pe pupitru, ascuns privirilor celorlalţi. Deţinătorii de paşapoarte libiene stăteau la o coadă separată.

Doi ingineri petrolişti americani care călătoriseră în salonul fumătorilor şi stătuseră în spatele lui Rowse erau ultimii la rând. Rowse avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă în faţa ghişeului.

Ofiţerul în uniformă verde îi luă paşaportul, îl deschise şi se uită la un bilețel prins sub ferestruică. Fără să-şi schimbe expresia, îşi ridică privirea şi făcu un semn din cap cuiva din spatele lui Rowse. Acesta se simţi prins uşor de cot şi se întoarse. Un alt bărbat în uniformă verde, mai tânăr şi

curtenitor, dar foarte ferm. Doi soldați înarmați se aflau ceva mai în spate.

— Vă rog să veniți cu mine, spuse tânărul ofițer într-o engleză acceptabilă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rowse.

Cei doi americani tăcuseră. Într-un regim dictatorial, îndepărtarea unui pasager de la coada pentru controlul pașapoartelor are darul de-a bloca imediat orice conversație.

Tânărul ofițer de lângă Rowse vârî mâna pe sub fereastruică și-i luă pașaportul.

— Pe-aici, vă rog, spuse el.

Cei doi soldați îl încadrară din spate. Ofițerul porni primul, Rowse îl urmă, iar soldații încheiară micul grup. Ieșiră din clădirea principală și cotiră pe un coridor lung și alb. La celălalt capăt pe stânga, ofițerul deschise o ușă și-l pofti înăuntru pe Rowse. Soldații rămaseră afară, postându-se de ambele părți ale ușii.

Ofițerul intră după Rowse și închise ușa. Se aflau într-o încăpere albă și goală, cu ferestrele zăbrelite. Singurele lucruri dinăuntru erau o masă și două scaune așezate cu fața la ea în mijlocul camerei. Pe un perete atârna un portret al lui Muammar Gaddafi. Rowse ocupă unul din scaune. Ofițerul se așeză în fața lui și începu să studieze pașaportul.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, spuse Rowse. Viza mi-a fost acordată ieri de Biroul Poporului dumneavoastră din La Valletta. E un ordin destul de clar, nu?

Ofițerul se mulțumi să facă un gest leneș cu mâna, sugerându-i lui Rowse să-și țină gura. Acesta tăcu. Trecură cinci minute, timp în care nu se auzi decât bâzâitul unei muște.

Rowse auzi apoi ușa deschizându-se în spatele lui. Tânărul ofițer își ridică privirea iar pe urmă țâșni în picioare și salută, ieșind imediat din cameră fără să scoată un cuvânt.

— Așadar iată-te în sfârșit, domnule Rowse.

Vocea era profundă, modulată și vorbea o engleză care putea fi învățată doar într-una din cele mai bune școli din Anglia. Rowse se întoarse. Își controlă foarte bine fizionomia, netrădând nici un semn de recunoaștere, deși în timpul instruirii la care fusese supus de McCready petrecuse ore în șir studiind fotografiile bărbatului din fața lui.

— E alunecos și extrem de bine educat – chiar de noi, îi spusese McCready. În plus, n-are milă și e foarte periculos. Fii foarte atent la Hakim al-Mansour.

Directorul ramurii externe a contrainformațiilor libiene era mai tânăr decât îl arătau pozele, părând cam de-o seamă cu Rowse. Din dosar reieșise că avea treizeci și trei de ani.

În 1969, Hakim al-Mansour era un elev în vârstă de cincisprezece ani care urma cursurile școlii de la Harrow, din afara Londrei, fiind fiul și moștenitorul unui curtean nespus de bogat care era totodată omul de încredere al regelui Idris al Libiei.

În același an, un grup de tineri ofițeri radicali, conduși de un colonel necunoscut de origine beduină pe nume Gaddafi, dusese la îndeplinire o lovitură de stat în timp ce regele nu era în țară și-l răsturnase de la putere. Imediat după aceea se anunțase formarea unei republici socialiste numită Jamahiria Populară. Regele și suita lui își strânseseră averile considerabile, se refugiaseră la Geneva și ceruseră ajutor Occidentului pentru a fi repuși în drepturi. Însă nu primiseră nici un răspuns.

Fără ca tatăl lui să știe, tânărul Hakim fusese atras de cotitura luată de evenimentele de la el din țară. Își repudiase deja tatăl și politica pe care o ducea, fiindcă doar cu un an mai devreme imaginația lui tinerească se lăsase înflăcărat de mișcările și minirevoluția studenților radicali și a muncitorilor din Paris. Erau frecvente cazurile când tinerii pătimași îmbrățișau politica radicală, iar elevul de la Harrow aderase cu trup și suflet, bombardând fără încetare ambasada libiană din Londra cu cereri în care solicita să i se dea voie să plece de la Harrow, să se întoarcă în patrie și să li se alăture celor ce înfăptuiau revoluția socialistă.

Scrisorile îi fuseseră citite și respinse. Însă un diplomat, susținător al vechiului regim, îi dăduse de știre lui al-Mansour senior, aflat la Geneva. Urmase o ceartă înverșunată între tată și fiu. Băiatul refuzase să revină la sentimente mai bune. La șaptesprezece ani, dezmoștenit irevocabil, Hakim al-Mansour plecase de la Harrow înainte de termen. Timp de un an hoinărise prin Europa, încercând să convingă noile autorități de la Tripoli de loialitatea lui și văzându-se de fiecare dată refuzat. În 1972

simulase că-şi reconsideră părerile, se împăcase cu tatăl său şi îngroşase rândurile curţii în exil din Geneva.

Acolo aflase amănunte legate de un complot al câtorva foşti ofiţeri englezi din Trupele Speciale, care aveau să organizeze, cu sprijinul financiar al trezoreriei regelui Idris, o contralovitură împotriva lui Gaddafi prin punerea la cale a unui raid efectuat de un comando pe ţărmul libian într-o navă pe nume *Leonardo da Vinci*, care avea să plece din portul Genova. Scopul operaţiunii era deschiderea porţilor închisorii principale din Tripoli, aşa-zisa Tripoli Hilton, şi eliberarea tuturor şefilor de clan din deşert care-l susţineau pe regele Idris şi-l detestau pe Gaddafi. Ulterior, aceştia aveau să se împrăştie, să-şi ridice triburile la luptă şi să-l răstoarne pe uzurpator. Hakim al-Mansour dăduse imediat în vileag întregul plan într-o discuţie avută la ambasada libiană din Paris.

De fapt, planul fusese deja dezvăluit de către CIA (care avea să regrete mai târziu această acţiune) şi zădărnicit de trupele italiene de securitate la cererea Americii. Însă gestul lui al-Mansour îi adusese acestuia o lungă întrevedere la sediul din Paris al ambasadei.

Memorase deja majoritatea discursurilor dezlânate şi a ideilor ridicole ale lui Gaddafi, iar entuziasmul lui îl impresionase atât de puternic pe ofiţerul care îl chemase la discuţii, încât tânărului şi pătimaşului vlăstar i se dăduse voie să plece acasă. Doi ani mai târziu intrase în Mukhabarat, renumitul serviciu de informaţii.

Gaddafi se întâlnise personal cu tânărul şi-i plăcuse de el, avansându-l peste limitele impuse de vârstă. Între 1974 şi 1984 al-Mansour lichidase câţiva adversari în numele lui Gaddafi dincolo de hotarele ţării, călătorind nestingherit în Anglia, America şi Franţa, unde dexteritatea cu care vorbea limba şi bunele lui maniere produseseră o frumoasă impresie, şi având grijă să se infiltreze şi în cuiburile de terorişti din Orientul Mijlociu, unde putea trece drept arab sută la sută. Dusese la îndeplinire cu mâna lui asasinarea a trei adversari politici ai lui Gaddafi, care nu trăiau în Libia, şi întărise legăturile cu OEP-ul, devenind un prieten şi un admirator apropiat al strategului şi eminenţei cenuşii a mişcării Septembrie Negru, Abu Hassan Salameh, cu care semăna foarte bine.

O răceală rebelă îl împiedicase să meargă să joace squash cu Salameh în zorii acelei zile din 1979, cînd Mossadul israelian reușise să-l depisteze pe omul care plănuise masacrarea atleților lor la Olimpiada de la München și-l aruncase în aer. Comandoul trimis de la Tel-Aviv nu știuse niciodată cât de puțin îi lipsise să împuște doi iepuri dintr-o lovitură.

În 1984 Gaddafi îl avansase din nou, însărcinându-l cu organizarea tuturor operațiunilor teroriste pe teritoriul altor țări. După doi ani Gaddafi fusese victima unei depresiuni nervoase produsă de bombele și rachetele americane. Voia să se răzbune, iar misiunea îi fusese încredințată tot lui al-Mansour, care trebuia să acționeze rapid. Din punctul de vedere al englezilor, nu existau nici un fel de probleme. Cei din IRA, pe care în sinea lui îi considera niște animale, aveau să cufunde Anglia într-un val de asasinate sângeroase, cu condiția să li se asigure cele necesare. Problema era găsirea unui grup capabil să procedeze identic pe teritoriul Americii. Și uite că deodată apăruse englezul ăsta tânăr, despre care încă nu știa dacă era sau nu un renegat...

— Vă repet, nu există nici o problemă legată de viză, spuse Rowse indignat. Așa că pot să vă întreb ce se întâmplă?

— Firește, domnule Rowse, iar răspunsul e simplu: ți se interzice intrarea în Libia.

Al-Mansour străbătu agale încăperea și se uită pe geam la hangarele de întreținere a avioanelor, aflate la mică distanță.

— Dar de ce? întrebă Rowse. Viza am primit-o ieri în La Valletta. Totul este în ordine. Nu vreau decât să strâng niște materiale pentru viitorul meu roman.

— Te rog, domnule Rowse, scutește-mă de comedia asta a inocentului nedumerit. Ești un fost soldat din Trupele Speciale engleze și chipurile ai devenit romancier. Mă trezesc cu dumneata aici spunându-mi că vrei să ne prezinți țara în cartea pe care ai de gând s-o scrii. Drept să-ți spun, mă îndoiesc că descrierea dumitale ar fi foarte măgulitoare și din păcate poporul libian nu împărtășește înclinația spre autoironie a englezilor. Nu, domnule Rowse, nu poți rămâne. Hai, te conduc înapoi la avionul de Malta.

Dădu un ordin în arabă și se deschise ușa. Cei doi soldați pășiră înăuntru, iar unul din ei îi luă geamantanul lui Rowse.

Al-Mansour îi ridică pașaportul de pe masă. Celălalt soldat se dădu în lături, lăsându-i să treacă pe cei doi civili.

Al-Mansour îl duse pe Rowse pe un alt coridor și ieși cu el în bătaia soarelui. Avionul libian era gata de decolare.

— Geamantanul, spuse Rowse.

— E deja la bord, domnule Rowse.

— Pot să știu cu cine am stat de vorbă? întrebă Rowse.

— Deocamdată nu, dragul meu. Spune-mi pur și simplu... domnul Aziz. Iar acum dă-mi voie să te întreb unde o să-ți continui cercetările?

— Nu știu, spuse Rowse. Am impresia că am ajuns la sfârșit.

— Atunci fă o pauză, îi propuse al-Mansour. Ia-ți o vacanță scurtă. De ce nu te duci în Cipru? O insulă minunată. În ce mă privește, îmi place foarte mult răcoarea munților Trogdos în perioada asta a anului. Iar lângă Pedulas, pe valea Maratassei, se află un han vechi și încântător, pe nume Apollonia. Ți-l recomand. Sunt mulți oameni interesanți care se duc să stea acolo. Drum bun, domnule Rowse.

Mulțumită unei coincidențe norocoase, unul din sergenții de paraşutiști îl zări pe aeroportul din La Valletta. Nu se așteptaseră să se întoarcă atât de repede. Cei doi sergenți împărțeau o cameră din hotelul aeroportului, înlocuindu-se reciproc din patru în patru ore la supravegherea sălii prin care treceau pasagerii debarcați. Cel care era de serviciu atunci răsfoia o revistă de sport când îl reperă pe Rowse ieșind din vamă, cu servieta într-o mână și cu geamantanul în cealaltă. Fără să-și ridice capul, îl lăsă pe Rowse să treacă și-l văzu apropiindu-se de ghișeul deasupra căruia stătea scris Cyprus Airways. Apoi se folosi de un telefon de perete și-și trezi colegul aflat în hotel. Acesta la rândul lui făcu același lucru cu McCready, care stătea undeva în centrul La Vallettei.

— Fir-ar al dracului, înjură McCready. Ce naiba caută aici atât de repede?

— Habar n-am, șefule, spuse sergentul, însă Danny zice că s-a dus la ghișeul pentru Cipru.

McCready începu să gândească rapid și febril. Sperase ca Rowse să rămână la Tripoli câteva zile, iar în cele din urmă să fie arestat, din cauza poveștii despre strângerea de date

despre armamentul sofisticat în folosul unei bande de teroriști americani fictivi, și interogat de al-Mansour în persoană. Acum avea impresia că Rowse fusese alungat din țară. Dar de ce să plece în Cipru? Oare Rowse nu mai era stăpân pe situație? Sau își pierduse capul? Trebuia să se vadă cu el și să afle ce se întâmplase la Tripoli. Numai că Rowse nu se ducea la un hotel unde să poată fi contactat în secret ca să le descrie situația, ci își punea coada pe spinare. Poate că ajunsese să creadă că începuse să fie urmărit de cealaltă tabără...

— Bill, spune-i lui Danny să nu-l scape din ochi, ordonă el la telefon. După ce te asiguri că nu mai e nici un curios prin preajmă, du-te la ghișeul pentru Cipru și încearcă să afli unde a plecat. Pe urmă reține încă două locuri pentru noi la același zbor și alte două la următorul, în caz că nu ajung la timp. Vin acolo cât pot de repede.

Circulația rutieră din centrul La Vallettei este foarte intensă la apusul soarelui, așa că la ora când McCready ajunse la aeroport cursa de seară spre Nicosia decolase deja, avându-i la bord pe Rowse și pe Danny. Zborul următor era programat abia a doua zi. McCready își rezervă și el o cameră la hotelul aeroportului. La miezul nopții primi un telefon de la Danny.

— Bună, unchiule. Te sun din hotelul aeroportului din Nicosia. Mătușica s-a culcat deja.

— Probabil că e frântă de oboseală, spuse McCready. Îți place hotelul?

— Da, e foarte frumos. Avem o cameră lux. Șase sute zece.

— Îmi pare bine. Probabil că o să stau și eu tot acolo când o să ajung. Cum e în vacanță?

— Minunat. Mătușica a închiriat o mașină pentru mâine. Cred c-o să mergem la munte.

— Bravo, îi spuse jovial McCready „nepotului" aflat undeva în estul Mării Mediterane. Ce-ar fi să-mi rezervi și mie o cameră? O să vin să stau cu tine și cu mătușica deîndată ce-o să pot. Noapte bună, dragul meu.

Puse receptorul în furcă.

— Zăpăcitul se duce la munte mîine dimineață, spuse el posac. Ce dracu o fi aflat în escala aia de la Tripoli?

— O să vedem mâine, şefule, îl linişti Bill. Danny o să lase un mesaj la locul obişnuit.

Negăsind nici un motiv ca să piardă din timpul de somn, Bill se întoarse pe partea cealaltă şi în treizeci de secunde adormi buştean. În meseria lui nu ştiai niciodată când o să mai ai ocazia să pui capul pe pernă.

Avionul din direcţia La Valletta la bordul căruia se afla McCready ateriză pe aeroportul din capitala cipriotă imediat după unsprezece, pierzând un ceas din cauza schimbării orei oficiale. Era la distanţă de Bill, deşi amândoi coborâseră din acelaşi avion şi se suiseră în acelaşi autobuz care-i duse la hotelul aeroportului. McCready se opri la barul din hol în timp ce Bill urcă la camera 610.

Înăuntru o cameristă făcea curăţenie. Bill dădu din cap, zâmbi, îi spuse că-şi uitase aparatul de ras şi intră în baie. Danny îşi lăsase raportul prins cu bandă adezivă de interiorul capacului rezervorului de apă. Ieşi din baie, o salută din nou pe cameristă, îi arătă aparatul de ras pe care-l scosese din buzunar, se văzu răsplătit cu un surâs şi coborî scările.

Făcură schimbul în toaleta bărbaţilor din holul de la intrare. McCready se retrase într-o cabină şi citi raportul.

Era mult mai bine că Rowse nu încercase să ia legătura cu ei. Conform celor afirmate de Danny, la scurt timp după ce Rowse îşi făcuse apariţia din vama aeroportului din La Valletta fusese urmărit de un tânăr măsliniu la faţă, îmbrăcat cu un costum brun-roşcat. Agentul libian îl supraveghease din umbră pe Rowse până când zborul companiei Cyprus Airways decolase spre Nicosia, însă fără a se urca la bord. Un alt urmăritor, probabil chemat de la Biroul Poporului Libian din Nicosia, aşteptase pe aeroportul de destinaţie şi-l păzise pe Rowse până la hotel, petrecând apoi noaptea în hol. E posibil ca Rowse să-i fi depistat pe amândoi, însă nu dăduse nici un semn. Danny îi văzuse, însă rămăsese la cutie.

La recepţie Rowse ceruse să i se închirieze o maşină pentru dimineaţa următoare de la ora şapte. Mult mai târziu, Danny formulase o solicitare identică. Rowse ceruse de asemenea o hartă a insulei şi se consultase cu funcţionarul de la recepţie cu privire la cea mai bună rută spre Trogdos.

În ultimul paragraf al raportului, Danny scrisese că va părăsi hotelul la cinci, va opri într-un loc de unde să poată avea sub observaţie singurul drum prin care se ieşea din parcare şi va aştepta să apară Rowse. Nu ştia dacă libianul o să-l urmărească până în zona munţilor sau doar o să se asigure că n-o să aibă probleme la plecare. El, Danny, o să rămână cât mai departe cu putinţă şi o să sune la numărul din holul hotelului imediat după ce o să-l vadă plecat pe Rowse şi o să găsească un telefon public. O să-l ceară pe domnul Meldrum.

McCready se întoarse în hol şi avu o convorbire scurtă de la unul din telefoanele publice existente, sunând la ambasada Angliei. După câteva minute i se dădu legătura cu directorul zonal al SIS-ului, deţinătorul unei funcţii extrem de importante, ţinând cont de bazele engleze din Cipru, precum şi de apropierea de Liban, Siria, Israel şi punctele controlate de palestinieni din apropierea mării. McCready îşi cunoştea colegul de când lucraseră împreună la Londra şi obţinu în scurt timp ce dorea – o maşină fără însemne şi un şofer care vorbea bine greceşte, ambele urmând a-i fi puse la dispoziţie în interval de o oră.

Telefonul pentru domnul Meldrum sună la două şi zece. McCready luă receptorul din mâna funcţionarului de la recepţie, apelând din nou la dialogul dintre unchi şi nepot.

— Bună, dragul meu, ce mai zici? Mă bucur că te aud.

— Bună, unchiule. M-am oprit cu mătuşica să mâncăm de prânz la un hotel foarte frumos, sus în munţi, lîngă satul Pedulas. Îi zice Apollonia. Cred că s-ar putea ca mătuşica să rămână aici, e minunat. Pe la sfârşitul drumului am avut ceva probleme cu maşina, aşa că am dus-o la un garaj din Pedulas al cărui proprietar e un oarecare domn Demetriou.

— Nu contează. Cum arată măslinii?

— Aici sus nu există măslini, unchiule. Doar livezi de meri şi cireşi. Măslinii cresc doar jos la şes.

McCready închise telefonul şi se îndreptă spre toaleta bărbaţilor, urmat de Bill. Aşteptară să plece singurul ocupant aflat deja înăuntru, controlară cabinele şi abia pe urmă începură să vorbească.

— Danny e teafăr, şefule?

— Sigur. S-a ținut după Rowse până la un hotel din munții Trogdos. Se pare că Rowse și-a oprit o cameră. Danny se află în sat, la garajul unui tip pe care-l cheamă Demetriou. Ne așteaptă acolo. Urmăritorul libian, ăla cu pielea măslinie, a rămas aici, satisfăcut probabil de faptul că Rowse mergea acolo unde i se spusese. Așa. Mașina o să fie aici nu peste multă vreme. Vreau să-ți iei geamantanul și să pleci. Așteaptă-ne pe marginea drumului cam la o jumătate de milă distanță de locul ăsta.

După treizeci de minute mașina domnului Meldrum apăru într-adevăr. Era un Ford Orion cu cîteva urme de lovituri, singurul indiciu autentic al unui autoturism „fără însemne" în Cipru. Șoferul era un angajat tânăr și vioi al secției din Nicosia. Îl chema Bertie Marks și vorbea bine grecește. Îl culeseră pe Bill, care stătea la umbra unui copac pe marginea drumului, și porniră spre munții aflați în sud-vest. Călătoria fu îndelungată. Soarele apusese deja când intrară în pitorescul sat Pedulas, principalul centru de conservare a cireșelor din munții Trogdos.

Danny îi aștepta în restaurantul din fața garajului. Bietul domn Demetriou tot nu reușise să repare mașina închiriată – Danny avusese grijă să o strice în așa fel încât reparațiile să dureze o jumătate de zi.

Le arătă hotelul Apollonia, după care îl luă pe Bill și cercetară împreună, cu un ochi versat, ținutul înconjurător care abia se mai deslușea în lumina din ce în ce mai slabă. Se opriră asupra pantei unui munte, situată în fața văii lîngă care se întindea splendida terasă-restaurant a hotelului, își ridicară geamantanele și dispărură în livezile de cireși. Unul din ei ținea și radioemițătorul pe care îl adusese Marks din Nicosia. Celălalt aparat urma să rămână la McCready. Cei doi agenți ai SIS-ului găsiră un loc mai mic și mai puțin pretențios în sat și poposiră acolo.

Rowse sosise la ora prânzului, după o călătorie plăcută și făcută pe îndelete de la hotelul aeroportului până aici. Presupunea și în orice caz spera din tot sufletul că era urmărit de supraveghetorii din regimentul de parașutiști.

Cu o seară înainte, în Malta, zăbovise cu bună știință la rezolvarea formalităților legate de pașapoarte și de vamă. Îi lăsase pe toți ceilalți pasageri să i-o ia înainte. Singurul care rămăsese în urmă fusese tânărul măsliniu care făcea parte din

Mukhabaratul libian. Atunci se lămurise că Hakim al-Mansour îi atârnase o „codiță". Nu se uitase în jur după sergenții de parașutiști aflați pe aeroportul maltez, trăgând nădejde că n-o să le vină chiar lor ideea să-l abordeze.

Urmăritorul trimis de la Tripoli nu se urcase în avionul de Nicosia, ceea ce-l făcu să creadă că avea să-l aștepte un altul la bord. Lucru perfect adevărat. Rowse se comportă absolut firesc și trase un somn zdravăn. Îl văzu pe libian abandonându-l pe drumul de ieșire din complexul aeroportului din Nicosia și speră din nou că undeva în urma lui se afla un membru al regimentului englez de parașutiști. Nu se grăbi, dar se abținu să se uite în jur sau să încerce să ia legătura cu cineva. Nu era exclus să mai existe un libian aflat la pândă undeva între dealuri.

La Apollonia găsi o cameră liberă pe care se hotărî s-o rețină. Poate că aranjase al-Mansour să fie disponibilă, poate că nu. Era o cameră plăcută, cu o priveliște superbă a văii și a unui deal acoperit cu cireși copleșiți de rod.

Mâncă un prânz nu foarte consistent dar îndestulător, alcătuit din musaca și carne de miel, bău un vin roșu și ușor de Omhodos și încheie masa cu niște fructe proaspete. Hotelul era o veche tavernă redecorată și modernizată, căreia i se adăugase în ultimul timp terasa-restaurant construită pe stâlpi foarte puternici chiar deasupra văii și ale cărei mese se găseau la o oarecare distanță una de alta, fiind acoperite cu niște tende vărgate. Indiferent cine mai stătea acolo, foarte puțină lume venise să ia prânzul. Văzu un bărbat mai în vârstă și cu părul negru ca pana corbului, stând singur la o masă din colț și adresându-i-se ospătarului într-o engleză mormăită, precum și câteva perechi care se vedea clar că erau ciprioți și că ajunseseră acolo doar ca să mănânce. Când intrase pe terasă, o femeie tânără și frumoasă tocmai pleca. Rowse se întorsese s-o privească. Atrăgea privirile ca un magnet, iar coama de păr auriu dădea de înțeles că nu era cipriotă. Observase că toți cei trei ospătari se înclinaseră admirativ și politicos la ieșirea ei din restaurant înainte ca unul din ei să-l conducă la o masă.

După prânz urcă în cameră și trase un pui de somn. Dacă aluzia elaborată a lui al-Mansour însemna că acum „intrase în joc", nu-i rămânea decât să fie pe față și să aștepte. Procedase exact cum fusese sfătuit. Următoarea mutare, dacă mai exista

vreuna, le aparținea libienilor. Singura lui speranță era legată de prezența unor ajutoare undeva în zonă, în caz că lucrurile ar fi început să meargă prost.

La ora când se trezi din somn, ajutoarele erau într-adevăr la locul lor. Cei doi sergenți găsiseră o căsuță din piatră în mijlocul livezilor de cireși de pe versantul aflat în fața terasei hotelului. Scoaterea atentă a uneia din pietrele ce formau zidul orientat spre vale le oferi un punct de observare a hotelului de la aproape șapte sute de metri, iar binoclurile de mare precizie aduseră terasa-restaurant la o distanță de nici zece metri.

Întunericul începuse să fie din ce în ce mai dens când îl sunară pe McCready și-i dădură instrucțiuni despre modul cum să se apropie de ascunzătoarea lor, pornind din cealaltă parte a muntelui. Marks merse cu mașina respectând indicațiile, ieși din Pedulas și coti de două ori pe tot atâtea drumuri forestiere până când Danny le ieși în cale.

Abandonând mașina, McCready îl urmări pe Danny și amândoi ocoliră versantul muntos până când dispărură în mijlocul livezilor de cireși, reușind să ajungă la căsuță fără a fi zăriți de nimeni dintre cei aflați de cealaltă parte a văii. Bill îi întinse lui McCready binoclul cu vedere pe timp de noapte.

Pe terasa-restaurant tocmai se aprindeau luminile. O salbă de becuri colorate înconjura perimetrul terasei iar pe fiecare masă se găsea câte o lumânare fixată într-un suport.

— Mâine o să avem nevoie de haine țărănești cipriote, șefule, murmură Danny. N-avem cum să ne plimbăm pe dealurile astea îmbrăcați așa cum suntem acum fără să fim luați la ochi.

McCready băgă la cap, având de gând să-l trimită de dimineață pe Marks într-un sat aflat la câteva mile, de unde să cumpere cămăși și pantaloni de pânză de felul celor purtați de muncitorii de la ferme pe care-i văzuse pe marginea drumului. Cu puțin noroc, n-o să-i deranjeze nimeni în căsuța unde stăteau: în mai era prea târziu pentru stropirea pomilor și prea devreme pentru strânsul recoltei. Căsuța arăta cât se poate de clar a locuință părăsită, iar acoperișul se prăbușise pe jumătate. Peste tot era plin de praf. De un perete stăteau rezemate câteva sape și lopeți ale căror cozi se rupseseră cine știe când. Pentru

sergenții de paraşutişti, care petrecuseră săptămâni în şir în mlaştinile din apropierea dealurilor de lângă Ulster, căsuța echivala cu un hotel de patru stele.

— Hopa, ia te uită ce bucățică, mormăi Bill, luând binoclul de la ochi şi întinzându-i-l lui McCready.

O femeie îşi făcu apariția pe terasă venind din interiorul hotelului. Un ospătar plin de solicitudine o conduse la o masă. Purta o rochie albă simplă, dar elegantă, care se armoniza cu pielea arămie şi bronzată. Părul blond i se revărsa pe umeri. Se aşeză pe un scaun şi dădu impresia că îi comandă ospătarului ceva de băut.

— Nu vă lăsați distrași de la muncă, mârâi McCready. Unde-i Rowse?

Cei doi sergenți rânjiră.

— A, da. Rândul de ferestre chiar de deasupra terasei. Al treilea geam din dreapta.

McCready îşi îndreptă binoclul în altă direcție. La nici una din ferestre nu fuseseră trase perdelele. În câteva camere luminile erau aprinse. McCready văzu o siluetă dezbrăcată ieşind din duş şi străbătând dormitorul, cu un prosop în jurul şalelor. Era Rowse. Pînă aici toate bune. Numai că încă nu apăruse nici unul din băieții răi. Alți doi oaspeți ai hotelului îşi ocupară locurile pe terasă: un om de afaceri levantin şi bondoc, cu inele strălucitoare la ambele mîini, şi un bărbat mai în vârstă care stătea singur într-un colț al terasei şi studia meniul. McCready scoase un oftat. În viața lui pierduse o groază de timp aşteptând, lucru pe care îl ura la fel de mult şi acum. Dădu înapoi binoclul şi se uită la ceas. Şapte şi un sfert. Mai trebuia să aştepte două ore până să se întoarcă în sat cu Marks ca să ia masa. Sergenții or să stea de veghe toată noaptea. Era lucrul la care se pricepeau cel mai bine, cu excepția acțiunilor şi intervențiilor violente.

Rowse se îmbrăcă şi-şi privi la rândul lui ceasul. Şapte şi douăzeci. Încuie uşa camerei şi coborî pe terasă ca să bea ceva înainte de cină. În spatele terasei soarele coborâse dincolo de munți, învăluind partea îndepărtată a văii într-o beznă de nepătruns, în vreme ce contururile dealurilor erau luminate strălucitor din spate. Orașul Raphos, aflat tot pe țărm, mai avea

încă o oră de soare în acea după-amiază călduroasă a sfârşitului de primăvară.

Pe terasă se găseau trei persoane: un bărbat corpolent cu aspect meridional, bătrânul cu părul nefiresc de negru şi femeia. Aceasta stătea cu spatele la el, admirând priveliştea văii din faţă. Un ospătar se apropie de el. Rowse făcu un semn cu capul în direcţia mesei din apropierea celei la care se afla femeia, chiar lângă balustrada terasei. Ospătarul zâmbi şi se grăbi să-l conducă într-acolo. Rowse comandă un uzo şi o carafă cu apă de izvor.

Când se aşeză, femeia îşi întoarse privirile într-o parte. El dădu din cap şi murmură „Bună seara". Ea îi răspunse cu o înclinare a capului şi continuă să se uite la valea din ce în ce mai întunecoasă. Lui Rowse i se aduse paharul cu uzo, după care începu şi el să admire aceeaşi priveliştea, întrebând după un timp:

— Pot să rostesc un toast?

Ea se arătă surprinsă.

— Un toast?

El făcu un gest cu paharul spre munţii care-i înconjurau aidoma unor santinele acoperite cu o mantie de întuneric şi spre apusul de un portocaliu strălucitor care-i lumina din spate.

— Pentru linişte. Şi pentru frumuseţea sălbatică.

Femeia îi surâse cu o jumătate de gură.

— Pentru linişte, spuse ea, după care bău o înghiţitură de vin alb sec.

Ospătarul aduse două meniuri, pe care cei doi le studiară fiecare la masa lui. Ea comandă păstrăv.

— N-am găsit nimic mai bun. La fel şi pentru mine, te rog, îi spuse Rowse ospătarului care plecă imediat. Mănânci singură? întrebă el încet.

— Exact, răspunse ea cu grijă.

— Şi eu la fel, spuse Rowse. Iar asta mă îngrijorează, fiindcă sunt un om cu frica lui Dumnezeu.

Femeia se încruntă nedumerită.

— Ce legătură are Dumnezeu cu toate astea?

Rowse îşi dădu seama că nu avea accent englez. În vocea ei exista o inflexiune viguroasă. Să fi fost americancă? Făcu un gest care îmbrăţişă tot ce se întindea dincolo de terasă.

— Priveliştea, pacea, dealurile, apusul de soare, seara.

El le-a creat pe toate, însă bineînțeles că nu s-a gândit că oamenii or să mănânce singuri.

Ea râse, dând la iveală un șirag de dinți albi ce contrastau cu tenul bronzat. Încearcă să le faci să râdă, îi spusese tatăl lui cândva demult, le place să râdă de vorbele celor din jur.

— Pot să-ți țin companie? Doar la cină?

— De ce nu? Doar la cină.

Își luă paharul și se așeză în fața ei.

— Tom Rowse, se prezentă el.

— Monica Browne, răspunse femeia.

Apoi începură să vorbească despre vrute și nevrute. El îi spuse că era un scriitor nu tocmai celebru și că până atunci strânsese material pentru următoarea lui carte, care avea să se ocupe, printre altele, de politica din zona Levantului și a Orientului Mijociu. Hotărâse să-și încheie turul estului Mării Mediteranei cu o minivacanță la acest hotel care-i fusese recomandat de un prieten pentru mâncarea bună și liniștea înconjurătoare.

— Și tu? întrebă el.

— Nici pe departe atât de palpitant. Eu mă ocup de creșterea cailor. Am venit în regiune ca să cumpăr trei armăsari pur-sânge. Însă până vin documentele de transport mai durează, așa că... îmi omor timpul, spuse ea, ridicând din umeri. M-am gândit că e mai frumos să stau aici decât să mă coc de căldură lângă docuri.

— Armăsari? În Cipru? întrebă el.

— Nu, în Siria. Târgul anual din Hama. Cai arabi pur-sânge. Cei mai frumoși. Știai că toți caii de curse din Anglia descind în ultimă instanță din trei cai arabi?

— Doar din trei? Nu, nu știam.

Era entuziasmată de cai. Rowse află că era soția mult mai vârstnicului maior Eric Browne și că dețineau și se ocupau împreună de o herghelie cu armăsari de prăsilă în Ashford. Ea se născuse în Kentucky, unde de altfel își însușise cunoștințele despre caii pur-sânge și despre cei de curse. Rowse avea o imagine vagă despre Ashford – un orășel din Kent, pe drumul care ducea de la Londra spre Dover.

Li se aduse păstrăvul delicios, prăjit pe jăratic și servit cu un vin alb sec chiar de pe valea Maratassei. În interiorul

hotelului, dincolo de ușile care dădeau spre terasă, un grup format din trei oameni se instală la bar.

— Cât o să ai de așteptat pentru armăsari? întrebă Rowse.

— Totul o să fie gata dintr-o zi în alta, cel puțin așa sper. Mărturisesc că sunt destul de îngrijorată. Poate că ar fi trebuit să rămân cu ei în Siria. Sunt extraordinar de focoși, iar drumul îi face să fie neliniștiți. Însă am un agent maritim foarte bun. O să-mi dea de știre când sosește transportul și o să fiu de față la încărcarea lor pe navă.

Bărbații de la bar își terminară whisky-ul, iar un ospătar îi conduse la una din mesele de pe terasă. Rowse distinse un accent oarecum neobișnuit, însă mâna nu-i tremură când duse furculița la gură și înghiți o bucățică de păstrăv.

— Spune-i omului tău să mai aducă un rând tot din ăla, comandă unul din bărbați.

În cealaltă parte a văii, Danny rosti încet:

— Șefule.

McCready sări în picioare și se apropie de mica deschizătură din zidul de piatră. Danny îi întinse binoclul și se dădu înapoi. McCready îl potrivi și scoase un suspin prelung.

— Asta e, spuse el, dând înapoi binoclul. Rămâi pe poziție, mă întorc cu Marks să supraveghez ușa de la intrare a hotelului. Bill, hai cu mine.

La ora aceea munții erau cufundați într-o beznă atât de adâncă, încât ajunseră în locul unde-i aștepta mașina fără să se teamă că i-ar fi putut vedea cineva din cealaltă parte a văii.

Pe terasă, Rowse își concentră întreaga atenție asupra Monicăi Browne. N-avusese nevoie decât de o privire să se lămurească. Pe doi dintre irlandezi nu-i mai văzuse până atunci. Al treilea, care era în mod evident conducătorul grupului, era Kevin Mahoney.

Rowse și Monica Browne refuzară desertul și trecură direct la cafea. O dată cu ea însă li se aduseră și niște bomboane lipicioase. Monica clătină din cap.

— Nu-s bune pentru siluetă, nu-s bune deloc, zise ea.

— Numai că a ta nu e în nici un pericol fiindcă arată grozav, răspunse Rowse.

Femeia râse, încercând să minimalizeze complimentul, dar era limpede că nu-i displăcuse. Pe urmă se aplecă în față. La lumina lumânării, Rowse reuși să arunce o privire șănțulețului dintre sânii ei plini și simți că-l ia cu amețeală.

— Îi cunoști pe oamenii ăia? întrebă-ea fără ocolișuri.

— Nu, nu i-am mai văzut până acum, răspunse Rowse.

— Unul din ei pare să se uite insistent la tine.

Rowse n-avea chef să se întoarcă și să-i privească, dar dacă după o asemenea remarcă n-ar fi făcut-o, ar fi dat de bănuit. Trăsăturile întunecate și frumoase ale lui Kevin Mahoney erau fixate asupra lui. Când se întoarse, Mahoney nu se osteni să se uite în altă parte. Ochii li se întâlniră. Rowse cunoștea foarte bine acest tip de căutătură. Ea exprima nedumerire și stinghereală, ca și cum respectivul și-ar fi dat seama că-l mai văzuse pe celălalt, dar nu știa precis unde anume. Rowse se întoarse la loc.

— Nici vorbă. Străini.

— În orice caz, niște străini foarte prost-crescuți.

— Poți să le recunoști accentul? întrebă Rowse.

— Irlandez, răspunse ea. Din Irlanda de Nord.

— Unde-ai învățat să identifici accentul irlandez? se miră el.

— La curse, bineînțeles. Sportul ăsta e plin de ei. Ei bine, Tom, a fost foarte frumos, dar acum te rog să mă scuzi. Mă duc să mă culc.

Se ridică, urmată de Rowse, ale cărui bănuieli incipiente dispăruseră imediat.

— De acord cu tine, zise el. A fost o cină minunată. Sper să mai putem lua masa împreună și altădată.

Așteptă o aluzie care să-i sugereze că ar vrea să fie însoțită, însă fără șorți de izbândă. Trecuse de treizeci de ani, era stăpână pe viața ei și nu părea deloc proastă. Dacă ar fi vrut așa ceva, ar fi avut grijă să i-o arate în vreun fel. În caz contrar, n-avea nici un sens să strice totul. Femeia îi adresă un zâmbet strălucitor și plecă de pe terasă. Rowse ceru încă o cafea și-și întoarse privirile de la cei trei irlandezi, cercetând munții întunecați din față. La puțin timp după aceea îi auzi retrăgându-se la bar, unde probabil că aveau să mai bea câte un whisky.

— Ți-am spus că e un loc încântător, se auzi o voce profundă și îngrijită în spatele lui.

Îmbrăcat cu gust ca întotdeauna, Hakim al-Mansour se insinuă pe scaunul liber și comandă o cafea cu un simplu gest. În cealaltă parte a văii, Danny lăsă binoclul de la ochi și mormăi grăbit în radio-emițător. În Orionul parcat undeva pe drum, dincolo de intrarea principală a hotelului Apollonia, McCready ascultă tot mesajul. Nu-l văzuse pe libian intrând în hotel, dar nu era exclus să se fi găsit acolo de câteva ore bune.

— Ține-mă la curent, îi spuse el lui Danny.

— Într-adevăr, domnule Aziz, rosti Rowse pe un ton calm. Așa și este. Însă dacă tot voiai să vorbești cu mine, de ce m-ai alungat din Libia?

— A, nu, te rog, nu te-am alungat, susură al-Mansour. Doar ți-am refuzat intrarea. Iar motivul... ei bine, am vrut să stăm de vorbă într-un loc unde să nu ne-audă nimeni. Chiar și la mine în țară există formalități, dosare care trebuiesc ținute la zi, curiozitatea superiorilor care se cere satisfăcută. Aici în schimb... Liniște și pace.

Și toate condițiile să mă lichidezi frumușel și să le lași autorităților cipriote cadavrul unui englez pentru care să fie nevoite să dea explicații, își zise Rowse.

— În cazul ăsta, rosti el cu voce tare, trebuie să-ți mulțumesc pentru amabilitate și pentru că ai fost de acord să mă ajuți în munca de cercetare.

Hakim al-Mansour râse încet:

— Cred că e timpul să renunți la aiureala asta, domnule Rowse. Vezi dumneata, înainte ca anumite... animale... să-i curme chinurile, răposatul dumitale prieten Herr Kleist s-a arătat destul de comunicativ.

Rowse se întoarse spre el, înfuriat la culme.

— În ziare s-a scris că a fost ucis de traficanții de droguri, ca răzbunare pentru ce le-a făcut.

— Din păcate, nu. Oamenii care s-au ocupat de el sunt într-adevăr implicați în traficul de droguri. Însă principala lor modalitate de a-și demonstra entuziasmul constă în plasarea de bombe în localuri, mai cu seamă în Anglia.

— Dar de ce? Ce naiba au avut afurisiții ăia de irlandezi cu Ulrich?

— N-au avut nimic, dragul meu Rowse. Au vrut să afle ce căutai de fapt la Hamburg şi s-au gândit că s-ar putea să ştie prietenul dumitale. Sau măcar să bănuiască. Lucru perfect adevărat. Era de părare că toate bazaconiile alea despre teroriştii americani „fictivi" ascundeau un scop total diferit. Această informaţie, coroborată cu alte mesaje primite de la Viena, m-au făcut să cred că ar fi interesant să stau de vorbă cu dumneata. Sper că nu m-am înşelat. Pentru binele dumitale, sper sincer că nu m-am înşelat. Şi uite că a sosit momentul să vorbim. Dar nu aici.

Doi bărbaţi se iviseră între timp în spatele lui Rowse. Erau bine făcuţi şi aveau tenul măsliniu.

— Cred c-o să facem o plimbare, spuse al-Mansour.

— E o plimbare din care te întorci? întrebă Rowse.

Hakim al-Mansour se ridică.

— Asta depinde foarte mult de capacitatea dumitale de-a răspunde satisfăcător la câteva întrebări simple, rosti el.

McCready stătea la pândă când maşina ieşi din drum, după ce plecă din faţa porticului hotelului Apollonia şi după ce Danny îi semnalase apropierea din cealaltă parte a văii. Văzu autoturismul libienilor şi pe Rowse pe bancheta din spate, părăsind hotelul încadrat de cei doi „grei".

— Îi urmărim, şefule? întrebă Bill de pe bancheta din spate a Orionului.

— Nu, spuse McCready. Dacă încercăm să ne ţinem după ei pe serpentinele alea periculoase, e sinucidere curată. Dacă aprindem farurile, ne dăm singuri de gol. Al-Mansour şi-a ales bine terenul. În caz că Rowse se întoarce, o să ne spună ce s-a întâmplat. În caz că nu... Ei bine, cel puţin a intrat în sfârşit în joc. Acum tocmai se cercetează momeala. Până dimineaţa o să ştim dacă a fost înghiţită sau respinsă. Să nu uit, Bill, poţi să intri în hotelul ăla fără să te vadă nimeni?

Bill îl privi ca şi cum ar fi fost obiectul unei insulte impardonabile.

— Vâră-i asta pe sub uşă, spuse McCready şi-i înmână sergentului o broşură turistică.

CĂLĂTORIA cu maşina dură o oră. Rowse se sili să nu se uite în jur. De două ori însă, după ce şoferul libian

abordase serpentinele în ac de păr, Rowse izbuti să-şi arunce ochii pe drumul pe care veniseră. În spatele lor nu se zărea lumina nici unui far al unei alte maşini. În două rânduri şoferul opri pe margine, stinse farurile şi aşteptă cinci minute. Nu-i depăşi nimeni. Chiar înainte de miezul nopţii ajunseră la o vilă impunătoare şi trecură de nişte porţi din fier forjat. Rowse se trezi dat jos din maşină şi împins pe o uşă deschisă de un alt libian de categorie grea. Dacă-l punea la socoteală şi pe al-Mansour, erau cinci contra unu. Nici n-avea rost să încerce.

În plus, în sufrageria în care tocmai intrase cu forţa îl mai aştepta un bărbat, un individ ce se apropia de cincizeci de ani, solid, cu maxilare puternice şi cu burtă. Avea o figură severă, ba chiar răutăcioasă, şi mâini roşii. Era limpede că nu avea de-a face tot cu un libian. De fapt, Rowse îl recunoscu fără eforturi, deşi nu dădu nici un semn că ar fi făcut-o. Chipul făcea parte din acel album al ticăloşilor ţinut la zi de McCready, care i-l prezentase ca pe una din mutrele peste care era posibil să dea într-o bună zi, dacă accepta să pătrundă în lumea terorismului şi a Orientului Mijlociu.

Frank Terpil era un renegat care făcuse parte din CIA şi fusese concediat de Agenţie în 1971. La puţin timp după aceea, se dedicase adevăratei şi foarte productivei lui vocaţii existenţiale – furnizarea de instrumente de tortură şi cunoştinţe despre activităţile teroriste în folosul Ugandei lui Idi Amin. Înainte ca monstrul ugandez să fie răsturnat de la putere, iar sinistrul lui Birou pentru Controlul Statului să fie distrus, i-l prezentase pe american lui Muammar Gaddafi. De atunci Terpil, câteodată împreună cu un alt renegat, Edwin Wilson, se specializase în punerea la dispoziţie a unei game largi de tehnologii şi dispozitive teroriste în beneficiul celor mai active grupuri din Orientul Mijlociu, rămânând însă definitiv în serviciul dictatorului libian.

Deşi trecuseră peste cincisprezece ani de când nu mai făcuse parte din comunitatea serviciilor de informaţii occidentale, în Libia continua să fie considerat expertul în probleme americane. Asta îl ajuta de minune să ascundă faptul că încă înainte de sfârşitul anilor optzeci ajunsese să nu prea mai fie la curent cu ce se întâmpla.

Lui Rowse i se spuse să se aşeze pe un scaun în mijlocul camerei. Aproape tot mobilierul era acoperit cu huse de protecţie. Era limpede că vila era o reşedinţă de vacanţă a unei familii înstărite care o închisese pe durata iernii. Libienii se foloseau de ea doar pentru noaptea aceea, motiv pentru care Rowse nici măcar nu fusese legat la ochi.

Al-Mansour dădu la o parte o husă de protecţie şi se aşează cu un aer aristocratic pe un scaun cu spătar înalt şi tapiţat cu brocart. Deasupra lui Rowse atârna un singur bec. La un semn al lui al-Mansour, Terpil se apropie anevoie.

— Aşa, băiete, ia hai să stăm niţel de vorbă. Te tot învârţi prin Europa şi cauţi arme. Arme cu totul speciale. De fapt, ce naiba pui la cale?

— Strâng material pentru un nou roman. Am încercat să explic de nu ştiu câte ori. E vorba de o carte. Cu asta mă ocup, din asta trăiesc. Scriu romane de aventuri. Despre soldaţi, spioni şi teroriştі – teroriştі fictivi.

Terpil îl lovi o dată peste faţă, nu foarte tare, dar suficient ca să-i dea de înţeles că are rezerve nebănuite în domeniu.

— Termină cu prostiile, îi spuse el fără duşmănie. Într-un fel sau altul tot o să scot adevărul de la tine. Ziceam să procedăm fără să te doară, deşi mie unul mi-e totuna. Pentru cine lucrezi de fapt?

Rowse făcu în aşa fel încât povestea să iasă la iveală încet, conform instrucţiunilor, uneori amintindu-şi diverse lucruri cu exactitate, alteori fiind nevoit să-şi pună memoria la încercare.

— Ce revistă?

— *Soldier of Fortune.*

— Ce număr?

— Aprilie... Mai, anul trecut. Da, mai, nu aprilie.

— Care era conţinutul anunţului?

— „CĂUTĂM EXPERT ÎN ARME, ZONA EUROPEANĂ, PENTRU O MISIUNE INTERESANTĂ..." Ceva de genul ăsta. Se dădea numărul unei căsuţe poştale.

— Pe dracu. Cumpăr fiecare număr al revistei şi n-am găsit nici un anunţ care să semene cu ăsta.

— Cu toate acestea, a fost. Se poate verifica.

— Fii sigur că o s-o facem, murmură al-Mansour dintr-un colț al camerei, notându-și ceva cu un stilou subțire cu peniță de aur într-o agendă Gucci.

Rowse știa că Terpil încercase o cacealma. Existase un asemenea anunț în coloanele lui *Soldier of Fortune*. Îl descoperise chiar McCready, ale cărui telefoane date unor prieteni din CIA și FBI avuseseră menirea, sau cel puțin asta era speranța sinceră a lui Rowse, să aranjeze ca autorul anunțului să nu poată nega că primise un răspuns din partea domnului Thomas Rowse din Anglia.

— Și zici că i-ai scris și tu.

— Corect. Pe hârtie obișnuită și dându-i adresa, câteva date despre pregătirea de specialitate și domeniile de bază. Precum și instrucțiuni pentru un eventual răspuns.

— Ce anume?

— Un mic anunț în ziarul *Daily Telegraph* din Londra, spuse Rowse, recitând conținutul pe care-l învățase pe de rost.

— Anunțul a apărut? Au luat legătura?

— Da.

— În ce zi?

Rowse îi comunică data exactă. Octombrie trecut. Tot McCready găsise și celălalt anunț. Fusese ales la întâmplare – un text mic și perfect plauzibil din partea unui cetățean englez nevinovat, însă având o formulare ce se potrivea de minune. Comitetul de redacție de la *Daily Telegraph* acceptase să modifice registrele, în așa fel încât acestea să arate că anunțul fusese dat de cineva din Statele Unite, care plătise în numerar.

Interogatoriul continuă. Telefonul îl dăduse din America după ce mai apăruse un anunț și în *New York Times* (La rândul lui, și acesta fusese descoperit după mai multe ore de cercetări – un anunț autentic, însoțit de un număr de telefon din Anglia. Până și numărul de acasă al lui Rowse fusese schimbat ca să corespundă relatării).

— De ce-ai mers pe ocolite până ai luat legătura?

— Am crezut că e bine să dau dovadă de discreție, în caz că autorul primului anunț ar fi fost nebun. Pe de altă parte, mi-am făcut socoteala că atitudinea asta secretoasă o să facă impresie.

— Şi a făcut?

— Se pare că da. Vorbitorul a spus că i-a plăcut cum stăteau lucrurile şi a fixat o întâlnire.

Când? În noiembrie trecut. Unde? La hotelul Georges Cinq din Paris. Cum arăta?

— Tinerel, bine îmbrăcat, ştia să vorbească. Nu era trecut în registrul hotelului, am verificat. Se dăduse drept un oarecare Gavin Pollard. Nume fals, fără îndoială. Tipul clasic de „pramatie".

— Ce?

— Profesionist, ambiţios, tinerel şi elegant, mârâi al-Mansour. Nu prea mai eşti pe faţă.

Terpil se făcu roşu la faţă. Bineînţeles că văzuse acronimul de atâtea ori, însă îl uitase.

Ce a spus? A spus că era reprezentantul unui grup de oameni ultraradicali care se săturaseră până peste cap de administraţia Reagan, de ostilitatea ei faţă de sovietici şi faţă de lumea a treia şi mai ales de modul cum folosiseră americanii avioanele şi banii contribuabililor ca să bombardeze femeile şi copiii din Tripoli în aprilie trecut.

— Ţi-a dat cumva o listă cu ce voia?

— Da.

— Asta e lista?

Rowse se uită la foaia de hârtie. Era o copie a listei pe care i-o arătase lui Kariaghin la Viena. Rusul avea o memorie de invidiat.

— Da.

— Mine Claymore, pentru Dumnezeu. Semtex-H. Serviete-capcană. Marfă de înaltă clasă. La ce naiba le trebuiau toate astea?

— A spus că oamenii lui voiau să dea o lovitură, una adevărată. A pomenit ceva de Casa Albă. Şi de Senat. Mi s-a părut că ţine morţiş la chestia cu Senatul.

Apoi se lăsă descusut şi în problema banilor, dându-le încetul cu încetul toate informaţiile. Le povesti şi despre contul de la Kreditanstalt din Aachen, unde se găsea o jumătate de milion de dolari (Mulţumită lui McCready, chiar exista un asemenea cont, deschis exact în perioada respectivă. În plus,

păstrarea secretului nu era defel ireproşabilă. Libienii puteau să obţină confirmarea dacă aveau de gând.)

— Şi pentru cât te-ai implicat?

— A existat un comision de 20%. O sută de mii de dolari.

— Mizilic.

— Pentru mine nu.

— Păi parcă scriai romane de aventuri.

— Care nu se vând chiar atât de bine, cu toată reclama făcută de editor. Am vrut să câştig nişte pituie.

— Pituie?

— Şilingi, murmură al-Mansour. Echivalentul englez pentru „biştari" sau „mălai".

La patru dimineaţa Terpil şi al-Mansour simţiră nevoia să discute între patru ochi şi se mutară într-o cameră alăturată, unde vorbiră fără să fie auziţi de nimeni.

— Chiar ar putea exista un grup radical în State gata să provoace pagube mari Casei Albe şi Senatului? întrebă al-Mansour.

— Cum să nu, răspunse americanul mătăhălos, care ura locul unde se născuse. Într-o ţară atât de mare dai peste tot felul de ciudaţi. Dumnezeule, o mină Claymore într-o servietă lăsată pe gazonul din faţa Casei Albe. Poţi să-ţi închipui?

Al-Mansour putea foarte bine. Mina Claymore este una dintre cele mai distrugătoare arme împotriva omului din câte s-au inventat vreodată. Având forma unui disc, ea sare în aer în momentul detonării, iar pe urmă trimite mii de rulmenţi cu bile în toate direcţiile, la nivelul taliei. O singură parte a acestei arme poate ciopârţi sute de oameni. Activată pe peronul unei gări obişnuite, o mină Claymore ar lăsa în viaţă doar câţiva din cei peste o mie de navetişti prezenţi în medie în zona respectivă. Din acest motiv, America se opune cu toată puterea vânzării de mine Claymore. Însă există întotdeauna şi alte versiuni de fabricaţie...

La patru şi jumătate cei doi bărbaţi se întoarseră în sufragerie. Deşi Rowse nu-şi dădea seama, zeii îşi întorseseră faţa spre el în noaptea aceea. Al-Mansour trebuia să-i arate urgent conducătorului său progresele înregistrate, pentru a-i satisface setea nepotolită de răzbunare împotriva Americii, în

timp ce Terpil era obligat să le demonstreze gazdelor sale că era în continuare consultantul ideal în problemele legate de America şi de Occident. În cele din urmă, ambii dădură crezare poveştii lui Rowse pur şi simplu fiindcă îşi puseseră în cap s-o ia de bună, aşa cum se întâmplă de fapt de atâtea ori şi în viaţa de zi cu zi.

— Poţi să pleci, domnule Rowse, spuse al-Mansour pe un ton liniştit. O să verificăm, firește, iar eu o să ţin legătura. Rămâi la Apollonia până când o să te întâlneşti fie cu mine, fie cu un mesager pe care o să-l trimit.

Cei doi „grei" care-l aduseseră îl duseră înapoi cu maşina şi-l lăsară în faţa uşii hotelului înainte de a-şi continua drumul. Când intră în camera lui aprinse lumina, întrucât zorii încă nu reuşiseră să pătrundă în încăperea orientată spre vest. De cealaltă parte a văii, Bill, care era de serviciu, îşi activă emiţătorul şi-l trezi pe McCready, aflat în camera de hotel din Pedulas.

Rowse se aplecă şi culese ceva de pe covoraşul de la intrarea în cameră. Era o broşură care-i invita pe oaspeţi să viziteze istorica mănăstire Kikko şi să admire icoana aurită a Fecioarei. Lângă paragraful respectiv cineva adăugase cu creionul: 10 a.m.

Rowse îşi potrivi ceasul deşteptător ca să-l scoale după trei ore.

— Să-l ia dracu pe McCready, spuse el şi adormi.

CAPITOLUL PATRU

KIKKO, cea mai mare mănăstire din Cipru, fusese înălțată în secolul al doisprezecelea de către împărații Bizanțului. Aceştia aleseseră bine locul, ținând cont şi de faptul că viețile călugărilor trebuiesc duse în meditație, izolare şi asceză.

Impresionantul edificiu se ridică pe un pisc situat în stânga văii Maratassei şi este relativ greu accesibil, putându-se ajunge la el doar pe două drumuri, câte unul din fiecare parte. La o oarecare distanță acestea se unesc şi formează o singură cale de acces ce se oprește la poartă mănăstirii.

Aidoma împăraților Bizanțului, şi McCready ştiuse să-şi aleagă locul. Danny rămăsese în căsuța de piatră care se afla în fața hotelului şi de cealaltă parte a văii, supraveghind ferestrele cu draperiile trase ale camerei unde dormea Rowse, în timp ce Bill plecase înainte la Kikko, pe o motocicletă procurată de Marks, şoferul vorbitor de greacă. Încă înainte de ivirea zorilor sergentul de paraşutişti era deja bine ascuns printre pinii ce străjuiau singurul drum care ducea la mănăstire.

Asistă la sosirea lui McCready în maşina condusă de Marks şi se uită să vadă cine mai vine. Dacă şi-ar fi făcut apariția vreunul din membrii trioului irlandez sau maşina libiană (căreia îi luaseră numărul), McCready ar fi fost pus în gardă prin trei semnale scurte în emițător şi s-ar fi evaporat. Însă în dimineața aceea de mai singurii care se încumetau să urce erau grupurile obişnuite de turişti, majoritatea greci şi ciprioți.

În timpul nopții, directorul secției din Nicosia îşi trimisese unul din tinerii angajați la Pedulas ca să ducă vreo câteva

mesaje de la Londra, precum și un al treilea emițător. Acum fiecare membru al grupului, atât McCready cât și cei doi sergenți, aveau câte unul.

La opt și jumătate, Danny raportă că Rowse își făcuse apariția pe terasă, unde mânca un mic dejun ușor, format din cornuri și cafea. Nu se vedea nici urmă de Mahoney și de cei doi ciraci ai lui, de „fustița" întâlnită de Rowse cu o seară înainte sau de vreunul din ceilalți oaspeți ai hotelului.

— Arată obosit, spuse Danny.

— N-a zis nimeni că venim aici în vacanță, i-o tăie McCready din locul său din curtea bisericii, la douăzeci de mile distanță.

La nouă și douăzeci Rowse plecă, iar Danny dădu raportul. Rowse ieși cu mașina din Pedulas, trecu pe lângă impresionanta biserică pictată a arhanghelului Mihail care domina satul dintre munți și se îndreptă spre nord-vest, încadrându-se pe drumul care ducea la Kikko. Danny continuă să stea de pază la hotel. La nouă și jumătate camerista intră în camera lui Rowse și dădu în lături perdelele, fapt care-i ușură munca lui Danny. Același lucru se întâmplă apoi și în alte camere aflate în acea parte a hotelului care dădea spre vale. În ciuda soarelui care începuse să-i intre în ochi, sergentul se văzu răsplătit de imaginea Monicăi Browne, care făcu timp de zece minute exerciții de respirație, stând goală pușcă în fața ferestrei.

— E mai ceva ca-n South Armagh, murmură veteranul recunoscător.

La zece fără zece Bill raportă că îl reperase pe Rowse, care începuse să urce drumul abrupt și șerpuitor care ducea la Kikko. McCready se ridică și intră în mănăstire, minunându-se la gândul muncii imense prin care fuseseră cărate blocurile masive de piatră în vârful muntelui și extaziindu-se în fața dibăciei meșterilor ce pictaseră în foiță aurie, albastră și stacojie frescele care împodobeau interiorul unde persista mirosul dulceag al tămâiei.

Rowse îl găsi în fața renumitei icoane de aur a Fecioarei. Afară Bill se asigură că lui Rowse nu-i crescuse nici o „codiță" și-i dădu de știre lui McCready prin două semnale care se auziră slab în emițătorul purtat de acesta în buzunarul de la piept.

— Se pare că eşti curat, murmură McCready când Rowse apăru lângă el.

Faptul că vorbeau încet nu era deloc ciudat. Şi ceilalţi turişti din jurul lor discutau tot în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu tulbure pacea profundă a locului sfânt.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început, îi sugeră McCready. Parcă ţin minte că te-am condus la aeroportul din La Valletta înainte de scurta vizită la Tripoli. Din clipa aceea toate amănuntele, te rog.

Rowse se conformă şi începu cu începutul.

— Aha, deci te-ai întâlnit cu vestitul Hakim al-Mansour, spuse McCready după câteva minute. Nici n-am îndrăznit să cred că o să vină personal la aeroport. Înseamnă că mesajul trimis de Kariaghin de la Viena l-a pus rău de tot pe jar. Mai departe.

McCready avu confirmarea parţială a relatării lui Rowse prin propriile observaţii sau prin cele ale sergenţilor, legate, de pildă, de tânărul agent măsliniu care-l urmărise pe Rowse pe drumul de întoarcere al acestuia spre La Valletta şi la urcarea în avionul de Cipru, precum şi de al doilea agent din Nicosia, care se ţinuse după el până se îndreptase spre munţi.

— I-ai văzut pe cei doi sergenţi care sunt cu mine? Foştii tăi colegi?

— Absolut deloc. Trebuie să mă convingi că sunt aici, spuse Rowse.

Îşi ridicară amândoi privirile spre Madona care se uita la ei cu nişte ochi liniştiţi şi plini de milă.

— A, sigur că sunt, n-avea grijă, răspunse McCready. În clipa asta unul din ei e afară ca să vadă dacă nici unul din noi n-a fost urmărit. Sincer să fiu, participă cu plăcere la aventurile tale. După ce se termină toată povestea asta puteţi să beţi un pahar împreună. Însă nu acum. Aşa deci... După ce-ai ajuns la hotel...

Rowse trecu destul de repede peste perioada respectivă, oprindu-se la momentul când îl văzuse pe Mahoney cu cei doi prieteni.

— Stai puţin, şi fata? Cine e?

— O simplă cunoştinţă de vacanţă. O crescătoare de cai de curse din America. Aştepta să-i sosească trei armăsari arabi

pe care i-a cumpărat săptămâna trecută la târgul anual de la Hama, în Siria. Monica Browne, cu „e" la sfârșit. Nu-ți face probleme, doar am luat cina împreună.

— Ești sigur?

— Da, Sam, foarte sigur. O simplă cunoștință, întâmplător una foarte drăguță.

— Am observat, mormăi McCready. Continuă.

Rowse povesti despre sosirea lui Mahoney și despre privirile bănuitoare pe care le surprinsese femeia cu care luase cina pe terasă.

— Crezi că te-a recunoscut de-atunci de la benzinărie?

— N-ar fi avut cum, spuse Rowse. Aveam o căciuliță de lână trasă până la ochi, eram neras de câteva zile și eram pe jumătate ascuns de una din pompe. Nu, așa se uită la toți englezii după ce le aude accentul. Doar știi cât ne urăște pe toți.

— Așa o fi. Mai departe.

Apariția neașteptată a lui Hakim al-Mansour și interogatoriul pe timp de noapte luat de Frank Terpil i se părură efectiv interesante lui McCready. Îl opri de zece ori pe Rowse ca să clarifice diverse amănunte. Dezinformatorul avea la el o carte cartonată despre bisericile și mănăstirile bizantine din Cipru. În timp ce Rowse vorbea, el își nota de zor în carte, scriind peste textul tipărit în greacă. Vârful creionului său nu lăsă nici un fel de urme – acestea aveau să apară mai târziu, după aplicarea substanțelor chimice. Pentru eventualul privitor, era un simplu turist care făcea însemnări despre ceea ce vedea în jur.

— Până aici toate bune, spuse gânditor McCready. Operațiunea de livrare a armelor pare pusă la punct și așteaptă unda verde. Faptul că Mahoney și al-Mansour își fac apariția la același hotel din Cipru n-are cum să însemne altceva. Trebuie să aflăm când, unde și cum. Pe uscat, pe mare sau pe calea aerului? De unde și încotro. Și evident mijlocul de transport. Camion, avion utilitar sau cargobot?

— Tot mai crezi că o să meargă mai departe și n-o să oprească operațiunea?

— Sunt sigur.

N-avea rost să-i spună lui Rowse și chiar era mai bine ca acesta să nu știe. Însă între timp se mai primise un mesaj din partea medicului libian care avea grijă de Muammar Gaddafi. La

momentul respectiv, avea să fie vorba de un transport multipartit. O anumită cantitate de arme era destinată grupării ETA a separatiștilor basci din Spania. O cantitate mai mare urma să intre în posesia grupului ultrastângist francez L'Action Directe. Un al treilea minitransport avea drept destinatar micul, dar extrem de periculosul grup terorist belgian CCC. Un cadou important aștepta și Facțiunea Armatei Roșii din Germania, din care jumătate urma să fie folosit, fără îndoială, în barurile frecventate de soldații americani. În fine, mai mult de jumătate din cantitatea totală a transportului avea să ajungă la IRA.

Se transmisese totodată că una din misiunile IRA era asasinarea ambasadorului american la Londra. McCready bănuia că IRA, preocupată de propriile operațiuni de strângere a fondurilor în America, avea să paseze altcuiva respectiva misiune, probabil nemților din Facțiune, urmași ai organizației Baader-Meinhof, o grupare destul de redusă numeric, însă totuși primejdioasă și dispusă să preia orice tip de asasinate în schimbul unor arme.

— Te-au întrebat unde vrei să trimiți transportul pentru grupul de teroriști americani, dacă totuși acceptă să vândă?

— Da.

— Și le-ai spus?

— Oriunde în Europa Occidentală.

— Planuri de transportare în State?

— Le-am zis ce m-ai învățat: că o să mut toată marfa, care nu ocupă foarte mult loc, de unde ei or s-o livreze la un garaj închiriat de care am cunoștință doar eu. O să mă întorc cu o dubă sau o rulotă prevăzută cu mai multe compartimente ascunse în pereți. O să străbat Danemarca la volanul dubiței, o să iau feribotul până în Suedia, o să ajung în Norvegia, iar de-acolo o să folosesc una din numeroasele nave de transport care merg în Canada. Un turist ca atâția alții, care își petrece vacanța vizitând fel de fel de locuri.

— Le-a plăcut?

— Lui Terpil da. A zis că i se pare o treabă dichisită. Al-Mansour a obiectat pe motiv că asta implica traversarea câtorva frontiere de stat. I-am explicat că în timpul sezonului estival Eugopa e plină de furgonete de soiul ăsta și că o să zic, ori de câte ori o să fie cazul, că mă duc să-mi iau nevasta și

copiii, care vin cu avionul în următoarea capitală de pe traseu. A dat din cap de câteva ori..

— În regulă. Ne-am făcut treaba. Acum trebuie să aşteptăm şi să vedem dacă i-am convins. Sau dacă setea lor de-a se răzbuna pe Casa Albă o să fie mai puternică decât nevoia firească de a-şi lua măsuri de precauţie. S-au mai întâlnit cazuri.

— Ce urmează? întrebă Rowse.

— Tu te-ntorci la hotel. Dacă tipii înghit chestia cu americanii şi-ţi fac şi ţie porţie la transport, al-Mansour o să ia legătura cu tine. Fie personal, fie prin curier. Urmează-i instrucţiunile întocmai. O să ne vedem doar când o să poţi să-mi prezinţi situaţia fără nici un fel de risc.

— Şi dacă nu? Dacă n-o înghit?

— Atunci or să-ncerce să-ţi închidă gura. Probabil că or să le ceară lui Mahoney şi băieţilor lui să se ocupe de tine ca să-şi demonstreze buna credinţă. Asta o să-ţi dea ocazia unei răfuieli directe cu Mahoney. Iar sergenţii vor fi pe-aproape. La momentul oportun or să-ţi salveze pielea.

Pe dracu, îşi zise Rowse. Asta o să le arate că Londra ştia de toată povestea. Irlandezii or să se împrăştie şi toată marfa o să ajungă la ei pe altă rută, altcândva şi în alt loc. Dacă al-Mansour avea de gând să-i vină de hac, direct sau indirect, trebuia să acţioneze pe cont propriu.

— Vrei un semnalizator de avertizare? întrebă McCready. Ceva care să ne aducă în fuga cea mai mare?

— Nu, răspunse scurt Rowse.

N-avea nici un rost să ţină aşa ceva la el. Oricum n-ar fi venit nimeni.

— Atunci întoarce-te la hotel şi aşteaptă, spuse McCready. Şi încearcă să nu te laşi vlăguit de frumoasa doamnă Browne. Cu „e" la sfârşit. S-ar putea să ai nevoie de toate forţele mai încolo.

Cu acestea zise, se amestecă printre ceilalţi turişti. În sinea lui, ştia la fel de bine că nu putea interveni dacă libienii sau irlandezii voiau să-i ia gâtul lui Rowse. Lucrul pe care se hotărâse efectiv să-l facă, în cazul în care vulpoiul libian nu-l crezuse pe Rowse, era să aducă un număr mult mai mare de supraveghetori şi să nu-l scape din ochi pe Mahoney. Dacă el o lua din loc, înseamnă că se pregătea şi punerea în mişcare a

transportului. Faptul că dăduse peste Mahoney era cel mai sigur indiciu referitor la direcția și destinația mărfii.

Rowse termină de vizitat mănăstirea și ieși la lumina strălucitoare a soarelui ca să-și găsească mașina. Din locul aflat între pini, pe dealul de sub mormântul fostului președinte Makarios, Bill îl văzu plecând și-l anunță pe Danny că omul lor se întorcea la hotel. După zece minute plecă și McCready cu mașina condusă de Marks. La coborârea dealului luară din drum un țăran cipriot care aștepta pe margine și în acest fel îl aduseră pe Bill înapoi în Pedulas.

După prima treime a călătoriei de trei sferturi de oră, emițătorul lui McCready se trezi la viață. Era Danny.

— Mahoney și băieții lui tocmai au intrat în camera omului nostru. S-au apucat de percheziție și o fac cum scrie la carte. Să ies în drum și să-l previn?

— Nu, spuse McCready, rămâi pe loc. Ținem legătura.

— Dacă bag viteză poate-l prindem din urmă, sugeră Marks.

McCready se uită la ceas cu un gest mecanic, fără să calculeze distanța și viteza cu care trebuia să ajungă la Pedulas.

— Prea târziu, spuse el, oricum nu l-am mai prinde.

— Bietul Tom, șopti Bill de pe bancheta din spate.

Sam McCready își ieși din fire, fapt neobișnuit în relațiile cu subalternii.

— Dacă dăm greș și rahatul ăla de transport intră în țară, să-i vezi atunci pe bieții cumpărători de la Harrods, bieții turiști din Hyde Park, bietele femei și bieții copii din toată țara asta afurisită, se răsti el.

Până la Pedulas nimeni nu mai scoase o vorbă.

Cheia lui Rowse atârna în continuare de un cui la recepție. O luă singur – recepționerul nu era acolo – și urcă scările. Broasca de la cameră nu avea nimic; Mahoney folosise cheia, iar pe urmă o dusese înapoi în hol. Însă ușa era descuiată. Rowse crezu că era camerista care nu terminase de făcut patul, așa că intră fără să stea pe gânduri.

Aproape în aceași secundă, un brânci puternic al bărbatului aflat în spatele ușii îl împinse în față, făcându-l să se împleticească. Ușa se închise cu zgomot, accesul la ea fiind apoi blocat de un individ voinic. Fotografiile de la distanță efectuate

de Danny fuseseră deja trimise la Nicosia prin curier înainte de ivirea zorilor, expediate prin fax la Londra şi identificate. Bărbatul solid era Tim O'Herlihy, un ucigaş din brigada din Derry, pe când cel mătăhălos şi roşcat care stătea lângă cămin era Eamonn Kane, un executant din Belfastul de Vest. Mahoney se aşezase în singurul fotoliu din încăpere, cu spatele la fereastra ale cărei perdele fuseseră trase la loc ca să filtreze lumina strălucitoare a zilei.

Fără un cuvânt, Kane îl înhăţă pe englezul nedumerit, îl întoarse cu faţa spre el şi-l lipi de perete. Nişte mâini iscusite îi pipăiră cât ai clipi din ochi cămaşa cu mâneci scurte şi fiecare crac al pantalonilor. Dacă ar fi avut la el semnalizatorul oferit de McCready, acesta ar fi fost descoperit, iar jocul ar fi luat sfârşit chiar în clipa aceea.

Camera era vraişte. Toate sertarele fuseseră deschise şi golite, iar conţinutul şifonierului fusese împrăştiat peste tot. Singura consolare a lui Rowse era că tot ce avea la el era perfect normal pentru un scriitor aflat într-o vizită de documentare – caiete, schiţa în linii mari a romanului, hărţi turistice, broşuri, o maşină de scris portabilă, haine şi o trusă de toaletă. Paşaportul se găsea în buzunarul din spate al pantalonilor. Kane îl scoase la iveală şi i-l aruncă lui Mahoney. Acesta îl răsfoi în grabă, însă fără să afle nimic nou.

— Aşa, paraşutistule, acum poate că o să-mi spui în sfârşit ce mama dracului cauţi aici.

Pe chip i se întipărise obişnuitul zâmbet fermecător, care însă nu i se citea şi în ochi.

— Habar n-am ce îndrugi, spuse Rowse indignat.

Pumnul lui Kane îl izbi pe Rowse în plexul solar. L-ar fi putut evita, însă O'Herlihy se afla în spatele lui, iar Kane într-o parte. Şansele erau destul de reduse chiar şi fără Mahoney. Tipii nu erau învăţători la şcoala de duminică. Rowse gemu şi se îndoi de şale, sprijinindu-se de zid şi respirând cu greu.

— Chiar aşa? Chiar aşa? întrebă Mahoney fără să se ridice. Ei bine, de obicei când vreau să lămuresc lucrurile nu mă folosesc de cuvinte, dar pentru tine, paraşutistule, o să fac o excepţie. Un prieten de-al meu din Hamburg te-a identificat acolo acum două săptămâni. Tom Rowse, fost căpitan în regimentul de paraşutişti – binecunoscutul fan-club al poporului

irlandez – care punea niște întrebări foarte ciudate. A fost de două ori în Insula de Smarald și uite-l că apare în inima Ciprului tocmai când eu și cu prietenii mei încercăm să ne petrecem vacanța în liniște și fără bătăi de cap. Așadar, repet întrebarea: ce cauți aici?

— Uite ce-i, spuse Rowse. De acord, am fost într-adevăr în regiment. Dar am plecat. N-am mai putut suporta. I-am denunțat pe toți ticăloșii de-acolo acum trei ani. Am ieșit definitiv din rândurile lor. Englezii m-ar lăsa să mor fără să miște un deget. Acum îmi câștig existența scriind romane. Romane de aventuri. Asta-i tot.

Mahoney îi făcu un semn din cap lui O'Herlihy. Pumnul venit din spate îl lovi pe Rowse în rinichi. Scoase un strigăt și căzu în genunchi. În ciuda raportului de forțe inegal, ar fi putut să răspundă și să-i vină de hac cel puțin unuia dintre ei, dacă nu cumva amândurora, înainte de-a o păți și el. Însă preferă să suporte durerea și să se prăbușească în genunchi. În ciuda aroganței lui Mahoney, bănuia că șeful teroriștilor era nedumerit. Evident că-i observase pe Rowse și Hakim al-Mansour stând de vorbă pe terasă în seara precedentă, înainte de-a pleca la volanul mașinii. Rowse se întorsese de la discuția aceea care durase toată noaptea. Iar Mahoney era pe punctul de-a se bucura de un mare serviciu făcut de al-Mansour. Nu, teroristul din IRA nu avea intenții ucigașe – cel puțin deocamdată. Nu făcea decât să se distreze.

— Mă minți, parașutistule, și nu-mi place. Chestia asta cu documentarea am mai auzit-o. Vezi tu, noi irlandezii suntem un popor cu mari înclinații literare. Iar unele întrebări pe care le-ai pus n-au nimic de-a face cu literatura. Prin urmare, ce faci aici?

— Scriu cărți de aventuri, șuieră Rowse. Cărțile de genul ăsta trebuie să plece de la lucruri foarte precise în ziua de azi. Generalizările și noțiunile vagi nu-ți mai folosesc la nimic. Uită-te la Le Carré și la Clancy. Crezi că ei nu se documentează până la ultimul amănunt? Astăzi e singura metodă valabilă.

— Zău? Și-atunci cum rămâne cu un anumit domn de pe celălalt mal, cu care ai vorbit aseară? E cumva unul din coautori?

— Asta ne privește pe noi doi. N-ai decât să-l întrebi.

— Am şi făcut-o, paraşutistule. Azi-dimineaţă, la telefon. Iar el mi-a cerut să nu te scap din ochi. Dacă ar fi fost după mine, le-aş fi spus băieţilor să te arunce de pe cel mai înalt munte de-aici. Dar prietenul meu m-a rugat să fiu cu ochii pe tine. Lucru pe care o să-l fac zi de zi şi noapte de noapte, până când o să pleci. Rugămintea lui s-a limitat la atât. Însă eu mai am ceva pentru tine, de dragul vremurilor de-altădată.

Kane şi O'Herlihy intrară în acţiune, iar Mahoney se mulţumi să asiste. Când pe Rowse nu-l mai ţinură picioarele căzu pe podea, chircindu-se şi apărându-şi pântecul şi organele genitale. Se afla prea jos ca să poată fi lovit din plin, aşa că îşi folosiră picioarele. Rowse îşi feri capul de eventualele lovituri care ar fi lăsat urme pe viaţă, simţind vârfurile pantofilor care îl izbeau în spate, în umeri, în piept şi în coaste şi sufocându-se de durere, până când întunericul izbăvitor se pogorî asupra lui după o lovitură în ceafă.

Îşi reveni aşa cum fac cei care supravieţuiesc unui accident de maşină, la început dându-şi seama că nu murise şi abia pe urmă fiind conştient de durerile puternice. Corpul îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă părea tot o rană.

Rămase întins pe burtă, timp în care cercetă modelul covorului. Apoi se întoarse, ceea ce se dovedi a fi o mişcare greşită. Îşi duse o mână la faţă. Pe obraz, sub ochiul stâng, se simţea o umflătură, însă în linii mari chipul părea acelaşi cu cel pe care-l vedea de ani de zile în oglindă când se bărbierea. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl săgetă din nou. Duse un braţ în spatele umerilor şi-şi găsi o poziţie ceva mai comodă.

— Ce dracu s-a întâmplat aici? se auzi întrebarea.

Monica Browne stătea în genunchi lângă el, ţinându-l cu un braţ pe după umeri. Îi atinse umflătura de sub ochiul stâng cu degetele reci şi mângâietoare ale mâinii drepte.

— Am trecut pe-aici şi am văzut uşa întredeschisă...

Ce coincidenţă, îşi zise Rowse, gândindu-se însă imediat la altceva.

— Probabil că am leşinat şi m-am lovit în cădere, spuse el.

— Înainte sau după ce-ai făcut ravagii prin cameră?

Rowse privi în jur. Uitase de sertarele deschise și de hainele împrăștiate. Ea îi deschise primii nasturi de la cămașă.

— Dumnezeule, dar știu c-ai tras o căzătură pe cinste, spuse ea apoi, ajutându-l să se ridice și ducându-l în pat.

Rowse se așeză, iar ea îl făcu să se întindă cu forța, îi ridică picioarele și-l rostogoli o dată până ajunse în mijlocul saltelei.

— Să nu pleci, rosti ea fără să fie nevoie. Am niște alifie la mine în cameră.

Se întoarse după câteva minute, închizând ușa și răsucind repede cheia în broască. Îi descheie cămașa de bumbac tip Sea Island și i-o dădu jos, scoțând niște sunete dezaprobatoare la vederea vânătăilor care începuseră să bată în albastru și care îi împodobeau pieptul și coastele.

Rowse se simți neputincios, dar ea părea că știe ce face. Deschise o sticluță și întinse încet cu degetele alifia pe porțiunile acoperite de vânătăi. Simți niște înțepături și scoase un geamăt.

— Îți face bine. Vindecă umflăturile și readuce culoarea inițială. Întoarce-te.

Îi dădu cu alifie pe vânătăile de pe umeri și de pe spate.

— Cum de umbli cu treburi de-astea la tine? mormăi el. Așa pățesc toți cei cu care iei masa?

— E pentru cai, spuse ea.

— Mii de mulțumiri.

— Nu te mai fandosi, are același efect și asupra bărbaților proști. Întoarce-te la loc.

Rowse o ascultă. Ea se aplecă deasupra lui, cu părul blond revărsându-i-se pe umeri.

— Te-au lovit și la picioare?

— Peste tot.

Îi deschise cureaua și fermoarul de la pantaloni și îl dezbrăcă fără probleme. Nu era ceva neobișnuit pentru o soție tânără al cărei soț bea prea mult. În afara unei mici umflături la fluierul piciorului drept, descoperi alte câteva pete vineții pe coapse, peste care așternu din nou puțină alifie. După ce treceau înțepăturile, senzația era foarte plăcută. Mirosul îi aminti de zilele când juca rugby la școală. Femeia se opri și puse deoparte sticla.

— Aia tot vânătaie să fie? întrebă ea.

El își coborî privirea spre șort. Nu, nu era o vânătaie.

— Slavă Domnului, murmură ea.

Se întoarse și duse mâna la spate, la fermoarul rochiei crem de șantung. Razele soarelui filtrate de perdele învăluiau camera într-o lumină delicată și odihnitoare.

— Unde-ai învățat să te pricepi la vânătăi? întrebă el.

Bătaia și masajul îl făcuseră să se simtă amețit și oricum avea capul greu.

— În Kentucky. Fratele meu mai mic era jocheu amator, răspunse ea. L-am și oblojit de câteva ori.

Rochia crem alunecă de pe ea și căzu cu un foșnet ușor. Purta chiloței Janet Reger și nu avea sutien. Nici n-ar fi avut ce face cu el, în ciuda sânilor mari și plini. Se întoarse spre Rowse, iar acesta înghiți în sec.

— Însă asta n-am învățat-o de la nici unul din frați, spuse ea.

Lui Rowse îi zbură gândul la Nikki, aflată undeva departe, în Gloucestershire. De când se însurase cu ea nu mai avusese nici o relație de genul ăsta. Pe de altă parte, își zise el, orice războinic are nevoie de mângâiere din când în când, iar dacă o refuză înseamnă că e neom.

Întinse mâinile ca s-o atingă în timp ce se suia pe el, însă ea îl prinse de încheieturi și i le sprijini de pernă.

— Stai cuminte, șopti ea. Ești mult prea bolnav ca să participi.

Însă pentru următoarea oră păru foarte mulțumită văzându-și contrazisă afirmația.

Înainte de ora patru se ridică și străbătu camera ca să dea în lături perdelele. Soarele trecuse de zenit și se îndrepta în direcția munților. În cealaltă parte a văii, sergentul pe nume Danny își reglă binoclul și mârâi:

— Fir-ar să fie, Tom, ticălos mai ești.

AVENTURA dură trei zile. Caii nu ajunseră din Siria și nici Rowse nu primi vreun mesaj din partea lui Hakim al-Mansour. Femeia ținu în permanență legătura cu agentul ei aflat pe țărm, însă de fiecare dată obținu același răspuns: „Mâine". Prin urmare, se plimbară prin pădure, ieșiră la

picnicuri mult deasupra livezilor de cireşi, acolo unde creşteau coniferele, şi făcură dragoste printre ăcele de pin.

Luară micul dejun şi cina pe terasă, în timp ce Danny şi Bill îi priveau în linişte din cealaltă parte a văii, iar Mahoney şi colegii lui le aruncau căutături fioroase de la bar.

McCready şi Marks rămaseră la pensiunea din satul Pedulas. Primul dintre ei mobiliză un număr mai mare de oameni ai secţiei din Cipru şi vreo câţiva agenţi din Malta. Atâta timp cât Hakim al-Mansour nu lua legătura cu Rowse ca să-i spună dacă povestea pe care o ticluiseră fusese sau nu acceptată, elementele-cheie erau irlandezul Mahoney şi cei doi colegi ai lui. Ei se ocupau de operaţiunea pusă la cale de IRA; câtă vreme rămâneau pe loc, nu avea să se treacă la etapa transportării propriu-zise. Cei doi sergenţi de paraşutişti aveau să se afle în preajma lui Rowse, gata să-i vină în ajutor. Ceilalţi aveau să-i supravegheze fără încetare pe membrii IRA.

În cea de-a doua zi, după ce Rowse şi Monica făcuseră dragoste pentru prima oară, echipa lui McCready îşi ocupase deja poziţiile, risipită pe dealuri, la diverse posturi de observaţie, şi concentrându-şi atenţia asupra tuturor drumurilor care veneau sau plecau din zonă.

Liniile telefonice ale hotelului fuseseră interceptate, iar microfoanele intraseră în acţiune. Cei însărcinaţi cu ascultarea se aflau la un hotel din apropiere. Puţini dintre noii veniţi vorbeau greaca, însă din fericire turiştii reprezentau ceva obişnuit în zonă, iar apariţia unui nou grup nu avu darul să trezească bănuieli.

Mahoney şi oamenii lui nu părăsiră deloc hotelul. Şi ei aşteptau ceva: o vizită, un telefon sau un mesaj înmânat personal.

În cea de-a treia zi Rowse se trezi ca de obicei imediat după ivirea zorilor. Monica dormi mai departe, lăsându-l pe Rowse să ia tava pe care se afla cafeaua de dimineaţă din mâinile ospătarului oprit în uşă. Ridicând ibricul ca să-şi toarne prima ceaşcă, văzu că sub el se găsea o hârtie împăturită. O puse între ceaşcă şi farfurioară, îşi turnă cafeaua şi intră cu ea cu tot în baie.

În mesaj era scris doar atât: CLUB ROSALINA, PAPHOS, 11 P.M. AZIZ.

Aici apărea o problemă, își spuse el, aruncând fragmentele mesajului la closet. N-o să-i fie ușor să scape de Monica timp de câteva ore, cât să facă un drum până la Paphos și înapoi, în puterea nopții.

Problema își găsi rezolvarea la amiază, când destinul interveni, luând chipul agentului maritim al Monicăi. Acesta dădu telefon ca s-o informeze că cei trei armăsari aveau să ajungă din Latakia în portul Limassol chiar în seara aceea și s-o roage să vină să semneze actele și să asiste la transportarea lor în grajdurile aflate în apropierea portului.

După plecarea ei, la ora patru, Rowse le făcu viața mai ușoară agenților de protecție, mergând pe jos până în satul Pedulas, sunându-l pe directorul hotelului Apollonia, spunându-i că fusese invitat la cină la Paphos în seara aceea și interesându-se care era drumul cel mai bun. Mesajul nu scăpă atenției ascultătorilor care i-l pasară lui McCready.

Clubul Rosalina se dovedi a fi un cazino situat în inima orașului vechi. Rowse își făcu apariția cu puțin înainte de unsprezece și zări imediat silueta zveltă și elegantă a lui Hakim al-Mansour, care se așezase la una din mesele de ruletă. Lângă el se afla un scaun gol, pe care Rowse se instală rapid.

— Bună seara, domnule Aziz. Ce surpriză plăcută.

Al-Mansour își înclină capul cu gravitate.

— *Faites vos jeux*, anunță crupierul.

Libianul puse un teanc de jetoane cu valoare ridicată pe câteva dintre numele mari. Roata se învârti, iar bila săltăreață căzu în cele din urmă pe numărul patru. Libianul nu manifestă nici cea mai mică nemulțumire când i se luară jetoanele. Cu suma pierdută acolo un țăran libian cu familia ar fi dus-o bine vreme de o lună.

— Mă bucur că ai venit, rosti al-Mansour la fel de grav. Am vești pentru dumneata. Spre bucuria dumitale, vești bune. E întotdeauna atât de plăcut să poți da vești bune.

Rowse se simți ușurat. Începuse să spere chiar din momentul când libianul trimisese un mesaj, în loc să-i ordone lui Mahoney să-l „facă pierdut" pe englez odată pentru totdeauna undeva în creierul munților. Acum însă lucrurile păreau a sta și mai bine.

Îl privi pe libianul care pierdu încă un teanc de jetoane.

Era obișnuit cu tentațiile jocurilor de noroc, considerând roata ruletei drept cel mai stupid și plictisitor obiect inventat vreodată. Însă jucătorii arabi pot fi comparați doar cu cei chinezi, motiv pentru care până și impasibilul al-Mansour era captivat de roata aceea care se învârtea.

— Îmi face plăcere să-ți spun, rosti al-Mansour punând la bătaie alte jetoane, că marele nostru conducător ți-a dat curs cererii. Echipamentul pe care-l cauți va fi pus la dispoziție – integral. Ia să vedem, ce-ai de zis?

— Sunt încântat, spuse Rowse. Sunt sigur că șefii mei or să știe... să folosească totul așa cum trebuie.

— Trebuie să sperăm din suflet că așa se va întâmpla. Acesta este, cum spuneți voi, soldații englezi, scopul exercițiului.

— Cum vrei să se efectueze plata? întrebă Rowse.

Libianul făcu un gest mărinimos cu mâna.

— Acceptă totul ca pe un dar din partea Jamahiriei Populare, domnule Rowse.

— Sunt foarte recunoscător. Sunt convins că și șefii mei vor fi la fel.

— Mă îndoiesc, fiindcă ai face o mare prostie dacă le-ai spune. Iar dumneata nu ești prost. Poate că ești mercenar, dar prost în nici un caz. Așadar, dat fiind că acum comisionul dumitale va fi nu de o sută de mii de dolari, ci de o jumătate de milion, poate că ai vrea să-mpărțim pe din două, ce zici? Jumi-juma e bine?

— Pentru fondul de luptă, firește.

— Firește.

Mai degrabă fondul de pensii, își zise Rowse, vorbind apoi cu voce tare:

— S-a făcut, domnule Aziz. Cum iau banii de la clienți, cum îți trimit jumătate.

— Trag nădejde, murmură al-Mansour.

De data asta câștigă, iar teancul de jetoane fu împins în direcția lui. Era încântat, în ciuda manierelor de om bine-crescut.

— Am un braț foarte lung, adăugă el.

— Ai încredere în mine, spuse Rowse.

— Ei bine, dragul meu, asta ar fi o insultă... în lumea noastră.

— Îmi trebuie date despre transport. De unde iau marfa și când.

— O să le ai. În curând. Ai solicitat un port din Europa. Cred că asta se poate aranja. Întoarce-te la Apollonia și o să luăm legătura în scurt timp.

Se ridică și-i dădu lui Rowse jetoanele rămase.

— Mai rămâi în cazino un sfert de oră, spuse el. Ține. Distracție plăcută.

Rowse așteptă cincisprezece minute, după care schimbă jetoanele pe numerar. Prefera să-i cumpere ceva frumos lui Nikki.

Ieși din cazino și se îndreptă agale spre mașină. Din cauza străzilor înguste ale orașului vechi, parcarea era o problemă chiar și în toiul nopții. Mașina lui se afla la două străzi distanță. Nu-i văzu pe Danny și Bill, postați fiecare în cadrul unei uși de-o parte și de alta a drumului. Când se apropie de mașină, un bătrân în pantaloni albaștri de doc și cu o bonetă pe cap aduna gunoiul strâns în rigolă cu o mătură de un metru.

— *Kali spera*, cârâi bătrânul măturător.

— *Kali spera*, răspunse Rowse, oprindu-se apoi în loc.

Bătrânul era unul din acei dezmoșteniți ai soartei care se ocupau de toate lucrurile înjositoare pretutindeni în lume. Își aminti de teancul de bancnote rămas de la al-Mansour, scoase o bancnotă cu valoare ridicată și o vârî în buzunarul de la piept al bătrânului.

— Dragul meu Tom, spuse măturătorul, am știut dintotdeauna că ai o inimă de aur.

— Ce naiba cauți aici, McCready?

— Fă-ți de lucru cu cheile de la mașină și spune-mi ce s-a întâmplat, rosti McCready, dând mai departe cu mătura.

Rowse făcu întocmai.

— Bine, spuse McCready. Se pare că e vorba de o navă. Asta înseamnă, probabil, că mica ta încărcătură o să fie pusă la un loc cu cealaltă, mult mai mare, destinată celor din IRA. Trebuie să sperăm că așa stau lucrurile. Dacă marfa ta pleacă pe altă rută și ajunge în altă parte cu un alt transport, ne întoarcem de unde-am plecat. La Mahoney. Însă ținând cont că tot ce-ai

cerut ar începea într-o furgonetă, s-ar putea să le trimită împreună. Ai idee în care port?

— Nu, știu doar că e în Europa.

— Întoarce-te la hotel și fă ce-ți spune individul, ordonă McCready.

Rowse se instală la volanul mașinii și plecă. Danny se luă după el pe o motocicletă, ca să se asigure că nu-l mai urmărea și altcineva. După zece minute, Marks sosi cu mașina în care se afla deja Bill ca să-l ia și pe McCready. Pe drumul de întoarcere acesta se așeză pe bancheta din spate și căzu pe gânduri.

Nava, dacă era vorba într-adevăr de o navă, nu era înregistrată sub pavilion libian. Ar fi fost prea bătător la ochi. Probabil că era un cargobot închiriat, cu un căpitan și un echipaj despre care nimeni nu știa nimic. În estul Mediteranei existau o sumedenie de asemenea nave, iar Ciprul era una din țările de înregistrare preferate.

Dacă era înregistrată pe plan local, trebuia să se deplaseze într-un port libian ca să ia armele, care probabil că aveau să fie ascunse sub o încărcătură perfect normală de lăzi de măsline sau curmale. Cei din IRA mai mult ca sigur că or să însoțească transportul. La plecarea din hotel, era foarte important să fie urmăriți până la platforma de încărcare, așa încât numele navei să poată fi notat pentru o ulterioară interceptare.

După identificarea numelui, nava avea să fie urmărită, conform planului, de un submarin prin intermediul periscopului. Submarinul era gata de acțiune și se găsea în afara apelor Maltei. Un aparat tip Nimrod aparținând RAF-ului și situat la baza aeriană engleză Akotiri din Cipru avea să ghideze submarinul până în apropierea cargobotului aflat în mișcare, făcându-se nevăzut imediat după aceea. Submarinul avea să se ocupe de rest până când navele de suprafață ale marinei regale puteau efectua interceptarea în apele Canalului Mânecii.

Avea nevoie de numele navei sau cel puțin de portul de destinație. Aflându-l pe acesta din urmă, le-ar fi putut cere prietenilor lui de la Lloyds Shipping Inteligence să descopere navele care solicitaseră locuri de ancorare în portul respectiv și numărul de zile pe care aveau să le petreacă acolo. Asta ar fi redus simțitor raza de acțiune. Ar fi fost posibil ca nici măcar să

nu mai aibă nevoie de Mahoney, cu condiția ca libienii să-i dea de știre lui Rowse.

Mesajul pentru Rowse sosi douăzeci și patru de ore mai târziu, la telefon. Nu era vocea lui al-Mansour, ci a altcuiva. Ulterior inginerii lui McCready descoperiră că era vorba de cineva din Biroul Poporului Libian cu sediul la Nicosia.

— Du-te acasă, domnule Rowse. Vei fi contactat acolo în scurt timp. Măslinele vor ajune la bordul unei nave, într-un port european. Se va lua legătura cu dumneata personal cu privire la sosire și la amănuntele legate de preluare.

McCready studie mesajul interceptat în camera lui de hotel. Suspectase al-Mansour ceva? Se hotărâse cumva să răspundă la cacealmaua lui Rowse cu o alta? Dacă bănuia care erau adevărații șefi ai lui Rowse, înseamnă că știa de asemenea că Mahoney și grupul lui se aflau la rândul lor sub supraveghere. În cazul ăsta, îi ordona lui Rowse să se întoarcă în Anglia ca să-l scape pe Mahoney de urmăritori? Posibil.

În eventualitatea în care nu era doar posibil, ci chiar adevărat, McCready se decise să joace la două capete. O să plece cu Rowse la Londra, dar supraveghetorii or să rămână în preajma lui Mahoney.

Rowse luă hotărârea să-i spună Monicăi dimineața. Se întoarse la hotel de la Paphos înaintea ei. Ea sosi de la Limassol la trei noaptea, roșie la față și agitată. Armăsarii erau în perfectă stare și fuseseră duși la un grajd de lângă Limassol, îi spuse în timp ce se dezbrăca. Mai trebuia să rezolve doar formalitățile de trecere și putea să-i aducă în Anglia.

Rowse se trezi devreme, însă ea i-o luase înainte. Privi locul gol din pat, după care ieși pe coridor să vadă dacă era la ea în cameră. La recepție primi un mesaj, un bilețel introdus într-un plic cu antetul hotelului.

„Dragă Tom, a fost frumos, dar s-a terminat. Mă întorc la soțul meu, la viața mea și la caii mei. Păstrează-mi o amintire frumoasă, așa cum voi face și eu. Monica".

Scoase un oftat. De două ori îi trecuse prin cap că ar fi putut fi altceva decât părea. Citindu-i însă biletul, își dădu seama că avusese dreptate de la bun început – era o femeie ca oricare alta. Iar el avea de asemenea o viață a lui, o căsuță la

țară, o carieră de scriitor și pe Nikki. Dintr-o dată i se făcu nespus de dor de Nikki.

Mergând cu mașina spre aeroportul din Nicosia, presupuse că ambii sergenți se aflau undeva în spatele lui. Lucru adevărat, însă McCready nu mai era cu ei. Cu ajutorul directorului secției din Nicosia, acesta găsise un avion de comunicații al lui Royal Air Force cu destinația Lyneham, Wiltshire, și se urcase la bordul lui, urmând să ajungă în Anglia înaintea cursei regulate British Airways.

Cu puțin înainte de amiază, Rowse se uită prin hublou și văzu masa verde a munților Trogdos dispărând treptat sub una din aripi. Se gândi la Monica, la Mahoney care sprijinea în continuare tejgheaua barului și la al-Mansour și-i păru bine că se întorcea acasă. În orice caz, se simțea mai în siguranță pe câmpiile înverzite din Gloucestershire decât în căldarea Levantului.

CAPITOLUL CINCI

ROWSE ATERIZĂ imediat după prânz, câştigând timp fiindcă din Cipru zburase spre vest. McCready ajunsese deja cu o oră înainte, fără ca Rowse să ştie. Ieşind din avion şi străbătând pista care făcea legătura cu terminalul, văzu o femeie îngrijită, îmbrăcată în uniforma companiei British Airways şi ţinând ridicat un carton pe care era scris: DOMNUL ROWSE.

Pasagerul se prezentă.

— A, aveţi un mesaj la biroul de informaţii al aeroportului, chiar lângă vamă, îl îndrumă ea.

Îi mulţumi nedumerit şi se îndreptă spre ghişeul de control al paşapoartelor. Nu-i spusese nimic lui Nikki, vrând să-i facă o surpriză. Mesajul era următorul: LA SCOTT'S. ORA OPT P.M. FAC CINSTE CU HOMARI!

Îi scăpă o înjurătură. Înseamnă că avea să ajungă acasă abia a doua zi dimineaţă. Maşina i se afla în parcarea pe termen lung. Fără îndoială că, dacă nu s-ar mai fi întors, Firma aceea ultraeficientă ar fi luat-o de acolo şi ar fi transportat-o la domiciliul văduvei.

Coborî din microbuzul pentru pasageri, îşi recuperă maşina şi-şi reţinu o cameră la unul din hotelurile aeroportului. Avu timp să facă o baie, să se bărbierească, să tragă un somn şi să-şi pună alt costum. Dat fiind că avea de gând să bea mult vin de calitate şi ţinând cont că plătea Firma, se hotărî să ia un taxi până în cartierul de vest al Londrei şi înapoi.

Mai întâi însă o sună pe Nikki. Aceasta se arătă nespus

de fericită, iar în vocea ei nestăpânită se putu desluși un amestec de ușurare și bucurie.

— N-ai păţit nimic, iubitule?

— Nu, totul e-n ordine.

— Și ai terminat?

— Da, documentarea e gata, cu excepţia câtorva amănunte suplimentare de care pot să mă ocup aici în Anglia. Cum te-ai descurcat?

— A, splendid. Ghici ce s-a întâmplat.

— Uluieşte-mă.

— La două zile după ce-ai plecat, a venit la mine un tip. Mi-a zis că se ocupa de mobilarea unui mare sediu al unei firme din Londra și căuta covoare și covoraşe de toate dimensiunile. Le-a cumpărat până la unul, tot ce-aveam în depozit. A plătit cu bani gheaţă. Șaisprezece mii de lire. Suntem bogaţi, iubitule.

Rowse își încleștă mâna pe receptor și-și aţinti ochii asupra reproducerii după Degas de pe perete.

— De unde era cumpărătorul ăsta?

— Domnul Da Costa? Din Portugalia. De ce?

— Brunet și cu pielea măslinie?

— Da, cam aşa ceva.

Arab, își zie Rowse. Libian. Asta însemna că, în timp ce Nikki se dusese în șura unde ţineau toate covoarele pe care le vindea el când nu se ocupa de scris, altcineva intrase în casă și probabil că introdusese un microfon în telefon. Era clar că domnului al-Mansour îi plăcea să nu lase nimic la voia întâmplării. Dacă i-ar fi dat un singur telefon imprudent lui Nikki din Viena, Malta sau Cipru, aşa cum fusese tentat s-o facă, s-ar fi dat de gol și toată misiunea s-ar fi dus de râpă.

— Mă rog, spuse el vesel, nu contează de unde era. Dacă a pus banii jos, înseamnă că e un tip cumsecade.

— Când vii acasă? îl întrebă ea emoţionată.

— Mâine dimineaţă. Să fii pe poziţie pe la nouă.

Se înfiinţă în incinta superbului restaurant pescăresc de pe Mount Street la opt și zece și fu condus la masa din colţ unde stătea McCready. Acestuia îi plăceau mesele din colţ. În felul ăsta fiecare din cei doi meseni stătea cu spatele la un perete, în unghi drept cu celălalt, venindu-le mai uşor să stea de vorbă decât dacă ar fi stat unul lângă altul, deși aşa ar fi putut vedea

amândoi întregul restaurant. „Ai grijă să n-o încasezi niciodată pe la spate", îi spusese cu ani în urmă unul din ofițerii care îl pregătiseră. Tipul fusese ulterior trădat de George Blake și „o încasase" într-una din celulele de interogatoriu ale KGB-ului. McCready își petrecuse o bună parte din viață cu spatele la perete.

Rowse comandă o porție de homari și ceru să i se prepare *à la Neuberg*. McCready mânca tot homari, însă reci și cu maioneză. Rowse așteptă până când ospătarul le turnă amândurora câte un pahar de Meursault și plecă, pomenind abia după aceea de misteriosul cumpărător al covoarelor. McCready mestecă o bucățică de homar Benbecula, înghiți și rosti simplu „drace", continuând cu o întrebare.

— Ai vorbit mult cu Nikki din Cipru înainte să-ți pună microfoane în telefonul de la hotel?

— Deloc, răspunse Rowse. Primul apel a fost de la hotelul Post House, cu câteva ore în urmă.

— Bine. De fapt, și bine și rău. Bine fiindcă n-a avut cum să te ia gura pe dinainte. Rău fiindcă al-Mansour e dispus să meargă atât de departe.

— Am impresia că merge chiar mai departe, spuse Rowse. Nu sunt foarte sigur, dar am impresia că m-a urmărit o motocicletă. O Honda. Atât la parcarea pe termen lung, când mi-am luat mașina în primire, cât și la Post House. N-am mai văzut-o din taxiul care m-a adus la Londra, însă circulația a fost foarte intensă.

— Fir-ar dracu-al dracu, făcu enervat McCready. Cred c-ai avut dreptate. În fundul barului se află o pereche care se tot uită prin crăpătură. Sunt cu ochii pe noi. Nu te întoarce, mănâncă mai departe.

— Un bărbat și-o femeie? Tinerei amândoi?

— Da.

— L-ai recunoscut pe vreunul?

— Cred că da. Pe tip în orice caz. Întoarce capul, cheamă-l pe ospătarul care se ocupă de vinuri și vezi dacă poți să-l identifici. Are părul lins și o mustață pleoștită.

Rowse se întoarse ca să-i facă semn ospătarului. Perechea se afla într-un capăt al barului Scott's, separat de principala sală de mese prin intermediul unui paravan. Rowse făcuse

pregătire antiteroristă intensivă, ceea ce însemnase cercetarea a sute de albume cu fotografii, dintre care multe nu aparțineau membrilor IRA. Se întoarse la loc.

— Îl știu. Un avocat german. Ultraradical. La început i-a apărat pe cei din Baader-Meinhof. Pe urmă a intrat în rândurile lor.

— Bineînțeles. Wolfgang Ruetter. Și fata?

— N-am idee. Însă Facțiunea Armatei Roșii folosește o grămadă de rockerițe. În orice caz, o mutră nouă. Or fi alți supraveghetori trimiși de al-Mansour?

— De data asta nu. Normal ar fi să se folosească de oamenii lui, nu de niște radicali germani. Îmi pare rău, Tom, îmi vine să-mi trag palme. Fiindcă al-Mansour n-a pus pe nimeni să te urmărească în Cipru și pentru că am fost atât de prins având grijă să treci toate testele libianului, a existat o perioadă când nu i-am mai dat atenție afurisitului de Mahoney, paranoicul ăla psihopat. Dacă ăia doi de la bar fac parte din Facțiunea Armatei Roșii, înseamnă că au fost puși de el. Am crezut că n-o să ne facă probleme. Mă tem că m-am înșelat.

— Și-atunci ce facem? întrebă Rowse.

— Deja ne-au văzut împreună. Dacă mai află și alții, s-a zis și cu operațiunea și cu tine.

— N-ai putea să te dai drept agentul sau editorul meu?

McCready clătină din cap.

— N-o să meargă, spuse el. Atâta așteaptă, să mă vadă ieșind pe ușa din spate. Iar dacă plec pe cea din față, ca toți clienții, mai mult ca sigur că mă fotografiază. Ajunsă în Europa de Est, e imposibil ca poza să nu fie identificată. Continuă să vorbești din când în când, dar fii atent la ce-ți spun. Uite ce vreau să faci.

În timp ce-și savurau cafeaua, Rowse îl chemă pe ospătar și-l întrebă unde era toaleta bărbaților. Aceasta era aglomerată, așa cum de fapt bănuise McCready. Bacșișul oferit încasatorului se dovedi nu doar generos, ci de-a dreptul revoltător.

— Doar pentru un telefon? Cum să nu, șefu.

Convorbirea cu Brigada Specială a poliției metropolitane, condusă de un prieten al lui McCready, avu loc în timp ce

acesta din urmă semna chitanța pentru cartea de credit. Fata părăsise localul imediat după ce el ceruse nota de plată.

Când Rowse și McCready își făcură apariția sub portalul luminat, fata stătea pe jumătate ascunsă pe aleea de lângă măcelăria aflată la mică distanță. Obiectivul aparatului de fotografiat se fixă asupra chipului lui McCready, iar fata făcu două poze la repezeală. Nu avu nevoie de blitz, fiindu-i suficiente luminile porticului. McCready observă mișcarea, dar nu lăsă să se vadă nimic.

Cei doi se apropiară încet de Jaguarul lui McCready, parcat la câțiva metri. Ruetter ieși din restaurant și se îndreptă spre motocicletă. Își luă casca și și-o puse pe cap, trăgând vizorul. Fata părăsi aleea și încălecă în spatele lui.

— Au obținut ce-au vrut, spuse McCready. Pot să dispară în orice clipă. Să sperăm că or să fie suficient de curioși ca să mai rămână nițel pe loc.

Telefonul din mașina lui McCready zbârnâi. Acesta răspunse. La celălalt capăt al firului se afla prietenul lui din Brigada Specială. McCready îl puse la curent.

— Teroriști, probabil înarmați. Battersea Park, lângă pagodă.

Puse receptorul în furcă și se uită în oglinda retrovizoare.

— La vreo două sute de metri de noi. Încă n-au plecat.

Făcând abstracție de tensiunea existentă, drumul până la Battersea Park, care de obicei era închis după apusul soarelui, nu avu nimic neobișnuit. Apropiindu-se de pagodă, McCready iscodi cu privirea ambele laturi ale străzii. Nimic. Faptul nu era deloc surprinzător – parcul fusese redeschis doar datorită apelului telefonic al lui Rowse.

— Protecție diplomatică, bine?

— Da, spuse Rowse și apucă frâna de mână.

— Dă-i drumul.

Rowse trase brusc frâna în timp ce McCready întoarse Jaguarul într-o manevră neașteptată. Partea din spate a mașinii descrise o traiectorie circulară, iar cauciucurile scrâșniră în semn de protest. În două secunde limuzină se întoarse cu totul, îndreptându-se acum în direcția opusă celei inițiale. McCready se apropie de motocicleta al cărei unic far venea spre el. Două

mașini fără însemne, parcate undeva în zonă, își aprinseră farurile, iar motoarele lor se treziră la viață.

Ruetter ocoli ca să evite Jaguarul și reuși. Puternica motocicletă Honda ieși de pe carosabil, trecu peste bordură și intră în parc, unde nu-i lipsi mult să se lovească de una din bănci. Aflat pe locul din dreapta șoferului, Rowse văzu motocicleta efectuând un salt spectaculos și aruncându-și pasagerii în iarbă. Celelalte mașini se apropiară, iar din ele coborâră trei bărbați.

Ruetter respira cu greutate, însă nu păți se nimic. Se ridică în capul oaselor și duse mâna sub geacă.

— Poliția. Nu mișca, rosti o voce lângă el.

Ruetter se întoarse și dădu peste țeava unui pistol Webley 38 de serviciu. Chipul de deasupra lui era zâmbitor. Ruetter văzuse și el Dirty Harry[1] și se hotărî să nu dea nimănui vreun motiv să-l facă sită. Își retrase mâna. Sergentul din Brigada Specială se dădu înapoi, continuând să țină pistolul cu ambele mâini îndreptat spre fruntea germanului. Un coleg de-al lui scoase un Walther P.38 Parabellum din interiorul gecii de motociclist.

Fata își pierduse cunoștința. Un bărbat solid cu o haină gri-deschis plecă de lângă una din mașini și se apropie de McCready. Căpitanul Benson, din Brigada Specială.

— Pe ce-ai pus mâna, Sam?

— Facțiunea Armatei Roșii. Înarmați și periculoși.

— Fata nu este înarmată, spuse răspicat Ruetter în engleză. E revoltător.

Căpitanul din Brigada Specială scoase un revolver mic din buzunar, se apropie de fată, îi vârî automatul în mâna dreaptă, iar apoi îi dădu drumul într-un săculeț de plastic.

— Ziceam că este, rosti el încet.

— Protestez, spuse Ruetter. Este o încălcare flagrantă a drepturilor noastre cetățenești.

— Cât de adevărat, zise căpitanul pe un ton trist. Ce dorești, Sam?

---

[1] Serie de filme polițiste în care Clint Eastwood interpretează rolul unui locotenent de poliție ale cărui metode depășesc adeseori cadrul legal (n.trad.).

— Mi-au făcut poze şi s-ar putea să ştie cum mă cheamă. În plus, m-au văzut cu el, spuse McCready, arătându-l cu degetul pe Rowse. Dacă transpiră ceva, o să se întâmple o nenorocire mare pe străzile Londrei. Vreau să-i pitești și să ai grijă să nu ia legătura cu nimeni. Fără urme şi fără să fie daţi pe post. După un asemenea accident sunt făcuţi zob. Eventual într-un spital, la loc sigur, ce zici?

— Mă gândesc să-i duc la contagioşi, la izolare totală. Săracii de ei, i-am găsit în comă şi pe deasupra nici n-aveau acte. O să am nevoie de câteva săptămâni ca să-i identific.

— Mă numesc Wolfgang Ruetter, spuse neamţul. Lucrez ca avocat în Frankfurt şi vreau să vorbesc cu ambasadorul ţării mele.

— Ce chestie, cum ajungi la jumătatea vieţii cum începi să surzeşti, se plânse căpitanul. Băgaţi-l în maşină, băieţi. Bineînţeles că imediat după identificare o să trebuiască să-i deferesc justiţiei. Numai că s-ar putea să dureze cam multicel. Ţinem legătura, Sam.

Ca regulă generală, nici chiar un membru înarmat şi identificat al unei grupări teroriste, care este arestat pe teritoriul Angliei, nu poate fi reţinut mai mult de şapte zile fără a compărea în faţa instanţei, fapt stabilit în Normele de prevenire a actelor teroriste. Însă din când în când fiecare regulă are câte o excepţie, chiar şi în ţările democratice.

Cele două maşini de poliţie fără însemne se îndepărtară. McCready şi Rowse se urcară în Jaguar. Trebuiau să iasă din parc, pentru ca acesta să poată fi închis la loc.

— După ce se termină toată povestea or să vină să mă caute pe mine sau pe Nikki? întrebă Rowse.

— Încă n-au procedat aşa niciodată, spuse McCready. Hakim al-Mansour e un profesionist. La fel ca mine, acceptă şi el că în jocul ăsta n-ai numai de câştigat, ci şi de pierdut. O să dea din umeri şi o să se concentreze asupra operaţiunii următoare. Cu Mahoney e ceva mai complicat, însă de vreo douăzeci de ani IRA e cu ochii doar pe informatorii proprii sau pe cei cu funcţii importante. Sunt convins că o să se întoarcă în Irlanda ca să se împace cu Statul Major al IRA. Iar ei or să aibă grijă cel puţin să nu-l mai trimită în misiuni în care să aibă

motive de răzbunare personală. Altfel spus, mai ai răbdare câteva zile.

ROWSE se întoarse cu mașina în Gloucestershire în dimineața următoare, ca să-și reia existența obișnuită și să aștepte promisul semn de viață din partea lui Hakim al-Mansour. Conform propriului punct de vedere, de îndată ce primea informațiile privitoare la data și locul unde aveau să sosească armele, urma să i le comunice lui McCready. Pornind de la aceste date, SIS-ul avea să caute nava, s-o identifice în Marea Mediterană și s-o intercepteze fie în Atlanticul de Est, fie în Canalul Mânecii, punând totodată mâna pe Mahoney și echipa lui, care aveau să fie prezenți la bord. Era simplu ca bună ziua.

Omul de legătură își făcu apariția după șapte zile. Un Porsche negru intră în curtea lui Rowse, iar din el coborî un tânăr. Acesta se uită în jur la iarba verde și la rondurile de flori scăldate de soarele sfârșitului de mai. Era brunet, sumbru și venea dintr-un ținut mult mai arid și mai aspru.

— Tom, te caută cineva, îl strigă Nikki.

Tom se ivi din grădina din spatele casei. Nu lăsă să se vadă nimic în expresia politicoasă și întrebătoare ce i se așternuse pe chip, însă îl recunoscuse pe individ. Era cel care-l urmărise între Tripoli și La Valletta, iar apoi îl escortase până la avionul de Cipru cu două săptămâni în urmă.

— Da? spuse el.

— Domnul Rowse?

— Eu sunt.

— Am un mesaj din partea domnului Aziz.

Vorbea într-o engleză acceptabilă și îngrijită, prea îngrijită pentru a fi curgătoare. Își recită mesajul așa cum îl memorase.

— Încărcătura dumneavoastră va sosi la Bremerhaven. Trei lăzi cu însemne de birotică. Semnătura va garanta luarea în primire. Ecluza nouă. Depozitul din Neuberg. Rossmannstrasse. Trebuie să le încărcați în douăzeci și patru de ore de la data sosirii. În caz contrar vor dispărea. Este limpede?

Rowse repetă adresa exactă, întipărindu-și-o în minte. Tânărul se urcă la loc în mașină.

— Încă ceva. Când? În ce zi?

— A, da. Pe douăzeci şi patru. Marfa soseşte pe data de douăzeci şi patru la prânz.

Porni maşina şi plecă, lăsându-l pe Rowse cu gura căscată. După câteva minute o luă la goană spre telefonul public din sat, asigurându-se din nou că nu-l urmăreşte nimeni. Telefonul lui de-acasă continua să fie supraveghēat, după cum i-o confirmaseră experţii, şi trebuia să rămână aşa încă vreo câteva zile.

— Cum dracu pe douăzeci şi patru? urlă McCready pentru a zecea oară. Asta înseamnă de-azi în trei zile. Trei zile, fir-ar să fie.

— Mahoney e tot acolo? întrebă Rowse.

Venise la Londra la insistenţele lui McCready şi se întâlniseră la una din locuinţele secrete ale Firmei, un apartament din Chelsea. Deocamdată tot nu putea să-l aducă pe Rowse la Century House – din punct de vedere oficial, continua să fie *persona non grata.*

— Da, sprijină barul de la Apollonia, e înconjurat de trupa lui, aşteaptă un cuvând de la al-Mansour şi se află sub supravegherea oamenilor mei.

Îşi dăduse deja seama că existau doar două posibilităţi. Fie că libienii minţeau în legătură cu ziua de douăzeci şi patru, testându-l din nou pe Rowse şi vrând să vadă dacă poliţia avea să efectueze vreun raid la depozitul din Neuberg. În acest caz, al-Mansour ar fi avut timp să-şi trimită nava în altă parte. Fie că el, McCready, fusese tras în piept, situaţie în care Mahoney şi gaşca lui reprezentau o pistă falsă, probabil fără să-şi dea seama nici ei.

De un singur lucru era sigur: nici o navă nu putea ajunge din Cipru în Bremerhaven, via Tripoli sau Syrta, în trei zile. În timp ce Rowse era în maşină şi se îndrepta spre Londra, McCready se consultase cu un prieten din Dibben Place, Colchester, sediul lui Lloyds Shipping Intelligence. Omul fusese categoric. Era nevoie de o zi de la Paphos, de pildă, până la Tripoli sau Syrta. Încă o zi, de fapt o noapte, pentru încărcare. Două zile până-n Gibraltar şi încă cinci până-n nordul Germaniei. Minimum şapte zile şi cel mai probabil opt.

Aşadar, ori era vorba de o testare a lui Rowse, ori nava care transporta armamentul ieşise deja în larg. Conform cal-

culelor angajatului de la Lloyds, dacă urma să amareze în portul Bremerhaven pe 24, înseamnă că acum se găsea undeva la vest de Lisabona şi se îndrepta spre nord, urmând să treacă de Finisterre.

Lloyds tocmai verifica denumirile navelor aşteptate la Bremerhaven pe data de 24 şi având drept punct de plecare unul din porturile din Marea Mediterană când sună telefonul. Era expertul Agenţiei, care sunase pe firul scurt.

— Nu există nici una, spuse el. Nici o navă nu e aşteptată pe 24 din Marea Mediterană. Probabil că ai fost greşit informat.

Şi încă cum, îşi zise McCready. Hakim al-Mansour se dovedise a fi unul din marii maeştri ai acestui joc. Se întoarse spre Rowse.

— În afară de Mahoney şi trupa lui, mai exisa şi *altcineva* în hotel care să-ţi fi mirosit cât de cât a IRA?

Rowse clătină din cap.

— Mă tem că ne întoarcem la albumele cu fotografii, spuse McCready. Le luăm la puricat până nu mai ştim de noi. Dacă descoperi vreo figură pe care ai mai văzut-o la Tripoli, în Malta sau în Cipru, anunţă-mă imediat. Te las cu ele. Mai am de rezolvat nişte chestii.

Nu se osteni nici măcar să se consulte cu cei de la Century House înainte de-a le cere ajutor americanilor. Avea prea puţin timp ca să respecte ierarhiile şi procedura. Se duse să-l vadă pe directorul secţiei CIA-ului din Grosvenor Square, care era în continuare Bill Carver.

— Aoleu, Sam, zău că nu ştiu. Nu-i chiar atât de simplu să deviezi un satelit. Nu poţi să foloseşti un Nimrod?

Aparatele Nimrod din dotarea RAF-ului pot efectua fotografii de mare precizie ale navelor aflate în larg, dar au tendinţa de-a zbura prea jos şi riscă să fie observate. Există, totodată, problema altitudinii şi a faptului că trebuie să piardă mult timp survolând o porţiune cât mai întinsă a apelor.

McCready stătu pe gânduri vreme îndelungată. Dacă ar fi ştiut că transportul încăpuse deja pe mâinile celor din IRA, aici în ţară, n-ar mai fi pierdut nici o clipă şi ar fi alertat deja CIA-ul cu privire la ameninţarea ce plana asupra ambasadorului

lor la Londra, aşa cum fusese semnalată de medicul libian aflat în cortul lui Gaddafi.

Dar de câteva săptămâni îl preocupa doar oprirea transportului de arme înainte de intrarea în ţară. Acum însă, având nevoie de ajutorul CIA-ului, le dădu vestea trăsnet.

Bill Carver ţâşni de pe scaun de parcă l-ar fi propulsat un arc nevăzut. Atât el cât şi McCready ştiau că, dincolo de catastrofa pe care ar fi reprezentat-o asasinarea unui ambasador al Statelor Unite pe pământ englez, Charles şi Carol Price se dovediseră a fi cei mai simpatizaţi emisari americani din ultimele decenii. Doamna Thatcher n-ar fi fost deloc dispusă să ierte o organizaţie care ar fi permis să i se întâmple ceva lui Charlie Price.

— O să-ţi primeşti satelitul ăla blestemat, spuse Carver, dar pe viitor fă bine şi anunţă-mă din timp, fir-ar să fie.

Era aproape miezul nopţii când Rowse, plictisit din cale-afară, îşi îndreptă din nou atenţia asupra albumului numărul unu, cel al începuturilor. Lângă el se afla un expert în fotografii de la Century House. În încăpere fuseseră instalate un proiector şi un ecran, aşa încât imaginile puteau fi prezentate pe ecran, efectuându-se eventuale modificări ale chipurilor.

Cu puţin înainte de ora unu Rowse se opri.

— Asta, spuse el, poţi s-o treci pe ecran?

Chipul aproape că umplu un perete întreg,

— Lasă prostiile, spuse McCready, a ieşit de mult din joc. Fost-ai lele, acum s-a cuminţit.

Figura îl privi de pe ecran, cu nişte ochi obosiţi, protejaţi de o pereche de ochelari cu ramă groasă, şi cu fruntea încreţită de riduri şi mărginită de un păr cărunt cu luciri metalice.

— Scoate-i ochelarii, spuse Rowse. Pune-i în loc nişte lentile de contact maro.

Tehnicianul efectua schimbările indicate. Ochelarii dispărură iar ochii încetară să fie verzi, devenind căprui.

— Cât de veche e fotografia?

— De vreo zece ani, răspunse tehnicianul.

— Îmbătrâneşte-l cu zece ani. Păr mai puţin, trăsăturile mai accentuate, bărbie dublă.

Tehnicianul făcu întocmai. Acum bărbatul arăta cam de şaptezeci de ani.

— Cănește-i părul. Negru ca pana corbului, cu vopsea de păr.

Şuviţele cărunte şi din ce în ce mai rare deveniră negre ca smoala. Rowse scoase un fluierat.

— Stătea singur într-un colţ al terasei de la Apollonia, spuse el. Nu vorbea cu nimeni, izolat cu desăvârşire.

— Stephen Johnson a fost şeful de personal al IRA, al *vechiului* IRA, cu douăzeci de ani în urmă, îl informă McCready. A părăsit organizaţia acum zece ani după o ceartă înverşunată cu cei din noua generaţie, pe tema noii linii de acţiune. Acum are şaizeci şi cinci de ani. Vinde maşini agricole în County Clare, pentru numele lui Dumnezeu.

Rowse râniji.

— Era unul dintre cei mai buni, s-a certat cu ceilalţi, a plecat scârbit, se ştia că nu mai face parte din joc şi nu putea fi contactat de nimeni – mai cunoşti pe cineva în situaţia asta?

— Câteodată, tinere domn Rowse, îmi vine să cred că ai ceva minte, recunoscu McCready.

Apoi îi telefonă unui prieten din poliţia irlandeză, aşa-numita Garda Siochana. În mod oficial, se presupune că legăturile dintre garda irlandeză şi omologii ei englezi în lupta împotriva terorismului sunt formale şi destul de reci. În realitate însă, între profesionişti aceste relaţii sunt adeseori chiar mai calde şi apropiate decât şi-ar dori-o o parte din politicienii radicali.

De data asta îl trezi din somn pe un lucrător din Brigada specială irlandeză, care se afla acasă în Ranelagh şi cu care avu o discuţie pe la ora micului dejun.

— E-n concediu, spuse McCready. Potrivit reprezentantului local al gărzii, s-a apucat de golf şi mai pleacă din când în când să joace în alte părţi, de obicei în Spania.

— În sudul Spaniei?

— Posibil. De ce?

— Ţii minte figura din Gibraltar?

Şi-o aminteau foarte bine amândoi. Trei ucigaşi din IRA, care plănuiseră să plaseze o bombă de mare putere în Gibraltar, fuseseră „scoşi din producţie" de un comando al

SAS-ului, prematur dar definitiv. Teroriştii sosiseră pe Stâncă deghizaţi în turişti din Costa del Sol, iar poliţia şi Contrainformaţiile spaniole se dovediseră de un real folos.

— Lumea a tot vorbit că ar mai fi existat şi un al patrulea individ, unul care stătea în Spania, îşi aduse aminte Rowse. În plus, zona Marbella e ticsită de terenuri de golf.

— Jigodia, şuieră McCready. Jigodia asta bătrână. A revenit în activitate.

În toiul dimineţii McCready primi un telefon de la Bill Carver, după care plecă împreună cu Rowse la ambasada americană. Carver îi întâmpină în holul principal, îi puse să semneze la intrare şi-i conduse în biroul lui din subsol, unde avea şi el o încăpere destinată studierii şi modificării fotografiilor.

Satelitul îşi făcuse bine treaba, deplasându-se încet şi la mare înălţime deasupra Atlanticului de Est, aţintindu-şi obiectivele de mare precizie asupra unei porţiuni de apă aflată între coastele portugheză, spaniolă şi franceză şi cuprinzând dintr-o dată un perimetru marin de peste o sută de mile.

Dând curs unei sugestii a prietenului său de la Lloyds, McCready ceruse un studiu al dreptunghiului acvatic ce pornea din Lisabona şi se îndrepta spre nord, până la Golful Biscaya. Locul fluxului fotografic permanent care alimenta oficiul naţional de identitate din afara Washingtonului fusese luat de instantanee ale fiecărei nave aflate în perimetrul respectiv.

— Drăcovenia aia trage-n poză tot ce depăşeşte în mărime o cutie de Coca-Cola, declară Carver cu mândrie. Vrei să începi?

Dreptunghiul de apă cuprindea peste o sută douăzeci de ambarcaţiuni, dintre care jumătate erau nave de pescuit. McCready le elimină din calcul, deşi nu excluse posibilitatea de-a reveni asupra lor mai târziu. Bremerhaven avea chiar şi un port special pentru navele de pescuit, însă acestea erau sub pavilion german, iar o navă străină care ar fi venit să descarce nu peşte, ci bunuri de larg consum, ar fi dat de bănuit. Se concentră asupra cargoboturilor şi a câtorva iahturi particulare mari şi luxoase, ignorând de asemenea cele patru

pacheboturi. Lista redusă cuprindea cincizeci şi trei de ambarcaţiuni.

Ceru ca toate aşchiile de metal ce pluteau pe uriaşa întindere de apă să fie mărite pe rând, până când umpleau ecranul. Bărbaţii din cameră le examinară pe fiecare, cercetând toate detaliile. În cazul unora nu corespundea direcţia de deplasare. Cele ce se îndreptau spre nord, către Canalul Mânecii, erau treizeci şi una la număr.

La două şi jumătate McCready se opri ceva mai mult ca de obicei.

— Individul ăla, îi spuse el tehnicianului lui Bill Carver. Cel care stă la marginea punţii de comandă. Poţi să-l aduci mai aproape?

— Se face, răspunse americanul.

Cargobotul fusese fotografiat lângă Finisterre în ziua anterioară, chiar înainte de apusul soarelui. Un marinar îşi găsise ceva de lucru pe puntea prova, în timp ce un altul stătea la marginea punţii de comandă şi se uita la el. În timp ce McCready şi Rowse priveau, nava deveni din ce în ce mai mare pe ecran, claritatea imaginii neavând nimic de suferit. Forpicul şi pupa navei ieşiră în cadru, iar silueta bărbatului singur crescu şi mai mult.

— De la ce înălţime se fotografiază?

— O sută zece mile, răspunse tehnicianul.

— Măiculiţă, asta da tehnologie, zise Rowse.

— Îţi trage-n poză şi un număr de maşină pe care să-l citeşti fără probleme, declară americanul plin de aceeaşi mândrie.

Cargobotul respectiv fusese imortalizat în peste douăzeci de cadre. Când bărbatul de pe puntea de comandă ocupă cea mai mare parte a peretelui, Rowse ceru ca gradul de mărire a fotografiilor să fie acelaşi pentru toate. Pe măsură ce imaginile se succedau, bărbatul dădea impresia că se mişcă, aidoma benzilor desenate din epoca victoriană.

Îşi întoarse ochii de la marinar şi-şi îndreptă privirile spre apa mării, după care îşi scoase bereta cu cozoroc şi-şi trecu o mână prin părul ce începuse să se rărească. Poate că o pasăre marină tocmai scosese un ţipăt deasupra lui. Cert este că îşi ridică figura spre cer.

— Stop, spuse Rowse. Mai aproape.

Tehnicianul mări chipul până când în cele din urmă trăsăturile începură să nu se mai desluşească foarte clar.

— Drace, şopti McCready peste umărul lui Rowse. Omul nostru. Johnson.

Ochii îmbătrâniţi şi obosiţi de sub părul rar şi negru ca tăciunele îi priveau de pe ecran. Bătrânul din colţul terasei restaurantului Apollonia. Fostul combatant.

— Numele navei, spuse McCready, ne trebuie numele navei.

Acesta se afla scris la prova şi din fericire satelitul continuase să filmeze chiar şi atunci când cargobotul se îndreptase spre nord, intersectând linia orizontului. Exista o singură imagine, şi aceea dintr-un unghi destul de mic, care captase cuvântul de lângă ancoră. *Regina IV*. McCready puse mâna pe telefon şi-şi chemă prietenul de la Lloyds Shipping Intelligence.

— Nu se poate, spuse acesta după treizeci de minute, după verificarea registrelor. *Regina IV* are peste zece mii de tone şi a plecat de pe ţărmul Venezuelei. N-ai reţinut corect numele.

— Nu e nici o greşeală, îl contrazise McCready. Are cam două mii de tone, merge spre nord, iar acum a trecut de Bordeaux.

— Rămâi pe recepţie, rosti vocea veselă din Colchester. Are gânduri necurate?

— Mai mult ca sigur, răspunse McCready.

— Te mai sun, zise omul de la Lloyds.

Se ţinu de cuvânt, telefonându-i din nou după aproape o oră. McCready îşi petrecuse cea mai mare parte a acestui interval vorbind tot la telefon cu un grup de oameni cu sediul în Poole, comitatul Dorset.

— *Regina* e o denumire foarte obişnuită, începu omul de la Lloyds. Ca şi *Stella Maris*. Motiv pentru care numele este urmat de litere sau de cifre romane, în aşa fel încât navele să se deosebească una de alta. Întâmplarea face să avem o *Regina VI* înregistrată la Limasol şi care cred că acum se află la Paphos. Cam de două mii de tone. Căpitan german, echipaj format din ciprioţi greci. Proprietari noi – o companie navală înregistrată în Luxemburg.

Guvernul libian, îşi zise McCready. Şiretlicul era *extrem de simplu*. Nava pleca din Marea Mediterană sub numele de *Regina VI*. În mijlocul Atlanticului bara verticală dinaintea V-ului era ştearsă, trasându-se o alta după el. Un falsificator iscusit putea schimba corespunzător şi documentele navei. Agenţii aveau să permită accesul onorabilei *Regina IV* în Bremerhaven, cu o încărcătură ce consta în birotică şi bunuri de larg consum din Canada, nemaitrecându-i nimănui prin cap să verifice şi să vadă că de fapt *Regina IV* plecase din Venezuela.

ÎN ZORII celei de-a treia zile, căpitanul Holst îşi aţinti privirea pe ferestrele din faţă ale cabinei, cercetând marea care începuse să-şi schimbe culoarea spre o nuanţă mai deschisă. N-avea cum să confunde semnalul luminos care despicase cerul chiar în faţa lui, rămase suspendat preţ de o clipă iar apoi coborâse vertiginos în apă. O petardă. Un semnal de avarie. Uitându-se atent în lumina incertă, desluşi însă ceva la o milă sau două de ei şi anume pâlpâirea gălbuie a unei flăcări. Le ordonă celor din sala maşinilor să reducă viteza la jumătate, puse mâna pe un emiţător şi-l chemă pe unul din pasagerii aflaţi dedesubt, într-una din cuşete. Bărbatul răspunse apelului şi-şi făcu apariţia după mai puţin de un minut.

Căpitanul Holst îi arătă fără un cuvânt cele văzute pe geam. Pe apele liniştite din faţa lor o ambarcaţiune de pescuit cu motor, lungă de nici cincisprezece metri, se legăna incert. Era evident că avusese loc o explozie în zona motorului. Un nor de fum negru se ridica de sub punte, amestecându-se cu licărul unei flăcări portocalii. Gabierul şi celelalte vele erau pe jumătate arse şi înnegrite.

— Unde suntem? întrebă Stephen Johnson.

— În Marea Nordului, între Yorkshire şi ţărmul olandez, răspunse Holst.

Johnson puse mâna pe binoclul căpitanului şi-l îndreptă spre mica ambarcaţiune de pescuit din faţă. La pupa se puteau desluşi cuvintele *Fair Maid*, Whitby.

— Trebuie să ne oprim şi să-i ajutăm, spuse Holst în engleză. Aşa cere legea mării.

Nu ştia ce anume transporta şi nici n-avea chef să afle. Şefii lui îi dăduseră nişte ordine, precum şi o primă extrem de

generoasă. Membrii echipajului fuseseră la rândul lor plătiți cum se cuvine. Lăzile de măsline din Cipru fuseseră încărcate la Paphos și erau absolut în regulă. În timpul escalei de două zile la Syrta, pe țărmul Libiei, o parte a încărcăturii fusese descărcată, iar apoi încărcată la loc. Arăta la fel ca mai înainte. Holst știa că exista pe undeva și niscai marfă ilicită, dar n-o descoperise și nici n-avea de gând să încerce. Dovada faptului că încărcătura era extrem de periculoasă îi fusese furnizată de cei șase pasageri – doi din Cipru și alți patru din Syrta. Precum și de schimbarea numeralului imediat după ce trecuseră de „Stâlpii lui Hercule". Spera ca în douăsprezece ore să scape de toate și de toți. O să se întoarcă prin Marea Nordului, o să-i redea navei numele de *Regina VI* odată ajuns în larg și o să se înapoieze frumușel în Limassol, portul de unde plecase. Însă o să fie mult mai bogat.

Iar pe urmă o să se pensioneze. Toți anii în care transportase încărcături dubioase, formate din lăzi și oameni, în Africa de Vest, la fel ca ordinele bizare ale noilor proprietari cu sediul în Luxemburg – toate astea or să fie de domeniul trecutului. O să se pensioneze la cincizeci de ani iar cu banii strânși o să deschidă un restaurant pe una din insulele grecești, împreună cu soția lui, o grecoaică pe nume Maria, și o să trăiască liniștiți până la sfârșitul zilelor.

Johnson nu păru încântat de idee.

— Nu putem opri, spuse el.

— Trebuie.

Vizibilitatea începuse să crească. Văzură o siluetă pârlită și înnegrită ieșind din cabina timonei, împleticindu-se până pe puntea principală, încercând, în ciuda durerilor, să facă un semn disperat cu mâna, iar în cele din urmă prăbușindu-se cu fața în jos.

Un alt ofițer din IRA își făcu apariția în spatele lui Holst. Acesta simți în spate țeava unui pistol.

— Mergi mai departe, spuse o voce fără inflexiuni.

Holst nu neglijă amenințarea pistolului, dar se uită la Johnson.

— Dacă o fac și dacă cei de-acolo or să fie salvați de o altă navă, așa cum o să se întâmple mai devreme sau mai

târziu, o să ne raporteze. O să fim opriți și întrebați de ce am procedat așa.

Johnson aprobă din cap.

— Atunci intră-n ei și scufundă-i, ordonă cel cu pistolul. Nu ne oprim.

— Putem să le acordăm primul ajutor, iar pe urmă să chemăm paza de coastă olandeză, spuse Holst. Nu urcă nimeni la bord. Când apare cuterul olandez, ne continuăm drumul. Or să ne facă niște semne de mulțumire și cu asta basta. O să ne coste doar treizeci de minute.

Johnson se convinse că așa era cel mai bine și dădu din cap.

— Lasă pistolul, îi spuse el celuilalt.

Holst manevră nava pentru „cu toată viteza înapoi", iar *Regina* încetini imediat. Dându-i un ordin în greacă timonierului, Holst părăsi puntea de comandă și coborî în partea centrală a navei înainte de-a ajunge pe puntea prova. Își coborî privirea spre ambarcațiunea de pescuit care se apropia, iar pe urmă îi făcu un semn cu mâna timonierului. Motoarele ajunseră la „cârma zero", iar mișcarea domoală a *Reginei* o duse încet până în preajma pescadorului avariat.

— Atenție, *Fair Maid*, strigă Holst, uitându-se în jos la ambarcațiunea care se afla undeva sub provă.

Îl văzură cu toții pe bărbatul prăbușit pe puntea teugii încercând să se miște și leșinând din nou. *Fair Maid* se legănă lângă nava mai mare până ajunse în apropierea părții ei centrale, unde copastia se afla ceva mai jos. Holst făcu vreo câțiva pași pe nava lui și-i strigă ceva în greceşte unuia dintre membrii echipajului, ordonându-i să arunce bándula la bordul lui *Fair Maid*. Însă operațiunea se dovedi inutilă.

În timp ce pescadorul trecea pe lângă partea centrală a *Reginei*, bărbatul de pe punte își reveni, sări în picioare cu o agilitate remarcabilă ținând cont de arsurile grave pe care le avea, înșfăcă o gheară de abordaj din apropiere și o azvârli peste copastia *Reginei* fixând-o zdravăn pe unul din tacheții de la prova lui *Fair Maid*. Un al doilea bărbat se ivi în goană din cabina de timonă a pescadorului și făcu același lucru la pupa. *Fair Maid* încetă să plutească în derivă.

Alți patru bărbați ieșiră în pas alergător din cabină, săriră pe acoperiș și ateriză dincolo de copastia *Reginei*. Totul se

întâmplă atât de rapid şi cu o atât de bună coordonare a mişcărilor încât căpitanul Holst abia avu timp să strige: *Was zum Teufel ist denn das* ?[1]

Bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel: salopete negre tip combinezon de camuflaj, cizme din cauciuc cu talpă adezivă şi căciuliţă de lână neagră. Chipurile erau şi ele înnegrite, însă nu din cauza funinginii. Un pumn bine plasat şi puternic îl izbi pe căpitanul Holst în plexul solar, obligându-l să cadă în genunchi. Mai târziu acesta avea să declare că nu-i mai văzuse niciodată în acţiune pe membrii Trupelor de Intervenţie Marină, echivalentul pe mare al paraşutiştilor, şi nici nu mai voia să-i vadă.

Între timp, pe puntea principală îşi făcuseră apariţia patru ciprioţi, membri ai echipajului. Unul din bărbaţii în negru le strigă un ordin în greacă, iar cei patru se supuseră. Se întinseră pe punte cu faţa în jos şi rămaseră nemişcaţi, spre deosebire de cei patru membri ai IRA care ieşiră pe uşa laterală a suprastructurii, fiind cu toţii înarmaţi.

Doi îşi dădură seama la timp că pistoalele lor nu puteau face mare lucru în faţa unor carabine Heckler & Koch MP5, aşa încât aruncară armele pe punte şi ridicară mânile. Ceilalţi doi încercară să şi le folosească. Unul avu noroc, fu împuşcat în picioare şi supravieţui, urmând să-şi petreacă restul vieţii în cărucior. Cel de-al patrulea se dovedi lipsit de şansă şi încasă patru gloanţe în piept.

Şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru dădură buzna pe puntea *Reginei.* Al treilea care urcase la bord fusese Tom Rowse. Acesta sui în goană scara de tambuchi ce ducea spre puntea de comandă. Exact când ajunse la capătul ei, Stephen Johnson ieşi dinăuntru. Văzându-l pe Rowse, ridică repede mâinile.

— Nu trage, paraşutistule. S-a terminat, strigă el.

Rowse se dădu într-o parte şi arătă cu ţeava pistolului mitralieră spre scară.

— Jos, spuse el.

Bătrânul membru al IRA începu să coboare spre puntea principală. În spatele lui Rowse avu loc o mişcare făcută de cineva care stătuse în uşa de la cabina timonei. Acesta simţi

[1] Ce dracu mai e şi asta? (în lb. germană în text – n.trad.).

mişcarea, se întoarse pe jumătate şi auzi detunătura pistolului. Glontele îi găuri salopeta chiar deasupra umărului. Nu mai avu timp nici să se oprească şi nici să strige. Trase repede, aşa cum fusese învăţat, de două ori câte două focuri, gloanţele de 9 mm găsindu-şi ţinta într-o fracţiune de secundă.

Văzu cum silueta din cadrul uşii recepţionează toate gloanţele în piept, fiind lipită de tocul uşii, aplecându-se în faţă şi dând la iveală un păr lung şi blond ca spicul grâului. Apoi căzu pe punte, fără viaţă şi cu un firicel de sânge prelingându-i-se din colţul gurii pe care cel ce-o împuşcase o sărutase nu cu mult timp în urmă.

— Măi să fie, se auzi o voce lângă el. Monica Browne. Cu „e" la sfârşit.

Rowse se întoarse.

— Ticălosule, spuse el încet, ai ştiut, nu-i aşa?

— Nu, am bănuit doar, răspunse McCready, care ieşise cu pas măsurat din ambarcaţiunea de pescuit după încetarea împuşcăturilor. Vezi tu, Tom, a trebuit s-o verificăm după ce-a intrat în vorbă cu tine. Este într-adevăr – mai bine zis „era" – Monica Browne, dar s-a născut şi a fost crescută la Dublin. După ce s-a măritat pentru prima oară, la douăzeci de ani, a petrecut opt ani în Kentucky. După divorţ s-a recăsătorit cu maiorul Eric Browne, un tip mult mai în vârstă, bogat şi care, din cauza abuzurilor alcoolului, evident că habar n-avea de devotamentul fanatic al soţiei sale pentru cauza IRA. E adevărat şi că avea o herghelie, însă nu la Ashford, în comitatul englez Kent, ci în celălalt Ashford, din ţinutul irlandez Wicklow.

Echipa pierdu două ore „făcând curăţenie". Căpitanul Holst colaboră cu tot elanul, recunoscând că avusese loc un transfer de lăzi în larg, în care fusese implicat un pescador plecat din Finisterre. Le dădu şi numele pe care McCready îl comunică la Londra, urmând a fi transmis mai departe autorităţilor spaniole. Dacă se grăbeau, puteau pune mâna pe armele pentru ETA cât încă se aflau la bordul traulerului. În acest fel, SIS-ul îşi exprima recunoştinţa faţă de ajutorul oferit de spanioli în incidentul ce avusese loc în Gibraltar.

Căpitanul Holst recunoscu de asemenea că tocmai intrase în apele teritoriale engleze când avusese loc abordarea. În acest fel, problema urma să încapă pe mâna avocaţilor, dat

fiind că era vorba de jurisdicția Angliei. McCready n-avea nici un chef ca membrii IRA să fie mutați în Belgia și eliberați imediat după aceea, așa cum se întâmplase cu părintele Ryan.

Oamenii aduseră cele două cadavre pe puntea principală și le așezară unul lângă altul, învelindu-le cu niște cearșafuri luate din cabinele de dedesubt. Cu ajutorul echipajului greco-cipriot, se dădură la o parte învelitorile care acopereau lăzile și se trecu la inspectarea încărcăturii, operațiune efectuată de comandoul TIM-ului. După două ore, locotenentul care-i comanda îi raportă lui McCready:

— Nimic, domnule.

— Cum adică nimic?

— O grămadă de măsline, domnule.

— Doar măsline?

— Și câteva lăzi pe care scrie „aparatură de birou".

— Ce conțin?

— Aparatură de birou, domnule. Și mai sunt trei armăsari. Sunt foarte neliniștiți, domnule.

— Dă-i dracului de cai, să vezi eu ce neliniștit sunt, spuse McCready pe un ton sumbru. Arată-mi ce-ai găsit.

Coborî împreună cu Rowse, urmându-l pe ofițer. Locotenentul îl duse să vadă toate cele patru magazii. În prima dintre ele, copiatoarele și mașinile de scris japoneze se ghiceau prin părțile laterale ale lăzilor, care fuseseră sparte cu ranga. În alte două, o sumedenie de cutii de măsline cipriote se revărsaseră din lăzile distruse care fuseseră deschise fără excepție. În cea de-a patra magazie se găseau trei boxe mari pentru cai. În fiecare dintre ele câte un armăsar necheza și se mișca înnebunit de frică.

McCready simți un gol în stomac, încercând acel sentiment îngrozitor care te apasă când îți dai seama că ai fost tras pe sfoară, ai făcut exact ce nu trebuia și o să ți se spargă toate oalele-n cap. Dacă se prezenta la Londra doar cu o încărcătură de măsline și mașini de scris, cei de-acolo aveau să-l frigă la foc mic.

Un tânăr membru al comandoului trimis de TIM stătea lângă ei în magazia unde se aflau caii. Părea că se pricepe la animale. Vorbea încet cu ele, încercând să le calmeze.

— Domnule? întrebă el.

— Da.

— De ce au fost trimiși?

— A, sunt cai arabi pur-sânge. Îi duceau la herghelie pentru împerechere, spuse Rowse.

— Nici vorbă, rosti tânărul membru al comandoului. Sunt niște cai obișnuiți, buni pentru școala de echitație. E drept că sunt armăsari, dar destul de trecuți.

Puseră iar mâna pe răngi și distruseră scândurile pereților primei boxe pentru cai. Când lemnul începu să cedeze, căutările luară sfârșit. Între pereții interiori și exteriori ai boxelor de transport realizate la comandă specială exista un spațiu liber destul de mare. Oamenii adunați acolo dădură cu ochii de cutiile de Semtex-H stivuite, de lansatoarele de rachete RPG-7 lipite unul de altul și de rândurile de proiectile sol-aer. Celelalte boxe scoaseră apoi la iveală mitralierele, muniția, grenadele, minele și mortierele.

— Cred că acum putem să chemăm paza de coastă, spuse McCready.

Ieșiră din magazie și se întoarseră pe puntea principală, sub strălucirea caldă a soarelui dimineții. Paza de coastă avea s-o preia pe *Regina* și s-o ducă la Harwich, unde avea să fie oprită oficial, iar pasagerii și membrii echipajului aveau să fie arestați.

Apa fusese deja îndepărtată de la bordul lui *Fair Maid*, care-și recăpătase unghiul de plutire inițial. Grenadele fumigene pentru efecte speciale care simulaseră incendiul fuseseră aruncate în apă cu multă vreme în urmă.

Teroristul din IRA cu genunchiul zdrobit, a cărui sângerare fusese oprită de un bandaj destul de primitiv dar eficient, aplicat de doi membri ai comandoului, era livid și stătea rezemat de un perete de compartimentare, așteptându-l pe medicul militar care urma să vină cu o fregată aflată acum la o jumătate de milă de traversul navei. Ceilalți doi fuseseră legați cu cătușele de un pontil aflat tot pe punte, iar cheia cătușelor ajunse în buzunarul lui McCready.

Căpitanul Holst coborâse fără să obiecteze împreună cu echipajul într-una din magazii – nu cea în care se afla armamentul – iar apoi stătuseră cu toții printre lăzile cu măsline până când unul din agenții pazei de coastă le aruncase o scară.

Stephen Johnson fusese încuiat în cabina lui situată sub punte.

La terminarea operațiunii, cei cinci membri ai Trupelor de Intervenție Marină săriră pe acoperișul cabinei lui *Fair Maid* și dispărură dedesubt. Motorul pescadorului porni. Doi membri ai comandoului își făcură apariția din nou pentru câteva clipe și dezlegară ambarcațiunea. Locotenentul își luă un ultim rămas bun de la McCready, făcându-i un semn cu mâna, iar *Fair Maid* se puse în mișcare. Acesta era stilul de lucru al războinicilor din unitățile secrete: își făcuseră datoria și n-avea rost să zăbovească.

Tom Rowse se așeză, cu umerii căzuți, pe rama de bocaport a uneia din magazii, alături de corpul întins pe spate al Monicăi Browne. Lângă cealaltă parte a punții *Reginei* își făcu apariția fregata, iar ghearele de abordaj o fixară de nava aflată în apropiere, permițându-le primilor ei pasageri să urce la bord. Aceștia începură să discute cu McCready.

O pală de vânt mișcă un colț al cearșafului, descoperind chipul aflat sub el. Rowse rămase cu privirea ațintită asupra acelei fețe frumoase pe care moartea o făcea să fie atât de calmă. Vântul împrăștie una din șuvițele blonde care-i mângâie chipul. Întinse mâna ca s-o așeze la loc..Cineva se așeză lângă el și-i cuprinse umerii cu brațul.

— S-a terminat, Tom. N-aveai de unde să știi. N-ai nici o vină. Știa foarte bine ce face.

— Dacă aș fi știut că e aici, n-aș fi ucis-o, spuse încet Rowse.

— Atunci te-ar fi ucis ea pe tine. Fii sigur că ar fi făcut-o.

Marinarii descuiară încăperile unde se aflau teroriștii din IRA și-i duseră spre fregată. Doi infirmeri sub supravegherea unui chirurg îl așezară pe rănit pe o targă și-l transportară în aceeași direcție.

— Și-acum ce-o să se întâmple? întrebă Rowse.

McCready privi marea și cerul, iar pe urmă scoase un oftat.

— Acum, Tom, intră pe fir avocații. Ei preiau întotdeauna cazurile de genul ăsta, reducând viața, moartea, pasi-

unea, curajul, lăcomia, râvna și măreția la jargonul sterp pe care-l folosesc când își fac meseria.

— Și tu?

— A, eu o să mă înapoiez la Century House. O să mă întorc în fiecare seară în apartamentul meu micuț, o să ascult muzică și o să mănânc fasole. Iar tu o să te duci la Nikki, prietene, o s-o strângi tare în brațe, o să-ți scrii cărțile și o să dai uitării toată povestea asta. Hamburg, Viena, Malta, Tripoli, Cipru – uită-le pe toate. S-a terminat.

Stephen Johnson trecu sub pază pe lângă ei. Se opri și-i privi pe cei doi englezi. Avea acel accent puternic, specific oamenilor care trăiesc în pârloagele de pe țărmul vestic.

— Va veni și ziua noastră, spuse el, recitând deviza Armatei Republicane Irlandeze.

McCready își ridică privirea și clătină din cap.

— Nu, domnule Johnson, ziua voastră a trecut de mult.

Doi sanitari așezară cadavrul teroristului din IRA pe o targă și se îndepărtară.

— De ce-a făcut-o, Sam? De ce dracu a făcut-o? întrebă Rowse.

McCready se aplecă în față și trase la loc cearșaful peste chipul Monicăi Browne. Sanitarii se întoarseră ca s-o ducă și pe ea.

— Fiindcă a crezut, Tom. Nu în ce trebuie, firește. Dar a crezut.

Se ridică, trăgându-l pe Rowse după el.

— Hai, băiete, mergem acasă. Lasă lucrurile așa cum sunt, Tom. N-ai ce face. A murit așa cum și-a dorit-o, hotărându-și singură soarta. Acum e o simplă pierdere de război. Ca și tine, Tom. Ca noi toți.

INTERLUDIU

JOI, când audierea intră în cea de-a patra zi, Timothy Edwards hotărî că avea să fie şi ultima. Voia să i-o ia înaintea lui Denis Gaunt, nelăsându-i timp acestuia să înceapă.

Edwards văzuse cum doi dintre colegii lui aflaţi de partea cealaltă a mesei, responsabilii pentru Operaţiuni Interne şi pentru Emisfera Vestică, se înmuiaseră treptat, fiind gata să facă o excepţie în cazul lui Sam McCready şi să-l păstreze în funcţie printr-un artificiu oarecare. După încheierea sesiunii de miercuri a audierilor, cei doi îl luaseră deoparte pe Edwards, în barul din Century House, şi-i expuseseră fără echivoc punctul lor de vedere, propunându-i să găsească o modalitate de a-l ţine pe bătrânul Dezinformator în continuare în Serviciu.

Dar asta nu corespundea nicicum planurilor lui Edwards. Spre deosebire de ceilalţi, el ştia că ideea de-a provoca pensionarea înainte de termen a Dezinformatorului fusese a subsecretarului permanent al Foreign Office-ului, un om care, într-o bună zi, urma să hotărască împreună cu alţi patru colegi cine avea să fie următorul director al SIS-ului. Să te pui de-a curmezişul dorinţelor unui astfel de om ar fi fost o mare prostie.

— Denis, am ascultat cu toţii cu mult interes relatarea performanţelor lui Sam, care ne-a impresionat puternic. Dar realitatea e că acum trebuie să facem faţă cerinţelor anilor nouăzeci, perioadă în care nu-şi mai au locul aceste... Cum să le spun?... Aceste măsuri active şi încălcări ale procedurilor noastre bine stabilite. Mai e nevoie să-ţi amintesc ce zarvă au făcut metodele lui Sam în Caraibe iarna trecută?

— Nu-i nevoie, Timothy, spuse Gaunt. Tocmai voiam să evoc eu însumi episodul, ca ultimă dovadă a valorii muncii lui Sam în Serviciu.

— Te rog, îl invită Edwards, uşurat la gândul că aceasta avea să fie ultima pledoarie înainte de rostirea sentinţei, de altfel inevitabilă.

În plus, îşi zise el în gând, cu siguranţă că acest episod avea să-i facă pe colegii lui să vadă că acţiunile lui McCready erau mai degrabă ale unui cow-boy decât ale unui reprezentant al Maiestăţii Sale. Funcţionarii mai mărunţi n-aveau decât să-l aclame pe Sam la întoarcerea din misiune, chiar înaintea Anului Nou, la Barul „Hole in the Wall"[1], dar sarcina de-a obloji orgoliile rănite ale Scotland Yard-ului şi ale Home Office-ului, precum şi de a-i potoli mânia Foreign Office-ului, îi revenise lui Edwards, iar amintirea acestui interludiu continua să-l scoată din sărite.

Denis Gaunt străbătu oarecum şovăielnic încăperea şi luă de pe biroul funcţionarului de la arhivă dosarul pe care acesta i-l pusese la dispoziţie. În ciuda afirmaţiilor sale, ar fi dorit nespus de mult să evite afacerea din Caraibe. Oricât de mult îşi admira şeful, era conştient că atunci Sam întrecuse măsura.

Îşi amintea perfect de potopul de note informative care se abătuse asupra celor de la Century House imediat după Anul Nou, ca şi de discuţia cu directorul, la care McCredy fusese pur şi simplu somat să participe pe la mijlocul lui ianuarie.

Noul director avea doar două săptămâni de când fusese instalat în funcţie. În chip de cadou de noul an, se trezise că-i aterizează pe birou detaliile activităţii desfăşurate de Sam în Caraibe. Din fericire, cei doi se cunoşteau de mult aşa că, după tunetele şi fulgerele oficiale, Sir Mark se pare că scosese şase sticle din berea preferată a lui McCready, pe care le băuseră în cinstea începutului de an şi a unei promisiuni: aceea de-a nu mai încălca regulile.

Şase luni mai târziu, din motive pe care Sam nu le ştiă dar le putea bănui, directorul i se arătase mult mai puţin favorabil.

---

[1] Gaura din Zid (n.trad.).

Gaunt presupunea, greşit de altfel, că Sir Mark hotărâse să nu se grăbească şi să aştepte până în vară pentru a cere pensionarea lui McCready. Nici prin gând nu-i trecea de la ce nivel înalt venise ordinul.

McCready însă ştia. Nu era nevoie nici să i se spună, nici să i se dovedească. Îl cunoştea pe director. Ca orice bun comandant, Sir Mark îţi spunea în faţă când călcai greşit, te mustruluia de-ţi mergeau fulgii dacă el considera că meriţi, sau chiar te concedia dacă lucrurile stăteau atât de rău încât să justifice aşa ceva. Dar o făcea personal. În rest, pentru oamenii lui se bătea ca un tigru. Ceea ce însemna că, de data asta, ordinul venise mult mai de sus şi că se trecuse peste capul lui.

Denis Gaunt se întoarse la locul lui cu dosarul, iar Timothy Edwards îi surprinse privirea lui McCready şi zâmbi. Da, eşti un tip periculos, Sam, îi spuse el în gând. Teribil de talentat, numai că vremea ta s-a dus. Ce păcat. Numai puţin să te fi deşteptat, atât cât să respecţi regulile, şi s-ar fi găsit un loc şi pentru tine. Acum e prea târziu, mai ales că ai reuşit să te pui rău cu un om ca Robert Inglis. Lumea anilor nouăzeci va fi o cu totul altă lume – va fi lumea mea şi a celor ca mine. În trei sau patru ani voi fi director şi atunci cei ca tine chiar că nu vor mai avea ce să caute aici. Aşa că, Sam, băiete, e mai bine să pleci de-acum. Pentru că până atunci vom avea o echipă complet nouă – agenţi tineri şi inteligenţi care fac ce li se spune, respectă regulile şi nu-i deranjează pe oamenii importanţi.

Sam McCready îi întoarse zâmbetul. Mare javră eşti; Timothy, i se adresă la rândul lui, tot în gând. Ai impresia că un serviciu de informaţii nu trebuie decât să facă şedinţe, să se zgâiască la diagrame realizate pe calculator şi să-i pupe în fund pe cei de la Langley. Sigur, informaţia americană de tip semnal, ca şi canalele lor electronice, sunt grozave. Cele mai bune din lume chiar – e şi normal, cu tehnologia lor, cu sateliţii şi cu toată aparatura lor de ascultare şi interceptare. Toate astea însă pot fi păcălite, Timothy, puiule. S-a inventat cândva o chestie pe nume *maskirovka*, de care probabil că nici n-ai auzit. E o invenţie rusească, Timothy, care înseamnă arta de-a construi aeroporturi, hangare, poduri, ba chiar întregi divizii de blindate, toate false, din tinichea şi placaj, care induc în eroare „zburătoarele" alea mari ale americanilor. Aşa că uneori nu-ţi

rămâne decât să te duci să le vezi cu ochii tăi, să infiltrezi un agent în mijlocul lor, să recrutezi un nemulțumit sau să angajezi un trădător. Tu, Timothy, n-ai fi reușit niciodată să ajungi un agent adevărat, cu toate cluburile la care ești înscris și cu nevasta aia a ta din lumea bună. KGB-ul te-ar fi mâncat fript în exact două săptămâni.

Gaunt se pregătea să-și înceapă ultima pledoarie, încercând să justifice întâmplările din Caraibe și să nu piardă simpatia celor doi înalți funcționari care, cu o seară în urmă, păruseră dispuși să se răzgândească și să recomande doar o mustrare. McCready își aruncă ochii pe fereastră.

Da, lucrurile se schimbă, dar nu așa cum crede Timothy Edwards. După încheierea războiului rece lumea a-nceput s-o ia razna pe tăcute. O să vină și bubuielile, dar mai încolo. În Rusia recolta zace nestrânsă pe câmp din cauza lipsei echipamentului agricol. La toamnă o să putrezească în silozuri fiindcă n-o să existe mijloace de transport. Foametea o să înceapă în decembrie, sau poate în ianuarie, și o să-l împingă pe Gorbaciov înapoi în brațele KGB-ului și ale Înaltului Comandament, care o să-l facă să plătească pentru erezia din vara lui 1990. Anul 1991 n-o să fie deloc ușor.

Orientul mijlociu e un butoi cu pulbere, în timp ce agenția cel mai bine informată din zonă, Mossad-ul israelian, e privită la Washington ca un paria, dându-i apă la moară și lui Timothy Edwards.

McCready scoase un oftat. Să-i ia dracu pe toți. Poate că răspunsul la toate problemele astea e barca aceea din Devon.

— Totul a început în decembrie, pe o mică insulă din nordul Caraibelor, spuse Gaunt, deschizând dosarul pe care îl avea în față.

McCready se trezi adus brusc la realitatea din Century House. A, da, Caraibele, își aminti el, insulele alea blestemate.

DE DOI BANI SPERANȚĂ

CAPITOLUL UNU

GULF LADY ajunse acasă, navigând pe apele scânteietoare, cu o oră înainte de apus. Julio Gomez stătea undeva la prova, cu fundul lui mare așezat pe acoperișul cabinei și cu picioarele încălțate în mocasini pe puntea din față. Trăgea mulțumit dintr-unul din trabucele sale portoricane a căror duhoare se împrăștia pe deasupra răbdătoarelor ape ale Caraibelor.

În clipa aceea era cum nu se poate mai satisfăcut. La zece mile în urmă lăsase acea spectaculoasă cădere de apă unde Great Bahama Bank se revarsă în Santaren Channel, unde peștii de apă dulce se amestecă cu cei ai oceanului, unde tonii vânează bonitele, care la rândul lor umblă după pești *ballyhoo* și unde, din când în când, toți aceștia cad pradă marlinilor și celorlalți pești mari.

În lada veche și plină de zgârieturi din spatele punții deschise se aflau două dorade frumoase, una pentru el și una pentru căpitanul care acum se găsea la cârmă și-și ducea clientul acasă, la Port Plaisance.

Cei doi pești nu reprezentau toată recolta zilei. Mai prinsese o zvârlugă pe care o aruncase înapoi în apă, câteva bonite mai mici, folosite apoi ca momeală, un ton cu aripioare aurii, pe care îl apreciase la vreo treizeci și cinci de kilograme, înainte ca acesta să se scufunde atât de brusc și de adânc încât fusese nevoit să taie firul ca să nu rămână fără el în câteva clipe, precum și alți doi pești care-i dăduseră de furcă o jumătate de oră fiecare. Aruncase peștii mari la loc în mare, dar păstrase

doradele, care se numărau printre cele mai gustoase exemplare din apele tropicale.

Lui Julio Gomez nu-i plăcea să ucidă. Ceea ce-l aducea de fiecare dată în acest pelerinaj anual era fiorul pe care i-l dădeau șuieratul mulinetei și al firului desfășurat, tensiunea undiței arcuite și bucuria înfruntării dintre mamiferul-om și peștele care se opunea cu o forță monstruoasă. Fusese o zi minunată.

Departe în stânga, mult dincolo de insulele Dry Tortuga, ascuns sub partea vestică a orizontului, globul mare și roșu al soarelui cobora la întâlnirea cu marea, potolindu-și căldura pârjolitoare în răcoarea brizei de seară și a nopții ce începea să se lase.

La trei mile înaintea lui *Gulf Lady*, insula se înalța deasupra apei. În douăzeci de minute aveau să fie în dană. Gomez azvârli mucul trabucului în apa care-l primi cu un sfârâit scurt și-și frecă brațele. În ciuda tenului închis la culoare și a pielii măslinii, odată ajuns în camera lui de la pensiune o să trebuiască să-și dea bine de tot cu crema aceea contra arsurilor. La timonă, Jimmy Dobbs nu avea asemenea probleme: născut și crescut pe insulă, proprietar al iahtului pe care îl închiria turiștilor care voiau să iasă în larg la pescuit, avea o piele ca abanosul, asupra căreia soarele nu avea nici un efect.

Julio Gomez își dădu picioarele jos de pe teugă și sări de pe acoperișul cabinei pe puntea pupa.

— Lasă-mă pe mine, Jimmy. Poți să te apuci de curățenie.

Jimmy Dobbs afișă un zâmbet larg, îi predă timona și, înarmat cu o găleată și o perie, începu să împingă solzii și fragmentele de intestine afară, prin gurile de scurgere. Cinci sau șase rândunele de mare își făcură apariția pentru a culege resturile din siajul ambarcațiunii. În apele oceanului nimic nu se irosește, mai ales dacă e vorba de ceva de natură organică.

Existau, desigur, și pescadoare mai moderne în Caraibe – nave pe care erau montate instalații de spălat alimentate de motoare, baruri, televizoare, ba chiar și videocasetofoane; nave cu instalații electronice de depistare a bancurilor de pești și cu un personal navigant suficient pentru o călătorie în jurul lumii. *Gulf Lady* nu avea nimic din toate astea. Era un clincher vechi

de lemn din care săreau aşchiile şi cu un motor Diesel Perkins care scotea un fum de nedescris, dar care străbătuse mai multe ape decât văzuseră fandosiţii din Florida Kays cu toate radarele lor laolaltă. Avea o cabină mică pe puntea din faţă, un hăţiş de undiţe şi fire de pescuit mirosind de la o poştă a peşte şi a untură, precum şi o punte pupa cu zece suporturi de undiţă şi un singur scaun, cioplit din scânduri de stejar şi acoperit cu câteva perne, ca indiciu maxim al confortului.

Jimmy Dobbs nu avea nevoie de cipuri de siliciu care să-i găsească peştele; şi-l găsea singur, aşa cum învăţase de la tatăl său, pândind cea mai mică schimbare de nuanţă pe suprafaţa apei, fiecare încreţitură neaşteptată şi fiecare despicare a valurilor de vreuna din fregatele aflate în zare..Avea un al nu ştiu câtelea simţ care-i spunea exact unde anume sunt peştii la momentul respectiv şi cum se hrănesc. Şi îi găsea întotdeauna. De aceea Julio Gomez venea să pescuiască aici cu el în fiecare vacanţă.

Pe Julio îl încântau atât simplitatea extremă a insulei, cât şi lipsa oricărei urme de tehnologie modernă de la bordul lui *Gulf Lady*. Cea mai mare parte a existenţei sale profesionale şi-o petrecea lucrând cu tehnologia americană modernă, introducând informaţii în computer sau conducând o maşină în traficul încâlcit din centrul oraşului Miami. În vacanţă voia să aibă doar mare, soare şi vânt... la care se adăuga pescuitul, căci Julio Gomez avea două mari pasiuni: meseria şi pescuitul. De cel din urmă avusese parte de cinci zile încoace şi-i mai rămăseseră două: vinerea şi sâmbăta. Duminică avea să se întoarcă în Florida cu avionul iar luni avea să se prezinte la lucru împreună cu Eddie. Gândul acesta îl făcu să scoată un oftat.

Şi Jimmy Dobbs era un om mulţumit. Ziua petrecută împreună cu clientul şi prietenul său fusese plină, buzunarul îi era căptuşit cu niscai dolari din care putea să-i cumpere „jumătăţii" lui o rochie şi ducea acasă un peşte grozav pentru cina lor şi a droaiei de copii care îl aşteptau. Ce şi-ar mai fi putut dori de la viaţă?

Acostară puţin după ora cinci la cheul vechi din lemn, construit special pentru ambarcaţiunile de pescuit şi care ar fi trebuit să se prăbuşească de mult, dar încă n-o făcuse. Fostul guvernator promisese să ceară Londrei o subvenţie pentru con-

struirea unuia nou, dar fusese înlocuit, iar Sir Marston Moberley nu era câtuşi de puţin interesat de pescuit. După cum nu-l interesau nici oamenii insulei, dacă te luai după vorbele care se schimbau în barurile din mahala – mai întotdeauna adevărate.

În timp ce-şi făcea pregătirile pentru noapte, *Gulf Lady* fu înconjurată ca de obicei de îmbulzeala copiilor curioşi să vadă prada şi dornici să ajute la transportul peştelui pe ţărm, precum şi de vorbăria cântată şi melodioasă a băştinaşilor.

— Eşti liber mâine, Jimmy? întrebă Gomez.

— Sigur. Vrei să ieşi iar?

— Doar de-aia am venit. Ne vedem la opt.

Julio Gomez îi promise unui puşti un dolar ca să-i ducă peştele, cei doi părăsind docul împreună şi intrând pe străduţele cufundate deja în întuneric ale lui Port Plaisance. Nu aveau mult de mers, pentru că în Port Plaisance nu există distanţe mari. Nefiind foarte întins, oraşul seamănă mai degrabă cu un sat.

Era genul de orăşel pe care îl găseşti pe cele mai multe dintre insulele caraibiene mai mărunte: o adunătură de case, majoritatea de lemn, vopsite în culori vii, cu acoperişuri de şindrilă şi poteci pe care sunt presărate mici fragmente de scoici. Pe mal, de jur împrejurul micului port mărginit de cheul ca o semilună şi ridicat din blocuri de coral, la care acosta săptămânal o navă comercială, se înălţau structurile cele mai mândre ale insulei: clădirea vămii, tribunalul şi monumentul eroilor. Toate construite din blocuri de coral, tăiate şi lipite demult cu mortar.

Mai aproape de centrul orăşelului se găseau primăria, mica biserică anglicană, secţia de poliţie şi principalul hotel, Quarter Deck. În afara lor şi a unui depozit de fier vechi nu foarte arătos, situat în celălalt capăt al portului, cele mai multe clădiri erau din lemn. Tot pe mal, chiar la ieşirea din oraş, se afla şi reşedinţa guvernatorului, albă şi împrejmuită cu ziduri albe, cu două tunuri de pe vremea împăratului Napoleon la poartă şi un catarg înfipt în mijlocul pajiştii cu iarbă verde, atent îngrijită. În timpul zilei pe catarg flutura drapelul britanic; acum, în timp ce Julio Gomez străbătea oraşul în direcţia pensiunii unde trăsese, steagul era coborât cu pompă de un ofiţer de poliţie asistat de un aghiotant al guvernatorului.

Gomez ar fi putut sta la Quarter Deck, dar prefera atmosfera mai intimă din pensiunea doamnei Macdonald. Văduvă, cu un păr creț și alb ca zăpada și cam la fel de voluminoasă ca Gomez însuși, făcea o budincă de moluște să-ți lingi degetele și alta nu.

Dădu colțul pe străduța pe care se află pensiunea, ignorând afișele electorale țipătoare ce fuseseră lipite pe aproape toate gardurile și zidurile și o văzu în lumina amurgului, măturând treptele din fața casei frumos întreținute – ritual pe care îl îndeplinea de câteva ori pe zi. Îl întâmpină pe musafirul care se întorcea cu prada cu același zâmbet cald dintotdeauna.

— Vai, domnu' Gomez, ce pește frumos!

— Pentru cină, doamnă Macdonald. Cred că o să fie de ajuns pentru toți.

Gomez îi dădu banii puștiului, care o tuli cu averea recent agonisită, și urcă la el în cameră. Doamna Macdonald se retrase în bucătărie ca să pregătească dorada și s-o pună la grătar. Gomez se spălă, se bărbieri și se schimbă, punându-și o pereche de pantaloni crem și o cămașă de plajă colorată, cu mâneci scurte. Hotărî că i-ar cădea bine o bere foare mare și foarte rece, așa că ieși din nou în oraș, îndreptându-se spre barul hotelului Quarter Deck.

Deși nu era decât șapte, se lăsase noaptea, iar orașul era cufundat în întuneric, cu excepția petelor de lumină ale ferestrelor. Scăpat de străduțele dosnice, Gomez intră în Piața Parlamentului, care avea în centru un pâlc ordonat de palmieri, iar pe trei dintre laturi biserica anglicană, secția de poliție și în fine hotelul Quarter Deck.

Trecu pe lângă poliție, unde încă mai ardeau becurile electrice alimentate de generatorul municipal care zumzăia jos, în zona docurilor. Din clădirea aceasta mică, ridicată din blocuri de coral, inspectorul-șef Brian Jones și o brigadă impecabilă, formată din doi sergenți și opt agenți, vegheau asupra păstrării ordinii și respectării legii în comunitatea cu cea mai scăzută rată a criminalității din emisfera vestică. Venit din Miami, Gomez nu putea decât să se mire la contactul cu o societate în care nu existau droguri, bande de hoți, jafuri, prostituție sau violuri, care avea o bancă (nejefuită niciodată până acum) și doar vreo

zece furturi mai însemnate pe an. Scoase un oftat, trecu prin fața bisericii și intră pe sub portalul de la Quarter Deck.

Barul se afla în stânga. Își alese un scaun într-un colț de la capătul cel mai îndepărtat și comandă o bere mare și rece. Prepararea peștelui avea să dureze cel puțin încă o oră, ceea ce-i lăsa timp și pentru o a doua bere, ca să-i țină de urât primeia. Barul era deja pe jumătate plin, fiind localul preferat pentru udarea gâtlejului de toți turiștii și expatriații. Sam, barmanul jovial cu jachetă albă, împărțea gama obișnuită de punciuri, beri, sucuri, Coca Cola, daiquiri și cocteiluri bune pentru stins jarul romului Mount Gay.

La opt fără cinci, Julio Gomez vârî mâna în buzunar, în căutarea banilor cu care să-și achite nota. Când ridică privirea, încremeni cu ochii la bărbatul care tocmai intrase în bar și comanda ceva de băut la celălalt capăt al tejghelei. În clipa următoare se lăsă în scaun, în așa fel încât să fie acoperit de corpul clientului de alături. Deși nu-i venea să-și creadă ochilor, știa că nu se înșelase. După ce ți-ai petrecut patru zile și patru nopți din viață stând la un lat de masă de un om, privindu-l în ochi și citind acolo doar ură și dispreț, nu-i uiți atât de ușor chipul, nici chiar după opt ani. N-ai cum să ștergi cu buretele figura unui om de la care, după patru zile și patru nopți, n-ai putut scoate nimic, nici măcar un nume, și care te-a obligat să-i dai o poreclă ca să ai ce pune în dosar.

Gomez îi făcu semn lui Sam să-i mai umple o dată paharul, plăti toate cele trei beri și se retrase într-un colț mai întunecos. Dacă omul acesta era aici, înseamnă că avea un motiv special. Dacă locuia la un hotel, trebuia să aibă și un nume. Gomez voia să știe care era numele acela. Rămase în colțul pe care și-l alesese, stând la pândă și așteptând. La ora nouă bărbatul, care băuse de unul singur câteva pahare de rom Mount Gay, se ridică și ieși. Plecând de la locul lui ferit, Gomez se luă după el.

În Piața Parlamentului individul urcă într-o mașină de teren japoneză, porni motorul și demară. Gomez privi în jur disperat. Nu avea la îndemână nici un mijloc de transport. Însă în fața hotelului se afla un scuter cu cheia în contact. Clătinându-se nesigur, Gomez o luă pe urmele jeepului.

Acesta ieși din oraș și o apucă pe drumul de coastă – singurul, de altfel – care făcea înconjurul întregii insule. La pro-

prietățile din interior, dintre dealuri, se ajungea pe drumuri mai mici, pline de praf, care făceau legătura cu această șosea. Jeepul trecu de cea de-a doua concentrare demografică a insulei, satul de baștinași cunoscut sub denumirea de Shantytown[1], iar apoi pe lângă pista de iarbă a aeroportului.

O ținu tot înainte până la capătul opus al insulei. Aici șoseaua se învecina cu Golful Teach, care-și datora numele lui Edward Teach, așa-zisul Pirat Barbă-Neagră, care ancorase și se ospătase cândva aici. Mașina părăsi șoseaua și intră pe un drum care se sfârșea, nu după multă vreme, în fața unor porți de fier forjat ce închideau un domeniu mare și înconjurat de un zid. Șoferul nu dădu nici un semn că ar fi observat farul stingher și nesigur care-i urmărise încă de la plecarea din fața hotelului Quarter Deck, însă cu siguranță că-l văzuse.

Din umbra de lângă poartă se desprinse un om care se repezi să deschidă poarta și să lase jeepul să treacă. Dar șoferul încetini și opri. Întinse mâna și desprinse de pe capotă un reflector puternic de mare putere. Raza lui îl prinse pe Gomez în timp ce străbătea intersecția, după care trecu mai departe, se întoarse și-l urmări până când dispăru pe șosea.

O jumătate de oră mai târziu, Gomez lăsă scuterul la locul lui din fața hotelului și se înapoie acasă pe jos. Era gânditor și îngrijorat. Știa foarte bine cine era omul pe care-l văzuse și era sigur că nu se înșela. Acum aflase și unde locuia. Dar fusese la rândul lui văzut. Nu putea decât să spere că, după opt ani, nu fusese recunoscut în întunericul nopții caraibiene când trecuse timp de câteva secunde prin apropiere, pe scuterul acela care scotea un pârâit atât de strident.

Doamna Macdonald era supărată că întârziase aproape două ore la cină și nu făcu nici un secret din asta. Îi servi totuși dorada și-l urmări cum mănâncă fără nici un chef. Părea dus pe gânduri, motiv pentru care făcu o singură remarcă.

— Prostii, îl mustră ea. Nici nu există așa ceva pe-aici, pe vreuna din insulele astea.

Julio Gomez rămase treaz toată noaptea, gândindu-se la ce avea de făcut. Nu știa cât avea de gând individul să rămână pe insulă. Dar prezența lui aici trebuia semnalată britanicilor, își

[1] Mahalaua (n.trad.).

zise. Şi în orice caz locul unde se afla acum. Pentru că acesta avea, cu siguranţă, o semnificaţie specială. Ar fi putut merge la guvernator, însă ce-ar fi putut face acest om? Probabil că nu exista nici un motiv pentru o arestare. Şi nu se aflau pe teritoriul american. Asta nu însemna că ar fi crezut că inspectorul-şef Jones, cu brigada lui de piţigoi, ar fi avut mai multă greutate decât guvernatorul. Era nevoie de un ordin direct de la Londra, ca răspuns la o cerere de extrădare formulată personal de Unchiul Sam. Putea să dea un telefon dimineaţă. Însă renunţă imediat la acest gând. Sistemul public de comunicaţii al insulei era reprezentat printr-o linie telefonică ce făcea legătura cu Nassau, în Bahamas, şi abia de-acolo cu Miami. Nu avea de ales; trebuia să se întoarcă în Florida dis-de-dimineaţă.

ÎN ACEEAŞI SEARĂ, zborul Delta de la Washington ateriză pe aeroportul din Miami. Printre pasageri se afla un funcţionar englez ostenit, al cărui paşaport îl indentifica drept domnul Frank Dillon. Avea la el şi alte hârtii, pe care nu avu nevoie să le prezinte, dat fiind că sosea cu un zbor intern, şi care dovedeau că este angajat al Foreign Office-ului şi solicitau tot concursul în activitatea pe care o desfăşura.

Nici din paşaportul pe care nu trebui să-l arate şi nici din celelalte hârtii nu reieşea că numele lui adevărat era Sam McCready. Asta n-o ştiau decât câţiva înalţi funcţionari ai CIA-ului din Langley, Virginia, în a căror companie îşi petrecuse o săptămână activă, participând la un seminar referitor la rolul serviciilor de informaţii în lumea liberă din deceniul nouă. Asta însemnase audierea unei serii de prelegeri ţinute de profesori universitari şi alţi oameni de ştiinţă care nu foloseau niciodată un cuvânt simplu când putea fi înlocuit cu altele zece, dar complicate.

La ieşirea din aeroport, McCready făcu semn unui taxi şi ceru să fie dus la hotelul Sonesta Beach din Key Biscayne. Aici îşi reţinu o cameră şi se desfătă cu o cină de homar, înainte de-a cădea într-un somn adânc şi liniştit. Avea în faţă – sau cel puţin aşa credea – şapte zile în care să se prăjească pe marginea piscinei, să citească frumuşel câteva romane poliţiste uşoare şi numai din când în când să-şi ridice ochii din paharul cu daiquiri că să se uite după vreuna din fetele ce se plimbau prin preajmă.

Century House era departe, iar serviciul DDPO rămăsese pe mâinile capabile ale adjunctului său, Denis Gaunt. Era timpul, își spuse el înainte de-a adormi, ca Dezinformatorul să se mai și bronzeze.

VINERI DIMINEAȚĂ Julio Gomez părăsi pensiunea doamnei Macdonald, fără să ceară returnarea banilor pentru cele două zile rămase și cu mii de scuze. Își luă valiza și ieși în Piața Parlamentului, de unde luă unul din cele două taxiuri ale orașului și ceru să fie dus la aeroport.

Avea bilet pentru duminică la zborul BWIA cu destinația Nassau iar de acolo cu legătură până la Miami. Chiar dacă în linie dreaptă distanța până la Miami era mai scurtă, nu exista nici un zbor direct, ci numai prin Nassau. Orașul nu avea agenție de voiaj, așa că rezervările se făceau direct la aeroport. Nu putea decât să spere că exista o cursă BWIA vineri dimineață. Nu observă că fusese urmărit încă de când se urcase în taxi, în Piața Parlamentului.

La aeroport îl aștepta o mare dezamăgire. Clădirea terminalului, un fel de hangar lung unde se afla vama și mai nimic altceva, era – dacă nu închisă complet – aproape pustie. Un singur ofițer de la pașapoarte stătea în lumina soarelui de dimineață și citea un *Miami Herald* vechi de o săptămână pe care cineva, probabil că însuși Gomez, îl abandonase mai demult.

— Azi nu, domnule, răspunse el vesel. Vinerea niciodată nu pleacă nimic.

Gomez își aruncă privirea peste aerodromul acoperit cu iarbă. În fața micului hangar metalic se găsea un avion Piper Navajo Chief. Un bărbat în cămașă și pantaloni de lucru tocmai îi făcea verificarea. Gomez se apropie de el și-l întrebă:

— Pleci astăzi?

— Mda, spuse pilotul, american și el.

— Poți să iei un pasager?

— În nici un caz, rsăpunse pilotul. E un avion particular. E al șefului meu.

— Și unde-l duci pe șeful dumitale? Spre Nassau? întrebă Gomez.

— Nu. Spre Key West.

Inima lui Gomez începu să bată mai tare. Din Key West putea să ia unul din numeroasele avioane spre Miami.

— Crezi că pot să vorbesc cu şeful dumitale?

— Domnul Klinger? Vine cam peste-o oră.

— O să-l aştept, spuse Gomez.

Îşi găsi un loc umbros lângă peretele hangarului şi se aşeză. Din tufişuri ieşi un om care încălecă pe o motocicletă şi o porni pe şosea, de-a lungul coastei.

SIR MARSTON MOBERLEY se uită la ceas, se ridică de la masa unde-şi luase micul dejun, în grădina împrejmuită cu ziduri a reşedinţei guvernatoriale şi se îndreptă spre treptele ce duceau pe verandă iar de-acolo în biroul său. Delegaţia, de care nu avea nici un chef, urma să sosească în curând.

Marea Britanie nu mai are decât o mică parte din fostul imperiu colonial din Caraibe. Zilele colonialismului se sfârşiseră demult. Însă îi rămăseseră cinci rămăşiţe fermecătoare ale acelei epoci trecute, care nu se mai numesc colonii, termen inacceptabil azi, ci Teritorii Dependente. Una o formează insulele Cayman, renumite pentru serviciile lor bancare îndestulătoare şi foarte discrete. Într-un referendum prin care Londra le oferea independenţa locuitorilor de pe trei din aceste insule, majoritatea covârşitoare a voturilor hotărâse ca ele să rămână sub tutelă britanică. Din acel moment, spre deosebire de unii din vecinii lor, respectivele insule crescuseră ca florile-n grădină.

Un alt grup de insule este cel al Virginelor Britanice, raiul pasionaţilor de iahturi şi al pescarilor. Al treilea teritoriu, chiar mai puţin cunoscut, este mica insulă Anquilla, ai cărei locuitori organizaseră singura revoluţie din istoria colonialismului, preferând să rămână sub dominaţie britanică decât să fie amestecaţi cu forţa cu alte două insule învecinate, al căror prim-ministru le stârnea cele mai vii şi mai întemeiate suspiciuni.

Şi mai obscure sunt Turks şi Caicos, unde viaţa se scurge somnolent la umbra palmierilor şi a drapelului britanic, fără amestecul traficanţilor de droguri, al poliţiei secrete, al loviturilor de stat sau al alegerilor trucate. În toate cele patru teritorii, Londra stăpâneşte fără a interveni prea mult; rolul său, în ultimele trei cazuri, era de preluare a deficitului bugetar anual. În schimbul lui, localnicii se arată mulţumiţi văzând

drapelul britanic urcat și coborât de pe catarg de două ori pe zi, precum și efigia reginei Elisabeta pe bancnote și pe caschetele polițiștilor.

În iarna lui 1989, cel de-al cincilea și ultimul teritoriu dependent era grupul Insulelor Barclay, opt insulițe situate la marginea vestică a lui Great Bahama Bank, la vest de insula Andros din Bahamas, la nord-est de Cuba și la sud de Florida Keys.

Puțină lume mai știe de ce Insulele Barclay nu fuseseră încorporate arhipelagului Bahamas atunci când acesta își câștigase independența. Un membru al Foreign Office-ului spusese mai târziu că fuseseră pur și simplu scăpate din vedere, ceea ce probabil că era adevărat. Minusculul grup de insule nu avea mai mult de douăzeci și cinci de mii de locuitori și doar două din ele erau populate. Insula principală și totodată reședința guvernatorului se lăuda cu numele de Sunshine[1] și cu niște locuri de pescuit superbe.

Insulele nu erau bogate. Industria era inexistentă iar venitul aproape de aceleași coordonate. Din el, cea mai mare parte o reprezentau salariile tinerilor plecați și angajați în cine știe ce hoteluri elegante de prin alte părți pe post de chelneri, cameriste sau liftieri, oameni pe care turiștii americani și europeni îi îndrăgeau pentru firea lor blândă și zâmbetul fermecător.

O altă parte a venitului provenea dintr-un rudiment de turism, de la cei câțiva pescari profesioniști care făceau pelerinajul via Nassau, din drepturile de aterizare, din vânzarea timbrelor autohtone necunoscute sau a homarilor și moluștelor, cumpărate de la cei aflați în trecere cu iahturile. Acest venit modest le permitea să importe și să aducă, prin intermediul vaporului care venea o dată pe săptămână, câteva feluri de obiecte pe care marea nu li le putea oferi.

Generos și darnic, oceanul le punea la dispoziție cea mai mare parte a hranei, completată cu fructele de pădure și cu cele culese din grădinile de pe coastele celor două dealuri de pe Sunshine, Spyglass și Sawbones[2] .

---

[1] Rază de soare (n.trad.).

[2] Spyglass – ochean; Sawbones – măcelar (termen argotic, referitor la chirurgi). Denumirile sunt alese mai degrabă pentru încărcătura lor sonoră (n.trad.).

Apoi, la începutul lui 1989, cineva din Foreign Office hotărâse că Insulele Barclay erau pregătite pentru obținerea independenței. Primul document oficial devenise o „cerere oficială", iar apoi o strategie. În acel an, Cabinetul englez se confrunta cu un deficit comercial imens, cu sondaje de opinie în care înregistra o popularitate mai scăzută ca oricând și cu un grad tot mai ridicat de neliniște în privința politicii europene. În aceste condiții, independența unui grup obscur de insule din Caraibe fusese aprobată fără nici o dezbatere.

Guvernatorul de la acea vreme protestase și fusese rechemat și înlocuit imediat cu Sir Marston Moberley. Înalt și vanitos, mândru de asemănarea sa cu răposatul actor George Sanders, acesta fusese trimis pe Sunshine după o singură ședință de instruire, atent organizată de adjunctul Secretariatului Principal al Departamentului Caraibelor. Insulele Barclay trebuiseră să-și accepte independența. Aveau să fie chemați candidați pentru postul de prim-ministru și avea să se stabilească o zi pentru alegerile generale. După alegerea democratică a celui dintâiului prim-ministru al insulelor Barclay, la un interval rezonabil (de pildă, trei luni) stabilit de acesta și de membrii Cabinetului său, avea să se acorde independența, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie de folosirea forței.

Sir Marston Moberley trebuia să vegheze ca programul să se desfășoare întocmai, luând astfel încă o povară de pe umerii visteriei Marii Britanii. Guvernatorul sosise pe insula Sunshine la sfârșitul lui iulie, împreună cu Lady Moberley. Sir Marston se apucase de treabă plin de râvnă.

Pentru funcția de prim-ministru se prezentaseră la scurt timp doi candidați. Domnul Marcus Johnson, om de afaceri și filantrop local, revenit pe insula lui de baștină după ce făcuse avere în America Centrală, avea acum un domeniu frumos în cealaltă parte a lui Sawbones Hill și formase Alianța pentru Prosperitatea Insulelor Barclay, al cărei scop era dezvoltarea insulelor și asigurarea bunăstării pentru toți locuitorii lor. Domnul Horatio Livingstone, un bărbat mai puțin cizelat și mai populist, cu domiciliul în Shantytown, din care deținea o bună parte, pusese bazele Frontului pentru Independența Insulelor Barclay. Până la alegerile fixate pentru data de 5 ianuarie, Sir Marston constatase cu mulțumire existența unei campanii elec-

torale viguroase, aflată în plină desfăşurare, în timp ce ambii candidaţi înţesau insula cu discursuri, pamflete şi afişe lipite pe fiecare zid şi pe fiecare copac.

Un singur lucru îl mai jena pe Sir Marston: CCI-ul, sau Comitetul Cetăţenilor Implicaţi, care se opunea independenţei şi era condus de tipul ăla enervant, reverendul Walter Drake, preotul baptist local. Sir Marston acceptase să primească o delegaţie a CCI-ului în acea dimineaţă la ora nouă.

Delegaţia cuprindea opt membri. Vicarul anglican, un englez palid, spălăcit şi ineficient, n-o să-i creeze nici un fel de probleme. Şase erau notabilităţi locale: medicul, doi proprietari de magazine, un fermier, proprietarul unui bar şi cel al unei pensiuni, pe nume Macdonald. Erau cu toţii oameni în vârstă şi cu o educaţie rudimentară. Nu se ridicau la nivelul lui Sir Marston nici ca fluenţă în exprimare şi nici ca putere de convingere. Fiecăruia dintre ei îi putea opune doisprezece oameni care doreau independenţa.

Marcus Johnson, candidatul „prosperităţii", era sprijinit de directorul aeroportului, de proprietarii docurilor (în locul cărora Johnson promisese că va construi un port internaţional activ) şi de cei mai mulţi dintre oamenii de afaceri, care aveau să se îmbogăţească în acest proces. Livingstone se bucura de sprijinul proletariatului, al celor săraci, cărora le promisese o creştere miraculoasă a nivelului de trai, bazată pe naţionalizarea proprietăţilor şi valorilor.

Piatra de încercare avea să fie şeful delegaţiei CCI-ului, reverendul Drake, un negru cât un taur, îmbrăcat în costum negru, care acum îşi ştergea transpiraţia de pe faţă. Era un predicator înnăscut, lucid şi puternic, şcolit în America. La rever avea prins un peştişor, simbolul creştinismului renăscut. Sir Marston se întrebă o clipă din ce stare renăscuse, dar se abţinu să pună întrebarea cu voce tare. Reverendul Drake trânti un teanc de hârtii pe biroul guvernatorului.

Sir Marston avusese grijă să nu fie scaune suficiente, aşa încât oaspeţii se văzură obligaţi să rămână în picioare. Nici el nu se aşeză, luându-şi toate măsurile ca întâlnirea să fie cât mai scurtă. Aruncă apoi o privire teancului de documente.

— Aceasta, domnule guvernator, este o petiţie, spuse reverendul Drake. Da, o petiţie. Semnată de peste o mie de

cetățeni. Vrem ca această petiție să ajungă la Londra, chiar în fața ochilor doamnei Thatcher. Eventual a reginei. Nutrim speranța că aceste două doamne ne vor asculta, deși dumneavoastră nu vreți s-o faceți.

Sir Marston oftă. Avea să fie... căută în minte cuvântul potrivit... Chiar mai enervant decât se așteptase.

— Înțeleg, spuse el. Și ce anume cereți în petiție?

— Cerem un referendum, așa cum a procedat poporul englez când a fost vorba de Piața Comună. Solicităm un referendum și nu dorim să ni se impună independența. Vrem să rămânem așa cum suntem și cum am fost dintotdeauna. Nu suntem de acord să ne conducă nici domnul Johnson și nici domnul Livingstone. Facem apel la judecata Londrei.

DOMNUL BARNEY KLINGER coborî din taxiul care sosi la aerodrom. Era un bărbat scund și rotofei care locuia în Coral Gables, lângă Miami, unde avea o proprietate măricică în stil spaniol. Actrița de duzină care-l însoțea nu era nici scundă și nici rotofeie, ci răpitor de frumoasă și suficient de tânără ca să-i fie fiică. Domnul Klinger mai avea o căsuță pe unul din versanții lui Spyglass Hill, pe care o folosea din când în când pentru scurte vacanțe, departe de ochiul doamnei Klinger.

Intenționa să zboare până la Key West, să-și suie prietena într-un avion cu destinația Miami, iar apoi să se îndrepte spre casă, evident singur, ca orice om de afaceri care se întoarce dintr-o călătorie în interes de serviciu, în care discutase doar prevederile unui contract plicticos. Doamna Klinger avea să-l întâlnească la aeroport și avea să vadă că nu e singur. Era nevoie de foarte multă prudență. Printre cunoștințele doamnei Klinger se numărau câțiva avocați extrem de buni.

Julio Gomez se ridică în picioare și se apropie.

— Domnul Klinger?

Klinger tresări. Un detectiv particular?

— Cine-ntreabă?

— Vedeți, am o problemă. Eram aici în vacanță și tocmai am primit un telefon de la nevastă-mea. Puștiul a avut un accident acasă. Trebuie neapărat să mă întorc. Iar azi nu zboară nici un avion. Nici unul, nici măcar de închiriat. Mă gândeam

că poate mă luați și pe mine până la Key West. V-aș rămâne veșnic îndatorat.

Klinger ezită. Încă nu era sigur că tipul nu era un detectiv particular angajat de doamna Klinger. Îi dădu geanta de voiaj hamalului, care o puse alături de restul valizelor în magazia de bagaje a avionului.

— Știu și eu, spuse Klinger, nu știu ce să zic.

Grupul strâns lângă avion cuprindea șase oameni: ofițerul de la pașapoarte, Gomez, Klinger, prietena lui, încărcătorul de bagaje și ajutorul lui. Despre acesta din urmă hamalul presupuse că aparținea grupului lui Klinger, în vreme ce Klinger credea că face parte din personalul aeroportului. Pilotul se afla în cabină și nu auzea ce se discută iar șoferul taxiului își făcea nevoile într-un tufiș, douăzeci de metri mai încolo.

— Vai, iubițel, ce îngrozitor! Trebuie să-l ajutăm, spuse actrița.

— Bine, zise Klinger. Numai să plecăm la timp.

Ofițerul ștampilă repede cele trei pașapoarte, magazia de bagaje fu închisă, cei trei pasageri urcară la bord, pilotul ambală ambele motoare și după trei minute avionul decolă de pe Sunshine, îndreptându-se spre Key West, până unde avea de zburat șaptezeci de minute.

— DRAGII MEI PRIETENI, și sper că-mi dați voie să vă numesc prietenii mei, spuse Sir Marston Moberley, vă rog să înțelegeți exact poziția guvernului Maiestății Sale. Un referendum ar fi nepotrivit în această conjunctură. Din punct de vedere administrativ, ar avea un grad de complexitate greu de satisfăcut.

Se vedeau foarte bine rezultatele carierei diplomatice și experiența posturilor însemnate – învățase să-i trateze pe ceilalți cu maximă condescendență.

— Vă rog să ne explicați, tună reverendul Drake, prin ce anume ar fi mai complex un referendum decât alegerile generale. Avem dreptul să decidem dacă vrem sau nu alegeri generale.

Explicația era simplă, însă nu putea fi furnizată în aceste împrejurări. Un referendum ar fi trebuit să fie organizat și plătit de guvernul englez, în timp ce campaniile erau pregătite

chiar de candidați, deși Sir Marston avusese grijă să nu se intereseze cum de aveau aceștia posibilitatea să rezolve toate problemele. Schimbă subiectul.

— Dacă asta e părerea dumitale, spune-mi de ce nu candidezi pentru postul de prim-ministru? După ce mi-ai zis aici, ar trebui să câștigi.

Ceilalți membri ai delegației părură încurcați. Dar reverendul Drake împunse aerul în direcția guvernatorului, ridicând un deget ca un cârnat:

— Știți bine de ce, domnule guvernator. Actualii candidați folosesc tipografii, sisteme de adresare publică, ba chiar directori de campanie aduși din afară. Și le împart bani oamenilor în stânga și-n dreapta.

— Nu aveți nici o dovadă, absolut nici una! îl întrerupse guvernatorul, stacojiu la față.

— Asta pentru că nu ieșiți de-aici ca să vedeți ce se întâmplă! mugi preotul baptist. Dar noi știm. Iar lucrurile astea au loc la fiecare colț de stradă. Ca și acțiunile de intimidare a celor care se opun.

— Voi lua măsuri atunci când voi primi un raport în acest sens de la inspectorul-șef Jones, replică tăios guvernatorul.

— Cred că nu e nevoie să ne certăm, interveni vicarul anglican. Lucrul pe care vrem să-l știm este dacă ne veți trimite petiția la Londra, Sir Marston?

— Bineînțeles că o voi trimite, spuse guvernatorul. Dar mă tem că e singurul lucru pe care-l pot face. Din păcate, am mâinile legate. Iar acum vă rog să mă scuzați.

Dat fiind că discuția era încheiată, ieșiră unul după altul. În timp ce părăseau clădirea, medicul – care întâmplător era și unchiul șefului poliției – întrebă:

— Crezi c-o s-o trimită?

— Sigur, răspunse vicarul. Doar a promis.

— Da, dar o s-o expedieze cu vaporul, mârâi reverendul Drake. Și o să ajungă la Londra pe la mijlocul lui ianuarie. Trebuie să scăpăm de guvernatorul ăsta și să ne căutam altul.

— Mă tem că nu prea avem șanse, spuse vicarul. Sir Marston n-o să demisioneze.

ÎN RĂZBOIUL dus împotriva valului de narcotice de pe coasta de sud, guvernul american recurgește la tehnici de

supraveghere ingenioase şi costisitoare. Printre ele se numără şi baloanele ancorate în locuri retrase, cumpărate, închiriate sau aflate în proprietatea Washingtonului.

Suspendate în gondolele aflate dedesubtul acestor baloane, scanerele-radar şi monitoarele radio super-sofisticate îşi fac datoria. Ele acoperă întregul bazin al Caraibelor, din vest de la Yucatan până-n est la Anegada, din nord de lângă Florida până pe ţărmul Venezuelei. Orice avion, mare sau mic, care decolează de pe această suprafaţă este reperat deîndată. Cursul, înălţimea şi viteza sa sunt evaluate şi raportate. Fiecare iaht, ambarcaţiune de plăcere, de marfă sau de linie care iese din port este preluată şi urmărită de ochi şi urechi nevăzute, de undeva din cer. Tehnologia montată în aceste gondole este în cea mai mare parte proiectată la Westinghouse.

La decolarea de pe insula Sunshine, Piper Navajo Chief fu depistat de Westinghouse 404, care îl urmări deasupra oceanului, pe un curs de 310 grade şi cu un vânt care bătea din sud, ceea ce ar fi trebuit să-l aducă exact deasupra farului de la Key West. La cincizeci de mile de localitatea amintită, aparatul se dezintegră în aer şi dispăru de pe ecranele radarelor. Şalupa pazei de coastă a Statelor Unite trimisă la locul cu pricina nu găsi nici o urmă a accidentului.

Luni, Julio Gomez, detectiv în cadrul departamentului de poliţie Metro-Dade, nu apăru la serviciu. Colegul său, detectivul Eddie Favaro, se supără. Ar fi trebuit să meargă împreună la tribunal, iar acum Favaro era nevoit să se ducă singur. Judecătoarea se arătă extrem de sarcastică şi Navaro trebui să-i înghită ironiile. Spre prânz, întors la sediul poliţiei de pe 14th Street, 1320, North-West (poliţia era pe punctul de-a se muta în noul sediu din Doral District) îşi întrebă şeful, pe locotenentul Broderick:

— Ce-i cu Julio? N-a apărut la tribunal.

— Pe mine mă-ntrebi? E colegul tău, răspunse Broderick.

— N-a venit să raporteze?

— Mie în nici un caz. Ce e, nu te descurci fără el?

— Nu pot. Avem două cazuri şi ambii acuzaţi vorbesc spaniola şi-atât.

Oglindă a populaţiei locale, poliţia, care acoperă ceea ce majoritatea oamenilor cunosc sub numele de Greater Miami,

are ca angajaţi reprezentanţi ai tururor raselor. Jumătate din populaţia din Metro-Dade este de origine hispanică şi mulţi dintre ei abia dacă ştiu două vorbe în engleză. Provenit dintr-o familie de portoricani, Julio Gomez crescuse la New York, unde intrase de fapt în poliţie. Cu zece ani în urmă, re-emigrase spre sud, în Metro-Dade. Aici nu-i mai spunea nimeni „spick"[1], lucru care în această zonă nu s-ar fi dovedit din cale-afară de înţelept. Faptul că vorbea fluent spaniola îi era de un real folos.

Colegul său de nouă ani încoace, Eddie Favaro, era un american de origine italiană, ai cărui bunici imigraseră venind din Catania – tineri căsătoriţi în căutarea unui trai mai bun. Locotenentul Clay Broderick era negru iar în clipa aceea tocmai ridica din umeri. Avea prea mult de lucru, prea puţini oameni şi în plus nişte cazuri restante de care s-ar fi lipsit bucuros.

— Găseşte-l, spuse el. Ştii regula.

Favaro ştia prea bine. În Metro-Dade, dacă întârziai trei zile la întoarcerea din concediu fără un motiv bine întemeiat şi fără să raportezi, era ca şi cum te-ai fi concediat singur.

Favaro îşi căută colegul acasă, dar nu găsi nici un semn care să-i arate că acesta s-ar fi întors. Ştia unde plecase Gomez – de fiecare dată se ducea pe insula Sunshine – aşa că verifică listele de pasageri ale avioanelor care sosiseră în seara precedentă de la Nassau. Computerul confirmă rezervarea şi biletul plătit în avans, dar dezvălui şi că biletul nu fusese ridicat. Favaro intră din nou în biroul lui Broderick.

— *Poate că a avut un accident*, insistă el. *Pescuitul pe* mare e periculos câteodată.

— Există telefoane, spuse Broderick. Doar are numărul nostru.

— Poate că e-n comă, la spital. Poate că a rugat pe cineva să ne-anunţe şi persoana nu s-a mai deranjat. Locuitorii din insulele alea nu-s grozav de harnici. Am putea măcar să verificăm.

Broderick oftă. Numai de cazuri de detectivi dispăruţi n-avea chef acum.

— În regulă, acceptă el. Dă-mi numărul de telefon al

---

[1] Termen peiorativ pentru populaţia de origine hispanică din SUA (n.trad.).

secției de poliție de pe insula aia... Cum îi zice? Sunshine? Isuse, ce nume! Fă-mi rost de numele șefului poliției ca să-l sun.

Favaro i-l găsi într-o jumătate de oră. Secția era atât de mică încât nici măcar nu era înregistrată la Serviciul de Informații Internaționale. Îl obținu însă de la consulatul englez care, la rândul său, îl căpătă de la reședința guvernatorului de pe insula Sunshine. Locotenentul Broderick mai trebui să aștepte o jumătate de oră până să primească legătura.

Avu noroc: inspectorul-șef Jones era în birou. Se apropia ora prânzului.

— Domnule inspector-șef Jones, sunt detectivul locotenent Broderick și vă sun din Miami... Alo? Mă auziți? Vreau să vă rog să-mi faceți un serviciu, ca între colegi. Unul din oamenii mei și-a petrecut concediul pe Sunshine și încă nu a apărut la serviciu. Sperăm că nu a avut un accident... Da, american. Pe nume Julio Gomez. Nu, nu știu unde a stat. Venise să pescuiască pe mare.

Inspectorul-șef Jones tratâ convorbirea cu toată seriozitatea. Secția lui era minusculă pe lângă departamentul din Metro-Dade. Dar voia să le arate americanilor că inspectorul-șef Jones nu doarme. Hotărî să se ocupe el însuși de caz și chemă un agent cu un Land Rover.

Începu logic cu hotelul Quarter Deck, unde nu află nimic. Continuă cu cheul de pescuit, unde dădu peste Jimmy Dobbs, care, neavând clienți în ziua aceea, trebăluia la bordul ambarcațiunii. Dobbs îi povesti cum Gomez lipsise de la întâlnirea de vineri, ceea ce era ciudat, și-l informă că stătea la pensiunea doamnei Macdonald.

Proprietăreasa îi spuse că Julio Gomez plecase grăbit vineri dimineața spre aeroport. Jones merse pe urmele lui și vorbi cu directorul aeroportului. Îl chemă și pe ofițerul de la pașapoarte, care confirmă că domnul Gomez plecase vineri dimineața cu domnul Klinger spre Key West. Îi dădu inspectorului Jones numărul de înregistrare al avionului. Jones îl sună pe Broderick la ora patru după-amiază.

Locotenentul Broderick telefonă la rândul lui secției de poliție din Key West, care verifică la aeroport. Apoi, puțin după ora șase, locotenentul îl chemă pe Eddie Favaro. Pe chip avea întipărită o expresie gravă.

— Eddie, îmi pare rău. Julio a hotărât brusc să se

întoarcă vineri dimineața. Nu avea nici un zbor regulat, așa că a plecat cu un avion particular spre Key West. Avionul nu a ajuns la destinație. S-a prăbușit în ocean de la cinci mii de metri înălțime, când mai avea vreo cincizeci de mile până la Key West. Paza de coastă spune că nu sunt supraviețuitori.

Favaro se așează pe un scaun.

— Nu pot să cred.

— Nici eu, Eddie. Îmi pare grozav de rău. Știu că erați prieteni buni.

— Nouă ani, spuse Eddie. Timp de nouă ani a avut grijă de mine și m-a acoperit. Acum ce-o să se întâmple?

— Mașinăria intră în funcțiune, spuse Broderick. O să-i spun chiar eu directorului. Știi cum se procedează. Dacă nu putem face înmormântarea, o să organizăm o slujbă de pomenire. Cu toate onorurile, îți promit.

Bănuielile începură să apară ceva mai târziu în aceeași seară, iar apoi a doua zi.

Duminică un căpitan pe nume Joe Fanelli luă la bordul ambarcațiunii sale doi băieți englezi, care pescuiau în largul portului Bud'n'Mary, de pe Islamorada, o stațiune din Florida Keys, la nord de Key West. La vreo șapte mile de Aligator Reef, în timp ce se îndreptau spre vest, întinzându-și plasele din mers, unul din băieți agăță o pradă mare. Împreună, cei doi frați, Stuart și Shane, ridicară la bord ceea ce ei sperau că avea să fie un ton sau un alt pește mare. Când prada ieși din valuri în urma ambarcațiunii, Joe Fanelli se aplecă și o trase la bord. Se dovedi a fi ce mai rămăsese dintr-o vestă de salvare, pe care se mai vedeau încă numărul de înregistrare al avionului căruia îi aparținuse cândva, precum și niște urme de arsură.

Secția locală de poliție o trimise la Miami, unde se stabili în laborator că provenea de pe avionul Navajo Chief al lui Barney Klinger și că arsurile nu aveau urme de benzină, ci de explozibil. Ancheta fu preluată imediat de Brigada omucideri.

Primul lucru pe care-l făcu aceasta se legă de verificarea afacerilor domnului Klinger. Ceea ce descoperiră îi duse la concluzia că ajunseseră într-un punct mort. Pentru că, la urma urmelor, nu aveau mandat să acționeze pe teritoriul insulei Sunshine, teritoriu britanic, și erau slabe speranțe că forțele de poliție locale or să poată da de capătul a ceea ce părea să fie lovitura unor profesioniști.

Marți dimineața, Sam McCready se întinse pe șezlongul de pe marginea piscinei hotelului Sonesta Beach din Key Biscayne, își așeză pe măsuța din apropiere a doua ceașcă de cafea pe ziua respectivă și deschise ziarul *Miami Herald.*

Fără să arate un interes deosebit, căută știrile internaționale – care nici nu erau prea multe – iar apoi se concentră asupra celor interne și de interes local. Cel de-al doilea articol conținea noi descoperiri legate de dispariția unui avion de gabarit redus deasupra oceanului, la sud-est de Key West, vinerea care trecuse.

Insistenții reporteri de la *Herald* descoperiseră nu numai că avionul ar fi putut fi distrus de o bombă, ci și că domnul Barney Klinger era cunoscut ca regele neîncoronat al comerțului ilicit, al furtului și redistribuirii pieselor de schimb pentru avioanele din sudul Floridei.

Imediat după droguri, probabil că aceasta este cea mai productivă zonă a manifestărilor ilegale. Florida trăiește sub zumzăitul permanent al avioanelor: de linie, de marfă sau particulare. Tot aici se află și câteva din cele mai mari companii legale care produc piese de schimb, noi sau recondiționate, care se bucură de o cerere permanentă pe piață. Aviol și Instrument Locator Service produc aceste piese la scară internațională.

Intreprinderile ilegale, pe de altă parte, se ocupă fie cu furtul de piese și vânzarea lor, de obicei unor parteneri din lumea a treia, fie – lucru mult mai primejdios – cu comerțul cu piese defecte sau depășite, pe care le prezintă drept reparate sau recondiționate. În acest al doilea caz, documentele de vânzare sunt falsificate. Și pentru că unele piese costă până la un sfert de milion de dolari, profiturile pentru practicanții acestui gen de comerț pot fi uriașe.

Se acredita totodată ipoteza că cineva dorise eliminarea din scenă a domnului Klinger.

— În floarea vârstei, murmură McCready, dând pagina și căutând datele meteo.

Vremea avea să fie frumoasă.

În aceeași dimineață a zilei de marți, locotenentul Broderick îl chemă la el pe Eddie Favaro. Chipul său era parcă și mai grav decât cu o zi înainte.

— Eddie, înainte de-a ne ocupa de slujba de pomenire și de toate onorurile pentru Julio, trebuie să cântărim un element

nou și nu foarte plăcut. Ce dracu căuta Julio în același avion cu un jeg ca Barney Klinger?

— Încerca să ajungă înapoi acasă, spuse Favaro.

— Zău? Și ce făcea acolo?

— Pescuia.

— Chiar așa? Cum se face că a stat pe insula aia exact în aceeași săptămână cu Klinger? Aveau ceva socoteli de pus la punct?

— Clay, ascultă-mă. În nici un caz, nici în ruptul capului, nu-mi spune că Julio a fost corupt. Asta n-o să o cred în veci. Încerca pur și simplu să ajungă acasă. A văzut avionul și a solicitat să fie luat la bord, atâta tot.

— Sper să ai dreptate, rosti Broderick pe un ton solemn. Dar de ce încerca să ajungă acasă cu două zile mai devreme decât își programase?

— Asta nu pot nici eu să-mi explic, recunoscu Favaro. Adora pescuitul. Aștepta vacanța asta un an întreg. N-ar fi renunțat la două zile din ea fără motiv. Vreau să mă duc până acolo ca să aflu de ce.

— Îți dau trei motive ca să n-o faci, spuse locotenentul. E mult de lucru aici, avem nevoie de tine, iar bomba – dacă bombă a fost – i-a fost destinată lui Klinger. Julio și fata au fost victime întâmplătoare. Îmi pare rău, dar o să trebuiască să se efectueze o investigație a situației financiare a lui Julio. E inevitabil. Dacă se constată că nu l-a mai întâlnit niciodată pe Klinger înainte de vinerea aceea, înseamnă că totul a fost un accident tragic.

— Mai am niște zile de recuperare, spuse Favaro. Vreau să mi le iau acum, Clay.

— Da, ai dreptul la ele și nu ți le pot refuza. Dar odată ajuns acolo ești pe cont propriu, Eddie. Ăla e teritoriu britanic, nu avem nici o autoritate. Iar înainte de-a pleca vreau să-mi lași pistolul.

Favaro îi înmână arma automată, ieși și se îndreptă spre bancă. La ora trei în aceeași după-amiază, pe pista aeroportului din insula Sunshine, își plăti biletul pentru cursa *charter* cu patru locuri și o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre Miami. Pe urmă făcu autostopul, fiind luat de mașina unui anga-

jat al aeroportului şi dus la Port Plaisance. Neştiind unde să rămână peste noapte, îşi luă o cameră la Quarter Deck.

SIR MARSTON şedea pe un scaun confortabil, în grădina împrejmuită de ziduri, şi sorbea tacticos dintr-un whisky cu apă. Era ritualul său preferat, de fiecare zi. Grădina din spatele reşedinţei guvernatorului nu era foarte mare, însă era bine ascunsă de privirile curioşilor. Cea mai mare parte a ei o constituia o pajişte excelent întreţinută iar zidurile erau acoperite cu palisandru şi fel de fel de plante agăţătoare, în culori dintre cele mai vii. Aceste ziduri, care înconjurau grădina din trei părţi – a patra era formată de peretele casei – erau înalte de aproape trei metri şi aveau în partea superioară cioburi de sticlă. Exista şi o poartă metalică de doi metri şi jumătate înălţime, nefolosită de multă vreme. Dincolo de ea se găsea o potecă ce ducea în centrul oraşelului Port Plaisance. Poarta era sigilată de ani de zile; pe dinafară, două belciuge semicirculare din oţel erau unite într-un lacăt cât o farfurie. Peste toate se aşternuse rugina.

Sir Marston savura răcoarea serii. Aghiotantul lui era undeva în apartamentul din celălalt capăt al reşedinţei, soţia lui plecase în oraş ca să facă o vizită la spital, iar Jefferson, bucătarul-valet-majordom, pregătea probabil cina în bucătărie. Sir Marston sorbi mulţumit din whisky şi fu cât pe-aci să se înece auzind deodată zgomotul violent al unui scrâşnet metalic. Se întoarse şi mai avu timp să spună:

— Ce naiba se... Uite ce-i...

Şuieratul primului glonţ îl surprinse şi-l împietri. Proiectilul îi trecu printr-un pliu al mânecii din bumbac a cămăşii, se izbi de peretele de coral al casei, aflat în spatele său, iar apoi căzu pe alee, deformat şi turtit. Cel de-al doilea îl lovi din plin, nimerindu-l în inimă.

CAPITOLUL DOI

ÎN CIUDA dublei detunături a pistolului în grădină, din interiorul casei nu se înregistră nici o reacţie imediată. La ora aceea se aflau acolo doar doi oameni.

Jefferson era la demisol, unde pregătea un punci din fructe pentru cină; Lady Moberley era o abstinentă convinsă. Mai târziu avea să spună că zgomotul mixerului se auzise puternic în toată bucătăria şi probabil că atunci avusese loc crima.

Aghiotantul guvernatorului, locotenentul Jeremy Haverstock, un tânăr cu obrajii catifelaţi, abia venise din Gărzile Regale ale Dragonilor. Era în camera lui, la celălalt capăt al clădirii, cu fereastra închisă şi cu instalaţia de aer condiţionat funcţionând din plin. Ulterior avea să relateze că deschisese aparatul de radio şi asculta muzica transmisă de Radio Nassau. Nici el nu auzise nimic.

Până să iasă Jefferson în grădină ca să-l întrebe pe Sir Marston ceva în legătură cu prepararea cotletelor de miel, asasinul ieşise pe poarta de oţel şi dispăruse. Jefferson îşi făcu apariţia în capul scărilor care duceau în grădină şi-şi văzu stăpânul întins pe spate, cu braţele desfăcute larg, în poziţia în care-l proiectase al doilea glonţ, şi având o pată închisă la culoare în partea din faţă a cămăşii bleumarin din bumbac.

Primul lucru la care se gândi Jefferson fu că stăpânul lui leşinase, aşa că se repezi să-l ajute. La vederea găurii mari din piept făcu un pas înapoi, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, după care o rupse la fugă înfricoşat şi-l anunţă pe locotenentul Haverstock. Tânărul ofiţer sosi în câteva secunde, îmbrăcat doar în chiloţi.

Haverstock nu se lăsă cuprins de panică. Examină cadavrul fără să-l atingă, stabili că Sir Marston era cum nu se poate mai mort şi se aşeză pe scaunul guvernatorului, gândindu-se ce avea de făcut.

Unul din foştii comandanţi ai lui Haverstock scrisese despre el când îl avusese subaltern: „Descendenţă excelentă, dar cam îngust la minte", de parcă ar fi caracterizat nu un ofiţer de cavalerie, ci un cal. Ce-i drept, cavaleriştii dispun de o scară a valorilor relativ corectă, căci dacă un cal bun e de neînlocuit, un subaltern poate fi schimbat oricând.

Haverstock rămase aşezat pe scaun, nu prea departe de cadavru, cântărind situaţia şi fiind urmărit, din capul scărilor ce dădeau spre verandă, de ochii verzi ai lui Jefferson. Aghiotantul ajunse după o matură chibzuinţă la următoarele concluzii: a) avea de-a face cu un guvernator mort; b) cineva îl împuşcase şi fugise; c) trebuia să informeze autorităţile. Singura problemă era că tocmai guvernatorul reprezenta – sau reprezentase – autoritatea supremă. Chiar atunci Lady Moberley găsi de cuviinţă să se întoarcă acasă.

Jefferson auzi cauciucurile limuzinei oficiale Jaguar scrâşnind pe pietrişul aleii din faţa casei şi dădu fuga în vestibul s-o întâmpine. Felul în care îi dădu vestea denotă luciditate, deşi nu şi foarte mult tact. Jefferson îi ieşi în faţă şi-i spuse:

— Ah, doamna, guvernatorul puşcat. Este murit.

Lady Moberley ieşi repede pe verandă ca să vadă cu ochii ei, fiind întâmpinată de Haverstock, care tocmai urca scara. Acesta o ajută să ajungă în dormitor şi încercă s-o liniştească, în timp ce ea se întinse pe pat. Părea mai mult uluită decât îndurerată, ca şi cum ar fi interesat-o în primul rând cum avea de gând să analizeze Foreign Office-ul această bruscă întrerupere a carierei defunctului ei soţ.

După ce termină cu ea, locotenentul Haverstock îl trimise pe Jefferson după singurul medic de pe insulă – care era de altminteri şi unicul legist – şi după inspectorul-şef Jones, nepotul amintitului medic. Locotenentul îl instrui pe majordomul speriat de moarte să nu le spună nimic altceva decât că sunt chemaţi de urgenţă la reşedinţa guvernatorului.

Instructajul se dovedi zadarnic. Bietul Jefferson îi povesti totul inspectorului Jones de faţă cu alţi trei agenţi, care

îl ascultară cu ochii holbați, repetând identic performanța și în fața doctorului Caractacus Jones, asistat de menajera sa. Vestea se răspândi ca focul în fân uscat, chiar din clipa în care unchiul și nepotul porniră către reședința guvernatorului.

În lipsa lui Jefferson, Haverstock se gândi cum să facă să-i anunțe și pe cei de la Londra de cele întâmplate. Reședința nu avea sisteme de comunicație moderne sau sigure, acestea nefiind considerate niciodată necesare. În afara liniei telefonice normale, mesajele guvernatorului fuseseră transmise întotdeauna prin intermediul Înaltului Comisariat Imperial de la Nassau, din Bahamas. În acest scop se folosea un sistem C2 destul de vechi, care se afla pe o măsuță din biroul personal al guvernatorului.

La o primă vedere, era un telex ca oricare altul, cunoscut – și temut – de toți corespondenții din lume. Legătura cu Nassau se făcea prin tastarea unui cod, la care se primea răspuns de la celălalt capăt. Apoi telefonul putea fi cuplat la aparatul de codificare aflat alături, într-o altă cutie. Mesajul apărea „în clar" pe hârtie, în fața destinatarului, și era decodat automat la Nassau. Între cele două puncte se găsea codul.

Necazul era că, pentru a pune în funcțiune instalația de codificare, trebuiau introduse niște discuri gravate, în funcție de ziua din lună în care te aflai. Discurile se aflau în seifurile guvernatorului, care era încuiat. Secretara particulară a defunctului, Myrtle, știa combinația, dar plecase în vizită la părinți pe insula Tortola, în arhipelagul Virginelor. În absența ei, se putea întâmpla ca guvernatorul să aibă nevoie să transmită mesaje, motiv pentru care cunoștea la rândul lui cifrul care deschidea seiful. Însă acest lucu nu era valabil și pentru Haverstock.

În cele din urmă, acesta sună pur și simplu la sediul Înaltului Comisariat de la Nassau și le relată totul prin viu grai. Douăzeci de minute mai târziu, un secretar de rangul unu care parcă luase foc sună ca să ceară confirmarea, îi ascultă explicațiile și-i ordonă pe un ton sec să sigileze reședința și să rămână pe poziții până la sosirea întăririlor, fie de la Nassau, fie de la Londra. După aceea secretarul de rangul unu transmise un mesaj cifrat, prin radio, sediului din Londra al Foreign Office-ului. Era deja șase după-masa, iar în Caraibe începuse să se lase întunericul. La Londra era unsprezece, așa că mesajul ajunse la

ofițerul de serviciu din schimbul de noapte. Acesta îl sună acasă în Chobham pe unul din reprezentanții departamentului pentru Caraibe iar rotițele se puseră în mișcare.

Pe insula Sunshine, vestea făcu înconjurul orașului Port Plaisance în doar două ore. În timpul convorbirii obișnuite din fiecare seară, un radioamator local îi povesti totul unui coleg din Chevy Chase, lângă Washington. Americanul, om cu sentimentul datoriei civice, sună la Associated Press, unde întâmpină anumite suspiciuni. Până la urmă apăru un comunicat care începea astfel:

„Guvernatorul Teritoriului Dependent Britanic cunoscut sub numele de Insulele Barclay a fost probabil împușcat în această seară de un asasin necunoscut, conform unei informații neconfirmate venite din zona micului grup de insule".

COMUNICATUL, scris de un reporter de noapte care bâjbâise pe o hartă mare cu o lupă și mai mare, continua dând explicații despre structura și poziția acestor insule.

La Londra, unde între timp se făcuse dimineață, Reuter preluă informația agenției rivale și încercă să obțină o confirmare de la Foreign Office. Cu puțin înainte de ivirea zorilor aceștia îi anunțară că într-adevăr primiseră un raport în acest sens și că se declanșase procedura legală.

Procedura sus-amintită presupunea scularea din somn a unui număr considerabil de persoane răspândite pe la casele lor, pe teritoriul Londrei și în afara ei. Sateliții Biroului Național American de Identificare înregistrară un trafic radio intens între Londra și Înaltul Comisariat de la Nassau și, ca oameni ascultători ce se aflau, raportară observația Agenției Naționale de Securitate, la Fort Meade. Aceștia dădură de știre la rândul lor CIA-ului, care însă aflase deja, dat fiind că citise comunicatul emis de Associated Press. O întreagă baterie de instalații, în valoare de aproape un miliard de dolari, avusese nevoie de trei ceasuri pentru prelucrarea unei informații pe care un radioamator cu un aparat improvizat, situat într-o căsuță pe Spyglass Hill, i-o transmisese colegului său din Chevy Chase în câteva minute.

La Londra, Foreign Office-ul îi informă pe cei din Home Office care, la rândul lor, îl treziră din somn pe Sir Peter

Imbert, şeful poliţiei metropolitane, cerându-i să trimită imediat un agent cu experienţă la faţa locului. Şeful poliţiei îl trezi pe Simon Crawshaw, din Brigada de operaţiuni speciale, care luă legătura cu comandantul Brigăzii de criminalistică.

Comandantul Braithwaite sună la Biroul de rezerve, care avea program douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şi întrebă:

— Cine urmează?

Ofiţerul de serviciu de la New Scotland Yard îşi consultă registrul. Biroul de rezerve de la Yard este un serviciu mic, al cărui rol constă în ţinerea unei liste cu agenţii cu experienţă îndelungată, gata să plece oricând în misiune, în ajutorul forţelor de poliţie din afara zonei metropolitane. Cel din fruntea listei este întotdeauna pregătit de plecare în mai puţin de o oră. Următorul în şase, iar al treilea în douăzeci şi patru.

— Agentul special Craddock, domnule, spuse sergentul.

Apoi văzu biletul prins undeva la marginea registrului.

— Nu, iertaţi-mă. Trebuie să fie la tribunal azi la unsprezece, depune mărturie.

— Cine-i următorul? mârâi comandantul aflat acasă, în West Drayton, lângă aeroportul Heathrow.

— Domnul Hannah, domnule.

— Şi cine-i superiorul lui?

— Wetherall, domnule.

— Roagă-l pe domnul Hannah să mă sune acasă imediat, spuse comandantul.

Prin urmare, puţin după ora patru, într-o dimineaţă întunecoasă şi rece de decembrie, telefonul sună pe noptiera pe care stătea, trezindu-l pe agentul special Desmond Hannah. Acesta ascultă instrucţiunile Biroului iar apoi, după cum i se ceruse, telefonă la numărul din West Drayton.

— Bill? Des Hannah. Ce s-a-ntâmplat?

Ascultă timp de cinci minute, după care întrebă:

— Unde dracu mai e şi Sunshine ăsta, Bill?

Pe insulă, doctorul Caractacus Jones examinase cadavrul şi o declarase ca atare. Întunericul coborâse peste grădină, aşa încât se văzuse nevoit să lucreze la lumina lanternei. Nu că ar mai fi avut prea multe de făcut. Era medic generalist, nu anatomo-patolog. Se îngrijea cum putea mai bine

de sănătatea localnicilor şi avea o mică sală de operaţii pentru tăieturi şi vânătăi. Ajutase la naşterea unui mare număr de copii şi extrăsese de două ori pe-atâtea cârlige de pescuit. Ca medic putea semna certificatul de deces, iar ca legist putea elibera aprobarea pentru înmormântare. Dar încă nu avusese ocazia să deschidă cadavrul unui guvernator şi nici nu intenţiona să-nceapă acum.

Rănile şi bolile mai grave, care necesitau tratamente complexe, ajungeau la Nassau, unde exista un spital modern, cu toate dotările necesare operaţiilor sau autopsiilor. Pe câtă vreme el nu avea nici măcar o morgă.

În timp ce doctorul Jones îşi încheia examinarea, locotenentul Haverstock îşi făcu apariţia din biroul personal.

— Cei de la Nassau spun că Scotland Yard-ul ne trimite un agent special, anunţă el. Până atunci totul trebuie să rămână aşa cum e acum.

Inspectorul-şef Jones postase un agent la uşă, cu menirea de a-i îndepărta pe curioşii ale căror feţe începuseră să se arate pe la poartă. Făcuse turul grădinii şi descoperise poarta metalică pe care se părea că intrase şi ieşise asasinul. Fusese închisă la loc şi de aceea Haverstock nu observase nimic. Inspectorul Jones îi ordonase imediat unui al doilea agent să rămână în faţa ei, nelăsând absolut pe nimeni să se apropie. Nu era exclus să aibă nişte amprente care să le folosească oamenilor de la Scotland Yard.

Agentul se aşeză pe jos în întuneric, se sprijini cu spatele de zid şi adormi pe loc.

În grădină, inspectorul Jones decretă:

— Până dimineaţă nu vă atingeţi de nimic. Cadavrul nu trebuie mişcat din loc.

— Nu fi prost, băiete, îi spuse unchiul său, doctorul Jones. O să putrezească. A şi început.

Avea dreptate. În aerul cald al Caraibelor, cadavrele sunt de obicei înhumate în douăzeci şi patru de ore. Alternativa e de neînchipuit. Un nor de muşculiţe începuse deja să bâzâie pe pieptul şi pe ochii defunctului guvernator. Cei trei rămaseră să cântărească problema, în timp ce Jefferson se ocupa de Lady Moberley.

— Va trebui să-l ducem în depozitul frigorific, spuse în cele din urmă doctorul Jones. Nu avem altă soluție.

Trebuiră să admită că era cel mai înțelept lucru. Depozitul frigorific, alimentat de generatorul orașului, se afla jos, în zona docurilor. Haverstock luă cadavrul de umeri iar inspectorul-șef Jones de picioare. Cu oarecare greutate manevrară corpul încă moale în sus pe scări, străbătură sufrageria, trecură de birou și ieșiră în hol. Lady Moberley scoase capul pe ușa dormitorului, privi în jos peste balustradă la răposatul ei soț care tocmai traversa holul, se văietă câtva timp și se retrase la loc în cameră.

În hol își dădură seama că nu-l puteau cără în brațe până la docuri. Le trecu prin minte să folosească portbagajul Jaguarului, renunțând imediat și considerându-l prea strâmt și nedemn.

Soluția se dovedi a fi Land Roverul poliției. Se făcu loc în spate, iar fostul guvernator fu introdus ușurel pe banchetă. Chiar având umerii rezemați de spătarul acesteia, picioarele tot îi atârnau în afară. Doctorul Jones i le strânse și închise portiera din spate. Sir Marston se prăvăli cu capul înainte, ca un om care se întoarce de la o petrecere lungă și stropită cu băutură din belșug.

Cu inspectorul Jones la volan și locotenentul Haverstock pe locul de alături, Land Roverul porni spre docuri, urmărit de aproape toată populația din port Plaisance. Ajuns la destinație, Sir Marston fu depus, cu ceva mai multă ceremonie, în depozitul frigorific, unde temperatura era binișor sub zero grade.

Fostul guvernator al Maiestății Sale în Insulele Barclay își petrecu prima noapte a existenței sale pe lumea cealaltă înghesuit între un marlin mare și un ton cu niște aripioare negre de toată frumusețea. Dimineața, pe fețele celor trei se citea aceeași expresie.

Zorii se iviră, firește, cu cinci ore mai devreme la Londra decât pe insula Sunshine. La șapte, când primele degete ale noii zile abia atingeau acoperișul lui Westminster Abbey, agentul special Hannah era închis împreună cu comandantul Braithwaite în biroul acestuia de la New Scotland Yard.

— Pleci cu avionul cu puțin înainte de douăsprezece, cu o cursă British Airways cu decolare de pe Heathrow, în direcția Nassau, spuse comandantul. Ți se pregătesc biletele la clasa întâi. Avionul era plin, a trebuit să mutăm o pereche la un alt zbor.

— Și echipa? întrebă Hannah. Zboară tot la a-ntâia sau la a doua?

— Hm, da... echipa, zici. Adevărul e, Des, că echipa o să fie de la Nassau. Se ocupă Foreign Office-ul de chestia asta.

Era o treabă care nu-i plăcu deloc lui Desmond Hannah. Polițist de modă veche, avansase din treaptă-n treaptă, de la simplu agent stradal – când avea grijă ca ușile de pe străzile Londrei să fie încuiate, ajuta diverse bătrânici să traverseze și dădea indicații turiștilor – până la ceea ce era acum. În prezent avea cincizeci și unu de ani. Mai avea un an până la pensie și îi era sortit, probabil, ca și multor altora ca el, să accepte o slujbă de șef al pazei într-o mare corporație.

Știa că nu mai poate ajunge comandant; era prea târziu, iar în urmă cu patru ani fusese transferat la Brigada omucideri de la Criminalistică, din cadrul Diviziei de operațiuni speciale, loc cunoscut drept un veritabil cimitir al elefanților. Intrai acolo în plină putere și când ieșeai erai o mână de oase.

Dar îi plăcea ca lucrurile să fie făcute corect. În orice misiune, chiar și în cele din străinătate, un agent al Brigăzii de omucideri avea dreptul la o echipă de cel puțin patru oameni: un polițist specializat în detaliile de la locul crimei, cel puțin sergent, un alt sergent de legătură cu laboratorul, un fotograf și un expert în amprente. Era o activitate a cărei importanță putea fi crucială și de cele mai multe ori era.

— Vreau să fie de-aici, Bill.

— Nu se poate, Des. Mă tem că de data asta Foreign Office-ul e cel care hotărăște. Din câte mi s-a spus, ei plătesc tot. Și se pare că-și numără atent banii. Înaltul Comisariat de la Nassau a aranjat să ți se dea o echipă a poliției din Bahamas. Sunt convins că au oameni foarte buni.

— Și autopsia? O fac tot ei?

— Nu, spuse Braithwaite mai vesel. Pentru asta îl trimitem pe Ian West la Nassau. Cadavrul se află încă pe insulă. După ce te lămurești cu el, trimite-l la Nassau într-un sac. Ian o

să te urmeze la un interval de douăzeci și patru de ore. Până ajunge acolo ai grijă să fie expediat cadavrul la timp, ca să poată să se apuce de lucru.

Hannah mormăi. Se mai domolise nițel. Cel puțin avea să-l aibă alături pe doctorul Ian West, care era cel mai bun anatomo-patolog din lume.

— Dar de ce nu poate Ian să vină cu mine pe Sunshine și să facă acolo autopsia? întrebă el.

— Sunshine nu are morgă, îl lămuri răbdător comandantul.

— Și-atunci cadavrul unde-i?

— Nu știu.

— La dracu, până ajung acolo o să fie pe jumătate descompus.

Nu avea de unde să știe că, la ora acea, Sir Marston se bucura de o stare cu totul diferită, fiind înghețat tun. Doctorul West nu l-ar fi putut deschide nici cu dalta.

— Vreau o expertiză balistică, mai ceru Hannah. Dacă găsesc glonțul – sau gloanțele – vreau să le vadă Alan. Ele pot fi cheia întregii povești.

— Bine, încuviință comandantul. Spune-le celor de la Înaltul Comisariat că trebuie să ni le trimită prin curier diplomatic. Acum zic că ar fi bine să mănânci ceva. Mașina vine să te ia la nouă. Inspectorul o să-ți aducă trusa criminalistică și o să te aștepte la mașină.

— Și presa? întrebă Hannah înainte de-a pleca.

— Mă tem că știe tot. Încă n-a apărut nimic în ziare fiindcă știrea a sosit noaptea târziu. Dumnezeu știe cum de-au pus mâna pe ea așa repede. S-ar putea să dai peste câțiva crocodili care să încerce să-și facă loc în avion.

Puțin înainte de ora nouă Desmond Hannah își făcu apariția în curtea interioară, unde îl aștepta un Rover la volanul căruia se afla un sergent în uniformă. Privi în jur, căutându-l pe Harry Wetherall, inspectorul de poliție cu care lucra de trei ani. Nu reuși să dea cu ochii de el. Apăru în schimb un tânăr de vreo treizeci de ani cu o față rozalie. Acesta ducea o trusă criminalistică, o valijoară care conținea o gamă largă de pensule, cârpe, capsule, sticluțe, pungi de plastic, spatule, borcănele, pense și sonde – uneltele esențiale pentru descoperirea, ridicarea și conservarea probelor.

— Domnul Hannah? întrebă tânărul.

— Dumneata cine eşti?

— Inspectorul Parker, domnule.

— Unde-i Wetherall?

— Din păcate, e bolnav. Gripă asiatică sau cam aşa ceva. Biroul mi-a cerut să-l înlocuiesc. Am întotdeauna paşaportul la îndemână, pentru orice eventualitate. Mă bucur nespus că voi lucra cu dumneavoastră.

Lua-l-ar toţi dracii pe Wetherall! blestemă Hannah. Crăpa-i-ar ochii în cap!

Parcurseră drumul până la Heathrow fără să vorbească prea mult. Hannah, cel puţin, tăcu mâlc. Parker („Peter, vă rog") îşi expuse cunoştinţele despre Caraibe. Fusese acolo de două ori, prin intermediul lui Club Méditerrané.

— Aţi fost vreodată în Caraibe, domnule? îl întrebă el.

— Nu, răspunse scurt Hannah, refugiindu-se la loc în muţenie.

La aeroportul Heathrow erau deja aşteptaţi, iar controlul paşapoartelor se dovedi o simplă formalitate. Trusa scăpă de scanerul cu raze X, unde ar fi stârnit un interes deosebit. Conduşi de un ofiţer, evitară să mai piardă timpul şi intrară direct în sala de aşteptare pentru clasa întâi.

Într-adevăr, ziariştii erau peste tot, chiar dacă Hannah nu-i văzu decât după urcarea în avion. Două organizaţii cu bani mulţi convinseseră un număr de pasageri să le cedeze locurile şi să ia un alt avion. Alţii încercară să se îmbarce într-unul din cele două zboruri de dimineaţă spre Miami, în timp ce la sediile lor se aranja închirierea unor chartere din Miami spre insula Sunshine. Mai multe echipe de filmare de la BBC, Independent TV News şi British Satellite Broadcasting se îndreptau spre Insulele Barclay după ce-şi trimiseseră reporterii înainte. Grupuri de foto-reporteri de la toate marile cotidiene făceau la rândul lor parte din grămadă.

În sala de aşteptare, Hannah se văzu abordat de un tânăr care, gâfâind, se prezentă ca fiind de la Foreign Office. Acesta avea în mână un dosar voluminos.

— Am strâns câteva date care să vă dea un tablou cât mai complet, spuse el, înmânându-i dosarul. Geografie,

economie, populația Insulelor Barclay și așa mai departe. Și bineînțeles o imagine a situației politice actuale.

Lui Hannah i se făcu inima ghem. Un asasin tradițional, mânat de motive personale, aproape că se rezolva de la sine în câteva zile. Dar dacă era o chestie de natură politică...

O voce îi anunță la megafon să se prezinte la aeronavă. După decolare, Parker acceptă un pahar de șampanie din partea stewardesei și răspunse cu multă plăcere întrebărilor referitoare la propria persoană. Avea douăzeci și nouă de ani – destul de tânăr pentru un inspector – și era căsătorit cu o fată pe care o chema Elaine și era agent imobiliar. Locuiau în Dockland, o zonă nouă și foarte la modă, aproape de Canary Wharf. *Pasiunea lui era o mașină Morgan 4x4, în timp ce Elaine conducea un Ford Escort GTI.*

— Decapotabil, firește, spuse Parker.

— Firește, murmură Hannah.

M-au pricopsit cu un filfizon, își zise în gând. Două salarii, nici un copil... Un parvenit.

De pe băncile școlii Parker intrase direct la o universitate de stat unde își luase o primă licență în PFE (politică, filozofie și economie), după care trecuse la drept. Se înscrisese în poliție imediat după terminarea universității și, după ucenicia obligatorie, lucrase timp de un an în suburbii înainte de-a urma cursurile speciale de la Bramshill, colegiul poliției. După aceea își petrecuse patru ani în brigada de planificare.

Tocmai zburau pe deasupra lui County Cork când Hannah închise dosarul primit de la Foreign Office și întrebă cu o voce moale:

— Și câte crime ai anchetat până acum?

— Păi, sincer să fiu, asta e prima. De-aia am fost atât de fericit azi-dimineață știind că sunt disponibil. Dar în timpul liber studiez criminologia. Părerea mea e că este foarte important să știi să pătrunzi în mintea unui asasin.

Desmond Hannah își întoarse fața spre hublou pradă deznădejdii. Avea de-a face cu un guvernator mort, niște alegeri care se apropiau, o echipă de la laboratorul balistic din Bahamas și un inspector cu caș la gură care voia să înțeleagă cum funcționează mintea ucigașilor. După prânz moțăi tot dru-

mul până la Nassau, reușind chiar să uite de ziariști. Dar asta până la Nassau.

Buletinul de ştiri al Agenţiei Associated Press din seara precedentă apăruse prea târziu pentru a mai prinde ediția de dimineață a ziarelor londoneze din cauza diferenței de fus orar de cinci ore, dar reușise să-și găsească loc în paginile lui *Miami Herald* chiar înainte ca acesta să intre la tipar.

La şapte dimineaţa Sam McCready stătea pe balcon, își bea prima cafea de dinaintea micului dejun și privea marea azurie când auzi foșnetul familiar al ziarului vârât pe sub ușă.

Străbătu încăperea, ridică ziarul și se întoarse pe balcon. Ştirea de la Associated Press era în josul primei pagini, de unde, pentru a i se face loc, fusese scos un articol despre un homar care stabilise un nou record de greutate. Era vorba exclusiv de reproducerea comunicatului Associated Press referitor la o informație neconfirmată. Titlul era simplu: GUVERNATORUL BRITANIC ASASINAT? McCready citi articolul de câteva ori.

— Ce porcărie, murmură el, intrând în baie să se spele, să se radă și să se îmbrace.

La ora nouă ieși dintr-un taxi în fața consulatului englez din Miami, intră în clădire și se prezentă: domnul Frank Dillon, de la Foreign Office. Trebui să aștepte jumătate de oră până la sosirea consulului, după care obținu o întrevedere particulară cu el. Pe la zece căpătase deja ceea ce dorea, respectiv o linie telefonică sigură cu ambasada britanică din Washington. Timp de douăzeci de minute vorbi cu șeful secției SIS-ului, un coleg pe care îl cunoștea bine de pe vremea când lucra la Londra și cu care își petrcuse săptămâna trecută, participând la seminarul organizat de CIA.

Colegul din Washington îi confirmă ştirea și mai adăugă câteva detalii abia sosite de la Londra.

— M-am gândit să mă duc să văd care-i treaba, spuse McCready.

— Dar nu prea suntem la noi acasă, nu? îi sugeră șeful secției.

— Poate că nu, dar s-ar putea să merite efortul. Am nevoie de niște fonduri și de un emițător.

— Aranjez eu cu consulul. Dă-mi-l, te rog, la telefon.

După o oră McCready părăsi consulatul cu un teanc de dolari, acte în regulă și o servietă care conținea un telefon portabil și un aparat de codificare cu rază lungă de acțiune, care aveau să-i dea posibilitatea să sune la consulatul din Miami și prin el mai departe la Washington.

Se întoarse la Sonesta Beach, își strânse lucrurile, plăti camera și sună la aeroport, la compania de aero-taxiuri. Se înțeleseră asupra unui avion care să pornească la ora două în călătoria de nouăzeci de minute spre insula Sunshine.

ȘI EDDIE FAVARO se trezi devreme. Hotărâse deja că singurul loc de unde putea să-și înceapă cercetările era comunitatea pescarilor de pe cheu. Indiferent unde mai fusese Julio Gomez, cea mai mare parte a concediului fusese petrecută aici.

Neavând la dispoziție nici un mijloc de transport, o porni pe jos. Nu avea mult de mers. Aproape pe fiecare copac sau zid pe lângă care trecea era lipit un afiș care-i îndemna pe *localnici* să-l voteze pe unul sau pe altul din cei doi candidați. Fețele lor – una lătăreață, rotundă și veselă, cealaltă netedă, mai rafinată și mai palidă – zâmbeau de pe toate afișele.

Unele dintre acestea fuseseră fie smulse, fie mâzgălite – nu își dădu seama dacă de copii sau de suporterii candidatului advers. Toate fuseseră tipărite cu profesionalism. Pe zidul unui depozit din apropierea docurilor se găsea un alt mesaj, scris cu niște litere strâmbe: VREM REFERENDUM. Un jeep negru, cu patru persoane înăuntru, trecu în goană pe lângă el.

Jeepul se opri cu un scrâșnet al cauciucurilor. Cei patru ocupanți aveau chipuri aspre, cămăși multicolore și ochelari negri și mați, care le ascundeau ochii. Patru capete negre priviră mesajul, iar apoi se întoarseră către Favaro, ca și cum el ar fi fost de vină. Favaro ridică din umeri, vrând parcă să spună „N-am nici o legătură". Cele patru mutre impasibile îl priviră până dădu colțul. Pe urmă Favaro auzi jeepul cu motorul ambalat îndepărtându-se.

Pe cheul de pescuit, oamenii discutau în grupuri despre același lucru ca și cei din holul hotelului. Se insinuă într-unul din grupuri și întrebă cine lua clienți pentru pescuit. Cineva îi

făcu un semn cu mâna, în direcția unui bărbat care meșterea ceva la o barcă.

Favaro coborî prudent pe chei și-și începu investigația. Îi arătă pescarului o fotografie a lui Julio Gomez. Acesta dădu din cap.

— Sigur, a fost aici săptămâna trecută. Dar iese în larg cu Jimmy Dobbs. Barca lui Jimmy e aia de colo, *Gulf Lady*.

La bordul lui *Gulf Lady* nu era nimeni. Se sprijini de un stâlp de ancorare și se puse pe așteptat. Ca toți polițiștii, știa foarte bine ce înseamnă așteptarea. Informațiile obținute în câteva secunde sunt chestii pe care le vezi doar în filme. În realitate, cea mai mare parte a timpului ți-o petreci așteptând. Jimmy Dobbs apăru abia pe la zece.

— Domnul Dobbs?

— Eu.

— Salut. Numele meu e Eddie și sunt din Florida. Asta e barca dumitale?

— Sigur. Ai venit la pescuit?

— Pasiunea mea, spuse Favaro. Mi-ai fost recomandat de un prieten.

— Mă bucur.

— Julio Gomez. Ți-l amintești?

Chipul deschis și cinstit al negrului se întunecă. Căută în interiorul ambarcațiunii și scoase o undiță din rastel. Timp de câteva minute examină undița și cârligul, după care îi întinse mulineta lui Favaro.

— Îți plac peștii-foarfece? Sunt vreo câțiva de toată frumusețea la capătul digului, chiar sub docuri.

Merseră împreună până la capătul cel mai îndepărtat al pontonului, unde nu-i mai auzea nimeni. Favaro se întrebă de ce.

Jimmy Dobbs își luă undița înapoi și o aruncă în apă cu o mișcare de expert. Trase încet, lăsând pluta viu colorată să joace la suprafață. Un peștișor albastru se repezi la momeală, după care se lăsă păgubaș și coborî la loc în adâncuri.

— Julio Gomez a murit, spuse Jimmy Dobbs pe un ton grav.

— Știu, răspunse Favaro. Și vreau să aflu de ce. A pescuit mult cu dumneata, dacă nu mă înșel.

— În fiecare an. Era un om bun, un tip simpatic.

— Ți-a spus ce făcea în Miami?

— Mda, mi-a pomenit o dată.

— Ai mai spus cuiva?

— Nu. I-ai fost prieten sau coleg?

— Și una și alta, Jimmy. Spune-mi, când l-ai văzut ultima dată pe Julio?

— Joi seara, chiar aici. Fuseserăm în larg toată ziua. M-a angajat și pentru vineri dimineață. Dar n-a mai apărut.

— Nu, spuse Favaro. S-a dus la aeroport cu gândul să găsească un avion spre Miami. Era grăbit. A găsit un avion, dar i-a fost de rău augur... Au sărit în aer deasupra oceanului. De ce-a trebuit să venim până aici ca să putem sta de vorbă?

Jimmy Dobbs îi dădu lui Favaro undița de care era agățat un pește cam de un kilogram care tremura tot. Americanul începu să-l tragă spre mal. Nu prea se pricepea. Peștele prinse un moment când firul era detensionat și scăpă din cârlig.

— Pe insulele astea se învârtesc și oameni răi, spuse simplu Dobbs.

Favaro își dădu seama dintr-o dată care era explicația mirosului pe care parcă-l simțise în nări încă de la intrarea în oraș: era frica. O cunoștea foarte bine. Ceva cu totul special, de care nici unul din polițiștii din Miami nu e străin. Într-un fel sau altul, frica pătrunsese în acest paradis terestru.

— Când v-ați despărțit era calm?

— Era încântat. Prinsese un pește grozav pentru cină. Era foarte mulțumit și nu părea să aibă vreo grijă.

— Unde s-a dus de-aici?

Jimmy Dobbs păru surprins de întrebare.

— La doamna Macdonald, bineînțeles. La ea stătea întotdeauna.

Doamna Macdonald nu era acasă. Ieșise la cumpărături. Favaro se decise să revină mai târziu. O să încerce întâi la aeroport. Se întoarse în Piața Parlamentului, unde găsi două taxiuri, însă ambii șoferi erau în pauza de prânz. Nu avea ce face. Străbătu piața în direcția hotelului Quarter Deck, ca să mănânce ceva și să-i aștepte. Își găsi un loc pe terasă, de unde putea să vadă mașinile. De jur împrejurul său persista același zumzet pe

care-l remarcase şi în timpul micului dejun: discuţiile despre asasinarea guvernatorului, cu o seară înainte.

— Au trimis un detectiv de la Scotland Yard, anunţă cineva dintr-un grup instalat în apropierea lui Favaro.

În bar intrară doi bărbaţi înalţi şi solizi, care nu scoaseră nici un cuvânt. Conversaţia din jur se stinse. Cei doi smulseră toate afişele care anunţau candidatura lui Marcus Johnson şi lipiră altele în loc. Pe noile afişe stătea scris: VOTAŢI-L PE LIVINGSTONE, CANDIDATUL POPORULUI. După ce făcură ce aveau de făcut, cei doi plecară.

Apăru în sfârşit şi chelnerul, care-i aduse o porţie de peşte la grătar şi o bere.

— Cine erau? întrebă Favaro.

— Asistenţii electorali ai domnului Livingstone, spuse sec chelnerul.

— Mi s-a părut că celorlalţi le e frică de ei.

— Nu, domnule.

Ospătarul se răsuci pe călcâie, cu nişte ochi care nu exprimau nimic. Favaro mai văzuse privirea aceea în sălile de interogatoriu de la sediul din Metro-Dade. Nişte ochi peste care parcă se trăseseră obloanele. Mesajul era inconfundabil: „Nu insistaţi, vă pierdeţi timpul".

Jumbo Jet-ul care-i aduse pe agentul special Hannah şi pe detectivul-inspector Parker ateriză la Nassau la 3 p.m., ora locală. Primul care urcă la bord se dovedi a fi un ofiţer superior de poliţie, care îi descoperi pe cei doi de la Scotland Yard şi le ură bun venit la Nassau. Îi dădu jos din avion înaintea celorlalţi pasageri şi îi conduse la un Land Rover care-i aştepta. Hannah se simţi mângâiat de prima adiere de aer cald şi parfumat. Îşi dădu seama imediat că deja începuse să devină lipicios în hainele groase cu care plecase de la Londra.

Ofiţerul localnic le ceru bonurile pentru bagaje, pasându-i-le unui agent care urma să extragă cele două valize din restul bagajelor. Hannah şi Parker ajunseră direct în salonul personalităţilor, unde îi întâmpinară adjunctul Înaltului Comisar Regal, un oarecare domn Longstreet, şi un funcţionar mai mărunt, pe nume Bannister.

— Eu o să vă însoţesc până pe Sunshine, le spuse acesta din urmă. Avem o problemă cu comunicaţiile acolo. Se pare

că nu pot să deschidă seiful guvernatorului. O să instalez un aparat nou, care să vă facă legătura direct, prin radio-telefon, cu Înaltul Comisariat de aici. O legătură neinterceptabilă, desigur. În plus, o să trebuiască să aducem cadavrul aici, după ce-o să obținem aprobarea legistului.

Omul părea direct și eficient, lucru care îi plăcu lui Hannah. Făcură cunștință cu cei patru oameni pe care urma să-i pună la dispoziție poliția din Bahamas, iar întâlnirea dură o oră.

Hannah se uită pe fereastră, cercetând pista de decolare a aeroportului. La treizeci de metri distanță, o cursă *charter* de zece locuri îi aștepta, atât pe el cât și echipa recent lărgită, ca să-i ducă pe insula Sunshine. Între clădire și avion se postaseră deja două echipe de filmare, așeptând momentul. Hannah oftă.

După stabilirea ultimelor detalii, grupul ieși din salonul personalităților și coborî scările. Hannah se trezi înconjurat de microfoane și de carnete de notițe pregătite.

— Domnule Hannah, mizați pe o arestare rapidă?

— Se va dovedi că a fost de fapt un asasinat politic?

— Se leagă cumva moartea lui Sir Marston de campania electorală?

Dădu din cap și zâmbi, însă fără să scoată un cuvânt. Ieși din clădire în aerul cald și însorit, flancat de agenții de poliție, și se îndreptă spre avion. Camerele de luat vederi nu pierdeau nimic. După îmbarcarea grupului oficial, ziariștii o rupseră la fugă către propriile avioane închiriate, obținute contra unor mari sume de bani sau rezervate prin birourile de la Londra. Într-o formațiune total dezordonată, aparatele de zbor începură să ruleze, pregătindu-se de decolare. Era patru și douăzeci și cinci.

La trei și jumătate, un Cessna mic își începu coborârea deasupra insulei Sunshine și vira ca să aterizeze pe pista de iarbă.

— Ce loc sălbatic! îi strigă pilotul american bărbatului de lângă el. E frumos, dar atât de departe! Și nu prea au mare lucru pe-aici!

— Tehnologia lasă de dorit, aprobă Sam McCready.

Privi pe ferestruica de plastic pista prăfuită care se apropia de ei. În stânga ei se aflau trei clădiri: un hangar de metal, o clădire joasă, cu un acoperiș roșu de tablă (aerogara) și

un cub alb pe care flutura steagul englez: poliția. În fața aerogării, o siluetă într-o cămașă exotică de plajă, cu mâneci scurte, discuta cu un bărbat îmbrăcat cu un șort și un tricou. Alături se vedea o mașină. Palmierii apărură pe ambele laturi ale avionului, iar micul aparat de zbor atinse solul cu o bufnitură. Clădirile trecură în goană pe lângă el, în timp ce pilotul trase de manetă și ridică flapsurile. Ajuns la celălalt capăt al pistei, întoarse aparatul și rulă înapoi.

— Da, îmi aduc aminte de avion. M-am simțit îngrozitor când am auzit că bieții oameni muriseră.

Favaro tocmai dăduse peste cel care ajutase la încărcarea bagajelor în avion în vinerea precedentă. Îl chema Ben și făcea foarte des servicii de genul ăsta, fiindcă din asta trăia. Aidoma celor mai mulți dintre localnici, era prietenos, onest și dispus să vorbească.

Favaro scoase o fotografie.

— Pe omul ăsta l-ai văzut?

— Sigur. L-a rugat pe proprietarul avionului să-l ducă până la Key West.

— De unde știi?

— Era chiar lângă mine, spuse Ben.

— Părea nervos, îngrijorat sau grăbit?

— Și dumneata ai fi fost la fel în locul lui. I-a spus proprietarului că-l sunase nevasta și că pățise ceva copilul. Fata a zis că vai, ce păcat, și că trebuie să-l ajute. Iar atunci proprietarul a spus că poate să meargă cu ei până-n Key West.

— Mai era cineva pe-aproape?

Ben se gândi preț de o clipă.

— Încă un tip care m-a ajutat să încarc bagajele. Cred că era angajatul proprietarului.

— Cum arăta?

— Nu l-am mai văzut până acum, spuse Ben. Negru, dar nu-i de pe Sunshine. Cămașă albastră și ochelari negri. N-a scos o vorbă.

Avionul Cessna se îndrepta zumzăind spre clădirea vămii. Ben și Favaro își acoperiseră ochii, apărându-se de praf. Favaro văzu un bărbat cam șifonat, de statură mijlocie, care coborî, scoase din mica magazie de bagaje o valiză și o servietă, făcu un pas înapoi, își luă rămas bun de la pilot și se îndreptă spre clădire.

Favaro studie scena, cu mintea în altă parte. Julio Gomez nu mințea niciodată. Dar nu era căsătorit și nu avea copii. Înseamnă că trebuise neapărat să se suie în avion și să ajungă la Miami. Dar de ce? Cunoscându-și bine colegul, Favaro avu convingerea că acesta se aflase într-o situație limită. Iar bomba nu-i fusese destinată lui Klinger, ci lui Gomez.

Îi mulțumi lui Ben și se îndreptă spre taxiul care-l aștepta. În clipa în care urcă, auzi o voce în imediata lui apropiere.

— Știu că nu-i frumos, dar pot să vă rog să mă luați și pe mine până-n oraș? Se pare că alte taxiuri nu mai sunt în parcare.

Era tipul care tocmai coborâse din avionul Cessna.

— Sigur, vă rog, spuse Favaro.

— Sunteți foarte amabil, rosti englezul punându-și valiza în portbagaj.

Profită de cele cinci minute pe care le făcea mașina până în oraș și se prezentă:

— Frank Dillon.

— Eddie Favaro, răspunse americanul. Ați venit la pescuit?

— Din păcate, nu. Nu e genul meu de distracție. Sunt în concediu și vreau doar puțină liniște.

— Luați-vă gândul, spuse Favaro. Aici e haosul pe pământ. Trebuie să vină o armată de detectivi de la Londra, bașca o grămadă de ziariști. Aseară cineva l-a împușcat pe guvernator în grădina reședinței sale.

— Dumnezeule mare! exclamă englezul.

Părea literalmente șocat.

Favaro îl lăsă pe celălalt pasager pe treptele hotelului Quarter Deck, se dădu jos din taxi și parcurse pe jos restul de câteva sute de metri până la străduța unde se găsea pensiunea doamnei Macdonald. În cealaltă parte a pieței, un bărbat masiv se adresa unui grup docil de ascultători de pe platforma unei camionete. Era domnul Livingstone în persoană. Favaro prinse câteva frânturi din discursul tunător al oratorului.

— Iar eu vă spun, fraților, că trebuie să vă înfruptați și voi din bogăția acestor insule! Trebuie să vă înfruptați din peștii oceanului, să împărțiți casele frumoase ale puținilor bogătani care locuiesc sus pe deal, să împărtășiți...

Mulțimea de ascultători nu părea din cale-afară de entuziasmată. Camioneta era păzită de aceiași doi indivizi care dăduseră jos afișele cu figura lui Johnson din hotelul Quarter Deck la vremea prânzului și le puseseră pe ale lor în loc. Grupul cuprindea și câțiva agitatori, care încercau să dea semnalul uralelor, numai că strigau singuri. Favaro își continuă drumul. De data asta doamna Macdonald era acasă.

Desmond Hannah ateriză la șase fără douăzeci. Era aproape întuneric. Alte patru avioane mai ușoare ajunseseră la timp ca să apuce să decoleze din nou spre Nassau înainte de lăsarea beznei. Veniseră încărcate cu reprezentanții BBC-ului și ai ITV-ului, cu câte un corespondent de la *Sunday Times* și *Sunday Telegraph*, cu Sabrina Tennant și echipa ei de la BSB, cunoscuta companie de televiziune British Satellite Broadcasting.

Hannah, Parker, Bannister și cei patru polițiști din Bahamas fură întâmpinați de locotenentul Haverstock și de inspectorul Jones, primul în uniforma tropicală de paradă, de un alb murdar neobișnuit, cel de-al doilea într-o uniformă albă imaculată. Ambele taxiuri din Port Plaisance și două microbuze neîncăpătoare își făcură la rândul lor apariția, în speranța unui câștig. Se ocupară până la ultimul loc cât ai clipi din ochi.

Până când se îndeplinirăă toate formalitățile, iar cavalcada descinse la hotelul Quarter Deck, se lăsă întunericul. Hannah decise că nu avea nici un sens să înceapă investigațiile la lumina lanternei, dar ceru ca reședința guvernatorului să fie în continuare păzită în timpul nopții. Inspectorul Jones, pradă agitației produsă de colaborarea cu un detectiv de la Scotland Yard, retransmise toate aceste ordine pe un ton răstit.

Hannah era obosit. Pe insulă era abia ora șase, dar ceasul lui biologic arăta unsprezece noaptea și el era în picioare de la patru dimineața. Luă cina doar cu Parker și cu locotenentul Haverstock, ceea ce-i permise un prim contact direct cu evenimentele serii precedente. Imediat după aceea se duse la culcare.

Reprezentanții presei descoperiră barul cu o viteză care dovedea nu numai fler, ci și o experiență îndelungată. Se comandară și se consumară rânduri întregi de băutură. Hărmălaia specifică grupurilor de ziariști aflați în misiune într-un loc străin crescu din ce în ce mai mult. Nimeni nu-l băgă în seamă pe bărbatul îmbrăcat într-un costum tropical,

aşezat la capătul tejghelii, care bea de unul singur şi le asculta pălăvrăgeala.

— Şi unde s-a dus de-aici? o întrebă Eddie Favaro pe doamna Macdonald.

Stătea aşezat la masa din bucătărie, în timp ce femeia se pregătea să-i servească o porţie de supă de moluşte.

— S-a dus la Quarter Deck să bea o bere, spuse ea.

— Era bine dispus?

Vocea ei cântată umplu toată încăperea.

— A, cum nu, domnu' Favaro, era încântat. Aveam un peşte mare la cină şi tocmai începusem să-l prepar. A zis că se-ntoarce la opt. I-am spus să nu întârzie, că se usucă dorada şi nu mai e bună. A râs şi-a promis că vine repede.

— Şi-a venit?

— Nu. A întârziat mai bine de-o oră. Peştele nu mai avea nici un gust. Iar el bătea câmpii.

— Ce-a zis? Cum adică... bătea câpii?

— N-a vorbit prea mult. Dar părea îngrijorat rău. Pe urmă a spus că a văzut un scorpion. Iar acum vă rog să vă terminaţi supa. Ce-i acolo în farfurie e minunea lui Dumnezeu.

Favaro încremenise, rămânând cu lingura între farfurie şi gură.

— A spus „un scorpion" sau „pe scorpion"?

Femeia se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Mie mi s-a părut c-a zis „un". Dar se poate să fi zis „pe", recunoscu ea.

Favaro îşi termină supa, îi mulţumi şi se întoarse la hotel. Barul era în fierbere. Îşi găsi un loc la capătul mai retras, departe de mulţimea de ziarişti. Ultimul scaun era ocupat de englezul de la aeroport, care ridică paharul în semn de salut, dar nu spuse nimic.

„Slavă Domnului"; îşi zise în gând Favaro. Englezoiul ăla şifonat ştia măcar să tacă.

Eddie Favaro avea nevoie de timp de gândire. Aflase cum murise colegul şi prietenul său, iar acum probabil că descoperise şi de ce. Într-un fel sau altul, aici, în acest paradis insular, Gomez îl văzuse – sau crezuse că-l văzuse – pe cel mai crud asasin pe care-l întâlniseră vreodată.

CAPITOLUL TREI

A DOUA ZI, Desmond Hannah se apucă de lucru la ora şapte, câtă vreme pământul mai păstra ceva din răcoarea nopţii. Începu de la reşedinţa guvernatorului.

Avu o întrevedere lungă cu majordomul Jefferson, care îi vorbi despre obiceiul de neclintit al guvernatorului de-a se retrage în grădina împrejmuită cu ziduri în fiecare după-amiază, la ora cinci, ca să bea un pahar de whisky înainte de apusul soarelui. Îl întrebă câtă lume cunoştea acest ritual. Jefferson se încruntă, concentrându-se.

— Multă lume, domnule: Lady Moberley, locotenentul Haverstock, eu, secretara, domnişoara Myrtle – dar ea e plecată la părinţi, pe insula Tortola. Oaspeţii care au venit pe-aici şi l-au văzut. Multă lume.

Jefferson îi descrise exact felul în care găsiseră cadavrul, dar afirmă că nu auzise împuşcătura. Ceva mai târziu, tocmai faptul că folosise cuvântul la singular avea să-l convingă pe Hannah că omul spunea adevărul. Pentru moment însă, încă nu ştia câte focuri se trăseseră.

Echipa din Nassau lucra în grădină, împreună cu Parker, în căutarea cartuşelor sărite din arma ucigaşă. Trebuia să scurme destul de adânc, pentru cazul în care nişte picioare neatente ar fi îngropat cartuşul sau cartuşele în pământ. Iarba fusese călcată zdravăn în picioare de către locotenentul Haverstock, inspectorul Jones şi doctorul Jones în seara asasinatului, şi aşa se pierduse orice şansă de-a se descoperi vreo urmă utilă.

Hannah examină poarta de fier din gardul grădinii, iar expertul poliţiei din Bahamas o cercetă în căutare de amprente.

Nu existau. Hannah presupuse că, dacă asasinul intrase pe poartă, după cum se părea, şi trăsese imediat, atunci guvernatorul s-ar fi găsit între poartă şi zidul de coral de sub scara care ducea în salonul de recepţii. Orice glonţ care ar fi trecut prin trupul său ar fi trebuit să lovească acest perete.

Hannah intră în centrul atenţiei echipei când se aşeză în patru labe şi străbătu întreaga pajişte până la aleea acoperită cu sfărâmături de scoici de la poalele zidului. Se întoarse apoi înăuntru ca să vorbească cu Lady Moberley.

Văduva guvernatorului îl aştepta în salonul în care Sir Marston primise delegaţia de protest a Comitetului Cetăţenilor Implicaţi. Era o femeie subţire, palidă, cu părul subţire şi moale şi pielea îngălbenită de anii de şedere la tropice.

Jefferson îşi făcu apariţia cu o bere mare şi rece pe o tavă. Hannah ezită, apoi o acceptă. La urma urmelor, era o dimineaţă fierbinte.

Lady Moberley acceptă un suc de grapefruit. Aruncă paharului de bere o privire flămândă. Of, Doamne, îşi spuse Hannah.

Nu avea nici o informaţie nouă. Din câte ştia, soţul ei nu avusese duşmani. De asasinate politice nici nu se auzise vreodată pe teritoriul insulelor. E adevărat, campania electorală stârnise câteva mici controverse, dar toate în registrul procesului democratic... Cel puţin aşa credea ea.

Ea însăşi se afla la o distanţă de opt kilometri în momentul crimei şi vizita un mic spital al unei misiuni, aşezat pe o coastă a lui Spyglass Hill. Acesta fusese mobilat şi dotat de domnul Marcus Johnson, un om minunat şi un mare filantrop, după întoarcerea sa pe insula natală, cu şase luni în urmă. Ea acceptase să devină patroana aşezământului. Fusese cu maşina oficială, cu Jaguarul condus de şoferul guvernatorului, Stone.

Hannah îi mulţumi şi se ridică. Afară, Parker bătu la fereastră. Hannah ieşi pe terasă. Parker era într-o stare de mare agitaţie.

— Aţi avut dreptate, domnule! Uitaţi-l!

Întinse mâna dreaptă. În palmă ţinea rămăşiţele deformate şi turtite ale unui obiect care fusese cândva un glonţ de plumb. Hannah îl privi calm.

— Mulţumesc că ai pus mâna pe el, spuse apoi. Data viitoare încercăm cu penseta şi o pungă de plastic?

Parker păli şi o şterse înapoi spre grădină, puse glonţul la loc, pe aleea de scoici, deschise trusa şi scoase o pensetă de dimensiuni mici. Câţiva din poliţiştii din Bahamas zâmbiră.

Atent, Parker ridică glonţul cu penseta şi-i dădu drumul să cadă într-o pungă de plastic transparentă.

— Acum înveleşte punga în vată şi pune-o într-un borcan de sticlă cu capac, spuse Hannah.

Parker făcu aşa cum i se spusese.

— Mulţumesc. Acum pune-l în trusă până când o să-l trimitem laboratorului de balistică, mai spuse Hannah.

Oftă. Avea să fie un caz greu. Începea să creadă că s-ar fi descurcat mai bine singur.

Sosi, aşa cum i se ceruse, şi doctorul Caractacus Jones. Hannah se bucură că putea sta de vorbă cu un profesionist. Doctorul Jones îi relată că fusese chemat la locuinţa care-i servea şi de cabinet, puţin după ora şase, cu două seri înainte, de către Jefferson care fusese trimis de locotenentul Haverstock. Jefferson îi spusese că trebuia să vină îndată, fiindcă guvernatorul fusese împuşcat. Majordomul nu-i spusese că rana fusese fatală, aşa că doctorul îşi luase trusa şi venise repede, cu maşina, să vadă ce se mai putea face. Se dovedi că nu se mai putea face nimic.

Hannah îl conduse pe doctor în biroul răposatului Sir Marston şi îl rugă să semneze, în calitatea sa de medic legist, o autorizaţie de transportare a cadavrului la Nassau, în aceeaşi după-amiază, pentru autopsie.

În sistemul britanic, autoritatea cea mai înaltă o are nu Camera Lorzilor, ci medicul legist. Acesta are prioritate în faţa oricărui fel de tribunal. Pentru a muta trupul neînsufleţit de pe Sunshine pe teritoriul Insulelor Bahamas era nevoie de aprobarea unui medic legist. Doctorul Jones o semnă fără şovăire, dându-i caracter legal. Bannister, funcţionarul Înaltului Comisariat de la Nassau, care îi însoţise pe Insulele Barclay, bătu la maşină autorizaţia pe hârtie cu antet. Tocmai terminase de instalat noul sistem de comunicaţii şi era pregătit să înceapă să transmită.

Apoi Hannah îl rugă pe doctor să le arate cadavrul. Jos, în zona docurilor, fu deschis depozitul frigorific şi doi dintre

agenții de poliție traseră afară dintre pești trupul fostului lor guvernator, acum înghețat bocnă, și-l depuseră la umbra depozitului alăturat, pe o tăblie formată de ușa sprijinită pe două capre de lemn.

Pentru cei de la presă, cărora li se alăturase acum și o echipă a CNN-ului care se ținuse de coada lui Hannah toată dimineața, acesta era un material grozav. Fotografiară totul. Chiar și vecinul de pat al guvernatorului din noaptea trecută, marlinul, își avu locul său în știrile CNN.

Hannah ordonă ca ușile depozitului frigorific să fie închise pentru a nu le permite accesul și făcu, pe cât putu, un examen al cadavrului, rigid sub stratul său de gheață. Doctorul Jones stătea lângă el.

După ce examină gaura înghețată din pieptul guvernatorului, Hannah observă o alta, perfect circulară, în mâneca stângă. Frecă ușor materialul între degetul mare și arătător până când căldura propriei mâini îl făcu mai flexibil. Gheața se topi. În mâneca de la cămașă se vedeau două găuri, una pe unde intrase glonțul, cealaltă pe unde ieșise. Pe piele însă nu se vedea nici o urmă. Se întoarse spre Parker.

— Două gloanțe, minimum, spuse el. Ne lipsește al doilea.

— S-ar putea să fi rămas în corp, spuse doctorul Jones.

— Fără îndoială. Dar al naibii să fiu dacă văd vreo gaură pe unde a intrat sau ieșit. Carnea e strânsă de frig. Totuși, Parker, vreau ca zona unde stătea sau ședea guvernatorul în momentul acela să fie controlată încă o dată. Și încă o dată. Pentru orice eventualitate.

Ordonă ca trupul guvernatorului să fie depus din nou în depozitul frigorific. Camerele bâzâiră din nou. Reîncepu ploaia de întrebări. Hannah dădu din cap, zâmbi și spuse:

— Toate la timpul lor, doamnelor și domnilor. E încă prea devreme.

— Dar am găsit un glonț, spuse Parker mândru.

Camerele pivotară toate spre el.

Hannah începu să-și spună că asasinul împușcase pe cine nu trebuia. Lucrurile începeau să capete aerul unei conferințe de presă. Și deocamdată nu dorea o asemenea conferință.

— Deseară vom face o declarație publică completă, spuse el. Pentru moment, trebuie să ne întoarcem la treabă. Vă mulțumesc.

Îl băgă pe Parker mai mult cu forța în Land Roverul poliției și se întoarseră la reședința guvernatorială. Hannah îl rugă pe Bannister să folosească noul sistem instalat și să ceară un avion cu o targă, o masă rulantă, un sac special și doi însoțitori, care să sosească până după-amiaza. Apoi îl însoți pe doctorul Jones până la mașină. Erau numai ei doi.

— Spune-mi, domnule doctor, e cineva pe insula asta care să știe tot ce se petrece și pe toți cei care locuiesc aici?

Doctorul Caractacus Jones zâmbi.

— Păi, aș fi eu, spuse el. Dar nu, nu m-aș aventura să ghicesc cine a făcut-o. Însă eu m-am întors din Barbados abia acum zece ani. Dacă te interesează adevărata istorie a locurilor acestora, trebuie să-i faci o vizită lui Missy Coltrane. Ea e... un fel de bunică a Insulelor Barclay. Dacă ești în căutarea cuiva care să ghicească cine e vinovatul, ea ar putea fi aceea.

Doctorul se îndepărtă în Austinul său tip Mayflower cam prăpădit. Hannah se apropie de nepotul doctorului, inspectorul-șef Jones, care rămăsese lângă Land Rover.

— Vreau să te rog să faci ceva, domnule inspector, îi spuse Hannah politicos. Vrei să te duci până la aeroport și să verifici la ofițerul de la pașapoarte dacă, după crimă, a părăsit cineva insula? Indiferent cine? Cu excepția piloților avioanelor care au aterizat, au întors și au decolat din nou fără să părăsească pista.

Inspectorul Jones salută scurt și plecă.

Jaguarul guvernatorului era în curte; Oscar Stone, șoferul, lustruia la mașină. Parker și restul echipei se aflau în grădină, în căutarea celui de-al doilea cartuș.

— Oscar? întrebă Hannah. O cunoști pe Missy Coltrane?

— A, sigur, domnule. E o doamnă.

— Știi unde locuiește?

— Da, domnule. Flamingo House, în vârful lui Spyglass Hill.

Hannah își privi ceasul. Era unsprezece și jumătate, iar căldura se așternuse grea.

— Crezi că e acasă la ora asta?

Oscar păru surprins de întrebare.

— Desigur, domnule.

— Atunci du-mă, te rog, până la ea.

Jaguarul își croi drum pe străzile întortocheate ale orașului, apoi porni să urce pantele de la baza lui Spyglass Hill, la zece kilometri spre vest de Port Plaisance. Era un model Mark IX, clasic de-acum, cu linii retro, și mirosind a piele aromată și a lemn de nuc. Hannah se lăsă pe spate, privind admirativ peisajul.

Tufișurile țepoase făcură loc vegetației mai verzi de pe pantele superioare și în calea lor începură să iasă mici loturi cultivate cu porumb, mango și papaya. Ceva mai retrase de la drum, căsuțele de lemn aveau în față curți prăfuite în care scurmau găinile. Câțiva copilași ciocolatii alergară în întâmpinarea mașinii, ca să-i facă semne cu mâna. Hannah le răspunse.

Trecură pe lângă spitalul pentru copii, alb și curat, înzestrat de Marcus Johnson. Hannah aruncă o privire înapoi și văzu orășelul Port Plaisance moțăind sub căldura toridă. Distinse acoperișul roșu al depozitului din doc și, alături, depozitul frigorific în care își dormea somnul de veci guvernatorul congelat, întinderea rugoasă a Pieței Parlamentului, turla bisericii anglicane și olanele acoperișului hotelului Quarter Deck. Dincolo de ele, în partea cealaltă a orașului, se vedea prin aerul tremurat structura închisă cu ziduri a reședinței guvernatorului. Ce motiv putea să aibă să-l ucidă pe guvernator? se întrebă Hannah.

Trecură pe lângă bungaloul care aparținuse răposatului domn Barney Klinger, mai dădură două curbe și ieșiră în vârful dealului. Acolo se afla o vilă rozalie: Flamingo House.

Hannah trase de mânerul metalic al clopoțelului de la ușă; undeva, în casă, se auzi un clinchet slab. Ușa fu deschisă de o adolescentă ale cărei picioare negre, fără pantofi, ieșeau de sub rochia albă și simplă de bumbac.

— Aș vrea să o văd pe Missy Coltrane, spuse Hannah.

Fata dădu din cap și-i făcu loc să intre într-o încăpere mare și aerisită. O ușă dublă, deschisă, dădea într-un balcon cu o priveliște spectaculoasă a insulei și a mării albastre, sclipi-

toare, care se întindea până în insulele Andros și Bahamas, mult sub linia orizontului.

În ciuda lipsei aerului condiționat, încăperea era răcoroasă. Hannah observă că nu avea nici curent electric. Pe măsuțele joase se găseau trei lămpi cu ulei, de aramă, bine lustruite. Briza care intra pe ușa deschisă a balconului ieșea pe fereastra din partea opusă. Numărul mare de obiecte păstrate ca amintire arăta că era casa unei persoane în vârstă. Continuând să aștepte, Hannah se plimbă prin încăpere.

Pe pereți erau nenumărate tablouri, toate înfățișând păsări din Caraibe, pictate cu măiestrie în acuarelă. Singurul portret care nu era al unei păsări aparținea unui bărbat în ținută oficială de guvernator al Imperiului Britanic. În picioare, privind încăperea, el avea un chip bronzat și ridat, dar blând, cu părul și mustața încărunțite. Pieptul stâng al tunicii îi era acoperit de două șiruri de medalii miniaturale. Hannah citi eticheta mică de dedesubtul portretului în ulei: SIR ROBERT COLTRANE, K.B.E., GUVERNATOR AL INSULELOR BARCLAY, 1945-1953. Pe brațul îndoit ținea coiful alb, împodobit cu pene de cocoș; mâna stângă era pe garda spadei.

Hannah zâmbi trist. De fapt „Missy" Coltrane era probabil Lady Coltrane, văduva fostului guvernator. Trecu mai departe, la o vitrină de pe perete. Montate pe pânză de sac, sub sticlă, se găseau trofeele militare ale guvernatorului, adunate și puse la vedere de către văduva lui. Se afla acolo panglica de un purpuriu închis a Crucii Victoria, cea mai înaltă decorație britanică acordată pentru vitejie pe câmpul de luptă, ca și data acordării ei: 1917. Aceasta era flancată de Crucea de Merit și de Crucea Militară. În jurul medaliilor erau prinse și alte obiecte care aparținuseră soldatului care le purtase în campaniile sale.

— A fost un om foarte viteaz, spuse o voce limpede în spatele lui.

Hannah tresări și se întoarse jenat.

Intrase încet, în căruciorul ale cărui roți de cauciuc nu făceau zgomot pe pardoseala de dale. Era mică și fragilă, cu multe bucle albe, lucioase, și ochi albaștri, strălucitori.

În spatele ei stătea servitorul care împinsese căruțul din grădină până aici, un gigant care inspira teamă numai prin dimensiuni. Se întoarse către el.

— Mulțumesc, Firestone. Nu mai am nevoie de nimic.

El dădu din cap şi se retrase. Ea mai împinse căruciorul câţiva metri spre mijlocul încăperii şi-i făcu semn lui Hannah să se aşeze. Zâmbi.

— Numele? E un copil abandonat, găsit pe o grămadă de gunoi într-o anvelopă Firestone. Dumneavoastră trebuie să fiţi inspectorul-şef detectiv Hannah, de la Scotland Yard. E o funcţie foarte înaltă pentru aceste biete insule. Cu ce vă pot de folos?

— Trebuie să-mi cer scuze că v-am numit Missy Coltrane când am vorbit cu menajera, spuse el. Nu mi-a spus nimeni că sunteţi de fapt Lady Coltrane.

— Nu mai sunt, spuse ea. Aici sunt numai Missy. Aşa îmi spun toţi. Iar eu prefer să fie aşa. Năravul din fire. După cum poate că v-aţi dat seama, nu m-am născut în Anglia, ci în Carolina de Sud.

— Soţul dumneavoastră – Hannah făcu un semn cu capul către portret – a fost cândva guvernator aici.

— Da. Ne-am cunoscut în război. Robert luptase în primul război mondial. Nu era obligat să primească şi a doua porţie, dar a făcut-o. A fost din nou rănit. Eu eram soră medicală. Ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit în 1943 şi am petrecut împreună zece ani minunaţi, până la moartea lui. Între noi era o diferenţă de douăzeci şi cinci de ani, dar nu a avut nici o importanţă. După război, guvernul britanic l-a făcut guvernator aici. După ce a murit el, eu am rămas. Nu avea decât cincizeci şi şase de ani. Efectul întârziat al rănilor căpătate în război.

Hannah făcu un calcul. Sir Robert trebuie să fi fost născut în 1897 şi să fi primit Crucea Victoria la douăzeci de ani. Iar ea avea vreo şaizeci şi opt de ani, prea tânără ca să stea într-un cărucior. Cu ochii aceia albaştri şi strălucitori, păru să-i ghicească gândurile.

— Am alunecat şi am căzut, spuse ea într-un târziu. Acum zece ani. Mi-am rupt coloana vertebrală. Doar n-aţi bătut şase mii de kilometri ca să vorbiţi despre o bătrână într-un scaun de invalid. Cum vă pot fi de folos?

Hannah îi explică.

— Adevărul este că nu înţeleg motivul. Cine l-a împuşcat pe Sir Marston trebuie să-l fi urât suficient de mult pentru asta. Dar printre locuitorii de pe insulă nu văd cine ar

avea vreun motiv să-l urască. Dumneavoastră îi ştiţi pe oameni. Cine ar fi dorit s-o facă şi de ce?

Lady Coltrane îşi împinse căruciorul până la fereastra deschisă şi privi afară câteva clipe.

— Domnule Hannah, aveţi dreptate. Într-adevăr, îi cunosc pe oamenii de aici. Trăiesc între ei de patruzeci şi cinci de ani. Ţin la insulele astea şi la oamenii lor. Şi sper că pot afirma că şi ei ţin la mine.

Se întoarse şi-l privi.

— În ordinea mondială a lucrurilor, aceste insule nu au nici o importanţă. Şi totuşi, oamenii aceştia par să fi descoperit un lucru care a scăpat restului lumii. Au aflat cum pot să fie fericiţi. Atâta tot – nu bogaţi şi nici puternici, ci fericiţi.

Acum Londra vrea să ne ofere independenţa. Şi au apărut doi candidaţi în lupta pentru putere: domnul Johnson, care e foarte bogat şi a donat sume mari de bani insulelor, pentru diverse motive; şi domnul Livingstone, un socialist care vrea să naţionalizeze totul şi să-l împartă săracilor. Toate aceste acţiuni sunt, fără îndoială, foarte nobile. Domnul Johnson, cu planurile lui de dezvoltare şi prosperitate şi domnul Livingstone cu planurile sale de echitate... Îi cunosc pe amândoi. De când erau copii. De când au plecat de aici, ca să-şi găsească norocul în altă parte. Acum s-au întors.

— Îl bănuiţi pe vreunul din ei?

— Domnule Hannah, e vorba de cei pe care i-au adus cu ei. Uitaţi-vă la cei care îi înconjoară. Sânt oameni violenţi, domnule Hannah. Localnicii o ştiu. Au existat ameninţări şi bătăi. Poate că ar trebui să priviţi mai de-aproape anturajele acestor doi oameni.

Pe drumul care cobora din vârful dealului, Desmond Hannah căzu pe gânduri. Un contract? Asasinarea lui Sir Marston avea toate caracteristicile. Îşi propuse ca, după masa de prânz, să stea de vorbă cu cei doi candidaţi şi să se uite puţin la acoliţii lor.

ÎN CLIPA intrării lui Hannah pe uşa de la sufrageria reşedinţei guvernatorului, un englez rotofei, cu câteva rânduri de bărbii revărsate peste gulerul sutanei, sări de pe scaun. Parker se afla cu el.

— Aa, şefule, dânsul este reverendul Simon Prince, vicarul anglican de pe insulă. Are nişte informaţii interesante pentru noi.

Hannah se întrebă de unde scosese Parker cuvântul „şefule". Îl detesta. „Domnule" suna foarte bine. „Desmond" avea să vină mai târziu... Mult mai târziu. Eventual.

— Aţi găsit al doilea cartuş?

— Ăăă, nu... încă nu.

— Continuaţi să căutaţi, spuse Hannah.

Parker se făcu nevăzut dincolo de uşa de sticlă, pe care Hannah o închise în urma lui.

— Da, domnule Prince. Ce voiaţi să-mi spuneţi?

— Numele meu e Quince, spuse vicarul. Quince. Lucrurile sânt foarte triste.

— Aşa e, mai ales pentru guvernator.

— D-da, aşa e. Voiam să spun... Adică faptul că eu vin la dumneavoastră cu informaţii despre un alt preot. Nici nu ştiu dacă fac bine, dar m-am gândit că e important.

— De ce nu mă lăsaţi pe mine să judec asta? îi propuse Hannah cu blândeţe.

Reverendul se calmă şi luă loc.

— S-a întâmplat vinerea trecută, începu el.

Povesti vizita delegaţiei Comitetului Cetăţenilor Implicaţi şi tratamentul aplicat de guvernator. Când termină, Hannah îl privi încruntată.

— Spuneţi-mi exact ce-a spus reverendul Drake, zise el.

— A spus, repetă Quince, „Trebuie să scăpăm de guvernatorul ăsta şi să ne căutăm altul".

Hannah se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Quince. Pot să vă rog să nu mai pomeniţi nimănui toate astea şi să mă lăsaţi pe mine să acţionez?

După plecarea vicarului recunoscător, Hannah rămase pe gânduri. Informatorii nu-i plăcuseră niciodată prea mult, dar acum era nevoit să-l verifice pe reverendul baptist Walter Drake, balaurul care scuipa flăcări.

În acest moment, Jefferson apăru cu o farfurie cu cozi de homari în maioneză. Hannah oftă. Existau şi compensaţii pentru faptul de-a fi trimis la şase mii de kilometri depărtare de

casă. Şi dacă tot plătea Foreign Office-ul... Îşi turnă un pahar de Chablis rece şi se aşeză să mănânce.

PÂNĂ să-şi termine Hannah prânzul, inspectorul-şef Jones se întoarse de la aeroport.

— Nu a părăsit nimeni insula, spuse el, cel puţin nu în ultimele patruzeci de ore.

— Sau nu legal, în orice caz, adăugă Hannah. Am pentru dumneata o altă sarcină, domnule Jones. Ai o listă a deţinătorilor de arme?

— Desigur.

— Bun. Te rog să o verifici şi să faci o vizită tuturor celor care sânt înscrişi pe ea ca deţinători de arme de foc. Căutăm un pistol de calibru mare. Şi mai ales unul care nu poate fi arătat sau unul care a fost curăţat de curând şi are urme proaspete de ulei.

— Ulei?

— După ce s-a tras cu el, spuse Hannah.

— A, da, desigur.

— Şi încă ceva, domnule inspector. Reverendul Drake are o asemenea armă?

— Nu. De asta sunt sigur.

După plecarea lui, Hannah eeru să vorbească cu locotenentul Haverstock.

— Ai cumva un revolver de serviciu sau un pistol automat? întrebă el.

— Ăă... Nu cumva îţi trece prin cap..., spuse tânărul aghiotant.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fi fost furat, sau luat şi pus la loc.

— A, acum pricep, bătrâne. Dar nu. N-am pistol. N-am adus nici unul cu mine pe insulă. Dar am o sabie de ceremonie.

— Dacă Sir Marston ar fi fost înjunghiat, poate m-aş fi gândit să te arestez, spuse Hannah moale. Există vreo armă de foc în toată reşedinţa?

— După câte ştiu eu, nu. Dar oricum asasinul a venit de-afară, nu? Pe poarta din grădină?

Odată cu prima lumină a zorilor, Hannah examină lacătul smuls al porţii de fier din gardul grădinii. Judecând după

unghiul pe care îl făceau cele două belciuge și după veriga distrusă a uriașului lacăt, se putea spune cu relativă certitudine că fusese nevoie de o pârghie lungă și foarte puternică. Dar Hannah se mai gândise că smulgerea lacătului ar fi putut fi un truc. S-ar fi putut face cu câteva ceasuri sau chiar cu câteva zile mai înainte. Nimeni nu încercase poarta; toată lumea presupunea că era înțepenită de rugină.

Era posibil ca asasinul să o fi rupt dinainte și să o fi lăsat lipită, ca și cum ar fi fost încuiată, dar totodată să fi pătruns prin casă pentru a-l ucide pe guvernator și tot prin casă să se fi retras. Hannah avea neapărată nevoie de cel de-al doilea glonț, în speranța că era intact, și de arma din care fusese tras. Privi pe fereastră la marea sclipitoare. Dacă pistolul era pe fundul ei, nu-l va mai găsi niciodată.

Se ridică, își șterse buzele și ieși în căutarea lui Oscar și a Jaguarului. Venise vremea să stea de vorbă cu reverendul Drake.

Sam McCready își lua și el prânzul. Când ieși pe terasa hotelului Quarter Deck, toate mesele erau ocupate. Afară în piață, câțiva bărbați în cămăși colorate și cu ochelari de soare aranjau o camionetă deschisă, pavoazată cu afișele lui Marcus Johnson. Marele bărbat urma să-și înceapă discursul la ora trei.

Sam își aruncă ochii împrejur pe terasă și văzu un singur scaun neocupat. Era la o masă la care mai ședea un singur client.

— E cam aglomerație astăzi. Te superi dacă iau loc? întrebă el.

Eddie Favaro îi făcu semn către scaun.

— Nu, deloc.

— Ai venit la pescuit? îl întrebă McCready în timp ce studia lista de bucate destul de scurtă.

— Mda.

— Ciudat, spuse McCready după ce comandă o porție de Seviche, un fel de mâncare făcută din pește crud, marinat în suc proaspăt de lămâie. Dacă n-aș ști că nu-i așa, aș putea să jur că ești polițist.

Nu pomeni nimic despre cercetările pe care le făcuse în seara trecută, după ce-l studiase pe Favaro la bar – un telefon dat

unui prieten de la sediul FBI din Miami – şi nici despre răspunsul pe care îl primise în acea dimineaţă.

Favaro puse paharul cu bere jos şi-l privi atent.

— Tu cine dracu´ eşti? întrebă el. Un copoi englez?

McCready dădu din mână cu modesie.

— A, nu, nu sunt atât de important. Sunt un simplu funcţionar în căutarea unei vacanţe liniştite departe de munca de birou.

— Atunci cum de ţi-a venit să mă întrebi dacă sunt poliţist?

— Instinctul. Ai mers de poliţist. Te superi dacă te întreb ce cauţi de fapt aici?

— Şi ce motiv aş avea să-ţi spun?

— Faptul că ai sosit aici cu puţin înainte ca guvernatorul să fie ucis, spuse moale McCready. Şi asta.

Îi întinse lui Favaro o foaie de hârtie. Avea antetul Foreign Office-ului şi îl descria pe domnul Frank Dillon ca însărcinat oficial al acestei instituţii şi-i ruga „pe cei implicaţi" să-i acorde tot ajutorul.

Favaro îi dădu hârtia înapoi şi rămase pe gânduri. Locotenentul Broderick îi spusese limpede că, odată intrat pe teritoriul britanic, era de unul singur.

— Oficial, sunt în vacanţă, începu Favaro. Nu, n-am venit la pescuit. Neoficial, încerc să aflu de ce a fost asasinat colegul meu săptămâna trecută şi de către cine.

— Povesteşte-mi, îi sugeră McCready. Poate am cum să te ajut.

Favaro îi povesti cum murise Julio Gomez. Englezul îşi mestecă peştele crud şi ascultă.

— Cred că a văzut pe cineva pe Sunshine, dar a fost la rândul lui văzut. Un tip care în Metro-Dade e cunoscut sub numele de Francisco Mendes, alias Scorpionul.

Cu opt ani înainte, în sudul Floridei şi mai ales în regiunea Metro-Dade, începuseră războaiele pentru teritoriu între traficanţii de droguri. Până atunci, traficanţii columbieni aduceau cocaina în zonă, dar ea era distribuită prin reţelele cubaneze. La un moment dat, columbienii hotărâseră că se pot lipsi de intermediarii cubanezi, preferând să-şi vândă singuri marfa direct consumatorilor. Şi începuseră să ocupe teritoriile cubanezilor. Aceştia replicaseră şi aşa izbucniseră războaiele

asupra teritoriilor. De atunci încoace asasinatele nu mai conteniseră.

În vara lui 1984, un motociclist îmbrăcat într-un costum de piele roşu cu alb şi călare pe un Kawasaki oprise în faţa unui magazin de băuturi din zona comercială Dodeland, scosese o mitralieră Uzi şi golise calm tot încărcătorul în prăvălia aglomerată. Rezultatul: trei morţi şi paisprezece răniţi.

În mod normal, ucigaşul ar fi putut să scape dar, la două sute de metri depărtare, se afla un poliţist tânăr, pe motocicletă, care tocmai amenda pe cineva. Acesta îl urmărise pe ucigaşul care îşi abandonase mitraliera goală, comunicând descrierea şi direcţia în care se îndreptau. Ceva mai încolo pe North Kendall Drive, cel de pe Kawasaki încetinise, trăsese pe dreapta, scosese de sub jachetă un pistol automat Sig Sauer de nouă milimetri, ochise şi-l împuşcase în piept pe poliţistul care se apropia. În timp ce tânărul poliţist se prăbuşea, ucigaşul se îndepărtase în cea mai mare viteză, după cum spuneau martorii, care descriseseră cu lux de amănunte motocicleta şi costumul roşu de piele. Casca îi ascunsese chipul.

Deşi spitalul baptist, unde fusese dus de urgenţă, se găsea la numai patru cvartale depărtare, poliţistul murise în aceeaşi noapte. Avea douăzeci şi trei de ani şi lăsase în urmă o văduvă şi o fetiţă abia născută.

Mesajul său transmis prin radio alertase două maşini de patrulare din zonă. La nici doi kilometri mai încolo, una din ele îl zărise pe motociclistul care gonea şi-l obligase să intre într-un viraj atât de strâns încât acesta se prăbuşise. Fusese arestat încă înainte de-a se fi putut ridica de jos.

După trăsături, individul părea de origine hispanică. Deci cazul le fusese predat lui Gomez şi lui Favaro. Timp de patru zile şi patru nopţi aceştia stătuseră faţă în faţă cu el, încercând să-i smulgă măcar un cuvânt. Nu scosese absolut nici unul, nici în engleză şi nici în spaniolă. Pe mâini nu avea urme de praf de puşcă, pentru că purtase mănuşi. Dar mănuşile dispăruseră şi, deşi cercetaseră toate lăzile de gunoi din zonă, poliţiştii nu reuşiseră să le găsească. Trăseseră concluzia că fuseseră aruncate în vreo maşină decapotabilă pe lângă care trecuse la un moment dat ucigaşul.

Apelurile publice avuseseră drept rezultat descoperirea pistolului Sig Sauer zvârlit într-o grădină din vecinătate. Era arma cu care fusese ucis polițistul, dar nu avea pe ea nici un fel de amprente.

Părerea lui Gomez era că ucigașul era columbian – magazinul de băuturi fusese unul din locurile de întâlnire ale vânzătorilor de cocaină cubanezi. După patru zile, îl porecliseră pe suspect Scorpionul.

În cea de-a patra zi își făcuse apariția unul din cei mai costisitori avocați, care aducea cu sine un pașaport mexican, pe numele de Francisco Mendes. Era nou și valabil, dar nu avea viza de intrare în Statele Unite. Avocatul admisese că clientul său ar putea fi considerat imigrant ilegal și ceruse eliberarea sa pe cauțiune. Poliția se opusese.

În fața judecătorului, cunoscut pentru vederile sale liberale, avocatul protestase cum că cel pe care îl reținuse poliția era doar *un* bărbat, călare pe *o* motocicletă Kawasaki și îmbrăcat într-un costum de piele alb cu roșu, și că nu el îi omorâse pe polițist și pe ceilalți.

— Și cretinul de judecător i-a acordat cauțiune, îi spuse acum Favaro lui McCready. O jumătate de milion de dolari. În douăzeci și patru de ore ia-l de unde nu-i. Când a predat jumătatea de milion, omul de legătură ne-a rânjit în nas. Pentru ei era un mizilic.

— Și crezi că... întrebă McCready.

— Asta nu era un simplu cărăuș. Era unul din asasinii lor cei mai buni, altfel nu și-ar fi bătut atâta capul ca să-l scoată. Cred că Julio l-a văzut aici, poate chiar aici locuiește. Și-a întrerupt vacanța cu patru zile mai devreme pentru a se întoarce în America și a obține un mandat de extrădare de la autoritățile britanice.

— Pe care i l-am fi dat, spuse McCready. Cred că ar trebui să-i spunem și celui de la Scotland Yard. La urma urmelor, guvernatorul a fost împușcat după numai patru zile. Chiar dacă se dovedește că nu există nici o legătură între cele două cazuri, ipotezele sunt suficiente pentru ca să măturăm insula în căutarea lui. Locul nu e prea mare.

— Și dacă-l găsim? Ce crimă a comis pe teritoriul englez? întrebă Favaro.

— Păi, pentru început, spuse McCready, ai putea încerca o identificare a lui. Ar fi un motiv să-l reţinem. Chiar dacă detectivul Hannah vine din altă ţară, nimănui nu-i plac cei care omoară poliţişti. Iar dacă scoate un paşaport valabil, ca reprezentant oficial al Foreign Office-ului pot să-l declar fals. Ăsta ar fi un al doilea motiv să-l reţinem.

Favaro zâmbi şi-i întinse mâna.

— Frank Dillon, ideea ta îmi place. Hai să vorbim cu tipul de la Scotland Yard.

HANNAH coborî din Jaguar şi se îndreptă către uşile deschise ale capelei de lemn. Înăuntru tocmai se intona un cântec. Intră şi aşteptă să-şi obişnuiască ochii cu lumina scăzută dinăuntru. Cea care conducea corul era vocea de bas profund a reverendului Drake.

Stâncă de veacuri, despică-te...

Cântecul curgea simplu, fără acompaniament. Preotul baptist îşi părăsise amvonul şi se plimba în sus şi în jos printre bănci, dând din mâini ca o moară cu aripi mari şi negre şi îndemnându-şi turma să cânte.

Lasă-mă înăuntru, să mă ascund.
Lasă apa şi sângele...

Îl zări pe Hannah în prag, se opri din cântat şi făcu un semn, cerând linişte. Vocile tremurate se opriră pe rând.

— Fraţii mei şi surorile mele! strigă preotul. Astăzi ni se face o mare onoare. Iată-l aici pe domnul Hannah, de la Scotland Yard!

Întreaga congregaţie se răsuci în strane ca să-l privească pe cel care stătea în uşă. Cei mai mulţi erau oameni în vârstă, doar din loc în loc se vedea câte o femeie mai tânără şi un cârd de copii cu ochi uriaşi.

— Vino alături de noi, frate! Cântă cu noi! Faceţi-i loc domnului Hannah.

Lângă el, o femeie grasă într-o rochie înflorată îi zâmbi larg lui Hannah şi îi făcu loc, oferindu-i cartea cu imnuri. Hannah avea nevoie de ea. Uitase cuvintele, nu mai cântase de

multă vreme. Împreună, sfârșiră imnul mișcător. La încheierea slujbei, enoriașii ieșiră din biserică pe rând, salutați fiecare în parte la ușă de către preotul transpirat.

După plecarea ultimului om, Drake îi făcu semn lui Hannah să-l urmeze în vestiar, o încăpere micuță, lipită de clădirea bisericii.

— Nu pot să-ți ofer bere, domnule Hannah. Dar m-aș bucura dacă ai accepta să bei cu mine un pahar de limonadă rece.

Scoase un termos și turnă în două pahare. Avea aromă de lămâie și era delicioasă.

— Cu ce pot să-l ajut pe reprezentantul Scotland Yardului? întrebă pastorul.

— Spune-mi unde erai marți la ora cinci.

— Țineam slujba aici, în fața a cincizeci de oameni cinstiți, spuse reverendul Drake. De ce?

Hannah îi cită remarca făcută în dimineața de vineri, pe treptele reședinței guvernatorului. Reverendul îi zâmbi. Detectivul nu era nici el pitic, dar pastorul îl întrecea cu cinci centimetri.

— A, ai stat de vorbă cu domnul Quince.

Pronunță numele ca și când ar fi supt o lămâie verde.

— Am zis eu așa ceva? spuse Hannah.

— Nici nu era nevoie. Da, am rostit fraza asta. Crezi că eu l-am omorât pe guvernatorul Moberley? Nu, domnule, eu sunt un om al păcii. Nu folosesc arme. Și nu răpesc vieți.

— Și-atunci ce-ai vrut să spui, domnule Drake?

— Am vrut să spun că nu cred că guvernatorul avea să transmită Londrei petiția noastră. Am vrut să spun că ar trebui să punem mână de la mână, să trimitem pe cineva la Londra și să cerem alt guvernator, unul care să ne înțeleagă și să ne susțină doleanțele.

— Care sunt...

— Un referendum, domnule Hannah. Aici se petrec lucruri urâte. Au apărut printre noi străini, oameni ambițioși care vor să ne conducă. Noi suntem mulțumiți așa cum suntem. Nu suntem bogați, dar suntem mulțumiți. Dacă se organizează un referendum, majoritatea locuitorilor vor vota pentru rămânerea sub tutelă britanică. E chiar atât de rău?

— După mine, nu, spuse Hannah, dar nu eu fac regulile.

— Nici guvernatorul nu le făcea. Dar, de dragul carierei, era dispus să aplice şi reguli despre care ştia că sunt strâmbe.

— Nu avea de ales. Îndeplinea nişte ordine.

Drake dădu din cap, privind în paharul cu limonadă.

— Aşa au spus şi cei care l-au bătut în piroane pe Isus, domnule Hannah.

Hannah nu era dispus să se lase atras într-o dispută, indiferent dacă era politică sau teologică. Avea o crimă de rezolvat.

— Nu-ţi plăcea Sir Marston, nu-i aşa?

— Nu, Dumnezeu să mă ierte.

— Aveai un motiv, în afara îndatoririlor lui de-aici?

— Era un ipocrit şi un curvar. Dar nu l-am ucis eu. Domnul a dat, Domnul a luat, domnule Hannah. Domnul le vede pe toate. Iar marţi seara, Domnul l-a chemat la el pe Sir Marston Moberley.

— Domnul nu prea foloseşte pistoale de calibru mare, spuse Hannah.

Timp de o clipă, i se păru că vede în ochii lui Drake o scânteie de mulţumire.

— Ai spus „curvar". Ce vrea să însemne asta?

Reverendul Drake îl privi pătrunzător.

— Nu ştii?

— Nu.

— Myrtle, secretara care a plecat. N-ai văzut-o?

— Nu.

— E o fată plinuţă, robustă şi senzuală.

— Nu mă îndoiesc. E la părinţi, pe insula Tortola, spuse Hannah.

— Nu, spuse blând Drake. E în spitalul General Antigua şi avortează.

Doamne, îşi spuse Hannah. Nu auzise decât vorbindu-se de ea. Nu văzuse nici o fotografie. Dar pe Tortola locuiau şi părinţi albi.

— E... cum să zic...?

— Neagră? bubui glasul lui Drake. Da, sigur că e neagră. O negresă grasă şi săltăreaţă. Aşa cum îi plăceau lui Sir Marston.

Iar Lady Moberley știa, își zise Hannah. Biata Lady Moberley, ștearsă și împinsă la băutură de toți anii ăștia petrecuți la tropice și de toate amantele băștinașe. Fără îndoială, se resemnase. Sau poate că nu. Poate că de data asta lucrurile merseseră prea departe.

— Ai un ușor accent american, spuse Hannah la plecare. Poți să-mi spui cum se face?

— În America sunt multe școli teologice baptiste, îi răspunse reverendul. Am studiat acolo.

Hannah se înapoie la reședința guvernatorului. Pe drum, în mașină, făcu o listă de posibili suspecți.

Locotenentul Haverstock era, evident, în stare să mânuiască o armă, cu condiția să găsească una, dar aparent nu avea nici un motiv. Doar dacă ar fi fost el tatăl copilului lui Myrtle, iar guvernatorul ar fi amenințat să-i distrugă cariera.

Lady Moberley, împinsă dincolo de limitele suportabilului. Ea avea motive suficiente, dar ar fi avut nevoie de un complice care să rupă lacătul de oțel. Doar dacă nu o făcuse legându-l cu un lanț de Land Rover și trăgând.

Reverendul Drake, în ciuda afirmațiilor sale că era un om al păcii. Dar și astfel de oameni pot fi împinși prea departe.

Își aminti sfatul lui Lady Coltrane de-a examina mai atent anturajele celor doi candidați în alegeri. Da, va face și asta, va privi mai atent ajutoarele acestea electorale. Dar aici care să fi fost motivul? Sir Marston le făcea jocul, acordându-i insulei independența și dând unuia din ei posibilitatea de-a fi prim ministru. Dacă nu cumva unul din grupuri avusese impresia că celălalt era favorizat.

La înapoierea la reședință îl așteptau o mulțime de vești.

Inspectorul-șef Jones își verificase listele de deținători de arme de foc. Pe insulă existau doar șase asemenea arme în stare de funcționare. Trei în posesia unor expatriați pensionari, doi englezi și un canadian. Erau puști pentru trasul la țintă. Cea de-a patra era o pușcă cu repetiție, aflată în posesia căpitanului Jimmy Dobbs, pentru cazul în care un rechin i-ar fi atacat barca. A cincea era un pistol cu care nu se trăsese niciodată, primit la pensionare tot de un expatriat, un american care se stabilise pe Sunshine. Pistolul se afla încă în cutia sa cu capac de sticlă, cu

sigiliul intact. Iar cea de-a şasea era chiar pistolul lui Jones, ţinut încuiat la secţia de poliţie.

— Fir-ar să fie! pufni Hannah.

Arma folosită, oricare ar fi fost, era deţinută ilegal.

Detectivul Parker, la rândul său, avea de dat raportul privitor la grădină. Căutaseră în lung şi-n lat. Al doilea glonţ nu exista. Fie că ricoşase dintr-un os din trupul guvernatorului, ieşise într-un unghi diferit şi se pierduse pentru totdeauna peste zidul grădinii, fie, mai probabil, se afla încă în corpul victimei.

Bannister primise veşti de la Nassau. La ora patru, peste un ceas, un avion avea să aterizeze pentru a prelua cadavrul şi a-l transporta în Bahamas pentru autopsie. Doctorul West trebuia să sosească în câteva minute şi va aştepta să-şi ducă clientul la morga din Nassau.

Iar în sufragerie se aflau doi bărbaţi care doreau să stea de vorbă cu el.

Hannah ordonă să fie pregătită o dubă pentru a transporta cadavrul la aeroport la ora patru. Bannister, care urma să se întoarcă la Înaltul Comisariat odată cu cadavrul, plecă împreună cu inspectorul Jones ca să supravegheze pregătirile. Apoi Hannah intră să-şi primească oaspeţii.

Cel pe care-l chema Frank Dillon se prezentă şi-i povesti despre vacanţa întâmplătoare de pe insulă şi despre întâlnirea cu americanul, la fel de întâmplătoare, ce avusese loc la prânz. Scoase scrisoarea de introducere, pe care Hannah o studie nu cu foarte mare plăcere. Bannister, de la Înaltul Comisariat din Nassau, era una; dar un înalt oficial londonez, care se întâmpla să-şi petreacă o vacanţă retrasă în apropierea locului unui asasinat, era la fel de real ca un tigru vegetarian. Făcu apoi cunoştinţă cu americanul, care admise că motivele sale erau diferite.

Hannah îşi schimbă însă atitudinea când auzi de la Dillon povestea lui Favaro.

— Ai o poză a acestui Mendez? întrebă el în cele din urmă.

— Nu, nu la mine.

— Putem obţine una din dosarele poliţiei din Miami?

— Da. Li se poate trimite una prin cablu oamenilor voştri de la Nassau.

— Da, aşa să faceţi.

Îşi privi ceasul.

— O să cer o verificare a paşapoartelor înregistrate în ultimele trei luni. Să vedem dacă numele de Mendes sau vreun alt nume hispanic apare ca fiind sosit pe insulă. Acum vă rog să mă iertaţi, trebuie să supraveghez încărcarea cadavrului în avion pentru Nassau.

— Te-ai gândit să stai de vorbă şi cu candidaţii? îl întrebă McCready la plecare.

— Da, răspunse Hannah. Mâine dimineaţă, la prima oră. În timp ce aştept să sosească rezultatul autopsiei.

— Te superi dacă asist şi eu? Promit să nu scot o vorbă. Dar la urma urmelor sunt... Oameni politici, nu?

— Bine, acceptă Hannah fără chef.

Se întrebă pentru cine lucra, de fapt, acest Frank Dillon.

Pe drumul către aeroport, Hannah observă că primele lui anunţuri erau lipite pe ziduri, în spaţiile libere dintre afişele electorale ale celor doi candidaţi. Era atât de multă hârtie peste tot în Port Plaisance că oraşul părea să fie tapetat în întregime.

Anunţurile oficiale, făcute de tipograful local sub îndrumarea inspectorului Jones şi plătite din banii guvernului, ofereau o recompensă de o mie de dolari americani oricui ar fi văzut pe cineva pe aleea din spatele reşedinţei guvernatorului marţi după-masa pe la ora cinci.

O mie de dolari era o sumă uluitoare pentru oricare dintre locuitorii din Port Plaisance. Ea avea să scoată din tăcere pe oricine văzuse ceva sau pe cineva. Iar pe insula Sunshine toată lumea cunoştea pe toată lumea.

Ajuns la aeroport, Hannah se îngriji de încărcarea cadavrului, însoţit de Bannister şi de cei patru poliţişti din echipa din Bahamas. Bannister avea să se ocupe de trimiterea, în aceeaşi seară, a tuturor mostrelor şi probelor colectate la Londra, cu primul avion; ele urmau să fie preluate de o maşină a Scotland Yard-ului şi duse la laboratorul ministerului de interne de la Lambeth. Nu avea speranţe prea mari în legătură cu ele; ceea ce dorea era cel de-al doilea glonţ, pe care doctorul West avea să-l recupereze în seara aceea, după deschiderea cadavrului.

Fiindcă se afla la aeroport, ratã mitingul electoral al lui Johnson din Piaţa Parlamentului, ţinut după-amiază. Acelaşi lucru îl păţiră şi reprezentanţii presei care, prezenţi la începutul mitingului, văzuseră trecând convoiul poliţiei şi-l urmăriseră până la aeroport.

McCready însă nu-l ratã. Se afla, în momentul acela, pe terasa hotelului Quarter Deck.

Un grup cam placid de vreo două sute de persoane se adunase să-l asculte pe binefăcătorul filantrop. McCready observă cinci sau şase bărbaţi în cămăşi colorate de plajă şi ochelari de soare, care se amestecau în mulţime împărţind bucăţi de hârtie şi steguleţe. Steguleţele erau în culorile candidatului, alb şi albastru. Bucăţile de hârtie erau bancnote de un dolar.

La trei şi zece fix, un Ford Fairlane alb – cu siguranţă cea mai mare maşină de pe insulă – intră în piaţă şi se apropie de platformă. Domnul Marcus Johnson sări din maşină şi urcă treptele. Îşi ridică braţele într-un salut ca de boxer. Îi răspunse un val de aplauze stârnite de bărbaţii în cămăşi viu colorate. Câteva steguleţe fluturară. În câteva minute Marcus Johnson era adâncit în discursul său electoral.

— Şi vă promit, prieteni, căci sunteţi cu *toţii* prietenii mei – zâmbetul ca din reclamele pentru pasta de dinţi îi cuprinse chipul arămiu – că, atunci când vom fi în sfârşit liberi, aceste insule vor fi mângâiate de un val de prosperitate. Vom avea locuri de muncă – în hoteluri, în noul port, în baruri şi cafenele, în fabricile de prelucrare a peştelui pentru comercializarea lui pe continent – şi, din toate acestea, va decurge prosperitatea noastră. Iar ea va intra în buzunarele *voastre,* prieteni, nu în mâinile unor oameni care stau departe, la Londra...

Pentru a fi auzit de toată lumea din piaţă, se folosea de portavoce. Fu întrerupt de un om care nu avea nevoie de aşa ceva... Vocea de bas veni din partea cealaltă a pieţei, dar o acoperi pe a politicianului.

— Johnson! strigă Walter Drake. Nu te vrem aici! Du-te de unde ai venit şi ia-ţi şi gorilele cu tine!

Tăcerea se aşternu brusc. Mulţumea uluită aştepta să se prăbuşească cerul. Nimeni nu-l întrerupsese vreodată pe Marcus Johnson.

Dar cerul nu se prăbuşi. Fără o vorbă, Johnson lăsă portavocea din mână şi se sui în maşină. Spuse un cuvânt şi maşina porni în viteză, urmată de o a doua, în care erau câteva din ajutoarele sale.

— Cine-i ăsta? îl întrebă McCready pe chelnerul de pe terasă.

— Reverendul Drake, domnule, spuse chelnerul.

Părea stupefiat şi puţin speriat.

McCready rămase pe gânduri. Mai auzise cândva o voce asemănătoare şi încercă să-şi amintească unde. Îşi aminti. În urmă cu treizeci de ani, în armată, la baza Catterick din Yorkshire. Pe un câmp de defilare. Urcă în cameră şi dădu un telefon la Miami, folosind linia specială.

REVERENDUL DRAKE îşi primi bătaia în tăcere. Erau patru; îl încolţiră în aceeaşi seară, pe când pleca de la biserică, îndreptându-se spre casă. Foloseau picioarele şi bătace de baseball. Loveau cu putere, izbind cu bâtele de lemn în omul căzut la pământ. Când terminară, îl abandonară acolo unde era. Ar fi putut fi mort şi tot nu le-ar fi păsat. Dar nu era.

O jumătate de oră mai târziu, îşi recăpătă cunoştinţa şi se târî până la casa cea mai apropiată. Familia, înspăimântată, îl chemă pe doctorul Caractacus Jones, care îl transportă la clinică într-un căruţ şi îşi petrecu tot restul nopţii peticindu-l.

ÎN TIMPUL CINEI, Desmond Hannah primi un telefon. Trebui să iasă din hotel şi să meargă până la reşedinţa guvernatorială pentru a prelua convorbirea. Era doctorul West, aflat la Nassau.

— Ascultă, ştiu că trebuie conservate, spuse anatomo-patologul, dar ăsta e îngheţat tun. E ca o bucată de lemn.

— Localnicii au făcut şi ei ce-au putut, spuse Hannah.

— Asta o să fac şi eu. Dar o să-mi ia douăzeci şi patru de ore numai să-l decongelez.

— Dar te rog, cât poţi mai repede, spuse Hannah. Am mare nevoie de nenorocitul ăla de glonţ.

CAPITOLUL PATRU

AGENTUL SPECIAL Hannah hotărî să stea de vorbă mai întâi cu domnul Horatio Livingstone. Îl sună acasă, în Shantytown, în zorii zilei, iar politicianul veni la telefon în câteva minute. Sigur, va fi încântat să-l primească pe agentul Scotland Yard-ului în următoarea oră.

Oscar conducea Jaguarul, cu Parker alături. Hannah era în spate cu Dillon, omul de la Foreign Office. Traseul lor nu trecea prin centrul orașului Port Plaisance, căci Shantytown se întindea la cinci kilometri în josul coastei, pe aceeași parte cu reședința guvernatorului.

— Ați mai făcut ceva progrese cu ancheta, domnule Hannah, sau e o întrebare neprofesională? întrebă Dillon politicos.

Lui Hannah nu-i plăcea să-și discute cazurile decât cu colegii. Totuși, Dillon era, după toate aparențele, de la Foreign Office.

— Guvernatorul a fost ucis cu un singur glonț în inimă, tras dintr-un pistol de calibu mare, spuse el. Se pare că s-au tras două focuri. Unul nu l-a nimerit și a lovit zidul din spatele lui. L-am recuperat și l-am trimis la Londra.

— Turtit rău? întrebă Dillon.

— Mă tem că da. Celălalt glonț e, probabil, încă în corp. Vom ști mai multe diseară, când vom primi rezultatele autopsiei.

— Și asasinul?

— Se pare că a intrat pe poarta din spate a grădinii, al cărei lacăt a fost spart. A tras de la vreo trei metri, apoi s-a retras. Se pare.

— Se pare?

Hannah îi explică de ce credea că lăcătul distrus ar fi putut fi un mijloc de a distrage atenția de la posibilitatea ca asasinul să fi intrat prin casă.

Dillon reacționă plin de admirație.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva, spuse el.

Mașina pătrunse în Shantytown. După cum i-o spunea și numele, era de fapt un sat de case din scânduri, cu acoperișuri de tablă galvanizată, în care locuiau cam cinci mii de oameni.

Câteva prăvălii mititele, în care se vindeau legume și tricouri la un loc, își disputau spațiul cu casele și barurile. Acesta era în mod limpede teritoriul lui Livingstone: nu vedeai nici un afiș al lui Marcus Johnson, în schimb ale lui Livingstone erau pretutindeni.

În centrul Shantytown-ului, la capătul celei mai largi (și singurei) străzi, se afla un domeniu înconjurat cu un zid. Acesta era făcut din blocuri de coral și avea o singură poartă, destul de largă pentru o mașină. Dincolo de ziduri se vedea acoperișul casei, singura clădire cu două etaje din Shantytown. Hannah auzise zvonul conform căruia domnul Livingstone era patronul celei mai mari părți a barurilor din sat și percepea tribut de la cele care nu-i aparțineau.

Jaguarul se opri la poartă și Stone claxonă. Pe stradă, locuitorii se opriseră ca să privească limuzina lucioasă, cu drapelul fluturând pe aripa dreaptă din față. Până acum mașina guvernatorului nu ajunsese niciodată în Shantytown.

Se deschise o ferestruică în poartă, un ochi măsură mașina, iar apoi poarta se dădu în lături. Jaguarul intră într-o curte prăfuită și se opri în dreptul verandei. În curte erau doi bărbați, unul lângă poartă, iar celălalt la marginea verandei. Amândoi purtau costume identice tip safari, de un gri șters. La o fereastră de sus stătea un al treilea, îmbrăcat asemănător. Când mașina opri în curte, acesta dispăru de la fereastră.

Hannah, Parker și Dillon fură conduși în sufrageria principală, mobilată ieftin dar funcțional; câteva secunde mai târziu apăru și Horatio Livingstone. Era înalt și gras, cu o față fălcoasă, cutată de zâmbete. Emana bonomie.

— Domnilor, domnilor, ce onoare. Vă rog, luați loc.

Făcu semn să se aducă niște cafele și se așeză la rândul lui într-un fotoliu larg. Ochii mici ca niște nasturi trecură în

revistă cele trei chipuri albe dinaintea sa. Alți doi bărbați intrară în încăpere și se așezară în spatele candidatului. Livingstone făcu un semn spre ei.

— Doi dintre asociații mei, domnul Smith și domnul Brown.

Cei doi înclinară din cap, fără să spună nimic.

— Da, domnule Hannah, cu ce vă pot ajuta?

— Știți, probabil, că mă aflu aici pentru a investiga asasinarea, cu patru zile în urmă, a guvernatorului, Sir Marston Moberley.

Zâmbetul lui Livingstone se topi iar bărbatul clătină din cap.

— Un lucru îngrozitor, murmură el. Am fost cu toții profund șocați. Un om minunat, minunat.

— Mă tem că va trebui să vă întreb unde erați și ce făceați marți, la ora cinci după-amiază.

— Eram aici, domnule Hannah, aici, împreună cu prietenii mei, care pot depune mărturie. Lucrăm la un discurs pentru Asociația Micilor Producători, pe care trebuia să-l țin a doua zi.

— Iar asociații dumneavoastră erau și ei aici? *Toți* ?

— Absolut toți. Era aproape de apusul soarelui. Ne terminaserăm activitatea pe ziua acea. Eram aici, pe domeniu.

— Asociații dumneavoastră... Sunt de-aici, din Insulele Barclay? întrebă Dillon.

Hannah îi aruncă o privire iritată; promisese să nu scoată o vorbă.

Livingstone zâmbi.

— Aa, nu, mă tem că nu. Eu și compatrioții mei avem atât de puțină experiență în organizarea unei campanii electorale, încât am considerat că am avea nevoie de ajutor administrativ.

Făcu un gest și zâmbi din nou, ca orice om rezonabil printre atâția alții ca el.

— Pregătirea discursurilor, afișele, pamfletele, aparițiile publice. Asociații mei sunt din Bahamas. Vreți să le vedeți pașapoartele? Au fost examinate toate la sosire.

Hannah făcu semn cu mâna că nu era nevoie. În spatele domnului Livingstone, domnul Brown își aprinsese un trabuc mare.

— Aveți vreo idee, domnule Livingstone, cine l-ar fi putut ucide pe guvernator? întrebă Hannah.

Zâmbetul grasului dispăru din nou iar el adoptă o mină grozav de serioasă.

— Domnule Hannah, guvernatorul ne ajuta pe drumul obținerii independenței, al dobândirii libertății față de Imperiul Britanic. Asta în conformitate cu politica Londrei. Nici eu și nici asociații mei nu aveam nici cel mai mic motiv să-i dorim răul.

În spatele lui, domnul Brown lăsă trabucul într-o parte și, cu unghia foarte lungă a degetului mic, scutură scrumul pe podea. Vârful aprins al trabucului nu atinse deloc carnea degetului.

Lui McCready i se păru că mai văzuse gestul acesta undeva.

— Aveți vreo întâlnire publică astăzi? întrebă el calm.

Ochii mici ai lui Livingstone se întoarseră către el.

— Da, la ora douăsprezece mă voi adresa fraților și surorilor mele din comunitatea de pescari, în zona docurilor, spuse el.

— Ieri, când domnul Johnson s-a adresat alegătorilor în Piața Parlamentului, a avut loc un incident, spuse Dillon.

Livingstone nu se arătă încântat de întreruperea mitingului adversarului său.

— Un singur individ, pus pe șicane, spuse el răstit.

— Șicanele fac și ele parte din procesul democratic, remarcă Dillon.

Livingstone îl privi fără expresie. Fălcile încreștite îi ascundeau furia. McCready își dădu seama că mai văzuse și această expresie; în Uganda, pe chipul lui Idi Amin, atunci când era contrazis.

Privindu-l amenințător pe Dillon, Hannah se ridică.

— Domnule Livingstone, nu vă vom mai răpi din timp, spuse el.

Politicianul, emanând din nou bonomie, îi însoți până la ușă. Alte două costume safari cenușii îi escortară până la ieșirea de pe domeniu. Alți oameni. Cu cel de sus, de la fereastră, erau șapte. Toți de rasă negroidă pură, cu excepția domnului Brown, mult mai deschis la culoare, copil al unui alb cu o

mulatră, singurul care îndrăznea să fumeze fără a cere permisiunea: șeful celorlalți șase.

— V-aș fi recunoscător, spuse Hannah în mașină, dacă m-ați lăsa pe mine să pun întrebările.

— Îmi cer scuze, spuse Dillon. Ciudat om, nu vi se pare? Mă întreb unde și-a dus traiul din momentul când a plecat de-aici, ca adolescent, și cel în care s-a întors, acum șase luni.

— N-am idee, spuse Hannah.

Mult mai târziu, la Londra, în timp ce medita din nou la toate aceste lucruri, îi reveni în minte remarca lui Dillon cu privire la faptul că Livingstone părăsise insula ca adolescent. El, Desmond Hannah, aflase asta de la Missy Coltrane. Dar Dillon nu se aflase acolo.

La nouă și jumătate ajunseră la porțile domeniului lui Marcus Johnson, pe coasta nordică a lui Sawbones Hill.

Stilul lui Johnson era complet diferit de al lui Livingstone. Acesta era în mod evident un om bogat. Un asistent cu cămașă de plajă psihedelică și ochelari negri deschise porțile de fier forjat și lăsă Jaguarul să parcurgă aleea de pietriș greblat până la intrarea casei. Doi grădinari erau la lucru, îngrijind pajiștea, straturile de flori și ghivecele de pământ cu flori colorate.

Casa, spațioasă, avea două etaje și un acoperiș de ardezie verde, importată bucățică cu bucățică. Cei trei englezi coborâră din mașină în fața unui pridvor de tip colonial cu coloane și fură conduși înăuntru. Își urmară ghidul, un al doilea „asistent" în cămașă colorată, traversând un hol pardosit cu dale de marmură și mobilat cu piese rare europene și latino-americane. Marmura crem era acoperită ici și colo de covoare de Buhara și Kashan.

Markus Johnson îi primi pe o verandă de marmură, cu scaune albe de răchită. În fața verandei se aflau grădina și pajiștea tunsă atent, care se întindea până la zidul înalt de doi metri și jumătate. Dincolo de zid era drumul de coastă, unul din lucrile pe care Johnson nu le putea cumpăra pentru a căpăta acces direct până la ocean. Pe apele golfului Teach, tot dincolo de zid, era digul de piatră construit de el. Lângă acesta sălta pe valuri o șalupă Riva 40. Cu niște rezervoare destul de mari, Riva putea ajunge foarte repede în Bahamas.

Dacă Horatio Livingstone era gras şi încreţit la faţă, Marcus Johnson era subţire şi elegant. Purta un costum impecabil de mătase crem. Trăsăturile indicau o origine cel puţin pe jumătate albă iar McCready se întrebă dacă-şi cunoscuse vreodată tatăl. Probabil că nu. Provenea din pătura săracă a populaţiei din Barclay şi fusese crescut de mama sa într-o cocioabă. Părul castaniu închis avea buclele întinse artificial, de la creţ la ondulat. Patru inele grele de aur îi împodobeau mâinile iar dinţii, strălucitori atunci când zâmbea, erau perfecţi.

Le dădu oaspeţilor săi posibilitatea de-a alege între şampanie Dom Pérignon şi cafea Blue Mountain. Aleseră cafeaua şi se aşezară.

Desmond Hannah puse aceleaşi întrebări referitoare la ora cinci din după-amiaza zilei de marţi. Răspunsul fu acelaşi.

— Mă adresam unei mulţimi entuziaste de mai bine de o sută de oameni în faţa bisericii anglicane din Piaţa Parlamentului, domnule Hannah. La ora cinci tocmai îmi terminam discursul. De acolo am venit cu maşina direct aici.

— Şi... anturajul dumneavoastră? întrebă Hannah, cu un termen împrumutat de la Missy Coltrane pentru a descrie echipa electorală în cămăşi colorate.

— Erau toţi aici, cu mine, până la ultimul.

Dădu din mână iar unul din purtătorii cămăşilor turnă cafeaua. McCready se întrebă de ce nu exista nici un fel de personal domestic înăuntrul casei, deşi grădinarii erau localnici. În ciuda luminii scăzute de pe verandă, asistenţii nu-şi scoseseră ochelarii negri.

Din perspectiva lui Hannah, interviul fu plăcut, dar infructuos. Ştia deja de la inspectorul-şef Jones că, la ora împuşcăturilor de la reşedinţa guvernatorului, candidatul prosperităţii se găsea în Piaţa Parlamentului. Inspectorul însuşi sătuse pe treptele secţiei de poliţie şi privise scena. Se ridică şi dădu să plece.

— Aveţi vreo altă întâlnire programată pentru astăzi? întrebă Dillon.

— Da, desigur. La ora două, în Piaţa Parlamentului.

— Aţi fost şi ieri acolo, la trei. Am impresia că a avut loc un incident.

Marcus Johnson era mult mai versat decât Livingstone. Nu dădu nici un semn de iritare. Ridică din umeri.

— Reverendul Drake mi-a strigat câteva vorbe urâte. Dar nu contează. Oricum îmi terminasem discursul. Bietul Drake, e bine intenționat, fără îndoială, dar nu prea deștept. Ar vrea ca insulele să rămână în secolul trecut. Dar progresul trebuie să sosească, domnule Dillon, și o dată cu el prosperitatea. Am niște planuri minunate pentru dezvoltarea acestor insule dragi.

McCready dădu din cap. Turism, își spuse el, jocuri de noroc, industrie, poluare, un pic de prostituție... și mai ce?

— Și acum vă rog să mă iertați, am un discurs de pregătit.

Fură conduși până la ieșire și se îndreptară spre reședință.

— Vă mulțumesc, pentru ospitalitate, spuse Dillon, coborând din mașină. Întâlnirile cu candidații au fost foarte instructive. Mă întreb unde o fi câștigat Johnson banii cât a fost plecat.

— N-am idee, răspunse Hannah. În acte scrie că e om de afaceri. Vreți să vă ducă Oscar până la Quarter Deck?

— Nu, mulțumesc. O să fac o plimbare.

LA BAR, reprezentanții presei se luptau vitejește cu rezervele de bere. Era ora unsprezece și se plictiseau. Trecuseră două zile de când fuseseră chemați la aeroportul Heathrow și trimiși în Caraibe ca să relateze ancheta asasinatului. Pe tot parcursul zilei trecute, joi, filmaseră tot ceea ce se putea filma și intervievaseră pe cine găsiseră de intervievat. Nu prea avuseseră de unde alege: ieșirea guvernatorului din depozitul frigorific, unde stătuse între pești; câteva fotografii de la depărtare ale lui Parker, în patru labe, în grădina guvernatorului; cadavrul guvernatorului îndreptându-se, într-un sac de plastic, spre Nassau; știrea uimitoare a lui Parker că nu se găsise decât un singur glonț. Dar nici o știre mai concretă, mai importantă.

Pentru prima dată, McCready se amestecă printre ei.

— La douăsprezece vorbește Horatio Livingstone, la docuri, spuse el. Ar putea fi interesant.

Brusc, ceilalți deveniră atenți.

— De ce? întrebă cineva.

McCready dădu din umeri.

— Ieri a fost un întreg scandal aici, în piață, spuse el. Voi erați la aeroport.

Se mai înveseliră. O busculadă ar fi tocmai bună, sau, în lipsa ei, măcar niște înjurături. Reporterii începură să compună în minte titluri imaginare. „Violențele electorale mătură insula Sunshine" – vreo doi pumni ar justifica asta. Sau, dacă Livingstone era primit cu ostilitate, „Paradisul respinge socialismul".

Necazul era că, până acum, populația părea să nu fie defel interesată de perspectiva libertății față de Imperiu. Două echipe de știri, care încercaseră să facă un documentar pe tema reacției locale la alternativa independenței, fuseseră incapabile să găsească un singur om dornic să discute problema. La apariția camerelor, a microfoanelor și a carnetelor de notițe, localnicii le întorceau pur și simplu spatele. Totuși, își adunară echipamentul și se îndreptară în pas săltat spre docuri.

McCready mai dădu un singur telefon la consulatul britanic din Miami, folosind aparatul portabil din servieta diplomat pe care o ținea ascunsă sub pat. Ceru un avion cu șapte locuri, care să aterizeze pe Sunshine la ora patru. Șansele erau mici, dar spera să reușească.

ALAIUL lui Livingstone sosi din Shantytown la douăsprezece fără un sfert. Unul din adjuncți strigă într-un megafon: „Veniți să-l ascultați pe Horatio Livingstone, candidatul poporului!" alții ridicară două capre și o scândură groasă, care să-l situeze pe candidat deasupra poporului.

La ora prânzului, Horatio Livingstone își sui trupul greoi pe treptele platformei improvizate. Vorbea la un megafon pe care i-l ținea, la capătul unei prăjini, unul din bărbații îmbrăcați în costume safari. Patru camere TV își găsiseră locuri mai înalte, înconjurând adunarea, în speranța că vor prinde discursul candidatului, dar și eventualele îmbrânceli și bătăi.

Operatorul BSB împrumutase acoperișul cabinei lui *Gulf Lady*. Pe lângă camera TV, avea un aparat de fotografiat Nikon cu teleobiectiv, pe care-l ținea atârnat în spinare. Reportera, Sabrina Tennant, stătea lângă el.

McCready se cățără alături.

— Salut, spuse el.

— Bună, răspunse Sabrina Tennant.

Și nu-i mai acordă nici o atenție.

— Spune-mi, întrebă el încet. N-ai vrea o știre care să-i arunce în aer pe toți colegii dumitale?

Acum îl băgă în seamă. Operatorul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cu Nikonul ăla poți să faci o fotografie de-aproape, de foarte aproape, unei persoane din mulțime? întrebă McCready.

— Sigur, spuse operatorul. Le pozez și amigdalele dacă deschid gura destul de mare.

— Poți să iei niște prim-planuri tuturor celor îmbrăcați în costume safari gri? propuse McCready.

Operatorul o privi pe Sabrina. Ea dădu din cap afirmativ. De ce nu?

Desfăcu Nikonul și începu să focalizeze.

— Începi cu negrul mai deschis la culoare care stă lângă dubiță, spuse McCready. Cel căruia i se spune domnul Brown.

— Ce ai de gând? îl întrebă Sabrina.

— Hai să intrăm în cabină și-ți spun.

Intrară iar McCready îi vorbi timp de câteva minute.

— Glumești, spuse ea în cele din urmă.

— Nu glumesc deloc și cred că pot să ți-o dovedesc. Dar nu aici. Răspunsul se află la Miami.

Mai petrecu câteva minute vorbindu-i. Când sfârși, Sabrina se întoarse pe acoperiș.

— Gata? întrebă ea.

Londonezul aprobă din cap.

— O duzină de prim-planuri cu fiecare din ei, din toate unghiurile posibile. Sunt șapte.

— Bun, hai acum să fotografiem întreaga adunare. Vreau niște filme pentru fundal și pentru montaj.

Știa că avea deja opt casete cu asemenea imagini, inclusiv imagini ale ambilor candidați, ale orașului, plajelor, palmierilor și aerodromului – destul pentru un film de zece-cincisprezece minute, dacă era exploatat cu îndemânare. Acum

însă îi trebuia altceva şi, dacă tipul politicos şi cu hainele mototolite avea dreptate, atunci era pe drumul cel bun.

Singura problemă acum era timpul. Avea spaţiu de emisie în cadrul emisiunii *Countdown*, principalul program de politică de pe canalul B, care se difuza în Anglia duminica la prânz. Trebuia să-şi trimită materialul prin satelit din Miami, cel mai târziu până sâmbătă la ora patru după-amiază; sâmbătă era a doua zi. Deci trebuia să ajungă la Miami astăzi. Era aproape unu şi timpul pe care îl avea pentru a se întoarce la hotel şi a închiria un avion care să sosească pe insulă înainte de apusul soarelui era foarte scurt.

— De fapt, şi eu trebuie să plec în după-amiaza asta la patru, spuse McCready. Am chemat un avion de la Miami. Te iau cu mine cu plăcere.

— Cine naiba eşti? îl întrebă ea.

— Doar un om în vacanţă. Dar cunosc bine insulele. Oamenii de aici. Crede-mă.

Nici n-avea prea mult de ales, îşi spuse Sabrina. Dacă istoria pe care i-o spusese era adevărată, era prea bună ca s-o rateze. Se întoarse către operator ca să-i arate ce voia. Obiectivul camerei poposi deasupra mulţimii, oprindu-se ici şi colo. Sprijinit de dubiţă, domnul Brown văzu aparatul îndreptat asupra sa şi urcă în maşină. Camera înregistră şi asta.

LA ORA PRÂNZULUI, inspectorul Jones veni să-i dea raportul lui Desmond Hannah. Se făcuse verificarea tuturor oaspeţilor sosiţi pe insulă în decursul ultimelor trei luni, prin intermediul listelor de paşaporte la aeroport. Nu era nimeni pe care să-l cheme Francisco Mendes sau care să pară latino-american. Hannah oftă.

Dacă americanul care murise, Gomez, nu se înşelase – ceea ce nu era deloc sigur – Mendes ar fi putut ajunge pe Insulele Barclay într-o mie de feluri. Vaporul săptămânal aducea uneori pasageri „de mai jos de insule", iar verificările în docuri se făceau doar sporadic. Uneori aici opreau iahturi care ancorau în golfuleţele şi estuarele insulelor; echipajele făceau o baie în apa limpede, printre corali, până când venea vremea să întindă pânzele şi să plece mai departe. Oricine putea să urce nevăzut pe ţărm sau să plece pe aceeaşi cale. Hannah bănuia că acest

Mendes, odată ce fusese văzut şi aflase asta, zburase lăsând colivia goală. Dacă fusese vreodată într-adevăr aici.

Hannah sună la Nassau, dar doctorul West îi spuse că nu putea începe autopsia înainte de ora patru după-amiază, când trupul guvernatorului va fi revenit în sfârşit la consistenţa normală.

— Sună-mă de îndată ce pui mâna pe glonţ, îl rugă Hannah.

LA ORA DOUĂ, grupul ziariştilor şi mai dezamăgiţi se adună în Piaţa Parlamentului. Din punctul de vedere al senzaţiilor tari, dimineaţa fusese un eşec total. Discursul conţinuse toate acele prostii despre naţionalizarea totală pe care englezii le aruncaseră la gunoi acum zece ani. Viitorii alegători erau apatici. Materialul nu era de nici un interes pentru spectatorii din lumea întreagă. Dacă Hannah nu aresta pe cineva cât de curând, ar face mai bine să-şi împacheteze lucrurile şi să plece acasă.

La două şi zece sosi Marcus Johnson în maşina sa lungă, decapotabilă şi albă. Purta un costum tropical de un albastru rece şi o cămaşă Sea Island, descheiată la gât; urcă în spatele camionetei care-i servea drept platformă. Mai sofisticat decât Livingstone, avea un microfon cu două amplificatoare agăţate în palmierii din apropiere.

Când Johnson îşi începu discursul, McCready se trase mai aproape de Sean Whittaker, reporterul care se ocupa de întreaga zonă a Caraibelor, dar care stătea în Kingstone, Jamaica, baza operaţiunilor sale în slujba ziarului *Sunday Express* din Londra.

— Te plictiseşti? murmură McCready.

Whittaker îi aruncă o privire.

— O porcărie, aprobă el. Cred că mâine plec acasă.

Whittaker scria reportaje, dar îşi făcea singur şi fotografiile. Avea la gât un aparat Yashika prevăzut cu teleobiectiv.

— Ţi-ar plăcea, îl întrebă McCready o poveste care să-i arunce în aer pe toţi colegii dumitale?

Whittaker se întoarse şi ridică o sprânceană.

— Ştii ceva ce nu ştie toată lumea?

— Tot spuneai că discursul te plictisește, hai cu mine și-ai să afli.

Cei doi traversară piața, intrară în hotel și urcară în camera lui McCready, la etajul al doilea. De pe balcon se vedea dedesubtul lor toată piața.

— Băgătorii de seamă, cei cu cămăși multicolore și ochelari negri, spuse McCready. Poți să le faci niște prim-planuri de-aici?

— Sigur, răspunse Whittaker. De ce?

— Fă-o și-ți spun.

Whittaker ridică din umeri. Era vechi în meseria asta; primise la viața lui informații din cele mai neașteptate surse. Unele erau bune, altele nu. Potrivi lentilele obiectivului și trase două role de fotografii color și două alb-negru.

McCready îl duse jos, la bar, îi cumpără o bere și-i vorbi timp de o jumătate de oră.

Whittaker scoase un fluierat.

— Toatea astea sunt pe bune?

— Da.

— Poți să dovedești?

Un astfel de reportaj trebuia să citeze surse foarte sigure, altminteri Robin Esser, editorul londonez, nu avea să-l publice.

— Nu aici, spuse McCready. Dovada e în Kingston. Poți să te întorci diseară, să-l termini până mâine dimineață și să pleci cu avionul de patru după-amiază la Londra. Tocmai bine.

Whittaker clătină din cap.

— Prea târziu. Ultimul zbor Miami-Kingston e la șapte și jumătate. Ar trebui să fiu în Miami cel mai târziu la șase. Și prin Nassau e imposibil.

— Fiindcă veni vorba, am un avion care pleacă spre Miami la patru, peste o oră și zece minute. Îți ofer cu plăcere un loc.

Whittaker se ridică să meargă să-și împacheteze lucrurile.

— Cine naiba ești dumneata, domnule Dillon? întrebă el.

— A, sunt doar un om care cunoaște insulele și partea asta de lume. Aproape la fel de bine ca dumneata.

— Mai bine, mormăi Whittaker şi plecă.

LA ORA PATRU, Sabrina Tennant sosi la aeroport împreună cu operatorul. McCready şi Whittaker se aflau deja acolo. Taxiul aerian de la Miami ateriză la patru şi zece.

Când să decoleze, McCready le explică:

— Mă tem că n-o să pot merge şi eu. Am primit un telefon de ultimă oră la hotel. E păcat, dar cursa taxiului e plătită şi nu mai pot să-mi retrag banii. E prea târziu. Aşa că vă rog să profitaţi. La revedere şi succes.

Whittaker şi Sabrina Tennant se priviră bănuitor pe tot parcursul zborului. Nici unul nu-i pomeni celuilalt ce făcea sau unde se ducea. La Miami, echipa de televiziune se îndreptă către oraş; Whittaker făcu transferul la ultimul zbor cu direcţia Kingston.

McCready se întoarse la Quárter Deck, extrase aparatul portabil, îl programă pentru convorbiri neinterceptabile şi dădu câteva telefoane. Unul la Înaltul Comisariat din Kingston, unde vorbi cu un coleg care îi promise să se folosească de toate relaţiile sale pentru a-i asigura întrevederile cerute. Un altul la Departamentul de Luptă Antidrog (DEA) din Miami, unde avea de mult o relaţie, de când comerţul internaţional cu droguri începuse să aibă legături cu terorismul internaţional. Al treilea telefon îl dădu şefului biroului CIA din Miami. Când termină, avea toate motivele să creadă că noii săi prieteni jurnalişti vor fi primiţi cum se cuvine.

Puţin înainte de ora şase, globul portocaliu al soarelui coborî la vest, spre insulele Dry Tortuga, iar întunericul se lăsă, ca întotdeauna la tropice, cu o repeziciune uimitoare. Amurgul nu dură decât cincisprezece minute. La şase sună doctorul West din Nassau. Desmond Hannah răspunse la telefonul din biroul particular al guvernatorului, unde Bannister instalase linia neinterceptabilă cu Înaltul Comisariat.

— Ai găsit glonţul? întrebă Hannah nerăbdător.

Fără acoperirea legistului, ancheta lui ar fi eşuat. Avea câţiva posibili suspecţi, dar nici un martor ocular, nici un vinovat evident şi nici o mărturisire.

— Nu există nici un glonţ, spuse vocea îndepărtată de la Nassau.

— Ce?

— A trecut prin el, spuse medicul.

Își terminase treaba la morgă cu o jumătate de oră în urmă și se îndreptase direct spre Înaltul Comisariat, ca să dea telefonul.

— Vrei tot jargonul medical sau numai esențialul?

— Esențialul e suficient, spuse Hannah. Ce s-a întâmplat?

— Nu a existat decât un singur glonț. A pătruns printre coastele a doua și a treia, în partea stângă, a trecut prin mușchi și țesuturi, iar apoi a perforat ventricolul stâng al inimii, provocând moartea instantaneu. A ieșit printre coastele din spate. Mă mir că n-ai văzut gaura de ieșire.

— N-am văzut nici una din găuri, fir-ar să fie, mârâi Hannah. Carnea era atât de înghețată că se închisese și le acoperise pe amândouă.

— Dar, spuse doctorul West la telefon, vestea bună e că, în drum nu a atins nici un os. E neobișnuit, dar se mai întâmplă. *Dacă îl găsești, ar trebui să fie intact, fără nici o* deformare.

— Nu s-a lovit de nici un os?

— De nici unul.

— Dar nu se poate, protestă Hannah. Tipul avea în spate un zid. Am cercetat zidul centimetru cu centimetru. Nu are nici o zgârietură, în afara urmei vizibile lăsată de celălalt glonț, cel care a trecut prin mânecă. Am cercetat aleea de la poalele zidului. Am luat pietrișul și l-am cernut. Nu există decât un glonț, cel de-al doilea, turtit rău.

— Când a ieșit era întreg, spuse doctorul. Glonțul care l-a ucis, vreau să spun. Probabil că l-a furat cineva.

— E posibil ca viteza lui să fi fost atât de mult micșorată încât să fi căzut pe iarbă, între guvernator și zid? întrebă Hannah.

— Cât de departe în spatele lui era zidul?

— Nu mai mult de cinci metri.

— Atunci, după părerea mea, nu se poate, spuse anatomo-patologul. Nu sunt expert în balistică, dar am impresia că a fost o armă de calibru mare, cu care s-a tras de la mai mult de un metru și jumătate. Pe cămașă nu sunt urme de arsură. Dar dis-

tanța n-a fost mai mare de șapte metri. Rana e simetrică și curată, glonțul trebuie să fi avut viteză mare. Probabil că a fost încetinit de trecerea sa prin corp, dar nu îndeajuns ca să cadă la pământ în mai puțin de cinci metri. Trebuie să fi lovit zidul.

— Dar n-a făcut-o, protestă Hannah.

Doar dacă îl furase cineva. Dacă era așa, trebuie să fi fost cineva din casă.

— Altceva?

— Nu prea multe. Când a fost împușcat era cu fața spre cel care l-a atacat. Nu s-a întors.

Ori era un om foarte curajos, își spuse Hannah, ori, mai probabil, nu-i venise să-și creadă ochilor.

— Și încă ceva, spuse doctorul. Glonțul a avut o traiectorie ascendentă. Asasinul stătea pe vine sau în genunchi. Dacă măsurătorile sunt corecte, atunci s-a tras de la vreo optzeci de centimetri de la sol.

Drace, își spuse Hannah. Probabil că s-a dus direct peste zid. Ori s-a lovit de peretele casei, dar mult mai sus, aproape de streașină. Parker va trebui să o ia de la capăt de dimineață, cu scara.

Hannah îi mulțumi doctorului și puse receptorul în furcă. Raportul complet în scris avea să-i parvină a doua zi, trimis cu avionul.

RĂMAS FĂRĂ echipa de patru polițiști din Bahamas, Parker trebui să lucreze a doua zi singur. Jefferson, majordomul, ajutat de grădinar, ținea scara pe care Parker se cățără căutând pe zidul casei urma celui de-al doilea glonț. Căută până la streașină, dar nu găsi nimic.

Hannah își luă micul dejun în sufragerie servit de Jefferson. Din când în când, Lady Moberley mai intra, mai aranja câte o floare, zâmbea vag și ieșea din nou. Părea să nu o preocupe dacă trupul soțului său, sau ce mai rămâsèse din el, va fi adus să fie înmormântat pe Sunshine sau trimis înapoi în Anglia. Hannah avea impresia că nimeni nu-l iubise prea tare pe Sir Marston Moberley, începând cu propria sa soție. Apoi înțelese de ce părea atât de aeriană. De pe tava de argint, pentru băuturi, lipsea sticla de vodcă. Pentru prima dată după mulți ani, Lady Moberley era fericită.

Dar Desmond Hannah nu era. El era nedumerit. Cu cât se prelungea în zadar căutarea glonțului, cu atât se părea că instinctul lui nu-l înșelase. Treaba fusese făcută din interior, iar lacătul smuls de la poartă nu fusese decât o pistă falsă. Cineva coborâse treptele sufrageriei unde el însuși ședea acum și îi dăduse ocol guvernatorului care, la vederea armei, se ridicase în picioare. După ce trăsese, atacatorul găsise unul din gloanțe pe pietrișul aleii și-l luase cu el. În lumina proastă a amurgului nu reușise să-l găsească și pe al doilea și fugise pentru a se ascunde înainte să vină cineva.

Hannah își termină micul dejun, ieși și-l privi pe Parker, cocoțat aproape de streașină.

— Ai găsit ceva? îl întrebă.

— Nici o urmă, strigă Parker în jos, spre el.

Hannah se apropie de zid și rămase cu spatele la poarta de oțel. Cu o seară înainte se suise pe o capră de lemn și privise peste poartă, la aleea de dincolo. Între orele cinci și șase, aleea era frecvent circulată. O foloseau cei care voiau să scurteze drumul între Port Plaisance și Shantytown; la fel și micii proprietari care se întorceau din oraș către casele lor împrăștiate dincolo de perdeaua de copaci. Într-o oră, aproape treizeci de persoane trecuseră pe-acolo. Aleea nu fusese complet goală nici o clipă. La un moment dat se aflaseră pe ea nu mai puțin de șapte persoane, care se îndreptau într-o direcție sau alta. Era absolut imposibil ca asasinul să fi venit pe-acolo și să nu fi fost văzut. De ce ar fi fost seara de marți altfel decât altele? Cineva trebuie să fi văzut ceva.

Și totuși, nimeni nu răspunsese anunțurilor. Care era băștinașul care și-ar fi permis să arunce o mie de dolari? Erau o avere. Deci... ucigașul intrase, așa cum bănuise, prin casă.

Ușa cu grilaj a reședinței fusese închisă în ziua aceea și la acea oră. Se încuia automat pe dinăuntru. Dacă ar fi sunat cineva la sonerie, Jefferson ar fi trebuit să deschidă. Nimeni nu ar fi putut să intre pe poartă, să traverseze curtea pavată cu pietriș, să intre pe ușa din față, să treacă prin hol și prin sufragerie și apoi să coboare treptele grădinii. Nici o persoană din afară, care s-ar fi izbit de ușa încuiată. Ferestrele de la parter aveau gratii, în stil spaniol. Iar altă cale de intrare nu exista... Decât dacă fusese cineva cu o constituție foarte atletică și care sărise peste zid aterizând pe iarbă... Era posibil.

Dar cum ieşise? Prin casă? Şansele de-a fi văzut erau foarte mari. Tot peste zid? Acesta fusese atent inspectat în căutare de eventuale zgârieturi făcute de cineva care încercase să se cațere, iar pe creastă avea cioburi de sticlă. Pe poarta deschisă în prealabil? Din nou, şansele de-a fi văzut erau mari.

Nu, treaba părea să fi fost făcută de unul de-ai casei. Oscar, şoferul, garantase că Lady Moberley se afla la spitalul pentru copii. Rămâneau Jefferson, inofensiv şi bătrân, sau Haverstock, locotenent în Gărzile Regale de Dragoni.

Era un nou scandal într-o societate de albi, ca afacerea kenyană de dinainte de război sau asasinarea lui Sir Henry Oakes? Era mâna unui singur asasin sau erau cu toții implicați? Care era motivul: ura, desfrâul, lăcomia, răzbunarea, teroarea politică sau amenințarea cu distrugerea unei cariere? Dar Julio Gomez? Îl văzuse cu adevărat pe asasinul american aici, pe insula Sunshine? Şi dacă da, ce legătură avea Mendes cu toate astea?

Cu spatele la poartă, făcu doi paşi înainte şi se lăsă în genunchi. Tot era prea înalt. Se întinse pe burtă, cu torsul sprijinit în coate, cu fața la şaptezeci şi cinci de centimetri deasupra ierbii. Privi la locul unde ar fi trebuit să se afle Sir Marston, după ce se ridicase de pe scaun şi făcuse un pas înainte. În clipa următoare era în picioare; o rupse la fugă.

— Parker! strigă el. Dă-te jos de pe scară şi vino-ncoace!

Strigase atât de tare că Parker era să cadă de pe scară. Nu-l văzuse niciodată pe Hannah, de obicei atât de flegmatic, aşa agitat. Ajunse pe terasă şi coborî în grabă treptele care duceau spre grădină.

— Stai aici, spuse Hannah arătându-i un loc pe iarbă. Ce înălțime ai?

— Unu optzeci şi şapte, domnule.

— Nu eşti destul de înalt. Du-te în bibliotecă şi adu-mi nişte cărți. Guvernatorul avea unu nouăzeci şi opt. Jefferson, dă-mi o mătură.

Jerfferson ridică din umeri. Dacă poliţistul alb voia să mătură terasa, era treaba lui. Se duse după mătură.

În locul unde stătuse Sir Marston, Hannah îl puse pe Parker să se aşeze pe patru cărți, una peste alta. Se lăsă pe vine

şi-l ochi pe Parker în piept cu coada măturii ţinută ca o puşcă. Mătura făcea un unghi de douăzeci de grade.

— Fă un pas într-o parte.

Parker făcu cum i se ordonase şi căzu de pe teancul de cărţi. Hannah se ridică şi se apropie de treptele care urcau spre terasă, de la stânga la dreapta. Era acolo, atârnat în veriga sa de fier, aşa cum stătea de trei zile încoace şi mult mai demult. Coşuleţul de sârmă, îndesat cu pământ, din care se revărsau valuri de flori colorate. Atât de dese încât coşul în care stăteau abia dacă se mai vedea. În timp ce inspectau zidul, membrii echipei de poliţie fuseseră nevoiţi să le dea de nenumărate ori la o parte.

— Dă coşul ăla jos, îi spuse Hannah grădinarului. Parker, adu trusa criminalistică. Jefferson, dă-mi un cearşaf.

Văzându-şi munca împrăştiată pe cearşaf, grădinarul gemu. Hannah scoase florile una câte una, scuturându-le de pământ înainte de-a le pune deoparte. Când nu mai rămase decât pământul, îl împărţi în bulgări cât pumnul, folosind o spatulă pentru a sparge apoi bulgării. Şi iată-l.

Glonţul nu numai că trecuse prin trupul guvernatorului şi rămăsese intact, dar nu atinsese nici măcar rama de sârmă a coşului. Intrase printre două fire şi se oprise chiar în mijlocul grămezii de pământ. Era în perfectă stare. Hannah îl ridică uşor cu o pensetă, îl puse într-o pungă de plastic pe care o înfăşură şi o băgă într-un borcan cu capac. Se îndreptă de spate şi se ridică.

— Astă-seară, băiete, te întorci la Londra, îi spuse el lui Parker. Cu asta. Alan Mitchell o să-şi sacrifice duminica pentru mine. Acum am glonţul. Curând voi avea şi arma. Apoi îl voi avea pe ucigaş.

Nu mai era nimic de făcut în reşedinţa guvernatorială. Ceru ca Oscar să fie chemat ca să-l ducă înapoi la hotel. În timp ce-l aştepta pe şofer, rămase în picioare lângă fereastra sufrageriei, privind peste zidul grădinii la Port Plaisance, la palmierii care păreau că îl aprobă din cap şi la marea sclipitoare de dincolo de ei. Insula moţăia în căldura dimineţii. Moţăia... Sau clocea ceva?

Ăsta nu e paradisul, îşi spuse el. E un nenorocit de butoi cu pulbere.

CAPITOLUL CINCI

AFLAT ÎN KINGSTON în acea dimineaţă, Sean Whittaker se bucură de o primire specială. Sosise târziu şi se dusese direct acasă. Puţin după şapte dimineaţa, primise primul telefon. Vocea era a unui american.

— Bună dimineaţa, domnule Whittaker. Sper că nu v-am trezit.

— Nu, deloc. Cu cine am plăcerea?

— Numele meu e Milton. Atât, Milton. Am impresia că aveţi nişte fotografii să-mi arătaţi.

— Asta depinde cine e cel căruia i le arăt, spuse Whittaker.

La căpătul celălalt al firului se auzi râsul interlocutorului.

— Atunci haideţi să ne întâlnim.

Milton arajă o întâlnire într-un loc public, o oră mai târziu. Americanul nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Whittaker să arate şeful secţiei DEA din Kingston. Cu o înfăţişare banală, omul semăna mai degrabă cu un tânăr profesor universitar.

— Iertaţi-mă că îndrăznesc, spuse Whittaker, dar aţi putea să mă convingeţi cumva de identitatea dumneavoastră?

— Hai să folosim maşina mea, spuse Milton.

Se îndreptau către ambasada americană. Milton îşi avea sediul într-un birou în afara ambasadei, dar şi înăuntrul ei era tot *persona grata*. Arătă soldatului de la poartă legitimaţia, apoi o luă înainte până într-un birou neocupat.

— Bun, spuse Whittaker, deci sunteţi diplomat american.

Milton nu-l contrazise. Zâmbi şi ceru să vadă fotografiile lui Whittaker. Le cercetă pe toate, dar una îi reţinu atenţia.

— Ia te uită, spuse el. Deci aici e.

Deschise servieta şi scoase o serie de dosare, din care alese unul. Fotografia de pe prima pagină a dosarului fusese făcută cu câţiva ani în urmă, cu un teleobiectiv, aparent prin despicătura unei draperii. Dar chipul era acelaşi cu cel din fotografia cea nouă de pe birou.

— Vreţi să ştiţi cine e? îl întrebă el pe Whittaker.

Întrebarea era inutilă. Reporterul britanic făcu comparaţia între cele două fotografii şi aprobă dând din cap.

— OK, atunci începem cu începutul, spuse Milton, apoi îi citi conţinutul dosarului – nu în întregime, ci esenţialul. Whittaker luă notiţe în mare viteză.

Agentul DEA îşi făcuse temele cu conştiinciozitate. Erau acolo detalii ale unei cariere de afaceri, întâlniri, conturi bancare, operaţiuni, nume conspirative, mărfuri transportate, profituri în bani spălaţi. Când sfârşi, Whittaker se sprijini de spătarul scaunului.

— Mamă, spuse el. Pot să vă citez ca sursă a acestor informaţii?

— N-ar fi bine să spuneţi „Domnul Milton". „Surse importante din cadrul DEA" cred că e de-ajuns.

Îl însoţi pe Whittaker înapoi, până la intrarea principală. Pe trepte îi sugeră:

— Ce-ar fi dacă v-aţi duce cu fotografiile la secţia de poliţie din Kingston? S-ar putea să descoperiţi că sunteţi aşteptat.

Odată ajuns la sediul poliţiei, Whittaker fu condus pradă uimirii în biroul Inspectorului Foster, care şedea în încăperea cea mare, cu vedere asupra centrului oraşului Kingston. După saluturile de rigoare, inspectorul apăsă pe butonul interfonului şi ceru să fie chemat comandantul Gray. Şeful Departamentului de Investigaţii Criminale i se alătură câteva minute mai târziu. Aduse cu el un teanc de dosare.

Cei doi jamaicani studiară fotografiile celor opt bodyguarzi în cămăşi colorate. În ciuda ochelarilor compacţi, negri, comandantul Gray nu avu nici o ezitare. Deschizând câteva dosare, îi identifică unul după altul. Whittaker notă totul.

— Domnilor; pot să vă citez ca surse ale informațiilor?

— Desigur, spuse inspectorul. Toți au caziere bogate. Trei dintre ei sunt căutați chiar din momentul ăsta. Puteți să mă citați. Nu avem nimic de ascuns. Întâlnirea noastră e perfect oficială.

La prânz, Whittaker își scrise reportajul. Trimise textul și fotografiile la Londra prin canalele obișnuite, vorbi îndelung la telefon cu un editor londonez și se asigură că știrea va fi temeinic răspândită a doua zi. Cheltuielile îi vor fi rambursate fără discuție de data aceasta.

LA MIAMI, Sabrina Tennant își luase o cameră la hotelul Sonesta Beach, după cum fusese sfătuită în seara precedentă, unde primi un telefon înainte de ora opt a doua zi de dimineață. Se stabili ca întâlnirea să aibă loc în mijlocul orașului, într-un birou. Nu era sediul CIA-ului din Miami, dar clădirea era sigură.

Fu condusă într-un birou și întâlni un bărbat care o duse într-o încăpere cu un ecran TV, pe care, de față cu alți doi bărbați, pe jumătate ascunși în întuneric, fură proiectate trei dintre casetele ei. Cei doi refuzară să se prezinte și rămaseră tăcuți.

După proiecție fu condusă înapoi în primul birou, unde i se aduse o cafea și unde fu lăsată singură o vreme. Când reveni, primul dintre ofițeri o rugă să-i spună Bill și îi ceru fotografiile făcute la mitingul politic de lângă docuri, din ziua precedentă.

Pe video, operatorul nu se concentrase asupra bodyguarzilor lui Horatio Livingstone, care apăreau doar ca figuri periferice. Fotografiile însă erau prim-planuri. Bill deschise o serie de dosare și-i arătă alte fotografii ale acelorași oameni.

— Ăsta, spuse el. Cel de lângă dubiță. Cum își spunea?

— Domnul Brown, răspunse ea.

Bill râse.

— Știi cum se spune în spaniolă „brown"[1]? întrebă el.

— Nu.

— „Moreno" – în cazul acesta Hernan Moreno.

---

[1] Brown = maro (lb.engl. – n.trad.).

— Televiziunea e un mijloc de comunicare vizual, spuse ea. Imaginile sunt mult mai sugestive decât cuvintele. Îmi puteți da fotografiile astea pentru o comparație cu ale mele?

— O să cer să vi se facă niște cópii, iar noi vom păstra cópii după ale dumneavoastră.

Operatorul trebuise să rămână afară, în taxi. Făcuse pe ascuns câteva fotografii ale clădirii. Nu avea nici o importanță. El credea că fotografiase sediul CIA. Nu era adevărat.

La întoarcerea la hotelul Sonesta Beach, Sabrina Tennant întinse fotografiile – atât pe ale ei, cât și pe cele căpătate în chip atât de neobișnuit din dosarele CIA – pe o masă mare, în sala de banchet pe care o închiriaseră, iar operatorul le filmă din mișcare pe toate. Spuse câteva cuvinte de prezentare pe fundalul unuia din pereții sălii, cu fotografia președintelui Bush, împrumutată de la director, în spate. Era suficient pentru a crea impresia că se aflau în interiorul sediului CIA.

Ceva mai târziu, de-a lungul drumului național unu, găsi un colț retras și pustiu unde mai filmă o bucată, pe fundalul nisipului alb, al palmierilor unduitori și al mării albastre, copie fidelă a unei plaje de pe Sunshine.

La ora prânzului, stabili legătura cu Londra și își transmise materialul pentru BSB. În timp ce personalul din sala de montaj se apuca de treabă, ea întreținu o lungă discuție cu editorul de la știri. La sfârșitul ei, rezultă un reportaj de cincisprezece minute din care reieșea că Sabrina Tennant plecase în Caraibe cu un singur gând: această dezvăluire.

Editorul rearanjă știrile din ediția de prânz a emisiunii *Countdown* și o sună în Florida.

— E o adevărată bombă, îi spuse el. Bravo, frumoaso!

NICI McCREADY nu-și irosise timpul. Își petrecuse o bună parte a dimineții vorbind de la telefonul portabil cu Londra, iar cealaltă parte vorbind cu Washingtonul.

La Londra, îl găsi pe directorul Regimentului Aerian Special de la garnizoana Ducelui de York, din King's Road, Chelsea. Bătrânul dar atât de tânărul general ascultă doleanța lui McCready.

— Adevărul e că am, spuse el. Am doi, care țin niște cursuri la Fort Bragg chiar zilele astea. Dar trebuie să cer o aprobare.

— N-am timp, spuse McCready. Spuneți-mi, nu au de luat nici un concediu?

— Ba cred că au, răspunse directorul.

— Perfect. Atunci le ofer amândurora trei zile de odihnă și recreere aici, la soare. Ca invitați ai mei. Ce poate fi mai cinstit?

— Sam, șarpe viclean ce ești. O să văd ce pot face. Dar sunt în concediu, ne-am înțeles? Fac plajă, nimic altceva.

— Ferească Dumnezeu, spuse McCready.

ÎN DUPĂ-AMIAZA aceea de sâmbătă, cu numai șapte zile rămase până la Crăciun, cetățenii din Port Plaisance se pregăteau pentru sărbători. În ciuda căldurii, multe vitrine erau decorate cu scatii, vâsc, buștenі de brad și zăpadă de polistiren. Puțini dintre insulari văzuseră vreodată un scatiu sau vreo tufă de vâsc, ca să nu mai pomenim de zăpadă, dar pentru că tradiția victoriană britanică spunea că Isus se născuse înconjurat de toate acestea, ele formau, așa cum se cuvenea, o parte din decorațiunile de Crăciun.

În fața bisericii anglicane, domnul Quince, ajutat de un roi de fetițe nerăbdătoare, împodobea mica scenă aflată sub un acoperiș de paie. În staul se găsea o păpușă micuță de plastic iar acum copiii așezau figurine reprezentând boii, oile, măgarii și păstorii.

La marginea orașului, reverendul Drake făcea repetiție cu corul pentru programul de colinde. Vocea sa profundă, de bas, nu era în cea mai bună formă. Sub cămașa neagră, torsul îi era înfășurat de doctorul Jones în bandaje, pentru a mai ușura din durerea produsă de coastele fisurate iar glasul îi șuiera ca și când ar fi avut răsuflarea tăiată. Enoriașii se priveau cu înțeles. Toți știau ce i se întâmplase joi noaptea. În Port Plaisance nimic nu rămânea secret prea multă vreme.

La ora trei, o dubiță cam șifonată intră în Piața Parlamentului și opri. De pe locul șoferului coborî silueta uriașă a lui Firestone. Acesta ocoli până în spatele mașinii, deschise ușa și o coborî în brațe pe Missy Coltrane, cu tot cu fotoliul pe rotile. O împinse încet pe strada mare, la cumpărături. În jur nu se afla nici un ziarist. Cei mai mulți, plictisiți, se duseseră să facă o baie lângă promontoriul Conch Point.

Înainta încet, întâmpinată cu saluturi la tot pasul. Răspundea fiecăruia, vânzători sau trecători, pe nume, fără să uite pe nimeni.

„Bună ziua, Missy Coltrane", „Bună ziua, Jasper", „Bună ziua, Simon", „Bună ziua, Emanuel"... Întrebă de copii și neveste, felicită câte un viitor tată urându-i noroc sau compătimi pe posesorul câte unui braț rupt. Își făcu cumpărăturile obișnuite, de la vânzătorii care îi aduceau marfa în fața magazinelor, ca să o examineze.

Plăti cu banii scoși dintr-o poșetă mică, pe care o ținea în poală, iar dintr-o geantă mai mare împărți o provizie aparent nesfârșită de bomboane mulțimii de copii care se ofereau să-i ducă plasele, în speranța unei porții suplimentare.

Cumpără fructe și legume proaspete, kerosen pentru lămpi, chibrituri, ceai, mirodenii, carne și ulei. Trecu prin cartierul comercial și ajunse pe cheu, unde se salută cu pescarii și cumpără doi pești și un homar care se zvârcolea și care fusese comandat de hotelul Quarter Deck. Dar dacă Missy Coltrane îl dorea, era al ei. Fără discuție. Quarter Deck avea să capete creveții și scoicile.

Când reveni în Piața Parlamentului, îl întâlni pe agentul special Hannah care tocmai cobora treptele hotelului. Era însoțit de detectivul Parker și de un american pe nume Favaro. Se îndreptau către aeroport, în întâmpinarea avionului de ora patru de la Nassau.

Îi salută pe toți, chiar dacă pe doi dintre ei nu-i mai văzuse niciodată. Apoi Firestone o ridică, o așeză împreună cu scaunul alături de plasele cu cumpărături, în spatele dubiței, și se îndepărtară.

— Cine e? întrebă Favaro.

— O doamnă care locuiește sus pe deal, răspunse Hannah.

— A, am auzit de ea, interveni Parker. Se zice că știe absolut totul despre locul ăsta.

Hannah se încruntă. De când cercetările i se cam împotmoliseră, îi trecuse prin minte nu o dată că Missy Coltrane s-ar putea să știe mai multe decât lăsa să se vadă despre împușcăturile de marți seara. Totuși, ideea referitoare la anturajele celor doi candidați fusese bună. Îi văzuse pe toți și instinc-

tul său de poliţist îi spusese că nu-i plăcea ce văzuse. Dacă ar fi avut şi un motiv...

Avionul de la Nassau ateriză imediat după ora patru. Pilotul avea un pachet de la Departamentul de poliţie din Metro-Dade, pentru un domn pe nume Favaro. Detectivul din Miami se legitimă şi primi pachetul. Parker, cu sticla ce conţinea preţiosul glonţ în buzunarul hainei, urcă la bord.

— Mâine dimineaţă o să te aştepte o maşină la Heathrow, la Londra, îi spuse Hannah. Te duci direct la Lambeth. Vreau ca glonţul să ajungă în mâinile lui Alan Mitchell cât mai repede.

La sol, după plecarea avionului, Favaro îi arătă lui Hannah fotografiile lui Francisco Mendes, alias Scorpionul. Detectivul britanic le studie. Erau zece în total, toate înfăţişând un bărbat suplu, cu tenul închis la culoare, părul negru şi lins, dat pe spate, şi o gură subţire, lipsită de expresie. Ochii, care priveau direct spre aparatul de fotografiat, erau goi.

— Urât individ, aprobă Hannah. Hai să i le ducem inspectorului-şef Jones.

Şeful poliţiei din Insulele Barclay era în biroul său din Piaţa Parlamentului. Pe uşile deschise ale bisericii anglicane ieşea zvon de colinde iar din barul deschis de la Quarter Deck se auzeau hohote de râs. Se întorseseră ziariştii.

Jones clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut niciodată. Nu pe insulele astea.

— Nu cred că Julio ar fi putut să-l confunde. Am stat faţă în faţă cu el timp de patru zile.

Hannah înclină să-i dea dreptate. Poate că se înşela, crezând că asasinul era dinăuntrul casei guvernatorului. Poate că fusese, într-adevăr, un contract. Dar de ce...?

— Domnule Jones, vreţi să faceţi să circule fotografiile astea? Mai arătaţi-le şi altora. Presupunem că tipul a fost în barul de la Quarter Deck joia trecută. Poate l-a văzut cineva. Barmanul sau alţi clienţi din acea seară. Cineva care a văzut încotro a luat-o după ce a plecat de la bar, sau care l-a văzut în vreun alt bar... ştiţi ce trebuie făcut.

Inspectorul Jones dădu din cap. Îşi cunoştea datoria. O să arate pozele.

LA APUSUL SOARELUI, Hannah își controlă ceasul. Parker probabil că ajunsese la Nassau de o oră. Acum se îmbarca în avionul de noapte spre Londra. Opt ore dura zborul, plus încă cinci ore diferența de fus orar; avea să aterizeze puțin după ora șapte dimineața, ora Londrei.

Alan Mitchell, genialul cercetător civil care conducea laboratorul de balistică de la Lambeth, va trebui să renunțe la programul său de duminică pentru a examina glonțul. Îl va supune tuturor testelor cunoscute, apoi îi va telefona lui Hannah, duminică după-amiază, ca să-i comunice rezultatele. Atunci Hannah va ști cu exactitate ce fel de armă căuta. În felul acesta mai îngusta raza cercetărilor. Poate că văzuse cineva arma folosită. Comunitatea de aici era tare mică.

Cina lui Hannah fu întreruptă de un telefon de la Nassau.

— Mă tem că avionul are o întârziere de o oră la decolare, îi spuse Parker. Plecăm peste zece minute. M-am gândit că poate vreți să anunțați la Londra.

Hannah își privi ceasul. Șapte și jumătate. Trase o înjurătură, puse receptorul jos și se întoarse la peștele său fript. Se răcise.

La ora zece era la bar, unde bea un ultim pahar pe ziua aceea, când sună telefonul.

— Îmi pare tare rău, spuse Parker.

— Unde dracu' ești? răcni Hannah.

— La Nassau, șefule. Știți, am decolat la șapte și jumătate, am zburat trei sferturi de oră deasupra oceanului, pe urmă am avut o mică pană de motor și ne-am întors. Mecanicii lucrează la ea. Cred că nu mai durează mult.

— Mai dă-mi un telefon chiar înainte de-a decola, spuse Hannah. O să anunț la Londra noua oră de sosire.

Fu trezit la trei dimineața.

— Mecanicii au reparat pana, spuse Parker. Era un solenoid de la luminile de avertizare ale motorului exterior de la babord, se desprinsese.

— Parker, rosti Hannah rar și apăsat, nu mă interesează nici dacă-mi spui că secretarul trezorier a făcut pipi în rezervorul de benzină. S-a reparat?

— Da, domnule.

— Deci decolați?

— Aa, nu chiar. Știți, până ajungem la Londra piloții își vor fi depășit numărul de ore de zbor permise fără o perioadă de odihnă. Așa că nu pot să zboare.

— Și echipajul de rezervă? Cei care au pilotat avionul ieri după-amiază, adică acum douăsprezece ore. Ei s-au odihnit.

— Aa, da, i-au și găsit, șefule. Doar că ei credeau că fac o escală de treizeci și șase de ore. Secundul s-a dus la petrecerea de adio a unui prieten. Nu e în stare să zboare.

Hannah făcu o remarcă referitoare la liniile aeriene preferate ale întregii lumi, care l-ar fi supărat foarte tare pe lordul King, președintele companiei, dacă ar fi auzit-o.

— Și ce urmează acum? întrebă el.

— Trebuie să așteptăm până se odihnește echipajul. Apoi decolăm, spuse vocea din Nassau.

Hannah se sculă și ieși. Afară nu erau nici taxiuri și nu-l văzu nici pe Oscar. Trebui să meargă pe jos până la reședința guvernatorială, unde îl trezi pe Jefferson, care îi dădu drumul înăuntru. Dădu un telefon la Scotland Yard, de unde căpătă numărul telefonului de acasă al lui Mitchell. Sună la numărul primit pentru a-l preveni pe cercetător, dar acesta plecase de-acasă de numai cinci minute, îndreptându-se spre Lambeth. Pe Sunshine era ora patru, dar la Londra era nouă. Mai așteptă o oră până să dea de Mitchell la laborator și să-i spună că Parker nu avea să ajungă până spre seară. Alan Mitchell nu fu prea încântat la auzul veștii. Trebuia să se întoarcă la West Malling, în Kent, prin gerul zilei de decembrie.

Parker sună din nou duminică la prânz. Hannah își omora vremea în barul de la Quarter Deck.

— Da? spuse el prudent.

— Gata, șefule. Echipajul s-a odihnit. Acum pot zbura.

Opt ore de zbor, plus cinci ore diferența de fus orar – dacă Alan Mitchell accepta să lucreze peste noapte, Hannah putea avea rezultatul pe Sunshine luni, la micul dejun.

— Deci acum decolați? întrebă el.

— Aa, nu chiar, spuse Parker. Știți, dacă decolăm acum, aterizăm pe Heathrow la unu noaptea. Nu e permis. Legea protecției contra zgomotului. Mă tem c-o încălcăm.

— Atunci ce dracu faceți?

— Păi ora normală de decolare e după șase de-aici, ca să aterizăm după șapte dimineața pe Heathrow. Așa că ne întoarcem la programul normal.

— Dar asta înseamnă ca două jumbo-uri să decoleze în același timp, spuse Hannah.

— Așa e, șefule. Dar nu vă faceți griji. O să fie pline amândouă și compania aeriană nu va avea pierderi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! se răsti Hannah și închise.

Douăzeci și patru de ore, își spuse. Douăzeci și patru de ore nenorocite! În viață sunt trei lucruri pe care nu le poți influența: moartea, impozitele și liniile aeriene.

În clipa aceea îl văzu pe Dillon, care urca treptele hotelului însoțit de doi bărbați foarte arătoși. Ăsta o fi gustul lui – comentă Hannah răutăcios – lua-l-ar să-l ia de Foreign Office. Nu era într-o dispoziție prea bună.

Pe partea cealaltă a pieței, un grup de enoriași ai pastorului Quince – bărbații în costume închise la culoare, femeile împodobite ca niște păsări cu penaj strălucitor – se revărsară din biserică, la sfârșitul slujbei de dimineață, ținând în mâinile acoperite cu mănuși albe cărțile de rugăciune; pe pălăriile de pai le săltau jucăuș fructe de ceară. Era o dimineață de duminică (aproape) normală pe insula Sunshine.

ACASĂ, în comitatele din Anglia, lucrurile nu erau la fel de liniștite. La Chequers, reședința de la țară a primilor miniștri ai Marii Britanii, așezată în mijlocul a o mie două sute de acri de teren vălurit din Buckingamshire, doamna Thatcher se sculase ca de obicei devreme și se ocupase deja de patru cutii roșii cu hârtii oficiale, înainte de-a i se alătura la micul dejun lui Denis Thatcher, în fața focului vesel de bușteni.

Abia terminase când se auzi o bătaie în ușă, precedând intrarea secretarului cu relațiile cu presa, Bernard Ingham. Acesta avea în mână ziarul *Sunday Express*.

— M-am gândit că vreți să-l vedeți, doamnă prim-ministru.

— Cine m-a mai atacat de data asta? întrebă ea veselă.

— Nimeni, spuse secretarul rotofei. E un reportaj referitor la Caraibe.

Ea citi materialul centrat în pagină și încruntă din sprâncene. Erau și fotografii: Marcus Johnson pe piedestal, în

Port Plaisance, și din nou, cu câțiva ani înainte, văzut prin despicătura unei draperii. Erau și fotografii ale celor opt bodyguarzi ai săi, făcute toate vineri, în Piața Parlamentului, și toate cu perechile lor luate din dosarele poliției din Kingston. Declarațiile detaliate ale unor „înalte surse DEA din Caraibe" și ale Comisarului Forster de la poliția din Kingston ocupau cea mai mare parte a textului care le însoțea.

— E îngrozitor! exclamă primul ministru. Trebuie să vorbesc cu Douglas.

Se îndreptă fără întârziere către biroul său particular și-l sună pe Dougals.

Principalul secretar de stat al Maiestății Sale pentru Afaceri Externe, domnul Douglas Hurd, era împreună cu familia la reședința sa oficială – un conac numit Chevening din comitatul Kent. Parcursese ziarele *Sunday Times*, *Observer* și *Sunday Telegraph*, dar nu ajunsese încă la *Sunday Express*.

— Nu, Margaret, încă nu l-am văzut, spuse el. Dar îl am la îndemână.

— Aștept, spuse primul ministru.

Secretarul pentru Afaceri Externe, fost scriitor de oarecare notorietate, recunoscu imediat un reportaj bun. Acesta părea să fie foarte bine informat.

— Da, sunt de acord. E groaznic, dacă e adevărat... Da, da, Margaret, dimineața mă ocup de el și o să cer Departamentului pentru Caraibe să verifice.

Dar și funcționarii publici sunt tot oameni – părere la care marele public nu pare să adere întotdeauna – și au soții, copii și cămine. Mai erau doar șase zile până la Crăciun, iar Parlamentul era în vacanță; până și prin ministere personalul era subțiat. Totuși, cineva trebuia să fie de serviciu a doua zi dimineață, luni, când vor putea să se ocupe de problema unui nou guvernator.

Împreună cu familia, doamna Thatcher merse la Ellesborough, la slujba de duminică, de unde se întoarse pe la douăsprezece. La ora unu se așezară cu toții la dejun, împreună cu câțiva prieteni. Între ei, Bernard Ingham.

Charles Powell, consilierul pe probleme politice, fu acela care prinse emisiunea *Countdown* a canalului BSB, la douăsprezece. Îi plăcea *Countdown*. Din când în când avea știri

din străinătate şi aceasta era specialitatea lui ca fost diplomat. Văzu titlurile şi o referire la un reportaj ulterior despre un scandal în Caraibe şi imediat apăsă pe butonul de înregistrare al aparatului video, aflat dedesubtul televizorului.

La ora două doamna Thatcher era din nou în picioare – nu-i plăcuse niciodată să piardă prea mult timp cu mâncarea; se irosea o parte a unei zile aglomerate – şi fu interceptată la ieşirea din sufragerie de Charles Powell, care o aştepta. Acesta o conduse în birou, unde îi puse caseta. Ea o urmări în linişte. Apoi sună din nou la Chevening.

Domnul Hurd, familist înveterat, plecase cu fiul mai mic şi cu fiica sa într-o scurtă plimbare pe câmp. Abia se întorsese, cu gândul la friptura care îl aştepta, când doamna Thatcher sună a doua oară.

— Nu, nu l-am văzut nici pe ăsta, Margaret, spuse el.

— Am eu caseta, spuse primul ministru. E îngrozitoare. Ţi-o trimit imediat. Te rog să te uiţi la ea de îndată ce soseşte şi să mă suni după aceea.

Curierul călare pe motocicletă goni prin atmosfera tristă a după-amiezei de decembrie; ocoli Londra pe autostrada M25 şi ajunse la Chevening la patru şi jumătate.

Ministrul de externe sună la Chequers la cinci şi un sfert. I se dădu legătura imediat.

— Ai dreptate, Margaret, e îngrozitoare, spuse Douglas Hurd.

— Eu zic că avem nevoie de un alt guvernator acolo nu după Anul Nou, ci acum. Trebuie să arătăm că suntem activi, Douglas. Ai idee cine a mai văzut materialul ăsta?

Ministrul ştia foarte bine că Maiestatea Sa era cu familia la Sandringham, dar asta nu însemna că era complet izolată de lume. O ştia o cititoare pasionată a ziarelor şi era la curent cu faptul că urmărea programele de ştiri de la televizor.

— Mă apuc de treabă imediat, spuse el.

Zis şi făcut. Subsecretarul permanent fu smuls din fotoliul său din Sussex şi puse mâna pe telefon. La ora opt seara, sorţii căzură asupra lui Sir Crispian Rattray, fost diplomat şi fost Înalt Comisar în Barbados, care acceptă să plece.

Căzură de acord să se prezinte la Foreign Office a doua zi dimineaţa, pentru numirea oficială şi un instructaj detaliat. Va

pleca înainte de prânz de pe Heathrow și va ateriza la Nassau luni după-amiază. Acolo va avea o altă întrevedere la Înaltul Comisariat din oraș, unde își va petrece noaptea, și va ateriza pe Sunshine cu un avion închiriat, marți dimineață, pentru a prelua frâiele.

— Nu cred că o să dureze mult, draga mea, îi spuse el lui Lady Rattray în timp ce își făcea valiza. Îmi strică vânătoarea de fazani, dar asta e. Se pare că va trebui să retrag candidaturile celor doi bandiți și să organizez alegerile cu doi candidați noi. Apoi o să li se dea independența, eu o să cobor frumușel steagul britanic, Londra o să trimită un Înalt Comisar, insulele o să înceapă să-și vadă singure de treabă, iar eu o să mă întorc acasă. N-ar trebui să-mi ia mai mult de o lună, două. Păcat de fazani.

DUMINICĂ, la ora nouă dimineața, pe insula Sunshine, McCready îl găsi pe Hannah luându-și micul dejun pe terasa hotelului.

— Vă supărați foarte tare dacă folosesc linia nou instalată la reședința guvernatorială pentru a da un telefon la Londra? întrebă el. Trebuie să vorbesc cu ai mei în legătură cu întoarcerea acasă.

— Vă rog, spuse Hannah.

Arăta obosit și nebărbierit, ca un om care stătuse treaz o jumătate de noapte.

La nouă și jumătate, ora insulei, McCready obținuse legătura cu Denis Gaunt.

Ceea ce îi spuse adjunctul său în legătură cu ziarul *Sunday Express* și cu emisiunea *Countdown* îi confirmă lui McCready că ceea ce sperase că se va întâmpla se și întâmplase.

Încă de foarte devreme în acea dimineață, diverși editori de la Londra încercaseră să ia legătura cu corespondenții lor din Port Plaisance și să le ceară urgent detalii referitoare la știrea pe care *Sunday Express* o afișa în mijlocul primei pagini. După douăsprezece, ora Londrei, convorbirile se dublară – editorii văzuseră între timp și *Countdown*. Dar nici una din convorbiri nu avu loc.

McCready o informase pe centralista de la Quarter Deck că domnii de la presă erau foarte obosiți și că nu voiau să fie deranjați sub nici un motiv. El însuși fusese însărcinat să

primească toate mesajele, pe care avea să le transmită mai târziu. O hârtie de o sută de dolari pecetlui înțelegerea. Centralista le spuse tuturor celor care sunau de la Londra, așa cum fusese învățată, că cel chemat nu era în hotel, dar că mesajul urma să-i parvină imediat. Mesajele îi parveniră apoi lui McCready, care nici nu se uită la ele. Încă nu sosise momentul pentru un nou contact cu presa.

La ora șapte seara era la aeroport, în întâmpinarea celor doi sergenți SAS, veniți din Miami. Aceștia tocmai țineau niște cursuri pentru colegii lor americani din Berețele Verzi la Fort Bragg, în Carolina de Nord, când li se ordonase să-și ia câte un concediu de trei zile și să se prezinte la gazda lor de pe insula Sunshine. Luaseră avionul spre sud, până la Miami, de unde închiriaseră un taxi aerian spre Port Plaisance.

Aveau bagaje puține, dar între ele se afla și o geantă în care, învelite într-un prosop, își aduseseră „jucăriile". CIA avusese amabilitatea să ajute geanta să treacă prin controlul vamal din Miami, iar McCready, fluturând scrisoarea de la Foreign Office, ceru pentru ea imunitate diplomatică la Port Plaisance.

Dezinformatorul îi aduse înapoi la hotel și îi instală într-o cameră de lângă a lui. Vârâră geanta cu „bunătăți" sub pat, încuiară ușa și ieșiră să facă o baie lungă. McCready le comunicase deja când avea să aibă nevoie de ei: a doua zi de dimineață, la ora zece, la reședința guvernatorului.

După prânzul luat pe terasă, McCready se duse să-l vadă pe reverendul Walter Drake. Îl găsi pe pastorul baptist în căsuța sa, odihnindu-și trupul încă plin de vânătăi. Se prezentă și îl întrebă cum se simte.

— Sunteți cu domnul Hannah? întrebă Drake.

— Nu chiar cu el, spuse McCready. Mai degrabă... supraveghez lucrurile în timp ce el se ocupă de anchetarea crimei. Eu sunt interesat mai mult de partea politică a lucrurilor.

— Sunteți de la Foreign Office? insistă Drake.

— Într-un fel, răspunse McCready. De ce mă întrebați?

— Nu-mi plac oamenii dumneavoastră de la Foreign Office, spuse Drake. Ne vindeți legați de mâini și de picioare.

— A, asta s-ar putea să fie pe cale să se schimbe, spuse McCready şi îi comunică pastorului ce voia de la el.

Reverendul Drake clătină din cap.

— Eu sunt un om al lui Dumnezeu, spuse el. Pentru aşa ceva vă trebuie alt fel de oameni.

— Domnule Drake, ieri am dat un telefon la Washington. Cineva de-acolo mi-a spus că numai şapte locuitori ai Insulelor Barclay şi-au făcut vreodată serviciul militar în armata Statelor Unite. Unul dintre ei s-a înrolat cu numele de Drake W.

— E altcineva, mormăi reverendul Drake.

— Dar acelaşi om mi-a spus, continuă McCready pe ton jos, că Drake W. a fost sergent în infanteria marină a SUA. A fost în două rânduri în Vietnam. S-a întors cu o Stea de Bronz şi două decoraţii Purple Heart. Mă întreb ce s-o fi ales de el?

Pastorul masiv se ridică în picioare cu greu, străbătu încăperea şi rămase privind pe fereastră la casele sărăcăcioase de pe strada unde locuia.

— E altcineva, mormăi el, din alt timp şi alt loc. Acum nu mai fac decât lucrul lui Dumnezeu.

— Nu credeţi că şi ce vă cer eu ar putea fi tot aşa ceva?

Uriaşul rămase pe gânduri, apoi aprobă.

— Aşa cred şi eu, spuse McCready. Sper să ne întâlnim acolo. Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care pot să-l capăt. Mâine dimineaţă la ora zece, la reşedinţa guvernatorului.

Ieşi şi o porni înapoi, prin oraş, spre port. Jimmy Dobbs lucra la bordul lui *Gulf Lady*. McCready petrecu treizeci de minute cu el; se învoiră asupra unui drum pentru a doua zi.

Ajunse la reşedinţa guvernatorului aproape la cinci după-amiază, transpirat şi lipicios. Jefferson îi servi un ceai de la gheaţă şi îl lăsă să aştepte întoarcerea locotenentului Haverstock. Tânărul ofiţer se dusese să joace tenis cu alţi câţiva expatriaţi, la o vilă de pe deal.

Întrebarea lui McCready era simplă:

— Vei fi aici mâine dimineaţă la ora zece?

Haverstock se gândi puţin.

— Da, cred că da, spuse el.

— Bun, spuse McCready. Ai uniforma de paradă cu dumneata?

— Da, spuse ofițerul de cavalerie. N-am purtat-o decât o dată. La un bal, la Nassau, acum șase luni.

— Excelent. Roagă-l pe Jefferson să ți-o calce și să-ți lustruiască și curelele și alămurile.

Complet nedumerit, Haverstock îl conduse până în hol.

— Presupun că ați auzit vestea cea bună? întrebă el. Detectivul de la Scotland Yard. A găsit glonțul în grădină ieri. Absolut intact. Parker e pe drum spre Londra cu el.

— Bravo lor, spuse McCready. Minunată veste.

Cină cu Eddie Favaro la hotel, la opt. La cafea, îl întrebă:

— Ce faci mâine?

— Plec acasă, spuse Favaro. Nu mi-am luat decât o săptămână de concediu. Marți dimineață trebuie să fiu la slujbă.

— A, da. La ce oră ai avion?

— Am chemat un taxi aerian la prânz.

— N-ai putea să-l amâni până la patru?

— Ba cred că da. De ce?

— Pentru că ajutorul tău mi-ar fi de folos. Să zicem că ne întâlnim la reședința guvernatorului la ora zece? Mulțumesc, ne vedem atunci. Nu întârzia. Luni are să fie o zi foarte aglomerată.

McCREADY se trezi la șase. Zorii rozalii, vestitori ai încă unei zile înmiresmate, mângâiau vârfurile palmierilor din Piața Parlamentului. Era un aer minunat de răcoros. Se spălă, se bărbieri și ieși în piață, unde îl aștepta taxiul pe care îl comandase. Prima sa datorie era să-și ia rămas bun de la o doamnă.

Petrecu o oră cu ea, între șapte și opt, bău o cafea cu niște cornuri calde și își luă rămas bun.

— Să nu uitați, Lady Coltrane, spuse el, ridicându-se să plece.

— Nu-ți face griji, n-am să uit. Și spune-mi Missy.

Îi întinse mâna. El se aplecă să i-o ia.

La opt și jumătate era înapoi în Piața Parlamentului. Intră la inspectorul-șef Jones și îi arătă șefului poliției scrisoarea de la Foreign Office.

— Te rog să vii la reședința guvernatorială la ora zece.

Adu cu dumneata doi sergenţi, patru poliţişti, Land Roverul personal şi două dube obişnuite. Ai un revolver de serviciu?

— Da, domnule.

— Te rog, adu-l şi pe ăla.

ÎN CLIPA ACEEA era unu şi jumătate la Londra. Dar în laboratorul Departamentului de cercetări balistice al Ministerului de Interne de la Lambeth, lui Alan Mitchell nu-i era mintea la masă. Privea atent într-un microscop.

Sub lentilă, ţinut cu gingăşie cu câte o clemă de fiecare capăt, se afla un glonţ. Mitchell privi încremenit striaţiile care străbăteau întreaga lungime a glonţului de plumb, curbate în jurul învelişului de metal. Erau urmele lăsate de ţeava armei din care se trăsese glonţul. Pentru a cincea oară în ziua aceea, întoarse încet proiectilul sub obiectiv, observând toate celelalte zgârieturi – „marcajele" – la fel de particulare pentru o ţeavă de armă ca şi amprentele pentru oameni.

În cele din urmă încheie. Fluieră a surpriză şi plecă în căutarea unui manual. Avea o bibliotecă întreagă, căci Alan Mitchell era considerat de mulţi cel mai bun expert în arme din Europa.

Mai erau şi alte teste de făcut. Ştia că undeva, la şase mii de kilometri depărtare, de partea cealaltă a oceanului, un detectiv îi aştepta cu nerăbdare rezultatele, dar nu se lăsă împins de la spate. Trebuia să fie sigur, absolut sigur. Se pierdeau prea multe procese fiindcă specialiştii aduşi de apărare contraziseră probele furnizate de experţii acuzării.

Mai trebuiau făcute teste pe fragmente minuscule de pulbere arsă, lipite încă de capătul glonţului. Testele privind procesul de fabricaţie şi compoziţia plumbului, pe care le făcuse deja pe glonţul deformat pe care îl primise acum două zile, vor trebui repetate şi cu noul sosit. Spectroscopul îşi va înfige razele adânc în metal, dând la iveală structura moleculară a plumbului, indentificându-i vârsta aproximativă şi, uneori, chiar fabrica producătoare. Alan Mitchell luă de pe raft manualul pe care îl căuta, se aşeză şi începu să citească.

McCready dădu drumul taxiului la poarta reşedinţei guvernatoriale şi sună. Jefferson îl recunoscu şi îi deschise. McCready îi spuse că venise să mai dea un telefon pe linia

internațională instalată de Bannister și că avea permisiunea domnului Hannah. Jefferson îl conduse în biroul particular și îl lăsă acolo.

McCready ignoră telefonul și își îndreptă atenția către birou. La începutul anchetei sale, Hannah analizase conținutul sertarelor, folosind cheile răposatului guvernator; după ce se asigurase că în ele nu se afla nici un detaliu revelator le încuiase pe toate la loc.

McCready nu avea chei, dar nici nevoie de ele. Cu o zi în urmă, deschisese sertarele și găsise în ele ce-i trebuia. În sertarul din stânga jos. Erau două, dar el avea nevoie numai de una.

O coală de hârtie impozantă, aspră la pipăit și gălbuie ca pergamentul. În partea de sus, în centru, în relief și colorată în auriu, era stema regală: leul și inorogul care sprijineau scutul împodobit în cele patru colțuri cu emblemele heraldice ale Angliei, Scoției, Țării Galilor și Irlandei.

Dedesubt, cu litere de tipar îngroșate, era scris:

EU, ELISABETA A DOUA, A REGATULUI UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD, CA ȘI A TUTUROR CELORLALTE TERITORII ȘI DEPENDENȚE DE DINCOLO DE MĂRI, PRIN VOIA LUI DUMNEZEU REGINA, NUMESC PE... (aici era un spațiu gol) **PENTRU A FI** (din nou spațiu gol) **ÎN TERITORIUL...** (al treilea spațiu gol).

Dedesubtul textului era facsimilată semnătura: **„Elisabeta R“.**

Era un act de numire regală. În alb. McCready luă un stilou din suportul lui sir Marston Moberley și-l completă, cu cea mai frumoasă caligrafie de care era în stare. Când sfârși, suflă ușor asupra cernelii ca să o usuce și puse sigiliul guvernatorial.

Afară, în sufragerie, începuseră să se adune musafirii. Privi din nou documentul și ridică din umeri. Tocmai se autonumise guvernator al Insulelor Barclay. Pentru o zi.

CAPITOLUL ŞASE

ERAU ŞASE LA NUMĂR. Jefferson le servi cafelele şi ieşi. Nu întrebă ce căutau acolo. Nu era treaba lui.

Cei doi sergenţi SAS, Newson şi Sinclair, stăteau în picioare lângă perete. Purtau treninguri crem şi pantofi de sport. Amândoi aveau la brâu câte o gentuţă cu chingă, ca acelea preferate de turişti pentru a-şi ţine ţigările şi uleiurile de plajă. Acestea însă nu conţineau ulei de plajă.

Locotenentul Haverstock nu-şi pusese uniforma de paradă. Şedea pe unul din scaunele tapiţate cu brocart, cu picioarele sale lungi încrucişate elegant. Reverendul Drake stătea pe o canapea, alături de Eddie Favaro. Inspectorul-şef Jones, în turnica bleumarin cu nasturi şi insigne argintii, pantaloni scurţi, şosete şi pantofi, rămăsese în picioare lângă uşă.

McCready luă hârtia de numire şi i-o întinse lui Haverstock.

— Asta a sosit în zori de la Londra, spuse el. Vă rog să o citiţi, să luaţi aminte, să o învăţaţi şi să o digeraţi bine.

Haverstock citi documentul.

— Ce mai, e-n regulă, spuse el şi o trecu mai departe.

Inspectorul Jones o citi, luă poziţie de drepţi şi spuse:

— Da, domnule.

O trecu sergenţilor. Newson spuse:

— Eu n-am nimic împotrivă.

Sinclair o citi şi rosti:

— Nici o problemă.

I-o dădu lui Favaro, care o citi şi murmură:

— „Isuse", atrăgându-şi o privire de avertizare din partea reverendului Drake, care luă documentul, îl citi şi mormăi:

— Numele Domnului fie lăudat.

— Primul lucru pe care îl voi face, spuse McCready, este să vă împuternicesc pe toţi – cu excepţia inspectorului-şef Jones, bineînţeles – cu autoritatea deţinută de agenţii speciali. Sunteţi, deci, numiţi din acest moment. În al doilea rând, am să vă explic ce urmează să facem.

Le vorbi timp de treizeci de minute. Nu se opuse nimeni. Apoi îl chemă pe Haverstock şi, împreună, plecară să se schimbe. Lady Moberley era încă în pat, savurându-şi micul dejun lichid. Nu avea nici o importanţă. Ea şi Sir Marston avuseseră dormitoare separate, iar camera de toaletă a fostului guvernator era liberă. Haverstock îi arătă lui McCready unde era şi îl părăsi. McCready găsi ceea ce căuta în fundul dulapului: uniforma oficială de guvernator colonial britanic, ce-i drept, cu vreo două numere prea mare.

Când se întoarse în salon, turistul cu jacheta şifonată de pe terasa barului de la Quarter Deck dispăruse. În picioare îi străluceau cizmele în stil georgian cu căpute de piele. Pantalonii strânşi pe picior erau albi, ca şi tunica încheiată până la gât. Nasturii de aur şi eghileţii auriţi atârnaţi de buzunarul din stânga sclipeau în lumina soarelui, la unison cu lanţul şi creasta coifului Wolsey. Eşarfa care-i încingea brâul era albastră.

Haverstock era îmbrăcat de asemenea în alb, dar avea o caschetă plată de ofiţer, bleumarin cu cozoroc negru. Vulturul cu două capete al Gărzilor de Dragoni ai Maiestăţii Sale stătea deasupra cozorocului. Şi el avea eghileţi auriţi, ca şi epoleţii care îi acopereau umerii. În curmeziş, pe spate şi pe piept, avea o curea lucioasă de piele neagră, de care, la spate, era atârnată o pungă mică pentru muniţie. Tot din piele neagră. Avea pe piept cele două medalii obţinute în serviciu.

— Perfect, domnule Jones. Hai să mergem, spuse McCready. Treburile reginei ne aşteaptă.

Inspectorul-şef Jones îşi umflă pieptul. Nimeni nu-i mai ceruse până acum să vadă de treburile reginei. Convoiul care părăsi curtea reşedinţei avea în frunte Jaguarul oficial. Oscar era la volan, cu un poliţist alături. McCready şi Haverstock şedeau

în spate, cu capetele acoperite. În urma lor venea Land Roverul, condus de un al doilea polițist, cu Jones alături. Favaro și reverendul Drake ocupau bancheta din spate.

Înainte de-a părăsi reședința, sergentul Sinclair îi pasase discret lui Favaro un pistol Colt Cobra încărcat, care se afla acum la brâul americanului, sub cămașa largă. Sergentul îi oferise unul și reverendului Drake, care însă clătinase din cap a refuz.

Cele două dube erau conduse de cei doi polițiști rămași. Newson și Sinclair ședeau pe vine, lângă ușile laterale deschise. Sergenții de poliție erau în ultima dubă.

Jaguarul intră în Shantytown mergând încet. Pe strada mare, lumea se oprea să privească. Cele două siluete de pe bancheta din spate ședeau țepene, privind drept înainte.

La porțile domeniului împrejmuit cu zid al lui Horatio Livingstone, McCready îi ordonă șoferului să oprească. Se dădu jos. La fel și locotenentul Haverstock. O mulțime de câteva sute de locuitori ai insulei apăru de pe aleile din jur și-i urmări cu gurile-căscate. McCready nu ceru să fie lăsat să intre; rămase în picioare, în fața porții duble.

Sergenții Newson și Sinclair se apropiară de zid în pas alergător. Newson își făcu mâinile căuș, Sinclair își puse un picior în ele iar Newson împinse. Celălalt, mai ușor, trecu peste gard fără să atingă cioburile de sticlă de pe creastă. Porțile fură deschise dinăuntru. Sinclair făcu un pas înapoi și McCready intră însoțit de Haverstock. Vehiculele îi urmară la pas.

Trei bărbați în costume safari cenușii erau deja la jumătatea drumului spre poartă, traversând în goană, când apăru McCready. Încremeniră privind cele două siluete în uniforme albe, care se îndreptau hotărât spre ușa de intrare. Sinclair se făcu nevăzut. Newson îl imită, ieșind în goană pe poarta dechisă.

McCready urcă treptele verandei și intră în casă. În urma lui, Haverstock se opri pe verandă, țintuindu-i cu privirea pe purtătorii celor trei costume cenușii. Aceștia rămaseră la distanță. Favaro și Drake, Jones, cei doi sergenți de poliție și cei trei polițiști coborâră din mașini și îi urmară. Unul din polițiști

rămase lângă vehicule. Apoi Haverstock se alătură grupului din casă. Erau zece, plus unul afară.

În salonul mare pentru recepții, polițiștii ocupară poziții lângă uși și ferestre. O ușă se deschise și intră Horatio Livingstone, măsurând grupul de invadatori cu o furie prea puțin mascată.

— Nu aveți voie să intrați aici! Ce înseamnă toate astea? strigă el.

McCready scoase hârtia de împuternicire.

— Vreți, vă rog, să citiți asta? spuse el.

Livingstone o citi și o azvârli disprețuitor pe jos. Jones o recuperă și i-o înapoie lui McCready, care o băgă la loc în buzunar.

— Vă rog să vă chemați întregul personal de cetățeni din Bahamas – pe toți șapte – cu pașapoarte cu tot, domnule Livingstone.

— În numele cui? se răsti Livingstone.

— În numele *meu*, care sunt autoritatea supremă, spuse McCready.

— Imperialiștilor! strigă Livingstone. În două săptămâni eu voi fi aici autoritatea și-atunci...

— Dacă refuzați, spuse McCready calm, o să-i cer inspectorului-șef Jones aici de față să vă aresteze pentru obstrucționarea cursului justiției. Domnule Jones, sunteți pregătit să vă faceți datoria?

— La ordin.

Livingstone îl fulgeră din priviri. Își chemă un ajutor dintr-o încăpere alăturată și îi dădu o dispoziție. Bărbații în costume safari gri apărură unul câte unul. Favaro făcu turul, colectând pașapoartele de Bahamas pe care le înmână lui McCready.

Acesta le examină tot unul câte unul și, pe rând, i le dădu lui Haverstock. Locotenentul le privi țâțâind.

— Toate aceste pașapoarte sunt false, spuse McCready. Sunt valabile, dar false.

— Nu e adevărat! țipă Livingstone. Sunt perfect valabile!

Avea dreptate. Nu erau false. Fuseseră cumpărate pe bani grei.

— Nu, spuse McCready. Oamenii aceştia nu sunt din Bahamas. După cum nici dumneavoastră nu sunteţi social-democrat. Sunteţi în realitate un comunist înfocat, care a lucrat mulţi ani pentru Fidel Castro, iar cei din jurul dumneavoastră sunt ofiţeri cubanezi. Domnul Brown de colo este, de fapt, căpitanul Hernan Moreno de la Direcţia Generală pentru Informaţii, omologul cubanez al KGB-ului. Ceilalţi, selectaţi numai pentru aparenta lor rasă negroidă şi engleza fluentă, sunt tot cubanezi din DGI. Îi arestez pe toţi pentru intrare ilegală pe teritoriul Insulelor Barclay şi pe dumneavoastră pentru tăinuire şi complicitate.

Moreno fu acela care încercă să pună primul mâna pe pistol. Îl avea la brâu, în spate, mascat de haina safari, ca toate armele. Era foarte iute; duse mâna la spate, încercând să pună mâna pe pistolul Makarov înainte ca cineva din salon să poată face vreo mişcare.

Cubanezul fu oprit de un strigăt venit din capul scărilor ce duceau la etajele superioare:

— *Fuera la mano, o seras fiambre* ![1]

Hernan Moreno pricepu la vreme. Încremeni, ca şi ceilalţi şase, care erau pe cale de a-i urma exemplul.

Sinclair vorbea o spaniolă fluentă şi colocvială. *Fiambre* însemna o combinaţie de cărnuri, dar în argou avea înţelesul de hoit sau cadavru.

Cei doi sergenţi stăteau umăr la umăr în capul scărilor, unde ajunseseră intrând pe o fereastră de la etaj. Acum aveau gentuţele goale, dar nu şi mâinile. Fiecare din ei avea câte un pistol mitralieră Heckler and Koch MP5, mic dar eficace.

— Băieţii aceştia, spuse McCready calm, nu sunt obişnuiţi să-şi rateze ţinta. Acum vă rog, spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să ridice mâinile deasupra capetelor.

Livingstone nu scoase un cuvânt.

Favaro se strecură în spatele lui, îi înconjură pieptul cu braţul şi-i vârî ţeava pistolului Colt Cobra în nara dreaptă.

— Ai trei secunde, îi şopti el. După aia o să ai un accident îngrozitor.

— Faceţi cum spune, spuse Livingstone răguşit.

---

[1] Mâinile sus sau eşti mort! (în sp. în text - n.trad.).

Paisprezece mâini se ridicară şi rămaseră aşa. Cei trei poliţişti făcură turul de la unul la altul, adunând cele şapte pistoale.

— Percheziţionaţi-i, ordonă McCready.

Poliţiştii îi percheziţionară pe rând. Găsiră două cuţite în nişte teci legate de picior.

— Percheziţionaţi casa, spuse McCready.

Cei şapte cubanezi erau aliniaţi cu faţa la peretele salonului şi cu mâinile pe creştet. Livingstone şedea în fotoliu, păzit de Favaro. Cei din SAS rămaseră pe trepte, pentru cazul în care s-ar fi încercat o evadare în masă. Nu fu cazul. Cei cinci ofiţeri de poliţie locali cercetară casa.

Descoperiseră o întreagă gamă de alte arme, o sumă mare în dolari americani, alta în lire ale Insulelor Barclay şi un aparat de emisie-recepţie puternic, cu decodor.

— Domnule Livingstone, spuse McCready, i-aş putea cere domnului Jones să-i acuze pe asociaţii dumneavoastră de încălcarea unui mare număr de legi britanice: paşapoarte false, intrare ilegală în ţară, port ilegal de armă, lista e lungă. În loc de asta, am să-i expulzez ca persoane indezirabile. Imediat, într-o oră. Dacă vreţi, puteţi rămâne aici, singur. Sunteţi, la urma urmelor, localnic prin naştere. Dar tot puteţi fi acuzat de tăinuire şi complicitate, aşa că s-ar putea să vă simţiţi mai în siguranţă acolo unde vă e locul, în Cuba.

— Sunt de acord, mârâi reverendul Drake.

Livingstone aprobă din cap.

În şir indian, cubanezii fură conduşi afară, la cea de-a doua dubă care aştepta în curte. Unul singur încercă să se opună. Când vru să fugă, fu blocat de un poliţist, pe care îl aruncă la pământ.

Inspectorul Jones acţionă cu o repeziciune uimitoare. Scoase din centura pantalonilor un băţ scurt, din lemn de ilex, cunoscut generaţiilor de poliţişti englezi sub numele de „bulan". Se auzi un POC! scurt când lemnul luă contact cu tărtăcuţa cubanezului. Acesta se prăbuşi la pământ şi dintr-o dată nu se simţi prea bine.

— Să nu mai faci, îl sfătui inspectorul-şef Jones.

Cubanezii şi Horatio Livingstone şedeau pe podeaua dubei, cu mâinile pe creştet, în timp ce sergentul Newson, de pe

bancheta din față, îi ținea pe toți sub supraveghere cu pistolul-mitralieră. Coloana se formă din nou și o porni încet prin Shantytown, către cheul de pescuit din Port Plaisance. McCready dăduse ordin să se meargă încet, pentru ca toată lumea să vadă ce se petrece.

În dreptul cheului, *Gulf Lady* îi aștepta, cu motorul torcând. În spatele ei era remorcată o barcă de gunoi, cu două perechi de vâsle nou-nouțe.

— Domnule Dobbs, spuse McCready, te rog să-i remorchezi pe domnii aceștia până unde încep apele teritoriale ale Cubei, sau până întâlniți o navă a patrulei de coastă cubaneze. Apoi dă-le drumul. Vor fi remorcați până acasă de către compatrioții lor – sau vor putea să ajungă acolo vâslind, ajutați și de vântul care o să-i împingă către mal.

Jimmy Dobbs privi întrebător către cubanezi. Erau șapte, plus Livingstone.

— Locotenentul Haverstock are să te însoțească, spuse McCready. Înarmat, desigur.

Sergentul Sinclair îi dădu lui Haverstock pistolul Cobra pe care îl refuzase referendul Drake. Haverstock urcă la bordul lui *Gulf Lady* și se așeză pe acoperișul cabinei, cu fața spre pupa.

— Nu te teme, bătrâne, îi spuse el lui Dobbs. Dacă face vreunul vreo mișcare, îi zbor creierii.

— Domnule Livingstone, spuse McCready privind în jos la cei opt din ambarcațiune, încă ceva. Când ajungeți în Cuba, puteți să-i spuneți lui señor Castro că ideea preluării Insulelor Barclay printr-un candidat măsluit în alegeri și apoi anexarea acestor insule la Cuba sau transformarea lor într-o tabără de instruire internațională a fost genială. Dar mai spune-ți-i și că ideea asta n-o să funcționeze. Nici acum și nici altă dată. Va trebui să încerce să-și salveze cariera politică în alt mod. La revedere, domnule Livingstone. Și să nu vă întoarceți.

Pe cheu erau mai mult de o mie de localnici, urmărind-o pe *Gulf Lady* cum întoarce și se îndreaptă spre larg.

— Mai avem o sarcină, domnilor, dacă nu mă înșel, spuse McCready și o porni înapoi spre Jaguar; uniforma albă, strălucitoare, tăie în două mulțimea de curioși.

Porțile de fier forjat ale domeniului lui Marcus Johnson erau încuiate. Newson și Sinclair coborâră pe ușa laterală a dubei și săriră peste zid fără să-l atingă. Câteva minute mai târziu, dinăuntru se auzi un zgomot înfundat, ca atunci când muchia unei palme face contact cu un corp omenesc. Motorul electric bâzâi, iar porțile se dădură în lături.

Înăuntru, pe dreapta, era o gheretă cu un tablou de comandă și un telefon. Pe podea, prăbușit, se afla un bărbat în cămașă de plajă viu colorată ai cărui ochelari de soare erau alături, sparți. Fu aruncat în duba care încheia convoiul, cu doi polițiști. Newson și Sinclair traversară pajiștea și se pierdură printre tufișuri.

Când intră McCready, Marcus Johnson tocmai cobora scara pardosită cu dale, îndreptându-se spre salonul deschis. Își trase pe el un halat de mătase.

— Pot să vă întreb ce dracu înseamnă toate astea? întrebă el răstit.

— Sigur, spuse McCready. Citiți asta, vă rog.

Johnson îi dădu înapoi împuternicirea.

— Ei și? Nu am încălcat legea. *Dumneavoastră* ați intrat la mine în casă prin efracție – iar Londra va auzi toate astea, domnule Dillon. O să vă pară rău pentru ce-ați făcut astăzi. Am și eu avocați.

— Foarte bine, spuse McCready. S-ar putea să aveți nevoie de ei. Aș vrea să stau de vorbă cu personalul dumneavoastră, domnule Johnson, cu asistenții dumneavoastră electorali, cu asociații dumneavoastră. Unul dintre ei a fost suficient de amabil încât să ne conducă până la ușă. Aduceți-l, vă rog, înăuntru.

Cei doi polițiști îl luară pe sus pe portar, pe care îl susținuseră între ei, și-l lăsară să cadă pe o sofa.

— Ceilalți șapte, vă rog, domnule Johnson, cu pașapoartele.

Johnson se îndreptă către un telefon de onix și ridică receptorul. Linia era moartă. Puse receptorul la loc.

— Intenționez să chem poliția, spuse el.

— Eu sunt poliția, spuse inspectorul Jones. Vă rog, faceți așa cum vă cere domnul guvernator.

Johnson se gândi o clipă, apoi strigă pe cineva de la etaj. Un cap se iţi peste balustradă. Johnson dădu un ordin.

De pe verandă apărură doi bărbaţi în cămăşi colorate, care rămaseră lângă stăpânul lor. Alţi cinci coborâră din încăperile de sus. Se auziră câteva voci femeieşti chicotind. Întrerupseseră o petrecere, din câte se părea.

Inspectorul Jones făcu turul invitaţilor, colectând paşapoartele. Îl luă şi pe cel al individului de pe sofa, aflat în buzunarul de la spate.

McCready le examină pe toate, unul câte unul, clătinând din cap.

— Nu sunt false, spuse Johnson sigur de sine, şi, după cum vedeţi, toţi asociaţii mei au intrat pe teritoriul insulei Sunshine în mod legal. Faptul că sunt de naţionalitate jamaicană e irelevant.

— Nu tocmai, spuse McCready, de vreme ce nici unul din ei nu a declarat că are cazier, încălcând astfel secţiunea patru, subsecţiunea B-1, din Legea imigrărilor.

Johnson părea stupefiat şi avea toate motivele să fie. McCready tocmai inventase o lege.

— De fapt, spuse el pe un ton egal, toţi aceşti oameni sunt membri ai unei organizaţii criminale cunoscută sub numele de Yardbirds.[1]

Yardbirds îşi începuseră activitatea ca bande de stradă, în mahalalele Kingston-ului, şi îşi luaseră numele de la curtea dosnică unde obişnuiau să se adune. Debutaseră prin a acţiona ca „protectori" şi îşi câştigaseră reputaţia de-a fi extrem de violenţi. Mai târziu intraseră în comerţul cu cânepă indiană şi derivate ale cocainei şi îşi extinseseră activitatea pe piaţa internaţională. Erau cunoscuţi pe scurt sub numele de Yardies.

Unul din jamaicani stătea în picioare, rezemat de un perete de care era sprijinit un bătac de baseball. Pe nesimţite, mâna i se apropie tot mai mult de bătac.

Reverendul Drake prinse mişcarea.

— Aleluia, frate, spuse el, şi lovi.

O singură dată. Foarte tare. În colegiile baptiste înveţi multe lucruri, dar lovitura scurtă din braţ, ca mijloc de conver-

[1] Yardbirds = păsări de curte (lb. engl. - n. trad.).

tire a necredinciosului, nu se numără printre ele. Jamaicanul dădu ochii peste cap și se prăbuși la podea.

Incidentul avu rolul unui semnal. Patru din cei șase Yardies rămași își duseră mâinile la brâu, sub cămăși.

— Nu mișcați! Rămâneți pe loc!

Newson și Sinclair așteptaseră până se golise etajul, cu excepția fetelor, apoi intraseră pe fereastră. Erau acum pe palierul de sus, cu pistoalele mitralieră în mâini, acoperind toată zona de dedesubt. Mâinile înghețară, lăsând mișcarea neterminată.

— N-au curaj să tragă, rânji Johnson. O să vă nimerească și pe voi.

Rostogolindu-se pe podeaua de marmură, Favaro ajunse chiar în spatele lui Marcus Johnson. Îi strecură brațul stâng în jurul gâtului și îi înfipse țeava Coltului în rinichi.

— Poate, dar tu dispari primul.

— Mâinile deasupra capului, vă rog, spuse McCready.

Johnson înghiți în sec și înclină din cap. Cei șase Yardies ridicară mâinile. Li se comandă să se alinieze lângă perete și să se sprijine de el, cu mâinile sus. Cei doi sergenți de poliție îi ușurară de arme.

— Presupun, se răsti Marcus Johnson, că acum o să mă acuzați că sunt un Yardbird. Sunt cetățean al acestor insule și om de afaceri respectabil.

— Ba nu, spuse McCready, nu ești. Ești doar un traficant de cocaină. Așa ți-ai făcut averea. Transportând droguri pentru cartelul Medellin. De când ai plecat ca băiat sărac de pe insulă, ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului în Columbia sau înființând mici companii de fațadă în Europa și în America de Nord, pentru spălarea banilor proveniți din traficul cu cocaină. Iar acum, dacă nu te superi, am să vreau să mi-l prezinți pe șeful dumitale din Columbia, señor Mendes.

— N-am auzit de el. Nu cunosc un asemenea om, spuse Johnson.

McCready îi vârî o fotografie sub nas.

În ochii lui Johnson se văzu o lucire scurtă.

— Ăsta este señor Mendes, sau cum și-o mai fi spunând acum.

Johnson rămase tăcut. McCready își ridică privirea și le făcu semn cu capul lui Newson și lui Sinclair. Aceștia văzuseră

deja fotografia. Dispărură imediat. Câteva clipe mai târziu, de la etajul superior se auziră două salve scurte, rapide și țipetele unei femei.

Trei femei cu înfățișare latină apărură în capul scărilor pe care se repeziră să le coboare. McCready ordonă ca doi polițiști să le ducă în grădină și să le țină sub pază. Apărură Sinclair și Newson, împingând în fața lor un bărbat. Era suplu, cu un chip gălbui și părul negru și drept. Sergenții îl îmbrânciră în jos pe scări, dar rămaseră acolo unde erau.

— I-aș putea acuza pe jamaicanii dumitale de încălcarea unei mulțimi de legi locale, îi spuse McCready lui Johnson, dar adevărul e că am rezervat nouă locuri în avionul care pleacă după-amiază spre Nassau. Sunt convins că poliția din Bahamas va fi mai mult decât încântată să vă escorteze pe toți până la zborul de Kingston. În Kingston veți fi așteptați. Cercetați casa.

Polițiștii rămași percheziționară casa. Găsiră alte două prostituate ascunse sub paturi, câteva arme și o sumă mare în dolari americani, într-o servietă. În dormitorul lui Johnson erau câteva zeci de grame de praf alb.

— O jumătate de milion de dolari, îi suflă Johnson lui McCready. Dă-mi drumul și sunt ai tăi.

McCready îi înmână servieta reverendului Drake.

— Împarte-i între societățile de caritate de pe insulă, spuse el.

Drake încuviință din cap.

— Cocaina ardeți-o.

Unul din polițiști luă pachetele și ieși să pregătească un foc.

— Hai să mergem, spuse McCready.

La ora patru după-amiază, avionul de la Nassau aștepta pe pista de iarbă, cu elicele în mișcare. Cei opt Yardbirds, cu cătușe la mâini, fură escortați la bord de doi sergenți de poliție din Bahamas, care veniseră special ca să-i preia. Marcus Johnson, cu mâinile legate la spate, stătea și aștepta îmbarcarea.

— După ce Kingston-ul te extrădează autorităților din Miami, s-ar putea să ai ocazia să-i trimiți un mesaj lui señor Ochoa, lui señor Escobar sau oricine ar fi cel pentru care lucrezi, spuse McCready. Spune-i că preluarea Insulelor Barclay printr-o înșelăciune a fost o idee strălucită. Să ai la dis-

poziție paza de coastă, serviciile vamale și poliția unui stat nou format, să eliberezi pașapoarte diplomatice cum te taie capul, să poți trimite valize diplomatice spre Statele Unite, să construiești rafinării și depozite în deplină libertate, să înființezi bănci care să-ți spele banii – totul a fost foarte ingenios. Și profitabil, cu cazinouri pentru mahării cu bani, cu bordeluri... Dar, dacă poți să-i trimiți mesajul ăsta, spune-i din partea mea că n-o să-i meargă. Nu pe insulele astea.

Cinci minute mai târziu, avionul decolă, își ridică trenul de aterizare și se îndreptă către coasta insulei Andros.

McCready se apropie de un avion Cessna de șase locuri, parcat în spatele hangarului. Sergenții Sinclair și Newson erau deja la bord, pe scaunele din spate, cu geanta cu „bunătăți" așezată la picioare, îndreptându-se spre Fort Bragg. În fața lor se afla Francisco Mendes, al cărui nume columbian adevărat se dovedise a fi diferit. Avea mâinile legate de rama scaunului. Se aplecă în afară și scuipă pe jos.

— Pe mine nu mă puteți extrăda, spuse el într-o engleză foarte bună. Puteți să mă arestați și să așteptați ca americanii să ceară extrădarea, asta-i tot.

— Iar asta o să dureze luni de zile, spuse McCready. Dar, dragul meu, noi nu te arestăm, noi te expulzăm, atâta tot.

Se întoarse către Eddie Favaro.

— Sper că nu te deranjează dacă îl duceți și pe dânsul până la Miami. Desigur, e posibil ca, în momentul aterizării, să îl recunoști ca fiind unul din cei căutați de poliția din Metro-Dade. După aceea, e treaba Unchiului Sam ce face cu el.

Își strânseră mâinile și avionul începu să ruleze pe pista de iarbă. Apoi întoarse, opri, iar motoarele prinseră viteză. În câteva secunde era deasupra oceanului și cotea spre nord-vest, îndreptându-se spre Florida.

McCready se întoarse încet la Jaguar, unde îl aștepta Oscar. Era timpul să se întoarcă la reședința guvernatorială, să se schimbe și să atârne uniforma albă de guvernator la loc, în dulap.

LA ÎNTOARCERE, îl găsi pe agentul special Hannah în biroul lui Sir Marston Moberley, vorbind cu Londra. McCready se strecură pe scări în sus, apoi coborî

îmbrăcat în propriul său costum tropical şifonat. Hannah tocmai ieşea în goană din birou şi-l strigă pe Oscar, cel cu Jaguarul.

Alan Mitchell lucrase până la ora nouă luni seara, înainte de-a telefona pe Sunshine, unde nu era decât patru după-amiază. Hannah răspunse nerăbdător. Petrecuse toată după-amiaza în birou, în aşteptarea telefonului.

— E remarcabil, spuse specialistul în balistică. Unul din cele mai ciudate gloanţe pe care le-am examinat vreodată. În orice caz, până acum n-am mai văzut unul folosit într-o crimă.

— Ce-i aşa de neobişnuit la el? întrebă Hannah.

— Păi mai întâi şi mai întâi plumbul. E foarte vechi. Are cel puţin şaptezeci de ani. De la începutul anilor '20 nu se mai face plumb cu compoziţia asta moleculară. La fel şi pulberea. Pe glonţ au rămas urme extrem de fine. E un tip introdus în 1912 şi abandonat puţin după 1920.

— Şi pistolul? insistă Hannah.

— Aici e-aici, spuse expertul de la Londra. Pistolul e la fel ca şi muniţia. Glonţul are o semnătură inconfundabilă, ca o amprentă. Unică. Are exact şapte şănţuleţe, răsucite spre dreapta, lăsate de ţeava revolverului. Nici o altă armă nu a lăsat vreodată aceste şapte şănţuleţe răsucite spre dreapta. Remarcabil, nu?

— Minunat, spuse Hannah. Deci o singură armă putea să fi tras glonţul respectiv? Excelent. Acum spune-mi, Alan, ce fel de armă?

— Păi bineînţeles că un Webley de calibru 4,55. Nu mai există altul ca el.

Hannah nu era specialist în arme de foc. Nu ar fi putut deosebi, la o primă privire, un Webley 4,55 de un Colt 44 Magnum. Nu dintr-o privire, în orice caz.

— Foarte bine, Alan. Acum spune-mi, de ce e pistolul Webley 4,55 atât de special?

— Din cauza vârstei. E o piesă de muzeu, ce naiba. Fabricarea lui a început prin 1912 şi a încetat în jurul anului 1920. E un revolver cu ţeava foarte lungă, distinctivă. N-au fost niciodată prea căutate din cauza ţevii, care încurcă la mânuire. Dar au o precizie foarte mare, datorită aceluiaşi motiv. Li s-au

dat ca revolvere de serviciu ofiţerilor britanici în primul război mondial. Ai văzut vreodată unul?

Hannah îi mulţumi şi închise telefonul.

— Da, da, şopti el. Am văzut unul.

Gonea traversând holul când îl văzu pe tipul acela ciudat de la Foreign Office, Dillon.

— Poţi să foloseşti telefonul, dacă vrei. E liber, îi strigă şi se urcă în Jaguar.

CÎND FU CONDUS înăuntru, Missy Coltrane era în fotoliul pe rotile, în salon. Îl întâmpină cu un zâmbet.

— Domnule Hannah, ce plăcere, spuse ea. Luaţi loc, vă rog. Un ceai?

— Mulţumesc, Lady Coltrane, prefer să rămân în picioare. Mă tem că am venit să vă pun câteva întrebări. Aţi văzut vreodată un pistol cunoscut sub numele de Webley 4,55?

— Ştiu şi eu, nu cred, spuse ea cu o voce subţire.

— Îmi permit să mă îndoiesc, doamnă. Ba chiar şi aveţi unul. Revolverul de serviciu al soţului dumneavoastră. În vitrina de colo. Şi mă tem că trebuie să-l preiau, ca probă de maximă importanţă.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către vitrina cu capac de sticlă. Erau toate acolo – medaliile, decoraţiile, ordinele de zi, insignele. Dar fuseseră rearanjate. Sub unele dintre ele se mai vedeau încă urme de ulei, acolo unde fusese atârnat un alt trofeu.

Hannah se întoarse.

— Unde a dispărut, Lady Coltrane? întrebă el încordat.

— Dragă domnule Hannah, pe cuvânt că nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Lui Hannah îi displăcea profund să piardă, dar simţea cum cazul acesta îi scapă printre degete. Pistolul sau un martor – avea nevoie de una din două. Dincolo de ferestre, marea îşi adâncea culorile în lumina din ce în ce mai slabă. Acolo undeva, în adâncurile ei lipsite de curiozităţi, zăcea un pistol Webley 4,55. Iar petele de ulei nu sunt probe suficiente într-un tribunal.

— Era aici, Lady Coltrane. Joi, când am venit să vă văd. Era acolo, în dulăpior.

— Vai, domnule Hannah, cred că vă înşelaţi. N-am văzut niciodată un... Wembley.

— Webley, Lady Coltrane. Wembley e locul unde se joacă fotbal.

Simţea cum pierde meciul cu şase la zero.

— Domnule Hannah, de ce anume mă bănuiţi? îl întrebă ea.

— Nu bănuiesc, doamnă. Ştiu. Ştiu cum s-a întâmplat. Probele sunt altceva. Marţea trecută, cam pe la ora asta, Firestone v-a luat, cu tot cu fotoliu, în braţele lui uriaşe şi v-a pus în spatele dubiţei, la fel cum a făcut şi sâmbătă, la cumpărături. Crezusem că nu ieşiţi niciodată din casă, dar cu ajutorul lui desigur că puteţi să o faceţi.

V-a dus în aleea din spatele reşedinţei guvernatorului, v-a dat jos şi a smuls cu mâinile lui lacătul porţii de oţel. Am crezut că e nevoie de un Land Rover şi un lanţ pentru a smulge lacătul acela, dar de fapt şi el e în stare să o facă. Ar fi trebuit să-mi dau seama când l-am văzut prima oară. Mi-a scăpat. *Mea culpa.*

V-a împins pe poarta deschisă şi v-a lăsat acolo. Cred că aveaţi pistolul în poală. O fi fost el o piesă de muzeu, dar fusese păstrat uns şi avea încă muniţie înăuntru. Cu o armă cu ţeava scurtă nu l-aţi fi nimerit în veci pe Sir Moberley, nici dacă trăgeaţi cu două mâini. Dar acest Webley are o ţeavă lungă şi un grad mare de precizie.

Iar armele nu erau ceva nou pentru dumneavoastră. Cum singură mi-aţi spus, pe soţul dumneavoastră l-aţi cunoscut în război. Era rănit şi l-aţi îngrijit. Dar asta se întâmpla într-un spital *maquis*, în Franţa ocupată de nazişti. El era agent al Departamentului Britanic pentru Operaţiuni Speciale, iar dumneavoastră, cred, lucraţi pentru omologul lor american, Biroul pentru Servicii Strategice.

Primul glonţ şi-a ratat ţinta şi a lovit zidul. Al doilea şi-a făcut datoria şi s-a înfipt în coşuleţul plin cu pământ pentru flori. Acolo l-am găsit. Londra l-a identificat astăzi. E un tip special. Nici o armă nu foloseşte astfel de gloanţe decât un Webley 4,55, ca acela pe care îl aveaţi aici, în vitrină.

— Vai, domnule Hannah. Povestea sună foarte frumos, dar puteți să o dovediți?

— Nu, Lady Coltrane, nu pot. Aveam nevoie fie de armă, fie de un martor. Pariez că cel puțin zece persoane v-au văzut pe alee, împreună cu Firestone, dar nici una din ele nu va depune vreodată mărturie. Nu împotriva lui Missy Coltrane. Și nu pe insula Sunshine. Dar mai sunt două lucruri care mă nedumeresc. De ce? De ce să-l ucideți pe guvernatorul pe care nu-l iubea nimeni? Ați vrut cu tot dinadinsul să aduceți poliția aici?

Ea zâmbi și clătină din cap.

— Presa, domnule Hannah. Veșnic dorind să afle câte ceva, veșnic punând întrebări, veșnic iscodind viețile oamenilor. Veșnic bănuitoare față de cei care vor să intre în politică.

— Da, desigur. Curioșii de la ziare.

— Și cealaltă nedumerire, domnule Hannah?

— Cine v-a prevenit, Lady Coltrane? Marți seara ați pus pistolul la loc, în vitrină. Joi era aici. Acum a dispărut. Cine v-a prevenit?

— Domnule Hannah, când vă întoarceți la Londra, transmiteți-i toată dragostea mea, n-am mai văzut-o din timpul războiului. Iar acum n-o s-o mai văd niciodată.

Desmond Hannah îi ceru lui Oscar să-l ducă în Piața Parlamentului. Îi dădu drumul în fața secției de poliție; Oscar trebuia să lustruiască Jaguarul pentru sosirea, a doua zi, a noului guvernator. Venise vremea ca Whitehall-ul să reacționeze, își spuse. Se hotărî să traverseze piața, în direcția hotelului.

— Mnă seara, domnu' Hannah.

Se răsuci. Un străin, care îi zâmbi salutându-l.

— Ăăă... Bună seara.

În fața hotelului, doi tineri dansau în praf. Unul avea un casetofon atârnat la gât. Pe bandă era un dans calipso. Hannah nu-l recunoscu. Era „Freedom Come, Freedom Go". Dar recunoscu melodia „Yellow Bird", care venea din barul de la Quarter Deck. Îi trecu prin cap că timp de cinci zile nu auzise nici o orchestră și nici un calipso.

Ușile bisericii anglicane erau deschise; reverendul Quince cânta la mica sa orgă. Tocmai intona *Gaudeamus igitur.*

În timp ce urca treptele hotelului, Hannah își dădu seama că pe străzi domnea o atmosferă de veselie care nu se potrivea cu starea lui de spirit. Avea un raport serios de scris. După ce va da un telefon la Londra, mai târziu, va pleca acasă în dimineața următoare. Nu mai era nimic de făcut aici. Îi displăcea să piardă un caz, dar știa că acesta va rămâne nerezolvat. Se putea întoarce la Nassau cu avionul care îl va aduce pe noul guvernator: de acolo va zbura mai departe, spre Londra.

Traversă terasa barului, îndreptându-se spre scară. Îl zări iar pe Dillon; stătea pe un taburet și bea o bere. Ciudat tip, își spuse în timp ce urca scările. Mereu stă și așteaptă. Parcă niciodată nu *face* ceva cu adevărat.

MARȚI DIMINEAȚĂ, un avion tip Havilland Devon sosi bâzâind dinspre Nassau și îl aduse pe noul guvernator, Sir Crispian Rattray. Din umbra hangarului, McCready îl urmări pe diplomatul în vârstă, cu costumul de in apretat, cu șuvițele de păr argintiu fluturându-i de sub pălăria panama, cum coboară din avion, întâmpinat de comitetul de primire.

Locotenentul Haverstock, întors din odiseea sa marină, îi prezentă diversele notabilități ale orașului, inclusiv pe doctorul Caractacus Jones și pe nepotul său, inspectorul-șef Jones. Oscar se afla acolo, cu Jaguarul proaspăt lustruit și, după prezentări, micul convoi porni către Port Plaisance.

Sir Rattray avea să descopere că nu mai era mare lucru de făcut. Cei doi candidați păreau să-și fi retras candidaturile și să fi plecat în vacanță. Va face apel la alți candidați. Nu se va prezenta nimeni – de asta se va ocupa reverendul Drake.

După amânarea alegerilor din ianuarie, Parlamentul se va întruni și, sub presiunea opoziției, va hotărî că referendumul din martie reprezenta o soluție potrivită. Dar asta era o problemă de viitor.

Desmond Hannah urcă la bordul avionului Devon pentru a se întoarce la Nassau. Din capul scărilor mai privi o dată în jur. Tipul ăla ciudat, Dillon, stătea cu valiza și servieta lângă el, părând că iar așteaptă ceva. Hannah nu-i făcu semn cu mâna. Intenționa să pomenească numele domnului Dillon la întoarcerea la Londra.

La zece minute după plecarea Devon-ului sosi taxiul

comandat de la Miami pentru McCready. Acesta avea de înapoiat telefonul portabil biroului CIA din Miami şi de transmis câteva mesaje de mulţumire prietenilor săi din Florida, înainte de a-şi lua zborul spre Londra. Va ajunge acasă înainte de Crăciun. Îl va petrece singur, în apartamentul său din Kensington. Poate că o să se ducă la Clubul Forţelor Speciale, să bea un pahar cu băieţii.

Avionul Piper decolă şi McCready se uită pentru ultima oară la Port Plaisance, care îşi vedea de treburile sale în lumina soarelui de dimineaţă. Lăsă în urmă Spyglass Hill şi vila rozalie din vârful lui.

Pilotul mai coti o dată pentru a pune aparatul pe cursul pentru Miami. O aripă se lăsă în jos, iar McCready privi din nou spre interiorul insulei. De pe un drumeag prăfuit, un puşti îi făcu cu mâna. McCready îi răspunse. Cu puţin noroc, îşi spuse el, băieţelul putea creşte fără să stea în umbra steagului roşu şi fără să inspire cocaină.

EPILOG

— DESIGUR că îi suntem cu toții recunoscători lui Denis pentru acestă excelentă prezentare, spuse Timothy Edwards. Ora fiind înaintată, propun ca eu și colegii mei să analizăm problema între noi, să vedem dacă există posibilitatea de-a ne abate de la politica obișnuită a Serviciului și să dăm un răspuns mâine dimineață.

Denis Gaunt trebui să înapoieze dosarul funcționarului de la arhivă. Când se întoarse, Sam McCready dispăruse. Ieșise aproape în clipa în care Edwards terminase de vorbit. Gaunt îl găsi peste zece minute în biroul său.

McCready era tot în cămașă; jacheta de bumbac șifonată o aruncase pe un scaun. Se învârtea de colo-colo.

— Ce faci? îl întrebă Gaunt.

— Curățenie.

Nu erau decât două fotografii, pe care le ținea într-un sertar, nu afișate ostentativ pe birou. Una era a lui May, cealaltă a fiului lui, în ziua în care absolvise școala, zâmbitor în toga academică neagră. McCready le puse într-o cutie.

— Ai înnebunit, spuse Gaunt. Cred că am reușit să-i convingem. Nu pe Edwards, bineînțeles, dar pe ceilalți doi. Cred că se vor răzgândi. Știm că amândoi te simpatizează, că vor să rămâi.

McCready își luă instalația compact-disc și o puse în cealaltă cutie. Uneori, când era adâncit în gânduri, îi plăcea să asculte muzică clasică. Dar nu erau destule mărunțișuri pentru a umple ambele cutii. În orice caz, nu existau pe pereți

fotografii personale alături de diverse celebrități; cele câteva desene impresioniste aparțineau Serviciului. Se ridică și privi cutiile.

— Nu-i prea mult pentru treizeci de ani, murmură apoi.

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, nu s-a terminat încă. S-ar putea să se răzgândească.

McCready se răsuci și îl apucă pe Gaunt de brațe.

— Denis, ești un tip grozav. Ai făcut o treabă foarte bună. Ai dat ce-ai avut mai bun. Și am să-l rog pe șef să te lase pe tine să preiei biroul. Dar trebuie să înveți odată din ce parte răsare soarele. S-a sfârșit. Verdictul și sentința s-au dat cu multe săptămâni în urmă, într-un alt birou, de către un alt om.

Denis Gaunt se așeză trist pe scaunul șefului său.

— Atunci de ce dracu ne-am mai zbătut?

— Uite de ce dracu: pentru că mie serviciul ăsta mi-e drag și pentru că ei nu-l înțeleg. Pentru că dincolo de zidurile astea e o lume violentă și care nu se face mai bună, ci dimpotrivă. Și pentru că idioți ca Edwards vor fi lăsați să vegheze la liniștea acestei țări, pe care se întâmplă să o iubesc, iar asta mă înspăimântă de moarte. Știam că audierea nu va schimba nimic, dar am vrut să-i las să se mai perpelească. Iartă-mă, Denis. Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi trimiți cutiile acasă când ai timp?

— Încă mai poți accepta unul din posturile pe care ți le-au oferit. Numai ca să le faci în necaz, îi propuse Gaunt.

— Denis, poetul spune: *Un ceas de viață dulce, glorioasă, face cât o lume fără nume.* Pentru mine, să stau acolo jos, la arhivă sau să aprob listele de cheltuieli ar însemna să trăiesc într-o lume fără nume. Mi-am trăit ceasul de glorie și am făcut cum am crezut mai bine, dar s-a terminat. Am ieșit din joc. Acolo, afară, e o lume însorită, Denis. O să ies ca să mă bucur de ea.

Denis Gaunt arăta de parcă participa la o înmormântare.

— Colegii or să te mai vadă pe-aici, spuse el.

— Nu, n-or să mă mai vadă.

— Șeful o să dea o petrecere de adio.

— Fără petreceri. Nu pot să sufăr vinul spumos ieftin.

Îmi întoarce mațele pe dos. La fel ca Edwards când încearcă să se poarte frumos cu mine. Mă conduci până la ușă?

Century House e un sat, o mică parohie. De-a lungul coridorului până la lift, cât timp coborâră la parter, de-a curmezișul holului pardosit cu dale, colegii și secretarele îi strigară: Salut, Sam... Bună, Sam. Nu spuneau: La revedere, Sam, dar asta voiau să zică. Câteva dintre secretare se opriră din lucru, ca și cum ar fi dorit să-i îndrepte cravata pentru ultima oară. El dădu din cap, zâmbi și își continuă drumul.

Ușa de la intrare era la capătul holului, iar dincolo de ea se afla strada. McCready se întrebă dacă putea, cu banii luați drept compensație, să-și cumpere o căsuță la țară, unde să cultive trandafiri și dovlecei, să meargă la biserică duminică dimineața și să devină un stâlp al comunității. Dar cum avea să-și umple zilele?

Regreta că nu-și cultivase hobby-uri pasionante, ca unii din colegii săi care creșteau peștișori tropicali, colecționau timbre sau urcau și coborau munții din Țara Galilor. Și ce să le spună vecinilor?

— Bună dimineața, mă numesc Sam, m-am pensionat de la Foreign Office și nu vă pot spune nimic din ce-am făcut acolo.

Bătrânii soldați pot să-și scrie memoriile și să-i plictisească pe turiști prin baruri. Nu și cei care și-au petrecut viața prin locuri întunecoase. Ei trebuie să păstreze tăcerea pentru totdeauna.

Doamna Foy de la secția de documente de călătorie traversă holul, pocnind cu tocurile înalte pe dale; o văduvă înaltă, aproape de patruzeci de ani. Nu puțini erau aceia de la Century House care își încercaseră norocul cu Suzanne Foy, dar nu degeaba i se spunea Fortăreața.

Drumurile li se încrucișară. Ea se opri și se întoarse. Într-un fel sau altul, nodul cravatei lui McCready ajunsese undeva în regiunea pieptului. Întinse mâna, i-l strânse și-l aduse deasupra primului nasture de la cămașă. Gaunt urmări scena. Era prea tânăr pentru a și-o aminti pe Jane Russell, așa că nu putea face comparația bătătoare la ochi.

— Sam, cineva ar trebui să te ia acasă și să-ți dea ceva mai hrănitor, spuse ea.

Denis Gaunt îi privi șoldurile legănându-se pe hol, către ușile liftului. Se întrebă cum trebuie să fie să-ți dea doamna Foy ceva hrănitor. Sau să-i dai tu ei.

Sam McCready împinse ușa de sticlă dinspre stradă. Un val de aer fierbinte, de vară, pătrunse înăuntru. Se întoarse, băgă mâna în buzunarul de la piept și scoase un plic.

— Dă-le chestia asta, Denis. Mâine dimineață. La urma urmelor, asta vor.

Denis luă plicul și îl privi.

— L-ai avut cu tine tot timpul, spuse el. Ai scris-o de câteva zile. Vulpoi afurisit ce ești!

Dar vorbea unei uși care deja se închisese.

McCready făcu la dreapta și se îndreptă încet, cu haina pe umeri, spre podul Westminster, aflat la nu mai mult de un kilometru. Își slăbi din nou nodul de la cravată până în dreptul celui de-al treilea nasture. Era o după-amiază fierbinte de iunie, caracteristică valului de căldură din vara lui 1990. Circulația se intensificase pe Old Kent Road; lumea se întorcea de la lucru.

Azi ar fi fost bine de ieșit pe mare, își spuse el, cu apa Canalului săltând albastră și sclipitoare sub razele soarelui. Poate că, până la urmă, merita să-și ia căsuța aceea din Devon și barca din port. Acolo putea chiar să o invite pe doamna Foy. La ceva hrănitor.

În fața lui se ridica Westminster Bridge. Dincolo de el, Parlamentul, ale cărui libertăți și din când în când prostii se străduise să le apere timp de treizeci de ani, se înălța către cerul albastru. Turnul lui Big Ben, proaspăt curățat, strălucea auriu în lumina soarelui, alături de Tamisa cea leneșă.

La jumătatea podului, un vânzător de ziare stătea alături de standul său, cu un teanc din *Evening Standard*. La picioare avea o plancardă. Pe ea erau cuvintele: BUSH-GORBY – RĂZBOIUL RECE TERMINAT – OFICIAL. McCready se opri să cumpere un ziar.

— Mulțumesc, domnu, spuse vânzătorul.

Făcu un semn către plancardă.

— S-a terminat, ai?

— Terminat? întrebă McCready.

— Da. Toate crizele asta internaționale. S-a terminat cu ele.

— Ce idee minunată, spuse McCready și își continuă drumul.

Patru săptămâni mai târziu Saddam Hussein invadă Kuweitul. Sam McCready auzi buletinul de știri la radio, pe când pescuia la trei kilometri în largul coastelor Devon-ului. Se gândi o clipă la această știre, iar apoi hotărî că venise vremea să schimbe momeala.

FREDERICK FORSYTH
ÎNTRE LOVITURA DE STAT ŞI LOVITURA DE TEATRU

Romanul englez de spionaj trăieşte de câteva decenii sub dominaţia unui triumvirat redutabil: Graham Greene, John Le Carré, Frederick Forsyth. Primii doi au avut şansa unei cariere consistente în cadrul serviciilor de informaţii, cel de-al treilea (favoritul actual al clasamentelor de specialitate) a suplinit lipsa contactului direct cu mediul amintit printr-o documentare tenace şi o admirabilă poftă de-a scrie. Nu miră pe nimeni, prin urmare, priza la un public cât se poate de eterogen şi tirajele spectaculoase, comparabile cu cele ale omologilor de peste ocean: Tom Clancy, Rober Ludlum sau John R. Maxim.

Cu excepţie (doi ani de activitate în Royal Air Force, ca pilot de încercare), Forsyth a rămas fidel uneltelor scrisului: scenarist de filme documentare, editorialist (sic!) la *Playboy*, reporter pentru *Eastern Daily Press* din Norwich şi *King's Linn* din Norfolk, redactor al agenţiei Reuter, şef de agenţie în Berlinul de Est, redactor la B.B.C., corespondent consultant pe probleme de diplomaţie, ziarist, corespondent de război în Nigeria şi – firește – romancier.

Reporterul Forsyth are o tactică simplă: înnegrirea cât mai multor pagini pe zi. Prozatorul omonim îşi dezvăluie fără false pudori reţeta, într-un interviu acordat ziarului *Los Angeles Times*: „Cărţile mele conţin 80% intrigă şi eşafodaj al faptelor. Restul de 20% este al personajelor şi descrierilor". O cuantificare lucidă, menită să-i contrazică pe esteţii care îi reproşează scriitorului absenţa scenelor sentimentale sau a peisagisticii într-un roman despre invadarea Kuweitului de către Irak, precum şi pe criticii pedanţi, gata oricând să-l acuze de derapaje didacticist-moralizatoare acolo unde nu e cazul. Forsyth era un evenimenţial *par excellence*, motiv pentru care cărţile lui plac, se vând şi se ecranizează cu o consecvenţă care aminteşte, *mutatis mutandis*, de soarta romanelor lui John Grisham.

Nivelul artistic al acestui fluent vorbitor de franceză, germană, spaniolă şi rusă, care la nouăsprezece ani pilota avioane cu reacţie de tip Vampire, are ceva din cursul dolarului la bursele ţărilor civilizate. Traiectoria lui nu e permanent ascendentă, ci şovăielnică, schimbătoare şi greu previzibilă. După un debut fulminant (*Ziua şacalului*, 1971) şi o continuare pe măsură (*Dosarul Odessa*, 1972), urmează alunecarea pe tobogan (*Câinii războiului*, 1974, *Păstorul*, 1975, *Alternativa Diavolului*, 1976). Desprinderea de pe fundul geosinclinalului are loc abia în 1984 (*Al patrulea protocol*). Anul 1991 aduce recolta cea mai mănoasă: *Negociatorul* (cartea apărută deja la Editura Univers) şi *Dezinformatorul*, ambele de natură să-l propulseze pe Forsyth în înalta societate a celor mai citiţi scriitori de pe glob. În 1993 iese de sub tipar *Pumnul lui Dumnezeu*, care este, din câte ştim, ultimul roman finalizat al autorului.

În titluri şi date, biografia lui Forsyth nu frapează. Parcă pentru a contrabalansa rigiditatea statisticii, prozatorul a recurs cândva, spre mijlocul carierei, la un artificiu vecin cu nebunia, care însă nu i-a adus doar popularitate, ci şi un *best-seller* pe listele de vânzări. Este vorba de angajarea unui grup de mercenari, la un tarif de două sute de mii de lire sterline, pentru organizarea unei lovituri de stat împotriva lui Francisco Marcias Nguema, preşedintele Guineei Ecuatoriale. Acuzat de publicaţia londoneză *Times* şi interpelat în consecinţă, Forsyth a început printr-o negare bătoasă, dar a recunocut ulterior, în beneficiul a doi gazetari de la *Newsweek*, că „a existat un proiect de lovitură de stat în scopuri de documentare, fără ca intenţia să fie dusă până la capăt". Rezultatul a fost romanul *Câinii războiului*, a cărui reclamă – insinuează unele voci maliţioase – ar fi fost cu mult peste calitatea „mărfii" prezentate.

Dezinformatorul, penultima carte a lui Forsyth până la momentul actual, este rudă apropiată cu *Tainicul pelerin*, roman care, cronologic vorbind, ocupă aceeaşi poziţie în palmaresul lui Le Carré. Ambele sunt proze-bilanţ ale literaturii de spionaj, consfinţind căderea Cortinei de Fier, mărturisind despre condiţia spionului sau a agentului secret într-o lume care (aparent) nu mai are nevoie de el şi lansând un erou de antologie a genului, indiferent că se numeşte Sam McCready sau George Smiley. Mergând mai departe cu similitudinile, fie-ne permis să observăm că ambii scriitori transformă membri marcanţi ai serviciilor secrete în personaje romaneşti, fără a le împrumuta false identităţi. O dovadă în plus că – vorba unui autor de scheciuri – „viaţa e sursa".

Pentru departajare, Forsyth aduce, în cazul *Dezinformatorului*, argumentul unui text scris nu doar cu har, ci şi cu haz. Buna tradiţie britanică ne spune că majoritatea corespondenţilor de război îşi verifică, paradoxal, simţul umorului în situaţii-limită. George Orwell e un exemplu, iar *Omagiu Catalaniei* un argument. În romanul pe care tocmai l-aţi citit, tuşele sarcastice şi comentariile ironice pigmentează materialul faptic, îmbrăcându-l într-o haină pe cât de elegantă, pe atât de apreciată de public. Aşa se face că, dincolo de topuri şi etichetări, Frederick Forsyth revine la ştacheta ambiţioasă a primelor cărţi publicate şi omagiază cu meşteşug, prin paginile *Dezinformatorului*, o specie umană a cărei condiţie fundamentală stă sub semnul riscului. Al glontelui în ceafă.

RADU PARASCHIVESCU

Cuprins

Prolog 5
Mândrie și extremă prejudecată 19
Prețul miresei 143
O pierdere de război 277
De doi bani speranță 391
Epilog 513

Postfață 518

EDITURA UNIVERS VĂ OFERĂ:

1. LAWRENCE DURRELL
Labirintul întunecat
Serie de autor „LD“ 1200 lei

2. KINGSLEY AMIS
Jim cel norocos 1200 lei

3. ANTONIO OLINTO
Copacabana 1500 lei

4. MILAN KUNDERA
Gluma
Serie de autor „MK“ 1500 lei

5. J.M.C. LE CLÉZIO
Primăvară şi alte anotimpuri 1200 lei

6. CEES NOOTEBOOM
Următoarea poveste
„Corso“ 1000 lei

7. MARGA MINCO
O casă goală 1000 lei

8. MAURICE LEBLANC
Secretul triunghiului normand
„Enigma“ 1200 lei

9. FAMILY ALBUM
Curs de engleză americană 3500 lei

10. WILLIAM STYRON

Sophie a ales (Sophie's Choice) 2650 lei

11. GORE VIDAL

În căutarea regelui 980 lei

„Corso"

12. GORE VIDAL

Iulian

„Romanul Istoric" 2000 lei

13. ANNE DELBÉE

Camille, iubita lui Rodin 1650 lei

14. THOMAS MANN

Mario şi vrăjitorul

„Ediţie de opere" 1990 lei

15. PETER HANDKE

Frica portarului înaintea loviturii de la 11 metri

„Corso" 950 lei

16. JOHN LE CARRÉ

Cîrtiţa

„Argus – Romanul de spionaj" 1850 lei

17. YVES BEAUCHEMIN

Motanul 2300 lei

18. JOSEPHINE TEY

Fiica timpului • Brat Farrar

„Enigma" 2100 lei

19. VIRGINIA WOOLF

Călătorie în larg

„Clasici ai literaturii moderne" 2900 lei

Cărțile pot fi procurate direct, de la sediul Editurii:

EDITURA **UNIVERS**
Piața Presei Libere nr.1
79739 BUCUREȘTI,
tel. 222.66.29; 617.55.25;
fax: 222.56.52
(Casa Presei Libere, Corp central, etaj 7,
camera 769)

Cititorii interesați, care comandă unul sau mai multe titluri din lista de mai sus, vor primi cărțile **prin poștă contra ramburs** și vor beneficia de următoarele reduceri:

- Pentru o carte plata taxelor poștale;
- Pentru **două** cărți, 10% și plata taxelor poștale;
- De la **trei** cărți în sus, 15%, plata taxelor poștale și titlul de membru al Clubului Cărții Univers.

Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Bun de tipar: 1 martie 1995
Coli de tipar: 33

Tehnoredactare computerizată

„UNIVERS INFORMATIC"

Tiparul executat sub comanda 50 169
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI -
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Frederick Forsyth

„Cea mai bună carte a lui FORSYTH din ultimii douăzeci de ani, de la ***Ziua Şacalului*** şi pînă astăzi."

DAILY NEWS, New York

„O carte fascinantă despre consecinţele ***glasnost***-ului şi ale prăbuşirii Zidului Berlinului, scrisă de un maestru al literaturii războiului rece."

PUBLISHERS WEEKLY

„Un roman excepţional în memoria spionilor care au venit din frig. O bijuterie a genului, sofisticată, palpitantă, plină de mister."

KIRKUS REVIEWS

LEI 6370

130 TL

6500

ISBN 973-34-0314-8

ARGUS ROMANUL DE SPIONAJ

EDITURA UNIVERS